

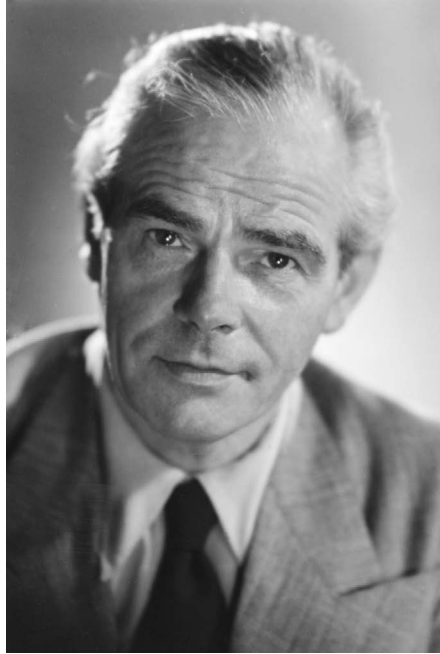
Vraag en Antwoord

Deel 2

Jozef Rulof

Jozef Rulof
1898-1952

Vraag en Antwoord (6 boeken)

In de periode 1949-1952 beantwoordde Jozef Rulof tijdens contactavonden in het gebouw 'Ken U Zelfen' in De Ruitersstraat in Den Haag vragen van toehoorders. Veel van de vragen gingen over de inhoud van de eerder verschenen boeken. Andere vragen handelden over de thema's en levensvragen waar de toehoorders mee bezig waren. Eerst werden de vragen en antwoorden schriftelijk vastgelegd. De uitwerking hiervan vindt u in deel 1 van 'Vraag en Antwoord'.

Later werden de contactavonden op de wirerecorder (geluidsopname-apparaat) vastgelegd. Teneinde de lezer de oorspronkelijk uitgesproken tekst zo compleet mogelijk aan te reiken, bevatten deel 2, 3 en 4 van 'Vraag en Antwoord' woordelijk de door Jozef Rulof uitgesproken tekst.

Delen 5 en 6 van 'Vraag en Antwoord' bevatten de antwoorden die meester Zelanus aan toehoorders gaf tijdens contactavonden aan de Sarphatistraat in Amsterdam. Ook deze delen bevatten de woordelijk uitgesproken tekst. Hier werden soms ook vragen gesteld over de lezingen die meester Zelanus in dezelfde periode in het gebouw 'Diligentia' in Den Haag hield, en die zijn vastgelegd in de drie delen van de 'Lezingen'.

Tijdens deze avonden wezen de sprekers er herhaaldelijk op dat de antwoorden bedoeld waren voor wie alle boeken had gelezen.

Jozef Rulof

Vraag en Antwoord

Deel 2

De Eeuw van Christus

Contact en copyright

De Eeuw van Christus

Braspenningstraat 88, 1827 JW Alkmaar, Nederland

Tel: 00 31 (0)728443852

E-mail: info@rulof.org

Website: rulof.nl

De illustratie op de stofomslag van dit boek is een tekening van Rie Rein-
derhoff naar de aanwijzingen voor het bandontwerp die Jozef Rulof visionair
ontving op één van de contactavonden.

© 1951-2021, Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap “De
Eeuw van Christus”, Nederland, alle rechten voorbehouden.

Vraag en Antwoord Deel 2, 2021

ISBN 978-94-93165-02-1

Inhoud

Contact en copyright	4
Woord van de uitgever	7
Boekenreeks	8
Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof	9
Artikelenlijst	11
Jozef Rulof	15

1951

Contactavonden	19
Donderdagavond 11 oktober 1951	21
Donderdagavond 15 november 1951	59
Donderdagavond 13 december 1951	99
Donderdagavond 27 december 1951	137
Donderdagavond 3 januari 1952	172
Donderdagavond 10 januari 1952	211
Donderdagavond 17 januari 1952	248
Donderdagavond 31 januari 1952	286
Donderdagavond 14 februari 1952	320
Donderdagavond 6 maart 1952	359

Woord van de uitgever

Geachte lezers,

Dit boek behoort tot de reeks van 27 boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen tussen 1933 en 1952. Deze boeken worden uitgegeven door Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap “De Eeuw van Christus”, die hiervoor in 1946 door Jozef Rulof werd opgericht. Als bestuur van deze stichting staan wij garant voor de oorspronkelijke tekst van de boeken die wij heden ter beschikking stellen. In die tekst staan de toevoegingen door de uitgever tussen (ronde) haakjes, om ze te onderscheiden van de oorspronkelijke tekst.

We hebben ook een toelichting bij de boeken gepubliceerd, die 140 artikelen bevat. Het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beschouwen we als een onlosmakelijk geheel. Bij sommige passages uit de boeken verwijzen we naar desbetreffende artikelen uit de toelichting. Zo bijvoorbeeld verwijst (zie artikel ‘verklaring op zielsniveau’ op rulof.nl) naar het basisartikel ‘verklaring op zielsniveau’ zoals dat op de website rulof.nl te lezen is.

Met vriendelijke groet,
Het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus
2021

Boekenreeks

Overzicht van de boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen in de volgorde dat ze gepubliceerd werden, met de jaartallen waarin de inhoud van die boeken tot stand kwam:

- Een Blik in het Hiernamaals (1933-1936)
- Zij die terugkeerden uit de Dood (1937)
- De Kringloop der Ziel (1938)
- Zielsziekten van Gene Zijde bezien (1939-1945)
- Het Ontstaan van het Heelal (1939)
- Tussen Leven en Dood (1940)
- De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (1941)
- Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (1942)
- Geestelijke Gaven (1943)
- Maskers en Mensen (1948)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 1 (1950)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 2 (1951)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 1 (1949-1951)
- Vraag en Antwoord Deel 2 (1951-1952)
- Vraag en Antwoord Deel 3 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 4 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 5 (1949-1952)
- Vraag en Antwoord Deel 6 (1951)
- Lezingen Deel 1 (1949-1950)
- Lezingen Deel 2 (1950-1951)
- Lezingen Deel 3 (1951-1952)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (1944-1950)

Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof

Het voorwoord van deze toelichting is:

Beste lezers,

In deze ‘toelichting bij de boeken van Jozef Rulof’ beschrijven we als uitgever de kern van zijn zienswijze. Hiermee beantwoorden we twee soorten vragen die ons in de afgelopen jaren gesteld werden over de inhoud van deze boeken.

Ten eerste zijn er de vragen over specifieke onderwerpen zoals bijvoorbeeld crematie en euthanasie. De informatie over dergelijke onderwerpen is dikwijls verspreid over de 27 boeken met in totaal meer dan 11.000 pagina’s. Daarom hebben we per onderwerp relevante passages uit alle boeken bij elkaar gezet en telkens samengevat in een artikel.

De verspreide informatie is het gevolg van de kennisopbouw in de boekenreeks. In het artikel ‘verklaring op zielsniveau’ onderscheiden we twee niveaus in deze kennisopbouw: het maatschappelijke denken enerzijds en de verklaringen op zielsniveau anderzijds. Voor zijn eerste verklaring van vele verschijnselen beperkte de schrijver zich tot woorden en begrippen die tot het maatschappelijke denken van de eerste helft van de vorige eeuw behoorden. Hierdoor stemde hij zich af op het wereldbeeld van zijn toenmalige lezers.

Boek na boek bouwde de schrijver daarnaast het zielsniveau op, waarbij de menselijke ziel centraal staat. Om het leven op zielsniveau te verklaren, introduceerde hij nieuwe woorden en begrippen. Daarmee kwamen er nieuwe verklaringen, die de informatie uit de vorige ronde over bepaalde onderwerpen aanvulden.

Meestal echter vulden de verklaringen op zielsniveau de eerste beschrijvingen niet aan, maar vervingen ze die. Zo kan er bijvoorbeeld in maatschappelijke terminologie gesproken worden over een ‘leven na de dood’, maar op zielsniveau heeft het woord ‘dood’ elke betekenis verloren. Volgens de schrijver gaat de ziel niet dood, maar laat zij het aardse lichaam los en gaat zij dan over naar de volgende fase in haar eeuwige evolutie.

De onbekendheid met het verschil tussen deze twee verklaringsniveaus zorgt voor een tweede soort vragen over woorden en opvattingen in de boeken waarover het huidige maatschappelijk denken gewijzigd is ten opzichte van de eerste helft van de vorige eeuw. In deze toelichting belichten we die onderwerpen vanuit het zielsniveau. Hierdoor wordt duidelijk dat woorden zoals bijvoorbeeld rassen of psychopathie op zielsniveau geen rol meer spelen. Deze woorden en de bijbehorende opvattingen werden in de boekenreeks

alleen gebruikt om aan te sluiten bij het maatschappelijke denken in de tijdsperiode dat deze boeken tot stand kwamen, tussen 1933 en 1952. De passages met deze woorden behoren tot de toenmalige tijdsgeschiedenis van de lezers en geven op geen enkele wijze de eigenlijke zienswijze van de schrijver of de uitgever weer.

Dat is bij het huidige lezen van deze boeken niet altijd duidelijk, omdat de schrijver meestal niet expliciet vermeld heeft op welk verklaringsniveau het onderwerp in een bepaalde passage behandeld werd. Daarom voegen we als uitgever bij een aantal passages een verwijzing toe naar een relevant artikel uit deze toelichting. Dat artikel belicht dan het behandelde onderwerp in die passage vanuit het zielsniveau, om de eigenlijke zienswijze van de schrijver op dat onderwerp in het licht te stellen. Om cultuurhistorische en geestelijk-wetenschappelijke redenen brengen we in de 27 boeken geen wijzigingen aan in de oorspronkelijke formuleringen van de schrijver. Voor de leesbaarheid hebben we alleen de spelling van het Oudnederlands aangepast. In de online versie van de boeken op onze website rulof.nl zijn alle taaltechnische wijzigingen per zin opvraagbaar.

We beschouwen het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting als een onlosmakelijk geheel. Daarom verwijzen we voortaan op de cover van elk boek en in het ‘woord van de uitgever’ naar de toelichting. Voor een brede beschikbaarheid geven we de 140 artikelen van deze toelichting uit als fysiek boek (isbn 978-94-93165-77-9) en als e-book (zie pagina ‘downloaden’ op rulof.nl), en staan alle artikelen als aparte webpagina’s op onze website.

Ook de relevante passages uit alle boeken van Jozef Rulof waar we de artikelen op gebaseerd hebben, zijn een integraal onderdeel van deze toelichting. Die passages zijn samen met de desbetreffende artikelen gebundeld in boekvorm en beschikbaar als de vier delen van ‘Het Jozef Rulof Naslagwerk’, in de vorm van paperbacks en e-books. Bovendien is op onze website bij de meeste artikelen onderaan een link opgenomen naar een aparte webpagina met de bronteksten van dat artikel.

Met het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beogen we bij te dragen aan een onderbouwd begrip van de eigenlijke boodschap van de schrijver. Die werd reeds door Christus verwoord met: Heb elkander lief. Op zielsniveau verklaart Jozef Rulof dat het gaat om de universele liefde die zich niet bezighoudt met het uiterlijk of de persoonlijkheid van onze medemens, maar zich richt naar zijn diepste kern, die Jozef de ziel of het leven noemt.

Met hartelijke groet,

Namens het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus,

Ludo Vrebos

11 juni 2020

Artikelenlijst

De toelichting bestaat uit de volgende 140 artikelen:

Hiernamaals

1. Ons Hiernamaals
2. Bijnadoodervaring
3. Uittreding
4. Sferen in het hiernamaals
5. Lichtsferen
6. Eerste licht sfeer
7. Tweede licht sfeer
8. Derde licht sfeer
9. Zomerland - Vierde licht sfeer
10. Vijfde licht sfeer
11. Zesde licht sfeer
12. Zevende licht sfeer
13. Mentale gebieden
14. Hemel
15. Gene Zijde
16. Kindersferen
17. Weide
18. Sterven als overgaan
19. De dood
20. Geest en geestelijk lichaam
21. Crematie of begraven
22. Balseming
23. Orgaandonatie en transplantatie
24. Aura
25. Fluïdekoord
26. Euthanasie en zelfmoord
27. Schijndood
28. Geesten op aarde
29. Duistere sferen
30. Schemerland
31. Land van haat en hartstocht en geweld
32. Dal van smarten
33. Hel
34. Dante en Doré
35. Engel

36. Lantos
37. Meesters
38. Alcar
39. Zelanus
40. Boeken over het Hiernamaals
- Reïncarnatie
41. Onze reïncarnaties
42. Herinneringen aan vorige levens
43. Wereld van het onbewuste
44. Aanleg talent gave
45. Wonderkind
46. Fobie en angst
47. Gevoel
48. Ziel
49. Gevoelsgraden
50. Stoffelijk of geestelijk
51. Onderbewustzijn
52. Dagbewustzijn
53. Van gevoel tot gedachte
54. Zonnevlecht
55. Hersenen
56. Overspannen en slapeloosheid
57. Leren denken
58. Gedachten van een ander
59. Wat weten we zeker
60. Wetenschap
61. Psychologie
62. Geestelijk-wetenschappelijk
63. Universele waarheid
64. Gevoelsverbinding
65. Geliefden uit vorige levens
66. Uiterlijke gelijkenis met onze ouders
67. Karakter
68. Persoonlijkheid
69. Deelpersoonlijkheden
70. Wil
71. Zelfkennis
72. Socrates
73. Wedergeboren voor een taak
74. Wedergeboren opperpriester Venry

75. Alonzo vraagt waarom
76. Spijt wroeging berouw
77. Goedmaken
78. Wedergeboren als Anthony van Dyck
79. Tempel der ziel
80. Boeken over reïncarnatie
- Onze Kosmische Ziel
81. Onze Kosmische Ziel
82. Verklaring op zielsniveau
83. Er bestaan geen rassen
84. Stoffelijke levensgraden
85. Mens of ziel
86. Anti racisme en discriminatie
87. Kosmologie
88. Alziel en Albron
89. Onze basiskrachten
90. Kosmische splitsing
91. Maan
92. Zon
93. Kosmische levensgraden
94. Onze eerste levens als cel
95. Evolutie in het water
96. Evolutie op het land
97. De vergissing van Darwin
98. Ons bewustzijn op Mars
99. Aarde
100. Goed en kwaad
101. Harmonie
102. Karma
103. Oorzaak en gevolg
104. Vrije wil
105. Rechtvaardigheid
106. Ontstaan van de astrale wereld
107. Schepper van licht
108. Vierde Kosmische Levensgraad
109. Het Al
110. Animatie van onze kosmische reis
- Universiteit van Christus
111. Universiteit van Christus
112. Mozes en de profeten

113. Bijbelschrijvers
114. God
115. De eerste priester-magiër
116. Het oude Egypte
117. Piramide van Gizeh
118. Jezus Christus
119. Judas
120. Pilatus
121. Caiphas
122. Gethsemane en Golgotha
123. Apostelen
124. Kerkelijke vertelsels
125. Evolutie van de mensheid
126. Hitler
127. Joodse volk
128. NSB en nationaalsocialisme
129. Genocide
130. Graden van Liefde
131. Tweelingzielen
132. Moederschap en vaderschap
133. Homoseksualiteit
134. Psychopathie
135. Krankzinnigheid
136. Het mediumschap van Jozef Rulof
137. De Eeuw van Christus
138. Lichtende toekomst
139. Ultiem genezingsinstrument
140. Directe-stemapparaat

Jozef Rulof

Jozef Rulof (1898-1952) ontving allesomvattende kennis over het hiernamaals, reïncarnatie, onze kosmische ziel en Christus.

Kennis uit het hiernamaals

Toen Jozef Rulof in 1898 in het landelijke 's-Heerenberg in Nederland geboren werd, had zijn geestelijke leider Alcar al grote plannen met hem. Alcar was in 1641 overgegaan naar het hiernamaals, na zijn laatste leven op aarde als Anthony van Dyck. Sindsdien had hij een omvangrijke kennis opgebouwd over het leven van de mens op aarde en in het hiernamaals. Om die kennis op aarde te brengen, wilde hij Jozef ontwikkelen tot schrijvend medium.

Nadat Jozef zich in 1922 in Den Haag had gevestigd als taxichauffeur, ontwikkelde Alcar hem eerst tot genezend en schilderend medium, om de trance op te bouwen die nodig was voor het ontvangen van boeken. Jozef ontving honderden schilderijen, en door de verkoop daarvan kon de uitgave van de boeken in eigen hand gehouden worden.

Toen Alcar in 1933 begon met het doorgeven van zijn eerste boek, 'Een Blik in het Hiernamaals', gaf hij Jozef de keuze hoe diep de mediamieke trance zou worden. Hij zou Jozef in een zeer diepe slaap kunnen brengen en zijn lichaam overnemen om boeken te schrijven buiten het bewustzijn van het medium om. Dan zou Alcar vanaf de eerste zin zijn eigen woordkeus kunnen gebruiken om de lezer uit die tijd te verklaren hoe hijzelf de werkelijkheid had leren kennen op zielsniveau, waarbij het eeuwige leven van de menselijke ziel centraal staat.

Een andere mogelijkheid was om een lichtere trance toe te passen, waarbij het medium tijdens het schrijven kon voelen wat er geschreven werd. Dat zou Jozef in staat stellen om geestelijk mee te groeien met de doorgegeven kennis. Maar dan moest de opbouw van de kennis in de boekenreeks wel afgestemd worden op de geestelijke ontwikkeling van het medium. En dan kon Alcar de verklaringen op zielsniveau pas geven als ook het medium daaraan toe was.

Jozef koos voor de lichtere trance. Hierdoor was Alcar wat beperkt in de woorden die hij in de eerste boeken kon gebruiken. Hij liet dit Jozef ervaren door in trance het woord 'Jozef' neer te schrijven. Op datzelfde moment werd Jozef uit trance wakker, omdat hij zich geroepen voelde. Om dit te voorkomen, koos Alcar de naam 'André' om de ervaringen van Jozef in de boeken te beschrijven. Alcar wijzigde of omzeilde ook andere namen en omstandigheden in 'Een Blik in het Hiernamaals', zodat Jozef in trance kon

blijven. Zo komt de lezer in dit eerste boek wel te weten dat André getrouwd was, maar niet dat dit in 1923 gebeurde en dat zijn vrouw Anna heette.

Om in harmonie te blijven met het gevoelsleven van Jozef liet Alcar zijn medium alles wat in de boeken werd beschreven eerst zelf beleven. Daartoe liet Alcar hem uit zijn lichaam treden, zodat Jozef de geestelijke werelden van het hiernamaals zelf kon waarnemen. De boeken beschrijven hun gezamenlijke reizen door de duistere sferen en de lichtsferen. Jozef zag dat de mens na zijn overgang op aarde terecht komt in de sfeer die bij zijn gevoelsleven hoort.

Hij was in uitgetreden toestand ook getuige van vele overgangen op aarde. Door de beschrijving hiervan wordt in de boeken vastgelegd wat er precies met de menselijke ziel gebeurt bij crematie, begraven, balseming, euthanasie, zelfmoord en orgaantransplantatie.

Jozef leert zijn vorige levens kennen

De naam André werd door Alcar gekozen, omdat Jozef die naam ooit gedragen had in een vorig leven in Frankrijk. Toen was André een geleerde, en de toewijding om alles grondig te onderzoeken kon helpen om het verklaretingsniveau van de boeken stap voor stap te verdiepen.

Zo kon Jozef in 1938 het boek 'De Kringloop der Ziel' ontvangen van meester Zelanus, een leerling van Alcar. Hierin beschreef Zelanus zijn vorige levens. Hij liet hiermee zien hoe al zijn ervaringen in zijn vorige levens uiteindelijk zijn gevoelsleven hebben opgebouwd, en ervoor zorgden dat hij steeds meer kon aanvoelen.

In 1940 was Jozef ver genoeg ontwikkeld om het boek 'Tussen Leven en Dood' te beleven. Hierdoor leerde hij Dectar kennen, zijn eigen vorige leven als tempelpriester in het oude Egypte. Dectar had zijn geestelijke krachten in de tempels hoog opgevoerd, waardoor hij intense ervaringen in uitgetreden toestand kon beleven, en daarnaast zijn aardse leven niet verwaarloosde. Die krachten waren nu nodig om de ultieme graad van mediumschap te bereiken: het kosmische bewustzijn.

Onze kosmische ziel

In 1944 was Jozef Rulof als 'André-Dectar' zover ontwikkeld dat hij samen met Alcar en Zelanus geestelijke reizen door de kosmos kon beleven. Door de beschrijvingen van die reizen in de boekenreeks 'De Kosmologie van Jozef Rulof' werd de hoogste kennis uit het hiernamaals op aarde gebracht.

Nu konden de meesters Alcar en Zelanus eindelijk de werkelijkheid beschrijven zoals zij die voor zichzelf als waarheid hadden leren kennen. Nu pas konden ze woorden en begrippen gebruiken, die de kern van onze ziel beschrijven en hiermee het wezen van de mens onthullen.

In de kosmologie verklaren de meesters op zielsniveau waar wij vandaan komen en hoe onze kosmische evolutie begon doordat onze ziel zich af-

scheidde van de Alziel. André-Dectar leerde nu zijn vorige levens op andere planeten kennen, en de gigantische ontwikkelingsweg die zijn ziel heeft doorlopen om van een ijle cel op de eerste planeet in de ruimte tot het leven op aarde te evolueren.

Daarnaast bezocht hij met de meesters de hogere kosmische levensgraden die ons wachten na onze aardse levens. De kosmologie beschrijft waar we naartoe gaan, en op welke wijze onze levens op aarde hierin noodzakelijk zijn. Dit werpt een kosmisch licht op de zin van ons leven en het wezen van de mens als ziel.

De Universiteit van Christus

De meesters konden al de kosmische graden bereizen en deze ultieme kennis doorgeven, omdat ze zelf geholpen werden door hun orde van leraren. Deze orde wordt 'De Universiteit van Christus' genoemd, omdat Christus de mentor van deze universiteit is.

In zijn leven op aarde kon Christus deze kennis niet doorgeven, omdat de mensheid daar toen niet aan toe was. Christus werd al vermoord voor het weinige dat hij heeft kunnen zeggen. Maar hij wist dat zijn orde deze kennis op aarde zou brengen, zodra er een medium geboren kon worden, dat hiervoor niet meer omgebracht zou worden.

Dat medium was Jozef Rulof, en de boeken die hij ontving luidden een nieuwe tijd in: 'De Eeuw van Christus'. Christus zelf had zich moeten beperken tot de kern van zijn boodschap: de onbaatzuchtige liefde. In de Eeuw van Christus konden Zijn leerlingen door Jozef Rulof tekst en uitleg geven hoe we door het geven van universele liefde onszelf in gevoel verhogen en hierdoor hogere lichtsferen en kosmische levensgraden bereiken.

In opdracht van zijn meesters richtte Jozef in 1946 Stichting De Eeuw van Christus op, om de boeken en schilderijen te beheren. In datzelfde jaar reisde hij naar Amerika om zijn ontvangen kennis daar bekend te maken, in samenwerking met zijn geëmigreerde broers. Hij hield er net als in Nederland trancelezingen en schilderdemonstraties.

Terug in Nederland gaf hij naast de honderden trancelezingen ook jarenlang contactavonden, om vragen te beantwoorden van lezers van de boeken. In 1950 kon meester Zelanus de biografie van Jozef met als titel 'Jezus van Moeder Crisje' schrijven met de naam 'Jozef' en de jeugdnaam 'Jezus', zonder de trance te doorbreken.

De meesters wisten dat de mensheid de Universiteit van Christus nog niet zou aanvaarden, ondanks alle doorgegeven kennis en inspanningen van Jozef. De wetenschap zal alleen een bewijs van het leven na de dood aanvaarden, als dat zonder een menselijk medium tot stand komt, zodat beïnvloeding door de persoonlijkheid van het medium uitgesloten kan worden.

Dat bewijs zal worden geleverd door wat de meesters het 'directe-stem-apparaat' noemen. Ze voorspellen dat dit technisch instrument een directe communicatie tussen de mens op aarde en de meesters van het licht zal brengen. Op dat moment zullen Jozef en andere meesters vanuit het hiernamaals de wereld kunnen toespreken, en de mensheid het geluk kunnen geven van het zekere weten dat we als kosmische ziel oneindig leven.

Om zich op deze taak voor te bereiden, is Jozef in 1952 naar het hiernamaals overgegaan. Meester Zelanus had al op het einde van zijn boek 'Geestelijke Gaven' vermeld dat Jozef en de meesters zich na de overgang van Jozef niet meer tot menselijke mediums zullen richten, omdat de ultieme kennis uit het hiernamaals al te vinden is in de boeken die Jozef tijdens zijn aardse leven mocht ontvangen.

Contactavonden

gehouden in het gebouw

‘Ken U Zelfen’

De Ruyterstraat 41 te Den Haag

vanaf 11 oktober 1951 tot en met 6 maart 1952

door Jozef Rulof

Donderdagavond 11 oktober 1951

Goedenavond, dames en heren.

(Zaal): 'Goedenavond.'

Goedenavond. Ik heb hier een brief. Van wie was die, wie legde dat neer zo-even? Wie kwam die brief hier net brengen? Ik heb een brief, die heb ik geschreven op antwoord, en ik heb geschreven: In huis kan ik geen consults geven, ik ontvang al ...

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof, dat ben ik.'

En mevrouw, wat is de bedoeling van uw vraag? U schrijft hiernaast ... Mag ik het hier behandelen? Niet zo leuk, hè?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, juist niet. Daarom.'

Ja, maar dit zijn geen problemen, mevrouw, die ik in huis behandel, want dan lopen de mensen mij de deur plat en dan kan ik niets anders meer doen. Nog komen ze: 'Kunt u geen uitzondering ...?'

Neen, dat gaat niet, ik genees ...

'Ja, maar u hoeft het alleen maar te zeggen, meneer, dan ... U hoeft me alleen maar te zeggen: wat moet ik doen?'

Zie, dat is eenzelfde consult. Dan hebben ze van andere magnetiseurs een klap gekregen dat ze zwart zien en dan waren die er vreselijk naast, en dan komen ze weer terug bij mij, dan zeggen ze: 'Ja, maar weet u dat dan niet?' Ik zeg: 'Nee mevrouw, ik heb met al de magnetiseurs in Den Haag en op de wereld niets uit te staan. Het genootschap heeft geen magnetiseurs.' En dan willen ze toch van mij ... willen de mensen raad hebben; niet alleen voor genezen, maar ook voor andere dingen, en dat is dan moeilijk. Zo schrijf ik hier: Ik kan ... uw schrijven ontvangen, in mijn huis ontvang ik geen mensen voor consults. Wel kunt u donderdagavond in het gebouw 'Ken U Zelfen' de vraag stellen.

En dat gaat natuurlijk niet, hè? En daar ga ik ook niet op in, mevrouw, want dit gaat naar maatschappelijke toestanden waar ik niet op inga. Ik heb het alleen over de boeken en over geestelijke problemen.

Vindt u dat erg? Vindt u het jammer?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, dat wel.'

Ik wil u nog een gelegenheid geven in de pauze. Komt u even naar mij toe. Bent u hier nog niet geweest? Dan is het heel moeilijk, ja. Ik zal in de pauze met u praten.

Ik heb hier: 'De mens die zich in de Egyptische tijd liet balsemen, dus als mummie duizenden jaren in de grond bleef liggen, moet deze persoonlijkheid op zijn eerste reïncarnatie wachten totdat zijn ijle lijk is opgelost? Gaat

deze incarnatie toch door? Ik was de mening toegedaan dat hij moest wachten. Mijn vriend gaf te kennen dat het niet nodig was. Wilt u deze vraag voor ons uiteenzetten, wie daarin gelijk heeft?’

Van wie is dat?

(Meneer in de zaal:) ‘Ja.’

Uw vriend zei dat die geest, die persoonlijkheid niet hoefde te wachten?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal:) ‘Dat zei hij, dat hij niet hoefde te wachten en dat die reïncarnatie direct doorging.’

En wie is die vriend van u? Komt hij ook hier?

(Meneer in de zaal:) ‘Ja, maar hij is hier niet aanwezig.’

Maar dat is knap gevoeld, want die reïncarnatie gaat door.

Wij hebben hier meermalen over balseming gesproken. Wat gebeurt er nu wanneer u zich in Egypte, in Frankrijk, in Engeland, en overal waar u maar op de wereld komt, dus honderden levens, laat balsemen? Wat gebeurt er uiteindelijk doordat er een lichaam ligt van u, en daar en hier en daar en daar? Wat gebeurt er nu met uw persoonlijkheid als u zich overal laat balsemen, uiteindelijk? Weet u dat ook? Wie van u weet het?

(Meneer in de zaal:) ‘... die wist geregeld iets.’

U hebt het al gehoord, meneer Brand. Als u zich hier en daar en overal door het leven, door het lichaam laat balsemen, dan mist u iets van een aura. Daar ligt iets, ook al is dat een mummie, maar daar ligt leven. Dat is onbewust leven en houdt door wettelijke medicijnen – u kent de balseming, wat er allemaal voor nodig is weet ik ook niet precies, maar goed – houdt u iets tot stand, en dat mist u volkomen aan Gene Zijde, dat mist uw geestelijke persoonlijkheid aan aura. Want u neemt aan dat de persoonlijkheid het gevoel is met kennis, maar het leven aan Gene Zijde is het astrale gevoelsleven. Voelt u, waarheen ik wil? Dus u mist telkens iets van uw eigen leven, u gaat uw leven versnipperen. En uiteindelijk, als u zich overal zou laten balsemen, is dat een psychopathische toestand. U bent nog niet ziekelijk psychopathisch, maar u bent lichamelijk zwak, onbewust, want het leven ... u hebt misschien maar vijfendertig of veertig procent van de honderd procent aan kracht, aan leven, dat u eigenlijk in een nieuw leven krijgt en bezit. Is dat duidelijk? Wist u dat het zover gaat met balsemen? Zover gaat dat.

Nu zijn er ... in Amsterdam stelde een dame meester Zelanus de vraag over dat boek dat ik hier op de grond heb gegooid, van die Spalding (B.T. Spalding, ‘Meesters van het Verre Oosten’. De oorspronkelijke Engelse titel is: ‘Life and Teaching of the Masters of the Far East’. Uitgegeven: DeVorss en Co. Publishers, California), en die vraagt meester Zelanus, dat komt daar

ook op terug: 'Is het nu waar? Kan dat? En wat voor nut heeft het?' Daar zijn yogi's – in dat boek – in het Oosten, die zover zijn dat ze hun lichaam in stand houden, dus het lichaam sterft niet. Dan kunnen ze ... over duizend jaar komen ze terug en dan dalen ze weer in dat lichaam af, en dan leven ze weer.

Is dat niet leuk? Kan dat?

(Meneer in de zaal): 'Nee, dat is niet mogelijk.'

Prachtig, meneer Berends. Meester Zelanus zegt: 'Nee, die occulte wetten bestaan niet.' En toen ging hij naar Christus, dat Christus moest geboren worden door Maria en had het kind-zijn te aanvaarden. Want die occulte wet die die Spalding daar beschrijft, bestaat er niet eens; kunnen jullie niet door kijken, dan moet je al heel diep zijn, wil je die wetten kennen. Toen zegt meester Zelanus: 'Maar wat zoudt ge doen met dat oude roest? Waarom niet een nieuw leven aanvaarden? Jeugdige, nieuw bloed, nieuwe ogen.' Nee, die yogi's die houden daar zo'n verschrompeld lijk in stand, daarin willen ze weer geboren worden, in dat oude, oude lijk, nietwaar, dat mummie-achtige wezen, en dat vinden ze leuk, dat is kunst, dat is occulte kunst.

Meneer, zo'n onzin heb ik nog nergens gelezen. Dat staat ook in datzelfde boek dat ik daar voor de grond ... eh, kwak ... keilde. O, mag ik niet zeggen, keilde? Dan ben ik weer in 's-Heerenberg; gaat niet. Ik moet altijd zorgen dat ik niet in 's-Heerenberg terechtkom, hierzo. Maar diezelfde vraag, diezelfde toestand van dat boek klopt daar met die balseming. Als God ons een nieuwe geboorte geeft doordat wij door vader en moeder worden aangetrokken, we worden nieuw, we krijgen een nieuw stemmetje, nieuwe oogjes, we zijn helemaal nieuw, een nieuw lichaampje, heel 'kerstvers', ontzettend mooi, met blonde krulletjes of zwarte krulletjes ... Nee, daar gaat een Indische yogi ... want dat zijn allemaal meesters, hoor, meneer, mevrouw, dat zijn hoge ... dat gaat over de gróte-méesters-uit-het-Oosten, en die kruipen ... die hebben liever een oud lijk als een nieuw, nieuw lichaampje. Wat zijn wij toch nuchter. En als u dat dan aanvalt dan zeggen ze: 'Die meneer Rulof die weet alles.'

Maar nu u, en dan die meneer weer, en nu de occulte wet, en nu Onze-Lieve-Heer. Christus nam de reinste en de zuiverste weg. Hij werd geboren in het kind, door Jozef en Maria. Ziet u? En wat Christus moet doen, dat is voor een yogi te koop? Christus nam en moest de natuurlijke, enige goddelijke weg terug door vader- en moederschap. En die yogi's die bouwen daar lijken op, lijken. Egypte, Brits-Indië, dames en heren, die kunnen nu op dit ogenblik van ons leren. Laat ze maar komen die, die, die ... Wat zei ik ook alweer, mevrouw?

Ziet u, meneer, bent u tevreden?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ik had haast niets tegen u gezegd, maar we waren er. Ik zag u ineens daarginds. We waren beiden ... Nee, beiden niet, we waren in Egypte, beiden niet, beiden niet. We waren daar een wandeling aan het maken en toen kwam ik uw gezicht tegen en toen zei ik ... Wat zei ik? Ja. Zie, een mens kan wel eens dwalen. Vindt u het erg, meneer De Wit? (gelach)

Weet u, dames en heren, waarom ik verleden in ene keer moest blaffen? U zult zeggen: wat is dat nu? Ik hoorde: 'Snapt u die man nu?'

(Tot iemand in de zaal): Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, u hebt het gezegd, uw hond was daar.'

Nee, meneer De Wit was aan het knikkebollen. Ik denk: door het praten komt hij in slaap, dan zal ik maar blaffen. (gelach) En hij was ineens wakker. Hij heeft niet meer geslapen. Hij schrok. Is het niet zo, meneer De Wit? En dat dier ... Ik stond in huis, ik zeg tegen mijn vrouw: 'Weet je nou waar het om ging?'

'Nee', zegt ze, 'de hond was ...'

Ik zeg: 'Nee, meneer De Wit was aan het slapen.' (gelach) Maar ik heb het vanavond pas verteld, ziet u. Vond u het erg?

(Meneer De Wit): 'Nee.'

Dit vond u toch ook niet erg? Zie, dan begin ik, dan dóé ik iets. Dan reageer ik ergens op. Fanny zegt: 'Zal ik hem wakker maken?' Ik zeg: 'doe het', en toen blafte ik. Zie je, ook een mooie inspiratie. Vindt u niet? Ik reageer, ik reageer op alles. Wie weet wat hier nog gebeurt op een avond. Wacht maar.

We gaan verder. 'Zoudt u mij de volgende vragen kunnen beantwoorden? Kan een vrouw die voor de maatschappij moeder is' ... Is een vrouw voor de maatschappij moeder?

(Mevrouw in de zaal): 'Geen moeder.'

O, géén moeder. O, daar stond een 'g' voor, dat heb ik niet gezien ... 'moeder is, moederschap beleven voor de ruimte in het beroep dat ze uitoefent?'

U bedoelt de mens in de maatschappij die geen moeder is, dus dat is een vrouw die geen kinderen heeft gekregen? Dat maakt geen verschil uit, hoor! Kan die vrouw, die moeder, die vrouw ... Van moeder kunnen we dus niet praten momenteel. Je kunt tóch praten van moederschap, want de ziel, de geest – heb ik verleden verteld – die in het moederlichaam leeft, is reeds moederschap; en doordat wij, het gevoelsleven, de persoonlijkheid afdaalt in het moederschap, krijgen wij een trap hoger als evolutie, dus de natuurlijke evolutie gaat onherroepelijk vóór. Straks staan wij voor karma en oorzaak en gevolg, voor nieuwe geboorten – nietwaar? – door oorzaak en gevolg, het moederschap, vaderschap; we hebben het moederschap verprutst, we hebben het vaderschap vernietigd, we hebben gemoord en gebrandsticht, dan komen de karmische wetten.

Dat is duidelijk, nietwaar, daar hebben we het verleden over gehad.

(Jozef leest verder:) ‘Ik noem bijvoorbeeld een onderwijzeres, die vanaf haar prilste jeugd gedeceideerd wist: ik word later schooljuffrouw. Haar spel met andere kinderen was altijd schooltje spelen.’ Ja, er zijn van zulke mensen, bij wie het beroep dat ze uitoefenen als het ware in het bloed zit. In mij zat ook zo iets. Geen schooltje ... ja, schooltje spelen ook. Ik was altijd vroeger aan het commanderen, hè. Een ander heeft weer dit, een ander heeft weer dat. ‘En die dan ook onfeilbaar hun doel bereiken.’

Dat is waar. Nu gaan we dat even beantwoorden.

Kijk, nu kunt u ... moeder- en vaderschap ... moederschap voor de natuur en voor de kosmos, dat is natuurlijk, dat ligt hierbuiten. Nu wilt u zeggen, nu wilt u vragen en wilt u weten: Kan ik moederschap beleven door mijn werk, mijn taak? En vooral als u met kinderen omgaat.

Mevrouw, juffrouw, dat is de hoogste soort ontwikkeling die u de mens kunt geven. Ik weet nog, op school hadden we een juffrouw, en dat was wel leuk, maar ze was niet leuk. In het begin vond ze mij leuk, ja, toen zegt ze: ‘Hij is dom, Crisje, en aan de andere kant dan vraagt hij mie’n de oren van de kop.’ Maar in haar zat iets dat ik niet in Crisje zag, en dan moest ik haar niet. En er was een andere, en dat was een lief kind; nu zeggen we ‘een lief kind’, maar dat was een lieve dame. En we vlogen voor die dame. We genoten al dat zij voor de klas kwam te staan. En alles wat ze zei; mooi, lief. En ze dacht: nou ja, die kinderen die snappen dat toch niet.

Maar wij met zijn vieren, met zijn vijven, Anneke Hosman en Theet Bouwman en met mijn vriendjes van ‘Jeus I’ – dat staat er niet in – maar dan gingen wij, op de hei gingen we spelen, en dan was ik, één van ons, de juffrouw. Nou: ‘Hoeveel is vier en vier?’ Ja ... ja. ‘Nee, dat mô-je zo nie’t zeggen, gij bunt veuls te frech, want de juffrouw is lang niet zo frech as gij.’ Zie, dat zat er al in. ‘En dat mô-je zo niet doen want de juffrouw die slut nooit’, die slaat je nooit. ‘Nee, gij kunt het nie’t.’ (Dan) moest een ander, net zolang totdat wij juffrouw waren. Dat drong zo in ons. En als wij de juffrouw maar goeiendag konden zeggen en de doe’ve konden laten zien, want die zag elk ogenblik de doe’ve: ‘Kom is kie’ke, juffrouw, ik heb weer, we hebben weer jonge doe’ve’. En dan was dat voor ons geluk, want dat was een mooi mens, een mooi kind.

En als u dat ook tot bij uw kinderen brengt, mejuffrouw Bruning, dan gaan die kinderen u, als u straks tachtig bent en ze zijn groot, nog dragen. Dat is het mooiste, maar dat is ook moeder-zijn in de maatschappij. Ik ben ook, ik ben ook een stuk schoolmeester geworden. Ze noemen mij pastoor; pastoor ben ik niet, dat wil ik niet. (gelach) Ze noemen me kapelaan.

Maar het schoolmeesteren is: het gevoelsleven wakker maken van het kind,

van de persoonlijkheid. En dat duurt ... als u daaraan beginnen wilt en u wilt kernen raken, dan doet u op één kern, voordat het kind weet wie u bent, doet u een half jaar, om één ding te laten uitkomen van uw persoonlijkheid, dat ze zeggen: 'O, dat wil ze niet, maar dát.' Daar heeft het kind tijd voor nodig en u ook, duurt een half jaar. En dan hebt u een fundamentje gelegd voor uzelf, een fundamentje.

Zet mij eens in uw klas, dan zal ik u onmiddellijk de fouten aanwijzen die u uithaalt. Ik wil net zo zoet wezen als de rest, hoor. En praten, kijken, afdalen in het kind, (het) mooiste wat er is. Ik heb ernaar gesnakt toen ik kind was op school. Ik ... met iedereen hadden we ruzie. Die meester die kon mooi vertellen. Er was één meester, die snapte het en die was een vriend van de Lange Hendrik. 'Hendrik, dat, dat is er een, dèn kik ow aan en hij kik ook achteruut. Dèn wil alleen maar wèten wâ-je te vertellen heb tegen hem', zegt hij, 'en dan is dèn weg.'

En ik was altijd weg. Ik keek in zijn ogen 's morgens, ik denk: o, vanmorgen heeft hij mij niet nodig. En dan was ik weg, in gedachten was ik weg. Ik zat daar maar te knoeien daarzo, en ik was er niet. Slapen ... zo nu en dan zat ik zo en dan was ik in het Montferland, boven in een boom zat ik, bij tante Trui worteltjes ... eh ... te ... (gelach). En ineens toen ging de bel en was het afgelopen, moest ik naar huus. Ik had niks geleerd, ik leerde mijn hele leven niet.

Maar ging het ergens over het leven, over dit ... over een kwabbol (kikker-visje) en over een kikvors ... Weet u wat kikvorsen zijn? Kwabollen (kikker-visjes)? Het ging over kaniënen, en varkes en peerden en kuui ... mijn lieve ... en tuute. Mie'n hemel, hè-je al is een stèkelvarke gezien in de aovond, zo tegen een uur of elf 's aoves. Wèt gij wat een stèkelvarke kan doen 's aoves om elf uur? Ik weet het ook niet. (gelach) Maar dan zaten wij op dat gevoel en dan gingen wij in dat leven en dan genoten wij allen.

Ik neem mijzelf ... En als u dat kunt, en de zusters en de leraren, de leraresen, we hebben er meer hierzo, die dat kunnen ... Kijk, ik ben altijd ... ik was als kind bezig, niet zoals nu, maar toch altijd, doe ik, wil ik een mogelijkheid – heeft meester Alcar mij geleerd – om mij bemind, geliefd te maken bij de mens. Maar dat doe ik niet met wil. Ik ben gewoon natuur, ik maak mij eerst die natuur (eigen) ... een volslagen bewustzijn, zó wil ik wezen en zó zal ik zijn, en dan behoef ik niet meer te denken.

Zo, toen meester Zelanus begon, en ik moest aan mijzelf beginnen, toen moesten al die nare dingen bij mij, die wilde dingen, en dit en dat, dat moest erúit. En nu heb ik één karakter voor de maatschappij, gekregen, vastgelegd. In die toestand kan ik niet anders zijn dan zó. En dat heb ik uitgebalanceerd naar honderd procent en daar hoort bij: beleefdheid. 'Ja dame. Ja meneer.

Jazeker, dame', ziet u, 'O, zeker, meneer, tuurlijk. Nee meneer, dat klopt niet, nee, dat is niet zo.' 'Wat zegt u?' 'Nee meneer, zó is dat. Jazeker, ja ja. Dag meneer, dag mevrouw', en dan gaan we door. Beleefdheid, dat is buiging, dat is aanvaarding, hetgeen begrijpen van de mens, ook al gaat het mij niet aan en ze zeggen er iets over: 'Ja meneer, het is zo, het is beroerd.'

Maar dan ga ik handelen vanuit mijn gevoelsleven, mijn bewustzijn. Dus ik ga niet op de mensen in, maar ik neem hun toestand aan zodat ik open ben op dat ogenblik voor de mens. Nou willen de mensen mij wel in hun toestand brengen, waar ik niet in moet. Straks, dan ga ik handelen.

Maar wanneer ik voor een klas zou staan, dat is de maatschappij – en dat is moeilijk, maar het mooiste werk wat er is – en ik zend uit, ik straal uit, altijd maar weer, elke morgen; u hébt de kinderen. Dan, ik garandeer u, in een week, in zeven dagen, veranderen de kinderen ten opzichte van u. En dan zeggen ze thuis: 'Moe'der, ik wèt nie't wat ...' Wij zeiden: 'Ik wèt nie't wat er met dat mins gebeurd is, maor die, die, die, die is, die is gans andes.'

De juffrouw die had iets meegemaakt, bijvoorbeeld: er was een geliefd familielid gestorven, en daar keek ik door, keken wij door, was er nog iemand. Wat is die juffrouw lief vandaag, hè, van de week. Maar dat is niet echt, die zit op 'de kist'. Ik denk: bij die in de familie is er een gestorven, die lupt te treure, die lupt te treure, die is niet lief, die lupt te treure; en toen kregen wij een beetje treurigheid van haar, maar wij vlogen er niet in. Veertien dagen daarna was zij haar lijk en haar geliefde vergeten, toen was het: 'Wabblblob', toen begon ze weer. (gelach) Zie je wel, wij kregen treurigheid van haar, en het was geen liefde, geen werkelijkheid. Keken wij als kind door. Een kind is ontzettend scherp.

Ziet u, als u in de maatschappij het moeder-zijn, het moeder-zijn voor elk een opbouwt, en vooral voor de klas, dan bent u bezig u universeel geestelijk geluk en bezit, liefde, alles eigen te maken, eigen te maken. En wanneer u dat later ook met de grote mensen kunt proberen en doen – dan staan we voor de volwassen bewuste mens – dan is het natuurlijk nog moeilijker, maar dan gaat het vanzelf omdat we het bij de kinderen hebben geprobeerd. Is het niet zo? Of vertel ik soms een verhaaltje, juffrouwen, leraren? Jaag mij maar uit uw klas, hoor. Bent u tevreden?

Nou hebben we hier: 'Waar komt dit zekere weten en de taaie volharding bij zo'n kleuter vandaan?' Ja, da's karakter. U schrijft hier ... 'Ik wist, ik was aan het schooltje spelen' ... Dat is al centraal bewustzijn, dat is ook nationaal bewustzijn; dat heeft met een land niet te maken, wel? ... maar dat is al sociaal gevoel om deel te nemen aan opbouw. En nu bent u: 'Ik wil juffrouw worden.' Mannen zijn mannen: 'Ik word een meester.' Dat heb je vaak. Kinderen weten van tevoren wat zij later zullen doen. En dat is al opgebouwd,

dat is ook reïncarnatie, dat is al opgebouwd in vorige levens. Want met dit bewustzijn kunt u niet geboren worden. Zomaar gekregen, dat bestaat niet. Dus u hebt dat zeker reeds in vorige levens opgebouwd, om deel te gaan uitmaken van de maatschappij.

Er zijn vrouwen en mannen, vrouwen hoofdzakelijk, die leren, studeren voor dokter, papa en mama hebben veel geld uitgegeven, gaan trouwen, krijgen een kindje, nog een kindje, nog een kindje, nooit geen dokter meer geweest; weg geld. Dan is er een gevoel geweest om even een studie te bereiken, een studie, een titel te behalen; weg dokterschap, anderen gaan door. Zie, u krijgt nu het gevoel, de ene moeder, de ene mens is volbewust in die toestand en de ander niet. Zomaar: ik wil dat graag zijn, ik wil dit; en dan spreekt natuurlijk vanzelf het gevoelsleven, maar dat hebt u wel meegebracht uit vorige levens. Want als wij beginnen hierzo, dan beginnen we met een schone lei voor dít leven, maar wat er is, is allemaal reïncarnatie. We zijn volkomen blank voor dit leven. Dit licht moeten we verwerken. Na zeven dagen komt het licht in de ogen pas; en dan gaan we kijken en dan zakt onmiddellijk het verleden. Als dat kind nu volwassen kon zijn en kon spreken, dan lag de reïncarnatie volkomen open en dan zag u in al die andere levens.

Nu zegt u nog: ‘Waar komt dat zekere weten vandaan?’ Dat is al het antwoord, dat is voor u de reïncarnatie, het vorige leven, maar bij de kleuter is dat precies hetzelfde als voor u.

U hebt Jeus gelezen: ‘Wat goat gij later doen, Jeus?’

‘Ik gao boe’ke schrie’ve.’ Hèhè, ik moest zelf lachen. En ineens wist ik dat ik niet moest lachen.

‘Hè’, zegt Anneke, ‘daor hè-je toch geld veur neudig.’

‘Geld of nie, ik gao boe’ke schrie’ve.’ Want zij hadden koeien en wij hadden niks, hè? Ik zeg, ja, toen we op de wolken gingen spelen, ik zeg: ‘Gij, gij hèt alleen maor verstand van ...’ ik zei nog heel iets anders, hoor, in het boek staat het. In het boek staat ... nee, het staat er toch in, het staat er echt in, ik zeg: ‘Jullie hebben alleen maor verstand van kuui en peerde en tute en halve kapotte honde. Dèn hond het jao nie’t te ète ... Maor ik schrie’f boe’ke’, en ik schrie’f, en ik heb de boeken geschreven.’ Waar ze vandaan zijn gekomen weet ik niet, maar ze zijn er.

(Iemand zegt iets.)

Wat dacht u? (gelach)

Mevrouw, had u nog zelf iets?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, ik dacht toch wel dat het met reïncarnatie te maken had.’

Word honderd procent moeder voor uw kinderen en dan zult u beleven – en dat weet u trouwens wel – dat u uw liefde niet eens kwijt kunt, want er

zijn erbij ... nou moe, die zijn niet te temmen.

Ik hoef niet te blaffen vanavond, meneer De Wit, hè? (gelach)

Wij gaan hier beginnen met meneer Reitsma. 'Zo nu en dan ontmoeten wij in onze lectuur persoonlijkheden die tot een zekere graad visionair zijn, in beelden of flitsen gaat het verleden of toekomst aan hun innerlijk oog voorbij. Zo bracht (het tijdschrift) 'Vizier' in zijn laatste nummer een artikeltje van H.J.G. te Enschede, dat in wereldvisioen Bellamy 1953 staat. Een vorig leven kan hij zich steeds herinneren. Jozef Rulof en Pierre van Delsen haalt hij aan als aan hem verwante zielen. Ook Paul Brunton behoort ongetwijfeld tot deze huidige zienerschool.'

(Er valt iets met een klap om en Jozef zegt:) 'Dat is mijn stok niet.'

In 'Geheim Egypte' (een boek van Paul Brunton) zien wij hem zittend aan de voeten van de sfinx. Ook hij ziet in visionaire beelden de oorsprong ...'

En de verborgen betekenis van de sfinx kent Paul Brunton niet eens, dames en heren, meneer Reitsma. Paul Brunton kent de sfinx nog niet, nee, de piramide kent hij nog niet eens. Paul Brunton is niet diep, hij geeft alleen maar verhalen, hij was zoekende. Paul Brunton is een grote jongen, een groot mens, omdat hij iets voor de massa heeft gedaan. Zijn boeken bereiken ... Met zijn boeken heeft hij meer mensen bereikt als ik. Het is te ver, maar Paul Brunton kent noch de sfinx noch de piramide, ook al sliep hij daar bovenin. Een nacht heeft hij doorgebracht in de piramide, maar hij kent de piramide nog niet, daar moet je Gene Zijde voor hebben. Maar Paul Brunton is prachtig.

'Ook hij ziet in visionaire beelden de oorsprong en de volledige betekenis van de sfinx en van de Piramide van Gizeh. Net als Frederik?'

No sir. No. Nu weet ... En 'Maskers en Mensen' gaan ook niet zo diep op de piramide in, want dat zijn minstens, zeg maar, dat zijn twee, drie boeken van zeker 1500 pagina's, wil je de piramide ontleden, met de sfinx. De sfinx ... o mens, ga eens voor de sfinx staan.

Ik stond op een nacht, stond ik uitgetreden en wel, stond ik voor de sfinx en toen sprak ik Engels; ik ken er nog een klein beetje van, maar toen sprak ik prachtig Engels, het was een vorig leven. En ik keek ze aan, zo, en ik zeg: 'You with your animal face, let me, give me some knowledge for a bit ...' Ik schrok van mezelf en ik denk: wat klinkt dat goed. 'Don't live on silence.' Ik zeg: 'Leef niet langer in die stilte en geef me een klein beetje geluk, knowledge, wetenschap, science, spiritual science.' En toen ging ik schreeuwen. En toen ik ging fluisteren, meneer Reitsma, toen hoorde ze me. Ik zeg: 'Please, please.' Hollands verstond ze niet. En toen ging ik Hollands praten, ik zeg: 'Alsjeblieft.' Ik denk: wat klinkt dat vreemd hierzo in het Oosten, 'alsjeblieft'.

En toen, diep in dat leven, achter in de staart, hè, het leeuwenlichaam,

uit die ruggemerg, en uit die longen, daar hoorde ik in ene keer: ‘Hhhuhh.’

Ik zeg: ‘Hoor je me? Je zucht.’ Maan stond aan de hemel, meester Alcar die stond daarginds, meester Zelanus was daar, die wilden eens kijken hoe ik me één maakte met de sfinx; en ik kwam tot eenheid. En ineens ... En toen ging ik, ín de astrale wereld ging ik weer in slaap, maar dat had ik geleerd – dan ging je weer zó, ik liet me gaan, en dan bleef ik bewust – door het opbouwen van ... door het schilderen, genezen; de trance is opgebouwd, dat weet u. Dan gingen we daardoor en dan bleven wij bewust in de slaap. In de diepste graad van slaap ben ik bewust, want mijn leven is niet uit te schakelen.

En toen hoorde ik haar spreken. Toen zegt ze: ‘Ga naar, go to my man, my husband.’ Dat is haar man, de piramide. ‘Talk to him, maybe, misschien laat hij iets horen’, zegt ze. ‘Kom dan terug, de weg is er.’ Ze raakte mijn hart en ... ‘Luister’, zegt ze, ‘luister’, en toen kreeg ik een kus: zó. (kus) Ik denk: goeie grutten, die zoen, dat is het leven aanraken, het éénzijn met het leven is de kus van de ruimte, die sloeg mij tegen de grond. En toen werd ik wakker en toen was ik hard aan het schreeuwen want ik brandde uit mekaar.

Als u wijsheid krijgt, diepe wijsheid, dacht u, meneer Reitsma, dat het u niet tegen de grond slaat? Het sloeg mij ook tegen de grond. Maar als u daarin komt dan ga je van de sfinx naar de piramide, en uiteindelijk is de piramide de man, en de sfinx is de moeder voor de ruimte. En die moeder begint vanuit het dierlijke leven naar het koninklijke.

Had Paul Brunton dat, meneer Reitsma?

Ziet u, er zijn twee grote boeken over te schrijven. Ik heb de sfinx beleefd en de piramide. Paul Brunton lag in de koningskamer en het was al lawaai wat hij deed, hij had ook diezelfde nacht krankzinnig kunnen zijn.

Waarom? Als ik daar in die piramide ga, ik wil u allemaal meenemen, dan gebeurt er niets met u, ook al bent u nog zo onbewust. Want de mystiek is niet ... die kan u niet slaan als u de wet van de mystiek kent, en dat is: er is geen dood. En alles wat verkeerd is, heb ik niet mee te maken: ik ben goed, ik ben waar, ik ben zuiver, ik ben eerlijk. En dan zeggen die Indische yogi’s en die maharadja’s, die zeggen: ‘Ga er niet in, meneer, want je wordt gekild.’ En je wordt gekild. Waaruit meneer, waardoor? Angst, ja, onbewust-zijn; uw angst is nog onbewust. Hoe dieper u komt, alles ... God heeft geen angsten en geen beven geschapen, het is het ongekende voor de mens dat het hart stil doet staan.

Er was iemand – ik heb het verleden verteld – hij zegt: ‘Zowaar, ik zweer het op de gezondheid van mijn vrouw en mijn kinderen, de Christus kan mij slaan.’ Maar de man loog, en op slag sloeg hij morsdood neer. De angst in hem liet het hart stollen, kolken, hij was dood. Hij loog. En toen dacht hij bliksemsnel: Veronderstel dat Onze-Lieve-Heer me nu toch eens ziet, dat ik

lieg; en hij loog, hij lag er al, was al geslagen. En toen zeiden ze: 'God heeft hem gestraft.' Nee meneer, mevrouw, nee meneer de kerk, die man die is niet gestraft, die man strafte zichzelf, hij ging boven zijn hoofd. Hij nam ... zoals in 'Maskers en Mensen' staat, meneer Reitsma, die theoloog die naar Jehova wilde, steeds verder op deze weg, hoger en hoger, maar hij vergat een laddertje. En nu bengelt hij, zegt Frederik, tussen hemel en aarde, hij komt niet meer terug, hij zit nu in Rosenburg (psychiatrische inrichting in Den Haag). Hij zei: 'Jehova, Jehova.' De theoloog, dat is een godsdienstwaanzinnige geworden. Als de mens diep in het geloof gaat, diep, diep, diep in het geloof, dan ben je uiteindelijk op honderd procent, ben je niets meer.

Als je waarlijk naar God gaat zoeken ... Wij hebben hier houvast aan elke stap, u wordt nooit gek hierin, als u zelf maar niet te ver gaat. Maar gaat u naar God zoeken, God zoeken, God zoeken, als theoloog, als gewoon mens ... Hoeveel godsdienstwaanzinnigen zitten er niet in de krankzinnigengestichten? Die gingen allemaal te ver; en wilden God leren kennen, kénnen zich niet, hebben hun gevoel, maar weten niet hoe diep of ze zijn, wat ze kunnen verwerken, pakken Jehova bij het jasje, of Jesaja, hoe heten ze allemaal, en verliezen zich, hebben geen grond meer onder de voeten, dat wil zeggen: het bewuste weten, het houvast voor jezelf: ik mag niet te ver, ik doe dit, ik ben denkende, ik ben denkende ...

Ik was in huis, ik was aan het schrijven en zover in trance dat meester Alcar zei – moet u eens nagaan hoever wij gaan, geef ik u een ander beeld – hij zegt: 'Opendoen.'

Ik zeg: 'Opendoen?' Met 'Een Blik in het Hiernamaals' waren wij mee bezig. 'Opendoen? Alles is open. Alles is open.' Ik zat in huis te schrijven, meester Alcar in mij; maar we waren in een tempel aan Gene Zijde. Alles is open, ik kan vliegen, ik kan gaan naar de eerste sfeer, naar de tweede sfeer, ik zie de mensen, ik zie de bomen, ik zie de vogelen. En er kwam dan zo'n vogeltje op mijn hand zitten. Ik zeg: 'Wat wat wat, opendoen?'

'We zijn niet in de sferen, we zijn in de Esdoornstraat 21, in Den Haag, in Holland, op aarde.' Hij moest terug ... ik moest terugkomen. 'Opendoen, maak open!'

Ik zeg: 'Opendoen?'

'Ja, Anna is er niet, ze is weg, heeft de sleutel vergeten, er wordt gebeld.'

'Oooo, opendoen.' Ik de sleutel uit mijn zak en sta vanbinnen die deur open te porren. Niet te trekken, maar ... En toen heb ik hem eindelijk open, ik zeg: 'Wie bent u?' Waar gaat dat naartoe? Toen denkt ze: O, mijn lieve God, is die even kierewiet. En ik zeg: 'O nee, dat was mijn vrouw, nou weet ik het, nu weet ik het.'

In die toestand ben ik volslagen krankzinnig, meneer Reitsma, ik weet

niet meer waar ik leef; voor de áárde, maar niet voor Gene Zijde. Want we waren in een open ruimte en schreven ‘Een Blick in het Hiernamaals’, die Esdoornstraat sloeg volkomen weg. Ziet u, dat is oplossen; ik geef u het bewijs, dat het kan, maar dat had Paul Brunton niet.

Ik was bezig met ‘Geestelijke Gaven’. En toen was juist in de oorlog ... Toen kreeg ik zo’n briefje thuis, we zouden ... Nee, we waren nog niet bezig. Ik kreeg een briefje thuis van de Duitsers: ik moest naar Duitsland. Ik zeg de volgende morgen, ik zeg tegen mijn adepten, ik zeg: ‘Alsjeblieft, gistermorgen heb ik gezegd, meester Zelanus gezegd: ‘Wij gaan beginnen met ‘Geestelijke Gaven’. En nu moet ik naar Berlijn toe.’

‘Maar je gaat niet.’

Ik zeg: ‘Ik ga. Ik kan daar misschien meer mensen bereiken dan hier. Stort mij maar in de hel, ik ga gaarne naar Duitsland. Want overal heb ik mijn mond, overal praat ik; ook al vallen de bommen om mijn oren, ik praat.’

‘Maar dan ga ik voor je.’

Ik zeg: ‘Nee meneer, voor mij geen lijdensgeschiedenis, ik doe dat zelf.’ Maar ja.

‘Maar’, zeiden ze, ‘gistermorgen heb je gezegd: We gaan met ‘Geestelijke Gaven’ beginnen.’

Ik zeg: ‘Ja. Nu wil ik weleens weten, ik ook, wie nu gelijk heeft, meester Zelanus en meester Alcar – kletspraat, of wat is het? – ik zeg, óf Hitler heeft gelijk, ik ga naar Duitsland.’

Ik loop op straat en ik zeg tegen meester Alcar: ‘Meester Alcar, u weet het zeker, hè.’ Ik zeg: ‘Hier hebt u een briefje van Hitler, als u sterker bent ...’ Ik denk: de engelen kunnen zo ontzettend veel, maar ik moet morgen mijn koffer pakken. Ik ga naar Duitsland. En ik doe lekker niets, ik ga. Probeer me daar maar eens uit te houden. Wat wilt u?

Nou, ik denk: Nu heb ik ze te pakken, nu heb ik ze te pakken. Ik zeg: ‘Met honderdduizenden engelen? Wij leven in oorlogstijd, ik ben instrument, ik moet schrijven? Is het werkelijk? Bewijs me momenteel eens ...’ Fout hè, fout. Na zoveel miljoenen bewijzen. Maar ik denk: Nou, laat ik die ook nog maar eens eventjes, hè? Later kreeg ik natuurlijk een vreselijk pak slaag. Maar goed, ik deed het.

Ik naar huis, pak de machine, ik zet hem neer. En mijn vrouw zegt: ‘Maar je moet toch koffers pakken?’

‘Koffers pakken? Wat?’ Ik zeg: ‘Meester Zelanus is even gaan schrijven.’

Ik zeg tegen meester Zelanus, die staat naast me, ik zeg: ‘Weet jij niks?’

‘Ik niet’, zegt hij, ‘het zijn mijn zaken niet, je hebt het immers hoger gestuurd?’

Ik zeg: ‘Dus je gaat schrijven?’

‘Zeker, we gaan schrijven.’

Ik zeg: ‘Maar weet je helemaal niks?’

‘Wacht maar af, het is al door, de kabel ... het telegram is naar boven.’ Hij zegt: ‘Ik heb al gezien waar het terechtkwam, er moet heel wat gebeuren, maar ik ga schrijven’, zegt hij. En wij aan het schrijven.

Wel, om half vier wordt er gebeld, er komt een dokter binnen. Ik zeg: ‘Meneer, bent u een gestuurde eend of een engel, wie bent u?’ Ik zeg: ‘Wanneer kreeg u het gevoel vanmorgen om naar mij toe te komen?’

Toen zegt hij: ‘Om half elf.’

Ik zeg: ‘Toen stuurde ik het bericht naar Onze-Lieve-Heer.’ Ik zeg: Zo en zo en zo.

Hij zegt: ‘Maar je gaat niet.’ Hij zegt: ‘Van nu af aan ben je ziek. Je hebt een maagbloeding gehad.’ Een briefje, mijn vrouw ging naar de dokter, en ik was ziek, met een maagbloeding. Ik kreeg eitjes, melk voor niks; ik was zo lekker als kip. En wij schrijven, in de pyjama, schrijven, ik ging niet naar Duitsland.

De dokter werd gestuurd; een dokter kwam erop me af.

Meester Alcar zegt: ‘Heb ik je effe?’

Ik zeg: ‘Ja, u hebt mij, u hebt gewonnen.’ Ik zeg: ‘Eerlijk is eerlijk, ik buig mijn hoofd.’ Toen zat ik, veertien dagen zat ik daar, want toen moest de controlerende arts komen.

Ik ben, op een middag ben ik bezig. Iemand is er. Mijn vrouw is er niet. Ik zeg: ‘Mijn hemel, mijn hemel’, er staat een wagen voor de deur. Ik zeg: ‘En er komt een fiets ...’ Neen, een wagen was het niet. Ik zeg: ‘Er komt een dokter, ik zie hem, daar heb je hem.’ Ik keek door de huizen heen. Ik zeg: ‘Doe gauw open.’ Ik met een vaart in bed, hè. Als ik dat allemaal nu zelf was, zou u denken dat Gene Zijde mij hielp? Als ik boeken moet schrijven ... Ze zeggen weleens: ‘Die zit dat allemaal zelf te kalken.’ Ik heb honderd miljoen bewijzen dat ik het nooit ben. Ik ben het ook nooit.

Ik vlieg in bed, ik zeg: ‘Laat hem even wachten.’ Machine weg, de deur ging open en die man die rent direct naar de kamer: ‘Waar is de zieke?’ Ik lig daar in bed, ze zeggen: met zó’n hoofd. Meneer Reitsma, ik was op datzelfde moment epileptisch. Ik was in de diepste lichamelijke trance die er maar is, ik werd ... Mijn ogen waren op slag geel, bloed in mijn ogen en geen ademhaling meer, die man die kijkt. ‘Huh, huh, huh.’ ‘Zeg eens wat’, zegt hij. ‘Huh huh huh, (met moeite zacht fluisterend) ik kan niet praten.’ Ik had geen stem meer, niets meer. En tussendoor dat alles dacht ik: Wat is dat echt. (gelach)

Ja, ik zag mijn lijk-ogen. En hij vloog de deur uit. Ik denk: Man, wat ben je ernaast. Hij naar een kennis van hem, die mij kende. Hij zegt: ‘Nou ...’

Een uur daarna kwam er al melk, kwam er boter, kwamen er bloemen.

‘Jozef is ziek!’ ‘Ja’, zegt die man, ‘en dat ziet er verkeerd uit. Die man heeft bloedende kanker.’ Want hij had het gehoord. ‘Heb je een maagbloeding gehad?’ zei hij.

Ik zeg: ‘Ja, voor vijf dagen terug een hele grote.’

‘Ja’, zegt hij, ‘nou, dat is erg, hoor, maar kalm houden, hoor.’

Héél ging het door Den Haag heen: Jozef Rulof heeft kanker. ‘En nou heeft hij lekker zelf een dokter nodig.’ Dat waren de spiritualisten.

Hij was de deur nog niet uit, de deur dicht; ik naar de machine. Meester Zelanus zegt: ‘Wij gaan beginnen.’ Weg, weg epileptische slaap en trance, weg geel uit mijn ogen, weg, bloed eruit.

Toen ging ik eerst zitten, ik zeg: ‘Had ik nu maar een sigaretje’, die hebben we niet, ‘want ik moet eerst bijkomen.’ Ik zeg: ‘Wat zijn ze knap. Wat is dat knap, meester Zelanus.’

Hij zegt: ‘Ja, dat is nu nog maar meester Alcar. Maar daar was dokter Brands bij en meester Cesarino was erbij.’ Hij zegt: ‘Maar ze brachten je in de schijndood.’

In de bewuste schijndood brachten ze mij, zo diep, dat die man zweerde ... Ik heb hem later nog gesproken na de oorlog, hij zegt: ‘Meneer, honderd procent bloedende kanker had u, want de ogen, en alles, waren aan het sterven.’

Ik zeg: ‘Meneer, het was in een seconde weg. Vindt u dat niet leuk?’

Toen zegt hij: ‘Nou, als ze mij nou eens durven te zeggen dat u geen bijzonder ... en geen trance- ... of wat dan ook bent ...’ Hij zegt: ‘Ik heb het meegemaakt.’

Ik zeg: ‘Twee minuten daarna zat ik aan de tafel, en we gingen verder.’

Zes weken moest ik in huis blijven, nietwaar, zes weken lig je. Die man kwam niet meer, ik kreeg lekker melk, ik kreeg eten en drinken. En ik denk: ja, hadden ze er nu ook maar een doosje sigaretten bij gegeven. Maar die hadden ze niet. Maar eten en drinken. Ik zeg: ‘Dokter, wil je ook wat hebben?’ Nou, dan krijgen die mensen wat. Want ik kreeg dubbel voeding; wilde ik niet eens hebben, had ik niet eens nodig.

Wij zijn klaar met die twee boeken ... Toen schreven wij in zes weken ‘Geestelijke Gaven’. Maar meester Zelanus zei: ‘We blijven hier niet, we gaan naar Frankrijk in mijn kasteel.’ Weet je wel, van ‘De Kringloop der Ziel’. ‘En we gaan in de torenkamer.’ En toen heb ... mijn vrouw die heeft honderd miljoen wonderen meegemaakt met mij. En dan kwam ik ’s morgens op en dan zaten we daar en kijkt ze mij in de ogen en dan kan ik gewoon met haar praten, maar ik ben in Frankrijk, we waren in Frankrijk. Ik zeg: ‘Zo-even hebben we heerlijk paardgereden. Zie je daar de zwanen niet? Die mooie natuur, die prachtige cipressen. O, het is heerlijk.’ Zij ging mee naar Frankrijk. We leefden zes weken in Frankrijk in het kasteel van Lantos Dumonché.

Meneer, een half jaar daarna liep ik nog in Frankrijk, Den Haag was weg. Ik voelde de bodem niet meer van Den Haag.

Ziet u, dat zijn nu bewuste geestelijke occulte wetten: schrijven, beleven, visioenen. En zo kan ik er u honderdduizend vertellen. Als u nooit kunt geloven, als u nog eens zegt: 'Te mooi om waar te zijn', meneer, dan ga ik hier eens avonden en avonden, ga ik eens de wonderen, de mirakelen vertellen die de meesters met mij hebben beleefd.

Hitler kreeg me niet. Precies op de seconde hoorde dokter De Ruyter in Den Haag hier: 'Ga naar Jozef, ga naar Jozef, ga naar Jozef, ga naar Jozef.' 'Ja, ik ga naar Jozef', toen nam hij het. Hij was nodig, was de enige man, die had ik één keer gezien. Hij was eens bij me geweest voor een zieke, dat was een jaar terug. Dus ik had met die man niet te maken. Maar die was vatbaar, stond open: 'Ga naar Rulof, ga naar Rulof, ga naar Rulof, ga naar Rulof.' En toen hij zei: 'Ik ga', toen hield het op. Ik zeg: 'Precies twee minuten over half elf ging mijn bericht naar Onze-Lieve-Heer, naar de meesters, twee minuten over half elf, drie minuten over half elf was meester Alcar bij hem en zegt: 'Ga naar Rulof, ga naar Jozef, ga naar Jozef, ga naar Jozef, ga naar Jozef.' Drukte het op hem af. Half vier kwam hij bij mij (met) het briefje: ik hoefde niet. Ik moest ook niet naar Duitsland. Maar ik wás gegaan.

Maar in die uren moest een dokter komen, waar hij vandaan kwam, kwam hij vandaan. Ik zeg: 'Wat u doet, kan me niet schelen, maar ik moet morgenvroeg weg.' Ik ga niet (onder)duiken. Dacht u dat ik mijn tijd ging verprutsen om te gaan duiken? Ik ga ín die strijd. In Duitsland zijn ook kinderen van Onze-Lieve-Heer. Meneer Reitsma, het ging niet, we schreven de boeken, we leefden in Frankrijk, in het kasteel van Lantos Dumonché. Lees maar Lantos Dumonché, 'De Kringloop der Ziel'. Maanden later moest ik nog terug, ik kon die Haag maar niet meer terugvinden, ik leefde in Frankrijk, zo echt. En dat is ook zo.

En dat had geen Paul Brunton, dat had geen Ramakrishna, dat hebben de yogi's niet gekend, dat heeft het oude Egypte niet gekend. Meneer Reitsma, dames en heren, dat kan alleen nú, dat hebben de meester(s) opgebouwd. Och, ik kan u, van die oorlog kan ik u honderdduizenden wonderen vertellen, die wij ... Ik heb nog nooit zo'n machtig leven gehad, juist toen de lichamen aan het kraken waren. Toen ik een skelet was en zevenmaal op de trap moest gaan zitten om boven te komen, toen heb ik het mooiste en het machtigste beleefd.

Als u zegt: 'Ik ben moe', lach ik u midden in uw gezicht uit. En als u zegt: 'Och, wat heb ik het beroerd', nog erger. Ik heb het beleefd, ik heb het gezien. We kwamen uit het Al. Die laatste boeken van de Kosmologie moesten vastgelegd worden, er waren er nog vier, vijf, ik kon niet meer, ik kon geen stap

meer verzetten. Mijn rug was gekraakt, ik woog ... ik was vel en been. Als u mij tegenkwam, dan was mijn borst aan de Laan van Meerdervoort en de rug die was nog in de De Ruijterstraat. U kent dat wel. Ziet u. Ik was me zo nu en dan, ik denk: nou, ze staan er best op. Het rammelde, meneer, als ik u voorbijliep. Magere Hein was aan het lachen, ik zag hem niet in mijn buurt. Ik kroop de trap op, ik kon niet meer. Ik zeg: 'Nou kan ik niet meer. Ik kom niet eens meer boven.' Hoe ik boven ben gekomen, ik weet het niet, maar ik denk: maar dat gaat niet, dat gaat niet. 'Ja', zegt meester Zelanus, 'ik sta ... we hebben ons best gedaan, we wilden een record breken', en toen hebben wij in drie-en-een-halve-maand, vier-en-een-halve maand zes boeken geschreven. In die langste vier, vijf maanden heb ik die boeken beleefd, en de kosmologie.

Juist dan, meneer, mevrouw, wanneer u volkomen alles van uzelf hebt ingezet, dan reageert Onze-Lieve-Heer, dat heb ik meegemaakt in honderd-duizenden mogelijkheden, meneer. Ik kroop boven – en mijn vrouw hoorde het gelukkig niet – ik kroop zo de kamer in en ik ging voor de vloer in mijn kamer. Van de deur naar de stoel zakte ik al in elkaar. Toen kroop ik naar de stoel, ik hees me erin, de machine stond er, ik denk: nu nog dertig pagina's van het vijfde deel en dan is het af, en ik kan niet meer. Dat kan toch niet, dat kán toch niet. Dat kan niet. Dat bestaat niet, dat kan niet!

Hebt u al eens geestelijk geschreid, als u het niet meer kunt, als u geen kracht meer hebt ... Niet om kracht te smeken, meneer, maar in dat lichaam werking te brengen. 'Maar, mijn god, ik moet werken, Onze-Lieve-Heer, ik moet werken, die boeken moeten af, die moeten voor(dat) de oorlog (afgelopen is) nog af, geef me in godsnaam de kracht. Ik ben in het Al geweest, en wat kan nu het Al? Kan het Al helemaal niks?' Ik was in het Al, ik heb Christus daar gezien.

Ik zeg: 'Is dat kletspraat?' Ja, ik kon, met mijn vinger kon ik die letter niet meer naar beneden krijgen, er was geen kracht meer in mijn hand om een lettertje naar beneden te drukken. Ik was op, op, volkomen leeg. Ik zit zo te kijken, zegt meester Zelanus: 'Zie jij dat?'

Ik zeg: 'Ja, mijn god, mijn god ...'

We kijken door de sferen heen, door de Vierde, de Vijfde, de Zesde, de Zevende Kosmische Graad, er komt een stem en een licht en Die zegt: 'Riep u mij, André?'

Ik zeg: 'Onze-Lieve-Heer ...'

'Ja', zegt Hij, 'we moeten werken, het moet af.' En dat licht dat grijpt mij op, dat gaat door me heen, en die kracht; en op hetzelfde ogenblik zat er een nieuw folio in en we typten dezelfde middag dertig pagina's af. We startten onmiddellijk met het zesde deel en schreven dat in veertien dagen, en maakten het klaar. Kracht die ik nu nog heb en waar ik nu nog in leef. Ziet u, die

kwam regelrecht uit het Al. Mijn botten, die beentjes van mij, há, die jubelden het uit, die kraakten niet eens meer. Levend sap uit de ruimte, meneer, licht, leven, Onze-Lieve-Heer, ja, Onze-Lieve-Heer.

En wilt u in uw aardse leven, wilt u bezwijken, wilt u dat bereiken met een gebedje? Kon Paul Brunton dat, en Ramakrishna? Ramakrishna zegt: 'Moeder Water, Moeder Water', en liep erin. Hij had ook de Moeder al te pakken. En als Vivekananda hem niet bij zijn jasje had gegrepen, was hij verdronken.

Ik liep tegen een boom op en Moeder Water praat elke dag tegen mij en zegt: 'Kom, André, kom, in mijn armen heb je rust en ben je veilig.'

Ik zeg: 'Ja, om te verzuipen zeker.' Ik zeg: 'Je bent toch maar een groot kreng.'

'Hé', zegt ze, 'wat ben je hard.'

Ik zeg: 'Als jij ...'

Zo staan wij in de mystiek, meneer Reitsma, ik kan u mijn kosmologie niet laten beleven want dan bent u onmiddellijk uw houvast van de wereld kwijt. Hoe diep ben ik nu?

Ik zeg: 'Moeder Water, je bent maar een groot kreng want je doet het bij mij. En als ik mijn concentratie niet bezit, dan sluit ik mij in je armen en ik verzuip', op zijn Hollands, niet? Ik zeg: 'Wat doet u met onbewusten?'

'Ja, maar die horen mij niet, André. Ik laat je in mij afdalen', zegt ze, 'en ik zal je terugsturen tot de taak, die je zult beleven en hebt te aanvaarden.'

Ik zeg: 'Wat had je dan gedaan?'

'Je had van mij een bad gekregen en ik had je teruggestuurd', zegt ze.

Ik zeg: 'Lekker, midden in de winter.' Dat was het Suezkanaal (vaart in Den Haag die in de volksmond dikwijls Suezkanaal werd genoemd), de Suezkade, Suezkanaal.

Toen zegt ze: 'Wil je een hapje van me?'

Ik zeg: 'Een hapje?' Ik zeg: 'In dat stinkwater zit toch geen vis?'

Hebt u de avond niet meegemaakt dat ik daar stond te kijken, toen moest de zon me ... Ik ga hierop door omdat ik u een bewijs wil geven; wat die knapen niet hebben, en wij wel. Dat de zon zei: 'En André, nu vanavond heb ik de eer gekregen van de meesters om je vrij te maken van je organisme, want, we weten het, als je terugkomt en je zegt mij, de zon, hoe ik daar zal stralen in het Al, dan maak ik je vrij.'

Ik zeg: 'Dat doe ik.' En toen stond ik zo op de Suezkade, zo bij die brug, hè, het was half acht, zo eens lekker te kijken ... mooie zonsondergang en de zon was al aan het praten. Maar een gek mens, vindt u niet? En toen komt er een meneer naast me staan en die zegt: 'Hier zit geen vis. Hier zit geen vis.'

Ik zeg: 'Nee meneer.' Ik zeg: 'Vis ... vis.'

'Nee', zegt hij, 'in dat stinkwater hier zit toch geen vis?'

Ik zeg: 'Ach', ik zeg, 'meneer, wat kan ons de vis schelen indien het leven u voedt?'

Toen zegt hij: 'Dacht ik het niet. Meneer, hebt u nu ook zo'n last van ijlen', zegt hij, 'nu in de oorlog?'

Ik zeg: 'Meneer, ik ijl dag en nacht. Ik zweef over de wateren en ik kus maan, zon en sterren.'

Hij zegt: 'Zover heb ik het nog niet gebracht, meneer. Maar ik denk: Meneer, wees voorzichtig, meneer, want honger voert je naar het krankzinnigengesticht.'

Ik zeg: 'En de waarheid van het leven die spreekt voedend, bezielend, geestelijk uitvarend.'

Toen zegt hij: 'Meneer, maar dan heb je achter een lijk gelopen.' Ik zeg maar niks. 'Ziet u er ook zoveel neervallen op straat?' zegt hij. Hij zegt: 'Maar het is erg met u.'

Ik zeg: 'Ja, het is erg, het is heel erg.'

Hij zegt: 'Maar hier zit geen vis.' Hij zegt: 'Ga naar huis.'

Ik zeg: 'Ja meneer.' En ik ging weer naar de zon toe. Ik denk: Ik was toch wel ver weg van hem.

Zo zat ik op een bankje, hier in het rosarium was ik terechtgekomen en ik wist niet waarom. Daar stonden nog een paar bloemetjes en ik zit zo te kijken en daar waren die bloemetjes met mij aan het praten. Mooie roosjes, een madeliefje en een margrietje. Toen hoorde ik daar die bloemen praten met elkaar: 'Ja, André, o, wat is het heerlijk, de mens die openstaat voor ons leven. Mag ik je van mijn leven vertellen? Hoe vind je m'n zusje? Hoe vind je m'n broertje?' En dat ging door, ging door. Ik zeg: 'Goh, wat is dat toch mooi, hè? Maar jullie zijn toch ook nog kifterig.'

En er zit een oud vrouwtje en een meneer naast me, heb ik ook niet gemerkt. Toen zegt hij: 'Ja meneer, en een brood suikerbieten die doen u ook niet goed.' (gelach)

Ik zeg: 'Nee meneer, ik kan er niet tegen.'

'Meneer, maar het is ... u bent al in uzelf aan het praten, u hebt het over de bloemen.'

Ik zeg: 'Ja meneer', ik zeg, 'de kinderen van God die spreken tot mijn leven', ik was net kinds, ik was een kind, meneer.

Toen zegt die meneer: 'We hebben het nog even aangekeken, maar het is niet prettig om naast u te zitten want elk ogenblik denk je dat je ook gek bent.' (gelach) Toen zegt hij: 'Het gaat u goed, meneer, maar wees voorzichtig want honger maakt u krankzinnig.'

En zo kwam ik telkens mensen tegen, ik denk: ik krankzinnig? Och, och, och, en ik stond daar en ik denk: Nou ga ik even naar Jezus toe; weg bloemen,

weg wereld, weg zon, weg maan. En toen beende ik die meneer voorbij, ik denk: Die haal ik in, die oudjes. Ik zeg: ‘Dag meneer, mevrouw.’ Ik zeg: ‘Het is toch koud, vindt u niet? Het is wel koud, het is fris.’ Ik zeg: ‘Nu ga ik maar weer eens naar huis toe. Ik heb lang genoeg gedoold, eventjes in de natuur. Meneer, het is het enige wat er nog is. U zegt: ‘U bent krankzinnig, u bent psychopathisch’, maar het is toch het enige nog af te dalen in het leven?’

‘Ja meneer, als u het zo zegt; ik dacht werkelijk dat je gek was.’

Ik ging dat eens even goedzetten, ik ging die man eens even laten zien dat ik wel bewust was. Later kwam ik hem, na de oorlog kwam ik hem op straat tegen. Toen zegt hij: ‘Meneer, eh, u hebt zeker een bloemenwinkel, omdat u zo met de bloemen praat?’

Ik zeg: ‘Nee meneer. Ja’, ik zeg, ‘de bloemenwinkel zit hier en daar en daar en daar’, toen begon ik alweer.

En toen draaide hij zich om en zei: ‘Dag, meneer, ik heb werkelijk het genoeg.’ En toen dacht hij: Nu is hij toch gek. (gelach)

Maar wilt u geestelijk bewustzijn krijgen, eenheid, mejuffrouw, met de kinderen? Als u een bloem, als u de natuur liefhebbend, harmonisch tegemoet treedt, uiteindelijk, eens – er mankeert aan ons een hoop – als die deurtjes allemaal open zijn gegaan, ineens op een morgen gaat het leven spreken, en dat heb ik meegemaakt in de oorlog.

Ik kon het al in 1934, maar o wee, in diezelfde oorlogsjaren gingen wij door al de mystiek die de aarde en de ruimte bezit, meneer Reitsma. En hebt u mij hier nu al eens werkelijk ... Ik kan wel ver gaan, ik kan zover gaan dat u er niets meer van begrijpt. Ik, omdat ik die werelden heb gezien. Maar ben ik nuchter of ben ik niet nuchter, meneer? Ik heb mijn blij gevoel, mijn gelach – niet die somberheid – die levensvreugde, Jees heb ik in alles bij mij met dat: ‘Ja meneer. Ja dame. Jazeker, dame.’ Ik kijk u niet meer in de ogen nu om een dubbeltje te krijgen, dat doe ik ook niet meer (zie ‘Jees van Moeder Crisje’ deel I). Dat laat ik. Ziet u, zo krijgt u gevoel, zo krijgt u ruimte, zo krijgt u ruimte. En dan moet u nu de boeken eens vergelijken met de boeken die op de aarde door de mensen zijn geschreven op dit gebied.

Wel? Meneer Reitsma en mensen en mannen, wij hebben het aller-allerhoogste dat de mensheid eens zal krijgen in handen. Ik vertegenwoordig werkelijk de Universiteit van Christus, want de meesters die dat kunnen ... Ik zeg: ‘Als u dan zo sterk bent ...’ ‘Wij kunnen álles’, zegt meester Alcar, ‘maar we hebben geen vijf cent voor u.’ Ook eerlijk, hè? ‘Wij hebben de macht van de Messias in onze handen en alles kunnen we doen. We zullen u een wijsheid geven die de wereld niet bezit, u bent universeel, macrokosmisch diep, André-Dectar’, zei hij tegen mij, ‘maar we kunnen u niet met vijf cent helpen. We kunnen wel wonderen maken.’

Ik heb vanavond, tussen twee haakjes, ik heb een van mijn schalen meegebracht, porseleinen schalen, ik heb zo'n wonder meegebracht, en die zal ik hier neerzetten, en die is kletsnat, die heb ik gisteren pas gekregen. Moet u dit wonder eens zien. Kom er niet aan, dames en heren, hij is kletsnat. Dat is een moeder – dan hoeft u het aanstonds niet meer te zeggen – dat is een moeder die naar de ruimtelijke, de geestelijke, de goddelijke parels zoekt, als wijsheid, en die zijn er als parels ingelegd, met de macrokosmische geestelijke parel – met de kleintjes er omheen – in het midden (Zie 'Het schilderend mediumschap' blz. 155). U weet niet wat u ziet, zo'n schoonheid, een openbaring aan kunst. En dat had geen Ramakrishna, meneer Reitsma, geen Paul Brunton, er is nog nooit een instrument voor de wereld, voor de meesters op aarde geweest, die al de gaven bezat. Wist u dat? Ik heb ze allemaal. Ik heb al de fysische, al de psychische. Meester Alcar zegt: 'Door al die twintigduizenden gaven die we kunnen tot stand brengen, zullen we er drie opbouwen, en dat is schrijven, dat is schilderen – dat wás het genezen – en dat is het spreken.' Vindt u dat niet machtig? Ik mocht nooit psychometreeren, ze wilden de gaven niet versnipperen. Ik had ze dood kunnen slaan met bewijzen.

Het is tijd.

Meneer Reitsma, bent u tevreden?

Even kijken wat er nog onder staat.

Vraag twee: 'Zijn het hier de eigen gedachten die hen parten speelden? Is dit de oorzaak? De psychische trance van Jozef Rulof zal hij wel niet kennen.'

Nee, die kennen ze allemaal niet. Er zijn honderdduizenden mediums, trancemediums; er is er niet één – aanvaard het, controleer het maar – er is er niet één in trance, of u kunt alles, alles, alles weten. De geringste fout die door woorden, de wijsheid ... Als u de psychische trance bezit, meneer, dan hebt u contact met de kosmos. Aanvaard het nu, er is in Holland niet één, honderd procent – dat zeg ik nu – trancemedium. Controleer het maar. Als het wel zo is, dan moogt ge mij een kogel door mijn hoofd jagen als u het wilt, dan mis ik mijn ... – ik wil niet schreeuwen – maar dan kunt u mijn licht van mijn ogen krijgen, en alles van mij, als u één trancemedium in Holland ontmoet. In heel Europa is het niet, zo erg. En lees nu 'Geestelijke Gaven' maar eens. Ik heb het gecontroleerd in Amerika. Meester Zelanus en de meesters zijn echt, en schrijven geen kletspraat.

Dames en heren, het is pauze, en nu laat ik u dat wonder zien. Kom er niet aan, kom er niet aan, het is de moeder die naar geestelijke paarden zoekt, die van Christus, die van God en de ruimte, en dat omgezet in kunst.

Ik dank u wel.

PAUZE

Dames en heren, wij gaan weer verder. Hebt u het ding bewonderd?

(Zaal): 'Ja.'

De moeite waard?

(Zaal): 'Ja.'

Ik heb Onze-Lieve-Heer op de wateren (zie 'Het schilderend mediumschap' blz. 169), Christus' hemelvaart (zie 'Het schilderend mediumschap' blz. 168), Christus aan het kruis, in Gethsemane, in gesprek met Zijn apostelen, twaalf vóór hem, vijftig verschillende symbolieken. Wolff heeft ook geschilderd, maar meester Alcar is ook bezig. Dit is een openbaring, als u het voor u ziet, aan kleur. Hoe die verf nog behandeld is, ik weet het niet, het is onmogelijk. Maar afijn, we hebben ze.

Ik ga beginnen met: 'Ik lees in 'De Volkeren der Aarde' het volgende. De Messias kreeg zijn stoffelijk organisme door de verbintenis van Jozef en Maria. Naar mijn bescheiden mening waren Jozef en Maria de willoze instrumenten der meesters, want zij gingen een verbintenis aan op een moment door de meesters vastgesteld, want het was een kosmisch gebeuren. Hier was dus geen sprake van eigen wil van Jozef en Maria. De omstandigheden waren geschapen en de gevoelens werden in Jozef en Maria gelegd waardoor de verbintenis kon en moest plaatshebben.'

Van wie is dat?

(Meneer in de zaal): 'Van mij.'

Meneer, 'naar mijn bescheiden mening waren Jozef en Maria willoze instrumenten', bent u willoos als u een kind aantrekt? Is vader en moeder willoos als ze tot eenheid komen voor een kind?

(Meneer in de zaal): 'Het ligt eraan op welk peil of ze staan.'

Is een mens willoos die een kind scheidt, aantrekt, baart? Vader en moeder, zijn die willoos?

(Meneer in de zaal): 'Ja, op dat moment wel.'

Is een mens ... Bestaat niet, meneer. Ik kom op dat willoze van u. Dat bestaat niet, meneer. Elk mens die eenheid beleeft als man en vrouw en een kind aantrekken, een ziel aantrekken, zodat de moeder bevrucht wordt, die zijn honderd procent bewust voor vader- en moederschap. En zou Jozef en Maria dat niet zijn? Honderd procent bewust is hier de natuurwet baring, moederschap, sprekende door en voor de mens. Is dat duidelijk, of niet?

(Zaal): 'Ja.'

Dus u kunt niet spreken van willoos. Ik kom alleen ... Ik grijp alleen dat willoze hieruit, want daar drukt u op. Dat bestaat niet.

(Meneer in de zaal): '...wat moet het daar dan wezen, als het dan niet willoos is?'

Ja, maar hier heb ik willoos, dat bestaat niet. Ziet u, hier was dus geen sprake van een eigen wil van Jozef en Maria? Die wisten niet beter. Toen Maria en Jozef die eenheid beleefden, wisten zij niet dat Maria de Messias zou baren. Dat weet geen één moeder, niet één moeder. Er zijn er wel geweest in de mystiek, in het Oosten en daar, die zeggen: 'Ik heb een bewust kind.'

Mijn moeder die zei: 'Ik zweef en ik vlieg en ik kom in de hemelen terecht. Ik weet niet wat ik nu heb, met Bernard had ik dát en met Johan had ik dát.' Bernard was zo wild, altijd onrustig; werken, werken, werken; nou Bernard die vloog. Er zijn verschijnselen in elke moeder die de moeder krijgt door de persoonlijkheid van het kind. Maar van willoos ... En hier was dus geen sprake van een eigen wil? Meneer, de wil, honderd procent. Ja, maar ik kan er natuurlijk wel iets bij vertellen.

(Meneer in de zaal): 'Ja, het gaat in dit geval, nietwaar, er zijn bijvoorbeeld vrouwen die kinderen wensen en die ze niet krijgen; over de honderd procent gevoel hebben ze ervoor, en toch krijgen ze ze niet.'

Kijk ...

(Meneer in de zaal): '...dus hier is toch die wil niet uitgeschakeld?'

Meneer, de mens is zo fanatiek in zijn wil als dat gebeurt, in de eerste plaats honderd procent wil voor hartstocht. Er zijn mensen die die eenheid beleven, willen geen kind, dus die hebben ... ze zijn momenteel voor honderd procent wil in hartstocht nog, in hartstocht. Willen geen kind, maar ze willen die eenheid beleven. Honderd procent wil. Hier is van willoosheid, meneer ... Als er ooit een mens bewust is in deze toestand, dan is het voor aanraking met de mens, man-zijn, vrouw-zijn, liefde, liefde, liefde. Wilt u aan een hond en een kat ... In gans de natuur kunt u niet zeggen van willoosheid, want elk insect weet wat het doet op het moment als de paring begint.

(Meneer in de zaal): 'Het onbegrijpelijke is ...'

Wat zegt u?

(Andere meneer in de zaal): 'Maar de mensen in dronkenschap ...?'

En dan weten ze het pertinent. Meneer, juist onder die drankpsychose, -narcose, bij wijze van spreken, dan is de mens nog bewust in hetgeen wat hij wil. Er is hier van willoosheid geen sprake. Als het gaat ... Als u nu verder wilt gaan ... Eerst dit van de mens. Dus met andere woorden, nu ga ik het geestelijk, kosmisch, goddelijk zien en volgen, en dan zult u kunnen zeggen: zijn Maria en Jozef daartoe gedwongen? Niet?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

En nu is er van willoosheid geen sprake, maar nu zoudt ge kunnen spreken van overheersing.

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat is een kwestie van naam geven.'

Nee, dat is geen naam-geven, meneer. Overheersing is bewuste inspiratie,

en willoosheid is: nou ja, was ik dat nu of was het een ander? (Meneer in de zaal spreekt er wat doorheen, maar Jozef gaat verder:) Ziet u wel, dat is geen naam-geven aan het ding, nu spreekt elk woord ten opzichte van de ruimte en verandert de hele zaak. Ja. Ik wil u maar zeggen: Dit is volkomen ernaast, dat willoze, dat moet eruit, zie.

(Mevrouw in de zaal): ‘Meneer Rulof?’

Ja.

(Mevrouw in de zaal): ‘Er staat in de Bijbel ... Maria werd toch aangezocht?’

Ja, dat zegt de Bijbel. Maar wie heeft dat verteld? Ja, zie, wie heeft dat geschreven? Maria werd aangezocht?

(Mevrouw in de zaal): ‘Kan ze niet helderziend zijn geweest?’

Maria die was in die tijd, toen ze tussen de vierde en de vijfde maand was, net zo helderziend als elke andere moeder die die sensitiviteit bezit, maar ze wist niets méér. Op het ogenblik dat die eenheid tot stand kwam, waren Jozef en Maria doodgewone mensen en wisten het niet. Die kwamen precies, door de kosmische tijd ... Ik wil u wel zeggen hoe. Ik ken het hele geval, het hele plan, het hele doel. Toen Christus geboren wilde worden – nu gaan we naar die inspiratie, meneer – toen zond Christus Zijn gedachten uit voor de geboorte en zag twee mensen. Toen werd Jozef reeds geïnspireerd om zich te geven.

(Meneer in de zaal): ‘Juist, dus geen eigen wil, hij kreeg inspiratie. U zegt het zelf, nietwaar?’

Nee meneer, dat neemt u mij niet af. Nee meneer! Als u door de kosmos, door de ruimte geïnspireerd wordt om een kind te baren ... Meneer, ik zal u eens wat vertellen, er is nog niet één man op aarde geweest die een kind heeft gebaard door zijn denken. Er leeft niet één man op aarde die zegt: ‘Ik wil een jongen. Ik zal je een kind geven’, aan de moeder. Of de moeder is het die het contact beleeft en vraagt: ‘Man, ik heb graag een kind’, óf de man is het. Maar die gevoelens die in hen komen, die in u komen, werkelijk ... niet wanneer het naar de hartstocht gaat, het lichamelijke eens eventjes beleven, dan heeft die wet van Gene Zijde geen aanraking, geen concentratie en geen bezieling. Maar nu staan vader en moeder open voor een kind, wat dacht u nu, meneer, wat er ging gebeuren?

(Meneer in de zaal): ‘Juist, het kind dat trekt dus de vader en moeder aan. Wederzijds eigenlijk.’

Het kind kan niets aantrekken, het kind ...

(Meneer in de zaal): ‘Christus deed het toch?’

Het kind is ...

(Meneer in de zaal): ‘Christus die trok toch Zijn vader en moeder aan?’

Ja maar, meneer, ik zeg: Er is geen man en geen vrouw die een kind kan aantrekken, anders had de mens ook dat nog in handen, maar dat is niet te koop. De ziel die geboren moet worden die inspireert, niet de vader, maar die gaat door ons heen – onbewust, meneer, die legt niets in u op – maar die gaat door ons heen en u bent ... op dat ogenblik gaat u als man in de schepping, in de evolutie, in de wedergeboorte.

(Meneer in de zaal): 'Ja juist, nou ja ...'

En daar behoort u en mij niets van toe. Dat is de kosmische wet geboorte, waardoor wij dienen, meer niet. Dus Jozef en Maria die waren geen hulpeloze wezens, die dienden de ruimte geboorte, de geboorte te zien als ruimte, waar miljoenen mensen mee te maken hebben.

Die Ziel die vanuit het Al kwam, Christus, Hij zei tegen de meesters daar: 'Ik ga nu tot de geboorte, u kunt niet meer aan me denken.' En toen wisten ze in het Al ... dat heb ik gezien, nu kunt u mij wel uitlachen, maar ik heb met meester Alcar en meester Zelanus de ganse geboorte van Christus in het Al gezien, hoe Christus oploste daar, en ook van miljoenen mensen hier, omdat ik de wedergeboorte moest beleven, voor mezelf, anders stond ik niet sterk genoeg. Alles wat je beleeft, sta je sterk, hè? Dus mij kunnen ze nooit zo zo zo zo zo; ik heb altijd het woord want ik heb al de wetten voor de geboorte, voor sterven en voor krankzinnigheid, zielsziekten en alles, heb ik beleefd aan Gene Zijde.

Dus Christus zei: 'Ik ben nu geboorte.' En toen konden ze niet ... konden ze Hem niet meer vinden, niet meer zien, Hij verwaasde reeds. En op aarde kwam het contact tot stand met Zijn graad, waartoe Hij vroeger behoorde. Dat is die stam waar Jozef en Maria uitgekomen zijn. En die stam, die familie, die klaar waren op die en die taak, en die en die bron, en die en die geschiedenis ook; dat had allemaal betekenis, om die Bijbel, toch nog die Bijbel, maar die fundamenten voor de mensheid, voor het geloof, het opbouwen voor het Huis Israël te volgen en te verstevigen. Want anders had Christus aan een nieuw huis, aan een nieuwe sekte, aan een nieuw fundament moeten beginnen, en dan had Hij dat niet moeten doen, maar dan had eerst weer een ander mens moeten geboren worden, en die zei: 'Er is een God.' Toen begon het. Ziet u?

Maar Jozef en Maria waren precies als u en ik en iedereen. Wij zijn niet willoos, want ik weet, ik weet verbazend goed, als in mij het gevoel komt en in de mens om een kindje te baren, voor de moeder, dat is het aller-, allermachtigste voor God en de kosmos. En dan weten ze verbazend goed welke gevoelens er in hen zijn. Een hond en een kat, meneer, zijn voor honderd procent bewust, ik had het verleden er nog over, ze springen het raam uit. Maar in ons buldert en dondert het ook om te baren. En dat is geen ... dat

hoeft geen hartstocht te zijn, meneer, maar honderd miljoen mensen baren in reine eenheid met de ruimte. En dat is het gedonder voor de geboorte, het bliksemt, we barsten uit elkaar van geluk. Is het niet zo? En dat machtige, machtige gevoel, meneer, daar hoort ons niets van toe. Alleen dan wanneer de persoonlijkheid spreekt. En nu, meneer, gaan we naar het menselijke bezit en nu wordt het hartstocht. Hulpeloosheid, willoosheid in een graad van moederschap. U moet me daar eens vragen over stellen, meneer, dan zal ik u laten schreien, als man laat ik u belken, zo machtig is het, zo diep, zo ongelofelijk, ongelofelijk, dat je zegt: 'Mijn god, mijn god, wat weten de mensen ervan?'

U raakt daar iets aan.

(Meneer in de zaal): 'Ja ...'

U raakt daar iets aan. Ik vind het heel interessant, dat moest u meester Zelanus eens voorleggen, dan zou u eens kijken wat u daar een lezing van krijgt; want hij vecht als – niet als een duivel – voor Christus en voor Jozef en Maria.

Er was eens iemand die zei het zo. Hij zegt: 'Jozef en Maria die waren onbevlekt, die wisten niet ...' Hij zegt: 'Wat was die Jozef dan een sufferd.' Ja, dat is weer maatschappelijk, ziet u? De katholieke kerk zegt: 'Jozef, dat was Jozef niet eens.' Voelt u wat een verhalen er hier bij zijn gekomen van dit probleem? Meneer, er zijn al oorlogen door ontstaan, om de onbevleete ontvangenis van Maria. Die katholieke kerk maakt het nog erger, die zegt: 'De Heilige Geest Gods daalde in haar neer.' Dat ging vanzelf. Dat bestaat niet, dat bestaat niet in de ruimte. Jozef en Maria waren lichamelijk één, en dat is het allerhoogste en het heiligste dat God heeft geschapen. Dat vindt de katholieke kerk onkuis en vies. En Christus die zei: 'Zo gij gedaan hebt, was het goed. En Ik heb mij te buigen', en Hij werd kind.

Ja. Hier was dus geen sprake van eigen wil. Meneer, als er een kind geboord wordt, heeft onze wil niets meer te zeggen. De ziel in de wereld van het onbewuste, de mens die wij aantrekken als kind, als gevoel, als leven, dát leven bepaalt het leven op aarde, en niet ik.

(Meneer in de zaal): 'Ja, ja.'

En wilt u dan zeggen dat ik willoos ben?

(Het blijft stil.)

Ben ik nu willoos?

(Meneer in de zaal): 'Ja, als ik zo om me heen kijk in de wereld, ik heb zelf geen kinderen, hoor. Als ik zo om me heen kijk in de wereld dan kan ik me niet voorstellen dat, als kinderen geboren worden, nietwaar, dat het bewust is gebeurd.'

Nee meneer, bewust was ik één, en kreeg een kind.

(Meneer in de zaal): ‘Niet om dat kind.’

Ja meneer, het gaat om een kind. Honderd miljoen mensen zijn in die eenheid, in dat paradijs, en kijken, beleven iets, en ze weten het niet.

‘Verroest’, zegt hij, ‘nou hebben ze ons te pakken. Daar heb ik niet op gerekend.’ Maar iemand anders rekent er wel door. Nu gaan wij beginnen. Hij zegt: ‘Nou, pilletjes, maak maar weg.’ Miskraam; weg kind. Nog eentje, nog een en nog een.

Zo ken ik iemand die had acht kinderen, en de man die wilde ze maar wegmaken, en toen zei die moeder: ‘Maar nu is het afgelopen.’ Die las een boek van mij. En weet u wat ik toen gezegd heb tegen die meneer? Ik moest een zieke behandelen, toen kreeg ik een diagnose. Zal ik u eens een machtige diagnose geven vanavond. Toen zei meester Alcar: ‘Alleen een kind neemt de buikpijnen weg, want de baarmoeder is vermoord.’ En de ene operatie ... van de ene professor naar de andere om die buikpijnen ... De eierstokken waren ziek, de baarmoeder ziek.

En toen kwam ik, toen moest ik de diagnose stellen. Toen zegt meester Alcar: ‘Er is hevig geknoeid hierzo, maar alleen een kind kan het innerlijke redden en genezen.’ En toen zei die man: ‘Dat doe ik niet.’

Meneer, toen ben ik op een morgen binnengevlogen en heb ik gezegd: ‘Meneer, zie je die dolk?’ Ik zeg: ‘Die gaat in je hart als je geen kind aan dat mens geeft. Ik maak u kapot, ik doe het.’

Na drie weken, vier weken, vijf weken was het kind er. Toen zegt hij: ‘Had je dat dan gedaan?’

Ik zeg: ‘Welnee, sufferd.’ Ik zeg: ‘Maar zij heeft een kind.’

En toen zegt die moeder: ‘En nu moet meneer nog eens iets vertellen.’ Het kind kwam er, meneer. Toen zegt ze: ‘Want ik kan nu goedmaken.’

Zo heb ik met mensen gevochten om een kind, en het kind kwam. En dan moet je, de moeder met wroeging moet u maar eens zien. Maar de onfeilbare diagnose, meneer. Toen het kind geboren werd, waren de pijnen weg. De dokter zegt: ‘Wat is er met u gebeurd?’ De geboorte, meneer, het reine zuivere ontwikkelen van de weefsels geschiedde, en er was geen professor meer nodig, onfeilbaar was de diagnose gesteld. Drie operaties voor niks. Vier-, vijfduizend gulden; weg, meneer. Alleen het kind, dat is de reine diagnose. Is gebeurd.

Die mensen die wilden niet; dat kind kwam. Het bewijst, en honderd-duizenden mensen willen niet, het kind komt, het bewijst dat de geboorte voor de ziel de mens nooit en te nimmer in handen krijgt, meneer, anders waren wij de vernietigers van Moeder Natuur en Gods schepping. Hoeveel kinderen ...

(Meneer in de zaal): ‘Dat is hetzelfde, daarom zeg ik willoos.’

Nee meneer, de wil, de wil, willoos ... De wil van die ruimte, moet u goed luisteren, nu ga ik weer verder, de wil van die ziel wordt de liefde in mij om het éénzijn te beleven met mijn vrouw. Ik krijg de wil, ik krijg het éénzijn, ik krijg het paradijs doordat de ziel zei: 'Trek mij aan en ik geef u de liefde.' Want ik ga intussen zonder te weten ... Maar nu moeten wij mensen dat weten. Als u nu zo meteen ... Bent u getrouwd? Nou, trouw dan vlug en vraag het eens aan het vrouwtje. (gelach) Als u nu een hele lieve, een hele lieve prinses in de geest ontmoet, meneer, en u kent deze boeken, en u gaat zich beiden gereedmaken voor dat machtige ogenblik, meneer, dan lost de geboorte, de kracht en de inspiratie, die lost op in u en nu komt het blijde gevoel om ze dood te drukken. En dan zegt u nou nog maar dat u willoos bent. (gelach)

Mijn lieve man, als dat gevoel in u gaat ontwaken ... en, eh, nou ja, nu dacht u zeker dat ik alles ging vertellen. (gelach)

Maar daar weet de mens, meneer, de mens ... Wat er gebeurt met het aantrekken van een kind, het geboren worden van een kind ... 'Dat is mijn kind', zegt hij en zij zegt dit. 'Ja', zegt ze, 'maar het kind lijkt op mij, dus jij hebt er niks mee te maken', weten ze ook niet. Meneer, ze kennen de psychologie ... de psychologie weet nog niets van de eigenlijke geboorte af; is ontzagwekkend diep en mooi. Mensen zijn vaak angstig om er vragen over te stellen, maar dáár zit iets in.

Ja meneer, en dat is zo rein en zuiver, natuurlijk, kosmisch natuurlijk gebeurd met Jozef en Maria, dat toen Jozef haar naderde, ziet u, en de stilte van haar leven ging beleven, die Maria, die goeie moeder, en hij zich gereedmaakte om een appel te plukken uit het paradijs van de ruimte, toen hoorden ze achter zich 'klik', en toen ging de deur op slot. En hij daalde af in haar leven en zei niets, niets, niets ... Hier moet je bij denken, meneer.

Als de ziel geboren wil worden, dames en heren, kinderen, mensen, en u denkt nog een kind te kunnen aantrekken, dan leeft u al, dan bent u al soms zeven jaar van tevoren in contact met de ziel die geboren moet worden. Zeven jaren al, zeven maanden, zeven weken, zeven uren. Maar het is al gefundamenteerd klaar dat de karmische wet tot ontwaking komt, meneer. En dat ben ik. Ik heb met dat kind te maken, of zij, één van ons twee. We hebben goed te maken, óf wij zullen krijgen van dat kind. Maar de karmische wet, meneer, nu ga ik nog verder, die overheerst momenteel álles.

(Meneer in de zaal): 'Juist, ook de eigen wil.' (gelach)

Als u nu vervelend wordt, schei ik eruit. Als u daarop blijft hameren, dan schei ik eruit. Zie, want ik breng u in het allermooiste wat er is.

(Meneer in de zaal): 'Ja.' (de man zegt nog iets)

Ook de eigen wil. Nee, wat ik nu daarvoor zei is al afgemaakt en dat moet u aanvaarden: Ja of nee. Dat is al afgemaakt.

(Meneer in de zaal): ‘Ja, maar karma kunnen ze niet uitschakelen.’

Nu ga ik de bij-toestanden, de bijkomstigheden, door ons opgebouwd, die ga ik er nu bijhalen. Maar de wet geboorte heb ik u al verklaard en nu gaat u weer met eigen wil beginnen. Dat is het behang aan de muur hangen, klaar! En we trekken het er weer af! Begrijpt u dit?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, het één is onlosmakelijk van het ander.’

Nee meneer, allemaal werelden, de wet natuur, geboorte, dat is de macrokosmos, dat is God, voelt u dat? Hebben wij dat in handen? Nee. Dat verklaarde ik u.

Nu krijgen wij het aantrekken, nu ging ik in op het aantrekken van die ziel; karma of geen karma. Ik heb u het gevoel verklaard van de geboorte. De geboorte wordt in mij het gevoel en de liefde, het éénzijn van de mens. Dus, ik word opgetrokken, voor honderd procent, in die geboorte. Is dat duidelijk? U wilt dus zeggen: ‘Zonder wil, willoos.’ Ik word geboorte voor zoveel procent, dat de natuur mij kan geven, dat is honderd. Dus ik ben wil, geboorte, inspiratie, liefde, ik ben nu op dat ogenblik alles want ik ben het instrument om die mogelijkheid tot stand te brengen.

Die wil is nu weg?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Is die wil nu weg? Ziet u, die wil is nu weg. U hebt álles. Nee, ik bedoel, die wil is nu aan de kant, we hebben met wil niet te spreken; u lost op als mens hier in de geboorte van een ander.

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Ziet u? Dus u bent geboorte, u hebt met wil niet mee te maken, u wordt gevoel, u wordt liefde. Is het niet machtig? Het is toch nog diep.

En nu krijgt u: de omstandigheden; nu ging ik over tot karma, nu zou ik ... Ik heb met dat kind te maken, dat kind gaat door mij heen en dat kind lijkt nu op mij. Vindt u dat niet leuk? Dat kind, die ziel gaat door mij heen, en dat kind lijkt sprekend op de vader. Dat meisje lijkt, die jongen lijkt op de moeder, de moeder heeft nu contact met dit kind, door de moeder ging die ziel heen en niet door mij, de ziel die heeft mij niet aangeraakt. Raakt dat leven mij even aan, onmiddellijk komt de gevoelsverstoffelijking. Door mijn gevoel verstoffelijkt het gevoel van het kind, maar mijn blik en mijn leven ligt er al in. Dat is de vorm, het gelaat van de man of de vrouw. Vindt u dat niet wonderlijk? Dat is zuiver en natuurlijk. Dus de karmische wet nu, we hebben ook oorzaak en gevolg, gaat ... lost ook in die geboorte op, alles lost in die geboorte op en hebben wij mee te maken en wij hebben er niet mee te maken. Maar alleen dan wanneer dit kind nu begint, dan zullen we zien of we krijgen, óf dat wij goed moeten maken. Is dat machtig?

‘De omstandigheden waren geschapen en de gevoelens werden in Jozef

en Maria gelegd, waardoor de verbintenis kon en moest plaatshebben.’ Dat weet u. God maakte en maakt geen onderscheid, ook de Messias werd op de normale wijze geboren. Dat is allemaal goed. ‘Dit is in strijd met ‘Maskers en Mensen’ waar Frederik zegt: ‘De moeder die geen kinderen wil baren parasiteert.’

Is dat in strijd met de wet? Meneer, nu komen wij vanuit dat goddelijke tot de menselijke afbraak. De moeder – verklaarde ik u – mismaking, mismaking, mismaking ... het gebeurt dagelijks. Een moeder is er, die wil geen kind. Een nonnetje, een pastoor, die parasiteren op de mensheid, want moeten terug naar de aarde, die moeten hun evolutie terug voortzetten en willen geen evolutie; die parasiteren. En is dat in strijd met de werkelijkheid? Ja meneer, die hebben zich uit de goddelijke, harmonische geboorten, geboorten, getrapt. Die hebben hun leven nu versnipperd en moeten terug.

(Meneer in de zaal): ‘Dat zie ik in voorgaande levens, ze ondergaan nu wat ze in voorgaande levens hebben veroorzaakt.’

Ja, daar hebben we nou niet mee te maken, daar hebben we nu niet mee te maken.

(Meneer in de zaal): ‘Daar gaat het nu toch ...’

Nee, dat gaat te ver weg. Nu gaat u te ver ... (Meneer in de zaal praat er doorheen.) Wij hebben hier te maken met de persoonlijkheid die nog geen moeder is. Dus nu krijgen wij: bent u moeder of bent u geen moeder? Bent u het niet, dan is het het hardste. Het gaat toch door, het plan, waar of niet? Dan wordt het hartstocht. Dus nu hebben wij al de goddelijke harmonie voor de geboorte verkracht, bezoedeld, mismaakt, we willen geen kinderen. We willen geen ... Wil je geen ééNZijn bij een homoseksuali(iteit)? Wat wil je nu? Nu komt dat er ook nog bij, nu komen er duizenden menselijke karaktereigenschappen bij die de geboorte versnipperen en verduisteren. Is het niet duidelijk? En dat is een reïne, menselijke psychologie.

(Jozef leest verder:) ‘Dit is in strijd met ‘Maskers en Mensen’, waar Frederik zegt: ‘Een moeder die geen kinderen wil baren parasiteert’, andere moeders moeten de taak van de onwillige moeder overnemen en baren soms twintig kinderen.’

Dat krijgt u nu. Er zijn moeders die hebben daar twintig, twaalf, veertien kinderen; en een ander zegt: ‘Moet u dat konijnenhok eens zien.’ De mensen weten niet wat ze zeggen. En voelt u wel, als een kind geboren moet worden, dan is dat niet tegen te houden.

(Meneer in de zaal): ‘Juist, ik wil juist zeggen, als een kind geboren moet worden, kan een vader en een moeder het nooit tegenhouden.’

Nee, u kunt het wel wegmaken.

(Meneer in de zaal): ‘Niet waar ...’

U kunt het toch vernietigen?

(Meneer in de zaal): ‘...overneemt. Dat is toch karmisch onbestaanbaar?’

U kunt de vrucht toch vernietigen? Er zijn mogelijkheden om die vrucht te vernietigen, nietwaar? Dat is dus menselijke afbraak. Is dat zo?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Ja, dat is het. En wat nu? En wat nu?

(Meneer in de zaal): ‘Maar die ziel moet geboren worden, dus dat gevoel wordt ook, net zoals bij Maria en Jozef, wordt dat gevoel ook in die vader en moeder gelegd.’

Nu zal ik u eens iets vertellen en nu komen wij tot kosmologie.

Ik ben nu de man – ik neem mijzelf – en mijn vrouw, en zeg: ‘Dat kind willen wij niet.’ Meneer, dacht u nu dat u dat in handen hebt? Dat ik dat kind vermoord? Ik zal de moeders en de mensen die dat hebben gehad, zal ik nu eens rust geven. Meester Alcar zegt: ‘We spreken er hier nooit over anders wordt het nog erger.’ U staat ontegenzeggelijk voor moord. Maar, als ik een ziel, meneer, moet aantrekken en ik heb het bewustzijn ‘als dat zover is dan maak ik het toch wel weg’, meneer, dan krijg ik geen ziel die moeder moet worden en zestig jaar op aarde zal beleven, maar dan krijg ik de psychopaat in mij, en die stuur ik terug; die gaat toch wel terug. U kunt alleen – nu ga ik nog verder, en dat zijn allemaal boeken – u kunt alleen dát aantrekken, meneer, wat aan liefde in u leeft, en bewustzijn.

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Maar hebt ge ... Bent u vrij van karma, dan is dat mogelijk.

(Meneer in de zaal): ‘Dat geloof ik niet.’

Uw karma zegt: ‘Ik eerst, ik heb met u te maken, ik kom.’ Maar nu moet ik vijftig jaar leven, want dat is in mijn aura, mijn levensruimte voor deze geboorte, mijn plasma, dat is gevoel, dat is plasma, dat dient mij voor vijftig, zestig jaar leven hier. En dat kan een mens nu vermoorden als ik daar kom? Is dat zo? Duidelijk, nietwaar? Maar nu ga ik juist linksaf, want dáár word ik geboren; die krijgt geen gelegenheid om mij te vermoorden, meneer, want ik ben geboorte. En dat is niet eens te vernietigen door de mens. De mens vernietigt een vrucht, maar ze vernietigen geestelijke afbraak. Dus de afbraak trekt de afbraak aan.

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Zover, meneer, dat de mens die zegt: ‘Ik heb een kind vermoord’, daar kan ik en kunnen de meesters zeggen: ‘Dat zoudt u wel willen.’ Want dat lag reeds vast.

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Dat wist die ziel. Voordat die ziel geboren werd, wist zij: moeder haalt er een speld doorheen, en ik kom terug naar waar ik naartoe moet. Ook dat

hebben wij niet eens in onze handen, want dan was u niet hier en ik niet hier, en niemand was er hier, want dan had de mens het leven van God in handen en dan kon de mens zeggen: 'Ik stuur jou eens lekker terug', en slingert dat leven in het aangezicht van God. Maar daar krijgen wij ook nog niet eens de kans voor, want wij krijgen allemaal afbraak, psychopaten, halfbewusten, mensen die opnieuw weer geboren moeten worden en die vrucht toch uit elkaar hadden gerukt.

Meneer, ik ken toestanden, ik ken toestanden voor zelfmoord, waar de mens zelf zelfmoord pleegde, en het was geen zelfmoord. En ik ken ook toestanden, die heb ik allemaal gevolgd en beleefd met de meester ... Een moeder die kwam bij mij en die zegt: 'Ja, ik vind het natuurlijk vreselijk, maar ik heb een vrucht van drie maanden vernietigd en nou heb ik pijn in mijn buik, kunt u daar iets aan doen?' Op hetzelfde moment krijg ik mijn visioen. In de eerste plaats ging mijn meester behandelen en zegt: 'Dat zou ze wel willen, om een ziel en een vrucht te vernietigen, maar dat kan ze niet eens, die vrucht zou loskomen van het embryo-stof.' Begrijpt u dit? En toen kwam dat gevoel in haar op, en toen nam de moeder deel voor vijfendertig procent om die vrucht te verwijderen, maar vijfenzeventig procent was voor de ziel; ze was het niet eens. Zover gaat het.

U kunt dergelijke dingen nog analyseren en goedspreken? Ja meneer, want er zijn moorden ontstaan door de mens die geen moordenaar was. Er ging een kind, een kind, een meisje, dat liep later het water in, en zei: 'Ik ga terug.' 'Waarom?' zegt de vader, de vader is spiritualist, een goede, hij had een goed contact ook. Toen gingen ze naar Holland en ze liep achter het huis in een sloot en verdronk. En na vier weken kwam ze terug: 'Vader, het was mijn tijd.' Ziet u? En ik kende die mensen, het was raak, het was goed.

U voelt wel, meneer, wat voor een universiteit zit hier nou niet in? Dat weet geen geleerde op aarde, meneer, geen yogi, geen Egyptenaar, dit is alleen in handen van meester Alcar en de meesters. Dit wat ik u vanavond zeg, is een openbaring voor de mensheid. Dat kan u geen mens op de wereld verklaren, zo diep; wij kunnen het menselijk, afbrekend, onbewust – afbraak dus – geestelijk, geestelijk, ruimtelijk. En u kunt van mij het goddelijke woord op dit ogenblik krijgen, want ik ben in contact, ziet u? En dan zult u alleen maar zeggen: 'Ja, zo is het.' En dat voelt u onder uw hart, dat het niet anders kan zijn: zo, zo is het.

(Meneer in de zaal): 'Ja, ik geef u ook volkomen gelijk.'

Dank u. Maar ik hou wel van die vragen want hier zit veel in. Nu krijgen we: 'Elke ziel wordt geboren op de door de meesters vastgestelde tijd.' Nee meneer, daar hebben de meesters niets mee te maken, heeft God al niet meer in handen, dat is allemaal het bezit van de ziel.

(Meneer in de zaal): ‘Nu ja, ik voel het anders.’

Maar voelt u hoe ver of het gaat? Dat heeft God niet meer, want u bént de god die geboren wil worden.

‘Indien Maria, of Jozef, niet gewild had, zou dan een willekeurig ander ouderpaar deze taak op zich hebben moeten nemen?’

Als die mensen niet bewust waren, meneer, dan was de Christus bij de bewustten geweest, maar Maria en Jozef waren bewust baring en schepping, meer niet.

Duidelijk nu? Nu duidelijk? U komt er blijkbaar niet in. U weet het niet. Ja, dat is voor mij jammer, want dan heb ik er niets aan.

Ik zal het u nog een keer voorlezen: ‘Indien Maria, of Jozef, niet gewild had’ ... Nu heb ik het zo ontzettend verklaard, geestelijk, macrokosmisch; er is van wil geen sprake. Nu heb ik het door verschillende mogelijkheden verduidelijkt en nu haalt u nog uw schouders op, en dat is dan jammer want dan komen we niet verder.

‘Indien Maria,’ zet u met hoofdletters, ‘of Jozef, niet gewild had, zou dan een willekeurig ander ouderpaar deze taak op zich hebben moeten nemen?’

Ja, dan was, dan is er van Maria en Jozef geen sprake. Die waren bewust moeder en vader, en waren scheppend en barend, het was mogelijk, ze waren geen tachtig, ze waren zo en zo oud, ze konden baren en scheppen, hier is dus van wil geen sprake meer, de Christus kwam, de geboorte Christus kwam; en nu komt u nog zó. Weet u het nu nog niet?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, ik weet het nu.’

Waarom zegt u dan niet: ‘Ja’, dan kan ik doorgaan. U maakt het mij moeilijk.

(Jozef leest verder nog:) ‘Volgens mij is het onbestaanbaar dat alles kosmisch is geregeld om een chaos te voorkomen.’

In de geboorte voor de mens, meneer, is er nog nooit een chaos ontstaan. En dan moet u eens kijken – nu gaan we weer naar een ander probleem – en nu moet eens kijken over de aarde hoeveel, hoe diep de chaos is die de mens door vader- en moederschap heeft geschapen. En er is in het vader- en moederschap, is er nog niet één verkeerd lichtpuntje onttrokken, één lichtpuntje, één graad, één nummertje, één deeltje van de honderd procent onttrokken en kon worden verkracht door de mens. De geboorte voor de macrokosmos, in de handen van de mens, is nog altijd goddelijk zuiver; heb ik u zo-even verklaard. Vindt u dat niet machtig? Anders was – zei ik u – het leven te koop. En dan kon u maken en breken, en ik, wat ik wilde; maar de geboorte gaat door. Als u, en ik, niet wil, meneer; daar is een moeder en een vader, die baren nu die twintig kinderen voor mij, en voor u, en voor een ander. Is het niet heerlijk? Duidelijk nu?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, maar ik kan het me niet voorstellen wat u daar zegt, een ander karma krijgt u daar toch door, andere omstandigheden. Ik zal maar zeggen, iemand in Den Haag die wil geen kind, en het kind wordt in Parijs geboren ...’

Meneer, ik heb het woord alweer, ik heb het woord alweer klaar. Ik weiger nu, en u en de vrouw, de moeder, wij weigeren. Niet? Nu gaat ... nu zeg ik: Nu wordt een ander door mijn karma opgeknapt ... (wellicht bedoeld als: Nu knapt een ander mijn karma op)?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Meneer, die ziel, die ziel die daar naartoe gaat, die is verbonden met een groepsgeest, en dat zijn de miljoenen mensen waar we mee te maken hebben, dat zijn de moeders van één graad. Die moeder trekt mij aan, ik moet geboren worden – en die weigeren – want dáár heb ik mee te maken. Als ik nu voor vijftig procent met ú te maken heb en u weigert mij, dan komt die andere negenenveertig van die daarna komt, en met die mensen heb ik voor negenenveertig procent te maken. Dat wil zeggen: het hoogste karma, het diepste karma beleefd met de mens, trekt aan, allereerst. Dus, u bent werkend hier, en denkend en voelend, u bent mens, ik heb met u het hevigste karma te beleven, dus de hoogste graad in karma trekt mij nu aan. En u weigert? Dan komt negenenveertig voor de dag en daar ga ik naartoe; maar ik wórd geboren. Tot één procent en dan heb ik minstens duizend vaders en moeders die ik beleven kan, die me zullen aantrekken, en ik krijg mijn geboorte, dan maar voor vijf procent, één procent, die vijftig die komt straks wel. Als u zover bent dan komt u wel voor de dag. Vindt u dat ook niet leuk?

(Meneer in de zaal): ‘Maar waarom wordt er dan niet in die eenenvijftig procent dat gevoel gelegd, dat het dan wel geboren wordt?’

Waarom wordt er dan niet éénenvijftig procent gevoel in u gelegd om dat toch te doen?

(Meneer in de zaal): ‘Nee, u zegt als u bij mij eenenvijftig procent aangetrokken bent en bij een ander negenenveertig, en ik wil niet, dat u dan het karma voorbij loopt, het karma van negenenveertig procent neemt. Dat begrijp ik niet.’

Begrijpt u dat niet? Dat wil zeggen, meneer, als u weigert mij aan te trekken – niet? – dan heb ik daar met díe mensen ook, in Jeruzalem, in Frankrijk, geleefd en die trekken mij aan. Die mensen zijn er nu. En u ontmoet ik op weg, maar ik kom, en u komt voor mij te staan om dat goed te maken. Voelt u wel? Maar die geboorte die laat zich niet tegenhouden, die gaat door. En zo ... En dat kunt u alleen maar vinden nu bij de moeders die tien en twaalf en vijftien kinderen hebben want die worden nu overstraald met de andere afbraak van de mens, die kunnen het nu opknappen. Nu moeten

wij hier een boek over schrijven want u komt er toch niet uit, u klampt zich ergens aan vast.

Begrijpen jullie het allemaal, mensen?

(Instemmende geluiden uit de zaal.)

Maar langzaam dan ... Maar goed, ik wil al mijn moeite doen.

Hier komt nog verder: 'Volgens mij is het onbestaanbaar dat alles kosmisch is geregeld om een chaos te voorkomen; de ene vrouw mag niet willen en de andere vrouw móét willen.'

Neen, de andere vrouw is gereed om mij te ontvangen. Gereed, en ik heb met dat leven te maken, anders kon ze mij niet aantrekken. Maar er zijn ook ogenblikken in de macrokosmos dat niemand mij kan aantrekken, daar komen we ook natuurlijk te staan. Niemand kon mij op de wereld aantrekken dan alleen mijn Crisje, moeder Crisje. Ik was al in de eerste sfeer, ik kwam uit een wereld, ik was al daar, ik ben een pertinente bewuste reïncarnatie nu. En Crisje die kende ik; uit het oude Egypte, uit daar, uit daar, in Jeruzalem, daar en daar en daar, daar ken ik die ziel vandaan. Ik ben zo diep en innig met haar één, er kan bijna niets meer overheen, dieper voelen en éénzijn met een moeder en kind kan al niet meer. Wat is dat? Ziet u? Die levens ken ik. Maar niemand meer op aarde had mij aan kunnen trekken want ik ben met karma klaar. Ik kan alleen nog rekeningen hier ontvangen, meneer.

Als ik nu ... ik kan u dingen vertellen, die heb ik beleefd, zo ontzagwekkend mooi ... Het is waanzin, want een mens kent zijn verleden niet. Verleden, of jaren geleden, zei iemand tegen mij: 'Hierzo, heb je dat.' Ik zei: 'Dat geef je mij niet, want ik heb nog zoveel tegoed.' Vandaar, dat is een rekening nu. Zou u raar kijken. Vindt u dat niet leuk? Meneer, nog rekeningen krijg ik van mensen, dagelijks, die denken dat ze zo en zo doen, ik denk: O, daar heb je er weer één van daar. Niet uit Noord Brabant, hoor. Maar dan hebben we met elkaar te maken, die doen het nu zó. En dan denken ze dat ze goeddoen, meneer. We moeten nooit denken dat we goeddoen, we staan voor een mens en zeggen: 'Ja, ik weet niet waar het om gaat maar ik heb ze geholpen.' Meneer, het is ráák. Kijk daar eens in.

(Jozef leest verder:) 'Ook massa-karma lost dit probleem niet op omdat individueel karma, een ziel aantrekken en het kind baren, verweven is, opgelost is in groeps-karma.'

Meneer, dat hebben we nu behandeld. Dat hebt u goed gevoeld. 'Beide karma's hebben we te ondergaan en kunnen dat niet ongedaan maken, of wijzigen.' Ook niet. 'Wel kunnen we, en doen we in feite altijd, nieuw karma maken, doch moeten het reeds veroorzaakte karma verwerken. Wij zijn nu bezig met nieuwe stukken en brokken te slaan.'

U hebt die dingen allemaal prachtig aangevoeld. En als u dit nu even

vasthoudt en doordenkt – doet u dat? – dan voelt u wel, dan krijgt u een kosmisch probleem in eigen handen en dat is een groot, machtig bezit, want als u dit goed vasthoudt, meneer, dan komt er een boek tot u van zeventhonderd pagina's, en dat beleeft u nu zelf. Is dat niet leuk? Maar u hebt dit mooi aangevoeld, goed aangevoeld.

Ik moet ... ik wil alleen ... Zie, dat willoze, dat bestaat nu niet, dat gooit u nu toch ook weg? Niet? Gooit u het weg? Ja, die oogjes die zeggen me nog niet zoveel. Of u dat willoze nu weggooit, is dat nu van de baan af?

(Meneer in de zaal): 'Jazeker.'

Dank u.

(Meneer in de zaal): 'Ja, ik, ik, ja.' (gelach)

'Wel kunnen we in feite nieuw karma maken.' Dat weten we. 'Wat ge zaait zult ge oogsten.' Meneer, daar heb je het. 'Hieruit volgt dat de mens op het moment willoos is en dat karma lijdelijk ondergaat.' Ja, waar hebben we het alweer over? Dat is alweer ... maar dat gaat alweer naar de persoonlijkheid, naar de mens zelf. 'Dit is geen fatalisme, daar de mens het zelf in handen heeft om zijn komend karma, nieuw karma, beter te maken dan het reeds veroorzaakte.' Ook goed. 'De moeder die nu geen kinderen wil baren en ze nu ook niet krijgt, heeft in haar voorgaande levens de kiem gelegd voor het niet willen.'

Meneer, dat is heel goed, ziet u? De moeder die nu bijvoorbeeld geen moeder is, dat behoeft nog geen afbraak te zijn uit het vorige; ze kan klaar zijn. Ergens is ze nog voor hier. Maar er zijn massa's, miljoenen moeders, die hebben hier geen kinderen, krijgen een misgeboorte, het kind wordt aan stukken en brokken uit het lichaam gehaald; dat is karma, anders bestaat het immers niet? Die leeft in afbraak, vernietiging. Hoe kan de schepping iets vernietigen indien wij harmonisch evolueren, gereed zijn om het te ontvangen?

'Is dus een kosmische storing.'

Nee meneer, dat zit in de mens. Als u daarop ingaat, meneer, dan kan ik u vertellen waarom en hoe die weefsels kapotgaan, meneer, en waarom dat kind scheeftrekt, meneer, en waarom dat kind daar zó ligt, en zó ligt, en zó ligt, en waarom waarom waarom. Kunnen we allemaal verklaren, dat kunnen de meesters. Vraag het eens aan een dokter. Nu komen we tot de medici, de moederarts kan hier college krijgen, meneer, hij weet het niet, waarom waarom waarom. Nou gaat hij zoeken in de weefsels; en de geest heeft het gedaan. Er kunnen nu stoffelijke stoornissen ontstaan door een stap, een verkeerd willen, een verkeerd liggen, maar de diepte in de mens heeft de stoornis tot stand gebracht en de mogelijkheid gegeven. Vindt u het niet leuk? Onfeilbaar!

Ik heb u verleden verteld dat er een moeder was. Daar heb ik mee te maken

gehad. ‘Nou’, zegt haar broer, ‘nou is ze al twaalf maanden, en nou heeft ze nog geen kind.’ En toen heeft de dokter tot veertien maanden gewacht. Toen zegt hij: ‘Ben jij gek of ben ik het?’ Ik zeg: ‘Die dokter moet toch wel een sufferd zijn geweest, want na negen maanden ... dat zijn nog vijf maanden ... over veertien ... Vijf maanden, toen wist hij het nog niet? Vijf maanden te laat? Ik zou zijn gaan schreeuwen. Na drie weken dan schreeuwde ik de muren al van elkaar af.’ Toen zegt hij: ‘Dat neem ik niet langer.’ Ja, wat een wonder. Door suggestie, alles was er. Ze was nog ... ze was nog ruimer dan een gewone moeder. Ze dachten dat ze een drieling kreeg, en er was niets, alleen lucht. Geestelijke lucht, meneer, is erg. Geestelijke lucht is sterk. De wil van de mens ... Nu moet u maar zeggen: de mens heeft geen wil. Maar de wil van de mens in baring en schepping, meneer, daar gaat niets tegenop. Onfeilbaar zeker gaan we door staal.

‘De moeder die nu geen kinderen wil baren,’ dat heb ik gehad. ‘Nu ontvangt de moeder, moet baren’ – waar het mij om gaat – ‘wat ze in voorgaande levens heeft verwekt, veroorzaakt.’ Zover zijn we nu. ‘U bij voorbaat dankend.’

Had u nog iets?

(Meneer in de zaal): ‘Momenteel niet.’

Wat zegt u? Niets meer?

(Mevrouw in de zaal): ‘Mag ik even wat zeggen.’

Meneer, is dit een machtig probleem? Dit is de moeite waard.

(Mevrouw in de zaal probeert iets te zeggen.)

Als we daar die duizenden ... De Universiteit van Christus – ik kom direct bij u – heeft honderdduizenden boeken. En over dat alles, meneer, moet ik boeken schrijven, mijn leven is te kort, en over dat alles, over duizenden problemen, menselijke, goddelijke, ruimtelijke zaken. Die boeken schrijven wij als wij aan Gene Zijde zijn en het directe instrument, het apparaat, de directe-stem, gereed is. Dan ligt mijn taak daar klaar en die van meester Zelanus en dan gaan wij voort. Want er is er niet één op aarde die boeken heeft zoals ik, ik. Mijn taak aan Gene Zijde is later de mensheid, de colleges, de universiteiten ... en dan kunnen ... die rolletjes (geluidsopnames van deze avonden) kunnen ze dan gaan draaien. En dat duurt niet zo lang meer, we zullen ze kostbaar bewaren en zeggen: luister eerst maar naar die avonden die we in ‘Ken U Zelfen’ hebben gegeven. En nou zitten, zitten en luisteren, mijn woord is wet! En nú ook over dit. U kunt nu wel zeggen – er zijn altijd nog mensen –: ‘Zou dat nu wel?’ Maar ik heb de goddelijke wet als woord in handen, en die hoor ik en die zie ik. En als ik u zeg: ‘Zo is het, meneer’, dan valt er nooit, niet meer aan te tornen, want ik ben voor duizend procent zeker. Ik bèn wáár, in deze dingen.

Want weet u wat er met mij gebeurde? Ik zeg: 'Dat kui de kat wel wies make, ik wil het eerst zie'n', en toen lieten ze het me zien.

Had u nog iets daar?

(Meneer in de zaal): 'Aanvaarden is toch fout.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Aanvaarden is toch fout?'

U moet wéten.

(Meneer in de zaal): 'Bent u voor duizend procent zeker, nietwaar? U mag het niet aanvaarden ...'

Ik moet wéten.

(Meneer in de zaal): 'Ja, voor uzelf, maar als je als gehoor hier zit.'

Aanvaarden is fout.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ik kan u zeggen, wees blij dat ik het kan zeggen: Dit woord is waarheid. Verdoemdheid is er niet. Er is geen dood. Maar nu gaan we hoger en hoger en hoger.

Ik weet wel dat u daar straks naar huis gaat: Nou, zou dat wel? Weg avond. Dit is het rôtste wat er is, meneer. Het verschrikkelijkste wat er is. Ik kots van deze avonden, weet u dat niet? Waarom? Ja, een enkeling die zit daar en kan ik optrekken en zegt ... U kent mijn geluk immers niet; mijn wijsheid is mijn geluk, mijn leven, mijn kracht, mijn bezieling. En dan zegt u altijd nog: 'Zou het wel ...?' U komt er toch niet in, u komt er nooit in. Ik doe net zo lief weer wat ik vroeger deed, aardappelen rooien, dan dit. U kunt dadelijk mijn taak overnemen als u het wilt, want ik kén uw gevoel, uw gevoel. U bent blij, dankbaar, maar ik krijg er niet uit wat ik eruit zou willen halen.

Aanvaarding, meneer, moet u kunnen beleven. Ik heb alles beleefd. U kunt die blijdschap van die wijsheid ... Ik heb u hier wonderen verteld, mirakels verteld; en waar zijn die mirakels, waar zijn die wonderen? Ach meneer, ze liggen misschien in de straatgoten van de stad, maar dat moet u weten. Ik trek me van uw blijdschap geen cent aan. Vindt u dat hard? Meneer, ik doe het allemaal voor mezelf. Ik vind het leuk, u betaalt toch nog een kwartje. (gelach) En, meneer, daar koop ik morgen nog een paar broodjes voor, anders had ik het niet. Dus met andere woorden: ik moet lekker praten, anders heb ik niet te eten. Nou, meneer, dan ga ik bloemen verkopen: 'Móóie bloemen!' Je zult eens kijken hoe makkelijk of ik ze kwijtraak. Ik kijk in de ogen van de dames en zeg: 'Ach moeder, ik heb vier, vijf kinderen en ...' ik moet toch ook eten, 'mooie kleurtjes, kijk eens, mooie kleurtjes.'

Dat is nou gekheid, maar goed, het gaat hierover: u zegt 'aanvaarden'. Nee meneer, dat is nog geen weten. Als u mijn woord, de boeken zou kunnen beleven, in de hellen en in de hemelen, dan had u mij niet meer nodig. Ik weet

hoe moeilijk het is, maar ik weet ook hoe ik het heb gekregen hier. Ik heb er alles voor gegeven. Ik vertel u een verhaaltje uit de oorlog, ik kan u zo honderdduizend dingen vertellen waar ik mij volkomen voor inzette, ook al was ik chauffeur. Ik háál uit hetgeen ik doe álles, ik dénk. En toen de meesters kwamen, toen zei ik: 'Jao, dat kui de kat wel wies make.' Hij zegt: 'Ik zal het je bewijzen.' In het begin spraken we altijd plat, dialect. Toen zegt meester Alcar: 'Dan zijn we dichter bij elkaar, Jeus. Want die André die ik nu ga opbouwen, die kent mij nog niet. En die moet ik kracht geven en bezieling.'

Voelt u het ook?

Meneer, het is tijd.

Had daar nog een dame iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, volgens de opvatting van meneer zijn de man en de vrouw die contact hebben willoos, en de vrouw die weigert die heeft wel een wil, dat bestaat toch niet?'

Is dat zo, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Ik heb de dame niet helemaal verstaan.'

De dame zegt ...

(Mevrouw in de zaal): 'De man en de vrouw die contact hebben die zijn willoos en de vrouw die weigert heeft opeens wel een wil. Dat bestaat toch niet?'

Nee, dat kan ook niet. Ze heeft gelijk, ja. U zegt ...

(Mevrouw in de zaal): 'Dat is duidelijk.'

Dat is heel duidelijk, ja.

(Gepraat in de zaal. Iemand zegt): 'Wil u het even verklaren want die meneer verstaat het niet goed, die is een beetje hardhorend.'

(Jozef begint): Zij zegt: 'De mensen die het niet willen ...' (De vrouw vult aan): '...die contact hebben die hebben volgens die meneer geen wil ...' (Jozef gaat verder): '...die contact hebben als vader en moeder, hebben geen wil, en de vrouw die geen kinderen wil, die heeft wil omdat ze het kind niet wil?'

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ziet u, we gaan naar willen, meneer, die menselijk, dierlijk en voordierlijk zijn en voor God geen betekenis hebben, dat behoort tot de afbraak. Dat is toch duidelijk?

Dames en heren, heb ik u vanavond toch een klein beetje mogen geven?

(Zaal): 'Véél.'

Wat zegt u?

(Zaal): 'Véél.'

Dan tot zondagmorgen in Diligentia.

Ik dank u voor uw welwillende aandacht.

(Er wordt geklapt.)

Donderdagavond 15 november 1951

Goedenavond, dames en heren, mijn toehoorders. Ik ga hier beginnen met een eerste vraag. Een moeder die zegt: 'Ikzelf, de moeder van het kind, dat een visioen heeft gekregen, ben twee dagen na het ter aarde bestellen van mijn kind in haar kamer gaan slapen, waar zij in is overgegaan. Ik wilde het voorbeeld geven aan mijn andere kinderen, die bang waren om er te slapen. Ik heb het toen erg benauwd gehad en dingen meegemaakt die ik niet na kan vertellen. En ik werd geroepen dat ik moest sterven. En ik riep toen: 'Neem mij nog niet, ik kan nog niet voor mijn kinderen.' En toen ik weer bewust was, toen heb ik zo'n heerlijke bloemenlucht geroken, en een tijdlang.

Heb ik er nu verkeerd aan gedaan dat ik zo vroeg in de kamer ben gaan slapen? En heb ik mijn kind daarmee bedroefd?

Van wie is dat?

(Mevrouw in de zaal): 'Van mij.'

Waar bent u? Mevrouw, u gelooft het misschien niet, maar als ik in mijn familie, waar ik mee te maken heb, een dode moet beleven, ga ik naast hem of haar in de kist liggen, een tijd, als het moet. Dan begint juist de studie, bij wijze van spreken. We maken dat niet elke dag mee, maar ik zou het u willen bewijzen. Indien wij voor de dood staan, dat is immers ... Magere Hein is immers geen griezel; moet je mee praten.

Een patiënt van mij vroeger, meester Zelanus en ikzelf hebben weleens over hem geschreven, over gepraat ... Ik was eens in contact met iemand waarvan ik wist dat die man in anderhalf jaar moest sterven, zou sterven. Een dokter had die patiënt in handen. En toen zegt hij: 'Ga jij maar, want de dokter is weg. Als je wilt, help dan.' Ik zeg: 'Er is niets aan te doen.' 'Hoe weet je dat?' Ik zeg: 'Dat zie ik.' Ik zeg: 'Die man die leeft hoogstens anderhalf jaar.' Ik zeg: 'Maar ik ga.'

Ik moest er naartoe. Die jongen die leefde ook ... Ik heb aan zijn bed gezeten, met hem gepraat, bewust nog, hij las mijn boeken, een jongen van achtentwintig jaar, vader van een kind, machtig, een heel mooi huwelijk. Ik zat naast hem met de boeken, sprak met hem, gaf hem 'Leven en Dood', 'Leven en Dood' was er nog niet, ik gaf hem 'Zij die terugkeerden uit de dood', vertelde hem de wetten. Hij genoot ervan, en ik wist, ik krijg hem nog een paar dagen op straat en dan zinkt hij weg en dan is het zo gebeurd. En dat gebeurde ook later.

Dus ik heb dat hele drama meegemaakt. Het was in de tijd dat ik hier eens gezegd heb: 'Ik wilde voor een man sterven.' En het was deze mens. Ik wilde mij geven. Ik heb toen het gevecht ingesteld met Christus. Ik zei: 'U zei hier:

‘Wie zijn leven wil geven, zal het Mijne ontvangen’, en daar ging ik op in. En dat werd een gevecht op leven en dood. Zo erg, dat ik mijn meesters voorbij liep. Ik zeg: ‘Ik wil nu het Hoogste. Want of dat nu kletspraat is, vroeger – heeft Christus dat verteld? – wil ik wel eens weten. Als ik contact heb met u dan kan ik ook die Meester daarboven ontvangen, en Die zal mij raad geven want het gaat hier om een mens, en het gaat hier om de hele kosmos, om God en Christus en alles.’ En dat kwam.

Maar toen die jongen in de kist lag ... Hij was, in anderhalf jaar was die weg. We zagen hem op straat, en hij ging zakken, zakken, zakken, en daar ging hij. Toen was ... de broer en de moeder konden niet naar hem kijken. En toen heb ik die broer, die heb ik eens bij mijn hand genomen. Ik zeg: ‘Ga jij nu eens met mij mee en kijk eens naar je broer Gerard.’ En toen keken wij zo in dat snuitje. Ik zeg: ‘Kijk nu eens. Als je nu weet wat er gebeurd is en wat dat allemaal betekent ... Jij leest nog geen boeken, je hebt er geen tijd voor, zeg je, maar kijk nu eens naar dat lichaam, en weet nu eens dat hij dáár leeft. Die jongen is verzorgd, dat was een goed mens.’ Ik zeg: ‘Dát is niks.’ Ik zeg: ‘Kijk, we zullen hem aaien, doe het eens.’

‘O, hij, eh, huh’, daar stond hij. Hij was een man van zesendertig.

Ik zeg: ‘Wat ben je toch een stakker.’ Ik zeg: ‘Aai hem toch, kus hem.’

‘Moet je een lijk niet doen.’

Ik zeg: ‘Hoeft niet meer. Bij wijze van spreken.’

Ik ben even een kwartiertje met hem bezig geweest, toen legde hij zijn hand op zijn hand. ‘Koud.’

Ik zeg: ‘Erg koud, hè’, ik zeg, ‘maar het zegt niets. Wanneer je hem voelt komt de warmte.’ En ineens kwam er warmte in die hand, in die dooie hand.

Toen zegt hij: ‘Het leeft.’

Ik zeg: ‘Nee, dat is hij. Dat is hij nú.’ Ik zeg: ‘Vanuit die wereld, vanuit zijn persoonlijkheid geeft hij je nu kracht, zodat het lijk weer bezieling krijgt.’

‘God’, zegt hij, ‘wat is dat mooi.’

Toen kwam moeder. Moeder stond te schreien. Toen kwamen nog een paar familieleden. En toen heb ik die mensen allemaal in dat afgelegde kleedje gevoerd en toen waren ze niet meer angstig. En wat heeft die jongen toen gedaan? Hij is er een nacht, twee, drie uur is hij in diezelfde kamer gaan zitten. Hij zegt: ‘Nu ben ik nooit meer angstig voor een lijk.’

Ik zeg: ‘Nee, nu ken je het lijk.’ Ik zeg: ‘Niets aan, doodeenvoudig. Dood-eenvoudig.’

En zo hebt ú dat beleefd. U hebt daar niet verkeerd aan gedaan. Maar u was niet stérk genoeg om dat te beleven.

Wanneer je in een grafkelder afdaalt ... U kunt mij in elke grafkelder in-metselen, mevrouw, ik ga rustig een kaartje leggen naast het lijk. Ik zet thee.

En als u die pret eens wilt hebben, breng mij dan maar naar het graf. Ik heb u al eerder gezegd hier: 'Als ik ga straks, krijgt u allemaal een heerlijk glas wijn en dan zul je niet anders zingen dan: hoera, hoera, we leven nog.' Dat gebeurt. Er is geen dood. Er is geen lijkachtig bewustzijn.

Maar u was er niet tegen, dus u ging in dat bedje liggen, dat de dood en alles van het kind, het verlies, het graf ... en nu komt u voor een universum te staan, en dat maakte u toch even nog aan het beven. Voelt u wel? En u had daar werkelijk de koude koorts kunnen krijgen. Dacht u van niet? Hoeveel mensen zijn niet geschrokken van een lijk, van een dode? Maar hierin was u niet gereed. En anders kunt u rustig naast de dode gaan slapen, want ze doen ons niets meer. Alleen de onwetendheid spreekt nu voor de mens. Is dat niet zo? Door de onwetendheid – we kennen de wetten niet – is dat nog altijd Magere Hein. Daar ligt de dood, die geen dood is.

Als u nu even achter de kist gaat kijken, u gaat even mee waar de geest en de ziel, de persoonlijkheid heen is gegaan, dan is het mogelijk dat op dat ogenblik reeds die persoon terugkomt, indien er licht is, gevoel, weten, wijsheid. En dan krijgt u opnieuw een contact met degene die heenging.

Er zijn er meermalen teruggekomen, die lagen daar nog in de kist, en hier liepen ze al rond. Heb ik gezien. Waren aan het praten. Ze beleefden alles, hun eigen begrafenis. Mijn vader, de Lange Hendrik, liep zelf achter zijn kist. Hebt u dat gelezen in mijn boek? En ik ging met hem mee, die lange stappen van vader, en toen dacht Gerrit, die dacht dat ik komedie maakte, hij zegt: 'Mô-je vader nao-ape?' Maar hij was er, hij was er, hij was er. Ziet u? Toen ik voor zijn kist stond ... Hebt u 'Jeus' al gelezen, het eerste deel? Moet u eens lezen, mevrouw.

Ik stond voor zijn kist, en gelijk gingen zijn ogen weer leven, de Lange zat erin. Ja, waardoor? Omdat meester Alcar bewijzen wilde geven aan deze wereld, door mij, door de Lange, aan u. Nu hebt u dat boek. Aan dat gebeuren alleen moesten wij die onbewuste massa kunnen overtuigen. En toen zei ik tegen de Lange: 'Heb je al gèle vlekke in ow gezicht?' Ik zeg: 'Kom d'r uut. Kom d'r uut.' Maar hij kwam d'r niet uut, maar hij was eruit, hij stond ernaast.

Ziet u. Dit is niet verkeerd, dit is heel eenvoudig. Ik hoop niet dat u het nog eens moet beleven met uw kinderen. Maar dan doet u het anders.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik wilde een voorbeeld voor mijn andere kinderen geven want die waren erg bang om in die kamer te slapen.'

Tuurlijk.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik gaf toen het voorbeeld.'

Ja, heel goed, heel goed.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik was niet bang, ik was helemaal niet angstig,

maar in mijn slaap heb ik dat allemaal beleefd.’

Jazeker, ja, kijk, daar hebt u het: u was niet angstig, u was niet bang, maar vol, honderd procent bewust beleven had u niet, anders was u dat niet overvallen.

U kunt mij overal in stoppen. Paul Brunton – we hebben er hier eens over gesproken op een avond – ging in de piramide. Hij liet zich opsluiten. En Paul Brunton was een sterke persoonlijkheid, en wist veel, maar niet alles. Toen werd hij op die reis astraal, geestelijk dus, gewaarschuwd door ... ergens kwam hij bij een ouwe meneer, maar hij werd al aangetrokken, hij zegt: ‘Man, man, man, ga terug, ga uit dat ding.’

Waarom? Die hele torenkamer, of die koningskamer in de Piramide van Gizeh die doet u niets, als u dat bewustzijn hebt. Hebt u niet gelezen en gehoord in de jaren dat de onderzoekers daar plotseling dood bleven? Door die magische cirkels die die priesters om die lichamen hebben getrokken. Dat zijn magische cirkels, maar dat is: kom niet aan mijn lijk.

Als ik het bewustzijn heb, doet zo’n magische cirkel ... die trekken we zo weg. Voelt u wel? Zo’n farao die doet mij niets, als u wéét. Ik ben niet bang voor een farao, noch voor een priester, ook al is hij honderdduizend jaar daar oud, en dan noemt hij zich een meester, een ingewijde, ik ben voor de heren niet bang. Waarom niet? Omdat ik de wet ken. Angst is er niet in de ruimte en God heeft ook geen angsten geschapen. Het is altijd weer: omdat de mens zichzelf en de wet waarin hij leeft niet kent. Nu komt er angst.

Er waren geen krankzinnigen indien u de krankzinnige het beeld kunt verklaren. Hier wordt u niet krankzinnig door, door deze boeken. De wereld, de maatschappij zegt: ‘Dat is allemaal duivelsgedoe, daar word je gek van.’ Nee mevrouw, maar de mens gaat weleens te ver. Blijf met beide benen op aarde. Doe ik ook. Als u ontspanning nodig hebt in deze dingen, ga dan eens naar een kermis. In ‘Maskers en Mensen’ – ik kwam het vanmiddag nog tegen – daar zegt Frederik tegen Karel en tegen een ander: ‘Blaf nu eens echt als een hond en voel dat geluk.’ En Karel lachte hem uit. Hij zegt: ‘Heb je hem weer.’ Maar blaf dan eens, wees nu eens echt dartel. Kunnen wij mensen dat? Ziet u, het wordt te ernstig. De mens verliest zichzelf, en hij is niet voorbereid voor miljoenen problemen ... dat voor de boeken ‘Maskers en Mensen’ werkelijk maskers zijn.

U hebt dat goed gedaan en u hebt uw kind een beeld willen geven, maar voor honderd procent was u niet zeker, anders had u dit spelenderwijs beleefd. Integendeel, u had er iets moois kunnen beleven want u had geestelijk contact en alles had u weer terug kunnen ontvangen.

(Mevrouw in de zaal): ‘Kan het niet geweest zijn, dat ik besepte wat mijn kind meegemaakt heeft, want wij zijn daar niet bij geweest ... (niet te ver-

staan).’

Ja, kunt u meemaken. Is het in dat bedje gebeurd? Is het daar ...?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Nou, dan hebt u, dan kunt u – precies omdat u moeder bent, het kind liefhebt – krijgt u moederlijke telepathie, de natuurlijke eenheid met uw leven, en dan kunt u dat beleven.

Gelooft u dat ik sensitief ben? Ik ging eens met mensen naar het buitenland, toen was ik nog in de garage, en toen moesten we naar Brussel; in deel I staat het, van ‘Een Blik in het Hiernamaals’. Hebt u dat gelezen? Toen moest ik in een hotel slapen. Ze gaven me een kamer. Maar mijn hemel, mijn hemel, wat stormde daar op mij af, in zo’n hotelkamer. Ik ben daar vijf dagen lang, ben ik gewoonweg doodgeslagen, ik kon niets meer zeggen, ik moest ertegenop, en alles wat ik maar in mijn zakken had, dat gaf ik aan die armen daar, die met krukken en met ...

De mensen ... we gingen naar vrienden van hun, dat was een professor, toen gingen ze voor de ramen zitten eten. Ik zeg: ‘Daar ga ik niet eten, dat kan ik niet.’ Want dáár stonden de armen. En ze wilden het toch. Ik zeg: ‘Goed, meneer, goed.’ Toen denkt die man: Wat een rare kerel is dat. Maar ineens pakte ik dat stuk kip en dat bord, en die aardappelen en alles, en ik liep de deur uit, ik gaf het aan die mensen. En toen had ik ook gegeten. En toen deed me die stad niets meer. Toen dachten zij natuurlijk: die is gek.

Maar hoe kan ik voor dat raam gaan zitten eten, met kip – hadden ze nog wijn ook nog – en daar zit de armoede van de wereld?! Mijn lieve God, ik stikte erin, ik kon het niet. En dat begrepen ze niet. Ik smokste maar achter die mensen aan daarzo.

‘Wat heb je dan toch?’

Ik zeg: ‘Zal ik je straks wel vertellen.’

We waren die stad nog niet uit of ik schreeuwde het uit van geluk: ‘Godzijdank, ik heb weer adem.’

‘Begrijp je dat nu’, zegt die man, ‘wat is dat toch voor een jongen?’

Ik zeg: ‘Meneer, dit is echt en dat van u is vals.’ Ik zeg: ‘Ik zeg niet dat u vals bent.’

Maar wanneer we voor het leven komen te staan, mevrouw, dacht u dan dat u zich vol kunt stoppen, en daar zit daarnaast een, en u laat dat leven hongeren, bestaat dat? Dat bestaat toch niet? Nou, daar ging ik op in, nee, daar zát ik in, in die kamer daarzo, ik ben eruit gevlucht. In die tijd lag ik nog op mijn knieën te bidden. Ik bad die ganse nacht want daar waren wel vijftig mannen en vrouwen in die kamer. Ik denk: mijn god, mijn god. Ja, beelden, psychometrie zit ...

Dacht u niet ... U kunt mij nergens laten slapen op dit ogenblik, want ik ga

veel liever in de natuur liggen. Als u mij wilt uitnodigen thuis, om me rust te geven, geeft u mij dan maar geen bed waar vijftientig mensen in geslapen hebben want ik neem die hele toestand van die mensen over. Wat zult u dan niet overnemen van zo'n kind, als dat kind van u is. Ik loop er nog maar buiten, maar het stormt op mij af. Ik ben zo sensitief geworden. Dat heb ik u hier verklaard en dat hoort u nu.

Als straks in Diligentia, waar het om gaat ... Dat wordt heilige ernst en het is werkelijke waanzin, maar je zult op beide benen moeten blijven staan, wil je erdoor. Ik ben erdoor gekomen. Hoe, zult u horen straks. Dat kunt u ook beleven.

En zo neem ik alles van de mens en van het leven over, maar verwerk het, omdat ik nu wetten ken, alles ken, de dood, alles van de mens, ziel, geest, persoonlijkheid. Heb ik gezien. Ik was in de hellen, in de hemelen. Kosmische wetten heb ik beleefd. Ik kán niet meer fantaseren. Ik ben nooit een fantast geweest, mevrouw, want van kinds af aan liep het mij achterna. Alles wat ik u vertel is allemaal beleefd. Kosmische wijsheid is het geworden. Maar de sensitiviteit van de mens verbindt u met hetgeen u liefhebt en waar u mee krijgt te maken. Is dat niet duidelijk? Dus u had veel meer kunnen beleven in die kamer. Ontzettend. Zo kan ik wel aan de gang blijven.

Begrijpt u het? Nog iets? Merci.

(Meneer in de zaal): 'Mag ik een vraag stellen?'

Ja meneer.

(Meneer in de zaal): 'Die dame vertelde even daarzo dat, toen ze in het dagbewuste ik terugkeerde, dat ze een bloemengeur rook.'

Wat zegt u? Ja.

(Meneer in de zaal): 'Nietwaar? Toen, op dat moment moest ze toch zeker met het kind één zijn?'

Dat was al contact, ja. Die bloemenlucht die u rook ... en die waren er niet in de kamer?

(De vrouw zegt): 'Nee. Wel geweest natuurlijk.'

Was er nog, was er nog.

Ik zal u nu eens een beeld geven, meneer Berends, hoever of het gaat. Als ik een boek klaar had – ik had het beleefd, en de meesters hadden het geschreven – dan zei ik niets tegen mijn vrouw. Maar een uur daarna, als het klaar was – bij elk boek, het was nog niet eens uit – kwamen de bloemen, door de muren kwamen ze heen. Overal stonden de bloemen. Toen snuffelde ze om mij heen. Ik zeg: 'Nee, ik heb me niet met parfum ingesmeerd.'

'Wat ruikt het hier heerlijk zeg.'

Ik zeg: 'Kijk, kind, dat is nu een geestelijk parfumpje.' Waar Frederik het over heeft in de 'Maskers en Mensen'.

Meneer, en na al de boeken ... Daar kwam mijn zusje, mijn zusje kwam met bloemen, de Lange Hendrik kwam met bloemen, die met bloemen. Ik denk: Kijk, kijk, kijk, wat weten ze dat ik een boek af heb. En zo met elk boek. De mensen op de trap konden het al ruiken: 'Wat ruikt het hier fris, je lijkt wel of je in de hemel komt.' Ik denk: Ja, je bent erin, je bent erin want daar staan bloemen, astrale bloemen.

En nu u. Mevrouw, dat maken veel mensen mee. Vader en moeder hebben het over een kind, kinderen hebben het over ouders, en zeggen: 'Wat een heerlijke lucht krijgen we ineens.' Mevrouw, geloof het, ze staan met bloemen naast u. En dat is waarheid. Die parfum van Gene Zijde, het astrale leven, die is zo scherp. Maar nu komt in 'Maskers en Mensen', of in 'Geestelijke Gaven', de verklaring: Hoe ruikt u dat? Hè? En u ruikt het nu niet met uw neusjes, met de organen, maar u voelt het, en door het voelen maakt het voelen die verbinding, dat contact, maakt uw organen naar die toestand en u ruikt. Vind je het niet leuk?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Had u nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Ja, ik zou hier even nog wel iets aan kunnen verbinden en dat lijkt eigenlijk hetzelfde. Wij hadden een grote jongen van ongeveer dertig jaar, die moest plotseling naar het ziekenhuis om geopereerd te worden. Ik ging mee. Ik kwam in het ziekenhuis. Maar die dokter wist niet wat er gaande was. Uiteindelijk hebben ze hem dan weer zodanig gerustgesteld ... Ja, die dokter, die kleine dokter kwam die deur daar uit, die glazen stolp zogenaamd, en toen vertelde hij namelijk dat hij geopereerd moest worden; maar wat het was, wist hij niet. Op datzelfde moment stond ik in die gang, en daar verscheen toen een kind, van ons dan – we waren een kind van tien dagen dood, al dertig jaar geleden – dat kind verscheen achter die glazen deur en die zei ...'

Dat zag u, dat zag u?

(Meneer in de zaal): 'Dat zag ik. Dat kind zei: 'Pa, ga naar huis, het komt in orde.' Ik heb die dokter helemaal niet meer afgewacht en ik ben weggegaan.'

Dat is mooi.

(Meneer in de zaal): 'Ik kom thuis. Mijn vrouw zegt: 'Ruik je niks?' Ik zeg: 'Nee, nog niet.' Toen zegt ze: 'Nou, die bloemen', er stonden helemaal geen bloemen, 'die ruiken.' Ik denk: 'Hé, wat is dat gek.' Maar het is eigenlijk hetzelfde verschijnsel van die dame met dat kind dat over was, en dat kind van ons dat tien dagen oud was geworden en ook over was.'

Ik zeg: Meneer, het gebeurt meermalen ...

(Meneer in de zaal): 'Ik zag die geestelijke bloemen als een sensitiviteit van

het eigen leven.’

Ja, door uw sensitiviteit ... Er zijn mensen die zijn nergens vatbaar voor. Niet? Maar een dier ruikt het ook nog. En nu, ik heb het eens meegemaakt met mensen, nou, dat was een verschrikkelijk stel, en toen ze iets verloren, kwam die moeder, de vrouw, door een lucht, een parfum ... ‘Daar is iets’, zegt ze, ‘mijn god, mijn god, daar is iets.’ Daardoor veranderden die mensen, alleen omdat degene die over was, die ze verloren hadden, en daar hadden ze schuld aan, die kwam terug, liet hun alleen maar ruiken. En in die dierlijke toestand van die mensen kwam er verandering doordat de moeder aangeraakt werd door dát. Vindt u dat niet leuk?

(Meneer in de zaal): ‘Jazeker.’

Die dingen gebeuren meer, maar de mens begrijpt ze niet altijd.

Nog meer vragen?

(Meneer in de zaal): ‘Nee, dank u.’

Merci.

Ik heb hier: ‘Moet de mens alles zelf doormaken en beleven om het zich eigen te maken? Indien dit zo is dan volgt daaruit dat wij ook allemaal de zelfmoord hebben meegemaakt of nog moeten meemaken. Is dat zo?’

Van wie is dat?

(Meneer in de zaal): ‘Van mij.’

Meneer, wij zijn allemaal zelfmoordenaars geweest. En dacht u werkelijk ... U moet natuurlijk aanvaarden dat we honderdduizenden malen hier op aarde zijn geweest. En dat kan niet anders, want wij komen uit het oerwoud naar het blanke slag, niet naar het Frankenslag (straatnaam in Den Haag), (gelach) maar naar het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) en dat duurt – heb ik u verklaard en leest u in ‘Het Ontstaan van het Heelal’ – dat duurt miljoenen jaren en hebben wij een duizendtal levens voor nodig. Dacht u nu werkelijk dat we in die duizenden levens niet waren bezweken? Of neemt u aan dat wij door één leventje de hemelen, het godenrijk bezitten? Neemt u niet aan. En dat kan ook niet en dat bestaat ook niet want dat is het niet. Dus we hebben op die lange weg, door al die levens heen, hebben we heus weleens onszelf en anderen gekraakt. Dacht u van niet? Dus we waren zelfmoordenaars, meneer, en we deden heel erg aan kanibalisme. Verleden hebben we ook zo gelachen want ... nu hebben we met elkaar uitgemaakt ... Iemand die zei: ‘Wat is nu het lekkerste van een mens?’

Toen zegt hij: ‘Dit, dit stukje’, dat, die palm van de hand.

Toen zegt die man daar: ‘Hoe weet je dat zo?’ Die was in het Oosten geweest.

Toen zegt hij: ‘Meneer, ik eet nog mensen, als ik er maar één te pakken kan krijgen.’

Toen zegt hij: 'Dan zal ik zorgen dat ik altijd revolvers bij me heb.'

Die kwam uit Somaliland (Nieuw-Guinea, groot eiland naast Indonesië), daarzo, waar wij zo happig op zijn, weet je wel? Dat wat Soekarno (eerste president van Indonesië na onafhankelijkheid van Nederland in 1945) zo graag wilde hebben, dat stuk.

(In de zaal): 'Nieuw-Guinea.'

Hoe heet dat ook alweer?

(In de zaal): 'Nieuw-Guinea.'

O ja, zoiets. En daar leven nog ... Dus wij zijn zo blij met een stuk land, maar wat daar leeft dat doet nog meestal en over het algemeen nog aan kannibalisme. Er zijn daar mensen onder die al Hollands praten en die bewustzijn bezitten, want er waren, enkele van die kannibalen die waren voor de radio. Dat zijn natuurlijk geen menseneters meer. Er waren erbij die heeten doctor-ingenieur die en die, en hij was pikzwart. Kijk, er zijn daar reeds mensen ... En toen zegt die jongen zelf: 'Ja, gaat u dieper Guinea binnen', hij zegt, 'dan word je zo in een pot gestopt, 's zondagsmorgens, en dan kom je er heus niet levend meer uit.' En toen hadden wij het hier over de menselijke soep. Geen tute-soep, meneer, maar menselijke soep.

Ziet u, dacht u dat wij dat niet hebben gedaan daarzo, toen wij daar in dat oerwoud leefden? Of neemt u aan dat die mensen daar moeten blijven, en wij krijgen hier bewustzijn, licht, leven, een warm kachelkje, goed eten en drinken, wij hebben bewustzijn gekregen en God laat die mensen daar maar zitten? Kan dat, kan dat nu?

Zo. Dus u hebt ook zelf honderdduizenden zelfmoorden op uw dak, en ik ook. Of we het nú nog doen? Nu? Dat geloof ik niet meer. U?

Meneer, als u nu eens een zelfmoordenaar ziet, zeg dan maar heus niet dat die man dom is, maar dan moet u nu vragen – en zo ga ik erover denken –: 'Ben ik er voor mijzelf af?' Als een mens een ander slaat, meneer, wat doet u dan? Als een mens de mens belast, beroddelt, bekletst en afbreekt, wat gaan we nu doen? Ben ik ervan vrij? Ik bemoei me daar niet mee. Ziet u, nu wordt het leven mooi want je gaat het anders bekijken. Maar wij hebben schaduwbeelden achter ons? Nee meneer, hele scheepsvrachten vol slepen we nu nog met ons mee, en dat heet dan karmische wetten. Dacht u van niet? Dat is dit, en dat is dat, en dat is zus, en dat is zo, narigheid hebben we, we komen niet vooruit; we willen wel, maar we kunnen niet. Wat is dat, meneer? Maskers en maskers en maskers en maskers, problemen. Maar wij hebben ze verzameld, zelfmoord erbij, alles. We waren bewuste moordenaars indertijd, nu vertik ik het.

Als ze mij generaal willen maken, zeg ik: 'Meneer, ga nu gauw weg met uw sterren.' Ik zeg: 'Dan moet ik toch de mensen commanderen om een

ander leven af te slachten? Dat kan ik toch niet meer? Dat interesseert me niet meer. Meneer, ik vind u aftands. Dat van u, meneer, dat behoort al tot de prehistorische tijdperken.'

U wilt al geen generaal meer spelen. U wilt niet eens, meneer, het hoofd van politie zijn, hierzo, want je stopt dan al geen mensen meer in de bak. U wilt met die hardheid en die afbraak al niet eens meer te maken hebben. Als u dit werk gaat doen, dit leven wilt beleven, meneer, dan is er eigenlijk haast geen baantje meer in de maatschappij; of u moet op uw eigen benen kunnen staan. Dan ga je veel liever met bloemen langs de deur, en met lorren, en dan ben je veel meer in tel voor díe wereld met lorren, als dat je met zo'n befe daar zit en je zegt: 'Twintig jaar krijgt hij van mij.' Is dat waar of niet? 'Die, levenslang!' En er is er één bij ... 'Doodstraf!' Nou, mijn lieve man, dacht je dat de ruimte, dat God, Christus wil dat de mens door de mens wordt vermoord? Dat er een rechter op aarde is die het recht in handen krijgt om te zeggen: 'Twintig jaar. Levenslang. Hang hem maar op?' Zoudt u voor beul durven te spelen? Het is toch waarheid, meneer? Dat doet u niet meer. Als u – vragen wij hier ons af, zeggen de boeken, zeggen de meesters, zag ik als kind – als u de tien geboden aanvaardt, hoe kun je dan doden? Hoe kun je de mensen dan kapotmaken? Hoe kun je naar Korea gaan om een lintje te krijgen?

Er komt iemand terug ... Hebt u dat drama niet meegemaakt verleden? Wat een onbewustzijn, meneer. Daar komt zo'n boot met die Korea-vechters. Het is nog nodig, maar dat gaat mij niet meer aan. Dan zeggen ze: 'Wat een lafaard.' 'Wie is er laf', zei Christus, 'de mens die met een mes steekt, met stenen gooit of de mens die zegt: 'Sla me, sla mij?'' Wie is er nu laf? Wie? Waarin was Christus groot en almachtig? Bewijs het nu eens. Waarom? Toen Hij daar bij Pilatus stond en zei: 'Ik ben niets.'

(Iemand in de zaal): 'Gij zegt het.'

Toen hebben ze Hem ... Wat zegt u? Toen hebben ze Hem midden in Zijn gezicht, in Zijn gelaat gespuwd, gemarteld en geslagen; Hij zei niets. Had Hij één ding verkeerd gezegd, had Hij Zijn goddelijke afstemming, die liefde is, afgelegd en verloren. Wat doe je nu?

Daar komt zo'n boot aan, er komen van die hoge heren, daar staat een minister met zo'n papiertje in zijn hand: 'Eh ... wat hebben jullie toch weer ehe ... een werk gedaan. (gelach) Eh ... eh ... jullie hebben ...' Er komt er nog een naast staan die zei: 'Jullie ... jullie ... jullie hebben bewezen dat ... dat je echte só, echt, o ja, echte só ...' Ze breken de hals over vier woordjes.

Dat komt van het papiertje, meneer. Die generaal, die minister die las dat af zo, twee zinnnetjes; dat zag ik op een film, in Rotterdam speelde zich dat af. Ik denk: goeie genade. En jij slikt dat? Er stond er eentje met één arm kwijt

en een been kwijt, hè, in extáse: de minister sprak tot hem.

En er was er nog één en die zei: 'Jullie hebben bewezen dat de Hollandse soldaat mee kan doen ten opzichte van heel de wereld.' Ziet u? 'En eh ...' Oók van het papiertje. (gelach)

En als je nu als mens daarheen gaat, meneer ... Wilt u daar nog in? Mijn hemel, mijn hemel, mijn hemel, kun je die mensen veranderen? Heeft hij zijn pret gehad daar in Korea? Ja, hij heeft een paar armen en een paar benen kwijt. Hij heeft zijn lol wel gehad. Medelijden met die mensen? Meneer, wanneer je voor deze dingen komt te staan, word je zo hard als een stuk graniet. En dat ben je niet. Want, wat zegt de wet? Blijft daaruit! Bemoei je niet met die afbraak! Ga naar huis! En dan zeg ik, meneer: 'Bloemen! Mooie bloemen!' Hèhè, moet je dat zien, daarzo. Dat gaat daar ... Moet je eens kijken, volg ze eens.

Ik heb het veel rustiger, meneer. Ik doe niet meer mee aan die afbraak in onze maatschappij. Ja, ik ben gek. Daar vinden ze mij een rebel. Nee, er hebben honderden jongens door de Grebbelinie (het boek 'Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven'), hebben het (anti-)militarisme cadeau gekregen. Zegt die majoor: 'Gaan jullie maar weg, want we hebben er hier al een paar honderd gehad van die Jozef Rulof, met jullie is niets te beginnen, want jullie zijn grondig verpest.' Merci. Ik zeg: 'Zeg niks, anders trekken ze je nog aan je jas.' En zij naar huis. Meneer, dood niet. Ziet u?

En wat hebben wij ... Ik geef u beelden, om u te laten zien, meneer, als je eens aan deze dingen begint, beleeft u wat de moeder daar beleeft, wat die man daar beleeft, dat er een kind terugkomt en zegt: 'Vader, ga naar huis, er gebeurt niks.' Wat dacht u, als wij daar gingen moorden en brandstichten, dat díé wereld ons kan bereiken? Ook nog, ook nog. Indien wij vatbaar zijn voor het goede, komt altijd de stem uit de ruimte.

Maar moordenaars zijn wij, zelfmoordenaars, bezoedelaars, en we zijn alles, dieven en brandstichters zijn wij geweest, en misschien zijn wij het nog. Wie van ons kan bewijzen, o, als alles gebeuren moet: 'Ik doe het niet? Mijn hand heb ik vast, die wil is sterk genoeg om die hand niet te leiden?' Nou, dan moeten we ons allemaal nog eens in de concentratiekampen terugzien, want daar hebben ze het bewezen, mensen die het konden. Er zijn mensen zo ontzagwekkend gemarteld, en dan ... daar heb ik medelijden mee gehad, o, o, o, medelijden mee gehad ... die zijn zo gemarteld omdat ze niets wilden vertellen, want ze hadden (dan) mensen verraden. Die zijn – u kent ze, met sigarettenpuntjes – die zijn daar, als vroeger, met ijzer zijn ze op de rug, gloeiend ijzer zijn ze gebrandmerkt; en ze zeiden niets.

Die wil ingezet, meneer, voor nu het goede, jezelf, de ruimte. Ik heb heilig ontzag voor de NSB'ers (Jozef spreekt hier over bepaalde mannen die hij per-

soonlijk gekend heeft en niet over de NSB beweging als ideologie; zie artikel 'NSB en nationaalsocialisme' op rulof.nl) gehad in de jaren van de oorlog. Meester Zelanus had het er zondag (zie Lezingen deel 3 lezing 40) over, maar die krijgen al een pluim (voor hun wilskracht, maar niet voor hun ideologie, zie artikel 'NSB en nationaalsocialisme' op rulof.nl) van hem. Hij zegt: 'Je zult zien, André, na de oorlog zien wij er veel. Want dat is het bezit van de wereld indien ze het geestelijk gaan zien. Want die krachten ... de mens die die krachten heeft ingezet, kan meer', zegt hij, 'en is tot alles toe in staat wanneer hij weet.' Is dat niet zo?

(Instemmende geluiden)

Ik heb heilig ontzag voor die mensen want dat waren de idealisten voor ons, maar ik heb er honderden gewaarschuwd; die konden het weten. 'Waarom kom jij niet?' Ik zeg: 'Mens, blijf uit die chaos.' Luisterden niet. Nou, ik kon niks meer doen, niets. Gingen. Na de oorlog kwamen ze naar me terug: 'Wil je mij nog zien?' Ik zeg: 'Kom binnen, kerel, kom toch binnen.' Ik zeg: 'Was het zwaar?' 'O, mens.' 'Was het moeilijk?' 'Ja.' Ik zeg: 'Veronderstel dat je het gevoel had gehad in die en die tijd om naar mij te kunnen luisteren, dan had je die narigheid niet beleefd. Ik had je 'De Volkeren der Aarde' reeds kunnen laten lezen; had ik al in 1940.'

Maar moeten wij nu niet bewijzen wat we kunnen? En moeten wij ons gevoel en bewustzijn niet verdienen? En daarin bezwijken we telkens en telkens en telkens. En er zijn er nog genoeg, meneer, die zelfmoord plegen en eraan verongelukken. Dacht u van niet?

U vraagt hier: 'Toen Lantos los was van zijn lichaam kon hij de astrale wereld eerst betreden toen het einde van zijn eigenlijke aardse leven was aanbroken.' Dat is over het boek 'De Kringloop der Ziel'. Dit is duidelijk. 'Maar is dit ook zo indien iemand door een ongeval om het leven komt en bijvoorbeeld te vroeg overgaat?'

Wij hebben het verleden gehad over allerlei sterfbedden. Heel de avond – nietwaar, dames en heren die hier waren? – hebben wij die toestanden beleefd, over te vroeg sterven, en dat gaat heel ver. Is het niet?

De mensen hebben mij hier gevraagd: 'Moet je, kun je het licht van je ogen, het hoornvlies geven aan de mens? Zou u dat doen?'

Ik zei: 'Nee, nu doe ik het niet meer.' Waarom? Dat heb ik de mensen verklaard. Als ik straks ga ... En als je de kist ingaat, kun je het hoornvlies geven en dan kan een mens misschien weer zien door u. En toen heb ik gezegd ... Ik zei eerst: 'Ja. Doen. Mooi, prachtig.' Maar het gaat zó ver, en u geeft me weer gelijk, wanneer je werkelijk nu ... wanneer men aan Gene Zijde leeft in de eerste sfeer, waar je harmonie bent in alles, liefde, en je ziet van daaruit terug dat die blinde die nu ziet, door jou, stukken en brokken slaat, en de

mens besteelt en bedriegt – kan toch? – krijg jij de pijn, want je hebt nu iemand geholpen om aan afbraak te beginnen, want die smart, die pijn, dat pak slaag loopt jou achterna in die wereld. Geloof je dat niet? Dus ik doe dat niet eens meer. Je kunt een mens uiteindelijk als je voor de wet staat, niets, niets, niets meer geven. Je moet het zelf doen. Dit is een karmische wet, een stoornis. Die persoonlijkheid heeft ergens iets meegemaakt, heeft ergens een mens het licht uit de ogen ontnomen en loopt nu zelf blind, anders bestond dat niet. Neemt u dat?

(Mevrouw in de zaal): ‘Is dat ook met bloedtransfusie?’

O mevrouw, daar hebben we het hier ook over gehad. Net hetzelfde. En bloedtransfusie, mevrouw, dame, gaat ook alweer naar machtige problemen ... machtige problemen. Wij hebben die dingen hier behandeld. Nu is de vraag ... Dit is duidelijk.

‘Maar is dit ook zo met iemand die door een ongeval sterft?’

Wat wilt u nu van dat ongeval en van dat sterven weten? Voor mij zijn er duizenden mogelijkheden. Elk mens bezit nu een eigen sterfbed. Hoe is de toestand van sterven, overgaan, het ongeluk, hoe is dat? Door eigen schuld? Door nonchalantigheid? Door wild zijn op de weg?

(Meneer in de zaal): ‘Een werkelijk ongeluk, iets wat helemaal buiten je wil om gaat.’

Een ongeluk? Dus een dood ... Ik zal u eens wat vertellen: een vriend van mij die gaat naar Sassenheim in de oorlog, in 1944, en gaat met iemand, gaat daar naartoe om eten te halen. Hij is vlak voor de tunnel, dichtbij de tunnel op de Leidsestraatweg, en plotseling hoort hij als het ware: ‘Jan, steek je pijp op.’ Toen zegt die man waar hij mee van Leiden af terug was: ‘Ik ga wel door, meneer, ik zie u daar aanstonds wel.’ Die man fietst door, tegelijk komen de Engelsen, en smijten bommen onder de tunnel en die man is aan stukken en brokken; degene die de pijp opstak, leeft nu nog. Wat is dat? En zo zijn er méér mensen gewaarschuwd.

In Den Helder waren mensen ... hij vluchtte voor het gevaar. Dat huis waar hij in woonde, bestaat nu nog; kinderen gingen weer terug. Vader wilde weg, hield het niet uit, hij ging naar Amsterdam. Buiten, aan de rand van Amsterdam krijgt hij een huisje. Op een morgen gaat hij zo kijken, plotseling vliegt er een kogel door zijn kop. Dood. Hij liep gewoonweg naar zijn dood toe. Ongeluk? De kinderen gingen terug naar Den Helder, leven er nu weer; vader zocht zijn dood. Duizenden toestanden zijn er gebeurd.

Een dame in Bezuidenhout. Ik heb massa’s problemen gehoord van de mensen. Ik vroeg: ‘Hebt u iets beleefd? Hebt u dit beleefd?’ Ik denk: Hoe is het mogelijk. Vlucht op de morgen van Bezuidenhout toen voor dat geweldige bombardement, vliegt eruit, is niet te houden. En meer mensen hebben

dat meegemaakt. Eruit hier! En 's morgens om negen uur al, haast ... om zeven uur al op en alles klaar en grijpt ...: 'Ik weet niet wat er gebeurt, maar ik wil weg.' Krijgen een klein verhaaltje, gaan naar een zuster, of lopen nog de stad in en ze zijn er nog niet goed uit, of het spel begint; vrij. Een ander wilde per se in huis blijven; is foetsie.

Ziet u? Het leven zelf – moet u goed luisteren, zover gaat het – maar wanneer wij in harmonie zijn met het leven, met het leven, het grote leven, het machtige leven waarvan wij deel uitmaken, met de macrokosmos, God, als we daarmee in harmonie zijn, meneer, mevrouw, zoudt ge dan denken dat wij door een bommetje of een kogel van een ander, door een mes vernietigd kunnen worden? Dat we uit ons leven konden worden geslagen? Dat bestaat niet. Maar omdat we zelf disharmonisch zijn, fouten bezitten – we hebben stukken en brokken geslagen, meneer – dan krijgen wij diezelfde wet op onze weg terug, en we gaan eruit, we worden eruit getimmerd. En nu heb je daarin ... elk mens is nu een ander probleem, is een wet, en nu zijn al de overgangen, of persoonlijk, of wettelijk, of natuurlijk, of het leven spreekt. Voel je wel? En nu krijg je duizenden ... Nu kun je over al die sterfbedden en al die ongelukken en al die toevallen, wat het ook is, kun je duizenden en duizenden boeken schrijven, en ben je er nog niet. Zo diep is nu de mens. En daar voert het ons heen.

Wie van u heeft er nog iets over? U had het daar over bloedtransfusie, hebt u nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Ja, ik bedoel het eigenlijk zo, kijk, als iemand puur door een ongeluk overgaat, beleeft hij dan hetzelfde als dat Lantos beleefde nadat hij vrijkwam van zijn stoffichaam?'

Ziet u, dat vraag ik u, als u uit die dood gaat door een ander, dóór die dood gaat door een ander, zoals dat ongeluk wat ik u aantoonde ... Ik weet niet of u die mensen wilt volgen, maar die man was vrij, het was zijn tijd. Hier is van geen nonchalantigheid, hier is van geen bewust dood-zoeken sprake. Vindt u niet? Dus dat is gewoon de tijd van overgang, want God kent geen sterfbedden. En die is vrij.

Maar gaan wij nu bewust naar de zelfmoord, dan zitten wij aan het lichaam vast, we gaan eerst de grond in met het lichaam, en dan komen wij eruit, want dat lichaam rot onder en in ons bewust weg. Die wormen die voelt u in uw ogen want u zit eraan vast, want u bent het gevoel voor dat leven, u zit eraan vast door het fluïdekoord, dat is niet te breken want uw tijd is het nog niet. Dat is de grootste, de diepste kwelling die de mens kan beleven: de zelfmoord.

En als je dan los bent, die rotting is weg, dan scheurt het fluïdekoord, moet ook kapot, want er (is) niks meer, liggen alleen de beenderen er nog,

scheurt los, komt vrij en u gaat – maar u bent nog in een andere wereld – in de wereld waarin Lantos kwam ná zijn verrottingsproces. Hebt u dat niet, meneer, dan gaat u óf terug naar de wereld van het onbewuste, dan word je weer embryo, dan word je weer geboren op aarde, je krijgt een nieuw lichaam (het tweede ‘of’ wordt hier niet uitgesproken, maar de andere mogelijkheid is al in het voorgaande genoemd, namelijk: het binnentreden in de astrale wereld) ... Je bent nu een Hollander, maar dan kom je misschien in Frankrijk, onder de Russen terecht. In het oerwoud kom je al niet meer, maar je kunt nog wel neger (zie artikel ‘Anti racisme en discriminatie’ op rulof.nl) zijn, nog wel een zwarte. Het kan zijn dat je Harlem in Amerika aantrekt, en dan loop je er met dikke koontjes en lekker zwart, en niemand kent de Hollandse wie wie wie.

Ja mevrouw, Amerika, Frankrijk, Duitsland, het oerwoud en alle talen en alle volkeren der aarde die leven in ons hart, die maken deel uit van ons onderbewustzijn. Meneer, scheld toch niet op een Fransman en een Rus; we waren het zelf. Voelt u niet, vindt u dit niet allemaal rechtvaardig? Ziet u? Als u zegt dat u blank bent, meneer, kan het zijn dat de zwarte uitstraling u vooruit loopt, en we zeggen: ‘Ha, daar heb je een neger (zie artikel ‘Anti racisme en discriminatie’ op rulof.nl).’ Een zwarte witte neger. Ja, het is toch zo?

Had u nog iets? Mevrouw, had u nog iets?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee.’

We zullen maar niet aan de bloedtransfusie beginnen want dat is een heel eind. Als u het wilt weten, ik ga erop in, maar dan moet u de vraag formuleren.

(Mevrouw in de zaal): ‘Daarstraks zei u: geen oog.’

Zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘...met dat oog lenen, dat dat verkeerd was, daarom dacht ik: is bloed lenen dan ook verkeerd?’

Mevrouw, bloedtransfusie is net zo erg als het lenen van een oog. Nu komt het erop aan. U kunt niet in mijn wereld leven, en ik niet in de uwe, ik doe het niet meer. En dat is ook logisch. Maar wanneer het op een ogenblik – hier in de zaal, werd me die vraag gesteld – wanneer het op een ogenblik noodzakelijk is, een meneer stelde die vraag, en hij zegt: ‘Mijn zoon heeft bloedtransfusie gekregen, is dat goed?’

Ik zeg: ‘Ja.’ Ik zeg: ‘Lichamelijk gezien, voor dit bewustzijn van de mens: já, waarom niet? Maar waar wilt u naartoe? Kent de dokter de diepte van het bloed?’ zei ik. ‘Het bloed heeft zeven werelden en zeven diepten.’ Ik zei: ‘In dagbewustzijn is het bloed gecontroleerd en stellen ze geen ziekten vast.’ Is dat zo? Maar wanneer we teruggaan even naar het verleden, in het derde ras (wellicht bedoeld: in de derde generatie), mevrouw, heeft het kind van die en

die vader tbc en kanker. Ja, grootvader had het ook, dus zijn bloed zit in mij. En nu komt de kanker omhoog. Ik zei tegen die meneer: ‘Maakt u zich geen zorgen want de tijd voor ons leven hier is te kort, want u moet nu honderdvijftig of honderdvijfenzeventig jaar – driemaal die generatie – kunnen leven, maar dan komen onherroepelijk al die narigheden vanuit dat bloed in uw lichaam tevoorschijn en dan loopt ge misschien met kanker, tbc, en wie weet wat ons ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl), onze familie in die vorige eeuwen heeft gehad, komt eruit.

Dus ik ben al helemaal niet zo happig meer en zo blij wanneer de dokter me zegt: ‘Zeg, meneer Rulof, u krijgt een bloedtransfusie.’ Ik zeg: ‘Geef mij dan maar gekookte soep’, ik zeg, ‘dan heb ik meer ... dan kan ik tenminste nog een kippencomplex krijgen, maar wie weet wat ik nu krijg.’

Voelt u wel, het bloed kan ons bezielen en besmetten. En nu is het voor de mens een beeld, een wet, nu moet u zelf weten wat u doet. Nu staan we voor dingen ...

(Mevrouw in de zaal): ‘Als nu het sterven ermee gemoeid is ...’

Ja mevrouw.

(Mevrouw in de zaal): ‘Dan wordt het toch wel een beetje moeilijk.’

Ja mevrouw, maar ik ben niet bang voor dat sterven, ik wil wel sterven.

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, geeft het dan niet ...’

Ziet u wel, ziet u wel, wij komen ... U denkt nog menselijk, ik niet meer, tenminste als mens hier niet. Als uw leven in handen is van ruimtelijke harmonie, hoe zou ik dan vijf minuten te vroeg kunnen sterven? Bestaat toch niet? Maar de mens die ziek wordt, leeft al in disharmonie. En dié mens die moet zich aanpassen aan de maatschappij, aan de geleerden, de dokter, hij moet die dokter aanvaarden, want die dokter die helpt en is bezig om hem van die maatschappelijke, lichamelijke disharmonie af te helpen. Is dat duidelijk? Dus u moet zelf beslissen wat u doet. En u doet het hoor, want wanneer ...

(Mevrouw in de zaal): ‘Als nu het sterven van je kind ermee gemoeid is dan ... (niet te verstaan).’

Ja, maar ik ben niet bang voor Magere Hein, want ik ben blij dat ik eruit ga.

(Mevrouw in de zaal): ‘Dat bedoel ik ook niet ...’

Nee, ziet u, dat verschil van denken en voelen is het waarmee wij te maken hebben. Precies hetzelfde als de mens die blij is dat hij nog een lintje krijgt, en dit krijgt, en dat kan bereiken; door afbraak, door vernietiging van de mens? Wij niet meer. Dus ik ben ook niet bang voor die dood, ik heb met die dood niet te maken, want er is geen dood, ik ga eruit, ik ga verder. En, nou, laat het vanavond zijn, over vijf minuten, mij liever als over veertien dagen.

Vindt u ...

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof, ...'

Vindt u dat erg?

(Mevrouw in de zaal): '... mag ik u ...?'

Wij zijn nog niet klaar, dame.

(Tot die andere dame): Had u nog iets?

(Terug naar de eerste dame): Nu kunt u toch beginnen.

(De vrouw zegt): 'Meneer Rulof, er worden nog bloedtransfusies gegeven, en veel transfusies zelfs, maar dan gaan ze tóch dood als de tijd er is.'

Daar heb je het, ziet u, en al dat geopereer helpt dan niet meer. Ik heb dokters als vrienden gehad, ik heb ze nog, en hij zegt: 'Nou, we hebben geopereerd, ze wilden met alle geweld. We kunnen toch niet zeggen: 'Ja, doe het niet want het helpt toch niet.' Dus zij proberen het ook nog. Ze hebben het lichaam opengemaakt. Hij zegt: 'Nu ja, we konden het weer dichtmaken want het was één en al rotting, kanker. Vier dagen daarna dood.' Had dat mens nog, die dame nog, die man nog, vijf dagen kunnen leven soms indien ze niet geopereerd was? Wat dan nog? Veertien dagen. Wat dan nog? Twee maanden. Het zegt u niets meer indien u levend dood bent, maar in twee maanden valt er heel wat te praten met een ander. U had die twee maanden kunnen gebruiken, en tegen vader, en Jacob en Nico – we hebben Nico toch niet bij de hand – en tegen Herman en wie dan ook, uw huisgenoten kunnen zeggen: 'Zeg, jongen, over enkele weken ga ik weg, laten we nog wat praten.' Waren ze zo bewust? Dan is er iets, dan is er bewustzijn, dan zul je zeggen: 'Doe dat niet want je gaat eraan.' Als je met de dokter kunt praten: 'Dokter, vertel me, wat denk je, ik ben zo, ik weet dit, ik weet dat', dan zegt die dokter: 'Zo, nou kind, wel, het hangt aan een zijden draad, één half procentje ten opzichte van honderd dat u eraan gaat. Je bent immers niet bang voor de dood?' 'Nee, dokter.' 'Nou', zegt hij, 'laten we het proberen, laten we die weddenschap eens sluiten, laten we eens kijken wat er gebeurt, laten we eens kijken wat er vanbinnen in u leeft.' Vier dagen daarna dood. 'Ja', zegt die dokter, 'ze had toch gegaan. En wij werden niet wijzer.'

Wat moet u nu doen, mevrouw? Laten opereren? Ziet u wel, dat is allemaal persoonlijk. U kunt toch niet door de wil en de kracht en het gevoelsleven van een ander handelen, u handelt als het erop aankomt precies zoals u nu bent.

Nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ja, meneer.

(Meneer in de zaal): 'Ik wou eens wat vragen. Kijk, als iemand nou vroeger een maagzweer heeft', ja, 'of een struma', ja, 'opereren ze hem niet, dan gaat

hij onherroepelijk.'

Meneer, daar heb je het gemak van de maatschappij. Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'En als je hem wel opereert dan redt hij het.'

Dus, nu hebben ze mij hier voorgelegd, als je uiteindelijk alles aanvaardt, voelt u wel, sta je voor ... toeval? Neen, dan sta je voor algehele overgave.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

En kan dat in deze maatschappij? ...

(Meneer in de zaal): 'Algehele overgave?'

Dat bestaat niet, meneer. Daar hebt u het recht niet eens toe. Dat is het. Als u een maagzweer hebt, en u hebt wat anders en er moet geopereerd worden, geeft u zich maar rustig aan die maatschappij over want u hebt toch het kosmische, het ruimtelijke bewustzijn nog niet, of u had die maagzweer niet. Is dat niet zo? Ziet u wel? Dat wil zeggen, de geest geeft u harmonie en harmonisch leven. Als mij morgen hier een maagzweer kwelt, voelt u, en ik krijg hem door concentratie, door dat en dat niet weg, en die dokter kan er iets aan doen met zijn mes, dacht u dan dat ik zo halstarrig tegen zijn wetenschap inga? Nu buigt meester Alcar zich, buigt Christus Zich en buigt God Zich. Want waar komen die doktoren vandaan, meneer? Uit een leerschool die in die wereld is opgebouwd; de kennis van Gene Zijde, de Universiteit van de Messias, die komt op aarde, de dokter die stijgt en leert elk ogenblik. Onfeilbaar maakt hij dat weer in orde daarzo. Nu heb ik mijn hoofd te buigen voor hem.

Want straks – heb ik de mensen geleerd, en is zo – is er geen karmische wet meer op aarde en hebben wij niet meer met oorzaak en gevolg te maken. Er komen toestellen, instrumenten, straks op de wereld die elke ziekte overwinnen. Er is geen kanker meer, geen cholera meer, geen melaatsheid meer, geen tbc meer, straks, die worden met een instrument verbonden die ons kosmisch voedt. Lees 'De Volkeren der Aarde' maar. En, meneer, elke narigheid lost op, daar is niets tegen bestand, elke afbraak krijgt nieuw voedsel. Is dat niet duidelijk? Dus dan is het verdwenen. Maar wanneer ik mij moet buigen ... Als ik een been breek, meneer, moet ik me dan niet buigen voor de dokter? Moet toch gezet worden? Dat zijn nu de aanpassingstoestanden voor mij ten opzichte van de wijsheid. Wij gaan geen wijsheid omzeilen.

Maar gaat het met leven en dood en heb ik dat in handen, buiten die narigheden en die pijnen om, dan ga ik er anders over denken. Voelt u wel? En nu moet de mens zelf voor de toestand waarin hij komt, beslissen. En niet over andere dingen die hij nog niet kent en niet weet en die ook nog niet zullen komen. Is het niet zo?

(Tot de geluidstechnicus): Kijkt u nu al naar dat ding?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

O.

Meneer, had u nog iets? Merci.

Dan ga ik nog even verder. Ik heb hier: 'Van huis uit ben ik protestants opgevoed. Er zijn zoveel vragen die de kerk mij nooit heeft kunnen of willen verklaren. De lezingen in Diligentia hebben mij daar zodanig getroffen dat ik verschillende vragen beantwoord krijg. Ik zit met zeer moeilijke problemen, onder andere deze: ik heb vier kinderen, daarvan zijn er volgens de doktoren drie apathisch. Eén ervan is alreeds drie jaar in een inrichting. Nu, volgens de doktoren, zal ik ook die andere twee moeten afstaan. De kerk zegt dat dit slagen voor zonden zijn, die ik of mijn voorouders zouden hebben gedaan. Ik heb dit steeds geloofd, maar kan dit nu niet meer aanvaarden.'

Van wie is dit?

(Meneer in de zaal): 'Ja, van mij.'

Meneer, die apathische kinderen die hebben noch met kerk noch met God iets uit te staan, maar u hebt de toestand te beleven zoals de geest is van deze persoonlijkheid. U hebt met die kinderen te maken, die geesten, die wezens, die moeder, die man, die vrouw die u nu ontmoet, maar door huwelijk hebt aangetrokken, dat is en behoort tot ons leven nu, daar hebben wij mee te maken, anders trok u die zielen niet aan. Maar u bent niet verantwoordelijk voor die ziekten. Daar heeft zich dat leven zélf in geplaatst en is de toestand van dat kind. Is dat duidelijk? Dus hier spreekt de rechtvaardigheid van God al. Maar de mens begrijpt dat niet. U hebt niets met die mensen te maken in die toestand. U hoeft zich het beeld ... De kerk gaat er nog iets meer op slaan, ziet u. U hebt nog een strohalm om er u aan vast te klampen maar die moet u ook nog kwijt. Daarom liep ik de katholieke kerk uit, ziet u; want dat bestaat niet.

Hier was verleden een jongen, en die was ... ook een apathisch, psychopatisch kind. Hij zegt: 'Ik heb er drie.' Hij zegt: 'Die ene die valt van zes meter naar beneden op de grond, mankeert niets. Ik denk: Godzijdank, hij is ...' Hij zegt: 'Ik ga naar beneden. Hij staat op, kijkt me aan en loopt naar boven toe.' Hij zegt: 'U vindt mij zeker hard, meneer Rulof, maar u moet het eens meemaken, dag in dag uit. We worden getiranniseerd.'

Ik zeg: 'Meneer, dat is uw eigen schuld.'

'Waarom?'

'Dat zal ik u vertellen.'

Hij zegt: 'De andere steekt zijn vingertje buiten de deur, of hij doet iets, verbrandt zijn hele hand. Valt ook, breekt een been. Hij niet', zegt hij, 'hij niet. Die moet ik hebben zeker.' De man is radeloos, radeloos, radeloos.

Ik zeg: 'Meneer, neem het toch eenvoudig.' Ik zeg: 'Waarom wilt u dat kind nu in huis houden? U kunt er vanaf.'

Daar hebt u het van: sociaal karmisch, oorzaak en gevolg. Socialisme is goed, als het goed is. Ik zeg: 'Meneer, daar hebt u een inrichting, daar kent men de toestand en doet men alles voor het kind, dat u en uw vrouw niet kunnen. U betaalt een paar centen, maar u bent toch waarlijk weer van de narigheid af. Waarom geeft u het kind niet aan de leraar en de lerares die ervoor gestudeerd hebben, en u bent het kwijt, u weet: dat kind wordt verzorgd. En dat is geen onliefde, dat leest u in 'Maskers en Mensen'. Dat kind krijgt het veel beter dan bij u.' Dat is dat.

Maar wanneer u gaat vragen: 'Heb ik dat gedaan? Hebben wij die zonden, dat wij dat op ons dak krijgen ...?' Meneer, leg het rustig naast u neer, want dat bestaat niet. Dat is er niet, anders zou God er ook niet zijn, en dan waren wij er niet, en dan liepen we allemaal juist achterwaarts met de rug naar de zon vooruit. Of we gingen over ons hoofd. De ganse maatschappij had niets meer te betekenen. U kunt zon, maan en sterren gerust in de kachel gooien als u het kunt, en God erbij. Geloof dan maar aan niets meer, leef maar raak, en dief en steel en moord en brandsticht zo hard als u wilt, er is toch geen God. Hebben wij vroeger allemaal gedacht en toen gingen wij tekeer als ik weet niet wat. Maar later toen je ging kijken en toen je die wetten leerde kennen, hier of daar ... U bent misschien in een tempel geweest. U hebt in dit leven dit gevoel, u zit hier en een ander zit hier niet. U wilt die boeken lezen en een ander zegt: 'Wat kan mij dat schelen?' Maar ú krijgt het gevoel om te ontwaken.

Meneer, leg dat rustig naast u neer. U hebt al een flinke taak hier om uzelf met uw vrouw in dit leven gereed te maken voor iets anders. Die ziel, die mensen, die persoonlijkheid die in dit lichaam leeft, van dit kind, hebt u ergens in één van de levens gekend. En nu is dat kind nog erger tekeer gegaan dan u, u bent reeds zover dat u maatschappelijk houvast hebt, u bent harmonisch, dat kind nog niet. En nu hebt u dat kind aangetrokken omdat we het daar misschien een pak slaag hebben gegeven in Frankrijk, of ergens anders, in Amerika, in Duitsland, ik weet het niet. En nu komt het, op een goeie tijd, na zoveel duizenden jaren, trekken wij ... komen we weer op aarde, we groeien op, we gaan trouwen, we trekken een leven aan, en is één kind, één mens uit al die levens, die nu zei tegen mij: 'Ssst, ik ben aan de beurt. Ik kom.' En dan staan pa en ma. Ze krijgen een kind, het kind is apathisch; nog één, nog één. Drie hebt u er, zegt u? Een zware taak.

Wij zeggen hier – en lachen er nu om – wij weten dat we tekeer zijn gegaan. Maar de mens die dit aantrekt, moet aanvaarden: Zo, wat was er met mij aan de hand daar en daar en daar en daar? En dan zie je het anders, je beleeft het anders. Er komt toch zon, u weet alleen, u weet nu, en dat is het gemak, dat is de kracht weer, dat is de harmonie weer, u weet nu: indien het mogelijk

is, gaat u met dat kind praten. Je doet iets moois, je doet iets anders, je gaat het kind heel anders zien. Je staat helemaal niet meer vreemd tegenover dit psychopathische onbewuste leven. En die grote druk van de kerk die is weg, want God straft niet. Nee, meneer. Hier komt onze zonde – ziet, ze zijn er wel dichtbij – maar die zonde die komt weer terug, wij hebben ons vergrepen aan een leven, nu staat het voor ons, maar vrij, als een eigen zelfstandigheid. Hebt u niets mee te maken, meneer. Maar we hebben iets hier te doen, en u heeft uw kind. Kan ook uw vrouw zijn. Kan uw man zijn.

Wie wordt er in dit leven geslagen? De sensitieve mens. De bruuft krijgt geen innerlijk geestelijk pak slaag. Is dat niet zo? De gevoelige mens wordt, tussen man en vrouw, gekraakt, en degene die kraakt voelt niets, die begrijpt niet dat die vrouw of die man zich zo druk maakt: ‘Waarom nou, ik zei weer iets.’ Maar is een ander al door gekraakt. Door een woord al kun je een mens een mes, niet in zijn stoffelijk hart steken, maar in zijn geestelijk hart. En dat is gevoeliger dan het stoffelijke. Geloofst u dat? Want, meneer en mevrouw, wij voelen het mes in onze ziel, en niet in het hart; en dat is de geest, het gevoelsleven, de persoonlijkheid.

(Tot de geluidstechnicus): Hoeveel minuutjes kunnen er nog af?

(Meneer in de zaal): ‘Twee.’

(Terug naar de vragensteller): Bent u er iets door veranderd?

(Meneer in de zaal): ‘Jawel, meneer Rulof.’

Hebt u nog meer vragen erover?

(Meneer in de zaal): ‘Nee, meneer.’

Ik dank u, ik hoop dat ik u iets heb mogen geven.

Dames en heren, de thee staat klaar.

PAUZE

Dames en heren, ik heb hier iets. Dat hebben ze gevonden. Ik heb hier een hele lange brief.

Mevrouw, hebt u mij een half boek gegeven?

‘Zouden de volgende dromen een bespreking waard zijn?’ Alzo, we gaan ‘zu den Träumen’. ‘Indien niet, wilt u dan deze papieren terzijde leggen.’ Ja, we zullen nu eerst eens gaan lezen wat erin staat. We zijn nieuwsgierig, dame. ‘Bij voorbaat dank.’ En daar gaat ie: ‘Lange tijd geleden, nog voordat ik met de leer van de meesters had kennisgemaakt, droomde ik het volgende: Ik bevond mij in een grote lege kamer. De glazen deurenramen sloegen naar buiten toe open, en waren ook geopend. Toen ik mij aan de uiterste rand van de vloer waagde, bij die deuren dus, keek ik in een diepte. Ik kon er dus niet uitstappen zonder een smak te maken. Maar opeens werd mijn blik schuin

rechts naar boven getrokken en daar zag ik een grote bol. Misschien met de middellijn van één meter. Die bal hing tussen hemel en aarde ...'

Zoals maan, zon en sterren, zoiets?

(Mevrouw in de zaal): 'Alleen veel lager natuurlijk.'

O, er zijn nog veel van die balletjes daar?

'En was bezaaid met sterren,' kijk, 'zonnen en planeten.'

Die éne bol?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Die ene. 'Ik was zeer geboeid door deze aanblik en heb de droom heel lang duidelijk kunnen bewaren, doch nu gaat alles toch vervagen. Later hing diezelfde bal' ... in uw kamer.

(Mevrouw in de zaal): 'In diezelfde droom kwam die bol in de kamer te hangen.'

Mevrouw, dame, juffrouw. (gelach) Ja, ziet u, mevrouw, dame, en dan had ik natuurlijk stil kunnen blijven staan, maar ineens kwam er weer iets anders en vertelde zij me: 'Ik ben helemaal geen mevrouw, ik ben ...' Die bol met die sterren en de planeten, dat is een droom geweest, een voorspellende droom, dat u nog eens met die wijsheid zou te maken krijgen.

We hebben hier een jongen gehad op een avond, die zei: 'Meneer Rulof, vindt u het niet vreemd, voordat ik u kende, toen was ik bij een baas, toen droomde ik dat ik bij een baas was, en dat ik daar met boeken te maken kreeg, die hadden het overal, daar en daarover.'

(Meneer in de zaal): 'Hij werkte bij die baas.'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Hij droomde het niet, maar hij werkte bij die baas.'

Hij werkte bij die baas.

(Jozef maakt het verhaal af:) 'En nu liggen de boeken voor me.'

Zo hebben de mensen dromen die werkelijk al voorspellen waarheen de persoonlijkheid zal gaan.

(Jozef gaat verder voor de dame.) Nu is die bol, die wereldbol, die planeet en die sterren ... Wij hebben de macrokosmos als bol momenteel in onze handen want wij hebben twintig, vijfentwintig boeken gekregen door de meesters en we kennen die bol nu. Dus dat is voor u wel waarheid, bewaarheid geworden. Is het niet zo? Daar zit een hoop in, jazeker. Uw hele leven heeft ermee te maken.

Tweede: 'Misschien een jaar later droomde ik dat ik mij ergens buiten met nog twee mensen bevond. Eerst liepen we, maar toen we gingen zitten, spraken we met elkaar. Waarover weet ik niet. Maar het terrein was groen en heuvelachtig. Opeens zag ik een stip in de lucht, heel klein, maar zo dat mijn aandacht erop werd gevestigd. Of de anderen hem zagen weet ik niet.'

Ik bemoeide mij niet meer met ze en sloeg die stip gade. Langzaam daalde deze stip, werd groter en begon tenslotte gestalte aan te nemen. Toen ik deze gestalte ten volle kon waarnemen zag ik een mannenfiguur, niet meer jong, maar met een onvergetelijk vriendelijk gelaat, dat omringd was door zilvergrijze lokken. De ogen waren hemelsblauw, en die ogen en die glimlach waren buitengewoon innemend en zacht, o zo vriendelijk en liefdevol. In zijn rechterhand hield hij een perkamenten rol, dichtgebonden, ongeveer vijftwintig à dertig centimeter breed. Toen hij op zijn plaats van bestemming was neergedaald, dus nog steeds zich tussen hemel en aarde bevond, ontrolde hij dit papier, het werd een stuk van misschien een halve meter lengte en er stond heel wat op te lezen. Maar nu zag ik de andere verschijning niet meer heel dicht boven de heuveltoppen, maar hij bleef erboven. Ik ging nu pas goed waarnemen dat ik in een bergachtig landschap was. Als men zich nu rekte, kon men op het papier zien,' dat is merkwaardig, ja, 'dat de gestalte in beide handen gestrekt vasthield als om het te tonen aan al die mannen en vrouwen en kinderen, die ik ook nu pas ging waarnemen. Allen stonden om de verschijning heen, maar hij raakte de aarde niet.

Ik zei nu in een paar woorden tot mijn gezelschap dat ik daar ook bij moest zijn. En ik was nog juist op tijd om in de achterhoede staande, rekkend op mijn tenen, te kunnen zien dat alles in het Engels was geschreven. Maar ik voelde me gehaast, ook door het moeilijke staan, en las alleen de ondertekening, die heel duidelijk was, en mij lang is bijgebleven. Nu weet ik hem niet meer precies.' Dat is jammer. 'Maar de naam begon met Mac en dan de rest, Maclé, of zoiets. Toen ik deze droom had, kende ik nog niemand in Engeland, wist zelfs niet dat ik er nog weleens zou komen. Dus het landschap dat ik later in werkelijkheid zag, kan me nu doen verzekeren dat ik ook in Engeland was tijdens die droom. De verschijning was bij al zijn liefalligheid toch in een zwart kostuum gekleed, maar ogen, gelaat, haar en ook handen zal ik nooit vergeten, die waren van een zeldzame schoonheid. In de tijd van deze droom volgde ik al wel de lezingen en de contactavonden.'

En nu wilt u weten wat dat is? Kijk eens, u hebt ... uw innerlijk leven staat open, stond open in die en die tijd voor hogere wijsheid. En die man daar in dat zwart, dat is ... Als die man, als die verschijning een hemels gewaad had gehad, had u dat helemaal niet begrepen. Maar die man wil zeggen: kijk, ik breng u naar wijsheid, door de dood. Zwart is de dood. Dat licht had u nog niet begrepen. Omdat hij bovenop een berg stond en toch dat schrijven zichtbaar was, dat perkament, wilde hij weer zeggen: ik kom ... Dat wil zeggen, dat beeld, als ik dat had gezien, had ik onmiddellijk begrepen, dat beeld komt, hij komt vanuit een ruimte boven de aarde, en raakte de aarde niet. Dus: 'Ik kom vrij van de aarde, maar ik verbind mij met uw leven', en dat is

de dood, dat is donker, duisternis, ‘maar ik laat u zien wat ik heb.’

En toen kon u toch, ook al staat hij boven, ook al is hij boven de aarde, die verschijning, en wie het ook is, dat kan God zijn, Christus zijn, wie het ook is, het doet er niet toe, maar die verschijning komt vanuit díe wereld, en kan u toch ontegenzeggelijk alles laten zien, want u staat er bovenop. Dat veraf zijn, zegt Frederik in ‘Maskers en Mensen’, is het dichtbij vertoeven. En nu hebt u, hier hebt u nu zoiets, dat is ver weg boven de aarde en toch dichtbij, want u kunt er elke dag in lezen. Is dat niet duidelijk? U kunt elke dag in de wijsheid lezen van die wereld indien u zichzelf opent en als u daarnaar verlangt. Dat is een hele mooie droom.

(Mevrouw in de zaal): ‘Maar heeft die Engelse taal er iets mee te maken?’

U kunt daar al contact hebben gehad met ... die Engelse taal die kan ermee (te maken) gehad hebben voor elkeen daarzo. Maar dat is wel een leven geweest waar u mee te maken hebt gehad. Voelt u wel? U bent als het ware al in de tijd van die Engelse taal – toen was u blijkbaar in Schotland of u hebt daar onder de Engelsen of waar dan ook, of in India geleefd – maar die taal, daar bent u als het ware ontwaakt voor dit. En nu bent u hier en nu komt dat contact terug. Dat is reïncarnatie, omdat de taal hier spreekt.

(Mevrouw in de zaal): ‘En die handtekening, dat is misschien wel jammer dat ik die nou niet meer helemaal zeker weet?’

Nou, u hebt er niets aan, maar het had ... ik denk dat u daardoor in een verleden terugkomt, terugkeert naar een reïncarnatie. En door die handtekening ... Het kan misschien wel uw eigen vader zijn geweest, wie weet het.

Er zijn mensen die hebben machtige dingen gedroomd, zoals deze met u. Bijvoorbeeld, verleden was daar iemand hier in de zaal en die zegt: ‘Ik heb ook zoiets beleefd. Het was midden in de winter. Ik zat op een priksleetje (kleine ijslee die met prikstokken wordt voortgestoken).’ Weet u het nog? ‘En ik prikte mezelf vooruit. En die weg was wit.’

Ik zeg: ‘Helemaal wit?’

‘Ja.’

Ik zeg: ‘Dan is die dood.’

‘Nee, het was sneeuw.’ Het doet er niet toe. Toen kwam hij daar in de buurt van mensen, toen zegt hij: ‘Door, joh, ga toch door.’ Maar hij wilde kijken. En toen hij al links ging kijken naar die mensen, toen was hij, toen zegt hij: ‘Was ik al iets kwijt. Ik voelde me niet prettig.’ Hij zegt: ‘En toen zeiden ze daar: Als je die weg maar vasthoudt dan kom je altijd aan een goed einde.’ Hij zegt: ‘Meneer Rulof, u vindt het misschien gek, maar aan het eind van die weg stond u.’ Niet? Zoiets zei die.

(Zaal): ‘Ja.’

Hij zegt: ‘Heeft dat met u te maken?’

Ik zeg: 'Meneer ...'

Hij zegt: 'En nu ben ik hier pas een paar keer geweest, maar nu begrijp ik dat ik in die prikslee zit.'

En als u nu naar rechts gaat en u staat daar weer bij de andere soort, dan kunnen ze u weleens wat wijsmaken, maar dan is er nog een bij die zegt: 'Meneer, houdt u zich toch aan dat vast, want dan ga je safe, dan ga je vooruit.' Prik maar één weg. Ziet u? Hij zag een heel mooi visioen, prachtige droom.

Er zijn mensen ... Verleden stond er een droom in 'Vizier', hebt u wel gelezen, van een kapitein die voorspelde precies de val van dat en dat en dat. Die admiraal die zou eraan gaan, en al die dingen meer.

Maar elk mens droomt. En de één heeft ijdromen, dan is de persoonlijkheid aan het nabeleven, dan rammelt de zaak door elkaar. Maar ontzagwekkend scherp, onfeilbaar scherp ...

Ik heb ook wel veel gedroomd in die tijd, maar dan waren het visioenen voor mij, zie, bijvoorbeeld, als meester Alcar mij op de dag te moe vond dan nam hij mij in de slaap. Of eruit eventjes, maar dat kon hij niet altijd doen, want dan vermoordde hij het contact, dan ging hij dat contact van uittreden weer overladen. Dus hij moest mij op een andere manier krijgen, en dan gaf hij het mij zo, en dan gaf hij me dit. En dan zag ik de zieke, ik zat ermee te praten, en de volgende dag liep ik zo naar de zieke, ik zeg: 'Dat en dat heb je gedaan, dit heb je gedaan, dat zullen we doen, want dit is het.' En toen had ik het in een droom al zo. Of de brief in mijn zak en de brief ging praten, of zo, of zo, of zo, dan kreeg je onfeilbaar het visioen door. Dan is er dus direct contact.

Maar nu kunt gij dit beleven door uw eigen ontwaking, uw leven. U voelt wel, onze reïncarnatie, onze vorige levens sturen ons naar dromen, sturen ons naar andere landen. U staat voor mensen en zegt: 'Mijn hemel, waarom ken ik die mensen zo goed, waarom voel ik me tot die mensen aangetrokken?' Misschien is het uw kind wel, uw moeder, uw vader. Ik zeg u, en dat neemt u maar gerust aan, ik heb het zelf gezien, ik kan wel, toen ... Meester Alcar zegt: 'Wil je je familie zien?' Hij zegt: 'Ja.' 'Dan is heel de wereld je familie.' En toen zag ik honderdduizenden moeders van mij, vaders van mij, maar ik (was) ook weer vader en moeder. En ik kon maar niet meer kijken of ik liep al een kind van mij tegen het lichaam op. Neen, tegen de geest. We hebben miljoenen levens gehad. En is dit nu allemaal vreemd dat wij hier hebben? Ik wil die kinderen niet eens hier goeiendag zeggen van mij (gelach). En als vader en moeder ... als ik als vader en moeder ga praten ... Ik heb weleens hier met mensen gepraat ...

Ik heb hier: André. Waardoor heb ik mijn naam André? Dat werd van tevoren vastgelegd. Hier ... die vrouw is nu over. Maar voor de oorlog al,

toen had meester Alcar een brief klaargemaakt. Hij zegt: 'Over die en die tijd komt er iemand en dat is je moeder uit Frankrijk (uit een vorig leven van Jozef Rulof, zie 'Jeus van Moeder Crisje' deel III). Aanvaard haar, niemand anders.' Goed, ik wachtte af. En na drie maanden komt er iemand bij me, die zegt: 'Ik heb vannacht Anthony van Dyck gezien, hij zegt: 'Ik ben Anthony van Dyck. Ga naar Jozef Rulof, en daar ligt iets voor u.' En zij naar me toe. Toen zegt ze: 'Ik moet u helpen, even.'

Ik zeg: 'Ja.' En toen nam ik dat briefje, ik zeg: 'Lees dat maar.' Toen kreeg zij de droom. Ik had het bewijs.

Ik zeg: 'Ja, je bent mijn moeder uit daar en daar en daar.'

Ik zeg: En nou heb ik haar ... Toen dacht ik bij mezelf: Nou zit ze natuurlijk op mijn dak. Zeven jaar lang heb ik ze nog – die liefde werd wakker gemaakt – heb ik ze nog elke week een keer ontvangen en dan zat ik en dan liet ik mama uit Frankrijk, liet ik neerzitten; en dan dienden wij samen. Ik moest mijn werk laten liggen. En dan gingen wij van woensdags tot half vijf ... half vier tot half zes ... vier uur, van vier tot halfzes. En dan gingen we heerlijk thee zetten, en dan kon ik gaan luisteren naar mama uit Frankrijk. Ik denk: Wat hebben die daar eventjes met mij klaargemaakt. Wij hebben zeven jaar lang dat leven gediend. En toen de oorlog kwam toen moest ze gaan verhuizen, toen dacht ik ... Toen was ik eindelijk ... Ik zeg: 'Nu ben ik eindelijk van Frankrijk af.'

(Mevrouw in de zaal): 'Was ze aardig?'

Wat?

(Mevrouw in de zaal): 'Was ze aardig, of niet?' (gelach)

Maar zeven jaar, zeven jaar. Kunt u het wel eens twee jaar, twee maanden met een mens uithouden die u niet kent, zomaar, en altijd maar over de vloer komt?

En, nee mevrouw, ze was niet aardig want ze eiste als ik weet niet wat. Ze duldde als het ware op het laatst niet meer ... want het waren haar uurtjes. En wij zeiden maar niets.

Toen zegt meester Alcar: 'Als ik je nu kan kraken, André, dan doe ik het.'

Ik zeg: 'U bent hard bezig, maar mij krijgt u niet. Wij houden vol.'

En toen hebben wij ausdauer (uithoudingsvermogen) gekweekt. Begin er eens aan, dames en heren. Zo heb ik mijn werk moeten doen. Ausdauer. Wij zaten; thee, rustig, niets ... Ja, zo nu en dan bracht ze een koekje mee. Praten. Jozef ging zien en Jozef vertelde van André, die vertelde van Jozef en ik vertelde van de reizen in het hiernamaals en alles en alles en alles. Zeven jaar lang. En toen kwam de oorlog en toen vond ze nog vreemd dat wij ze na de oorlog weer niet vroegen. Ik zeg: 'Nu is mijn karma voorbij. Nu zul je op eigen benen staan.' Ik liep ze voorbij alsof ze wind was. Nu heb ik dat

beleefd, en ik stond dáárvor, en dáárvor en hiervor, en daar en daar en daar. Ik zeg ...

Meester Alcar: 'Kun je het niet meer dragen?' Hij zegt: 'Nee, die mensen zie je ook niet meer.'

Maar als je het weet, is het dan niet heerlijk?

En zo kan ik u heus wel verklaren, mevrouw, juffrouw, dame, dat u in Schotland of Ierland of waar je komt, in Rusland, en daar en daar en daar, dat je plotseling voor een mens staat die je niet kent en waarvoor je voelt. En we zijn niet vreemd van elkaar.

Hier zit nog een grootvader van mij ook, hij is nog een moeder van me. Ik heb hier drie kinderen zitten, vier. Ja, dat zijn allemaal kindertjes van mij. Zie je? Maar ze nemen het niet. Meneer De Wit ook toch, hè? U bent toch een kleine jongen van mij? 'Ja,' zegt meneer De Wit, 'ik wil het wel weten.' Ik heb u nog nooit van de wal in de sloot gestuurd. Is het waar of niet? Toch bent u ouder en toch kan ik zeggen: 'Hij is een kind van me.' Ik heb het vaak tegen mensen. 'En wat moet je met die mensen?'

Ik zeg: 'Ja, ik kan toch niet in die tijd gaan terugleven', want dat bestaat immers niet. Want nu kan ik al de werelden op mijn dak nemen en ik heb de middelen niet. Maar er lopen hier kinderen en van u en van mij in Den Haag rond en hebben niet te eten. Meneer, breng eens een tientje daar naartoe, een tientje daar naartoe. In tijd van vijf dagen ben je los. Het is maar goed dat u niets van reïncarnaties afweet. U houdt niets meer over.

In de oorlogstijd kwamen er vreemde mensen naar mij, hij zegt: 'Meneer, vindt u het niet gek, ik had vanmorgen vijfhonderd gulden in mijn zak, ik loop daar precies', in de oorlogstijd, 'ik loop daar precies die straat uit, en ik was het geld kwijt.'

Ik zeg: 'Meneer, die verhalen ken ik.'

Om kwart voor zeven word ik wakker. Meester Alcar zegt: 'Als je nu zorgt dat je kwart voor tien op de hoek van die en die straat bent', bij mij op de hoek daarzo, 'ontmoet je een oud vrouwtje van tachtig.' En dat is ook een moeder uit die en die tijd. Toen kwamen we in Finland terecht. Ik dacht: Die is goed. Hij zegt: 'Waarom zou ik je dat bewijs niet willen geven. Je bent iets kwijt.' Hij zegt: 'Maar ze heeft vijfentwintig gulden nodig.'

En nu kun je zeggen, dames en heren: 'Wat mooi.' Voor die contacten had ik mijn hele bezit weg willen geven, want alles wat ik maar in de oorlogstijd, in de oorlogsjaren met schilderijen in mijn zak kreeg, ging er daar weer uit. Want toen kon je iets geven, toen kon je iets kwijt aan de mensen.

Ik, om kwart voor tien op de hoek, gelijk om mijn hoek daar, u weet waar ik woon. In de Willemstraat, daar om de hoek bij die sigarenzaak, komt daar aan de overkant het vrouwtje aangetippeld. Ik zeg: 'Dag, dame.'

‘Dag, meneer.’

Ik loop door, ik denk: Ik ga er dadelijk maar niet op in. (gelach) En ik sta nog geen drie meter verder, ik blijf staan, zij blijft ook staan. Ik zeg: ‘Dag, moeder.’

‘Dag, meneer.’

Aardig Schevenings vrouwtje was het. Ik zeg: ‘Kijk eens.’

Toen zegt ze: ‘Meneer, dat wist ik vannacht al, u hebt vijftwintig gulden voor mij.’

Ik zei maar niets over Finland waar we gewoond hebben. Maar ik had ze dood kunnen drukken aan mijn hart, maar die ... Dan zeggen de mensen: ‘Je bent gek.’ Maar ik had mijn eigen moeder gekust. Een liefde van mij uit die en die tijd. Hebt u dit niet, mevrouw, ontmoet je die nergens? Dan is het je eigen schuld.

Maar zo’n contactje, mevrouw, daar heb ik duizenden voor over als ik ze heb. En zo is de oneindigheid, en zo is het leven. Waarom zoudt ge die man die Maclé in Schotland niet hebben gekend? Misschien bent u weer bij uw moeder of uw vader op visite geweest. Is het niet leuk, dame? Ik heb de bewijzen. Ik heb de bewijzen. En dit zijn geen verhaaltjes, mevrouw, dit zijn heilige gebeurtenissen. Ik heb er zo meermalen ...

Meester Zelanus zegt verleden in Diligentia tegen mij – en dat hoorde u niet, onder de lezingen zijn wij vaak aan het praten – hij zegt: ‘Zie je dat kind daar van mij?’

Ik zeg: ‘Ja.’

‘Mijn kind.’

Ik zeg: ‘Hoe bestaat het.’

‘Ja’, zegt hij, ‘ze gingen daar- en daarheen.’ En in Amsterdam had hij zijn vader gezien, een moeder gezien, daar gezien. Hij zegt: ‘Maar ik ga er niet op in.’ Ze zitten vaak op de eerste rij. Hij zegt: ‘Er zitten er twee, die zijn er hier heel vaak.’ Komen, en dan praat hij er gaarne mee, hè. ‘Hij heeft mooie vragen.’ Hij zegt: ‘Moesten ze toch eens weten dat ik daar en daar ... dat we één waren. Met mij, eigen bloed.’ Nog ziet hij zijn bloed. Vind je het niet leuk? En dat voor die wereld, terugkijken hier op aarde. ‘Maar’, zegt hij, ‘zij en hij en zij en zij en zij staan allemaal voor hun eigen leven.’ U moet zorgen nu dat u te eten krijgt voor uzelf. U kunt die hele mensheid niet dragen want wij moeten zorgen dat we in ons leven harmonisch gefundamenteerd zijn. Dat wil zeggen: U moet nu maken van uzelf wat er is. En je kunt niet meer terug.

En dan nog goed, meneer, vindt u het niet goed, mevrouw, dat er een dood is en dat daar eindelijk eens een eind aan komt? Is het verkeerd? Zie je ze niet meer terug. Maar aan Gene Zijde zie je ze. Maar hebben we met die mensen iets verkeerd gedaan, dacht u dan niet, mevrouw, dat ze nog eens een keer

bij ons kwamen en dat we ze weer innerlijk baren, scheppen, en luiertjes om-doen? En dat we dan straks als vader en moeder een flinke tik in ons gezicht krijgen? Want dan zeg je, uw kind. Maar dat is uw kind niet. Daar zijn geen kinderen in de ruimte, het zijn allemaal oude zielen. Dan zegt de mens tegen mij: 'Dat is een oude ziel, meneer.' Ik zeg: 'Meneer, hoe oud bent u zelf?' In de ruimte bestaat er geen oud-zijn. Lees 'Maskers en Mensen'.

Wij zijn nu bezig, wij hebben tachtig schilderijen gemaakt, op porselein; als ik ernaar kijk dan duizelt het me nog. Nog geen uur erna, tachtig zijn er door me heen gegaan, geen uur daarna zegt meester Zelanus: 'Wat zullen we doen?'

Ik zeg: 'Ja, wat doet u?'

Hij zegt: 'Kom, ik ga een machtig scenario maken van 'Maskers en Mensen'.'

En daar ben ik nu mee bezig. Het eerste deel ligt al vast.

Mevrouw, wie heeft er een miljoen voor mij, brengen we de wereld de film 'Maskers en Mensen'. Als u dát zoudt kunnen zien in een bioscoop. Ik denk dat u tien keer die film gaat zien.

(Een vrouw in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u? Ik denk dat meester Zelanus dat eventjes nu in een paar dagen, tien dagen, veertien dagen klaarmaakt. En dan gaan we naar het Loo (paleis van prinses Wilhelmina). Dan ga ik proberen of ik mijn twee miljoen krijg. Dan is mijn droom toch maar een zielig droompje geweest, dame. U hebt nog prachtige dromen, maar als ik wil gaan dromen en het gaat over de money, dan denk ik en droom ik altijd weer voor de mensheid: Wat zou ik de mensheid nu kunnen geven met dit scenario? De boeken van Jeus op een film, 'Maskers en Mensen' – ik heb drie scenario's thuis liggen – we hebben 'De Kringloop der Ziel'. We hebben geen geld, we hebben niks. In de maatschappij bezig, maar geen centjes. Ich hab geschrieben aber ich hab kein Geld bekommen. (gelach)

Ik schreef onze prins ook. Ik zeg: 'Ontvang me vijf minuutjes van uw edelachtbare tijd.' Toen had ik al een fout gemaakt want ik had hoge ... wat had ik eigenlijk moeten schrijven? (gelach) En toen zegt hij: 'Nee, de prins kan je niet ontvangen.'

Maar het gaat toch voor het geluk van de mensheid, meneer? Als wij nu eens met zijn allen op de Groenmarkt gaan staan, één miljoen, zo, in tijd van een half uur zijn we allemaal onze handen kwijt. Nee hoor: daar heb je de gekken van Jozef Rulof. Why not, give us one million. Op de hele wereld hebben we massa's miljonairs, nietwaar?

Hoe kunnen wij aan centjes komen, meneer De Wit? Zeg, meneer De Wit, niet tegen de andere mensen zeggen: 'Weet jij niet ... o nee, weet u niet hoe

wij aan, hoe wij die vals na kunnen maken?’ (gelach)

Ik heb al geprobeerd om eens een zender te krijgen om tussen de AVRO en de VPRO in te gaan zitten: ‘Hier spreekt the voice of the universe.’ Stem van de ruimte. Maar die, die, maar eh ... En dan ga ik het zó doen. Maar ze willen mij niet hebben. Zeggen ze: ‘Iedereen, iedereen kent je daarzo’, in de hele Achterhoek lezen ze mijn boeken. Maar ik ben nu aan het prakkizeren hoe ik vals geld kan maken. (gelach) Vals geld, waarom niet? Briefjes van vijfenzeventig. Niet van zeventig, maar van vijfenzeventig.

Wij gaan weer verder, mevrouw. Is u dat duidelijk?

‘Nog later droomde ik dat ik aan een lieflijk beekje zat in het gras.’

Heb ik ook eens vroeger bij gezeten. (gelach) Daar heb je ze alweer. Hebt u dan niet, eens, allemaal naast een beekje gezeten, kabbelend zo, weet u wel, waar de dichters over schrijven: kabbelend stroomde het water langs me heen. Hebt u nooit eens aan een beek gezeten waar forel in zit?

Er zaten toch geen forellen bij u in?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, meneer Rulof.’

‘Nog later droomde ik dat ik aan een lieflijk beekje zat in het gras.’

Zat de beek in het gras of het gras in de beek? (gelach)

‘Ik zat, aan een lieflijk beekje zat ik, in het gras,’ o ja, ‘...aan een lieflijk beekje, onder een niet hoge lommerrijke boom. Het gras was fluwelig en zacht, en het zitje aan dat stroompje was zo onzegbaar lieflijk, dat ik er nooit vandaan wilde gaan. Maar een stem vanbinnen zei: ‘Het is tijd.’ En toen, ik draalde, werd ik met zachte drang daar weggejaagd. Ik wist dat ik moest gaan. Zuchtend stond ik op van de plek en ontwaakte meteen, natuurlijk met grote spijt want wat moet je dan niet missen. Maar heel lang, en nog is dit het geval, kan ik de heerlijkheid van het plekje aan die beek in dat schone en lieflijke landschap navoelen.’

Mevrouw, ik snak dag en nacht naar mijn bosje, dame, juffrouw. Ik zit nog altijd op mijn Montferland en ik vlieg erdoorheen, en daar waren geen kabbelende beekjes, maar daar zaten we in de bossen, in de bomen.

Dit is een droom, die – u droomde dat – die kunt u elke dag bedromen en beleven want dat kun je zelf krijgen. Is dat zo? Dit kun je zelf opbouwen, die droom. In werkelijkheid.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja, maar zo lieflijk niet. Het was zo buitengewoon mooi.’

Als u de stilte ... Ik weet niet, voor de oorlog hadden wij daar bij de Sportlaan, hadden we daar Segbroek (wijk in Den Haag). En dan ging ik, ’s morgens gingen we weleens een eindje lopen, of ’s middags, en dan had je daar ook van die beekjes, dat beekje dat erdoor liep, een bruggetje, en dan ging ik daar vaak zo staan. Maar als er dan geen mensen zijn en je bent eens ergens

anders, dan voel je toch wel dat u één wordt met de natuur. En dan mis je veel. Want dat krijgt u nooit meer terug, dat is alleen daar van gevoel tot gevoel met de natuur te beleven, nergens anders. Maar dit is geen droom die mystiek, die geestelijke afstemming bezit, dit is een doodgewoon nabeleven van dat u eens hebt beleefd. Neemt u dit ook?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Ziet u? Had u er nog vragen over?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, dank u.'

Nu heb ik geen brieven meer, dus ik kan de vrager (de microfoon) op de zaal zetten.

Hebt u nog ergens anders iets over?

(Tot iemand in de zaal): Ja, meneer.

(Meneer in de zaal): 'Ja, over het geval dat ik u eens verteld heb indertijd.'

O ja, en wat wilt u daarvan weten?

(Meneer in de zaal): 'Dat slaat op een vraag van daarstraks, over een ongeluk.'

Ja.

'Ik heb indertijd, het was in de oorlog, ben ik met mijn vader en mijn moeder ...'

Dit is een mooi verhaal, dames en heren, moet u luisteren.

(Meneer in de zaal): 'Eh, toen zijn wij met zijn drieën, mijn vader, mijn moeder en ik, zijn we het water in gevallen ...'

Ja, in die duisternis, weet u wel, toen was er geen licht meer.

(Meneer in de zaal): 'En naar aanleiding daarvan is mijn moeder de andere morgen overleden.' Ja. 'Ze is niet verdronken. Toen ze uit het water kwam, leefde ze nog.' Ja. 'Nu sloeg mijn vraag eigenlijk van daarstraks daarop. Moet zo iemand nou daarna ook die periode van stilstand afleggen tot zijn aardse leven eigenlijk afgelopen zou zijn?'

Juist. Ik heb tegen meneer Van Rossen gezegd ... Wat jammer, want hij bedoelt dit, maar wat jammer dat hij het er niet bij zet. Want ik ga zomaar niet op uw leven in, of u moet het openleggen. Maar meneer loopt met zijn moeder en vader, wil ze naar huis brengen, maar hij bracht ze nu werkelijk van de wal in de sloot. (gelach) Er was in de oorlog geen licht meer, er was niets meer, en hij ... waren in duisternis en moeder valt erin, vader ...

(Meneer in de zaal): 'Wij allemaal.'

Ja, u alledrie. Maar uw vader bleef leven?

(Meneer in de zaal): 'Mijn vader leeft nog.'

En uw moeder ging over. Die moeder is gewoon door een toestand op de wereld gestorven en meer niet. Maar het heeft u jarenlang vastgehouden.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

U kunt het rustig naast u neerleggen want ze is eenvoudig op tijd vrij gegaan. En heeft niets meer met dat sterven te maken. En het bewijs is er al omdat ze nog leefde. Ziet u? Nu kan ze een schok hebben gehad, ze had een longontsteking hebben kunnen krijgen, of wat dan ook, dus nu gaat ze er door een lichamelijke stoornis, gaat ze er door iets uit. Een ander loopt onder de tram. Voert de mens ...

Iemand die zegt ... Een jongen, in mijn tijd toen ik chauffeerde ... Iemand zegt: 'Vlug naar het spoor.' En hij rijdt, hij rijdt, maar hij rijdt niet zich, maar de man achterin te pletter, want die vloog door zijn voorruit. Wat is dát nu? Nu kun je iets gaan zeggen. Was dat nonchalantigheid? Gevaar? Hebben we het hier verleden over gehad, verleden week, weet u wel. Als nu iets ... Eigenlijk kunt u zich in een taxi, kunt u zich nooit overgeven, als u met de ruimte te maken krijgt, aan die chauffeur. Is die man zo zeker dat hij met u geen ongeluk krijgt? Dus u gaat al in onzekerheid leven. U stapt pertinent bewust in het leven van een ander over en u laat met u doen wat u wilt. Is dat duidelijk?

(Zaal): 'Ja.'

En daarin ligt gevaar want wie zegt mij dat hij voor honderd procent harmonisch beschermd is met zijn wagen? En nu kun je al van zelfmoord gaan spreken, maar u hebt er nog niet mee te maken, omdat u niet bewust aan die zelfmoord, aan die dood deelneemt. Maar gaat u er bewust in, bent u ook deel van die zelfmoord, en moet u de wet voor 'de kist' en de geest, uw persoonlijkheid aanvaarden. Is dat duidelijk? Dus legt u dat maar rustig naast u neer.

Had u nog iets?

Meneer.

(Meneer in de zaal): 'Ik zou even terug willen komen op de lezing van vorige week zondag.' Ja. 'Daar is gesproken geworden over de vier persoonlijkheden in de persoon Jozef.' Prachtig. 'En er werd gesproken over Dectar', ja, 'die het priesterschap in de tempels gehad heeft en de 'Gevleugelde' was.' Ja. 'Over André, Jeus en Jozef.' Ja. 'En als we nu die 'Gevleugelde' Dectar eens nemen als priester', ja, 'dan is het eigenlijk onverklaarbaar hoe hij in al die levens zijn priesterschap heeft kunnen en moeten verliezen.'

Heeft hij niet verloren!

(Zaal): 'Nee.'

(Meneer in de zaal): 'Dectar niet.'

Wat is priesterschap? Wat is dat? Wie verlangt er in u om hier te zitten, wie is dat van u?

(Meneer in de zaal): 'Ikzelf.'

Deze die hier in Den Haag geboren is?

(Meneer in de zaal): 'Nou, waarschijnlijk niet.'

Daar heb je hem nou. Dat is misschien ook iemand uit de tempel, meneer, want u kunt scherp denken, u stelt goeie vragen, u kunt scherp denken, maar u hebt een enorm verlangen gekregen om hier in dit leven, nu, die boeken te lezen, naar mij te luisteren. Meneer, hebt u dit hier in Den Haag geleerd?

(Meneer in de zaal): ‘Nog nooit.’

Daar heb je het nu. Die Dectar in mij, dat is de mystiek, dus eigenschappen in mijn gevoelsleven nu, die openstaan voor mystiek. Die had al gevoel toen wij achter de kist leefden. U kent de boeken ‘Het Ontstaan van het Heelal’ (deze trilogie werd oorspronkelijk gepubliceerd in drie afzonderlijke delen), en u weet hoe dat is gegaan. Toen gingen wij daarna naar het oude Egypte. En toen ontstond ‘Tussen Leven en Dood’. Nu komen wij terug. Waardoor – ik vind het heerlijk dat u die vraag stelt, maar u bent het zelf ook – waardoor kon meester Alcar nu beginnen om die André op te bouwen, voor dit leven? Waardoor? Weet u het?

(Meneer in de zaal): ‘Door uw onderbewustzijn ...’

Nee, door Dectar, (door)dat die als gevoel in mij leefde, en wij hebben gekend als een leven en als priester. Daar waren nog geen Grote Vleugelen, die heb ik nu. En dat klopt als een bus. Als u dat leest, en we komen van die farao af, en Venry zegt: ‘Er komt een tijd ... dat is niets hier’, zegt hij. Niet, dat hebt u toch gelezen in ‘Tussen Leven en Dood’? ‘Dit’, zegt hij, ‘die paar mensen, we leven voor onszelf, maar je bent bezig om je gevoel eigen te maken. En eens, wanneer je klaar bent, dan zul jij duizenden en duizenden mensen bereiken.’ En die heb ik nu al bereikt.

Maar de persoon die meester Alcar opbouwde, was een nieuwe, en dat is André, en daar hebben nu Jeus en Jozef naar te luisteren. Ik sta hier ’s avonds vaak als Jeus, Jozef, en André. En ik neem het vaak van André over, maar hier wisselt zich dat de hele avond. Vaak ga ik verder, dan ben ik onmiddellijk in contact met meester Zelanus. We hebben hier avonden uitgespeeld, dat meester Zelanus met u sprak, ik was er alweer uit, want ik ging al buiten mijzelf, en toen was meester Zelanus al bezig. Meester Alcar heeft hier op een avond gestaan, enkele woorden gezegd. ‘Ze hebben mij gelukkig niet herkend’, zegt hij, maar aan de wijsheid had je het kunnen voelen. Is dat niet leuk?

(Meneer in de zaal): ‘Jazeker.’

Nu krijgt u ... Ik zeg tegen meneer Van Rossen zoëven, ik zeg: ‘U heet Nico, niet?’ Nu, deze, deze die nu die man is, die heeft te maken met dat kind van vroeger. Deze persoonlijkheid luistert en wil dorsten, maar die man, dat kind van vroeger leeft nóg in hem. En zou u denken dat dat kind ook al bewust is? Vecht u niet dagelijks tegen gevoelens van vroeger die nog in u leven en die nog lang geen mystiek willen? Zijn er geen gevoelens in u, dames en heren,

die het nog doodgewoon vinden, maar nog lang niet deel uitmaken van geestelijk onderzoek? Zijn al die gevoelens in u aan het dorsten geslagen, hebben die honger? Wie zit hier te luisteren? Maar daar zit veel in. Maar (dat) bent u allemaal. En zo, zegt meester Alcar, gaat ge uzelf begrijpen. En wij hebben te maken met je jeugd. Doet u nu en dan niets dat afstemming nog heeft op uw jeugd of voor twintig jaar terug toen je links en rechts van u afsloeg? En wat gaat nu die ... Wilt u zeggen dat al die karaktereigenschappen van vroeger, de tijd, tien jaar terug, twintig jaar terug, dat die al deel uitmaken van dat willen en dat dorsten? En hoe is nu dat dorsten? Wat zegt André? Die slaat erop, die gaf Jozef, die gaf mij ... Wie is dat? Ik kan heus deel uitmaken, ik kan in de maatschappij rondgaan. Maar, meneer, nu is dat mijn kunst, ik kan er nu uitgaan, naar een kermis, ik ben net zo dol als u, want ik doe niks verkeerd. O wee, als ik nu iets verkeerd zou doen, ik word gemeen, of ik ben niet meer harmonisch ... Maar ik kan lol maken en pret maken. Wij zijn geen ... Weet u wat, heiligen die bestaan er immers niet? Ik ben niet heilig. Nee, ik wéét iets. En nu ga ik handelen.

Ik kwam eens naar een bioscoop, meneer. En toen zegt André, dat kun je straks lezen ook in 'De Kosmologie': 'Vond je die film mooi?' Toen zegt Jozef tegen Jeus: 'Ik ga naar de film.' En plotseling komt het hogere, dus dat instrument van de meesters komt op en zegt: 'Dat dacht je zeker, hè?' Die neemt het licht in mijn ogen over en die kijkt naar die film. En ik kom thuis en ik weet het niet. Ik zat daar dus boven mijn vermogen te luisteren en te kijken naar die film, maar zelf had ik er niets van gehad, althans die Jeus niet en die Jozef niet. Toen was André, mijn betere ik zat naar die film te kijken, en de rest begreep er geen cent van. Die interesseerden zich helemaal niet. André zegt: 'Heb je de muziek gehoord?' Ik denk: Mijn hemel, wat zit daar een hoop in. En ik zeg het, maar het is waar. En nu gaan we eens eventjes door de maatschappij kijken. U zult dat straks horen. Nu moet ... U krijgt daar straks in het deel II, III, krijgt u Jeus, Jozef, André-Dectar.

En meneer en mevrouw, en dat bent u allemaal, hebt u in uw eigenschappen alles zover gebracht dat al uw eigenschappen geestelijk harmonisch zijn? Zitten die hier allemaal? 'Dat kunt u de kat wijsmaken', zegt Frederik, 'maar dat bestaat niet.' Is dat niet eerlijk?

(Meneer in de zaal): 'Jazeker.'

U hebt twee, tien, twintig persoonlijkheden, die hebben een naam. U bent in uw werk die, maar bent u in uw werk net zo geestelijk waarachtig als onze leer ons zegt dat wij hebben te doen, hebben geleerd? Maak stukken en brokken, doe iets leuks en zweef en vlieg. Er komt een tijd dat je zegt: 'Ik verbrand mijn vingers niet.' Is dat niet zo?

Had u nog iets? Ja.

Wie van u?

(Tot iemand in de zaal): Ja, mevrouw?

(Mevrouw in de zaal): 'Is het een voorrecht om in dit leven alleen door het leven te moeten gaan? Het lijkt me van wel want je moet als je overgaat ook alleen zijn en dan ben je er al aan gewend.'

Mevrouw, dame ...

(Mevrouw in de zaal): 'Juffrouw.'

Nee, nu komt er geen juffrouw, dit is een dame. En we zijn allemaal dame. Maar goed, mevrouw, alleen in het leven te staan ... Staat u alleen?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Dat is geen eer. En het kan zijn dat het ... het heeft natuurlijk een betekenis. Ja, ik ben ook maar een grote sufferd want ik heb ook niks. Maar het machtigste is: kinderen te baren, en vooral als u moeder bent, zie je. Kinderen te baren. Maar het kan zijn dat u dat niet meer nodig hebt en dat u hier nog even komt kijken. U hebt nog een taak. U bent natuurlijk hier gekomen omdat u nog iets goed hebt te maken. En dan zijn er mensen in het leven geweest, die hebben het zo wonderbaarlijk goed gehad dat ze mij vroegen: 'Als dat goedmaken is, wil ik nog een keer terug.' Want ze hadden alles, ze hadden bezit, ze hadden geld, ze hadden alles, maar ze waren alleen, altijd alleen. Ze maakten er dit van, ze zochten dit, maar ze bleven alleen. Dat heeft een bedoeling, natuurlijk. Maar het hoogste voor het natuurlijke leven is: getrouwd zijn, vader te zijn en moeder. Wij wandelen reeds naast de schepping indien we – dat moet u toch aanvaarden – indien wij niet één zijn met dat en dat en dat. Alleen vader- en moederschap.

(Mevrouw in de zaal): 'Jawel, maar dat weet ik ook. Maar het gaat om het geestelijke, ik bedoel, je geestelijke opbouw moet je toch alleen doen, niet? Als je later achter de kist bent, als je sterft moet je toch alleen verdergaan, je moet alleen alles opbouwen, en je moet er alleen zelf voor werken.'

Dat is waar. Als u ook getrouwd bent ... als u getrouwd zou zijn, dan moet u toch alles alleen doen.

(Mevrouw in de zaal): 'Juist.'

Ik kan praten en praten en praten, en ik kan het over de ruimte hebben. De mensen zeggen: 'Nou, u hebt het makkelijk', tegen mijn vrouw bijvoorbeeld. Maar daar hoeft ik niet aan te beginnen, want ze moet het toch zelf doen. Ziet u? Ik kan ze niets geven, want daar staan de boeken. Ze krijgt heus niets meer dan u want zij moet het zelf doen. Is dat niet rechtvaardig?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, maar hier bouwen een heel hoop mensen op hun compagnon, of de man op de vrouw waar ze mee getrouwd zijn.'

Ook dat.

(Mevrouw in de zaal): 'Die moet je toch loslaten. Dus je bent er niet meer

aan gewend, en je moet die mensen per slot van rekening uiteindelijk weer loslaten.'

U zult ze één keer los moeten laten. Maar, de ... Kijk, ik ruil heus niet met u, voor geen goud op de wereld. Want, mevrouw, als je elkaar begrijpt in het huwelijk en je kunt met elkaar praten en je wilt elkaar ... Kijk, we hebben ze hier die koeren dag en nacht, hoor. Altijd gekoer. Dat zijn machtige mooie stellen van één kleur, u kunt dat geluk niet betalen. Het is niet te koop, want zij hebben het. Want alléén, nee, ik zou nooit en te nimmer alleen willen staan. Dat wil niet zeggen, mevrouw, u krijgt me heus niet meer aan het trouwen straks. Want ik heb heel deze wereld. En als u ook die wereld krijgt, als je dan over deze dingen praat, over die wijsheid en je kunt je verruimen, dan haalt u uit de massa precies hetzelfde wat gij uit uw kameraad trekt. Is dat niet duidelijk? Maar u moet het alleen doen. Ik kan u niets geven, niets, niets, niets, indien u er niet aan begint. Ik verbeeld me niet dat ik u iets geef, want u moet er toch ... ik kan u alleen de weg wijzen, maar u moet er zelf aan beginnen. Ja, het is goed zo.

Had u nog meer daarover willen weten?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik heb nog geen antwoord.'

Hebt u nog geen antwoord? Dan gaan we er weer op in. Wat wilt u pertinent daar uithalen?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik wil hier uithalen dat je het uiteindelijk toch altijd alleen moet doen, dus.'

U zegt mij precies hetzelfde na wat ik zeg, en dat is jammer. Ik zeg: U staat voor alles alleen. Ik geef u het beeld van alle mensen en van mezelf. En nu zegt u tegen mij: 'Het is jammer want ik krijg het antwoord niet.' Maar dit is het antwoord. U staat voor uzelf. De één heeft contact met de ander, de vrouw, de man, of vrienden, of wat dan ook, maar u moet het toch voor uzelf alleen doen. Dat neemt u toch?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, dus als je er al aan gewend bent om dat alleen te doen, dan wil dat zeggen dat als je overgaat, dan hoeft je tenminste niet iemand los te laten.'

En dat wilt u nu weten.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, dat wil ik weten.'

U wilt zeggen: als u hier al bezig bent ...

(Mevrouw in de zaal): '...om jezelf los te maken van alles, wat er om je heen is, dan is dat een groot ...'

Dan is dat daarginds achter de kist bezit.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Ja, dan is het bezit. Maar hoe is nu uw leven? Nu kunt u ... U kunt het aan, alleen te zijn, u verwerkt het, u beleeft het, en honderdduizend mensen. Nu

zouden ... de moeder zou ... de vrouw zou graag moeder willen zijn, het gaat niet, het gebeurt niet. Daar is de man alleen. Goed.

Maar verleden heb ik een toestand behandeld, die mensen waren getrouwd. Nu is de heimwee in de moeder of de man. De man loopt alleen, hij weet het niet meer, loopt rond, de vrouw kwijt. Zie, die moet er nog aan beginnen. Dat is hetgeen u bedoelt. Hij is zijn rust kwijt, heeft geen houvast meer ... Voor de vrouw, ja ... Voor de man is het moeilijk, want dan moet hij zelf het bed uit om thee te zetten. En nu wordt het nog moeilijker en nog moeilijker, en dat zijn allemaal stoffelijke zaken die u aan Gene Zijde niet meer hebt. Maar om daar ... En dacht gij nu dáár in hogere toestanden alleen te kunnen staan en het voor uzelf uit te maken?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, dan word je geholpen.'

Daar hebt u het weer. Dus u klampt zich daar weer zo biddende: 'O, komt u in vredesnaam toch, want ik dacht dat ik al klaar was, maar ik merk nu: Ik moet er nog aan beginnen.' En dat wil nu zeggen, u hebt de aarde hier te beleven, de maatschappij te beleven, maar hoe beleeft ge uzelf nu voor het geestelijke? En dat is weer nieuw. Voelt u wel? Want, kunnen wij zeggen, nu weer: in alles kan ik mij staande houden, ook wanneer het innerlijke leven voor de ruimte en voor de wetten van God spreekt? Ziet u, dan hebt u straks die vriend, die meester weer nodig.

Hier gaat het, omdat u zelfstandig bent. U hebt uw kring, uw taak, uw werk, uw eten, uw drinken, dan gaat dat allemaal. Maar dat geestelijke voedsel daarginds dat we moeten verdienen is een wet. En dan heet die wet ... Nu zegt u hier wel ... kunt u wel op eigen benen blijven staan, en u kunt het allemaal alleen aan. Ja, waarom? Omdat ge hier eten kunt kopen. U kunt werken voor een bezit, een bestaan hier. Maar wanneer we geen innerlijke liefde en niet in harmonie zijn, met duizenden karaktertrekken niet, voor die wereld – mevrouw, en die zijn er niet te koop – hoe wilt u die dan beleven op eigen kracht? Dan verdrinken wij in onszelf. Is dat niet duidelijk? En dan kunt u wel zeggen: Ja, dan ben ik daar klaar. Nee dame, ik heb het zelf beleefd, dan moet u dáár eraan beginnen. En dan is er wel een moedertje en een vadertje en een vriend of een broer of een zuster uit – daar heb je het weer – die andere levens, die staat voor u en dan zegt ma of pa: 'Dag kind, je kent me wel niet, maar ik zal het u bewijzen. Kom maar mee. Ik ben klaar, ik was je net even voor, maar nu gaan we samen verder.' Staat er weer een moeder naast u, of misschien de ziel, de kern die tot uw leven behoort. Als u dat vindt, mevrouw, dan heb je alles. Had u niet. Begrijpt u het nu? Ziet u, ik wil graag dat we tot elkaar komen want anders is er geen aardigheid aan.

Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof, mijn dochter had vanmorgen op

school gymnastiekles. En toen kwam ze in het gymnastieklokaal en toen had ze een angst dat ze van de ringen zou vallen. Maar nu gebeurde het met een klasgenootje van haar. Wat is dat nu eigenlijk?’

Het kan eigen bezit zijn van het kind en het kan een ander zijn. Ze kan door haar gevoeligheid het ongeluk van een ander hebben aangevoeld, kan. Een kind heeft met diepe gevoelens, een verre blik ... dat wil zeggen: het ene kind kan het andere kind voor een ongeluk waarschuwen, maar dat blijft allemaal nog op aarde, zie. Dat kunt u krijgen. U zult toch in uw leven ook weleens ... Nu en toen u jonger was ...

Toen we speelden heb ik toch ook wel eens tegen mijn vriendje gezegd: ‘Doe dat niet, spring niet van die kar, want die is veel te hoog, en je breekt een been.’ Hij deed het toch, en hij brak een been.

Maar dat ongeluk en die toestand is aards, heeft met ons leven te maken. Voelt u dat? Dat hoeft geen geestelijke betekenis te hebben.

(Tot iemand in de zaal): Meneer daarginds.

(Meneer in de zaal): ‘Bestaat er een mogelijkheid dat die lezingen van zondagmorgen op schrift gesteld worden? Waardoor er ... (daar) verschillende toehoorders zoiets wel willen bezitten.’

Als u mij vijftigduizend gulden geeft, meneer Berends, laat ik ze in twee weken voor u drukken.

(Meneer zegt nog iets.)

Ja, papier is papier. Maar, nee meneer Berends, daar moet u mee wachten want wij lezen nu voor (op zondag 11 november 1951 begon Jozef in Diligentia voor te lezen uit de Kosmologie), omdat dit een groot geschenk voor u is, want u leert hier enorm door. Want ga nu eens al terug naar wat u zondag kreeg. Want André rammelde daar op Jozef, en Jeus. Bent u ook met uzelf zo ernstig? Is die innerlijke stem in u al zo aan het aframmelen dat u zegt: Ik zou het niet meer aankunnen om mijn vrouw nog een snauw te geven?

(Meneer Berends): ‘Nee, zover zijn we nog niet.’

Ja, maar daar moet u aan beginnen.

(Meneer Berends): ‘Ja, ik wil daar juist aan beginnen.’

Ja, maar hebt u zondag dan ook een beetje slaag gehad? Had u een pak slaag? Zat er wat in? Zat er wat in?

(Meneer Berends): ‘Ja, daar zat zeer veel zelfs in.’

Merci.

(Meneer Berends): ‘Voor iedereen wat.’

Mooi. En was het zo onbegrijpelijk?

(Meneer Berends): ‘Het was helemaal niet onbegrijpelijk.’

Is een pak slaag zo onbegrijpelijk? Maar u begint er nog niet aan. Ernstig uzelf te slaan, meneer, doet u dat? Mevrouw, als u zichzelf gaat slaan ...

(Meneer in de zaal): 'Bewust.'

...bewust slaan, hoe kun je dan nog een mens verkeerd antwoorden? Hoe kun je dan nog boos en kwaad op een mens zijn? Op die lieve kindertjes, hoe kun je daar nu kwaad op wezen? Als zo'n stralende schoonheid naast je loopt dag en nacht, en je wordt bediend als ik weet niet wat, hoe zou u ze dan kunnen afsnauwen?

Mevrouw, is het niet zo?

Maar ga eens in uzelf na, dames en heren, of we elk ogenblik verantwoord zijn met het gevoel dat wel over de wetten praat van God en ruimte. Nietwaar, meneer Berends? We hebben het ... Wat zijn we nu als we in het Al zijn? Weet u wat ik dan zeg? Weet u wat ... U hebt hier ... hier is weleens een vraag gesteld en dan voerde ik hem stiekem toch weer tot in de aardse drek terug, in de modder. Weet u niet, meneer Berends, we waren in het begin, vroeger waren we erg bezig over de planeten en sterren en dampkringen, weet u het nog?

(Meneer Berends): 'Ja ja.'

En dan voerde ik u in uw eigen dampkring terug, en dan liet ik u daarin zitten. (gelach) En dan zegt hij ...

Wat zegt u?

(Meneer Berends): 'Het gaf niets, juist daardoor heb ik moeten ondervinden en ervaren.'

Maar u zit niet meer in het Al de laatste tijd.

(Meneer Berends): 'Nou, dat weet ik niet.'

Nee, u bent er wel, maar u bent er toch een heel end uit en daardoor hebben we geleerd, meneer Berends. En dat willen nu de meesters. En als we hier ... want datzelfde Al, diezelfde macrokosmos, geloof het, die leeft hier, in een woord. En dan is ... Hoe heet u met uw voornaam?

(Mensen in de zaal praten door elkaar)

(Meneer Berends): 'Ja.'

Gerrit?

(Meneer Berends): 'Ja, dat is goed.'

Wat zegt u?

(Meneer Berends en instemmend vanuit de zaal): 'Ja, dat is goed.'

Bernard? Nee, ik geef u een aardigheid (gelach) en dan zult u moeten beamen dat het zo is. Maar dat komt, dat broekje, dat kind van vroeger, die baldadigheid die leeft nog in ons. En is dat nu, meneer Berends, ten opzichte van alles voor honderd procent harmonisch ook, ook zo? Nou, rammel dan eens op uzelf. En laten de dames en heren ook eens, niet aan gekoer beginnen vandaag, maar aan het echte rammelen. Laten we eens ons hoofd buigen. Dat zat zondagmorgen in die lezing (lezing 40 op 11-11-1951). En dat was

nog maar een begin, meneer. Want als we straks het Al, het licht, het leven, moederschap, God, God, God, God hebben beleefd, en we komen dan terug op aarde, hoe gaat u dan aan uw leven beginnen? Wat gaan we doen. Wel?

(Meneer Berends): 'Aan onszelf beginnen, af te breken wat niet goed is.'

En zeg eens tegen een ander iets, dan krijgt u er zo één terug. Praat eens met uzelf. U zegt wel dat een mens niet wil luisteren. Maar ga eens na hoe moeilijk of het is om uzelf eerst af te breken. Dat is het moeilijkste wat er is. Waarom? U wilt niets, u kunt niets van uzelf kwijt, want dat is elastisch. Als u met uzelf bezig bent een karaktertrek die we overwinnen moeten daar neer te smijten ... die platst als rubber in u terug en dan hoort u 'ploef'. En dan denk je dat je iets kwijt bent; nee meneer, dan heeft dat schokje nog wel iets aangetrokken en dan bent u nog iets anders ook. Maar nog erger is het. Ja. Ga hier ... ga eens voor Gene Zijde instrument zijn. Als ik dus niet als Jeus en Jozef aan die afbraak, aan dat geknetter in mijzelf, aan dat werkelijke gevecht was begonnen, dacht u dan, meneer, dat ik die boeken had gekregen?

(Meneer Berends): 'Nee.'

Ik heb het met mijn bloed verdiend. En dat moet u ook. Ziet u, mevrouw, ze moeten er allemaal aan beginnen.

(Mevrouw in de zaal): 'Al het leven.'

Ja, mevrouw, ja, dame, en ze zijn er nu aan begonnen.

Dames en heren, ik hoop dat ik u vanavond iets heb mogen geven.

Tot de volgende week.

Zondag, over acht dagen zijn wij eerst in Diligentia.

Ik dank u voor uw belangstelling.

(Er wordt geklapt.)

Donderdagavond 13 december 1951

‘Een dame’ – goedenavond, dames en heren; anders missen ze dat natuurlijk vanavond – ‘een dame heeft twaalf kinderen van twaalf verschillende heren, getrouwd en ongetrouwd.’ Nu zijn we er. ‘Ze heeft veel leed hiermee in vele huisgezinnen gebracht.’ Ja, dat zal wel. ‘Nu was mijn vraag aan u: welke graad van afstemming is dit als zij in de astrale wereld komt? Het moederschap was machtig, maar het leed!’

Kijk, al hebt u als vrouw of man, tien vrouwen als man gehad, en tien heren, mannen, voor de moeder, dan wil ik wel eens weten van u, dames en heren, wie is daar nu onder de echte? Wie?

(Meneer in de zaal): ‘De kans van geen één.’

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘De kans van geen één.’

Het is mogelijk niemand. En ik zal u één ding vertellen: en daar is ook niemand bij. En waarom niet? Misschien, kan zijn, natuurlijk, kan zijn dat er één bij is. Maar als er tien, acht, negen dames nodig zijn om mij bewustzijn te geven, dan voelt u wel, dan zit ik al in een hele nare, onbewuste wereld. En u bedoelt natuurlijk: er is er niet één bij, want u komt uiteindelijk tot uw eigen leven, voor uw eigen persoonlijkheid te staan, dat is die tweelingziel. Maar dat is enkel en alleen ... als u die ontmoet voor de ruimte is dat natuurlijk geestelijk. Geestelijk; dat heeft lichamelijk niets meer te betekenen, want u gaat wel verder, u gaat naar de Vierde Kosmische Graad. Maar dit is dan de geestelijke hoogste graad en daarin komt dan dat waarachtige geluk voor de mens. Dat begrijpt u natuurlijk allemaal.

Maar deze dame, die daar tien verschillende mannen heeft gehad, ongetrouwd én getrouwd ... Ja mevrouw, als u ... als ik als man met tien verschillende, ongetrouwde en getrouwde vrouwen begin dan weet ik vooruit dat ik een pak slaag krijg, dat is niet meer ... dan hebben we zo’n beetje zo’n kermistent.

Twaalf, twaalf, twaalf, mijn hemel, mijn hemel, hoe oud word ik. U voelt, dat wordt een chaos. En dan kunt u rustig aanvaarden, dame, dat deze dame haar eigen strijd heeft gezocht en aanvaard. Nu kan ze wel zeggen: ‘Ja, ik ben moeder geworden, ik ben moeder geworden, ik ben moeder geworden.’ Natuurlijk, dat stijgt boven alles uit. Ook al had ze vierentwintig mannen gehad. Maar dat moederschap dat is de goddelijke kern, daar heeft zij door gediend, daar is ze zelf door ontwaakt, en niet ontwaakt, maar lichamelijk gaat u door moederschap hoger, dat weet u nu. Dus die goddelijke winst die daarin zit, die universele winst in deze toestand is er altijd. Ook al bent u

een publieke vrouw, dan maakt u ... en u krijgt kindertjes, dan bent u nog natuurlijk in uw winst verzekerd. Vindt u dat niet leuk?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

U kunt weleens schelden over mensen, u kunt de mens beledigen en u kunt slecht denken van de mens, maar voor ons, voor mij is een moordenaar nog niet eens slecht, want de mens blijft over. Als de mensen zeggen: 'Die Jozef Rulof is gek', dan zeg ik: 'Dan ben je het zelf', want ik heb geen vreemdelingen voor mij. Ik kan er niets aan doen, maar ik kijk door de mens heen, of ik kijk er niet doorheen, ik hoef het niet te doen; en wil ik dat doen dan kan ik heus wel vaststellen hoe zo'n beetje die mens is. Maar slecht denken en fout denken, voor mijn part bent u de grootste dief, dat gaat mij immers niet aan. Ik sta altijd weer voor de mens. Ik wil met dieven niet te maken hebben, natuurlijk niet, dan ga ik weg. Maar het leven wordt heel eenvoudig als u de mens blijft liefhebben en zien. Dat wil niet zeggen dat u dergelijke karakters en persoonlijkheden op uw dak moet nemen, op uw rug, om te helpen; die moeten hun strijd beleven, daar blijven wij af. En dan moet u eens kijken hoe ontzagwekkend veel er nog overblijft voor die mens als u zo denkt. Ik breek nooit mijn nek, mijn innerlijke noch de stoffelijke, over een mens. Een mens is een universele schoonheid, ook al hebt u met dieven en moordenaars te maken. Dan moet u eens kijken hoe dat nog leeft, hoe dat praten kan, die ogen die kijken, ze kunnen iets doen.

Ik zei u verleden, er was een dominee en die was in de gevangenis, nee, een journalist, hij zegt: 'Bij de grootste moordenaars, het is merkwaardig, maar de mannen en de vrouwen die het diepst hebben vermoord, sneeft het kind.' En wat zal zo'n moeder ...

Daar komt verleden week iemand bij mij – en dan zet je in ene keer zo'n mens weer op de benen – die vrouw die was volkomen bezoedeld door een man. Dan zegt de ene mens: 'Maar je bent gek.' Maar de mens kan soms zo ver gaan dat je denkt door het kwaad nog te kunnen dienen. Is dat niet zo? En uiteindelijk krijgt zo iemand, die krijgt een innerlijke tik en zegt: 'Ik voel me als een schurftige hond.' Ik zeg: 'Mevrouw, dat moet u helemaal niet doen. Voor mij bent u rein en zuiver.' Dan zeggen ze: 'Nou ja, dan kun je alles wel goedpraten.' Nee mevrouw, ik heb eens iemand meegemaakt, zal ik u vertellen, die deed ... die gaf zich volkomen geestelijk en lichamelijk om iets te redden voor het geloof. Ik zeg: 'U bent niet slecht.' Maar doe je dat bewust in het dierlijke en je wilt jezelf afbreken, dan is het natuurlijk verkeerd, dan hebben we weer andere namen. Maar die mens is niet slecht. Daar zijn mensen, die hebben zich opgeofferd voor het geloof, en toen gaven ze zich maar volkomen weg. Zijn die mensen slecht? Is dat dierlijk gedoe? Ja, het moet niet. Wij zullen ook maar ééns liefhebben, geen vijfhonderdduizendmaal.

Maar wij zijn nog van die hummels, omdat wij die kern, die geestelijke kern ook niet bezitten. Hébt u die, mevrouw, loopt er niemand meer van elkaar weg. Niemand loopt er weg indien u dat bezit, dat geluk, dat dragen, dat kunnen praten ... Als u die eenheid beleeft met man, en vrouw, dan hebt u het machtigste geluk, als u een uur kunt praten, van gedachten en gevoelens. En dan komt er een ruimte. Dan maakt u van zo'n klein dingetje een ruimte, is het leven schoon, ook al zit u onder de grond. Maar wanneer u dat niet hebt dan zoekt de vrouw en de man; zoeken, zoeken, zoeken, zoeken. En waarom? Alleen naar een klein beetje liefde. Dit kind had geen twaalf mannen nodig gehad als de goeie ware Hendrik er maar was. Niet Jozef, maar Hendrik.

U zegt altijd Jozef maar dan heb ik mijzelf in de hand. (gelach) Maar dan heet ik vanavond Piet. Hoe zou het klinken op een avond: 'Ha, meneer Piet'? Meester Alcar heeft me een fijne naam gegeven. In 's-Heerenberg is er maar één Jeus. Maar er lopen Jozephen ... Jozephen (Jozef spreekt de p uit) die lopen er zat. Maar die dame, dit kind, mevrouw, is een kind uit miljoenen. En de mannen zoeken, en die vrouw zoekt. Die vrouw heeft natuurlijk haar leed gehad, want ze zal heus wel een pak slaag hebben gekregen door al die heren. Vuil tuig, o, lelijk tuig is het, die mannen. Daar zitten de heren weer. Vanavond krijg ik op straat een pak slaag. Maar de gevechten om het te bereiken, dat is het leven, en daar komen wij niet van los, daar hebben we mee te maken, maar het is de strijd voor de mens. En wat zal zij geleerd hebben? Dat arme kind heeft natuurlijk een ontzettend ... Dáár was het mooi en dít was weer verkeerd. Zij zocht natuurlijk naar geluk. Je moet maar een moeder zijn met vijf, zes kinderen, je hebt niet te eten en je staat alleen, wat doe je dan als er een goeie man komt? En een man met vijf kinderen zit alleen, dan heb je toch een ... dan heb je toch een hulp nodig? Nou, ze koeren een beetje, en het is weer verkeerd.

Daar zegt iemand tegen mij: 'Mijn vrouw is nu vijf jaar over, en nu heb ik een huishoudster gekregen.' En dan zegt hij: 'Ja, en toen ben ik ook gaan koeren.' Hij zegt: 'En nu, nu hebben we al zo gekoerd dat de ... de stoelen die vliegen al door de kamer heen.' Twee dagen het bezit en toen kwam het karakter. Eerst nog: 'Ja, meneer.' Ziet u, toen was het nog een dienstmeisje. 'Ja meneer, o natuurlijk', en heerlijk praten. En toen werd ze mevrouw, en toen kreeg mevrouw praatjes en toen was er ruzie. Ik zeg: 'Wat ben je toch dom. Zag je dat dan niet?' Als de mens het bezit in handen krijgt van de mens – is het niet zo, dame? – dan begint de mens te slaan. En dan krijg je: 'Ja, gisteren kon je dat wel tegen me zeggen.'

Ik heb een meneer in 1938 bij me gehad, net zo. Hij zegt: 'Meneer Rulof, ik heb uw boeken gelezen. U kent mij, u kent mijn vrouw ook. Mijn vrouw

is gestorven. Ik zit alleen.' Ik haal dit beeld aan, ik zie die man, daarom praat ik erover. Hij zegt: 'En twee dagen, vier dagen, vijf dagen gaat het goed. Nu ben ik ... Jaren ... een pracht van een ziel in huis.' Toen was het nog de dienst. Hij gaat trouwen met dat kind. Twee maanden erna, een duivelin. Toen zegt hij: 'Met wie ben ik nu eigenlijk gehuwd?' Maar nu krijgt de mens zijn persoonlijkheid, zijn macht en dan gaat meneer de deur uit. Die stoel van hem die hoort hem niet meer toe; die is van haar. En zo gaat het. Wie bent u? Wat wilt u? Het geluk ligt niet op straat. Ja, het ligt op straat, je kunt het overal vinden, indien u zelf geluk bent.

Aan Gene Zijde ... Dit kind heeft een enorme ervaring en ontwikkeling beleefd, die vertrouwt natuurlijk niemand meer nu. Wij hoeven als man daar niet meer naartoe te gaan, dan zegt ze: 'Ga jij eruit!' Deze ziel is getrapt en geslagen en zo kennen wij er in de maatschappij honderdduizenden. Voor Gene Zijde heeft ze haar ondervinding gekregen, mevrouw, en haar moederschap heeft haar verzekerd voor verdergaan. Dat wilt u toch weten?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Wilt u nog meer vragen van hebben? Ziet u, kunt u de hele avond ... kunt u natuurlijk een boek over schrijven. Maar wanneer krijgt ze de echte Piet? Hier? Nadat u er twaalf hebt willen zoeken? Dan weet u het niet, weet u het heus niet. Dat moet u nu reeds weten.

(Mevrouw in de zaal): 'Ze heeft twaalf kinderen, maar het zijn knappe kinderen, een helder verstand hebben ze.'

Ja. Ja, ze kan er wel ... fenomenen kan ze wel bezitten. Als je er twaalf hebt, is er altijd een goeie bij, zeggen ze. Daar was een meneer, die was helemaal niet zo dom, hij zegt: 'Ik zal net zolang Onze-Lieve-Heer om kinderen vragen tot ik een genie heb. Ik wil er één hebben die kunst heeft, viool, piano, dan hebben we nog eens lol in huis.' En de vierde die kwam, nou, dat was een pianist. Maar toen hij het kon, toen liet hij vader weer alleen zitten, toen ging hij de wereld over. Hij zegt: 'Nou wil ik genieten en nou kan ik nog betalen ook voor meneer.' Toen moest hij naar de schouwburg, kon hij twee vijftig betalen voor zijn zoon. Toen kregen ze natuurlijk ruzie. Toen zegt hij: 'Ja, je komt niet voor niks binnen.' Toen zegt hij: 'Dan moet je nog betalen, zover gaat het.' Ik zeg: 'Had je dat ook maar niet moeten vragen.'

Had u nog iets? Nee? We zullen die dame maar loslaten.

De heren die vinden het allang leuk want dan komt er iets over ...

Ik heb hier: 'Ik zou graag willen weten of het mogelijk is homoseksuelen te opereren en zodoende de abnormale neiging op te heffen. Doktoren die zich met dit vraagstuk hebben beziggehouden, hebben ook geconstateerd dat de kernen van beide geslachten, man en vrouw, in de kiemcel aanwezig zijn.'

Ja, dame, die ligt er. Is dat niet wonderbaarlijk wat u zondag gehoord hebt?

Was u zondag in Diligentia? Ik kom daar die kant uit. Is die brief van u?
(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

God in de levensaura, in de levensplasma, in het protoplasma van de Albron, is vader en moeder. U moet zondag nu, als we nu beginnen ... Straks, de volgende lezing in Diligentia, dan krijgt u iets machtigs. Want deze lezingen zijn allemaal machtig. Ik hoop dat meester Zelanus – dat zal hij wel doen – stilstaat even, en dan moet u eens kijken wat u hier vraagt, dat hoort u zondag. In het protoplasma van de Albron, voor de Almoeder, die ... in de cel, de cel van u en mij is scheppend en barend. De doktoren kennen de moederlijke cel nog niet eens, anders had u er al iets van gehoord, maar die is ook scheppend. Er zijn daar ... Elk celletje, dat weet u, zuster, heeft een afsluiting, dat zijn de vliesstelsels, de slijmvliezen. Maar dat is voor de ruimte de dampkring. En nu is het moederschap in die cel voor het vaderschap weer afgesloten en komt tot uitdijning indien de persoonlijkheid scheppend is. Veruiming. Dus de persoonlijkheid, als ik terugkom naar de aarde, dan maak ik, mijn ik bouwt mijn moederlichaam op. Dat de man man is, is, omdat de man uit het moederschap vandaan is gegaan en nu vader wordt, of omgekeerd; u, vrouwen, bent straks ... straks loopt u ... lachen we om, u hebt het wel over de heren, maar straks loopt u zelf weer met een das om uw halsje en een mooie zwarte of rooie hoed op. Verbeeldt u zich maar niets, mevrouw, u hebt straks ook weer alles van ons. Want ... ja, of u gaat door natuurlijk. Op de Vierde Kosmische Graad hebben we natuurlijk een mooi gewaad als man. Hebt u die broeken hier niet meer nodig, geen schoenen meer nodig.

Maar u wordt ... Kunt u zich dat wel als moeder indenken? Er zijn er genoeg hier die gaan nog een keer terug. Ik ken er bijvoorbeeld genoeg die willen graag naar de overkant. Ik denk, als ik u de waarheid zou vertellen, dan zit je, over vierhonderd jaar zit je misschien alweer in het Lamgroen (stadswijk in Den Haag) hierzo. (gelach) Maar je gaat terug en u bent nu geen moeder maar u bent man. Is het niet gek voor de wereld als u het zo hoort? Dat moet u eens aan zo'n professor vertellen: 'Dokter, u gaat zelf nog terug en u zult kinderen baren onder de Russen.' (gelach) 'U zult kinderen baren op de grens van het oerwoud.' Ik heb tegen een dame gezegd, ik zeg: 'Mevrouw, verbeeldt u zich maar niks want het volgende leven dan zit u onder de negers (toen deze contactavonden gehouden werden van 1949 tot 1952, was het woord 'neger' een gebruikelijke aanduiding van iemand met een donkere huidskleur) in Amerika. 'Hè?' Ik zeg: 'Ja.' Ik zeg: 'Want die sprietjes die zijn er al.' Vandaag zijn we bij het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), en we moeten goedmaken vanaf het oerwoud. Dan moeten we terug naar de negers (zie artikel 'Anti racisme en discriminatie' op rulof.nl). Kent u die dokter van hier nog, dat snuitje dat we hier hebben gekend? Uw

vrouw, uw man? Meneer, wie bent u? Wie is uw vrouw, uw man? U gaat straks de kist in en waar gaat zij naartoe? Ja, straks, over honderd, driehonderd, vierhonderd jaar vind ik ze in Parijs terug ergens onder de Seine of in Spanje, in Italië, in Duitsland. Waar zit ze, die van mij is, en van u? Wat machtig, vindt u niet?

Maar als u dit nu in de maatschappij vertelt dan wordt u van voren, van links en boven uitgelachen; en dit is waarheid. In die cel leeft vader- en moederschap. En als u dan tot de reïncarnatie gaat, tot de bestaande volwassen mens ... U houdt van elkaar – als ik hierop doorga, neem ik u alles af en u krijgt alles terug – u houdt van elkaar. U zegt: ‘Hoeveel moorden worden er niet om een vrouw, om een man misdreven?’ Waar of niet? De ene mens vermoordt de ander omdat de mens denkt lief te hebben, dié mens daar, die éne. En de hele wereld krijgt u eens te dragen onder uw hart. Voelt u de kinderachtigheid van onze mensen, van het denken in de maatschappij? Als mensen zeggen: ‘O, mijn vrouw’, en ‘mijn, mijn man en mijn man’, die man dat is een afgod. Ik zeg: ‘Maar die andere mannen dan, kunt u daar niets voor voelen? Dat zult u wel een keer moeten want Christus zei: ‘Hebt universeel lief.’ Dat zijn uw broeders.’ ‘Hèhèhè. Die man daarzo? Die man, mijn broeder? Die, die, die, die?’ Ik zeg: ‘Ja. Meneer, maakt hem dan maar af. U haat die mensen, maar dat moet u niet doen want dat is uw broeder.’ ‘Ach, meneer, ga toch weg,’ zeggen ze, ‘met die onzin, u bent ja ... u bent ja gek. Gelooft u dan ...?’ ‘Ja meneer, zo is het. Nee, meneer, ik geloof niet; dat zijn wetten.’

En dan komt u bij de dokter en dan gaat u praten. ‘Dokter, er is reïncarnatie. De reïncarnatie leeft in de cel, in de moeder, in de man. De man is moeder en vader. En de moeder is moeder en man. Scheppend en barend. En in de cel ...’ Ik krijg gelijk, maar ik spreek al tienduizend jaar vooruit, dat wist ik al in 1930 en toen hadden ze het nog niet eens. Ik hoorde het van de week voor de radio ook weer. ‘Ja’, zegt die dokter Storm, ‘zo en zo komen die tweelingen.’ Heb ik het u hier niet verklaard, kosmisch verklaard? Ik ben geen geleerde, maar het is toch maar raak, dat is kosmisch zien en beleven.

En nu hebt u hier ... Dit wordt leuk hoor, zuster. Een homoseksualiteit opereren. Wat blijft daar nu van over? Ja, het kan. U kunt van een jongen een meisje maken, en van een meisje een jongen.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja, de dokter.’

Ja, dat kan, dus nu hebt u – hebt u het niet gehoord? – er komt een jongen van Korea af, is jongen, soldaat, er gebeurt iets, hij komt terug als een meisje. Ze geven hem hormonen en, het vervolgt zich weer, hij is weer jongen. Hebt u dan niet gehoord dat het ... in de hele natuur kunt u dat zien. Van een sik kunt u een bok maken. Dat wisten wij al buiten. Men geeft dat dier, een schaap, men geeft een moederlijke schaap, geeft men de scheppende hormo-

nen, en de horentjes gaan wassen bij dat moedertje. Wist u dat niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Alles is in die cel aanwezig. Maar dadelijk komen wij op die homoseksualiteit terug.

'Ze hebben al vastgesteld,' zegt u, 'dat in beide geslachten de kiem voor man en vrouw aanwezig is.' Ja, dat is zo. 'Bij de normale man hebben zij ook vrouwelijke kiemcellen gevonden.'

Hebben zij gevonden? Nee, die zijn er, die zijn er. De man is scheppend en barend. Maar ze kennen, de doktoren, de geleerden kennen nog niet eens – terwijl dat lichaam al volkomen openligt – ze kennen de scheppingsorganen nog niet eens van de mens. Wanneer ze de scheppende kracht, de man, uit elkaar leggen, en ze hebben daar, net als een wekkertje, en ze hebben daar alle deeltjes van dat organisme, die machine, dat is een machine, die kosmos, neergelegd, en ze kijken daarnaar, dan weten ze niet wat die dingen allemaal betekenen. En vooral niet wanneer je tot de astrale schepping komt. Ja, nu denkt u natuurlijk ... U hebt verdichtende schepping: beenderstelsel. Nu krijgt u halfwakend moederschap: dan komt u al tot de slijmvliezen. En dat heet in de schepping, voor God heet dat geen bloed en geen zenuwen en geen sperma, maar dat is scheppende kracht in die en die graad. En dan heeft de man ... dan krijgt ... Dan maakt meester Alcar, en meester Zelanus, die maken hele andere woorden. Een nieuw woordenboek komt er, ontstaat er want nu heet dat sperma heel anders. Want nu krijgt u daarvan de voortvlie-dende krachten en dat is niet meer dan de zeven graden vanuit het Al naar de stoffelijke wet sperma; en nú is het sperma en toen was het licht. Maar die slijmvliezen daar, dat slijm wat daar meekomt, dan zeggen ze: daar leeft de cel niet in, zegt de dokter, maar dat komt uit de scheppende kracht, een enkel celletje, en die splitst zich weer in miljoenen, en daar hebt u de cel. De dokter weet alweer niet waar dat voor is.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, daar komen ze niet uit.'

Nee, ze weten het niet. Dat kan ik u volkomen ontleden. En dan ... álles wat uit het lichaam voortkomt heeft toch betekenis. En dan zeggen ze: 'Ja, we weten het niet. Wat zou dat nu zijn? Wat zou dat nu betekenen?' Dan moet u terug naar de kosmos. Dan moet u de dampkring zien en de aarde kennen en het ontstaan kennen, hoe het gegaan is, en dan vindt u dit allemaal terug. Maar nu komen we dadelijk tot die homoseksualiteit. En dat is natuurlijk een wetenschap, daar kunt u vijffennegentig en honderd boeken over schrijven, dan bent u er nog niet. Als u moederschap, vaderschap, homoseksualiteit, moederlijk, vaderlijk, celkracht, celbewustzijn, celpsycho-pathie, en al die wetten gaat ontleden, hebt u een boek nodig van vijfduizend pagina's, alleen over de geboorte van een kind. Ja.

(Jozef leest verder): ‘De chirurgen hebben reeds geprobeerd testisels ...’

Wat is dat?

(Mevrouw in de zaal): ‘Testikels.’

Testikels.

(Mevrouw in de zaal): ‘De mannelijke geslachtsorganen.’

‘...testikels bij de man in te planten, maar bij de ene homoseksueel gelukte het normale neigingen voort te brengen doch bij de ander weer niet.’

Natuurlijk niet. Natuurlijk niet, zo doodeenvoudig is dat, dat had ik die dokter dadelijk kunnen vertellen. Ik zeg: ‘Meneer, het gaat niet.’ En waarom niet, weet u dat ook, zuster? Het is doodeenvoudig want ik heb het u verleden hier verklaard. Waarom kan het nu niet, bij de één wel en bij de ander niet?

(Mevrouw in de zaal): ‘De verkeerde graad dan.’

Zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘De graad is dan misschien verkeerd.’

Als u er ver uit bent, bent u niet meer van ... Maar bent u er nog in, kunt u dat terughalen, en dan zuigt u het weer op. Is het niet eenvoudig? Dan zeggen ze: ‘Bij dat ene gekke schaap is waarachtig dat te proberen en bij de sik ook en bij een ander niet.’ Ik zeg: ‘Nee meneer.’ ‘Maar waarom niet, meneer?’ Ik zeg: ‘Omdat die sik uit de homoseksualiteit vandaan is. Hij wordt straks man.’ Dacht u dat het hondje, het katje, de kip, dacht u dat de haan rekening hield ... dat God rekening hield met de haan, de haan die u nodig heeft voor al uw kippen, dat die kip niet straks hanig is?

U hebt duiven en u hebt kroppers. En dacht u dat altijd dat ene duifje moedertje moet spelen en de ander, die meneer die daar zo koert – voelt u wel? – die druktemaker, dat die altijd maar om die dame heen kan koeren? Straks kan die ook, dezelfde allures, hij zal ook baren en eitjes leggen, die meneer. Maar wat is dat? Weten ze niet. Waarom hebt u een man-mus en een vrouw-mus, dame? Ik heb al die levens, als Jeus, al gevolgd. Ik denk: waarom hèt den tuut zoveel hane? Nee, de haan zoveel tute? (gelach) Maar, waarom is dat? Waarom moet dát duifje eieren leggen, zei ik tegen mezelf, en hij zit eromheen? En ik maar kijken en wachten, heb ik daar weken en maanden daar in het duivenhok gezeten totdat die haan een ei zou leggen, maar d’r kwam d’r gin. Ik zeg: waarom legt zij een ei en hij niet, wat is dat voor een onrechtvaardigheid? Want een eitje leggen is mooi. Meneer De Wit? (gelach) Waarom krijgt nu de ene moeder een kind en de andere niet? Daar heb je het alweer. Hebt u die dingen dan niet gevraagd, dames? Bent u in de stad levend dood? Kijkt u nooit eens naar de natuur?

Als u een stel duiven ziet, bij ons beneden hebben ze daar ... De hele zomer weer heb ik daar gekeken, en dan geniet ik en dan geniet ik, niet ... van het gekoer ook. Maar toen zeg ik tegen die meneer, ik zeg: ‘Meneer, vindt u dat

nou niet leuk? Hè, meneer?’ Ik zeg: ‘Vindt u dat niet leuk, meneer, twee rode duiven, dat u een zwarte krijgt en een wit-rood?’ Pikzwarte uit die twee rode, dat bestaat, hè? ‘Ja, meneer, maar dat is zo. Zo is de natuur, meneer.’ Ik zeg: ‘Nee, meneer, dat kan ik u verklaren. Want nu hebben wij het over: kanker en tbc krijgt u uit uw familie, dat is erfelijkheid (hier wordt bedoeld: de erfelijke verzwakking waardoor ziekten zijn ontstaan).’ Neemt u dat, dame? Neemt u dat? ‘Die erfelijkheid van dat zwarte kleurtje’, moet u eens nagaan hoe wonderbaarlijk eenvoudig, ‘wat voor ons kanker is en tbc en de gelaatsuitdrukking van vader, daar zit ... U krijgt een kind, of we baren een kind, en daar is niet het gezicht van de moeder erin maar grootvader spreekt uit dat. Dan zeggen ze: ‘Hij lijkt sprekend grootvader.’ Dat kleurtje van die duif was ook grootvader.’ ‘Hahaha.’ Ik denk: de „droedels”. (Er wordt hartelijk gelachen.) Had ik hem daar een kosmos verklaard, een kosmisch cadeau had ik hem daar gegeven. Ik zeg: ‘Meneer, hier hebt u nog een sigaartje erbij.’ Ik denk: anders verklaart hij me nog voor gek. En toen rookte hij lekker en toen nam hij het wel van me aan. Ik denk: maar morgen ben ik gek natuurlijk, hè. Ik zeg: ‘Meneer, hij heeft zijn grootvader gebaard vandaag.’ ‘Hahè wá huh.’ (gelach) Toen zegt mijn vrouw: ‘Wat wat wat wat begin je toch weer?’ Ik zeg: ‘Ja, maar is het dan niet mooi?’ Ik zeg: ‘Moet je es kijken, twee rooie duiven; dat komt uit twee grote kroppers, zilverwit. Komt er weer zo’n blauwe uit’, een postduif, hè. Nou, dié reïncarnatie gaat natuurlijk nog veel dieper. Een postduif komt uit die kroppers. Dat kan toch niet? Maar een postduif is ontstaan uit die soort, is maar één graad. Net als, wij komen uit één ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) voort en wij hebben dat ras nog. Dat vindt u in de ganse natuur terug.

En mevrouw, en dan moet u eens kijken – ja, dan kom ik natuurlijk toe, anders hebt u aan die verhaaltjes niks – en dan die homoseksualiteit in die duiven en al die werelden. En dan zeggen ze: ‘De mensen hebben ermee te maken.’ Och och och, als u die taal volgt, die taal van een familie. Die twee duifjes hadden twee kindjes, hij was vader, hij leek op de vader, had ook van die stoppels, hè, en zij niet, zij was een mooi rasje. Toen zegt die man ... ‘Tja, zo’n Piet-haan’, zegt die vrouw, ‘zo’n zo’n, zo’n kleintje, je snapt het niet waarom, die is groot en die, die sterft ja morgen, zo’n smalletje.’ Ik zeg: ‘Ja.’ Ik zeg: ‘Ja, dame.’ Maar ik kan met die mensen geen gesprek beginnen.

Maar kosmische gesprekken zou je nu krijgen, alleen al over duiven. Dat haalde ik er vroeger al uit. Ik denk: Dèn is ..., als Jeus dacht ik: dèn is natuurlijk van die andere vaders, want dèn mikt met eieren, en die mikt met eieren en die mikt met eieren. Was ik er even vlug bij, toen was ik pas zes jaar. Ik zeg: ‘Daor hè-je, dat komt van doar, doar hè-je al twintig eieren geleid, en dèn is ook weer geboren uit die eieren.’ Toen kwam José en meester Alcar,

eventjes, een tik op mijn hoofd en ik was er.

Er lopen hier in de stad, lopen mensen met duiven, maar die genieten niet van de duiven. Dan moet je die ... Ik kan u van tevoren bijna uitrekenen, dat kunt u eigenlijk niet maar u kunt het zien, hoe de kleur zal zijn van de duif. Maar die duivenmelkers, die psychologen die kennen de duiven niet. De psychologie en het genot van de duif is: welke kleurtjes krijgen we vandaag? Hoe is het instinct? Gevoelig? Die wil helemaal niet gevoelig worden. Die wel, die kun je zo ... Wat is dat allemaal? Snappen ze niet. En dan de homoseksualiteit bij de duiven. Ik heb daar zo'n vader uitgescholden omdat hij zijn zoon hele rare dingen leerde, en toen nam ik een aardappel en toen vlogen ze weg. Ik zeg: 'Vort, wil jij dat je kind nou al leren, lelijkder?' Die leerde hem ... die leerde hem dat. De vader de zoon. Want dat was de zoon en dit was zijn dochter. En toen haalde hij van die kunsten uit en toen heb ik hem maar een aardappel op zijn hoofd gegooid. Want dat was geen koeren meer.

Maar de wijsheid zag ik. Ik denk: kijk, daar heb je natuur. Daar heb je een hond, daar heb je een kat, daar heb je de duiven, heb je de insecten, en die kennen dat allemaal, en weten dat allemaal, alleen de mens kent zichzelf niet. De geleerde weet niet, die gaat nu ... is nu bezig hier – daarom is het belachelijk – om de mens zijn homoseksualiteit af te nemen. Dat doen ... daar zijn doktoren toe in staat. Ja, wat gaan ze nu doen?

(Meneer in de zaal): 'In staat om het te proberen, bedoelt u?'

Dan moet u die machteloosheid ... Seksualiteit is gevoel, maar dat weten ze niet. Nu is er een normaal lichaam, moederschap, en daar zit een man in, die horens die komen eruit vanbuiten. Die mensen hebben allemaal horens of ze hebben geen horens. En nu gaat de dokter snijden, opereren, en haalt hij die homoseksualiteit zuiver voor de dag. Maar wat is nu, meneer Götte, wat zou u nu zijn als ze dat bij u ... bij mij, laat ik u maar niet nemen, als ze dat bij mij weg gingen halen?

(Mevrouw in de zaal): 'Een hen.'

Wat was ik dan? Een tuut?

(Mevrouw in de zaal): 'Een hen.'

Dan bent u helemaal niets meer, dame, niets meer.

(Gepraat in de zaal.)

Wat bent u dan?

(Meneer in de zaal): 'Een nul.'

Een nul, ja, dan bent u niets meer. Maar de dokter weet nog niet dat dat niet kan, en een dokter snijdt en wil u de homoseksualiteit afnemen dat zuiver, honderd procent gevoel is. Want u gaat uit het vaderschap naar het moederschap, want de ziel als mens leeft in beide organismen. U bent nu moeder, moeder, en ik ben het straks. Anders was God toch verbazend

onrechtvaardig, want u als moeder beleeft God. God openbaarde Zich door alles. En door u, de moeder. In de moeder van een celletje, die kunt u niet eens zien, ontstaat de mens met licht, denken, voelen. Voelt u, begrijpt u dit machtige wonder dat de moeder bezit? En nu komt u uit het mannelijke en uit het moederschap en dan hebben we, op een gegeven moment hebben we geen gevoel van beide. Hoe kunt u nu ineens scheppend zijn als u juist uit dat moederschap komt? En dat wil nu de dokter wegsnijden? Begrijpt u dit? Wat arm. Is dat niet arm? Hoe arm is dat. En nu zegt de dokter en als u dan praat ... Ik zeg: 'Dokter, u staat hier voor homoseksualiteit, maar, voelt u nu niet dat dit hetzelfde is als dat u voor een mens staat die sterft en de laatste snik geeft? En (de dokter) zegt: 'Nu heb ik ... nou zie ik hem sterven, al twintig, dertig, en nou heb ik nog niet gezien waar die ziel vandaan komt.' Hij denkt: die komt uit de mond, hè. Die mond die heeft heel veel te zeggen voor de mens; en daar moet die ziel uit, uit dit kleine mondje daar moet de ziel uit, die grote ziel. Hij denkt: maar dat is maar zo'n klein kijkgaatje, daar kruipt die ziel wel uit. Ik zeg: 'Dokter, waaruit vertrekt de ziel als de mens sterft?' 'Ja, dat weet ik niet. Uit de mond tuurlijk.' 'Nee dokter.'

Weet u het? Waar vertrekt u? Hoe vertrekt u als u uit dit lichaam gaat en sterft. Hoe, uit de mond?

(Meneer in de zaal): 'Uit alle geledingen van het lichaam ...'

Ja, dat is eenvoudig. Er is maar één plaats, meneer, één cel.

(Er wordt door elkaar gepraat, de zonnevlecht wordt verschillende keren genoemd.)

De zonnevlecht is de tempel voor leven en dood. U waait er zo uit. U gaat helemaal ... U kunt er zo uitgaan ook, hoor, want elk mens heeft zijn eigen sterfbed, vrijkomen. Maar u bent hier. Dit is de kosmos in u, dat is de zonnevlecht. En nu kunt u, met de uittreding kan ik er zó ingaan; 's zondagmorgens – u ziet het natuurlijk niet – maar als we op de bühne komen, dan komt meester Zelanus wel eens links in mij en dan ga ik achteruit en dan neemt hij me zo over; hij stapt erin en hij staat erin, hij heeft me. En dan gaat hij weer als hij zo staat, even, hij kan met één voetstap ... U moet hem maar eens vragen of hij het doen wil, in Amsterdam doet hij het weleens. Hij zegt: 'Let nu op', zegt hij, 'nu ga ik weg. Nu zal ik mijn voet verzetten', hij zegt, 'en dan neemt André hem over', en dan komt hij op de grond en ik ga gelijk door, ik ga direct ...

Dat is een diepe wereld, maar die diepe wereld die is tezamen gebracht als het ware door een flits van denken, concentratie. Dus op een miljoenste seconde gaat die enorme wil van de mens, die neemt dat lichaam over, want dat is wat. Dat is nog honderdmaal erger als dat u vijfduizend stoomtreinen en elektrische treinen bij elkaar ... die zijn niet zo sterk dan de wil van de

mens. Als die geestelijk aan het werk is, dat kunt u haast niet bepeilen, maar later zullen ze nog weleens instrumenten hebben – over duizend jaar, of vijf-honderd jaar, misschien wel honderd jaar – en dan staat daar een instrument, en dan gaat de mens denken en dan laat die mens, door denken laat die daarginds duizenden en duizenden huizen bijvoorbeeld ineens, rotsblokken, zomaar uit elkaar spatten. Zo sterk is de mens met zijn wil.

En dan neem ik dat onmiddellijk over en dan ga ik direct denken, eerst op het lichamelijke, handen en benen en ogen, dan kom ik langzaamaan terug en dan laat ik het licht terugkomen en dan ga ik zien, en dan ga ik weg. Maar dan gebeurt er ontzettend veel. En die wil, dat uitreden dat kunt u door de knieën heen en door de benen heen, door de voeten heen, door het hoofd heen, maar de makkelijkste, de universele mystieke manier is: vooruit achteruit links rechts, dat is net het kruis zo, u gaat er zo uit. Maar dan moet u al, die geestelijke persoonlijkheid die moet u al op alle stelsels hebben, of u blijft zo hangen natuurlijk. Alles moet hij overnemen, denken, ooglicht, het gevoel. Mijn oogvlies kan ineens uitsterven door één trance, dan komt er een stoornis. Bijvoorbeeld, als u ergens aan edele organen het licht even onttrekt, dan voelt u wel, dat sterft onmiddellijk af; en is een stoornis, dat is net een bloeditstorting. Dat wil zeggen: er zijn organen, als ik hier mijn leven onttrek ... die vinger, dat is het uiteindelijke al, maar hersendelen, het licht in de ogen, als u dat even ontdoen kunt van het leven, van u, dan voelt u wel, dat valt in elkaar, en dat zakt in elkaar, dat verdroogt als het ware op de seconde, en u hebt een stoornis, u hebt een uitstorting, of uw licht is ineens verzwakt. Dat kan allemaal, met dat leuke gepraat in Diligentia (zaal in Den Haag waar Jozef in trance sprak) kan dat allemaal gebeuren, met schilderen, met genezen, met schrijven en met alles. Honderd miljoen gevaren. Ik had, ik begrijp het zelf nog niet, ik had al gek kunnen zijn; dat kan niet want het bewustzijn was er, dan had ik als kind al kierewiet geweest. Maar dat kan niet. Maar stoornissen, lichamelijke stoornissen, dat is doodeenvoudig, als die meester dat niet allemaal kan, dan breekt hij u lichamenlijk en geestelijk.

Maar om nu op die homoseksualiteit terug te komen, dan voelt u wel, zuster, hoe armoedig, hoe griezelig, onnatuurlijk die doktoren met hun snijkunst nog zijn. Ik zeg er helemaal geen kwaad van. Als u geopereerd moet worden zijn de heren verbazend knap, blindedarm, wat is er niet opgebouwd zeg maar in de laatste honderd jaar. Vroeger moesten ze u daar bewust open-snijden en dan gilte u, een bloedverlies; één op honderd kwam erdoor. Ik las van de week zo nog zo'n artikel: een galoperatie voor honderd jaar terug, dat was op leven en dood, één op de duizend mensen kwam erdoor. Want dat was een bewust openleggen van uw zijde, en dat was vreselijk, een bloedverlies, moesten sterven, de mensen. Wat heeft men in honderd jaar al niet

geleerd? Maar geestelijk, de diepe kern voor leven, ziel en geest ten opzichte van een stelsel, van een deel van het organisme, dat kent men nog niet. En dat kunt u alleen kennen als u de kosmos kent, de opbouw, hoe God Zichzelf heeft vergeestelijkt en verdicht.

Wanneer die dokter dus voor homoseksualiteit komt te staan – wat uw vraag is: kan men dat wegsnijden? – dan lach ik hem uit. En, ja hij kan ... ik kan u natuurlijk in twee seconden, kan ik u ... ik had helemaal niet zo lang hoeven te praten, maar in twee seconden had ik u die homo ... dat ding kunnen verklaren, in twee woordjes. Maar dat denkt u er zelf maar bij. Maar dan neem ik ineens alles weg, dan is er niks meer, niets meer. Dan is het geen homoseksueel meer, geen vader meer en geen moeder meer. Want daar gaat het op stuk van zaken naartoe. Als hij diep ingrijpt met zijn mes, blijft er van die moeder en die vader niets meer over.

(Mevrouw in de zaal): ‘Houden ze dan de stoffelijke evolutie tegen?’

Kunnen ze. Ja, er is zoveel. De mens die al van homoseksualiteit af wil, die moet eerst bij de meesters komen aan Gene Zijde, bij de geestelijk bewuste dokter. U krijgt straks ook colleges hier. Waar wij het nu over hebben, dat moeten ze toch allemaal leren zo meteen? Ik heb dat aan Gene Zijde gezien, maar dat moet toch zo meteen aan de universiteit worden verklaard? Hij zegt: ‘Ho, wacht eens even, meneer, hier wordt niet meer gesneden.’ Die dokters die krijgen toch straks door het directe-stemapparaat colleges van de geestelijk dokter uit de zevende sfeer, die kijkt door het organisme, die weet toch waarvoor, vooral moederlijke en vaderlijke stelsels, waar die allemaal voor dienen? Daar wordt niet meer zo ... Voor die dingen dan mag er niet gesneden worden, meneer, u blijft normaal homoseksueel en u tracht ... dat is geen homoseksualiteit, maar dat is: vanuit het moeder- naar het vaderschap en omgekeerd; dus u hebt dat maar te aanvaarden. U bent nog zo, straks komt ... u moet terug naar de aarde, u zult ook terug. En wie homoseksueel (zie artikel ‘Homoseksualiteit’ op rulof.nl) is, die – voelt u wel – die gaat al terug want u zult of man of moeder zijn; maar halfbewust, u bent of dierlijk moeder, of dierlijk vader, scheppend, dat kan allemaal. Maar aan Gene Zijde ziet u geen homoseksualiteit. Met andere woorden: moeten allemaal terug. Moeten moeder worden, of vader. Want u kunt toch, halfbewust voor vader- en moederschap kunt u toch geen eerste sfeer gaan beleven? In de eerste sfeer bent u óf honderd procent moeder of vader, neen, u bent het beide. En als u dat nu half bent, u mist iets, dan is er toch geen geluk daar in de eerste sfeer? Dus, waar is de aarde voor? Om u gereed te maken door vader- en moederschap voor dat geestelijke geluk. Want daar bent u waarlijk in alles gelukkig. Maar dan moet u honderd procent moeder zijn of vader, scheppend en barend. Is dat niet normaal? Dus die mensen gaan terug en worden

moeder. En nu komt een dokter en die snijdt erin. Waar wil die in snijden? Dat is gewoonweg afbraak. En men snijdt voor zoveel. Daar kun je nog wel zesentwintig jaar over praten. Maar dan moet u de vragen stellen want ik ken er wel honderdduizend. Ik kan u honderdduizend antwoorden geven voor dit. Ik heb er niets aan, want dan gaan we naar de kosmologie en dan gaan we die organen ontleden. En het gaat hier vanavond niet alleen over homoseksualiteit. Want elke vraag die u stelt is kosmisch diep. Ik kan er zo een kosmisch probleem van maken. Ik doe het trouwens altijd. Want als ik alleen dit maar ja en nee zou zeggen, dan had u aan die avonden niets. Ik maak er een ... Ik haal er een hoop bij, waar het contact en waar het verbinding mee heeft. Nietwaar?

Hebt u er niets meer over?

(Mevrouw in de zaal): 'De graden ...'

U moet eens meer gaan kijken. U bent toch zuster, nietwaar?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

U moet nu nog meer gaan kijken in een ziekenhuis en u kunt ervan genieten. En dan moet u dat ook eens tegen de dokter uitspelen, dan krijgt u heerlijk terug.

(Mevrouw in de zaal): 'Hij zou vragen of ik gek ben.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Dan sluiten ze me op, dan zegt hij: u bent gek.'

Nou, dan, als hij tienmaal gezegd heeft dat u gek bent, dan zegt u de elfde keer: 'Mijn hemel, het klopt.' Hoe komt die eraan. Ik heb jongens gehoord in een psychopathische inrichting, die hebben mijn boeken gelezen, waren hier. Toen zegt die dokter: 'Hoe kom je aan die dingen, want dat is waar wat je daar zegt.' Hij zegt: 'Nou, dat haal ik ... ik ben een leerling van Jozef Rulof.' 'Dus toch!' En toen kwam een ander: 'Ja, dokter.' Hij zegt: 'Hoe bestaat het, hè? Daar staan we.' Ik zeg: 'Vertel maar precies wat ik heb gezegd.' Wat hij bereikt, en hij bereikte niet meer. Hij zegt: 'Ja, het klopt.' Hij zegt: 'Dokter, u kent de geest niet, de ziel niet. De ziel kent u helemaal niet. Maar de geest van de mens die kent u niet eens, dat is de persoonlijkheid, het gevoelsleven (kent u) niet. U weet niet eens waar alle stelsels op werken. Hoeveel kracht bezit een mens om uw (elektro)shock op te kunnen vangen? Wat bereikt u met uw shock? Hoe is het gevoel? Hoe is de persoonlijkheid? Hoe zijn de weefsels? Wat maakt u wakker? Want door de shock kunt u een stoffelijke ziekte wakker maken. Wist u dat niet?' En toen stond die man, hij zegt: 'Ja, want we hebben het gezien. Daar kreeg er één zware longontsteking door de shock.' 'Ja, meneer. Maar die longontsteking die zat er al, dokter, en nu kwam die wakker.'

(Iemand in de zaal): 'Ja.'

Wie zegt 'ja'? Ja, dame, en zo vangt u alles op. En dan ben ik geen dokter. (Mevrouw in de zaal): 'Die lag latent natuurlijk.'

Ja, die liggen er allemaal ... U maakt, met een bloedtransfusie maakt u dingen wakker, met een shock, dit en dat en duizend dingen. De mens is niet normaal. De mens is gezond? U dént dat u allemaal gezond bent, maar u zit allemaal vol met gal- en nierstenen. U allemaal. Is er niet één hier die geen galstenen heeft. Wist u dat niet? En het bestaat niet, want als u geen gruis hebt dan deugen uw nieren niet meer. U zit vol met gruis, allemaal. Er bestaat geen lichaam dat geen gruis, geen nier ...

Wat zegt u, dame?

(Mevrouw in de zaal): 'Wel met gal, maar toch niet met stenen?'

Galstenen?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, dat doet zo'n pijn.'

Nee, mevrouw.

(Meneer in de zaal): 'Galgruis.'

Nee, stenen ook. Een dame komt bij mij. Ik zeg: 'Ja, mevrouw, ik kan ... u moet naar een dokter.' Ze kreeg pas voor vier dagen pijn. Ik zeg: 'Mevrouw, u zit vol met galstenen.' Ik heb zo twintig, honderd mensen gehad. Ik zeg: 'Nou, ik zie er minstens', de dochter kwam erbij, ik zeg, 'er zijn er misschien wel driehonderd.' Toen zegt ze: 'Bent u helemaal krankzinnig?' Mevrouw, driehonderdvierenvijftig kwamen er voor de dag. Twaalfhonderd. Groot en klein. En dacht u dat u vrij was van galstenen? Dan deugt die gal niet eens, want dat komt tot steen. Die zegt: 'Maar meneer, ik heb het gisteren, eergisteren heb ik het pas gevoeld.' Ik zei: 'Mevrouw, toen u kind was, begon het al. U loopt al twintig, dertig jaar met die galstenen rond.' Maar die waren niet geprikkeld en nu komen de zenuwen en nu gaat het beginnen. Allemaal zenuwkwesaties. En dat geven de dokters ook volkomen toe want er is haast, bijna geen mens die vrij is van, voor de nieren met gruis, en voor de gal met stenen. Zonder stenen, een mens zonder galstenen? Is een openbaring, een openbaring. En dan driehonderdvijf, driehonderd-twintig, een ander tweehonderdachtien. Ik zeg: 'Ik kan ze er niet uitkrijgen.' Een niersteen kan ik nog weggrijpen, maar dan moet die niersteen net daar op een hoogte zitten waardoor ... door het magnetiseren krijgt u een slijmachtige toestand om die steen en dan moet hij los. Want het is net of u zo'n bloempje hebt – weet u wel in de natuur? – die blijft overal op hangen, zo'n knopje, zo is een steen, die zuigt zich vast, en dat is scherp, en dan ... en prikkelt die ergens over, dan schreeuwt u het al uit, dan krijgt u al aanvallen en dan houdt u het al niet meer uit. Maar die liggen heerlijk in een donsachtige slijm, dat is een aura, net weer precies als de aarde in de dampkring, en daar liggen die lelijke steentjes in. Zitten ze vanbinnen, krijg ik ze er niet meer uit. Ik heb er, tal

van nierstenen heb ik kwijtgeraakt, maar dan, dan moesten we ze zien, en was het mogelijk, anders kunt u duizend jaar magnetiseren en dan krijgt u ze toch. Maar dat was mogelijk. Ik zeg: 'Mevrouw, die komt vanzelf.' En dan het loskomen is nog een verschrikkelijke pijn, het scheurt alles stuk. Maar ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer, kan men ook met een versteende nier geboren worden?'

Een kind?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, met een versteende nier geboren worden?'

Ja, dat kan allemaal. U hebt ... verleden las ik en hoorde ik, en van een dokter wist ik: er was iemand die was vanbinnen volkomen, verschillende organen, versteend.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik heb een zoon, die is met een versteende nier geboren.'

Ja, kan. Dat kan, u kunt een versteende nier, een versteende ... de gal heeft dit. Er zijn merkwaardige toestanden ontstaan waardoor de mens versteent. En dat kan bij de geboorte al beginnen. In u kan het al beginnen. Ook mogelijk. De vreemdste toestanden heeft de moeder gebaard. Stoornissen zijn het, alleen maar lichamelijke stoornissen, dat zijn lichamelijke stoornissen. Maar is het niet vreselijk?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik heb in het ziekenhuis gelegen en daar was een man en die versteende helemaal.'

Ja, hebt u ook. En die ziekte die is al oud, die komt uit twaalf-, dertien-, veertienhonderd, vijftienhonderd had je het veel, nu hoor je er niet zo veel meer van. Maar die ziekte is al oeroud en ze weten nog niet wat het is.

(Mevrouw in de zaal): 'Is het niet een soort verkalken ook?'

Verkalking. Het is natuurlijk een ... U voelt wel, hier hapert en hier is er een ... hier hapert er iets aan de klierstelsels. Het zit ook pertinent in de klierstelsels want de klierstelsels ... als de klieren niet voeden dan verstenen we in een korte tijd. Dat houdt ... het verdroogt en dan, door de zuren die het lichaam bezit, versteent het. De zuren, die doen dienst als de, zeg maar, de kalk voor de stenen op elkaar te plakken om een huis te bouwen. Zo hebben die slijmvliezen en die klierstelsels allemaal een werking en een taak voor dat en dat en dat en dat, bloedsomloop en al die dingen meer. Maar die klierstelsels voor elk orgaan, tot de kleinste cellen toe ... We zijn één stelsel, één klierstelsel zijn wij eigenlijk. Voelt u? Er zijn maar zo weinig organen, edele organen die voelbaar ... en ruimte hebben en elasticiteit bezitten, dat zijn er maar zo weinig, want álles is één cel, één klierstelsel is dat. En elk orgaan bezit de eigen klierstelsels want dat zijn de stelsels om, de kanalen, om het eigenlijke ding te voeden, de benzine voor de motor. En als u dan zo'n menselijk deel uit elkaar haalt dan ziet u wonderen, maar dan moet u de

slijmstelsels, de klierstelsels begrijpen. En als dat er niet is ...

Ik heb een dame behandeld die had in zeven jaar niet gegeten, dat is nog erger. En ze was lekker ... lekker eh zwaar. Ik heb het u verteld. Niemand geloofde het, de dokter niet. Hij zegt: 'Dat kun je de kat wijsmaken.' Toen zegt haar zuster: 'Ik geloof het ook niet.' En de zwager niet. Toen zegt ze: 'Het is vreselijk, vreselijk, vreselijk.' Zegt ze: 'Meneer, ik lijdt het meeste omdat ze me uitlachen, ze geloven me niet.' Ik zeg: 'Ga ernaartoe.' Toen ging ze ernaartoe, dan was ze drie maanden bij die zuster, toen werd die zuster van angst ziek. Zij at niet in twee maanden. Toen zegt ze: 'Maar mijn lieve God, jij mankeert iets.' Toen zegt ze: 'Ja, wat een wonder, ik kan niet meer eten.' Maar wel een beetje thee en zo, maar nooit meer eten. Ze leefde op mijn kracht. Als ik maar kwam en ik ging maar even zo in de buurt staan – hg hg hg, dan ging dat lichaam al – zo even daarachter ... Ik zeg: 'Nou, voor vandaag heb je alweer genoeg.' Even, twee minuten zo, want dan begon het al. En dan moest ... dan kreeg ze enorm de hik, dan ging die maag werken, en dat moest dan even werken en dan ging het daarna weer zakken. En dan kon ze zo'n twee maanden teren op die kracht. Ik moest ze in de oorlog loslaten want toen was het een bundeltje beentjes. Toen hoefde ze ook ... Zij was in de oorlog, vermagerde iedereen, en zij was als ... hemel ... Toen zeiden de mensen ... Toen zegt ze: 'Nou heb ik het nog erger.' Want de mensen (zeiden): 'Jij hebt natuurlijk van alles in je kelder zitten.' Toen zegt ze: 'Is het niet vreselijk, meneer Rulof? Nou denken ze nog dat ik van alles eet.' 'Ja, de schoorsteen die rookte vanmorgen ook, hebben natuurlijk biefstuk gebakken.' 'Moet je dat mens zien. Blozend, hè, rood.' Had in zeven jaar, in acht jaar, in negen jaar al niet gegeten. Toen werd ze uitgemaakt voor zwarte handelaar.

Maar u ziet het, wat er al niet door die problemen te beleven valt. En dan kunt u nog wel doorgaan. Maar ik ben niet van plan om vanavond voor dokter te gaan spelen. Maar wanneer u het daarover hebt, dan zult u moeten beamen, zuster, dat de mens nog, ook de geleerden, nog heel weinig van het menselijke organisme afweet. En dat zeggen ze trouwens zelf.

(Mevrouw in de zaal): 'Hoe komt het dat de niersteen zo schittert?'

De nier schittert?

(Mevrouw in de zaal): 'De niersteen.'

Schittert? Weet u dat niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Als een diamant.'

Weet u dat niet? Hebt u al eens een steen in het water gezien die niet schittert? U haalt de zee er weer bij. Als u die stenen ... die nier die doet niets anders dan ... dat is een baggermolen. Dat is ... Wat een planeet voor de ruimte doet, doet de nier voor het menselijke organisme; houdt, maakt de boel schoon, nietwaar? De nier is een zandzuiger, een schoonmaker van het

menselijke organisme. En daar komt het water doorheen, allemaal ... net een spons, heel de dag gaat het zo. Als u dat nu eens allemaal in werking zoudt kunnen zien. Ik heb elk lichaamsdeel aan Gene Zijde ... Hebt u 'De Volkeren der Aarde' gelezen? Daar staat het immers in, u kunt immers, in de Tempel der Medici, daar hebben ze immers alles, daar kunnen ze u de mens laten zien, levend geestelijk, elk organisme werkt op volle kracht, door de meesters, door mij. Als dat lichaam van u is, dan kunt u het daar laten werken en dan kunt erdoor kijken en dan kunt u dat zien hoe dat bloed loopt, daar kijkt u zo door. En dan, als u ... daarom zeg ik nogmaals: hebt u al eens een steen in de wateren, haalt eens een steen uit de zee of uit een modderachtige toestand, waar het maar, waar ... in de wateren; is die al eens zwart of hobbelig of vies geweest? Dat kan toch immers niet? Die wordt schoongeschuurd. En bouwt zich, dat is een fijn weefsel, en ook weer een stof, zeg maar, dat zuigt zich langzaam erop, zet zich vast, en dat vormt zich, verhardt zich. Het uitdijende heelal als elementale wetten, speelt zich in de menselijke nier af en in de galblaas. Is dat zo onbegrijpelijk? Had u nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Ik heb wel eens een niersteen gezien en die leek meer op porselein.'

Ja meneer, ze zijn zo plat. Ik heb ... we hebben ze geschilderd. Jongchi heeft ze verleden geschilderd, hij zegt: 'Daar heb je een niersteen.'

(Meneer in de zaal): 'Als een naald.'

Ja meneer, als een berk, van een boom, een fijne naald, een fijn weefsel van een fijne iepboom bijvoorbeeld, of een kas ... nee, een kastanje niet, een mahonie die ... dat kunt u daar ... Een niersteen is net zo glad, kan net zo glad en net zo weerspiegelen ... het is de dierlijke steen voor de smaragd en een amber. Deze niersteen, als die een kleurtje kreeg, dan zouden de mensen hem nog op de jas hangen. Maar het is maar een grijs iets. En waarom is het grijs, meneer? Donkergrijs, zoiets. Waarom?

(Een dame zegt iets, en nog een dame, het gaat door elkaar.)

Wat zegt u, dame?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat is het eerste stadium van een steen.'

Nee, ik geloof nooit dat u het raadt vanavond.

(Mevrouw in de zaal): 'Omdat het nooit aan het zonlicht is blootgesteld.'

Nou, moet u dat horen: dat heeft geen licht gekend, en alles wat licht heeft, krijgt kleur. Mijn dame, mijn compliment, dat is heel mooi, heel diep. Ja, u ziet, we gaan toch vooruit. Vindt u niet? Maar dat heeft geen zonlicht gekend. Alles wat in de duisternis (is), krijgt geen kleur. Wel in de zeeën, maar ook niet de kleuren weer van dagbewustzijn, want de ... nou moet u eens, kunt u daarbij ... nou gaan we met een bioloog beginnen, bij een geoloog, de man, de kenner van de wateren: 'Doctor, waarom heeft deze anemoon die

kleur?’ Wanneer we over kleuren gaan spreken: ‘Waarom heeft de bloem van de wateren de kleur niet van de ruimte?’ En dan zegt hij: ‘Ja, dat is zó.’ Ik zeg: ‘Nee, meneer, dat is het schaduwbeeld van de aap en de mens.’ De mens is een aap, de mens is een aap, ja. En de aap is een mens. Darwin zegt: ‘De mens is uit de aap geboren.’ Nee, meneer, de aap is het schaduwbeeld van de mens, en die stenen uit de wateren zijn het schaduwbeeld van de plant en de bloem op landelijk bewustzijn. Vindt u dat niet leuk?

(Iemand in de zaal): ‘Prachtig.’

Prachtig, ja. Dat vindt u allemaal terug, het ligt allemaal open. Als ik hier de bioloog had, werd hij stapelkrankzinnig van verlangen om dat te leren kennen. Ik kan u veel meer vertellen, maar ik heb er niets aan, want ik krijg alles weer terug. Een enkeling zegt: ‘O god, hoe bestaat het, hoe bestaat het.’ Ik heb er niets aan want het komt zo door de ruimte heen en het vliegt weer weg. Ja, dat ding (recorder) neemt het vast, maar daarginds snappen ze het ook niet.

(Meneer in de zaal): ‘Meneer Rulof, mag ik wat vragen?’

Nee, die dame wou wat vragen.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ik wilde wat vragen, meneer Rulof. Een parel in een oester, is dat dan eigenlijk hetzelfde wat zo’n dier mankeert, als dat de mens heeft?’

Dus u zoudt zeggen: een parel in de oester, zou dat een niersteen zijn, als een niersteen voor de mens, of de galsteen? Mevrouw, de parel ... Wie weet ... Weet de mens ook al iets van de oester af, wat die parel in die oester eigenlijk te betekenen heeft? En waarom de ene soort het heeft en de andere niet? Ja, nu gaan de mensen natuurlijk denken: die man daarzo, die kerel die denkt dat hij overal verstand van heeft. Maar ik daag u uit.

(Mevrouw in de zaal): ‘Is dat een traan?’

Zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Is dat huilen?’

Ja, voor de wereld. Ja, mevrouw.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ik heb dat eens gelezen.’

Ja, dat is een mooi sprookje. Dat is de traan ... een menselijke ... een traan is het. Die oester die heeft zich leeggeschreid, daar is een parel door ontstaan. Nee, dat zegt de mens, zie, daarom is dat ding zo duur geworden.

(Er wordt in de zaal gepraat.)

Daarom is dat ding zo duur geworden.

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Afscheiding.’

Ja, wat?

(Mevrouw in de zaal): ‘Een zandkorreltje, daaromheen.’

Ja, dat stoffelijke, maar het heeft een goddelijke betekenis. Het is natuurlijk vader- en moederschap. Maar er is nog meer. Kijk, ik zal het u verklaren want u komt er niet achter. In elke cel die God geschapen heeft, leeft de geestelijke kern als ruimte. En nu heeft de oester, de parel van de zeeën noemt men dit, hè, heeft niet alleen het gevoelsleven omgebouwd in die parel, maar ook nog het oog, de persoonlijkheid en alles, en het vaderschap. Het vaderschap van dit leven bezit het menselijke oog als het ware van de wateren. Dus het bewustzijn water heeft zich hier als diamant geopenbaard, dat u ook in de plant ... dat is allemaal in de wateren geboren, maar het heeft vuur ... een steen, een diamant, een smaragd, heeft alleen ... en bloed ... opaal, noemt u maar op, al die edele stenen die zijn gebouwd, gebaad en geschapen door het vuur, door verhitting van Moeder Aarde. En toen ze gingen afkoelen, kregen ze de kleur. Dus dat is landelijk bewustzijn – voelt u wel? – dus dat is barend en scheppend, want ik kan u verklaren of de steen moeder is en vader is, want u krijgt vaderlijk bewustzijn in alles en moederschap. En ook in diamanten en parelen. Want de diamant is, de diamant die het duurste is bij wijze van spreken, die is scheppend, en die straalt van alle kanten uit, maar de moeder ... Dus daar heb je weer zeven graden voordat die steen ook die evolutie heeft volbracht – want die steen, een plant, een stuk gras, en wat u ook neemt, in alles leeft vader- en moederschap en zijn de zeven overgangen te beleven – totdat u die straling als steen bezit, die wij nu diamant noemen. Wij noemen dat diamant. Maar voor God, voor de schepping heeft dat toch een heel andere betekenis en dan krijgen wij alleen het hoogste bewustzijn in deze graad, die toestand als steen dus, mannelijk of moederlijk gezag, zelfstandigheid, door de aarde ontvangen. Dus Moeder Aarde is moeder, vader, en gaf aan al haar leven moederlijk, vaderlijk gezag. En nou hebben wij edelgesteenten en nu hebt u dat ook in de zeeën, en dat is nou de oester, en als u nog veel en veel dieper in de zeeën komt dan vindt u nog, die hebben ze nog nooit gevonden, maar daaruit komt het vandaan en dan ziet u oesters met misschien wel zulke paarlen. En dan hebt u met vader- en moederschap te maken voor de wateren als oester. Oester. En nu is de schelp van de oester, is de dampkring voor dat diertje, en het insect daarin, dat leven, is ontstaan door die en die en die vis. De vis kwam uit de mens, het dier kwam uit de mens, en die vis die baarde weer, en in die en die graad, daar en daar kwam de oester voor de dag. En dat is allemaal met de meesters te volgen en te zien. Ik heb die dingen gezien. Daarom kunnen we honderd miljoen boeken schrijven.

Als u bij een diamantkenner – ik ben geen diamantkenner, ik ben geen dokter, ik ben geen schilder, ik ben geen schrijver, ik ben niets, maar de meesters weten alles – dan zal ik tegen die man, zal ik hem dol praten over

de kennis van diamanten en smaragden. Ik kan de kunstenaar zeggen welke viool dat hij heeft. Ik zeg: 'Meneer, u hebt geen Stradivarius.' Wat is Stradivarius voor zijn viool? Wilt u over muziek beginnen? Over beeldhouwwerk? Over alles wat de aarde bezit? Alles, geloof me, is gevoel. En als u dat ding kent en de ruimte kent dan weet u toch immers hoe dat ding is ontstaan als stof en dan kent u de geest, dan kent u de ziel, en dan kent u de eigen graad, de afstemming en alles.

(Tot de technicus): Nog één seconde?

Dames en heren, de diamant als thee staat klaar. Maar dat is weer een ander bewustzijn.

PAUZE

Dames en heren, ik heb hier een vraag: 'Ik ben nog maar kort hier,' dit is ook weer heel moeilijk geschreven, ik zal even moeten studeren, 'toen ik nog maar kort ...' Van wie is dit? Kunt u mij helpen?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik geloof van mij, ik weet het niet.'

'..toen ik nog maar kort ben ... dáár', kan dat, daar ik nog maar kort ben?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, daar.'

'Daar ik nog maar kort ben toegetreden tot uw contactavonden en dus met uw leer nog niet zover gekomen ben, op de hoogte ben, zo vraag ik dus het volgende: sinds enige avonden treft het mij wanneer ik 's avonds in het donker thuiskom, bij het openen van de voordeur, op de onderste trede, onderste trap, zich een menselijke schim bevindt. Het is maar een ogenblik, dan is het weer verdwenen. Het is alleen maar op de trap want boven op de gang, waar het ook donker is, neem ik die verschijning niet waar.'

En wat wilt u daarvan weten? Of dat echt is, dame?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik weet niet wat ik daarvan denken moet.'

U moet er helemaal niets van denken en u moet er ook helemaal niet op ingaan. Het kan best zijn. Is dat een nieuw huis, een oud huis?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, ik woon er al vijftien jaar.'

En vroeger nooit gezien?

(Mevrouw in de zaal): 'Nooit.'

En sinds u hier komt, hebt u als het ware iemand meegenomen, die wacht u op?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik weet het ook niet, hoor ...'

En is het een jong iemand, een oud iemand?

(Mevrouw in de zaal): 'Nou, een schim is het.'

Een schim.

(Mevrouw in de zaal): 'Het gaat zo weg, een flits. En boven, waar het dan

ook donker is, daar heb ik het niet.'

Kijk, ja, u hebt natuurlijk ... Die dingen heb ik duizendmaal meegemaakt, maar dan had het een betekenis, ziet u. Bij mij gebeurde er niets of er wás iets. Ik kom van mijn zieken af ... Zulke merkwaardige dingen, ik ken die schimmen wel. En dat heeft natuurlijk een diepe betekenis en het heeft een oneindige betekenis en het heeft met die te maken en met die te maken en met die misschien niet eens. Maar dan kwam ik van een zieke en op de trap wachtte mij iemand op. Hij zegt: 'Ziet u mij?' Ik zeg: 'Ja, wat is er?' Toen zei hij: 'Er komt vanmiddag een dame en die heeft dringende hulp nodig want haar kind is ernstig ziek, en ik ben de vader. Eh ... Als ze komt, gaat u dan direct weg want het is een longaandoening en daarom wachtte ik u al op.' Dus de geest, de vader, de dochter, en het kind, dat was een mooi contact natuurlijk. Die vader die wachtte mijn meester al op om ...

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, spoken?'

Nee ... mijn meester al op om dat kind te helpen. En er kwam een ... 's middags, tegen drie uur kwam die dochter en ik zeg: 'Ik weet het al.' Ik zeg: 'Want ...' Toen kon ik die dame al bewijzen geven, dan had zij vertrouwen natuurlijk, dat liet mijn meester weer toe. Hij zegt: 'Gaat uw gang maar en manifesteer u maar, hij vangt het wel op.' Dat was voor mij nu onmiddellijk dit. Dan komt die dame, ik zeg: 'Mevrouw, u hoeft mij niets te vertellen want uw kind is ziek. U hebt een meisje van vijf jaar, is blond, ze ziet er zo en zo uit.' 'Hoe bestaat het, meneer.' Daar had ik dus een clairvoyance buiten degene om, direct vanuit Gene Zijde, en dat kan geen telepathie meer zijn. En zo kreeg ik dan mijn verschijnselen. Die schimmen zijn overal. Ik loop dagelijks door schimmen heen. En de ene mens is sensitief en de andere niet. Maar u moet, als u dat ziet, u loopt maar gewoon door en misschien manifesteert het zich later nog wel eens.

Bent u heel sensitief?

(Mevrouw in de zaal): 'Het is eigenaardig, ik heb het nooit meegemaakt.'

Bent u heel sensitief?

Ik kan u daar duizend verhalen over vertellen. Een ander ziet zo'n schim ook, neemt een huis, komt op een kamer, en, eerst niet, en ineens 's avonds ... gaat ook naar een concert, er zit een schim in die kamer. Toen zegt ze: 'Merkwaardig.' Toen werd ze koud, toen werd ze warm, en dat was ... toen begon het, toen had ze contact gemaakt. Ja, maar die dingen die wil ik u juist niet vertellen, anders dan gaat u ook al op die schim af. Nee, ik zal het maar niet doen. Toen kwam ze later bij mij, ik zeg: 'Ja, u woont daar en daar?' 'Ja ...' Ik zeg: 'Kijk, in uw aura leeft dat en dat en dat en u moet daar maar zo gauw mogelijk gaan verhuizen.'

Maar dat moet ú niet. Dus u krijgt natuurlijk een andere wereld te zien,

en die wil ik nu niet wakker maken want het kan ... Als ik die schim zie, dan weet ik voor welke betekenis en voor welk doel, en dan kan ik dat volgen en dan weet ik of dat goed of verkeerd, of, is dat vroeger geweest, was dat voor een ander, dat het met u niet te maken heeft. Kijk, nu bent u zo gevoelig ... want u loopt dagelijks door duizenden schimmen heen en u ziet ze niet. En daar is het wel iets. Maar kan het niet de eigen schim zijn, van uzelf, die u zo ziet bij wijze van spreken? (Mevrouw in de zaal geeft blijkbaar een teken van ontkenning.) Nee, een hele andere.

Er was een dame ...

(Mevrouw in de zaal): 'Ik ben ook helemaal niet bang.'

Nee, hoeft ook niet.

(Mevrouw in de zaal): '...als ik aankom dan denk ik: hé, wat is dat? Ik loop gewoon door de trap op.'

Want gaat u werkelijk op die schim in en u zou dat volgen en u bent een beetje sentimenteel bij wijze van spreken en overgevoelig, u voelt wel, de grootste narigheid komt eruit, want die mensen klampen zich daaraan vast. En nu zeg ik: laat dat lopen, loop er maar doorheen. En zeg: 'Goedenavond, meneer, bonjour. Het is koud zeker hier zo buiten.' Ik begin dadelijk een verhaaltje. Ik zeg: 'Wat moet je hier doen? Die ruimte, een ruimte hebt u en u zit hier op een trappie? Mooi met u.'

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, zitten dat doet hij niet, hij is lang, hij staat te springen.'

Goed, laat hem maar staan en laat hem maar vliegen, hij zweeft in de ruimte.

Maar ik zeg: 'Roken, meneer? Roken?' Hij zegt: 'Hè, ik kan toch niet meer roken.' Ik zeg: 'O, dan heb je toch verstand, dat je niet meer kunt roken. Nee, je bent geest, je bent schim.' Ik begin dadelijk een verhaaltje. En misschien met onzin. 'Je hebt ruimte en nu zit je hier op de trap. Op wie wacht je, op Zwarte Piet?' (gelach) Dan zeg ik: 'Hier gibt es überhaupt nicht zu schwarze Pietzen.' (gelach)

Maar, ziet u, die schim die kan met u en met een ander te maken hebben maar u gaat er maar niet op in. En ik heb geen andere verklaring want ik heb geen contact. We zullen maar aannemen dat die man niet op Zwarte Piet zit te wachten. Maar meer mensen hebben dat gehad, mevrouw. Ineens dit, ineens zus. Merkwaardig, horen ze dit of ze zien dit.

Ik heb bij mij in de straat, jaren geleden, zegt ze: 'Het is merkwaardig, meneer.' Daar had ze van gehoord, dat ik gek was, in die straat, en toen dachten ze: misschien doe ik het wel want ik woon ook in de straat. En toen ging er op een zeker uur ... daar ging altijd de lamp knipperen op de gang. Toen moest ik nog oppassen. Toen zei een ander: 'Ach, ga nou gauw door.'

Toen vonden ze mij al een zwarte magiër natuurlijk, want ik zal die bel wel beheksen. Ik zeg: ‘Nou mevrouw, als het zover is dan zal ik u toch eerst waar-schuwen, zie.’ Ik zeg: ‘Ik ben wel eens aan het heksen geweest, dame.’ Toen zeg ik: ‘Want’, ik zeg, ‘het bewijs ... Die deur daarginds’, ik zeg, ‘past precies op mijn sleutel.’ Toen wilde ik vlug naar huis en toen ging ik twee portieken te vroeg naar boven. En toen stond ik, ik denk: Wat? We hebben toch geen kind en geen kinderwagen? En we hebben een heel ander kleedje. En ik had mijn hoed al lekker aan de kapstok en ik wilde al naarbinnen gaan, ik denk: Goeie, bewaar me, daar stond nog een bed. En we hebben toch niet het bed in de voorkamer. Stond ik bij een ander in huis, hè. Als die mij gezien hadden, had ik in de gevangenis gezeten. Ik deed het per ongeluk.

Maar wie heeft er nog meer schimmen gezien?

Ja, maar nu krijgen we allemaal schimmen, dame, vanavond. Maar ga daar maar niet op in. Ja, u zegt: ‘Ho ho ho ho.’

(Mevrouw in de zaal): ‘Het zal wel weer weggaan ook, hoor.’

Welja, u moet ... als u werkelijk dicht bewust stoffelijk of geestelijk waar-neemt, moet u eens een mooi verhaaltje beginnen, een praatje. Misschien zegt hij waar hij vandaan komt als het een hij is, of een dame.

(Mevrouw in de zaal): ‘Dat kan niet want hij is zo weer weg.’

Dus dan heeft hij geen idee om te praten, en nog onbeschaamd ook. U komt boven en dan rennen ze weg. Ja, wat is dat nu, hè? Ik ben nieuwsgierig of u hem vanavond weer ziet. Misschien zit die, die geleerde of die ziel, die zit u op te wachten en wil u alleen maar vriendelijk groeten.

Ja. En nu maar kijken. Ik kijk dadelijk van welk geloof dat hij is. Ik hoop dat u dat goed begrijpt, want ik maak onzin met een astrale persoonlijkheid.

Er kwam iemand bij mij in huis ... Die denken, die astrale wereld, die denken dat wij mensen, stoffelijke mensen, gek zijn. Komt daar iemand in de kamer. Dat kan bij mij, van de astrale wereld, in mijn hele huis, ik kan Den Haag afsluiten. Ik heb Nederland afgesloten voor een zieke, dame – hebt u dat niet gelezen, met Betje in ‘Maskers en Mensen’, nee, in ‘Geestelijke Gaven?’ – die heb ik behandeld, die hebben we behandeld en toen sloten wij Den Haag af. En toen kon ze Den Haag uitgaan, maar één stap buiten Den Haag, toen was het nog niet zover, toen hadden ze haar alweer te pakken, begon ze te gillen, was het net of ze stikte. Toen zegt ze: ‘Hoe bestaat het.’ Ik zeg: ‘U kunt een straat uitgaan, niet verder.’ Een straat uit. Maar op de hoek van de straat stond die demon weer. En toen moest hij Den Haag uit en toen hebben we hem het land uitgebonjourd, het land uit. Maar die dingen die hebben we meegemaakt.

Dan kwamen ze bij mij ook. Toen zegt hij: ‘Ik zal u laten schrijven.’ Hij kwam, een mooi strikje had hij voor, zo. Ik keek hem zo aan, ik zat achter

mijn machine, meester Alcar die was aan het schrijven en laat mij los. Ik denk: Nou, die hals die heeft mijn meester niet gezien. 'Ik maak u wereldberoemd', zegt hij. 'Deze boeken die zijn goed voor mensen die alles nemen maar daar moet een prikkel in, een sausje.' Ik zeg: 'Wie bent u?' 'Ik ben een Belgisch dichter.' En toen ging hij dichten. 'Mag ik? Mag ik? Geeft u zich maar even dan zal ik het u laten zien. Het is een mooie roman, wereldberoemd wordt u.' Ik zeg: 'Mooi.' Ik keek zo in de ogen van meester Alcar: laat hem maar even modderen. Ik zeg: 'Maar ga uw gang.' En hij pakt mij, hij gaat schrijven. Hij zegt: 'Ik ben bezig, ik ben bezig!' Ik zei: 'Ja, dat weet ik.' Ik stond er al naast, maar ik had mijzelf vast. Meester Alcar erbij, direct. En toen lieten wij hem modderen op de machine. En daar begon hij, vijf, vier pagina's, vijf pagina's. Ik zeg: 'Nou is het goed genoeg.' Ineens terug, nam de pagina's, ik zeg: 'Ziet u.' Vvwiet! En tegelijk vliegt hij mij naar de keel, hier. Ik zeg: 'Gá je weg!' Hij weg. En toen ging ik naar de keuken, mevrouw, de duim en de hand zat op mijn keel: blauw. Ik zeg tegen mijn vrouw: 'Zie je iets?' Ze zegt: 'Dat is blauw, wat is dat?' Ik zeg: 'Daar zat een geest, die wou mij worgen. Hij wou een mooi boek schrijven, maar hij wortt mij eerst.' Toen zegt meester Alcar: 'Die komt voor honderdduizend jaar niet meer op aarde, die weet het in ene keer.' Kijk, die dingen ... Ik kan dag en nacht praten met astrale wezens, maar ik loop er zo door.

U kunt elk ogenblik het contact beleven met Gene Zijde, als u maar normaal bleef. Maar als u gaat zien dan bent u al niet meer normaal. Dan verliest u uzelf. Ik zie dat dagelijks bij de mensen, ik hoor het ook dagelijks bij de mensen. 'O.' Ja, als ik 'O' ga doen en de Maan spreekt met mij, dan maakt de Maan mij kapot. Meester Alcar zegt: 'Dooeenvoudig blijven. Schimmen, je hebt met schimmen niet te maken. Zie je ze, vraag eens iets.' En naarmate ik ontwikkelde, en kreeg, ging ik die meneer iets vragen en dan hield ik hem volkomen menselijk voor de gek. En nu zegt u: 'Ja, maar daar is de dood tussen.' Nee, dood is er niet. Ik zeg: 'Meneer, wat bent u voor een sufferd om hier op de trap te gaan zitten', als ik die zag van u. Ik zeg: 'Wat moet je, wat is dat voor een aardigheid om hier in die modderige straat te gaan zitten? Is allemaal modder op de aarde.' Ik zeg: 'Is het niet koud hier?' Ik zeg: 'Een lekker sigaartje? Toe, kom even binnen.' Ik zeg: 'Probeer het eens om over die drempel te komen.' 'Hèhè,' kunnen ze niet overheen komen, dat is van mij, die buurt is afgesloten. Zit daar. Wat is dat voor een griezel die daar in Den Haag zit? Heeft Den Haag te pakken nu. Misschien probeert hij het in Parijs ook om daar 's avonds te gaan zitten om zich even te laten zien, en dat de mens een schim ziet. 'Meneer, hebt u niet meer dan dat?'

En dan moet u ... De spiritisten, die gaan eropin, die willen ... Nu iemand met een beetje ... Nu bent u, godzijgedankt, nog nuchter. Ik behandel het,

u merkt het ook, ik behandel het ook doodnuchter die dingen. En nu heb ik een spiritist en die wil graag medium zijn: 'Ik heb iets gezien! O, ik zag! Ik zag het!' Nou ga je daarin. 'Ik zag het! Ik heb het zelf gezien!' Ja, ze zagen het. In twee maanden waren ze kierewiet, door haar zien. Want toen gingen ze verlangen en toen trokken ze die schimmen aan, maar ze wisten niet wie het waren. En hier: 'O ja, ja, o, ik weet precies wat helderziendheid is want ik heb ook die schim gezien. En nu schrijf ik.' Ja, van de wal in de sloot. Zo gevaarlijk is dat.

Blijft u maar lekker nuchter, dame, en vraag maar of hij een krentebroodje lust, die schim. Misschien heeft dat arme mensje honger. En als het nou een moeder is of een vader is ... Dit, kijk, alles wijst ons naar intellectualiteit en naar normaal menselijk denken. Wij als mens hier op de wereld gaan toch ook niet op een ... in een portiek zitten, aan een trap, en maken daar: 'Pffsst', blazen naar iemand om iemand bang te maken? Want wie sensitief is en daarop ingaat, die gaat al – voelt u wel – een verkeerde weg op. Gaat u naar dat denken en voelen van die schim. Dat is toch niet normaal? Welk menselijk normaal denken doet dat? Moet u nu eens in de spiritualistische wereld komen. Frederik – hebt u 'Maskers en Mensen' gelezen van mij? – dan ligt Frederik en die zegt ... dan ligt hij te slapen en dan schijnt zo vanbuiten ... de lantaarn schijnt door de ruiten en maakt net een kruis en dat valt zo op zijn oog en vanbinnen onder het slapen neemt hij dat op. Hij wordt wakker en hij zegt: 'Ik heb het teken des kruises gezien.' En toen keek hij door ... 'Verroest, kijk daar eens.' Toen zag hij dat daar door de gordijnen, dat maakte een kruis. Had hij in zijn slaap opgenomen. Maar een spiritist, zegt hij, die rent natuurlijk weg en die dacht dat Onze-Lieve-Heer er ook bij was. Maar het was dus de lantaarn van de straat. Daar heb je dat enorme nuchtere denken en analyseren. Want als je het bent, zie je al voldoende. Ik kan alles zien en ik vraag er nooit naar, ik wil het niet zien, alleen als het nodig is. En als het dan nodig is, is het ook iets. Maar waarom zouden we ons nog langer met die schim bezighouden? Als ik ... Ik hou me aanbevolen, als ... misschien gebeurt er wel iets, hoort u wel iets, ziet u wel iets, nog meer. Maar blijf maar erg nuchter.

Wie van u heeft nog andere vragen?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ja, meneer.

(Meneer in de zaal): 'In het derde deel van 'Het (Ontstaan van het) Heelal' daar staat dat er drie problemen waren die meester Alcar aan André liet zien. Het eerste was de geboorte en het sterven van de Christus op Golgotha, en het derde probleem dat was het kerstfeest vieren in de eeuwigheid ... het kerstfeest in de ...' sferen, 'sferen was eeuwig. Wat wordt daar eigenlijk mee

bedoeld?’

Elke gedachte, meneer, die u opbouwt, moet u eeuwig bewustzijn geven. Dat is kerstfeest. Als u kerstfeest viert, hier – dat is toch wel mooi, dat is toch iets machtigs? – zo bent u met uw ganse karakter in de eerste sfeer. Maar dan bént u het ook. Dat is altijd, eeuwig is de geestelijke geboorte – niet alleen voor de Christus, maar van uzelf en voor uzelf en voor iedereen – is aanwezig in die taak. Dat is het eeuwigdurende van uw kerstfeest in u. En dan is er de kerstfeest als je ... Nu hebben wij kerstfeest aanstonds, maar in de sferen hebben ze het al achter de rug, bij wijze van spreken, als u het stoffelijk wilt zien; dat is al gebeurd. Want de Christus is in augustus geboren, niet in de winter. Wist u dat?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, u hebt dat meermalen gezegd. Ik wist dat Hij in de zomer geboren was, maar niet in augustus, in juli.’

In de zomer, in juli, augustus, maar augustus, we hebben geen naam genoemd maar ik weet het van Cesarino. Als Christus in de winter was geboren dan was Hij toch bevroren? Maar het kerstfeest is allang in de sferen voorbij, en het is nooit voorbij, want u zult eeuwigdurend in de geboorte en de gedachte en het leven van Christus leven. Dat sterft nooit. Dat is eeuwigdurend. Alles van u, meneer, is eeuwigdurend, wat tot uw goddelijke ik behoort. En dat goddelijke ik leeft al in u, maar is nu nog menselijk bewust of onbewust. Maar de vonk Gods voor alles, voor ziel ... Was u zondag in Diligentia (lezing 42: ‘De Albron voor de mens’)? Dan weet u het. Dat is allemaal in u. Maar hebt u geestelijk licht in uw karakter (volgens uzelf), dan zullen we wel zeggen: nee, dat bestaat nog niet. Is dat ook zo?

(Meneer in de zaal): ‘Ik geloof het wel.’

Hebt u al geestelijk licht?

(Meneer in de zaal): ‘Nee, dat zou ik niet kunnen bezitten, alleen stoffelijk licht. En dat is waarschijnlijk ...’

Nee, meneer, stoffelijk normaal honderd procent licht hebt u nog niet eens. Hebben wij allemaal nog niet voor onze karaktereigenschappen. Weet u wat dat is? Als u stoffelijk geluk bezit, hebt u de harmonische liefde van de hele schepping. Hebben we die?

(Meneer in de zaal): ‘Nee.’

Ziet u, wij hebben nog niet eens stoffelijk lief.

(Meneer in de zaal): ‘Ja, eigenlijk weer wel toch.’

Nee, meneer, wat u liefde noemt dat behoort het lichaam toe, maar niet de geest. Kunt u het nu verwerken? Wij hebben lief, meneer, allemaal lief. Maar dacht u nu waarlijk ...? U bedriegt zichzelf als u zegt: ‘Ik heb lief.’ Meester Alcar die zegt tegen mij: ‘Heb jij lief?’ Ik zeg: ‘Nee, ik zie nu dat ik mezelf liefheb, maar geen ander.’ Ik zeg: ‘Ik heb die mens lief als stof, maar de geest,

moet ik nog aan beginnen.’ En wilt u zeggen, meneer en mevrouw, dat u pertinent de mens liefhebt in de geest? De geestelijke mens die kent u nog niet eens in de mens. En wilt u dan zeggen, wilt u nou over liefde praten, meneer? Daar moeten wij allemaal nog aan beginnen. Wat we liefhebben dat is die persoonlijkheid, die stoffelijke persoonlijkheid, die vrouw, die man. Maar kent u de geest van dat leven? Hebt u dat lief? Nou, dan, meneer, dan kunnen ze ons elk ogenblik kraken want we bezwijken elk ogenblik. Want dan zijn we tegen het geestelijke in de mens in opstand. Waar of niet, moeder? Is dat niet zo? Of bent u al zo heilig, zover?

(Meneer in de zaal): ‘Nee.’

Ik waag het niet te zeggen.

Nou, had u nog iets?

(Meneer in de zaal): ‘Jawel. In die boeken komt meerdere malen naar voor over de godsgenade, en de goddelijke wetten.’ Ja. ‘Nu is in die godsgenade ... daar ligt opgesloten dat als iemand wedergeboren wordt op de aarde en aangetrokken wordt door twee mensen, dat hij dan als een goddelijke genade een taak heeft te verrichten.’ Ja. ‘En die goddelijke wetten – zou ik willen vragen – of de karmische wetten voor de stof ... (niet te verstaan), die de ziel toch moet beleven. Hoe kan men een jongen aanvaarden, hoe kan men werk, dat naar voren laten komen wanneer men werkelijk voor die geestelijke taak berekend of moet geboren worden? Wanneer geschiedt dat eigenlijk?’

Kijk, u hebt natuurlijk gelezen ... Er staat: André, u beleeft een goddelijke genade. Nietwaar?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Maar nu heb ik dat niet meer.

(Meneer in de zaal): ‘U hebt het beleefd.’

Nee, God kan u geen genade geven. Maar nu is het kosmologie.

Meester Alcar houdt zich hier vast aan de mens, nietwaar? Wanneer hij ons die genade, wanneer hij dat woord ‘genade’ uit de boeken en het woordenboek haalt ... dat hoort er ook niet meer in want u kunt geen ... U kunt wel van een mens een genade krijgen, een mens kan u iets geven, maar dan is het stoffelijk bezit, dan is het iets uit de maatschappij. Dan zeg ik: ‘Het is een genade dat ik u binnen laat vandaag want wij hebben een groot diner, of wij hebben een groot feest.’ Dat kan een genade zijn. Maar voor God niet, want wij moeten alles verdienen. Toen wij aan ‘Het Ontstaan van het Heelal’ ... neen, toen we daarmee begonnen met ‘De kosmologie’, toen zegt hij: ‘Ziet u, André, wie u bent? U hebt het zelf gewild. U werd dienend.’ Dit zou terug naar de aarde, omdat wij er ons gereed voor hebben gemaakt, en had met God niet te maken. Maar we werden geboorte. Als u moeder wilt worden, moet u verlangen om moeder te worden en dan is het toch geen genade meer,

want u gaat erdoor, u wordt onherroepelijk moeder. Dus u verandert. Ik ga erop door, ik kan ook zeggen, ja, meneer; ik kan u dat 'genade' en dat 'wet' ... u praat over wet, maar het is helemaal ... het is een wet, het is wel weer een wet, maar die wet is natuur geworden. Zoals ik de natuur liefheb, zal ik met de natuur als liefde en als wet in contact komen en dan ben ik het. Duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

Nu kom ik terug naar de aarde voor dit werk, en dat moet u wel nemen, moet ik ook nemen, want waar moet ik het vandaan gehaald hebben in 's-Heerenberg? Ik zeg nog zostraks in de pauze tegen meneer Van Rossen, ik zeg: 'Elke dag heb ik het erover, het is ontzagwekkend hoe meester Alcar mij hier doorheen heeft gebracht.' Als je toch nagaat, we hebben hier chauffeurs, je kunt toch zomaar niet achter een wagen gaan stappen als je niets kent? Maar ik leerde op een stoel chaffieren, in trance. Toen hadden ze mij, toen had meester Alcar natuurlijk een wonderbaarlijk contact gelegd, door mij chaffieren te ... een chauffeur te maken van mij door een stoel, en die stoel werd weer een wagen. En op straat reden wij weg. Er was een geestelijke monteur, die was gestorven, en die was aan de overkant, en een adept en een leerling van meester Alcar. Dus ik leerde op een stoel chaffieren. Als ik het nu nog terugdenk, we hebben nu de scenario's klaar van Jeus I, II en III gemaakt. 'Maskers en Mensen' verleden niet. Maar in die paar dagen heb ik de drie, heeft meester Zelanus de drie delen van 'Jeus' al klaargemaakt als scenario. Als u die film ziet als Jeus op de stoel, en dan op straat, en met Willem. Mijn God, mijn god, hadden we ... Ik schrei elke dag, ik denk: Ja, als het komen moet, komt het toch. Maar als u dát nog eens beleven kunt. En dan ziet u ook de wet achter de kist, u ziet de geestelijke Lange van Jeus, maar u ziet nu meester Alcar, en dan praat hij met Jeus, hij zegt: 'Kom, wij treden uit.' U ziet een uittreding. We kunnen die uittredingen van de maan en in de ruimte kun je niet verfilmen. Maar dan komen we terug en dan ziet u me schrijven. Hij zegt: 'Boek boek boek boek boek boek. Boeken boeken boeken boeken.' En als ik terugdenk naar die genade waar u het over hebt, meneer, dan is het voor bloed, door bloed, door bloed, door bloed, door bloed, door bloed verdiend.

Ik was deze zomer ... had ik een pijn vanbinnen, ik heb het, enkele van mijn mensen die mij kennen heb ik het verteld. Ik zeg: 'Ik stik van de pijn.' Ik ging op de grond liggen kreunen als een hond. En toen zegt ... ik zeg meester Alcar: 'Wat gaat er met mij gebeuren? Dat houd ik niet meer uit.' Toen zegt hij: 'Nee, want u treedt nu in uw eigen toestand.' Ik hoef geen uittreding meer te maken. De hele kosmos ligt nu voor mij open.

Ik kan, op dit ogenblik, dan zink ik al in de bewuste trance, zo-even was ik in de bewuste trance bezig. Zag u dat? Dan moet u al heel scherp kunnen

zien, maar dan, dan kijk ik u aan, ik zie niemand meer. Alles verwaast ineens, en ineens werd ik parel. Dan is meester Zelanus er en dan gaat meester Alcar bezig en dan worden wij parel, ik kan u nog veel meer van die parel vertellen, maar dan begrijpt u het al niet meer. Ja, ik kan u wel dit en dat vertellen, maar dan begrijpt u het niet meer, maar nu wordt het kosmologie. En dan ... en dan krijgt u dat contact.

Hij zegt: 'U leeft nu in uw toestand die u kreeg doordat u, na de negen boeken', toen had ik kunnen sterven, 'dóór hebt gezet, en daar zijn die vijftien andere boeken met de kosmologie door ontstaan.' Ik begrijp nu nog niet dat ik erdoor ben gekomen. Ik ben er nu door. Sinds zeven, acht weken pas, ben ik eerst door. Nu kan me de kosmos, de maan, zon en sterren, kan mij niets meer doen, want ik lach ze midden in het gezicht uit. Ik zeg: 'Ik ben de baas nu.' Maar voor een tijd terug had de maan mij vermoord. Moeder Water was aan het praten. 'Och, André, kom in mij.' Ik zeg: 'Ja, dat ...' Ik zeg: 'Ja, och moeder', en ik ga even door, ik denk: verrek, ik sta al tot mijn buik in het water, ik verzuip. Ik zeg: 'Jij bent een lekkere moeder, vuile moordnares.' Ik zeg: 'Jij jaagt mij hier in je water en je armen.' 'Je bent in mij geboren', zegt ze. Ik zeg: 'Ja, maar ik verzuip.' 'Ja', zegt ze, 'daar moet jij aan denken.' Ik denk: mijn god, wat een gevaar.

Moet je eens ... Mevrouw, ga nu eens naar de oosterlingen. Ramakrishna, die liep ook zo de Ganges in. Vivekananda pakte hem beet, hij zegt ... Hij zat met zijn hoofd onder de modder, toen zegt Vivekananda: 'Meester, meester, gij verdrinkt u.' 'Welneen', zegt hij, 'Moeder sprak tot mij.' Hij was ... die Ramakrishna zat er ook al in, maar hier in Europa niet één. En een enkele Chinees die heeft het ook over het moederschap van het water, het moederschap van een boom. Daar leefde ik dag en nacht hier, maar ik ... Die zitten nog in hun tempeltjes, nietwaar? Moet u straks horen als we beginnen, hier terug uit die bron waar we nu in zijn, en we komen terug naar de aarde. Ik zeg: 'Ja, Ramakrishna', zegt André, 'dat heb jij niet gekund. Zie je mijn lichaam? Ik ben verhongerd. Jij at niet. Jij zat daar met je twaalf apostelen, die hebben je gediend en gedragen. Maar ik loop hier in de maatschappij en ik moet normaal zijn. Jij ging dromen, ik moet spreken, ik moet typen. Neen, Ramakrishna, ik moet zelfs mijn boeken verdienen om ze uit te geven aan de mensen. Dat heb jij niet gehoord en niet gekund. En jij, Dante ...' Dan moet u eens horen wat André dan eventjes uitslingert naar die geleerden die ook die wetten enigszins hebben aangeraakt. Ramakrishna, een hele grote, en in Brits-Indië, maar in China en Japan daar zaten er. En dan krijg je André te zien, dan krijgt u uzelf te zien, meneer. En dat is geen genade meer. U kunt ... God kan u geen genade geven want God gaf u, aan u, Zichzelf. Dat is geen genade. Dan kan God ook een moedertje een kindje geven. En die arme ziel

die ligt te schreeuwen en die heeft een pijn als ik weet niet wat om moeder te worden, krijgt geen kind. En waarom geeft God aan die andere moeder daar, aan zo'n ... in 'Maskers en Mensen', aan die druil, zegt Frederik, die zich daar versjachert, die krijgt een gezonde drieling, twee jongens en een meisje? En dat kind, die Corrie, die ging naar de kerk, en Maria danken en bidden, dacht u die strijd van die vrouw ... Maar de onrechtvaardigheid ten opzichte van God, dat die, dat die, die slet krijgt daar een gezonde drieling, en dat kind wil moeder Maria danken. Ik heb hier eens onzin van gemaakt 's avonds, maar voelt u ook de heilige ernst?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

Dat is een genade, en dit is afbraak voor God? Genades bestaan er niet, meneer, u moet allemaal verdienen.

Had u nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

Nou, ga je gang.

(Meneer in de zaal): 'Er staat ook in dat de ziel het vader- en moederschap moet beleven en daardoor de mensen op jeugdige leeftijd moeten sterven.'

Wat zegt u? 'De ziel ...' Als wat? 'Als vader- en moederschap.' Als wat? 'Op geestelijke en natuurlijke afstemming', ja, 'moeten het vader- en moederschap beleven.' Ja. 'En daardoor treedt een vroege dood in. Hoe moet ik dat dan verklaren eigenlijk als we gelijktijdig de kosmische wetten erbij trekken?'

Ja. Ziet u, u moet nu eens als u in *Diligentia* een lezing krijgt ... dat vindt u al niet meer in die boeken. Want dat is nu kosmologie. U bent nu al begenadigd. Neen, meester Zelanus heeft de mens die hier al die jaren komt ... Daar zijn mensen die hebben nu zeven-, achthonderd lezingen meegemaakt, die zijn nu klaar voor kosmologie. En die genade, dat is weer geen genade. Hij zegt: 'Nu kan ik eindelijk eens in mijn wereld beginnen, vanuit mijn wereld.' Hij maakte u klaar. De ziel komt terug naar de aarde, wordt vader en moeder. Voor welke toestand, meneer, nu? Voor wat? Als mens? Alleen om het lichaam te beleven, moederschap, vaderschap? Waar gaat het over in dat boek? Nu raakt u met uw vraag het hele universum aan, daarom zeg ik: voor wat? De dierenwereld, bloemen, natuur, wat, wie?

(Meneer in de zaal): 'Voor de menselijke wereld.'

De menselijke wereld. De ziel is het nu niet. Ja, het is de goddelijke vonk wel, maar het gaat nu om de persoonlijkheid mens. Want de ziel is goddelijk moeder en vader. Maar het gaat nu ... die man die u bent daarzo, dat is een persoonlijkheid. Dat gevoelsleven moet nu moeder worden en vader. U bent nu scheppend, u bent man. Dus u komt hier voor vader- of moederschap, dat is nu uw gevoelsleven. Meester Alcar zegt in 'Een Blik in het Hiernamaals' ook, daar hebben we het nog over de hellen, maar er bestaan geen hellen.

Maar we moeten zo praten, zegt hij, ik moet dat schrijven, want de mens weet van ... als ik dat woord 'hellen' niet verstoffelijk en ik leg het niet vast, weet de mens niet meer wat een hel is, dan komen ze nooit uit dit werk. Dus ik moet mij vasthouden aan de taal die nu nog op aarde is, maar die fout is, want hellen bestaan er niet. Verdoemenis bestaat er niet. Dat zijn werelden van onbewustzijn. En nu verandert alles, ziet u? Maar nu gaat u, uit dat boek 'Het Ontstaan van het Heelal' gaat u naar kosmologie, en dat kan ik weer niet want dan moet u de andere reis erbij maken, en dan vang ik u wel weer op, maar dat kunt u niet. Nu gaat u het kosmisch zien. En voor 'Het Ontstaan van het Heelal', maar dit is menselijk gezien. Begrijpt u dat?

(Meneer in de zaal): 'Ja natuurlijk, maar het is menselijk ook zo neergeschreven.'

Dit is nog voor uw denken en voelen.

(Meneer in de zaal): 'Ja, ja.'

De kosmologie is straks voor de adept die geestelijk bewust is. Begrijpt u dit?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

En nu is uw vraag, kijk, ik ga eromheen, ik ga eropin, maar ik kan er, ik heb geen houvast want u geeft ... u zegt: 'Wat moet er nu gebeuren met die ziel en die ...' Waar wilt u naartoe? Miljoenen wetten staan er nu voor u. Komt u voor een taak? Komt u voor het vader- ...? U komt toch al voor een taak, want die taak die hebt u zelf ook alweer opgebouwd. U bent bijvoorbeeld een dokter en u bereikt niet wat u bereiken wilt want uw leven is te kort, u wordt oud, u wordt doof of u wordt blind of wat dan ook. Er zijn geleerden die hebben hier wat gedaan, verongelukten, maar lopen nu met die studie in de (geestelijke) wereld rond. Nu hebben ze hun taak volbracht bij wijze van spreken, lopen ze in het hiernamaals en komen niet vrij van die taak. Ja, een ander neemt het wel over, natuurlijk, maar hij wil dat afmaken en krijgt zijn geboorte. Nu krijgt u het mannelijke lichaam voor een taak, dat kan. Als moeder kunt u dat niet eens bereiken. Nu moet u man zijn om dat te bereiken. En dan krijgt u waarachtig al buiten de wet moeder-, vaderschap om, krijgt u het scheppende mannelijke organisme. Ja. En dat allemaal eigen wil, meneer, verdient. Ik heb daar mensen gezien. Een bekende Weense dokter, die was een kankerspecialist, hij was er nog niet, hij zegt: 'Ik ga terug.' Ik was in Wenen en toen zag ik die man, toen zegt meester Alcar: 'Die gaat, die sterft spoedig.' Hij was ook spoedig weg. Hij komt terug naar de aarde en die zet dat voort. Nou, als u over dertig jaar ... iemand komt die pertinent de kanker ontleedt, dat is hij. Hij komt met bewustzijn van Gene Zijde, ontwaakt, dan is zijn meester nog bij hem. Want hij werkt nu ... hij wordt nu geboren, niet voor vader- en moederschap ...

(Meneer in de zaal): 'Maar om zijn taak af te maken.'

Voor ...

(Meneer in de zaal): 'te dienen.'

Voor ... voor de medici. Hij komt terug naar de aarde om de mens z'n gezondheid terug te geven. Beethoven, Bach, Rembrandt van Rijn, Van Dyck kwamen allemaal om kunst te brengen, alleen, ze kregen het scheppende organisme om kunst te brengen. Wagner. Er is niet één vrouw bij al die meesters. Vindt u het niet leuk? Alleen de man kan dat. Staat ook weer in 'Geestelijke Gaven', moet u eens lezen. 'Geestelijke Gaven' is voor de mens moeilijk, maar de machtigste studieboeken, want ze zijn net zo diep als 'Maskers en Mensen'. Het zijn de studieboeken van de Universiteit van Christus. Als u 'Geestelijke Gaven' goed kent, dan ligt alles voor u open, alles: de menselijke persoonlijkheid, de kunstenaar, de muziek, er is geen geleerde op aarde, meneer, de dief kent u nog. U leest graag kosmologie, u wilt 'Het Ontstaan van het Heelal' hebben, maar als u 'Geestelijke ... Eerst 'Het Ontstaan van het Heelal'; en als u dat hebt gehad, meneer, en 'Een Blik in het Hiernamaals' erbij, dan kunt u 'Geestelijke Gaven' lezen en dan ligt alles van de mens, van zijn karakter, van ziel, geest en kunst voor u open. Dat zijn 'Geestelijke Gaven', de machtigste boeken die we hebben, met 'Maskers en Mensen', voor het karakter.

Had u nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Nee, dank u.'

Wie van u?

Bent u tevrije, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Zeer zeker.'

Merci.

(Tot iemand in de zaal): Ja, meneer.

(Meneer in de zaal): 'Is het u bekend dat een dokter Salomo in Amsterdam ...'

Salomons.

(Meneer in de zaal): 'Salomons.'

Daar zit een broer van hem, daarzo, die kan u een hoop vertellen van die meneer.

(Meneer in de zaal): ' ... dat deze persoon de kanker kan bestrijden tot in de derde graad?'

Hij is bezig, ja. Daar zit meneer Joost, dat is een speciale vriend van dokter Salomons, en die spreekt veel met hem. Maar die dokter bereikt het tot daar en daar en daar. En verder staat hij natuurlijk ook alweer machteloos. Maar voor de derde en vierde graad kan dokter Salomons een massa mensen vrijmaken. Die hebben ze ook ontzettend dwars gezeten. Maken ze nog kapot.

Maar ze krijgen hem niet kapot. Want die man die weet iets, die geeft door zijn ... Kijkt u, die Salomons, voelt u ... Ik heb er geen ... ik zou met die man kunnen gaan praten, en als ik meneer Joost zou zeggen: 'Laten we er samen naartoe gaan.' En dan zal ik hem dat instrument eens verklaren waar hij mee bezig is. Dan zal ik dat instrument eens met de kosmos gaan verbinden. En dan zal Salomons zien, dan zegt hij: 'Mijn god, mijn god, daar heb je het al', hij is ook aan het zoeken, deze meneer. Ik ga er niet op in. Verleden zeiden mensen: zo en zo. Ik denk: O man, modderen jullie maar raak. Maar jullie gaan ernaartoe. Ik word er moe van omdat je toch stil staat bij dit. Maar ik zou hem en Salomons het instrument kunnen verklaren waarvoor ze staan, wat ze bereiken ten opzichte van de kanker, van de lichaamsdelen, en ten opzichte van het instrument waar we over in 'De Volkeren der Aarde' spreken. En, voelt u wel, daar komt een instrument, wat straks, nu nog een diathermie is, dat is straks, wordt beïnvloed door de astrale geestelijke fluïde van de kosmos. U wordt met de natuur verbonden en u hebt niets meer nodig want die natuurkracht zuivert u vanzelf. Salomons is niets anders bezig dan de cellen als kern, als ziekte, de rotting te doden. Is dat niet zo? Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Precies.'

Ziet u? En dat kan ik hem niet alleen in de eerste graad verklaren, voor de vijfde en voor de zesde; ik kan het hem stoffelijk verklaren, en geestelijk verklaren. En ik kan hem verklaren, wil zeggen: lichamelijk. Maar nu het leven, hoe werkt het leven op de kanker? Wij zijn leven, nietwaar? Dit is leven, maar dit leven denkt door mij. En nu kan ik hem dus de kanker als stoffelijke rotting verklaren, ik kan hem de geestelijke verklaren, hoe die werkt, en dan gaan we naar de kosmos. Is kosmisch diep. Deze meneer die is hevig in contact met meneer Salomons, dokter Salomons, en die bereikt ontzettend veel, maar de universiteit moet hem weer niet. Ziet u? Die is weer net even te ver. Alles wat maar even te ver gaat en de universiteit zelf niet kan begrijpen, wordt gekraakt.

Mij kraken ze niet alleen. Er zijn psychiaters genoeg die een weddenschap aan hebben genomen in 1946 toen we in Diligentia de eerste lezingen hadden. Toen vertelde een boekhandelaar, hij zegt: 'Er kwamen er van de week twee hier, die hebben gewed om honderd gulden met elkaar.' Toen zegt de ene: 'In drie maanden praat zich die gek kapot.' Toen zegt die: 'O ja?' En dan stond daar de baas van Mensing en Visser bij. 'O ja, meneer?' Hij zegt: 'Die meneer die kunt ... als jij wilt aanvaarden wat die gek zegt, meneer, dan staat hij over duizend jaar nog in Diligentia.' Hij zegt: 'Meen je dat?' Hij zegt: 'Daar kunnen wij colleges gaan nemen want wij komen er nooit. Maar het is er. Wil jij zeggen dat je voor het eerst hier bent? Ik loop waarachtig in mijn reïncarnatie. Ik loop in dit, ik ben ook helderziend', zegt hij, 'als kind had ik

dat ook. En die gek heeft het ook. En ik wed met jou voor honderd gulden dat je hem over tien jaar nog ziet.’ Nou zijn we al acht jaar bezig. Maar hij is die honderd gulden kwijt. Hij zegt: ‘Hou ze maar want ik heb er niets aan.’

En zo kunt u doorgaan. Die Salomons ook, die meneer, die dokter, die zullen ze straks buigend moeten aanvaarden, meneer. Buigend zullen ze hem zeggen: ‘Och, wat hebben we het u weer lastig gemaakt. Wat hadden we niet kunnen bereiken, nietwaar?’ Voelt u dan niet het gekibbel wat daar en hier en daar en daar en daar ... Universiteiten, dan komt u met een machtig idee, even te ver van dit podium hier, daar heb je een kuil, u verdrinkt. Och meneer, de ganze universiteit slaat u daar in een hoek. Bent u even kinds? ‘Kom eens even op kantoor.’ Salomons die zegt: ‘De ‘droedels’.’ En die gaat door. En die heeft al heel wat mensen van de derde en de vierde graad – hij kan nu mij op de vingers tikken – genezen, maar de vijfde die geneest hij niet, daar staat meneer Salomons ook weer machte ...

(Meneer in de zaal): ‘Die is dodelijk.’

Die is dodelijk. Meneer, leest u nu eens mijn boek, ik ben geen kanker-specialist.

(Er wil iemand iets zeggen)

Nee, wacht eens even. Leest u eens mijn boek en dan moet u eens kijken, meneer, hoe waarachtig de meesters dat ons hebben verklaard, de kanker, de zeven graden van kanker. Hij zegt: die graad, die en die graad is te genezen. En dat doet Salomons en anderen, medicijnen hebben dat ook al gekund. Salomons bereikt het want hij dringt tot de cel door in die en die graad van leven, en doodt het en dan lost het op en dan krijgt u herstel van orgaan. Maar de vijfde graad blijft hij met zijn vingers af. Maar ik ben uit 's-Heerenberg, meneer Leo Joost, ik ben maar een leek. Ziet u? En het klopt als een bus. Is het niet zo?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, door u kunnen we vertellen hoe dat gegaan is. Het was in 1945, dat ik ongeveer een half jaar bezig was om uw boeken te lezen’, ja, ‘waarbij ik plotseling een medisch werk in mijn handen kreeg, waarop stond, als titel: ‘De ontdekking en de genezing van kanker’.’ Ja. ‘Nu was ik natuurlijk precies hetzelfde als de rest van de hele wereld die zei: ‘Die vent die dat geschreven heeft, is gek.’ Ja. ‘Dat was mijn allereerste impuls toen ik het had gelezen. Maar toen ik het boek opensloeg, het was precies op een plek waarop stond dat hij bezig was met het endocriene stelsel, dat wil zeggen, het menselijke klierstelsel wat in het menselijke lichaam zit, en alles zuivert en harmonisch op orde brengt, dat dit hetgene was waardoor hij in staat was de kanker te genezen, wanneer hij dit stelsel kon redigeren en bedwingen.’

En dat was Salomons?

‘U heeft ons geleerd in de boeken ‘Het Ontstaan van het Heelal’, dat het

voornaamste stelsel in de ruimte het zogenaamde klierstelsel is.’

Ja, van alles het voornaamste.

‘U noemde dit het klierstelsel van de ruimte,’ ja, ‘en dat het klierstelsel van de ruimte ook in het menselijk lichaam precies hetzelfde ook aanwezig was.’ Ja. ‘En daardoor wist ik dat dokter Salomons op het goede pad was.’ Ja.

Ik kan meneer, Leo Joost, ik heb mensen gehad, hadden kanker, en die mensen ... waren man en vrouw, en die man was tegen kinderen. Ik zeg: ‘Meneer, wilt u uw vrouw genezen?’ Ik zeg: ‘Als u haar geen kind geeft, krijgt ze kanker.’ Toen lachte hij mij uit, hè. En toen kwam die ... die baarmoeder begon al te storen: pijnen pijnen pijnen. Ik zeg: ‘Meneer, geeft u uw vrouwtje een kindje.’ Zulke kerels die moeten ze nog naar het moederschap slaan. Zij kreeg een kindje; weg stoornissen. Maar ze had kanker gekregen. Daar kwam rotting door. Alles klaar, alles werkt, alles dit, alles dat, een stoornis erbij: kanker. Nee: rotting. Kanker, voor de dokter. Want de cellen begonnen te ontsteken en af te vloeien. Ze had bloedende kanker gekregen. Toen kreeg zij een kind; weg alles. Zie?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, dat is juist het gekke. Want hij verklaart al deze dingen door de disharmonische werking van het klierstelsel’, ja, ‘maar ik vraag mij dan toch af, bij de resultaten die hij uiteindelijk in de loop der jaren bereikt heeft: is het eigenlijk geen waanzinnige wereld waartegen je eigenlijk moet vechten, om in deze wereld iets te bereiken?’

Die man dat is dé specialist op de wereld voor kanker. In Amerika zijn ze ook al bezig. Maar Salomons, die man, dat is een stuk genie. Maar hebt u al eens beleefd in de maatschappij dat een genie onmiddellijk wordt aanvaard?

(Zaal): ‘Nee.’

Toen Socrates begon met deze leer, hij zegt: ‘Hoe voelt u zich als u bent: gelukkig? Wat is gevoel, wat is geluk?’ Toen hebben ze die arme jongen, hebben ze daar een beker voorgezet. Dat ging al buiten de mens om.

Nemen ze dit aan? Alles wat ik u vertel zal men hier op aarde moeten leren en wordt de leer van de universiteit. Of interesseert zich de psycholoog straks niet? U bent miljoenen jaren op aarde geweest, en niet voor het eerst. Heeft men dat ... heeft men dat in Leiden en Utrecht en waar dan ook op de wereld, als universiteit niet nodig? Moet men de ziel als mens en de geest en het leven niet leren kennen? Dat is deze studie. Wij hebben het achter de kist gezien door gaven. Is het dan niet noodzakelijk dat de meesters beginnen? Ze moeten mij, ze moeten anderen aanvaarden. Ik weet heus wel dat mijn boeken de wereld over gaan. Maar die Salomons en voor andere wetenschappelijke onderwerpen, ziekten, de medici, en daar is de psycholoog bezig ... Meneer, gaat u maar niet buiten uw poortje en uw wetje; daar is de Hoge Raad en die tikt u op de vingers en smijt u de straat op. Die Salomons die

wordt bekankerd.

Rechtspraak, daar zit weer zo'n meneer, die weet het niet. Kif, ruzie, jaloezie, hoogmoed. Hij heeft het, ik niet. En nu gaat zo'n dokter die de mensheid wil dienen, die maken ze kapot. Mooie maatschappij hebben wij. En dat vindt de admiraliteit, in de hoogste graad dan, die vindt dat nog leuk ook, dan zeggen ze: ja. Als je nu voor zo'n godgeleerde staat, voor de rechtbank, ik zeg: 'Vuile idioot, wil jij nog praten?' 'Wat? Ik ben rechter!' Ik zeg: 'Nou, edelgeachtbare sufferd, is het nu goed? Wil jij nog zeggen, meneer, dat u rechtspraak kent, terwijl u de verdoemdheid aanvaardt?' 'God verdoemt.' En dan legt hij zijn handen op de Bijbel en zegt: 'Het is zo.' Nou nou nou. Moet ik duizend jaar wachten, terwijl ik weet dat God niet verdoemt? Meneer, ze leggen de handen op de Bijbel en zeggen: 'De rechtspraak is eeuwigdurend.' En daar, daar werden niets anders dan de mensen afgeslacht, in dat Oude Testament, en nu leggen ze er de handen nog op. Dat is de godgeleerde. Meneer, die kraakt u, die kraakt mij want de verdoemdheid hebben ze lief.

En nu de andere wetenschappen? Galilei, meneer, die arme Galilei werd in de gevangenis gestopt omdat hij zei: 'Vader', het was de paus Clemens, wie was het? 'de aarde draait om de zon en niet de zon om de aarde.' 'Ben jij even gek', zegt hij. Toen zei die paus: 'Dat verdommen wij. Jij liegt en je blijft met je handen van de aarde af. Doe je dat?' 'Moet ik mijn wetenschap loochenen?' Toen hebben ze die arme Galilei in het Vaticaan opgesloten, in de heilige stad, moest hij in de gevangenis omdat hij wetenschap bracht. Nou ja. En nu de rest van de wereld.

(Meneer in de zaal): '...de rest ...'

Vindt u dat terecht, meneer? De mensheid is nog niet zo ver. We mogen blij wezen dat we nu de rechtspraak zover hebben. Het is net gebeurd, meneer, en anders stond Jozef Rulof allang op de brandstapel. De inquisiteurs lopen er nog. En als ze mij niet zo te pakken kunnen ... ja, ze loeren er wel op. Daar komt ... Verleden liep daar zo'n zwartrok achter me. Ik zeg: 'Ga je weg met je baard.' Ik zeg: 'Man, als ik blaas, blaas ik je naar Rome terug. Ga weg.' Toen liep daar zo'n katholiek, zo'n oude pastoor, had hij zo'n geestelijke revolver in zijn zak – voelt u wel? – zo'n geestelijke revolver. Ik zeg: 'Wou je paffen?' Ik zeg: 'Doe je broek uit.' (gelach) Hij zegt: 'Wat zei u?' Ik zeg: 'Doe je broek uit en trek een rok aan want je bent geen man meer. Een vrouw ben je trouwens ook niet.' Toen zegt hij: 'Hè?' Ik zeg: 'Zo is het, meneer. Bonjour. Ik ga even sigaretten kopen.' (gelach) Ja, mevrouw, maak ze maar belachelijk want ze willen het zelf.

Had u nog iets, meneer?

Had u nog iets? We zijn met u begonnen, we zijn daar terechtgekomen en tenslotte nam ik het zelf. Weet u nu wat eh ... Salomons is? Als u hem schrijft,

doe de groeten van een onbekende. Noem mij maar niet, want ...

(Meneer in de zaal): 'O nee.'

...want ik ben voor Salomons weer een gek. Daar heb je het alweer. Hij moet van de geestelijke wijsheid niets ... Ziet u, nam hij het nu maar wel. Ramakrishna duldde ...

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Nee meneer, dat kan toch ook niet.

(Meneer in de zaal): 'Eerzucht, maar dat moet ook, want hij heeft de mentaliteit om te kunnen zeggen tegen de rest van de wereld: jullie kunnen allemaal doodvallen, maar ik heb gelijk.'

Doodvallen?

(Meneer in de zaal): 'Als hij die wedijver niet had', ja, 'ja, dan zou ...'

Ja, maar hij kan mij niet aanvaarden, hij zal van een leek daar, van Jozef Rulof, zal hij daar colleges gaan nemen! Ik daag ze allemaal uit, maar ... Al daag ik ze uit en al zeg ik ze: de Zon dit en de Maan dat en Jupiter dit en Venus dat, en zo is en zo is het, zeggen ze: 'Nou ja.'

(Meneer in de zaal): 'Toch heeft hij het van zijn vrouw. Zijn vrouw heeft hem gezegd: 'Zou kanker niet dit en dat zijn?' Toen wist hij nog nergens van. En omdat zijn vrouw dit kleine dingetje zei ... Want hij zei op dat moment: 'Ga jij even naar de keuken want jij weet er niets van.' Nee. 'En toen was het twee weken later, en toen schoot het hem in zijn hoofd en toen dacht hij: laat ik toch eens even gaan kijken.'

Dus dan wordt op die vrouw ingewerkt. Want die Salomons wordt ook wel geholpen. Maar ook die vrouw. Als ze hem niet kunnen bereiken dan nemen ze een kip. Er komt op een morgen bij dokter Salomons een kip binnenwandelen en geet aan het kakelen; hij verstaat het plotseling, hij weet in ene keer hoe laat of het is. Hij is gek. Ik ben, in 's-Heerenberg zeggen ze: mesjokke. Maar laat mij dit houden en hij dat en de rest van de wereld het eigeste, dan zijn we klaar.

Dames en heren, het is time.

Ik dank u voor uw welwillende aandacht. Goedenavond.

(Er wordt geklapt.)

Donderdagavond 27 december 1951

Goedenavond, dames en heren, mijn toehoorders. We gaan beginnen met een hele lange brief: 'Jaren geleden had ik een prachtig visioen. Ik was vaak bij mijn zoon in Deventer, die meermalen tegen mij zei: 'Moeder, als die conferentie in Genève mislukt, dan krijgen wij een ontzettende oorlog.' Hoewel ik het erg vond, bleef ik er niet bij stilstaan. Maar op een goede keer zei hij het weer. Wat de oorzaak was, weet ik niet, maar die keer trof het mij zo dat ik erg zenuwachtig werd. Ik kon het niet loslaten. Ik piekerde er erg over, zo erg dat mijn gestel eronder leed. Ik kreeg veel last van hoofdpijnen, en op een avond was ik zo angstig, dat ik vroeg naar bed ging en bad om uitkomst. Ik viel in slaap. Midden in de nacht werd ik geroepen. Ik zag een hand en hoorde zeggen: 'Zie.' Mijn kamer, die 's nachts altijd donker was, zag ik toen stralend verlicht en was veel groter. In een nis stond een engel. De nis was geheel bekleed met paarlemoeren schelpen. Middenin stond die engel in een sneeuwwit kleed met gouden gordel en twee prachtige grote vleugels, steeds klapwiegend. Ik was vol bewondering. Langzaam verdween de engel en zag ik op dezelfde plaats een palmtak, ook steeds zwaaiende. Geleidelijk werd het donkerder, zo donker, het was zwart, maar toch kon ik die tak goed waarnemen. Plotseling was alles weg, en viel er een bundel gouden stralen op de aarde. Het was weg, en toen werd ik heel rustig.'

En wat toen, dame? Van wie is dat?

(Mevrouw in de zaal): 'Van mij.'

En wat toen? Wat gebeurde er daarna? Is die oorlog uitgebroken?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Kijk, was dat 1914-1918, of de laatste?

(Mevrouw in de zaal): 'De laatste.'

De laatste, o ja. Uw zoon, was die in Genève, of was die in Holland?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, die was in Deventer.'

O ja, in Deventer. Die heeft natuurlijk zijn visioenen gekregen.

(Mevrouw in de zaal): 'Mijn zoon?'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, ik.'

Nee, hij heeft u toch verteld dat de oorlog kwam?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Dit visioen ... U kreeg daar wel een engel te zien en met palmtakken, maar de voorspelling is van uw zoon.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Want deze voorspelling, dat visioen wat u kreeg, dat slaat wel op een engel

en op vrede, maar er kwam oorlog, dus dit heeft geen verband. Het visioen dat betekenis heeft, is van uw zoon. Is dat duidelijk?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Uw zoon zei: 'Moeder, er komt een oorlog.' Als ik dit moet ontleden – en ik geloof dat de mensen dat ook zo voelen – dan zou ik willen zeggen: dat visioen van u, als ik dat waar had moeten nemen, gaat er juist tegenin. En dan had ik gezegd: 'O, er komt geen oorlog, want ik heb een vredesengel gezien.'

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, dat heb ik ook gedacht.'

Ja, u dacht: er komt geen oorlog. En uw zoon kreeg een visioen en zei: 'Er komt wel oorlog.' Dus die engel van u, met die vrede-stak, en in dat mooie machtige witte gewaad met die gouden band eromheen, die ging tegen het waarachtige visioen van uw zoon in, en bracht u eigenlijk, ja eh, van de wal in de sloot.

(Mevrouw in de zaal.): 'Ja.'

Nu, kijk, want als ik dat had moeten zien, dan had ik tegen mijn zoon gezegd: 'Nou, je kunt zien en voelen wat je wil, maar er komt geen oorlog, want ik heb zo'n onfeilbaar visioen gezien en dat wijst helemaal op vrede.' Maar, ja, dit is natuurlijk te verklaren, en dan is er maar één mogelijkheid: en dit zijn uw eigen verlangens. In uw ziel, in uw leven leeft het gevoel en het verlangen om vrede. Dat heeft zich onherroepelijk opgebouwd, want klapwiegende engelen zijn er niet. Dat neemt u. Dat is altijd wel vervelend, maar we moeten de realiteit bewaren, en die realiteit is er niet meer. Hebt u dat visioen niet ontleed voor uzelf? Klapwiegende engelen zijn er niet.

Die vrede-stak, die duidt ... ja, of dat nu geklap is of zo, die engelen dat brengt ons naar de katholieke kerk. En klapwiegende engelen van vroeger, die de herders hebben gewaarschuwd, dat is ook een verhaaltje. Ziet u? Dus hier komt iets wat wij kennen en zelf bezitten tot ons, tot openbaring, tot werking. Voor mij is dit niet anders dan: uw gevoelsleven weigerde het visioen van uw kind te aanvaarden. En nu heeft zich hier in uw geest ... Zo zien de mensen ontzettend veel. U zag het en u beleefde het met 'Maskers en Mensen', met Frederik. Zo verlangt de mens, wil de mens beleven, en dat vormt zich, en bouwt zich, en werkt zich op tot geweldige kastelen en ruimtelijke tafereelen, en zijn het momenteel de verlangens van onszelf. Hier zit geen geestelijke ...

Dat van uw zoon neem ik onmiddellijk aan. En het is gebeurd, hoewel je geen controle hebt, het is gebeurd. Die doodeenvoudige angst van hem, en het doodeenvoudige zien ... Waar hij het vandaan krijgt ... Honderdduizenden mensen wisten dat die oorlog zou komen. Ik was heus niet alleen.

Maar honderdduizenden mensen zeggen nu: 'We krijgen weer een oorlog.' Ik kan het maar niet inpraten dat we vrede houden. En nu sta ik volkomen

alleen. Een enkeling zegt ook: 'Nee, nee.' U zult eens zien hoe dat tergend, tergend, tot zover, tot 1952, tot 1953 staat het toch ... In 1940 is dat geschreven – wat hebben die meesters onfeilbaar kunnen kijken – dat Adolf Hitler moest verliezen, 'De Volkeren der Aarde'. Onfeilbaar, honderdduizenden voorspellingen gaf ik. Op het laatst nog, toen moesten wij daar bij de kust weg. Ik had nog een oude dame, die genas ik, van tachtig. Toen zegt ze: 'Mijnheer Rulof, ik ga weg.' Ik zeg: 'U gaat niet weg! Wilt u, dan moet u het zelf weten, maar hier gebeurt niets.' Want er was eerst sprake dat die hele kust, tot de Laan van Meerdervoort, dat moest allemaal weg. En mijn vrouw die vraagt me ook: 'Laat me maar inpakken want overmorgen komt het bevel en dan moeten we de Esdoornstraat uit.' Tot aan de Laan van Meerdervoort, weet u wel? Maar ik zeg: 'Er gebeurt niets.' Ik zeg: 'Berlijn valt eerder dan Scheveningen.' Wie kan dat nu bij elkaar brengen? Maar Scheveningen was er nog. En Berlijn was volkomen in de soep. Die voorspellingen die krijg je.

Maar gaat er zich iets opbouwen – en nu komt het, en daar kunt u van leren als u het aanvaardt – wat werkelijk, wat direct een beeld opbouwt met dogmatische instellingen, dan voelt u toch wel ... Als u nu aan de overkant bent, en u leeft in een sfeer, een engel die komt met vleugelen, en alles, en een vrede-stak, dat is toch voor ons geen sufferd meer, nietwaar, dat is toch wel iemand die waarheid bezit en werkelijkheid. Waarom zou die die poppenkast klaar gaan maken om te gaan klapwiegen? Neen, dan laat hij zich zien. De moeder laat zich doodgewoon zien in haar jurkje, in haar jasje, een bril op. Je zegt: 'Moeder loopt daar.' En dan gaan ze zich manifesteren. Waarom zouden ze u met zo'n beeld naar de onwerkelijkheid moeten sturen? Want dergelijke engelen bestaan niet. Is dat duidelijk? Ziet u, maar nou gaat ons gevoel ... Uw gevoel is aan het bouwen gegaan tegen dat van uw kind in, want u was angstig, angstig, angstig, en u werd angstig, en toen kwam er een licht dat u tot rust bracht; maar het was geen werkelijkheid. Dus, zou Gene Zijde ons nu met valse leugenachtige dingen, met dingen die niet bestaan en geen werkelijkheid bezitten ...? Moeten ze u nu tot rust brengen, terwijl er toch die oorlog doorging? Moeten ze u een beeld geven wat tegen de waarheid van uw kind indruist? Nu hoeven wij dit niet ver te gaan zoeken. Er blijft alleen één ding over, mevrouw: dit komt uit ons zélf. Er is iets moois en machtigs opgebouwd, en als u dan hoort wat de mensen allemaal beleven, en dan is het: de vaderlijke liefde, en de wens van de gedachte, en dan komt er nog een beetje meer bij.

Had u dat verwacht? Nee zeker.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

Zie, u krijgt wel ... en als u nu ... Er is geen droom, mevrouw, die ik niet ontleden kan. Elke droom kan ik u ontleden, mevrouw, omdat ik de sferen

ken, en nu is het doodeenvoudig. Elke gedachte die breng ik naar de realiteit terug van de sferen. En een mens, een wezen, die daar leeft, die komt niet meer terug met vleugelen van de katholieke kerk, of een oud Bijbels verhaal; dat bestaat niet, want dan maken ze ons kinds en ze brengen ons uit de werkelijkheid, vanuit de werkelijkheid naar iets anders, en dat heeft geen bestaan. Als die man, als dat leven – die zien overal doorheen, die kijken overal doorheen – als die zag dat u de werkelijkheid beleefde, dan had u doodeenvoudig een ander beeldje opgebouwd, en u hebt het. Nu krijgt u, wanneer ze de mens willen bereiken, de eenvoudigste taferelen te zien, zó stoffelijk ...

Verleden, deze dame uit Rotterdam, toen zegt ze ... Toen ging het over een omgeving, dat werd aangevoerd, opgebouwd door een centrale verwarming, dat hoorde er ook bij.

U was het, geloof ik, niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

En dat zat zo machtig mooi in elkaar. En een kind wat was verdrongen, geloof ik, niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

Nou goed, we halen het weer niet op, maar dat zat zo verbazend stoffelijk, geestelijk mooi in elkaar dat u die dingen onmiddellijk kunt ontleden indien u de sferen kent, en dan valt elke stoffelijke gedachte af. Indien de mens ... De eenvoudigste dromen hebben de diepste geestelijke betekenis. Maar wanneer Gene Zijde begint met machtige taferelen, en ze brengen ons daar al dergelijke dingen tot de aarde terug, dan krijgen we rare beelden te zien, en dan beleeft en vraagt de mens. U bent toch, eh ...

Bent u tevreden? Volgende keer hebben we weer wat anders, dame.

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof, mag ik daar nog iets over zeggen?'

Over dit?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, mijn man die heeft in 1934 ... toen zat hij op de kunstacademie in Amsterdam', ja, 'en toen stierf koninginmoeder, Emma.' Ja. 'En toen zei hij tegen zijn medestudenten: nu komt er oorlog.' Ja. 'En de dag dat de koninginmoeder begraven werd toen is mijn schoonvader met mijn schoonmoeder hier naar Den Haag gekomen voor de begrafenis', ja, 'en toen zegt mijn schoonvader tegen hem: 'Ga je mee?' Toen zei hij: 'Nee, ik heb zin in schilderen', want hij was op de kunstacademie.' Ja. 'Toen heeft hij een schilderij gemaakt. De hele morgen heeft hij heen en weer gelopen, van boven naar beneden, toen heeft hij een paar soldatenschoenen genomen en allerlei rommel. En toen heeft hij er iedere keer een streep doorheen moeten geven.' Ja. 'En toen heeft hij een aquarel gemaakt en dat is helemaal uitgekomen. En daar heeft hij een hele beschrijving ook bij gehad.' Ja. 'En dat was een patronentas met een etenstas en die waren met één band aan elkander

gebonden, weet u wel?’ Merkwaaardig. ‘En daar was een doodskop – als mijn man eens meekomt dan zal ik het eens meebrengen, want het is natuurlijk zo’n schilderij -’ ja, ‘en toen was er een doodskop en die keek zo tussen die patronentas en die etenstas door. En daarvóór hangt de pij, dat was de zogenaamde rust’, ja, ‘die daarop hing’, daar heb je zo’n beeld daar, ‘dat was de zogenaamde rust. En die patronentas en de etenstas dat was wat een soldaat nodig had, waar de strijd om was, en de doodskop die kijkt zo precies tussen die twee in, weet u wel?’

Had hij de betekenis en alles erbij?

(Mevrouw in de zaal): ‘Hij had de betekenis, de beschrijving heeft hij erbij, die zal ik volgende week eens meenemen.’

Er waren heel veel schilders die de oorlog onbewust hebben vastgelegd.

(Mevrouw in de zaal): ‘En daartussendoor keek het kruis en dat is de geloofsvervolgung geweest. En die we nu nog hebben. En dan komt er het licht dat eigenlijk de hele wereld zal beschijnen, maar dat is er nog niet.’

In 1938 kwam er iemand bij me – hij was een pianist, hè – hij zegt: ‘Maar als ik ga zitten, dan komen er niets anders dan treurmarsen. Ik zit maar in die dood te wroeten, wat zou dat toch wezen?’ Ik zei: ‘Nou, wacht maar af, over een jaar dan zitten we erin.’ En zo zat de één te spelen. Gene zijde, miljoenen ... Kijk, mensen die met u hebben te maken, uw vader, uw grootvader, of, u hebt levens daar uit Italië, Frankrijk, kent u niet meer, maar daar hebben we machtige liefdesbanden mee beleefd, en die houden ons vast, en die zijn bewust, en zegt: ‘O, daar leeft een kind van me, en die ga ik eens helpen.’ Dan gingen ze ons waarschuwen, en die op gedichtjes, en die ... Kinderen van zeven jaar, mevrouw, met gedichtjes, lag de oorlog in. Zegt een dame: ‘Hoe vindt u dit?’ Het was een gevoelig meisje. Zegt ze: ‘Ineens gedichten.’ En toen zegt ze: ‘Ja, moeder, en toen hoorde ik een ontzettend gerommel en geschiet.’ Die woorden die moesten er nog net bij. Wat is dat?

(Mevrouw in de zaal): ‘Maar dit was in 1934 al.’

Ja, dat is al in, in, in ... Dat was ...

(Mevrouw in de zaal): ‘En toen is de rommel ook begonnen dat hij een keer ...’

Dat is heel vroeg, maar naarmate de dingen kwamen ... In 1939, drie maanden voordat de oorlog uitbrak, wist nóg niemand dat het zou komen, want er was nog altijd een kern dat de mens zei: ‘Nou, er komt nog wel vrede.’ Maar het was niet meer tegen te houden. Nu kunt u zien hoe de volkeren der aarde ... Wij schreven in 1940, in ’39- ’40, dat: de volkeren der aarde komen tot eenheid. Meester Alcar nam me mee naar Churchill en naar Frankrijk en naar hier en naar daar, en dan zag je daar bij al die mensen wezens: ze werden geïnspireerd. Hoe wonderbaarlijk. U hebt gehoord, dat

kunt u nu controleren, de feiten die meester Zelanus vertelt in 'De Volkeren der Aarde' bijvoorbeeld, daar zegt hij: 'Hitler werd telkens beïnvloed door de hogere machten en de demonen.' Maar de hogere machten kregen hem ook. Want de V2 had hij al twee jaar daarvoor, hoorde ik nu van een Engelsman, van een generaal, hij zegt: 'Het was al twee jaar geleden, was dat al klaar.' Maar door een visioen en de voorzienigheid, hij noemde dat de voorzienigheid, heeft hij dat uitgesteld. Hij zegt: 'De voorzienigheid zei vannacht tegen mij: 'Jij laat het, je wacht, en dan ben je zeker.' Maar ze jaagden hem met dat wachten van de wal in de sloot, want toen die twee jaar voorbij waren ... Had hij onmiddellijk die V2 ingezet, dan was er van Engeland niks meer over. Dus het goede, dat kunt u nu controleren, had hem even te pakken. Maar het verkeerde ook. En zo zijn er duizenden en duizenden sensitieven, die wisten pertinent dat de oorlog kwam. En schilders, zoals u dat vertelt, die hebben dat ook beleefd, machtige taferelen.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik zal die beschrijving eens meebrengen.'

Ja. Is er nog iets hierover?

Dan gaan we verder. Ik heb hier: 'Mijnheer, ik heb uw boek gelezen 'De Kringloop der Ziel'. Op het einde wordt erin geschreven dat Lantos genaamd zelf zijn tweelingziel zal aanwijzen.' Is that something? 'Is dat al in drie jaren reeds gebeurd?' Dat boek is al ... in drie jaren? Dat boek is al acht jaar uit, dus. 'Dat u als instrument zelf ook zal ontmoeten ...'

Van wie is dat?

Van u, meneer?

(Mevrouw in de zaal): 'Van mij.'

Ja, dame, ik heb dat leven ontmoet. En dat leven leeft nu nog op aarde. Ik heb ze ontmoet. Maar er hebben zich vierenzestig aangemeld. (gelach) En telkens zei ik: 'Nee, u bent het niet.' En ... en ... en honderdvijfentwintig die bij mij behoorden, zie? Ik ben met de honderdvierenzeventigste bezig. Maar deze hebben zich, vier-, vijfenzeventig, aangemeld. Voor veertien dagen terug kwamen er nog twee bij mij. Ik zeg: 'Nou, dame, u bent net een half uur te laat.' (gelach) Het is al gebeurd. Ik kan me dat indenken, want waarom niet?

Maar ik heb dit leven ontmoet, en, dame, het is dik in orde. Ze leeft en weet reeds van het bestaan af, want het boek is al gelezen. En ze lopen er dag en nacht mee rond. Ze gaan ermee slapen, en ze staan ermee op.

Nou, misschien komen er nog wel een vierenvijftig. Maar ... maar dat kan ik me indenken, want wie zou dat nu niet willen? Nietwaar, meneer? Wie zou dat nu niet willen? Maar dit is onfeilbaar in elkaar gezet. Toen dat kwam, toen zegt meester Zelanus: 'Als het zover is, dan hoor je dat nog wel.' Maar toen zei meester Alcar: 'Dan krijg je van mij een telegram.' En toen kwam er nog een hogere meester en die zei: 'Dan zal ik je het visioen geven.' En toen

kwam er nog één bij, en die zegt: 'Dan stuur ik je daar- en daarnaartoe, en dan weet je het van tevoren.' Zo hebben ze het gecontroleerd dat daar niets tussen kwam. Want, wat zou het zijn? En eerlijk gezegd, voor ons mensen lijkt het zo ontzagwekkend, maar het is doodeenvoudig. Het is alleen een ... U krijgt dat allemaal te beleven. Het is alleen om de mens – dat boek van meester Zelanus, dat hadden tien boeken kunnen zijn – het is alleen om de mens een beeld te geven: u hebt elkaar wellicht nog niet, en indien gij elkaar hebt, wees dan ontzagwekkend gelukkig, want dan hebt u een ongelooflijke genade. Het is weer geen genade, want de één leeft er al in, en de ander die heeft het nog niet.

Maar u bent allemaal, wij zijn allemaal, weten we ook, honderd miljoen jaar te lang op aarde. Wij zijn allemaal nu nog aan het haspelen. We zijn een miljoen, twee miljoen, tien miljoen jaren te lang op aarde door ons karma. Waar leeft dat deel van ons van de maan? Als je dat ontmoet, ik denk dat u uit elkaar ... innerlijk, geestelijk en lichamelijk uit elkaar spat; als er weer geen eigen verlangens bij zijn, ziet u? Want, wanneer dit zich openbaart, dan is de mens zo gauw, zo makkelijk geneigd om te zeggen: 'O, dan loop ik daar maar weg, of ik zal dit wel nemen.' Dat zijn allemaal weer problemen en taferelen, want dan willen ze het hoogste. Wat is nu het hoogste? Wat is nu het hoogste?

Honderdduizenden mensen verlangen naar hun geluk. Ik neem het u onmiddellijk af: u moet in dit leven niet verlangen. U moet in dit leven werken, werken, werken. Ik ben niet bang voor strijd, dames en heren, maar ik ben dood-angstig voor geluk en voor liefde. Geloof u dat? Als u in de sferen ... Mijn moeilijkste tijd was niet dat ik uit de hellen kwam, die demonen die kun je aan. Maar als je even hoger komt, boven je bewustzijn, dan krijg je de sferen van licht te zien, ruimten en werelden, daar wordt er gekoerd ... En als je dan terugkomt, dan bezwijk je. Ik ben bang voor geluk, voor liefde, voor ruimte. Ik ga nooit een stap verder. Ik verlang niet, want dat is het eerste dat ik vermoord, bewust kraak. Ik verlang wel om de wereld, om de mensheid bezit, ruimte, geluk te geven. Het weten is nu ons geluk. Maar nu iets van dit leven te maken om dat andere te verdienen, het komt toch geen minuut, geen seconde te vroeg, en ook niet te laat. Want je zit allemaal ... onherroepelijk zit u allemaal aan karma vast. Hoe uw leven ook is, is doodeenvoudig als u het wilt aanvaarden. Afbraak en vernietiging bestaat er niet meer indien u er zelf niet aan begint. Is het niet eenvoudig? Schluss.

Ik heb hier: 'In 'Maskers en Mensen' zegt Frederik: 'Wij gaan oosters doen. Wij gaan door het westerse gevoelsleven en bewustzijn naar een tweesprong, daarheen waar Abraham de mosterd haalde, en waar je kunt beluisteren ... waar de apostelen in slaap vielen,' dát is even diep, 'je staat nu voor deze

Jeruzalemse haan, en denkt elk ogenblik dat het dier kraaien zal, wat je wilt voorkomen. Had het dier het tegen mij?’

Begrijpt de mens die ‘Maskers en Mensen’ heeft gelezen ...

Mijnheer Brand, is dat van u?

Begrijpt u, meneer Brand, wat daarin zit, hier?

‘Wij gaan door het westerse gevoelsleven en bewustzijn naar een tweesprong; wij gaan echt oosters doen.’

Wat hebt u daarvan overgenomen?

(Meneer in de zaal): ‘Dat we weten en dat we aan reïncarnatie gaan geloven.’

Daar heb je het.

(Meneer in de zaal): ‘De apostelen die geloofden er niet in.’

Dus de tweesprong is niets anders – die Frederik hierin bedoelde: we gaan naar een tweesprong – en die tweesprong is niets anders dan: hier ga je naar de stoffelijke, harde, verschrikkelijke, afbrekende wereld; en hier ga je door het Oosten – dat is de natuur – ga je naar het universum. ‘En na dat alles’, zegt Frederik, ‘hoor je onderweg een haan kraaien, en sta je voor Christus.’ Sta je ineens voor Jeruzalem, en weet je waardoor, of waarvoor die apostelen in slaap zijn gevallen. Die waren onbewust, dus die haan moest en zou kraaien. Maar die haan kraait voor ons ook elke dag. Die haan die kraait heel de dag in de maatschappij wanneer wij mensen ons met dingen bemoeien die ons niet aangaan en dan gaat de haan al kraaien, en dat is ... en dan staan we weer op een tweesprong: goed of verkeerd. Wat wilt u? Die tweesprong staat elk ogenblik voor ons.

Hebt u dat er ook uitgehaald?

En dan zijn ze in slaap gevallen omdat ze dat bewustzijn nog niet hadden. Er wordt nu een ontzagwekkende drukte gemaakt van de heilige Johannes, en de heilige Petrus, en de heilige Andreas. En het waren allemaal grote sufferers. Ja, dat moest de katholieke kerk eens horen. Ik ben Johannes en Andreas – als die man van verleden week hier was, dan sprong die nu dadelijk al op en zegt hij: ‘Daar heb je hem weer.’ – maar, ik ben Johannes en Andreas, ben ik achterna gelopen in de sferen, ik zeg: ‘Johannes, vertel mij eens ...’ Meester Alcar: ‘Wil je ze allemaal zien?’ Hij zegt: ‘Er zijn er enkelen die kun je zien, de anderen leven nog op aarde.’ Dat waren de apostelen van Christus, die leven nu op aarde, en zijn ergens. Ik weet ook waar ze leven.

(Er valt een kerstklok en Jozef reageert): Ik zeg ... Daar gaat mijn bel, mijn klok. Neemt u hem maar mee en bewaar hem tot volgend jaar, meneer.

Toen zegt hij: ‘We waren doodeenvoudige mensen die naar het heiligste zochten, en dat was de Christus. We leefden juist in een tijd dat de Messias zou komen.’ Johannes was de sensitieve; Judas was de hongerige, de mens

die wilde weten; en de anderen: ‘Geloof jij dat wat Die daar zei, gisteren?’ Er waren twijfelaars bij, en dat is ...

Neem me niet kwalijk, als Christus weer op aarde stond, ik zeg het u honderdduizendmaal, en Hij zou weer op aarde iets doen, wonderen gaan doen, dan zegt u: ‘Nou, dat kun je de kat wijsmaken, dat is natuurlijk een occultist.’ Dan was het een oostelijke fakir; en deed Hij het heel erg en innig, dan knalden ze Hem zo op straat neer, rrrr, want het ging boven ons vermogen.

(Meneer in de zaal): ‘Dat heeft die meneer ook toegevoegd verleden week, dat de Christus voor u zou staan.’

Dat is hetzelfde, de hoogmoedswaanzin van een mens. Er zijn onder ons ook nog mensen ... Bijvoorbeeld, er is een dame, die is geopereerd. Een operatie, mijnheer, mevrouw: bijna dood. Ze had door de chirurg gekraakt kunnen worden voor haar hele leven. En dat is hetzelfde wat Judas ... Dat deed Judas; en Petrus en Johannes die deden dat niet, ik heb het ook nooit gedaan.

Er zijn mensen, die willen voor helderziende gaan spelen hier, en kunnen dit en kunnen dat, en dan zeggen ze: ‘Ik weet niet of het uitkomt, mevrouw, maar ik zie u nog eens in het ziekenhuis terug. We zullen wachten of het uitkomt.’ Maar mijn god nog aan toe: ‘We zullen wachten of het uitkomt.’ Dus dat kreng brengt die arme ziel weer in angst, dat het nog zal komen, maar wéten doet hij het niet. Dat zijn duivelen, mevrouw, en die leven hier, en die leven overal. Die willen genezen, en die willen zien, maar ze weten het niet: ‘We zullen zien dat het uitkomt.’ En dan wordt daar opeens weer een arm mens, die bijna gekraakt is, wordt weer ... Omdat meneer of mevrouw gevoelens hebben dat ze zien. Ze zien weleens iets. Ik durf het niet aan, mevrouw en meneer, maar ik was in staat om ze de keel af te snijden. Zulke bandieten leven er nog onder ons, en daar, en hier; zulke verschrikkelijke demonen, om een mens te kraken omdat ze hoogmoedswaanzin hebben om te zien. Ze moesten die mensen ... Ja, het gebeurt niet, maar de lippen ... Ja, wat nog, dan gingen ze vanbinnen tekeer. Welke straf staat daar op? Ik heb meer ontzag voor een slet van de straat die zich verkoopt en een moordenaar, dan voor deze mensen die dat lezen en een mens angstig maken: ‘Ik zie u nog eens in een ziekenhuis. We zullen zien of het uitkomt.’ Ze weten het niet eens, dus dat getierlantijn, die hoogmoedswaanzin, moeten we ook nog op wachten. En als het dan uitkomt, dan zeggen de dames en heren: ‘Ziet u wel, ik had toch maar gelijk.’ Dus die zijn blij met ellende. Ik heb nog nooit een woord over mijn lippen laten komen dat met angst, met beven en ellende en met hoogmoedswaanzin om te zien, te maken had, want ik had mezelf het mes in mijn keel gezet. Meneer, die stakkerige, ellendige, ongelukkige zielen leven nog onder ons, na al het lezen van die boeken. Zou je ze niet? Die moet je hier de deur uittrappen, maar niet die mensen die daar bewust herrie wil-

len gaan scheppen. Is dat erg, wat ik zeg?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Nee, dat is waarheid, je zou ze, je zou ze, je zou ze. Dat is hetzelfde ... En dat kijkt naar Jeruzalem, en dat heeft het over Petrus, die liet zijn haan kraaien. Hier, voor dat soort mensen kraaien er miljoenen hanen, en die kun je hier in de maatschappij horen, maar die willen ze niet horen. Hier vragen ze ... hier zegt Frederik: 'En dan hoor je een haan kraaien', en dan ga je de tweesprong ... Die met hun geklets en gezwam in de ruimte, met narigheid ... Hoe kan een ... hoe kan een ... hoe kan een wezen, een geest van het licht met narigheid komen om u te kraken? U bent net vijf minuten weer aan de wandel buiten, en dan staan ze met zeis en met ophanging en schavot en nog meer, pest en cholera staan ze voor je, omdat iemand ziet. Vuile smerige zwartkijkers, u moest die cholera zelf krijgen. Dan stikten ze er wel in. Ik, ik, ik ... Ja. (geroezemoes in de zaal)

Ja. Maar dan moet je eens kijken, boven daar in de sferen, hoe de meesters kijken, en Christus kijkt. Zegt Christus: 'Heb Ik dat gezegd?' Waarom gaan ze de mensen narigheid vertellen als je het niet weet? Net als dat vervloekte mens die daar kwam 's morgens – dat was een roddelaarster bij ons in 's-Heerenberg -: 'Crisje, ow zoon is allebei de bene afgereje.' Ik werd ... Het was er maar één, maar het was erg genoeg. Daar ging Crisje. 'Allebei de benen kapot', zegt ze. Ik was net zo oud, maar ik had zoveel de kracht, dat ik de vrouw optilde – een jongen, u weet, ik was elf – ik pakte ze zó op en ik kwakte ze zó op de Grintweg. Waar die kracht ineens vandaan kwam, ik weet het niet. Ik zeg: 'Waarom leeft er in de mens niet het gevoel om te zeggen: goh, u staat er goed op.'

Ik heb honderden mensen met kanker moeten behandelen, hebben dat van mij nooit gehoord. Ik had het weg, als het kon en ik moest ze behandelen, had ik het weg. En dan later ... dat meneer kwam, hij was bij een dokter geweest, hij zegt: 'Ja, het was kanker', toen kwam die meneer bij mij: 'Was dat kanker, Jozef?' Ik zeg: 'Wie zegt dat?' Hij zegt: 'Ja, ik heb drie specialisten, die zeggen: 'Ja, we hebben het onderzocht.' Ik zeg: 'Wat hebben ze daar onderzocht? Wat zeiden ze?' Ja, dan kon je zeggen: 'Ja.'

Maar waarom maakt u een mens stuk? Waarom neemt u de mens de rust weg door uw kletspraat, door zien? 'Ik zie u nog eens de nek breken.' Breek dan uw eigen roddelende nek maar. Waarom houdt u in vredesnaam niet op om de mens het geluk ...

Ik probeer mezelf uit te putten om de mens standvastigheid, geluk te geven. Er lopen er daar van die hoogmoedswaanzinnigen en die eisen zich ziendheid, genezing. Als je iets geeft, dan hebben ze het in twee maanden, drie maanden volkomen verprutst en kapotgemaakt. Dat ziet, dat ziet! Die

moesten ze ophangen, deze lui. Dat doet Christus niet. Maar hier op aarde moesten er zijn die ze gewoonweg kilden; en dan zei ik niet meer ... ik stak geen hand naar ze uit. Is dat niet vreselijk? Dit is zo ontzagwekkend treurig. Dat is het kerstcadeautje voor mensen: 'Ik zie je nog eens cholera krijgen.' O, meneer, daar kan ik om belken. Maar of je nou zegt: 'Meneer, ik kan belken, het doet me verdriet, dat is zo verschrikkelijk voor jezelf en voor die andere arme mensen.' Is het dan al niet verschrikkelijk genoeg dat een mens daar onder de messen komt in een ziekenhuis? Dacht u dat die mensen ontzag hebben voor een ziekte, een vrouw of een man die pijn heeft? Daar leggen ze handen op en dan denken ze alleen maar aan de beentjes, en dan zitten ze daar ... Bidden? Moet u eens kijken wat voor een pracht, een heilige kracht ze uitstralen. Zuiver? Een rat die de schurft heeft is niet zo erg in de aura als deze mensen. Want zij zijn erg. Erg? Kun je tegen de kerstboom zeggen. Daar kan ik om belken. Mijn hart en mijn bloed zou ik ervoor willen geven om je het geluk te geven dat ik ken en in het hiernamaals zag! Maar als u het zelf weer kapot slaat, sta ik machteloos en kan ik niets doen, niets. Mens, zet een pot ... Die mensen die kunnen veel beter voor de vrouw eens twee kilo aardappelen schillen, als ze de tijd eens hebben, en op het vuur zetten: 'Vrouwetje, rust jij nu maar eens even.' En dan leggen ze het zien maar aan de kant. Is dat niet beter, dame? Zoudt u die man niet zo willen hebben? Kale drukte. Hebben ze wat van kaartlegsters ...

(Tot de man die voor de geluidsopname zorgt, de microfoon knettert een beetje): Dat ding van u vanavond deugt niet, meneer.

Net nu we eens wat moeten zeggen, weigert dat.

(Meneer in de zaal): 'Nee, hij werkt niet.'

Hij werkt niet.

Ziet u, en dat is dezelfde manier, en dat is hetzelfde spook dat ook Petrus zag. Maar wij bemoeien ons momenteel met geestelijke waarheden. Wij hebben de boeken, wij hebben de werking, wij hebben de wetten verklaard. Petrus en de apostelen wisten niets. Toen Petrus moest bewijzen waar het om ging ... Dat is helemaal zo'n kunst niet. Christus zei: 'Dat is doodeenvoudig, Petrus, want Ik weet hoe je over tien miljoen jaar zult denken.'

Ik ben geen Onze-Lieve-Heer, ik ben maar een ... Ik heb het vroeger veel liever gezegd, dat van Diligentia uit: 'Ik ben maar een groot kreng', dan hoeft u het tenminste niet te zeggen. En dan zeiden de anderen weer: 'Als jij dan een kreng bent, wat zijn wij dan?' Ik zeg: 'Dat moet u weten, meneer, wat u ervan maakt; ik ben nog maar een groot kreng.' Ik zeg: 'Ik ben niks, niks, niks, niks.' Maar Petrus ... als het eropaan komt, dan blaas ik Petrus van mijn hand, en Johannes en die hele boel erbij, die daar liep, en liep te suffen. Want we leven niet meer in Jeruzalem. Ja, daar leeft u nog. Wij staan ook voor die

tweesprong. Maar wij hebben daar een wegwijzer gekregen, een sleutel, zei meester Zelanus zondag, die u met het universum verbindt, die tempel kunt u ontsluiten. Die hebben wij nu, en dat hadden die jongens niet eens, want ze moesten alleen maar geloven. Maar Christus toverde hun de wonderen voor de ogen, en nog stond er één naast en zei: 'Ik heb die man nooit gezien.' Wat moet dat voor een verdriet zijn geweest voor de Messias. Petrus was Zijn beste apostel, Zijn vriend, Zijn broeder, en verloochende Hem midden in Zijn gezicht. Driemaal kraaide de haan. En dat is gebeurd, dat is gebeurd, ja. Die stonden, mijnheer Brand, op een tweesprong en die gingen door het Oosten en overal heen, en ze waren erin, hebben het Westen, het Westen was niet bewust, hebben ze niet gekend, ze hadden de Messias bij zich, en bezweken.

Daarom zegt Frederik: 'Wanneer ... dan hoort ge, als ge aan een tweesprong komt ...' Die tweesprong, voelt u wel, dat wil zeggen: hier ga je naar des duivels, en daar ga je naar het licht, naar de zachtheid, het dragen, het dienen. En dat wil met dat zien en die kletspraat niet te maken hebben, want nu gaat die haan kraaien, en veel erger dan voor Petrus. Want als u zoiets doet, dan remt u de wetten. U moet zelf weten wat u doet. Maar de wet, die de meesters ons hebben verklaard, is ruimte, is sfeer, is licht, is hartelijkheid, wil waarheidlievend zijn. En nou krijgen we kletspraat. Hadden de apostelen niet, want ze waren niet geestelijk bewust. Johannes trad zo nu en dan uit, en dan had hij nog maar ... en bleef hij nog in zijn lichaam. Ik heb de werelden gezien. In gedachten nam men hem mee – en dat waren de meesters weer – en gaf hem een beeld van het hiernamaals, zodat hij sterk zou zijn. En wat bleef ervan over? Allen hebben getwijfeld toen Christus wegging, want ze hadden verwacht dat Christus tegen de wereld zou zeggen: 'Kom eens op.' En toen liet de Messias Zich slaan, geselen, en ze konden Hem rustig aan het kruis slaan, Hij ging liggen. Toen dachten al de apostelen: daar gaat de meester. Dat, dát de Messias? Ga toch weg. Dat is maar een doodgewone rabbi, die zich voor God en Christus heeft uitgegeven. Nu zie je het, het is maar een grote stakker, want Hij hangt daar te kermen. Er waren apostelen bij, die hebben dat verteld, die waren volkomen groggy geslagen, omdat Christus met revolvers had moeten beginnen. Wat had Hij moeten doen? En toen kraaide de haan voor alle apostelen. Er zijn er twee geweest, die hebben zich weggesloten en gezegd: 'Mijn God, mijn God, geef ons antwoord.' En het antwoord hing aan het kruis. Zo zijn wij. En als u daar niet zelf aan begint, dan kom je altijd op die tweesprong te staan. Frederik. En dan ga je door het Oosten ... we gaan door het Oosten, dat zijn de occulte wetten, nietwaar? We komen terug, en dan horen wij en dan weten wij waar Abraham de mosterd haalt. Weet u wat dat betekent?

(Meneer in de zaal): 'Ja, je zegt als iemand weet waar Abraham de mosterd

haalt, dan weet hij het.'

Neen, meneer, wanneer iemand weet waar je mosterd kunt krijgen, dan ben je een Abraham? Neen, dan ben je de zoekende mens, en dan weet je bewust waar de kern van het leven ligt, en dan zal het leven je antwoorden. Dus Abraham ... Frederik speelt, hij brengt in 'Maskers en Mensen' een beeldspraak voor de dag die tintelend de mens bezielt, en die iets anders geeft. En dan weet je waar Abraham de mosterd haalt, dan weet je precies dat je die tweesprong moet beleven. En dan gaat het om: te dragen en te dienen. Maar niet áf te maken en een mens in narigheid te trappen en in onzekerheid. 'Veronderstel dat die man of die vrouw eens gelijk heeft, dan ga ik weer in het ziekenhuis. Dan snijden ze me natuurlijk de keel door of ze halen zoveel weg dat ik bezwijk.' Dat is die vervloekte tweesprong, waar we telkens voor staan? Nee, dat ding is er altijd: dat is goed en kwaad. En nu moeten wij zorgen dat die haan nu ...

Door die boeken zijn wij de mensen een eind voor, want wij hebben nu de toverstaf van Jackson Davis (Zie 'Jeus van moeder Crisje' deel III het hoofdstuk: 'Jeus de schrijver'). Waar is de goeie jongen? Ik heb hem meegebracht van Amerika en daar hangt hij. In de sferen heb ik hem gezien. Ik zeg: 'Jackson, ik ben in Amerika.' Hij zegt: 'Ja.' Hij zegt: 'Van mij hebben ze een tempel gemaakt. Ik ben de grootste die er is, en jij zet mijn werk voort.' Op spiritualistisch gebied was hij de eerste. Ik moest 'Het Ontstaan van het Heelal' nog beleven, en al die boeken, toen bracht meester Alcar mij bij hem in de derde sfeer. Hij zegt: 'Ik waarschuw je ergens voor. Ik moet je waarschuwen. Ik heb fouten gemaakt. Jij mag ze niet meer maken.' Ik ben er godzijdank doorgekomen. Bloed kost het. Ga er maar eens aan beginnen. En dan hoor je, en dan zie je de haan voor je lopen, en dan zou je hem weg willen trappen, maar dan kakelt hij midden in je gezicht, en dan moet je nog dankbaar zijn dat die haan kakelt, want dan is het weer een waarschuwing voor duizend, duizend dingen. Is dat niet zo?

Ik kan hier wel tien lezingen van geven, over die paar woordjes daarzo. Een boek kun je van dit allemaal schrijven. Die 'Maskers en Mensen', daar zullen ze nog duizenden boeken uithalen. Want, voel je, die tweesprong, dat gekakel van die haan, dat zijn we zelf. Want wij laten die haan, wij geven die haan ... dat is de vloek voor onszelf, want de waarheid kakelt nu tegen ons, en roept ons toe: 'Laat het in vredesnaam.' Heel de natuur roept je toe: 'Laat het in vredesnaam.' Dat is dat gekakel. Voor hoeveel horen we nu kakelen?

(Meneer in de zaal): 'Elke dag.'

Elke minuut, meneer, verlooehenen wij en verraden wij weer de Christus in ons. Je kunt Hem niet eens meer verraden, want Hij zal ... Christus die zal zeggen: 'Jazeker. Ik heb daar alles gegeven. Ze hebben me gekraakt en mis-

maakt en mishandeld, maar dat gebeurt geen twee keer.’ Dat wil de Bijbelmens wel, maar dat zullen ze nog wel eens een keer zien, en dan krijgen wij gelijk, dat bestaat niet. Neen, neen, die vervloekte haan in ons, die wordt vervloekt, hè? Maar als Petrus dat niet had gehoord, had hij het nooit geweten. Die arme, goeie Petrus, die is later toen hij die bezieling zag en wist ... want hij heeft zijn visioenen gehad, want Christus wandelde zomaar naast hem. Toen Hij terugkeerde, Christus, en met hem was, hij zegt: ‘Kijk ...’ Hij kwam zo door de muur heen, daar zaten ze te wachten. Hij kwam terug. Toen hebben ze Petrus en de anderen, die hebben ze als varkens aan de ladder geslacht, ondersteboven, weet u dat? De buik zo opengehaald tot zijn keel toe, en zo door zijn gezicht heen, ze hebben hem ... ze hebben hem het vel afgehaald, en die anderen erbij. Die hebben goedgeemaakt, die jongens. Maar voor die tijd wisten ze niet wat u krijgt en wat wij hebben gekregen. Dat was voor die eeuw. Wij zijn begenadigde mensen, dat we nu al die dingen, die boeken, die wetten hebben, mochten leren kennen en dat we nu reeds die wijsheid in ons kunnen opnemen, want het voert ons regelrecht, elke minuut, elke dag, naar Jeruzalem. En als u denkt van niet, nou, dan spreken we elkaar nog. Maar u moet er zelf aan beginnen. En indien u denkt dat Jozef Rulof altijd maar weer kletst, en weer zwamt – hij heeft goed praten, goed praten – ik sta er net zo voor als u. Ik ben tekeer gegaan tegen meester Alcar. Hij zegt: ‘Nou, ga dan maar kapot.’ Ik zeg: ‘Wie kan dit dan bereiken, beleven, wat ik doe? Geen duif. Ik moet iets dragen dat door geen miljoenen mensen gedragen kan worden.’ Hij zegt: ‘Is door één mens mogelijk. Bezwijk. Ga maar kapot’, zegt hij. Ik zeg: ‘Merci.’ U hebt mijn ‘Blik in het Hiernamaals’ gelezen? Nou, ik kreeg een fatsoenlijk pak slaag. Hij zegt: ‘Nou, geef het op.’ Ik zeg: ‘Opgeven? Voor dát gedoe?’ Toen was ik er. Toen was het gebeurd.

Moet u dat niet ook beleven? Nou, begin eens aan uw geestelijke ikje. En begin eens liefdevol te worden. Er zijn mensen hier, dan zeggen ze, dan dit en dan dat: ‘O, wat is dat prachtig.’ Nog geen twee minuten ... Ik begrijp dat niet, ik hoor dat, ik zie dat. Ik kan u precies vertellen hoe u allemaal denkt, komt allemaal naar me toe, hier. Ik zal me wel in acht nemen. Ik ga je alleen waarschuwen. Als ik zoiets zeg, weet: ik waarschuw alleen maar. U maakt zo ontzettend veel voor uzelf kapot. U zuigt zich wijsheid op, en met één zo’n prutsgedachte, iets te willen zijn dat je niet bezit, sla je die ganse persoonlijkheid in de soep. Maar dat soepje lust geen mens: het stinkt er, rottend is het. En dan wil ik je maar waarschuwen, want u maakt zo ontzettend veel ... Ik heb helderzienden gewaarschuwd, ik zeg: ‘Mens, hou toch op met uw gekanker’, want het is niets anders dan gekanker, ‘geestelijke kanker breng je naar de mensen.’ Is er ooit iets ... Onze wetten zijn zwaar. Waarom? Je moet het universum overwinnen. Maar is er ooit iets te vinden in die boeken dat u

naar cholera, geestelijke cholera, en dat u naar de duivelen voert? Het wil u er alleen maar uittrekken. En de mens hier slaat ... de ene mens slaat de andere er weer in. Die mensen daar van verleden week, daar moet je medelijden mee hebben. Maar ik vind toch niet goed dat ze mijn avond hier verknoeien. Als een mens met: 'O, ik neem het niet.' 'Goed, meneer, klaar, meneer, ga dan zelf maar een zaal huren, en praat zoveel als u wilt, meneer. Gaat u maar.' Eerbied is er niet. Bent u nog bij de katholieke kerk? Ik zou het niet durven. Waarom? Hebben wij niet het menselijke gevoel dat daar de mens bezig is om te bidden? Moet u de mens, terwijl u weet dat u tot God zult bidden, in zijn biechtstoel kraken? Moet hij weten. Dat is nodig. Maar, we kunnen ons bewustzijn niet kwijt. Die mensen die hebben die haan nog nodig van Jeruzalem, maar wij ook. En al vragen wij er niet meer om, die tweespong is er, dat goed en kwaad staat telkens voor ons, en we gaan door het Oosten naar het Westen. En dan maken we mee de occulte wetten, dat zijn 'Maskers en Mensen', dat zijn 'Geestelijke Gaven' – die twee boeken, die de spiritualisten niet moeten – want daar kun je bewijzen of je gaven bezit, of je de mens iets geeft. Is dat waar of niet? Nonsens?

Ik wil u alleen maar mooi de sferen geven, straks als je de kist ingaat, dan moet al die kletspraat uit ons weg, dat gesnauw. Wat heeft meester Zelanus zich niet uitgesloofd. Hij zegt: 'Waarom trapt u nog?' 'Waarom zit u hier voor me?' had hij kunnen zeggen. 'En u luistert, en u zegt: 'O, wat is het mooi.' Want dat zag ik.' En dan gingen we ... ging hij mensen achterna, en dan had hij zo kunnen zeggen: 'Lelijkerd, je zegt dat het mooi en machtig is, en waarom heb je dergelijke woorden gezegd, na dit?' Kan dat? Het gaat niet. De mens remt zichzelf. Zo zijn wij mensen. En u kunt eerst dan een eenheid beleven, wanneer je vrij bent van jaloezie, van kletspraat, van gesnauw, gegrauw. Die Kerstmis moet er altijd zijn. Is dat zo?

Ik ben zo fanatiek voor mezelf, ik ga veel liever, ik ben veel liever gekraakt, zei ik u duizendmaal, dan iets te willen bezitten dat ik niet heb. Ik snij het zo bewust met een mes, vlijmscherp, zo uit mijn ribbenkast. En dan gaan we vechten. Ik wilde dat ik dat eens mocht bewijzen, ik wilde dat ik eens iets mocht. In Japan steken ze de mensen zo met een dolk in het hart, en draaien ze zo het hart uit de ribben. Ik ken dat, dat is blijkbaar al een keer gebeurd. 'Maar ik wilde dat ik de wereld kon bereiken', zei Christus? Heeft niets met Christus te maken, maar als je eenmaal de sferen hebt gezien, dames en heren, dan zou je je hart zo wel bewust uit die ribbenkast willen snijden, en zeggen: 'Hier!' Als je de macht nog had om het op handen te leggen en te lopen, dan liep je nog weg en dan bracht je het naar de mens. Alleen maar om te bewijzen hoe je dorst, welke honger dat je hebt, want die vervloekte tweespong, die moet je met een schijnwerper vanuit de ruimte kunnen be-

lichten, dan is die er niet eens meer.

Is toch zo, meneer? En dat wil ik u maar geven. U kunt in een jaar bereiken, sferen kunt u opbouwen, tempels kunt u beleven. En innerlijk zitten ze je ... in je gezicht, midden in je gezicht zit de mens je uit te lachen. Het zal mij een zorg wezen. Moet je zelf weten. Is het niet zo? Maatschappij, o, zo. Zo, hè? Zo. Er bestaat geen maatschappij.

(Iemand zegt iets)

Nee, maar voor de hele wereld niet; er is alleen een mens. Maatschappij is er niet, alles aan de kant. Er is geen maatschappij. Wat, maatschappij? Dat u op de tram moet stappen, en dat daar getelefoneerd wordt, en dat ze dit en dat hebben, wat heeft dat? Ik ben het, ú bent het; ik handel, ik bid. Die maatschappij, die hele macht van de wereld blaas je zo van je hand, als je die tweesprong ziet, als die haan maar niet kraait. En als hij kraait, als dat kereltje kraait, dan moet je hem toch nog niet de pot in stoppen en de hals om draaien; dan moet je blij wezen dat hij zegt: 'Joh, er gebeurt iets.' Ja. Wat zijn we ... wat zijn we ... eh ...

(Meneer in de zaal): 'Wijsgerig.'

Wat zijn we wijsgerig vanavond, hè? Ik ben denkende geweest. Ik ben buiten geweest. Iemand die gaf me iets moois, ik zeg: 'Goed, ik ga mee, ik wil het zien.' En dan ben ik zo blij. Als u me gezien had dan zegt u: 'Jeus is op stap.' Ik zeg: 'Ja, zeg eens wat van me?' Ik ben blij, en dan schreeuw ik en dan lach ik. En dan zegt iemand: 'Hier zien wij vanavond blijde mensen.' Ik zeg: 'Jazeker.' Ik ging ineens plat praote. Ghè, ghè ghè ghè. Verkoop toch die hele maatschappij, is toch ... Als je zo even kijkt, met dit licht, dan heb je toch die hele maatschappij in handen. Ze hoeven heus niet naakt, halfnaakt voor u te gaan zitten, meneer, met zulke grote medailles, meneer De Wit, want die poppenkast zegt u niets. Enne, ik zeg: 'Kijk, kijk daar eens. Laat ze de schoenmaker maar betalen.' Maar dat mag je weer niet denken, ziet u? Ja, daar heb je het alweer, de haan die kijkt nu en zegt: 'Pas op, of ik ga kraaien.' Ik zeg: 'Ze heeft toch gaten in haar schoen, ziet u dat dan niet?' O ja. Moet de haan, moet zelf nog kijken of die gaten er wel zijn. Vanbuiten groot, meneer, we zijn zo fraai en zo machtig. 'Maar', zegt Frederik, 'vanbinnen?' Mohammed legde de stormen stil. En toen zegt Erica: 'Is dat zo, Frederik, was dat gebeurd?' 'Ja, vanbinnen', zegt hij. Het stormde door. Die stormen en die rotsblokken hadden geen betekenis meer, ook al komen de levenszeeën over het land. Verdrinken kunnen we niet, moeder. De geestelijke bootjes die zijn niet te vernietigen. Onze ziel blijft altijd drijven, ook al zitten we tot aan de hals in het haaiengedoe, opeten kunnen ze ons niet eens. Maar wie weet dat?

Waar hebben we dat spreekwater vanavond vandaan gekregen?

Ik ga verder, die kerstboom straalt heerlijke gedachten uit.

Nu krijgen we: 'Had het dier het tegen mij? Neen, tegen jou niet, ik geloof, tegen je masker.'

Ziet u, die goddelijke kern, zegt Frederik, die is niet aan te tasten, maar dat masker ... Die haan kraaide alleen tegen dat masker. Is het niet zo? Die haan hoeft ook alleen maar te kraaien tegen onze maskers, want we hebben er vijfduizend op; voor elk dingetje dragen we een masker. En nu die maskers overboord, en er iets anders voor in de plaats zetten, en dan moet u eens kijken hoe de mens verandert, hoe eenvoudig alles is. De mens zit open en naakt naast u; ook al hebben ze haren als een hond, u kent dat leven, u voelt zich rustig, het is een blij gevoel om met dergelijke mensen te mogen praten.

Is het niet waar, dames en heren? Ik lieg toch heus niet. En u moet het zoeken, en u moet het krijgen. Ja. 'Gooi dit vervloekte, prehistorische gewaad van je weg.' Ziet u, wij zijn nog prehistorisch. 'Word toch eindelijk mens zoals Hij het hebben wil.'

Wat zeggen toch die 'Maskers en Mensen', meneer? Meneer Koppenol die kan hier gerust gaan staan, die heeft het meegemaakt, die weet het. Als ik ooit iemand een twintig minuten geef, meneer Koppenol, dan bent u het. Het heeft u iets gegeven. Nu weet u het, hè? Nu gaat u er zomaar niet meer in, nu rent u die tweesprong maar niet meer voorbij, hè?

(Meneer in de zaal): 'Nee, nee.'

Mevrouw, weet u het nog? Mooie tijd was dat, hè? Wat hebben we daaruit geleerd, vindt u niet? Ik had hem een emmer vol koud water over zijn neus willen gooien, maar ik mocht het niet doen. Maar wat hebben we ... Weet u dat ik blij ben? Het is machtig. Maar je vergat iets; we vergeten iets.

Als ik uit de sferen kom ... Ik heb het Al beleefd, en toen kwam er een stem uit de ruimte, vele stemmen, die zeiden: 'André, hoe zult ge morgen zijn?' Ik zeg: 'Doodgewoon.' Ik zeg: 'De Wienerin die ziet niets.' Ik werd wakker 's morgens. Ik denk: Nou wil ik nog wel eens kijken of de mens ziet of ik kwam uit het goddelijke Al terug, door de Kosmologie. En een half uur daarna liep ik op straat. De mensen zagen iets, maar ze wisten niet wat het was. 'Hebt u soms een lekker kopje thee gedronken, meneer?' Ik zeg: 'Ja, surrogaatje', ik zeg, 'dat was er ook niet, vanmorgen. Ik heb, water heb ik warm gemaakt, en dat heb ik gedronken.' Maar er was iets. Ik straalde. Ik was zo ontzettend warm, dat ik ... Ik ging over de Suezkade, ik pakte zo'n grote boom, en ik denk: Even zal ik me vergeten, en laten de mensen nu maar denken dat ik gek ben. En toen nam ik een boom, ik zeg: 'Ik heb jou in het Al gezien.' En toen gaf ik die boom een heerlijke kus, en toen deed ik het weer te hard want even daarna had ik een bult op mijn kop. Ik zeg: 'Ik ben net gek. Van geluk ben ik gek.' En toen sprak ik met dat water, met dat stinkende Suezkanaal, ik zeg: 'Moeder, moeder, ik heb je gezien.' 'André', zegt ze, 'ben je terug?'

Hoe voel je je nu?' Ik zeg: 'Doodgewoon.' Moet ik laten zien dat ik het Al heb gezien? Golgotha? Wat is Jeruzalem? Mevrouw, wat is een sfeer? Wat is 'de kist'? Wat is baring? Wat is schepping? Wat is krankzinnigheid? Neen, wat is een zevende sfeer? Wat is de Vierde Kosmische Graad, de Vijfde, de Zesde, als je de Zevende zag? Ik heb Hem daar gezien, waarvoor ze die boom neerzetten. 'Hebt gij een mens gezien in deze ruimte met deze tekenen?' Ik zeg: 'Neen, niemand.'

En toen wou ik, en toen mocht ik nog iets zeggen, en toen ging ik natuurlijk voor de vloer ... zo ... Ik werd wakker, en had meester Alcar mij in zijn armen, in de ruimte. Ik zeg: 'Meester Alcar, we zijn nu daar en daar.' Toen kon ik aan het licht en de ruimte en het leven zien, ik zeg: 'U bent in de stof-felijke kosmos.' 'We gaan terug eventjes naar Golgotha om bij te komen en dan terug naar huis.' Volgende dag loop je op straat met Albewustzijn in je.

Hoe bent u nu? Zeggen dat je helderziende bent, dat je veel bezit, dat je alles weet, dat je God hebt gezien en Christus kent? Neen, meneer, er is, de eerste jaren is er geen woord over mijn lippen gekomen. Ik kón niet spreken. Ik was te diep ontroerd. Ik liep op straat te kreunen van blijdschap. De mensen zeiden: 'Mijn hemel, mijn hemel, wat is er met die kerel aan de gang?' Ik zeg: 'Ja, mevrouw, ik ben aan het kreunen.' Maar ik lachte. Hoe kunt u dat gekreun nu zien, mevrouw? Ik ben het type die het gekreun omzet in funnies. Ik zeg altijd leuke dingen, dat is die Buziau (J. F. Buziau, komiek, 1877-1958) in mij. Ik laat u geen ellende van mij zien. Ik wil een mens niet lastig vallen met leed. Ik kreun niet, ook al gaat mijn body kapot; en dan gaat die kapot, ik wil niet kreunen, want dan verlies ik mezelf.

En toen zei meester Alcar: 'Indien je dat kunt, André, kunnen we verder.' Had ik het zo mooi en machtig gevonden – nietwaar? – dan had hij al stilge-staan, want ik stikte erin. Van geluk? Nee, ik mocht niet gelukkig zijn.

Zegt u dit niets, dames en heren? U moogt niet gelukkig zijn, niet boven uw geluk gaan, als u dat geluk niet verantwoordend kunt hierzo; een ander kan in uw geluk stikken. Als een kunstschilder zich zo machtig en groot maakt, en hij is te blij met zijn dingen en niemand kan hem meer bereiken, dan stikken we in zijn kunst. Is dat niet zo?

Er zijn pianisten ...: 'Houd je mond, ik moet spelen!' 'Ja', zegt die vrouw, 'maar ik wou je even vragen, ik moet eten hebben.' 'Ga uit mijn buurt!' Ik heb die man gekend. Die vrouw was eruit getrapt. En om twaalf uur, half één, één uur hield hij op. 'Eten klaar?' Toen zegt ze: 'Ja, ga het nou zelf maar halen.' En toen komt meneer, zegt hij: 'Wat heb ik dan gedaan?' 'Wat jij gedaan hebt? Je hebt mij bijna door de ruit getrapt. Kinderen hebben niet te eten, ik heb niet te eten, eet jij nu maar door je kunst. Eet jij dat zwarte en dat witte maar op wat je daar voor je ziet, die Chopin, en die Saturnus (noctur-

nes) die je daar vertolkt hebt. Maar we hebben niet te eten, man. We hebben niet te eten. De kinderen blaffen van honger. Jij zult nu de kachel aanmaken en je zult koken.' En toen was de man zo sterk, dat hij zei: 'Wat kan een mens verkindsen door zijn kunst.' Hij zegt: 'Weet je wat je had moeten doen? Een knuppel nemen, en mij wakker rammelen, want ik ben fout. Ik wil kunst beleven, maar ik laat mijn vrouw en kinderen verhongeren.'

Wat is nu noodzakelijker, dames en heren? Beleef eens een kunstenaar. Als je er één uit de honderdduizend krijgt die bewust mens blijft in zijn kunst, en ook nog zorgt voor u, voor eten en drinken, dan hebt u met een genie te doen. De rest zwamt, vliegt, doet aan het getierelantijn. Die zijn niet meer te benaderen, mevrouw, want het zijn meesters in de kunst. Ja, als de biefstuk, en wat nog meer, en de bloemetjes op tafel staan, en de kelder vol aardappelen, meer niets, dan mag hij kunsten zoveel hij wil. Dat is nog maar kunst. Maar ga nu eens naar Gene Zijde, en houdt u eens doodeenvoudig Gelders, Achterhoeks. Ik praat veel liever plat, dan dat de meesters van mij maken: 'Nu zal het geschieden.' Als meester Alcar bij mij komt en hij zegt: 'En nu, André-Dectar, zal het geschieden', dan zeg ik tegen hem: 'Ja, de 'droedels.' Maar die komt zo niet. Want dan gaat u uit de werkelijkheid. Hij zegt: 'Hallo, ik ben er.' Hij kijkt mij aan en zegt niets, want we weten. Hoogmoedswaanzin? O no. En ga nu eens over de wereld heen. En het moet er allemaal uit.

Hebt u ook die kerstboom gezien, die daar de hele ... al die twee dagen boven Den Haag heeft gehangen? Hebt u die gezien? Die was er, en brandt nog. Die brandt van de zomer ook, en is er altijd, maar die zien ze niet meer. Ze zien hem alleen wanneer de mens hem maakt met kaarsjes en vlammetjes. Die is er nu ook. Maar die andere die is weg, en die hangt er het hele jaar. En daar zit die haan van Jeruzalem bovenop. Is het niet zo, meneer?

(Tot de geluidstechnicus): Hebben we nog eh ...?

(Meneer in de zaal): 'Een minuut of drie, vier.'

Een minuut of drie, vier?

Dit is altijd weer een brief, daar kunnen we op doorgaan.

'Gooi dit vervloekte, prehistorische gewaad van je af.' Kijk, daar heb je het weer. Ik zeg u even, daar lopen mensen met een machtig mooi gewaad, ze tierelantijnen zichzelf op, en dit en dat, maar vanbinnen? En ga nu eens nuchter, nuchter, nuchter kijken, maar begin bij uzelf. Kraak dit maar gerust. Het andere leven is u er dankbaar voor. Is het niet zo? De mens die zich durft te kraken, daar heeft de wereld ontzag voor. Wie zegt van zichzelf: 'Ik ben maar een groot kreng. Ik ben nog niets. Ik ben zo blij', o, nou krijg ik met de moeders te doen, 'dat ik aardappelen mag schillen en mag braden voor mijn man, zo blij ben ik dat ik mag dienen?' En hij zegt: 'En ik ben zo dankbaar

wanneer 's morgens het licht weer komt en ik mag werken. En ik kom gelukkig thuis, en dan gaan we samen heerlijk zitten eten. 'En is er nog nieuws, liefde, liefde? Hoe waren de jongens, vertel eens?'

Koeren, koeren, koeren. Wordt er altijd gekoerd in de naam des Heren? Daar heb je dat weer: in de naam des Heren zult gij koeren. En toen kwam er stilte. En hij zei niets. En zij en de kinderen keken naar vader. Er was nog een klein beetje olie – dit is ook een visioen – langzaamaan kwam er een walmpje, het bewijst dat het pitje geen olie, geen bezieling meer kreeg, en toen ging, langzaam maar zeker ging het licht uit. En toen kwam er een stem in hun midden die zei: 'Ik ben degene die 'amen' zegt. Wat hebben jullie nog te zeggen?' En toen zei de vader, die een mooi gevoel had, hij zei: 'In dit licht, vrouw en kinderen, zijn we eeuwigdurend veilig', en toen stond de Christus in hun midden.

Dames en heren, schrik nu maar niet, maar de thee staat klaar.

PAUZE

Dames en heren, we gaan verder met de brief van meneer Brand. Ik ben gebleven bij: 'Gooi dit vervloekte, prehistorische gewaad van je weg, word toch eindelijk mens zoals Hij het hebben wil. Geloof blijft geloof. Een gebed blijft overal een gebed, in welke taal je het ook opzendt. De God van het leven verstaat ons altijd', zegt Frederik. 'Heb lief alles wat leeft. Het Westen moet ontwaken! Eerst dan komen de volkeren der aarde tot eenheid, omdat Hij slechts één geloof geschapen heeft. Geen duizend ... slechts één ... waarvoor ik het antwoord hoorde, Frederik.'

Lees 'Maskers en Mensen', dan hebt u ook kosmologie. Kosmisch is daar het woord verklaard. U kunt het stoffelijk, menselijk, voor de moeder, voor de vader, voor de liefde, voor de wedergeboorte, voor de wijsheid, voor God, Christus, Jeruzalem ... Alles ligt in die 'Maskers en Mensen'.

'Hij zegt: 'Ik moet bekennen dat de haan voor me kraaide,' vele malen. 'Van nu af zal ik mijn best doen om op natuurlijke wijze zijn stem te smoren', de stem van de haan, 'met andere woorden: Ik 'kraai' zelf!'

Leuk, hè. Nu hebben we weer die gids van die negentien, twintig boeken, en geve dat we 'De Kosmologie' ook nog uitkrijgen, dan hoeft die haan niet meer te kraaien.

En nu komt er: 'Ik 'kraai' zelf. De mensen trekken nu hun maskers af.' Ze trappen ze in elkaar want ze willen die gewaden niet. Je kunt netjes zijn, en het leven is zo ontzagwekkend mooi, doodeenvoudig. We hoeven geen drukte te maken, want de mens is een goddelijk juweel. Maar de mens verduistert zichzelf. Diademen, paarden en diamanten, en satijnen gewaden helpen niet

meer. Is dat zo, meneer De Wit? ‘Is dit niet wondervol?’ zegt Frederik.’ Wonderful. ‘Niets houdt ons meer tegen. Niets.’ Niets, niets neemt mij af wat ik nu bezit. ‘In ons leeft het andere en betere ik, dat afstemming heeft op Hem, op Zijn Almacht.’ Mijn leven, mijn ziel, mijn geest, niet mijn ziel, maar mijn geest en mijn persoonlijkheid ‘wordt reine klaarte ... en je bént er.’ Dit is het hele leven.

Wat hebt u nog te vragen, meneer Brand? U kunt hier de hele avond mee bezig zijn, dan kunt u elk ding van de maatschappij ... Hier, van dit wat u daar geschreven hebt, schrijft meester Zelanus zeven boeken van duizend pagina’s. Als u van de maan af begint, en de mens eerst vertelt waar de mens vandaan komt, dan krijg je dat kosmische gekraai te horen. De apostelen hoorden het nog maar alleen, Petrus hoorde het alleen maar voor de twijfel. Maar dat zei nog niet dat de hele Petrus onbewust was en twijfelde; alleen maar voor die twijfel. Hij twijfelde alleen maar, meneer en mevrouw, omdat hij wist dat hij in de kerker werd gesmeten, misschien mishandeld, net zoals de Christus, want daar was Petrus bang voor. Daarom zei ik verleden hier op een avond: Hebt u die film gezien, voor een tijd terug, van dat Engelse meisje, die hier was? Ik heb hem gezien in Metropool, ik wilde hem pertinent zien. En die hebben ze bewust alle nagels van die voeten gedraaid. Ze kwam, op de hakken kwam ze in Duitsland aanlopen. Niet? Toen speelde Anna ...

(Er wordt wat door elkaar gepraat in de zaal. ‘Odette’, zegt iemand. Iemand zegt: ‘Nee ...’)

Odette Churchill.

Als u nu weer een mooie film wilt zien, dames, we hebben ze zo weinig, dan moet u nu naar West End (bioscoop in Den Haag): ‘Morgen is het te laat.’ Het gaat over de seksuele waarheid, en het gepraat met een kind; dan ziet u een meisje, dan ziet u mij weer, dan ziet u Jees weer, toen ik zes jaar was. En toen ik ... en toen ik tegen Crisje zei, toen was ik viereneenhalf jaar: ‘Crisje, waarom bú gij zo dik, moe’der?’ Toen zegt ze: ‘Mie’n lie’ve God, wat mô ’k now zegge?’ ’s Morgens om zeven uur, de Lange was net weg. ‘Ja’, zegt ze, ‘t ète da’ smikt mij zo lekker.’ Toen zegt Jees: ‘Maor ’t smik mie’n ook, moar ’k bin zo mager as ’n lat.’ Dat scenario, dames en heren, ligt klaar. Als u dat in de film hoort, dan kun je nog lachen ook, maar we staan voor de werkelijkheid. Ik aan het zoeken. En die film heeft het ook; daar komt een meisje, een fijn Italiaans klein ding, toen zegt ze tegen vader: ‘Papa, hoe ben ik nou geboren? Waar komen de kinderen vandaan?’ Toen zegt hij: ‘Uit een kool.’ En het kind gaat in de keuken kijken naar een kool, en ze zoekt en zegt: ‘Geen kind.’ En dan komt er zo’n klein jodenjongetje ... Later, dan zijn ze allemaal verder, en zeggen ze: ‘Uit de buik van je moeder.’ ‘Ha, ha’, zegt ze, ‘ga toch weg.’ ‘Dat kan toch immers niet’, zeggen ze weer, want ze

geloven het niet.

Dat gebeurt nu in Holland. De protestantisten, de gereformeerden, me-
neer, die spreken er schande van; maar de film draait. Als u even wilt genie-
ten; aan het eind zult ge nog belken ook. Ik belkte om dat meisje. Ze hadden
één kusje beleefd, en toen werden ze mishandeld, toen werden ze bezoedeld.
Dat scenario moet je mij eens laten schrijven, dan zeg ik ... dan had ik daar
een universeel bewustzijn ingelegd, door die kus. Die jongen en dat meisje,
van zestien en zeventien jaar ... Amerika heeft dat meisje alweer opgeslikt,
die kunnen ze natuurlijk weer stukmaken, door onzin misschien. Van Italië
komen de mooiste films, weet u het? 'Fietsendieven' (originele Italiaanse titel
uit 1948: 'Ladri di biciclette'), 'Morgen is het te laat'.

Als u kinderen hebt, dan zegt u maar: 'Je bent in mij geboren. En je komt
van mij en van vader.' En dan moet u die stakkerigheid van die ouders zien.
Toen zit die vader voor een zoon van vijftien jaar bijna, veertien, vijftien jaar
... Ik zeg tegen mijn vrouw: 'Hij lijkt precies Casje Bruning' (zie: 'Jeus van
moeder Crisje' deel I). Maar Casje Bruning was nog smal, en die wist meer.
Toen zegt hij tegen de jongen, hij zou eens eventjes gaan praten ... Die moe-
der zit dan ... Dat moet zomaar gebeuren, in vijf minuten. De vader kon niks
zeggen, hij gaf hem een paar centen.

Ik zeg: 'Wat een hummels, wat een hummels.' Als u 'Jeus van moeder
Crisje' leest, als een meisje van zeven en acht jaar ... dan ga je ook naar de
katten van vrouw Ruikes. En dan kom je bij vrouw Ruikes en dan zeg je:
'Vrouw Ruikes, zun dat nou allemaal manne-katten? D'r moeten toch ook
vrouwe-katten zun, vrouw Ruikes? Waar is den kéeel van Mientje gebleven,
die zupt natuurlijk ook, wâ? Ja, vrouw Ruikes, as die kéeels maor wâ hebbe,
waor?' En vrouw Ruikes zegt: 'Cris, Cris, Jeus is binne geweest. De Lange
moet den 'ns onder handen neme.'

Ik heb u dat verhaaltje verteld – Johan was ook hier – kwam ik naar Ben-
nad: 'Bennad, waarom is moe'der zo dik?' 'Geet ow niks aan. Nou hê-je me
neudig, wâ? Zuuk het eiges maor uit. Ga maor naor Johan, den wèt het.'
'Johan?' 'Hèhèhè, jazeker', zegt Johan. Toen zei ik verleden week tegen hem,
ik zeg: 'Nu laat ik je ook wachten als je wat weten wilt.' Als hij bij mij komt
en hij wil een verklaring, dan zeg ik: 'Ga maar terug naar je jeugd en zoek
het daar maar uit.' Toen zegt Anna: 'Dat meen je toch niet?' mijn vrouw, ik
zeg: 'Ja, dat meen ik wel. Toen hêt hij me tegen de muur laten lopen.' Hij wist
het, en ik wist niks. En dan moest hij ... Of ik moest een peer brengen, of wat
anders, en dan kwam Johan voor de dag. Maar nu krijg ik hem ook. Ik zeg:
'Nu weet ik het.' Ja. En nu zeg ik het hem lekker niet. (gelach)

Maar ga naar die film, dan kun je nog eens echt belken, en dan kun je nog
eens echt beleven hoe wij als kinderen waren. En als Jeus van moeder Crisje

onder de mensen kwam, dan hoefden de ouders niets meer te zeggen. Ga maar door, dan kom je er wel. We hebben hier onder ons ... waren mensen ... Kwam Jeus.

‘Vader, mag ik het lezen?’ ‘Jazeker.’ En vader ging kijken. En toen zegt vader: ‘Hoe ver is ze? Ik zeg, hou ze es in de gaten, hoever of ze is.’ Toen zegt ze: ‘Ik zie ze niet meer’, zegt de moeder, ‘want ze zit geregeld boven.’ ‘En’, zegt de vader, ‘hoever ben je?’ Ik denk: O, ze is Jeus met de schepping al voorbij. Ze zegt: ‘Ja ...’ Ze keek hem zo in de ogen, met andere woorden, of ze zeggen wilde: Ik weet het nou, je hoeft me niks meer te vertellen.

Ik keek maar naar Crisje, zo ... Toen zei Crisje tegen de Lange: ‘Dèn kik deur de boe’k heen.’ En Bennad ... Maar ik ben gemarteld, dat is in het boek maar een kleine tijd, nietwaar? Maar daar gingen maanden, en maanden, en maanden, en ’s nachts, en overdag, en altijd maar weer: de tute, de kippen, de hele dag en nacht voor die kippenren, meneer De Wit. ‘Woarum hèt die haan zoveel wie’ve’, zei ik tegen moeder, ‘en die legge gin eitjes, maor waorum hij, en waorum hij niet? En zo moest dat geploeter doorgaan om de schepping te leren kennen. En toen we het wisten, naar Crisje terug: ‘Moe’der, ik wèt het.’ En Crisje: ‘Nu zal er wat gebeuren.’ Nee, daar gebeurde niks. Hij zegt nog: ‘Ik wèt now alles.’ ‘Dan hèn-je zeker honger’, zegt ze. Wat een mooi woord van Crisje. Ik zeg: ‘Joa, as Miets gebore wud, straks’, dat wist ik ook, dat Miets kwam, ‘hoef je me niks meer te zegge, want ik wèt het.’ Toen zegt hij: ‘Nou.’ Toen zegt Crisje: ‘In de naam des Vaders en des Zoons en des Heilige Geestes.’ Toen ging ze naar meneer pastoor toe.

Dames en heren, ga naar West End, dan kun je lekker belken, en dan heb je nog eens lol. Ik zal reclame maken voor een goede film. Dat is een lieve juffrouw, die is vanavond hier, die is ook aan West End. Zeg ze maar eens lekker goeiedag, en waar je de mooiste plaats krijgt, ze zal u er wel naartoe brengen.

Wie heeft er nog vragen over ‘Maskers en Mensen’, of waar hebt u het over? (Mevrouw in de zaal): ‘Ja, een engel, waar is dat symbool voor?’

Dat is door de kerk ... Kijk, dat is niet door de kerk, maar dat is gebeurd ... Toen de engel kwam ... De engel zei ... Er zijn waarlijk, met de geboorte van Christus zijn er mensen geweest. Maar u voelt wel, nu moeten we al voorzichtig zijn. Het eerste wat ik vroeg: ‘Is er verdoemdheid? Is er eeuwige verdoemdheid? Brandt er vuur in de hel?’ Toen ik als kind al uittrad, toen kon ik het mijn vriendje José al vertellen. Toen de meesters begonnen, stelde ik menselijke vragen: de Bijbel, direct van de Bijbel, direct het geloof. Ik zeg: ‘Onze-Lieve-Heer is in Bethlehem geboren, wat is er van waar, meester?’ Hij zegt: ‘Gaat u maar mee.’ En toen zag ik het. Het was zomer, die herders die hadden het helemaal niet koud daarbuiten, want het was hartje zomer. En dan nog is er: een winter zoals hier beleeft Jeruzalem niet eens. Nu lopen wij

mensen met een vals verhaal rond. De hele wereld is in die kerstnacht opgelost. Dat is realiteit voor mil-, miljoenen mensen. En die geboorte blijft er natuurlijk, maar wij brengen die werkelijkheid zomaar in een ander klimaat, en we willen sneeuw zien.

Daar zijn engelen uit de hemelen gekomen, gefladderd. Maar die hadden geen vleugelen, want die 'vleugelen' zitten in ons. Leest u mijn boek maar 'Tussen Leven en Dood'. De Grote Vleugelen is de ruimte van de mens, door zijn persoonlijkheid, wanneer wij de occulte wetten – dat is geest, leven, dood, hiernamaals, vader-, moederschap, reïncarnatie, de kosmos – leren kennen, dat is geest en leven; dan komt u tot de werkelijkheid. Nu is er ... En die engelen, die hebben het bewustzijn in zich. Maar omdat de katholieke kerk dat innerlijke bewustzijn niet kent, hebben ze die mensen, of die engelen, maar vleugelen gegeven; nu kunnen ze terug. Ze weten niet dat de mens zweeft op de kracht van zijn gedachte. In een flits bent u duizendmaal om de aarde gevlogen, alleen door de concentratie van uw gedachten. Zo'n vleugeltje zou verdwijnen, zo'n vaart hebben wij. Als u het licht en de ruimte, de wetenschap, de wijsheid, het bewustzijn bezit, dame, dan vliegt u in een miljoenste seconde door al de planeten en sterren, door God geschapen, in deze ruimte. Er is geen afstand meer. U bent in alles ... met alles hebt u de geestelijke en de ruimtelijke eenheid in u, door boeken, door leven. Gaat u ernaar leven? Gaat u werkelijk hartelijk zijn en welwillend, en u maakt zich het leven als wet, als man, vrouw eigen, dan krijgt u verruiming. Dat komt allemaal weer tot die Bijbel en Christus terug. Maar die verhaaltjes ...

Nu moet u leren. Mij sloegen ze dood toen ik opstond in de catechisatie. 'En dan zijt ge eeuwig verdoemd!' 'Lieg niet.' Toen stond ik op, ik zeg: 'Dat is niet wáár. Dat is kletspraat.' Meneer pastoor was een goed mens. Toen kwam meneer kapelaan, ik denk: Oei oei, wat kijkt die man lelijk. Ik kom binnen daar, en bang, angstig. En ineens ging ik in de trance, ik sprak Hollands – ik had nog nooit een Hollands woord gehoord –: 'Christus zei: 'Laat de kinders tot Me komen', en u slaat ze de bank uit.' Toen was ik des duivels, toen was ik ketters. Toen moest Crisje komen. Toen zei Crisje: 'Als Jeus bezète is', tegen meneer pastoor en meneer kapelaan, 'dan bú gijj 't ook. En dat laot ik me niê't afnème, meneer pastoor. Gijj wèt toch wel, toen dèn gebore was, toen zat gijj ook naor die eugkes te kie'ke.' Toen zegt hij: 'Crisje, ik was in de hemel.' 'En nou is Jeus bezète? Dan bú gijj het ook. Ik wil niks meer heure van ow. Wí gijj me now wiesmake, meneer pastoor, dat Onze-Lieve-Heer de mensen kapot mik? Want dat is toch verdoemdheid, hè?' 'Ja', zegt ... 'Nee, Crisje, maor ik bun toch geen Rome, Crisje', zei meneer pastoor. 'Ik bun toch geen Rome.'

Nou, Rome is nóg zo, we hebben nog verdoemdheid. Ja, Rome is bezig

om de mensen, de geleerden te zeggen: ‘Zeg, kijk eens of het werkelijk waar is of de mens in de wateren is geboren.’ Maar ze weten het al, want Rome heeft biologen, astronomen. Dat conservatorium daar, en alles, die sterrenwacht van Rome, dat zijn heus geen onbewusten die daar in de tuin van het Vaticaan zitten en elke avond naar het firmament kijken; die hebben de voetstappen van Galilei gevolgd. Ze hebben zich eens vergist. Toen Galilei zei: ‘Vader, de aarde draait om de zon’, toen zei de paus: ‘Kletspraat. Jij blijft er vanaf!’ En toen zat Galilei in het Vaticaanse kerkertje en toen hebben ze hem voor dertig, vijfendertig jaar gesmoord; hij mocht niet meer spreken, anders ging hij de brandstapel op. En die pausen die moeten diezelfde school volgen. En toen zegt de een tegen de ander – voordat hij doodgaat en de ander komt –: ‘Zeg, vergis jij je nou niet weer. Vergrijp jij je nu niet weer als er weer een Galilei komt.’

Maar, mevrouw, dat mag de wereld, dat mag het katholieke kind nog niet weten, want dan krijgt u ineens te veel, en bent u uw houvast kwijt. Het gaat werkelijk langzaam, maar ze weten het. En zo is er iets opgebouwd, dat men niet kent. Aan een engel geeft men vleugelen. Maar de ‘vleugelen’ van bewustzijn draagt u in uw persoonlijkheid: u wéét. Dat zijn de geestelijke ‘vleugelen’. Hebt u van mij ‘Tussen Leven en Dood’ gelezen?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, niet, meneer Rulof.’

Nog niet? Dan moet u het ook dadelijk nog niet lezen; dan moet u eerst met ‘Een Blick in het Hiernamaals’ beginnen. Maar wanneer u de Grote Vleugelen wilt leren kennen in de mens, dan staat u voor de Tempel van Isis in het oude Egypte; daar ging het om Grote Vleugelen. Dat is de mens die in zijn gevoel de ruimte kent, God, hiernamaals, geboorte. Doodgaan is er niet. Er is geen dood, Magere Hein hebben we alle pareltjes afgenomen, door ‘Jeus van moeder Crisje’. Miets loopt nu nog aan Gene Zijde met mooie kraaltjes. En die blijven bestaan, dame. En nu zegt u: ‘Waar praat u nu over?’ Maar hebt u ‘Jeus van moeder Crisje’ gelezen? Anders gaf ik u een mooi verhaaltje.

Miets kwam me gisteren met de kerstdagen tegen, toen zegt ze: ‘Jeus, hè-je mie’n kralen al gezie’n? Ik hèt ze nog.’ Ik zeg: ‘Ja, Miets, die van ons, die we Magere Hein hebben afgenome’, door dat snoertje, dat we geld vonden in het bos en Crisje naar de veldwachter bracht, en later terugkwam, daarvan kregen de kindertjes een ... Miets kreeg een mooi rokje, en wij een paar nieuwe klompen ... En Miets draagt dat rokje nog. Want dat rokje is eeuwigdurend. Maar nu snapt u dat niet, want u hebt ‘Jeus I’ niet gelezen, ziet u. Maar die het gelezen hebben, die weten het, en die zeggen: ‘Ja, die kraaltjes blijven.’

Had u nog iets te vragen?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee.’

Tot uw dienst.

Dus de kerk ging door. Nu is het kerstfeest. De engelen zijn er, en die herders zullen er ook nog wel zijn. Maar die ster die de meesters uit het Oosten daarnaartoe stuurden, mevrouw, die was er ook niet. Die ster was niet aan de hemel, en die cirkeleerde daar niet naartoe. En bleef juist staan boven Bethlehem? Neen, dame, die heren die waren heldervoelend, want de innerlijke ster van de ruimte, de Christus zelf, bracht hen naar de plaats waar Hij lag. De ster van de ruimte ... Ik vroeg dadelijk: 'Was die ster ... heeft die werkelijk daar een plaats genomen?' Toen zegt meester Alcar: 'Nu kent u de ruimte, het ontstaan van het heelal.' Toen kon ik het pas vragen, toen kon hij het mij verklaren. Hij zegt: 'Hoe kan een ster uit haar baan, uit zijn baan, hoe kan de aarde uit haar baan gaan? Is niet mogelijk.' Die ster stond daar, maar de innerlijke ster ...

Frederik weer: Mohammed, Mohammed legde, uit 'Maskers en Mensen', stormen stil. En de mensen werden angstig. Hij was gids, ze gingen door een woestijn, en de mensen krompen ineen, want er was een geloei, en ineens zei hij: 'Storm, ga liggen, want wij gaan verder.' En Frederik, die haspelt alles door elkaar, en aan het eind had hij het over broodjes met spinazie, en blikjes met boontjes. En Erica was het vergeten. En aan het eind zegt ze: 'Was dat nu werkelijk zo, Frederik, had die man zoveel macht?' En toen kon Frederik zeggen: 'Jazeker, kind, vanbinnen.' Maar het loeide door. Wanneer een mens weet en bewustzijn bezit ... En laat het toch stormen in het leven, wat kan het u schelen: u bent niet te bestormen, niemand kan u doden.

Wat weten we toch griezelig veel. We hebben geen angst voor Magere Hein. Op een kist, als (ik) een mens weg moet brengen, sta ik te lachen, vanbinnen, maar ik mag het niet laten zien, dan zeggen ze: 'Wat een krenge van een kerel is dat, hè.' Ik moest eens iemand ... ik kon er niet vanaf, en ik moest mee naar het kerkhof. Hij zegt: 'Kun jij je nu stilhouden?' Ik zeg: 'Ik zal het proberen.' Ja, ik zei even iets, ik denk: ik hou me niet stil, ik zal, die 'onzin' zal ik vertolken. En toen heb ik daar even een half uur gepraat. En toen had ik het over de sferen van licht, en toen was alles aan het belken. Maar de volgende morgen, toen was ik een ketter. 'Hoe hebben wij ons laten beïnvloeden door dat krenge? Hoe heb jij dat mens mee kunnen nemen? Dat is een occultist.' 'Het is mijn vriend, en die had mijn vader lief.' Ziet u, eerst waren ze weg, we hadden ze natuurlijk half onder de hypnose.

Dame, meneer, hebt u nog iets? Hebt u nog iets? Nog iets anders?

(Meneer in de zaal): 'Meneer.'

Ja, meneer.

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof, u sprak daarnet zo'n reuzengetal uit, dat wij zoveel te laat op de aarde zijn.' Ja. 'Ik heb erg zorg voor die Moeder Aarde', ja, 'houdt ze dat zolang uit?' Ja. Ja.

Als u kosmologie beleeft, meneer ... Wij hebben geknoeid hier ... Verbeeldt u maar niet dat u iets bent. Ik verbeeld het mij niet. Ook al heb ik honderdduizend boeken geschreven en kan ik zoveel, maar ik verbeeld het me niet. Ik doe mijn best, het gaat geen mens aan hoe ik ben. Moet u maar zelf uitmaken. Ik vertik het om de mens af te snauwen, om kwaad, verkeerd, dit ... Mensen zijn voor mij heilig. Als ik daar moet zien dat u daar de mensen eventjes aan het ontleden bent in die portemonnees, of u bent aan het dieven, en dat, dan zeg ik: 'Nou, dat is toch niet leuk.' Dan wil ik met u niet meer te maken hebben. Maar wij zijn hier geweest, meneer, vanuit het oerwoud kwamen wij naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), nietwaar? Wij hebben ... Toen het daar klaar was, liet Moeder Aarde ons vrij. En dan kunnen we onmiddellijk doorgaan, en krijgt u de nieuwe reïncarnatie, als je in harmonie bent met haar. Maar onze persoonlijkheid is verduisterd; we hebben gestolen, mismaakt, de mensen verkracht, vernietigd, hier, daar, daar. Nu zijn er gevoelens en krachten in ons, dat wij even kunnen zeggen: 'Ik vergrijp mij niet meer aan die dame en die meneer, of wat dan ook. Ik bestel die mensen niet meer. Ik wil alleen maar mijn best doen.' En laat de wereld dan die wereld. U zorgt voor uzelf. Ja, daar zijn we nu net vanaf? Elk ogenblik kom je op de hoek van een straat, kom je die haan weer tegen uit Jeruzalem. Hij zegt: 'Moet je dat zien. Heeft een mooi hoedje op, een paar lakschoenen aan, zeker, met een gestreepte broek, manchetten komen er onderuit, met een snorretje, fijn opgedirkt. Dan ben je meneer?' Pfuh.

Meneer, wij leven miljoenen jaren te lang op aarde, wij nemen de plaats in van andere mensen die ons lichaam hadden moeten hebben, want tussen leven en dood wachten honderdduizend zielen, vonken van God, op een stoffelijk lichaam, en hebben geen lichaam. En waarom niet, meneer? Omdat, precies, de wedergeboorte met de mens op aarde precies klopt. Er is er niet één te veel of te weinig, want het moet doorgaan, die kringloop, die circulatie, die evolutie. En nou hebben wij ons uit die harmonie getrokken, we hebben zelfmoord gepleegd – 'Kringloop der Ziel' – we hebben dat leven gekraakt, en nu zijn we uit de goddelijke harmonie gegaan voor de wedergeboorte. Wat gebeurt er nu? Tweeduizend jaar te lang in de wereld voor baring en schepping; terug naar de aarde, reïncarnatie. En zeshonderdduizend jaar te lang hier, telkens maar weer terug, voor één ding. En nu die andere honderdduizend karaktertrekjes, die schandalen die we hebben gedaan; en dat zegt allemaal niets, u komt er weer. Nu, oorlog, moord, doodslag. De mens is nog niet zover dat de mens kan zeggen: 'Breek dit leven niet. Pleeg geen zelfmoord.'

Daar is een moeder die schreeuwt voor haar kind. Ik zie ... Vanmorgen

komt er een dame bij mij, een pronkjuweel van een moeder: 'Ik moet geen kinderen meer! Waar kan ik dingen krijgen om kinderen tegen te houden?' Ik zeg: 'Dat moet je aan Onze-Lieve-Heer vragen. Eruit!' Zeggen ze zomaar. 'Ja, ik heb geen geld meer. Een dienstmeisje kost vandaag vijftwintig gulden in de week. Dan moet ik toch, als ik meer kinderen krijg, moet ik toch een dienstmeisje hebben.'

Moet je die gedachten eens volgen. Dus die moeder wil geen kinderen, omdat er dan ... dan kan zij het niet meer aan, dan moet er een dienstmeisje komen, en die kost vijftwintig gulden. 'En daarom moet ik geen kinderen.' Maar ze geven wel vijftwintig gulden uit om te zorgen dat het niet zo is. En ga daar nu maar tegen praten, zeg ik u. Ik zeg: 'Mevrouw, geef het toch over en wees dankbaar.' 'Wat zegt u? U hebt zeker geen kinderen, anders praat je die onzin niet.' Ik zeg: 'Helaas, nee, ik wou dat ik er vijftig had, van mijzelf.' Ik zeg: 'Ik moet die van u niet. Zorgt u zelf ... Dat karma van u ga ik niet dienen, ik zal me wel in acht nemen.'

Er zijn wel van die mensen, meneer, die denken ... Er was eens een dame, die had mijn boeken gelezen, en las over het gevecht van mij, dat ik mijn kind verloor. Die had er negen, en die was alleen blijven zitten, die wou er mij graag twee geven. Toen zegt ze: 'André, dan heb je geen verdriet meer.' Ik zeg: 'O', ik zeg, 'dan kan ik er nog wel een paar honderd bij krijgen. Maar dan moet ik dit niet meer doen, dan moet ik ... dan word ik kinderverzorger.' Maar nou de centjes om ze te geven. Ik zeg: 'Nee, dame, het spijt me wel.' Weet je wat ik toen was, meneer? Een groot kreng! 'Die vent die liegt dat hij erin stikt, want hij zegt: 'Ik ben mijn kind kwijt', en dan wil ik er hem een paar geven, en dan zegt hij: 'Nee!''

Meneer, de boeken die gingen in de sloot. Die dame die las mijn boeken niet meer, want ik was onecht. Dus ik had er zo ... Daar leven moeders die willen er toch, die willen er toch wel een paar ... Een paar honderd kun je er toch wel hier in Den Haag krijgen om te verzorgen. Maar dan ben ik er nog niet, want dan moet ik naar Rijswijk en naar Voorburg. In elk stadje hier zijn kinderen over, die ... Mensen die ze kwijt willen. En allemaal naar André, allemaal naar die Esdoornstraat. En nu kan ik dat niet doen. Ik mag niet in het karma, in het leven gaan van een ander, want nu word ik schoolopziener. Wat word ik? Ik zeg: 'Meester Alcar, ik kan een paar kinderen krijgen.' Hij zegt: 'Ik zou er maar afblijven, ik zou er ook wel vijfhonderd willen hebben, van mijzelf.' Hij zegt: 'Maar dan hoeven wij niets meer te doen.' Hij zegt: 'Weiger maar. Maar je zult wel iets horen.' Weg boeken, weg meester Alcar, weg Christus, weg alles. Is dat liefde? 'Je wilt niet eens een paar kinderen hebben; en je jankte. Ach, geloof toch die onzin niet die daar staat.' Ziet u, dat is allemaal ... Ik kan er niet één aantrekken, en u zeven. Maar ik jammer

niet om u.

Ik heb u verleden het verhaal verteld van een dame en een meneer: geen kind meer. Zij wilde wel. Hij zei: ‘Ja, ben ik even krankzinnig, ik ga nog dag en nacht werken voor dat sloerie daar?’ hij had drie galgenstropen. Ik zeg: ‘Mijnheer, laat toch.’ Ik zeg: ‘Maar veronderstel nu eens dat de ziel of de kunstenaar komt, één die geld in het laatje brengt?’ Zij zette door. Ze kreeg de kunstenaar, muzikaal begaafd. De jongen wist het allemaal, had iets anders in zich, en toen zegt hij later tegen vader: ‘Als je mij wilt beluisteren, vader, kun je betalen.’ Vader mocht niet eens bij een concert. Ik vond het een beetje hard. Hij zegt: ‘Nee, want die twee vijftig die geef ik weer aan moeder, dan kan moeder nog eens een mooi hoedje kopen.’ Hij zette vader voor de feiten. Vader kreeg zijn pak slaag. Hierin was alles.

Voelt u hoe dom wij zijn, en hoe onbarmhartig, onmenselijk, als we die wetten niet kennen?

‘Ik zal wel gek zijn, een dienstmeisje kost vijftientwintig gulden. Want krijg ik nog een kindje, dan moet ik een dienstmeisje.’

Een moeder daar bij mij in de buurt, die had er zestien. Zegt ze: ‘Had ik er nog maar vier.’ Weet u wat een ander zei, meneer? Maar ze kennen die wetten niet, dat er daar tweehonderdduizend leven. Toen zegt die moeder: ‘Het kan mij niet schelen, maar ik voel dat ik goed doe. Ik weet niet ...’ Hadden ze haar verteld: ‘Het lijkt hier wel een konijnenhok.’ Hoort u dat niet dagelijks? Draai er maar niet omheen, want dat hoort u dagelijks. Toen zegt die moeder: ‘Het kan me niet schelen wat u denkt en wat u zegt; ik voel iets, als er iets in me leeft, dat ik met God praat.’ Voor de bureu, voor de hele buurt ... Die arme moeder ging nog de straat over. Ze zegt: ‘Wat kan mij dat schelen. Praat u maar. Wij zijn gelukkig.’ Nu wij. Nu ik. Nu u ...

Mevrouw, had u nog iets? Wilt u nog meer weten van kindertjes?

Meneer Götte, en nu zijn we naar het oerwoud gegaan en hebben we vermoord en gebrandsticht. En u zegt ... u schrikt terug, we zijn een miljoen jaar te lang hier. Christus had al in het prehistorische tijdperk terug kunnen komen, maar de mensheid was er nog niet. Was ik vijftig jaar eerder geboren geweest, meneer, dan had meneer pastoor wel zoveel macht nog gehad dat hij mij op de brandstapel had gekregen. Maar we zijn er net uit.

Er zijn weleens katholieken weggelopen. Ik heb hier meer katholieken – ik ben het ook – dan andere mensen. Maar wanneer ik weet dat u van de katholieke kerk bent dan geniet ik als ik u kan kraken. Waarom? Omdat ik u geluk geef als ik u al die dingen vertel. Nu neemt u het nog niet, maar straks zegt u: ‘Had de zweep er maar op gezet, want ik heb ... mijn leven is voorbijgegaan, ik weet niets; ik had het kunnen weten.’ De man verwijderd van de vrouw. De vrouw is hevig katholiek, en daar is de man. En zij zegt: ‘Ik wil

met die rommel en met die drek niet te maken hebben.’ En hij zegt: ‘Ik ga toch.’ Ruzie, ruzie, ruzie, narigheid, verwijdering. Eindelijk komt het zover door praten, door praten; ze gaan lezen. Zegt ze: ‘Mijn God, man, is dat zo?’ Zijn vijftig jaar, dames en heren, en dan zegt me een man en een vrouw: ‘We hebben een nieuw huwelijk. Wij beginnen nu eerst. We kussen elke dag. Ik leef in haar, en zij leeft in mij.’

Meneer, dan is het toch logisch, mevrouw, dat de reïncarnatie bewust wordt in liefde? En dat u nu geen stukken en brokken meer zult slaan? Nu, wij zijn zover. Nu moet u eens gaan kijken hoever of de mens dit leven van God en Christus en de ruimte, de reïncarnatie mismaaakt. Zoek niet te ver, en vlieg niet te hoog, maar wees nu eens alles in dit tijdperkje waarin wij leven. Wees eens blij dat u geslagen kunt worden. U hoeft niet naar narigheid te vragen, naar geen kanker en tbc. God beware me. U begrijpt mij toch wel. U hoeft niet te vragen dat de man u eens een flinke klap in uw gezicht geeft (om)dat u verkeerd doet. Neen, dan zet u ... als diegene het niet weet, zegt u: ‘Waarom slaat ge mij?’ Ik wil die bruuw weleens zien.

Wij hebben toch waarachtig mensen op de wereld die door dik en dun, uiteindelijk de man die dronk als een ketter, overwon(nen). Wij hebben de bewijzen, buiten, een kind van acht jaar, vader en moeder ... Moeten ze mij vragen, zeggen ze: ‘Als vader drinkt, dan krijg je psychopaten.’ En de dokter zegt: ‘Ja, mevrouw, die drank zit in die geest.’ Kletspraat, meneer. Bij ons buiten hebben we iemand gekend: die moeder en vader dronken als kettters, en het kind wordt geboren. Nou, dat was een en al ouwe klare of jonge klare, dat de hele ziel ... En het kind komt groot, en gaat mee, gaat wandelen, en op een goeie zaterdagavond, als weer dat loon wegging – hadden ze de hele week niet te eten en dan ging die vrouw nog maar: ‘Meneer, wil je mij hebben, dan heb ik tenminste te eten’, dat was er allemaal bij – toen zegt hij: ‘Maar vader en moeder, waarom drinken jullie toch? We kunnen zo gezellig in huis zijn; en nu gaat al het geld ineens weg. Hele week hebben we niet meer te eten.’ En het kwam allemaal in het plat: ‘De hele week hebbe we nie’t meer te ète. En gin soep. Wâ hê-je now an dat zoepe?’ Toen zegt den kéél: ‘Mô je dat heure, daor zit wat in.’ ‘Haol toch een neutje brandewijn in huus, en gao dan lekker bij mekaar zitte, praot is, gao dan met mekaar praote’, een jongen van acht jaar ... Vader, en moeder, was van de jenever af. Een geestelijk kind, het kind was op vijftien jaar, toen stierf het, zo bewust was het; het ging dood. Toen schreiden vader en moeder zich dood, ook dood bijna, omdat ze een gelukkig mens ... Ze waren hun meester kwijt. Als je naar een psycholoog gaat, dan zegt hij: ‘Als je veel drinkt, dan krijg je psychopaten.’ Met morfine, mevrouw, meneer, kunt u de ziel niet zoveel geven dat het een psychopaat wordt, was het maar zo, maar dat hebben die heren van ons nog te leren.

Had u nog iets? Is er nog iets, meneer?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Daarginds.

(Mevrouw in de zaal): 'U had het net over een kind aannemen (adoptereren), of zo.' Ja. 'Als nou een kind helemaal geen ouders heeft, en het zijn mensen die het goed hebben en waarvan de man een vast inkomen heeft, en dat het kind geen ouders heeft, en de mensen hebben geen kinderen, die dan toch een kind aan willen nemen. Is dat verkeerd?'

Mevrouw, ik ben blij, ik dacht wel dat er dat uit zou komen, want ik denk: dat begrijpen ze natuurlijk niet. Als ik, kijk, ik kon, ik had dat gewild, gaarne! Ja, vrienden genoeg, kennissen genoeg, leuk. Maar dít is mijn werk. Mijn meester wilde dat niet, want ik had niets meer kunnen doen. Hij zegt: 'Je blijft uit het karma van de mens.' Maar ik had het graag gedaan. Maar, meneer, mevrouw, dat is toch de kern, dat is toch het leven. Dat is toch het dienen voor elkaar als je dat kunt. Maar ik doe dat op een heel andere wijze omdat ik dat alleen kan doen als ik die wet ervoor zie, omdat die wereld mij in dat zien en die taak heeft gezet. Voelt u wel?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, maar wij willen van dit jaar ook een kindje aannemen, omdat wij zelf ook geen kinderen hebben.'

Mevrouw, u kunt er tien nemen als u dat wilt, dat is de mooiste taak, en de machtigste taak die er is ... áls u nooit iets vraagt van dat. Want ik ken toestanden, mevrouw, waar ze een kind kregen, zeventien jaar in huis, achttien jaar; en nu door de oorlog, het kind werd NSB, en verraadde vader en moeder. En als u de drama's hoort die door het aangenomen kind in de wereld zijn gekomen en die de harten hebben gebroken, die zijn zo erg en verschrikkelijk omdat het uw eigen bloed niet is. Nu wordt u geslagen, mevrouw, dat is gewoonweg des duivels en kunt u niet eens dragen. Ik heb er tientallen bij me gehad, tussen dertig en veertig, dát leed moet u eens gaan beleven, mevrouw, dan beslist ... Ik rem u daar niet in. Maar als u niets verwacht, ook al wordt u straks geslagen en getrapt, u moet niets vragen. Alleen als u iets krijgt later van dat leven, kunt u al dankbaar zijn. Maar als u zegt: 'Daar hebben we zoveel voor gedaan, en nu krijgen we de trekken thuis', dan gaat uw levensbloed over de vloer. Die mensen heb ik bij me gehad. Ik zeg: 'Mevrouw en meneer, waar bemoeit u zich mee?' Dat kind, mevrouw, wat daar komt ... Ik kan u dat menselijk verklaren, maatschappelijk, maar nu geestelijk, ruimtelijk en goddelijk. Dat kind wat daar alleen is, waarvan de ouders zijn gesneuveld, mevrouw ... Waarom grijpt ge in, meneer, in de wetten van God? Want het leven zelf zal bepalen waarheen dat kind moet. En dan kan Hij het boven beter dan ik met mijn goeie liefde voor dat kind dat geen ouders heeft. Want, kan ik de ouder en de vader spelen, zei mijn meester, toen ik eens zei:

‘Geef mij dat kind, laat mij hem nemen, leuk, heerlijk?’ Hij zegt: ‘Laat God daarover waken.’

En als het morgen voor de deur ligt, en je hoort geschrei, doe dan open en zeg: ‘Kom, mijn kind, wij hebben een wieg voor je.’ Ik neem het morgen, mevrouw. O, dan zal ik u haast wel vertellen, als het op een uur, die ik zie, voor mijn deur ligt ... En als ik dat in de maatschappij zeg, mevrouw, nu, woordelijk, op de Groenmarkt, dan liggen er morgen om vijf uur tien. Maar dan zeg ik tegen de mensen: ‘Jullie zijn allemaal verkeerd, want jullie waren net vijf, of twee uur, of vijf minuutjes, een duizendste seconde was je te vroeg op deze trap. Ik wacht op die andere die nu komt, die moet ik hebben.’ Dat zijn wetten.

De mens heeft liefde en verruiming, speelt voor een Nightingale (Florence Nightingale, 1820-1910, verpleegster in de Krimoorlog), maar kennen wij onszelf, en weten wij dat we in harmonie zijn? Ik kan u angstig maken, mevrouw, met hetgeen u daar vraagt kan ik u angstig maken, en dan kan ik het u zo verklaren en dan zegt u: ‘Ik doe het nooit.’ En waarom niet, mevrouw? En dan zegt u: ‘Is dat werkelijk zo, meneer Rulof?’ Ik zeg: lees dan eerst maar de boeken, en dan ga ik u kosmologie verklaren op dát kind, alleen voor dit kind.

Ik heb ouders bij me gehad, dame, en die kregen een stralend kind. Ja, toen het vier jaar was, toen konden ze het naar het gekkenhuis brengen. Het zit er nog in: grote psychopaat. Het komt zover, dame, dat de maatschappij dat moet doen, want de maatschappij krijgt de persoonlijkheid die voor alles zorgt. We zijn kinderen van één vader dan. De burgemeester moet eigenlijk onze vader zijn, mijn vader en mijn moeder. Maar, beseffen die, dat hij vader en moeder is over alle kinderen die hier in Den Haag leven? O nee, mevrouw, want hij legt nog de hand op de Bijbel, en zegt: ‘Zo.’ Maar wanneer de wet God, reïncarnatie, vader-, moederschap gaat spreken ... Ik heb het zo machtig, ik heb de bewijzen vast mogen leggen.

Kwam een dame bij mij, zegt ze: ‘Kan ik dat doen? Ik heb uw boeken gelezen, ik wil een kind hebben.’ En ineens zag ik, ik zeg: ‘Mevrouw, moet u zelf weten. Ik zou het u nooit ... u zult nooit over mijn lippen horen: ‘Mevrouw, dat is mooi.’ Ik weet niet wat dat ‘mooi’ betekent. Ik weet wél wat u krijgt, en waar u zich aan vergrijpen kunt, dat weet ik wel. Maar of u mooie dingen krijgt, dat kan ik u vertellen’, want ik lei iets vast voor die dame, ik zag. Toen kwam die meneer, zegt hij: ‘Nou,’ zegt hij, ‘wat denk je, mijn vrouw die wil dat en ik zal ... Ik gun haar alles. We kunnen geen kindertjes krijgen. We willen een kind hebben.’ Ik zeg: ‘Goed, meneer, dat moet u zelf weten.’ Hij zegt: ‘Ja, daar zijn er drie, welke is nu de goede?’ Ik zeg: ‘Meneer, u moet er al nooit aan beginnen.’ Welk is nu de goede? Hahahaha, welke is nu de goede?

Zie je? En toen stond daarop ... 'Die rooie', had ik gezegd, 'die rooie moet je hebben', er was een rood kind bij, met rood haar. Maar die namen ze niet. Ze hadden de zwarte genomen. De rooie, die was hun eigen kind uit het verleden en die zwarte was van een joodse moeder. Toen zegt meester Alcar: 'Ze hebben net de verkeerde, maar laat ze nu maar gaan.' Dat kunt u krijgen, als u werkelijk openstaat voor de goddelijke wet, dan zal de wet zeggen: 'Die rooie moet je hebben.' En dan bent u weer één. Want zij voelde haar eigen geboorte niet eens, uit dat, en dat, en dat, en dat leven, en nam de zwarte in plaats van de rooie. Ze kende zichzelf niet. Nou, daar is wat uitgekomen. Na drie jaar begon het al. Maar van de rooie had ze het kunnen verwerken, dat kind. Dan had zij van mij de reïncarnatie gekregen, ik zeg: 'Mevrouw, u betaalt alleen maar rekeningen momenteel. U krijgt uw kind, u neemt dat kind. Het is nu niet gebaar, maar eens ... Uw bloed is nog in u, van dat leven, zeven eeuwen terug. En nu denkt u dat u een kind aan hebt genomen, dame. Nee mevrouw, uw eigen bloed neemt u. Dat is een beetje ouder.' Dat staat er allemaal voor indien u aan een kind begint. Nu moet u dat álles overboord gooien, en níets willen. Ook al wordt u getrapt en geslagen, dame, dan moet u eerlijk kunnen zeggen: 'Ook al zal dat kind mij straks verraden en vermoorden en mijn bloed drinken, dan ben ik nog dankbaar.' En dan bent u gereed om een kind te aanvaarden.

Kunt u zich daarmee verenigen? Ik kan er nog op doorgaan. Bepaat dat goed en bekijk dat goed, en dan, mevrouw, dan zou ik u nog een cadeautje willen geven: als u daarvoor staat, dan moet u nooit ... u kunt de ene nemen, die u ontmoet. Als ik dat moest doen, en er lagen er zeven voor mij in de wieg, dacht u niet, mevrouw, dat ik al bezweken was, als ik moet gaan denken: welke moet ik nu hebben? Dan nam ik ze alle zeven. De één meenemen, en de ander daar ... Mijn god, mijn god, wat gebeurt er met jou? Waar ga jij naartoe? En wat gebeurt er met jou? En moet je ze zien lachen. Och, mijn lieve god: ja of nee? Ik geloof niet dat ik eraan begon. Ik zeg: 'Mevrouw, ik kan dat niet verwerken. Zeven levens op mijn dak, op het dak van een ander. Mijn god, mijn god', zei ik tegen meester Alcar, 'ik verlies mijzelf; dat kan ik niet aan.'

Kunt u dat? Wees maar eens eerlijk. Dat zit er allemaal in. Ga eens met mij naar een bioscoop, ga eens met mij naar dat, naar dat en dat, zal ik u eens even wat vertellen. Mevrouw, u zult eens kijken waar wij met onze handjes uit blijven en vanaf. Wij willen alles en wij kunnen alles. En als u de wet ziet, dan zegt: 'Mijn hemel, blijf uit die buurt, hè.'

U verlangt naar liefde, nietwaar? De mens loopt van de één weg omdat de ander hem sloeg. En hij ging daarheen. Die heb ik bij me gehad. Ik zeg: 'Meneer, je wordt gekraakt.' 'Waarom? Ik heb geld en ik zoek mijn geluk.' Ik zeg:

‘Ga dan, meneer.’ Maar hij vergat dat hij zichzelf meenam. En hij kreeg er een. Maar die nam het niet, mevrouw, die sloeg hem met de gloeiende pook in de hoek, en ze nam zelf de benen met enkele ... ‘Dat’, zegt ze, ‘ga nu maar weer verder.’ Hij zegt: ‘Je vindt het nooit.’

Nee dame, nee meneer, u vindt alleen in de wereld, waar u ook komt, uzelf. En dat is geen verloochening meer, u staat er bovenop. Is dat geen waarheid? U moet dat gekreun van die mensen maar eens beleven die dachten dat de ene niet deugde voor de ander. En dan zeggen ze later: ‘Mijn god, mijn god, wat ben ik begonnen. Wat was die eerste nog heilig, hè.’ En toen kwamen ze ... Verleden heb ik u ... Heel groot, meneer. Nou, hij aan de ren en nogmaals aan de ren. Hij dacht: ‘Ik moet dit hebben.’ Hij werd niet ‘geëstimeerd’ (geapprecieerd), zeggen ze bij ons buiten. Ze aanvaardden hem niet. Ik zeg: ‘Meneer, wat doet u?’ Dat is, mevrouw: wij willen van ons vervloekt karma af. Wij dulden geen pak slaag. Ik ben dankbaar voor een pak slaag. Dankbaar, blij ... Ik laat me niet ophangen.

En dan moet u eens kijken als die zaadjes telkens maar weer praten, zo, zo, zo, met de mens, ze genezen, en dan zeggen: ‘Waarom doet u dat toch?’ Ik genas zó, als de mens kwam. ‘Dame, ik kan uw gezwel uit uw lichaam wegnemen, in drie maanden, onherroepelijk, anders kunt u mijn leven krijgen, ik betaal alles, ik doe alles, ik zal het u bewijzen dat ik dat gezwel wegkrijg.’ ‘Nou, begin er dan maar aan’, zegt ze. Ik zeg: ‘Als je lief bent tegen je Pietje, als je heerlijk en vriendelijk zijn brood klaar maakt, waar hij voor werkt, en als je hem eindelijk eens als schepper van je kinderen, als vader gaat aanvaarden, en met dat gesnauw ophoudt, dan kan ik u genezen. En nu heb ik veel liever dat u eraan verrekt, mevrouw, want de kanker zit niet in uw buik, maar in uw kop, in uw persoonlijkheid.’ En toen zeg ik tegen die man: ‘Maak geen drukte, meneer, want nou kom ik bij u.’ Toen heb ik hem aan tafel gezet, hoe hij moest zitten. Maar, mevrouw, toen was ik zesendertig, en dat waren er een paar van vijfenvijftig. Ik zeg: ‘Zitten, daarzo. Maar niet zoals verleden week, nu ga je daar eens anders zitten, en nu ga je eens heerlijk kijken naar hetgeen wat zij vandaag deed. U bent voor mij geen directeur, meneer, en u hoeft niet in de maatschappij te schreeuwen wie u bent. U komt wel met een automobiel voor de deur, meneer, maar als u thuis bent, bent u een vader van mijn kinderen. En ik wil zijn: moeder.’ Hij zat anders nu in zijn stoel, zijn persoonlijkheid van vroeger was hij kwijt, want het directeurschap lag in de prullenmand. Weet u wat betekenis heeft, dame, meneer? Ja, koeren, op de goeie manier. Mekaar werkelijk aankijken en praten, ontleden.

Mevrouw, u denkt erover na, ik neem u niets af. Maar ga beiden, da’s een heel mooi iets, dame. Maar als u gelukkig wilt zijn, aanvaardt u nooit niets (het ‘nooit’ is hier bedoeld als een versterking van het niets); u kunt dan nooit

door dit leven worden geslagen.

Dames en heren, dit is een zeer precair geval, bent u het met mij eens?

(Zaal): 'Ja.'

Ja dame.

(Mevrouw in de zaal): 'Wij hebben een aangenomen kind, maar het gaat erg goed.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Wij hebben een aangenomen kind maar het gaat reusachtig goed.'

Mevrouw, wees dan dankbaar, ik zeg het toch al, wees dan dankbaar, als u een bezitje krijgt. Ik ken er wel twintig. De strijd van mij ... Kijk, u voelt toch wel, die dame die mij dat schreef, zegt ze: 'André, je hebt smart, neem er één, of neem er twee, neem dat kleintje daar.' Toen zei een andere dame, die de boeken daar naar die vrouw had gebracht, zegt ze: 'Meneer Rulof, ik begrijp dat niet, dat u dat kind niet neemt.' Ik vond het ook vreselijk. Ik zeg: 'Mevrouw, mijn meester wilde het niet. Hij zegt: 'Jij bent op aarde met een taak, om boeken te schrijven, en niet om kinderen op te voeden. Wij hebben de massa.' Begrijpt u, ik heb de massa. Hij zegt: 'Ik ben de vader van die mensen, en niet jij, houd die hoogmoedswaanzin in je weg', zegt hij tegen mij, 'en smoor je verlangens en je liefde om een kind te bezitten, neem het niet van daar want het behoort niet tot je leven nu.'

Kunt u daar inkomen?

(Zaal): 'Ja.'

Al zou u het willen krijgen, mevrouw, dan zegt God: 'Blijf er met je vingers af, Ik heb voor u iets anders.' Je bent nu geen kleuterschooltje meer. Maar nu begrijp ik het, nu bent u de kleuters hierzo voor de meesters. Ik heb dagelijks met grote volwassen kinderen te maken, en die zijn veel moeilijker, mevrouw, dan de baby die u krijgt. Deze moet ik de luiers aanbinden, maar ze trekken ze zo weer af, en dan kan ik de grond nog schoonmaken ook. Deze kraaien niet eens, mevrouw, maar deze schelden en schreeuwen, en vergrijpen zich aan het bezit. Ik krijg die smiles niet die u krijgt aanstonds. Ik zou nu eens een 's-Heerenbergs woord willen zeggen, maar ik doe het lekker niet.

Ik wens u het beste. Tot de volgende week.

(Er wordt geklapt.)

Donderdagavond 3 januari 1952

Goedenavond, dames en heren, u hoort het al, ik zit in de knoei met mijn keel. Ik wens u voor eh ... 1950 ... hebben we '52 of '53?

(Zaal): 1952.

...alles het beste, beste.

(Zaal): 'Dank u wel, insgelijks.'

En met de hoop dat alles het beste komt, ja.

Ik zal maar dadelijk beginnen. Ik hoop dat ik zondag stem heb.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik zou het maar niet forceren.'

(Jozef leest voor): 'Mijnheer, de vorige keer sprak u over de ernstige moeilijkheden die zich tussen pleegouders en een aangenomen kind kunnen voordoen. Bij ons zijn deze moeilijkheden niet. Daarom vraag ik mij af of dit kind een reïncarnatie kan zijn van een zoon van ons uit een vorig leven.'

Van wie is dat?

(Mevrouw in de zaal): 'Van mij.'

Och mevrouw, dat is één op ... Dat kan natuurlijk zijn, waarom niet? Maar dat zou één op de miljoen zijn dat u een treffer had, een treffer. Want kijk, ik kan u onmiddellijk bewijzen dat het niet zo is, dat u buiten uw eigen karma gaat nu.

Kunt u dat ook voelen, dames, heren?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Dat u buiten uw karma komt, omdat de dame dit vraagt. Dit bestaat niet wat u daar zegt. En waarom niet? Velen hebben alle boeken gelezen. En we hebben het over karmische wetten, dat je honderdduizendmaal hier op aarde bent geweest, en dat je moeder bent geweest, vader. Dus u kunt eigenlijk van uw kind-zijn niet afkomen, we zijn allemaal kinderen. Kinderen bestaan er niet, u hebt alleen met volwassen bewustzijn te maken in die en die graad van bewustzijn. Je hebt dierlijke graden, voordierlijk, grofstoffelijk, totdat we eindelijk aan de geestelijke graad komen. En in die honderdduizenden levens hebben wij mensen leren kennen, weer volwassen mensen. Die geboorten, dat kind-zijn, dat zegt allemaal niets. Dat wil zeggen: dat zijn oude wezens, die zielen hebben zolang geleefd. Dus als kind-probleem legt u het al ... kunnen wij dat al naast ons neerleggen. Maar omdat u nu zegt – nu hebt u natuurlijk verleden week iets gehoord – en nou denkt u: misschien kan dat wel een kind zijn ... En ik ging er ook op in bij die dame die daar zat. Maar dat is één op miljoen, miljoenen, dat u een leven ontmoet dat u gekend hebt en beleefd hebt. Maar waarom is dit zo? Als u de boeken goed gelezen hebt, kunt u al een antwoord geven, en dat is onherroepelijk natuurlijk juist. Dit kan één

op de miljoen, zeg ik. Dit kan een kind van u geweest zijn, natuurlijk, maar één op de miljoen. Waarom? Voelt u dit ook, want dat zit aan deze vraag vast.

(Mevrouw in de zaal): ‘Omdat wij de mensen waar wij mee omgaan, en je ... (niet te verstaan), dat wij daar allemaal in ons vorig leven mee te maken hebben gehad. Dus die mevrouw die dat kind aanneemt, daar heeft ze in een vorig leven wat mee te maken gehad.’

Nee, nee, juist niet. Kijk, u bent er, en u legt het weer naast u neer. U zegt: ‘Omdat de mens met dat leven te maken heeft gehad, neemt zij dat kind.’ Neen, juist niet. Want karma láát zich geboren worden. En karma dat gaat niet daarheen, en dat wordt niet ... dat verongelukt niet. Neen, een karmische wet is de wet voor het goedmaken. Dus dat kind blijft onherroepelijk bij u, bij u als moeder; en bij mij. Maar nu zijn er moeders, die leggen dat kind naast zich neer, of sterven, dat kan.

(Mevrouw in de zaal): ‘Maar dat is een aangenomen kind, nietwaar?’

Dus nu kunt u zeggen: aangenomen karma?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee.’

Dit wordt een aangenomen kindje.

(Mevrouw in de zaal): ‘Neen, ik bedoel dit: de mensen die wij ontmoeten of waar we mee omgaan, onze broers en zussen, onze vaders en moeders, zal ik maar zeggen, al die mensen, daar hebben wij in ons vorige leven mee te maken gehad.’

Dat zegt u. Ik zeg: hier hebben we ... in die toestand ... één op miljoen, dat een treffer is. Dat wil zeggen dat wij ... Die dame neemt een kind aan, en nu vraagt zij: ‘Kan dat een kind van mij zijn uit vorige levens?’ Kan, maar volgens de reïncarnatie en de karmische wetten, niet zo eenvoudig; dan is het maar één op miljoen, omdat – zeg ik net, en dat zult u wel aanvaarden – karma geboren wil worden. Dat behoort u toe. Dus u kunt nooit ... U zult dat kind niet wegdoen; ja, het kan wel, maar dan is het al een toestand waar u toch op dit ogenblik niet mee te maken hebt. Die dame heeft er niet mee te maken, want dit is karma van een ander, omdat een ander dat leven kan aantrekken; zij niet. En daar ligt de realiteit. Waarom trekt zij dat leven dan niet aan? Dus het is een karma van een ander, dus zij stapt reeds in het karma van een ander, en kan niet door haar worden aangetrokken; dus het is onherroepelijk geen leven van haar dat zij heeft gekend. Is dat niet duidelijk? Daar komt u niet onder vandaan.

En dan kunt u wel zeggen: ja, het is goed, het is niet goed. Ik heb ... ik heb die rol (geluidsband) nog gehoord van verleden week, maar die kunt u vijftientigmaal horen; wat ligt daar een enorme wijsheid in. Die dame die ik vertelde over dat aannemen en niet aannemen ...

Mevrouw, ik kan u tien, twintig gevallen noemen die op leven en dood,

moord en alles geëindigd zijn met aannemen van kinderen. Want in het begin merkt u niets, dat gaat allemaal goed; maar nu worden ze oud. Verleden komt, dat is vier weken geleden, een moeder komt overdag bij me, had mijn boeken gelezen. Komt uit Haarlem, en is dankbaar, is in Den Haag en brengt bloemen mee voor de meesters, en is dankbaar dat ze de boeken kent. Heeft een kind, een jongen. Die jongen die gaat naar de catechisatie. Dus haar aangenomen kind groeit op. De moeder wil met dat kind praten over dingen, maar het kind gaat al weg, wil er niet mee te maken hebben. Gaat naar de catechisatie en vertelt waar de moeder over leest. Toen komt meneer pastoor. Maar intussen komt er al verwijdering omdat meneer pastoor ... Hij zegt: 'Ja, het kind moet ergens naartoe.' 'Ik had hem protestant kunnen laten worden.' 'Wat zou je willen?' En: 'Moeder, ik wil graag katholiek worden, en ik wil dit, ik wil dat.' Het kind krijgt een mening, en het kind gaat al door de pastoor van haar weg. Toen zegt ze: 'We hebben het goedgevonden. Mijn man die kon het niet zo schelen, maar hij zegt: 'Laten we maar eens kijken en laten we afwachten.' Maar nu is ... die jongen is opgegroeid, en die is helemaal in de katholieke kerk gekomen, totdat hij zich ging voelen, en toen zegt hij tegen de moeder op een goede morgen: 'Ik ga naar de kerk en ik kom nooit meer terug, want ik wil met je geketter niet mee te maken hebben.' En toen is hij door die meneer pastoor, die had hem gelijk gegeven: zij was des duivels en die snert- en die rotboeken van die meneer Rulof, en al die wijsheid meer, dat was maar des duivels. Die jongen die is volkomen verknoeid, door ons bezien dan weer, maar door de katholieke kerk is die moeder volkomen verknoeid. Toen zegt ze: 'En nu kan ik ... En toen ging ik nog met hem praten, en praten, en het kwam zover: toen kreeg ik een klap, midden in mijn gezicht.' Toen zegt ze: 'Toen ben ik gaan schreien, en nu schrei ik nog.' En daar stond ze. Ze zegt: 'Wat moet ik nou doen?' Ik zeg: 'Geef het maar over, laat maar los.' 'God', zegt ze, 'mijn hart bloedt leeg.' 'Zo', zegt hij, 'hier heb je dan wat.' 'Nou', zegt ze, 'het doet me nog zeer.' Toen zegt ze: 'Nou komt hij nooit meer terug.' Nou, dan heeft de katholieke kerk voor de jongen gezorgd voor een baantje, en bij andere pleegouders.

En als u de drama's hoort, dames, ik zal er maar niet langer op ingaan. Maar ik heb u verleden ... Als u die rol beluistert, dan zegt u: 'Mijn hemel, mijn hemel, wat is dat waar.'

Als u dat allemaal wilt doen, en het is prachtig, dan moet u ook nooit vragen later: 'Mijn god, mijn god, wat een ondankbaarheid.' Want daar is voor negenennegentig procent meer (on)dankbaarheid uitgekomen dan geluk. Want een werkelijk ... andere mensen – dat gebeurt immers dagelijks – andere mensen hebben er plezier van gehad, ook later. Ik ken zelfs ouders, daar is de zoon, dat aangenomen kind, die heeft alles gekregen, álles gekre-

gen, is dokter geworden, heeft een prachtige praktijk gekregen, draagt nog ouders. Ja, dat is er allemaal. Máár, denk erover na, want dit is heus niet zo eenvoudig, tenminste voor later niet. Als u het geluk hebt, en u trekt ... en u hebt daar een prachtig kind met gevoel, met leven en met liefde, ja, dan kunt u er wel vijftewintig tot u nemen, want dan is het ook geen kunst, dan gaat het vanzelf. Is het niet zo?

Hebt u nog vragen daarover? Als u die rol beluistert, dan weet u het in éne keer.

Ik heb hierzo: 'Een paar weken geleden had ik tweemaal dicht achter elkaar een droom,' we gaan weer naar de dromen, 'waarin ik steeds maar bezig was met trappen klimmen. Het zijn gewone trappen, maar het gaat steil, recht omhoog. Ik moet mij als het ware zelf ophijsen.'

Ja, dat zullen wij hier ... Als u dat vergelijken wilt met het leven, dan moet elk mens zich ophijsen.

Van wie is dat?

Dan hijst elk mens zich op, dame, en dan is ons geklauter naar omhoog, dat gaat niet eenvoudig, en dat gaat steil, recht de hoogte in.

(Jozef leest verder): 'De tweede maal dat ik het droomde was het ook geen stevige trap.'

Nee, want we wankelen elk ogenblik. Die trappen die worden veel bedroomd omdat de mensen daar enigszins een scherp stoffelijk houvast aan hebben, en direct daarin de geestelijke graad te zien en te beleven is. Want er zijn er ... Die trap die veranderde ineens, in plaats van hout naar touw, en toen kwam er nog een storm ook, en onweer, het werd nacht, en de griezeligste dingen, en daar waren mensen bezig, die waren met messen – iemand vertelde me dat – die touwen aan het doorknippen; en dan had zij weer de kracht om die touwen bij elkaar te krijgen, en eindelijk, eindelijk toen kwam er iemand en die zei: 'Doorzetten, en dan kom je er.' En die vrouw heeft ook haar hele levensgeschiedenis als het ware in een droom beleefd. Dat hebben meer mensen. En dat is ook een stevig fundament, zie.

(Jozef leest verder): 'De tweede maal dat ik het droomde, was het geen stevige trap, maar het was alsof de treden tussen kettingen hingen,' daar heb je al zoiets, 'als ik dan een eindje op weg ben, overvalt me een vreselijke uitputting,' ja, wat een wonder, 'een gevoel van niet meer te kunnen. Mijn handen voelden machteloos, maar als ik losliet, dan viel ik onherroepelijk.' En dan valt u ook onherroepelijk. 'Met de moed der wanhoop houd ik me toch vast, en worstel weer verder.' En dat is toch wel het hele leven. 'Toch vorder ik heel langzaam. Bij de laatste trede zie ik geen kans meer. Maar er komt dan weleens een hand,' ziet u, daar hebt u het ook al, 'die mij dan optrekt.' Dat hebben meer mensen. 'Maar boven gekomen, heb ik dan toch geen blij

gevoel. De uitputting overheerst me. De tweede maal droomde ik ...'

Nu zullen we dit hier afmaken. 'Met de moed der wanhoop'. Wat is dit leven, dame, hier in onze maatschappij? Wij zijn aan het opbouwen en een ander breekt het net zo weer af. En onze strijd om ons iets eigen te maken ... Bijvoorbeeld, daar vertelde me zo-even meneer De Zwet hierzo, de portier of de ...

(Meneer in de zaal): 'Conciërge.'

Conciërge. Die man die we verleden uit de zaal hebben gezet, die was hier, om die zaal te huren, om ... die leer van Jozef Rulof die moest kapot, want dat was gekkenwerk (dat was op donderdag 20 december 1951, ook in Diligentia; er is geen bandopname, waarschijnlijk om deze reden). Nu zegt hij: 'Nu moet u die mensen horen.' Nou zijn er op de wereld misschien wel een honderd miljoen, en een tweehonderd miljoen, en een driehonderdduizend miljoen spiritualisten, en hij hier in Den Haag wil dat nog tegen gaan werken. Dus de ene mens die bouwt op, de andere breekt af. En dat is voor alle kunsten en wetenschappen hetzelfde. Als de mens met iets komt dat even boven het normale reikt, ja, dan wordt de zaak weer afgebroken.

Hebt u 'Vizier' – daar staat van mij niks in, maar daar staat iets in over de geneeskunde – van deze week? Daar zegt die man daar, die schrijver, die zegt: 'Wat kunt u toch blij zijn, mens, als u tot deze eeuw behoort', en dat is waar. En als u dat dan leest, dan krijg je ontzag voor de dokter die nu zover is. Want vroeger ... had je een gebroken been, of wat dan ook, dan ging het stuk er maar af, zaagden ze het zo bewust af, want verdovingsmiddelen hadden ze niet. Als je dat gekreun en die martelingen leest, hoe ze daar voor een paar honderd jaar terug, nog drie-, vierhonderd jaar terug, de mensen daar gemarteld hebben omdat ze nog geen medicijnen hadden. 'Dan moet u eens kijken', zegt die man, die schrijver, 'wat de mens aan dankbaarheid kan bezitten en (als die mens) nu eens ziek wordt.' Ja, het is ontzettend leerzaam als je dat leest, in vergelijking met deze tijd. Maar er was een dokter, die verkleedde zich om de moeder te helpen om het kind te laten geboren worden; en toen hadden ze het in de gaten dat het een man was, toen hebben ze hem maar gemarteld en op de brandstapel gelegd, want hij mocht dat niet doen. Zie, zo bekrompen was de mens. Als je dat, ik zeg nog ... als je dit gaat vergelijken, dan moet u eens kijken hoe ...

Ik praat vaak: 'We zijn net het oerwoudbewustzijn uit.' Maar dat zijn we net. We hebben nog walvissen, we hebben nog prehistorische tijdperken, en al die grote dieren, dat wijst op prehistorisch-tijd-bewustzijn. En als u in de maatschappij komt op de psychologie, dan bent u, dan zijn wij, zijn de boeken ... dan zijn dat de boeken voor het jaar 2500. Zie, en nu leven wij nog in 1951, '52. Wij zijn weer een dag ouder geworden. En vanzelfsprekend

had, als de wereld dit moet aanvaarden ... Nu hebben we geen brandstapel meer. Maar wanneer de wereld niet zover was, voelt u toch wel, dan kreeg die man daar, die tegen alles ingaat, en andere mensen die weer wetenschap afbreken ... Galilei ging de gevangenis in omdat hij zei: 'De aarde draait om de zon.' En zo heb je een dokter die zei: 'Ik heb dit, en ik heb dat, ik bewijs het je ...' Die dokters die zijn vernietigd. En elke geleerde heeft zijn hoofd gebroken, zijn leven ingezet, die werd gemarteld, alleen omdat de mens het niet begreep.

En nu krijg je, dame, dat geklouter van álles in de maatschappij om een klein beetje bewustzijn te krijgen; en deze dromen die hebben duizenden mensen bedroomd, die ladders, die trappen, dat ongelooflijke gekerm van ons om een klein beetje bewustzijn te krijgen, en dat dan weer door andere mensen in elkaar wordt getrapt. Zoals een moeder, die zeer bewust is, waar ik van vertelde, en haar jongen van negentien jaar, en die geeft haar, als pleegkind ... Het kind was vier maanden toen kreeg ze het, en als die negentien jaar is krijg je een klap midden in je gezicht. Ik zeg: 'Ja kind, je moet dat naast je neerleggen.' Toen zegt ze: 'Wat is dat toch verschrikkelijk, hè. Ik hou van hem, het is mijn kind.' Zegt ze: 'Ik voel net of ik het kind al geboren heb. Nog een keer, nog een keer, en dan sta je ...' Die vrouw, die moeder die zegt: 'Ja, het is een aangenomen kind', maar zij doet dat voor het leven van God. Ik zeg: 'Je kunt het leven liefhebben.' En dan krijg je daar van dat leven een klap midden in je gezicht. Dat is geen gezicht meer, maar het bloed loopt weg. Toen zegt ze: 'Mijn bloed loopt werkelijk weg. Mijn man kan me niet meer helpen.' Ik heb een uur met haar gepraat, en ze ging weer blij weg. Ik zeg: 'Leg dat naast je neer. Als u die boeken allemaal gelezen hebt, dan ...' Toen heb ik precies verteld wat ik hier verleden week zei. Ik zeg: 'U wilt wel iets, u wilt wel goeddoen, u wilt wel iets bezitten. Het is alleen om uw verlangens rust te geven.' U mist iets. Nu doen we iets. Ga dit eens analyseren: is het pertinent het kind hier, of is het mijn verlangen? Wat spreekt er nu? Is het het kind, dan krijgt u ook nooit een klap, dame, en dan bent u niet te breken. Nu is die vrouw kapot; daar gaat ze. Zegt ze: 'Ik kijk scheel van smart, van pijn.' Daar heb je het, daar heb je de bewijzen. Dat is het gekreun van ons in deze maatschappij ook.

Nu kunt u honderdduizenden dingen opwerpen, dagelijks, de kleinste dingen die plaatsen u voor die ladder. U krijgt ook een hand. Ik heb de hand gekregen van de meester. Anderen kregen dit. In de Bijbel kregen andere mensen weer de handen, ze zeggen: van de profeten, maar het waren de meesters die hebben gesproken. De meesters zijn de mensen die op aarde hebben geleefd en nu al daar zijn – wij gaan er nog naartoe – en die steken hun handen uit. Wij hebben zoveel boeken. Wij hebben de weg. Wij kennen

de wetten al. Wij weten: er is geen verdoemdheid. Wat weten wij al niet boven de mens die dat niet aanvaarden wil? Maar de moeilijkheid blijft precies hetzelfde. Alleen, wij behoeven ons niet meer dik te maken over verdoemdheid. Wat kan het u schelen of u straks de kist ingaat. Het mooiste wat er is: u gaat verder. Uw evolutie gaat door. Of terug naar de aarde, we gaan aan Gene Zijde door, je bent in je eigen toestand. En een ander die staat dan nog voor een graf te kijken, hebben maar zo'n kringetje, kunnen ze niet eens doorheen zien, want die kist, die kist, die kist, die kist ...

En wij hebben zo ontzettend veel. Daarmede wil ik zeggen: hoe makkelijk kunnen wij die ladder al niet bestijgen, die trap? En als we erdoor zakken, dan zeggen we: 'Nou ja, laat maar zakken, laat maar kraken.' Zie, heeft een ander niet. Dus die dromen die worden steeds ernstiger omdat de mens niet bewust is. Als de mensheid bewust was, was er ook geen smart. Weet u dat er geen smart en geen ellende bestaat? Ja, u kunt altijd weer lichamelijke ziekten hebben, pijnen. En die kunt u niet wegpraten. Maar geestelijke smart bestaat er niet in de ruimte. Is dat niet ontzagwekkend, dat je kunt zeggen: 'Er bestaat geen smart!?' God heeft het niet geschapen. Maar dan zijn wij er nog niet. Wanneer de mens geslagen wordt door liefde is het altijd onbewustzijn, want de werkelijke liefde die is niet te slaan. Is dat niet zo? Als de mens wist, dan had hij een heel andere liefde. Omdat wij die trap niet bewust zuiver harmonisch met de wetten, door de wetten van Moeder Natuur gaan bestijgen, wordt het geklauter, hangen en wurgen. Hangend en wurgend trekken wij ons omhoog. Maar dat is niet nodig, dame.

Als u schrijft tegen mij, hier: 'Ik ging die trap op', dan voelt u wel: hier ligt uw naamkaartje. Ik ga u volkomen naakt analyseren, totdat alles uit u weg is aan hetgeen u hier beleeft. Ik kan die trap niet beleven. En een ander misschien ook niet. En als u nu leert voor honderd procent de overgave te bezitten, en het weten – want wanneer u toch weet dat elke voetstap terug tot God in u leeft – waarom zoudt ge dan klauteren? Heb ik geen gelijk? Er is geen gekreun meer wanneer u weet dat er geen dood is. Waarom schreit ge dan, waarom schreien die mensen dan als ze zo groot zijn? En waarom hebben ze verlies als vader of moeder gaat, en het kind, waarom schreien ze zich dan leeg als ze zo groot zijn in liefde? Waarom hebben de mensen hier nog smart als ze hun kind verliezen?

Een moeder ... ik heb honderden moeders bij me gehad door de boeken. Heel ... half Nederland was me aan het schrijven door 'Een Blik in het Hiernamaals'. Honderden moeders stuurden zulke boeketten rozen en bloemen. Eén boeket met zeventienvijftig rozen voor de moeder van Gommel, omdat nu de moeder ook wist waar haar kind was. Ja, nu krijg je natuurlijk nog meer verhaaltjes. Toen zegt ze: 'Nu weet ik dat ik mijn kind niet kwijt

ben.’ Maar wat moet daar niet bij, mevrouw? Toen ging ze lezen, heeft ze allemaal gelezen, en aan het eind van die lezerij zei ze: ‘Ik heb mezelf maar be-lazerd, meneer Rulof, want veronderstel – nu las ik ‘De Kringloop der Ziel’ – dat mijn kind teruggaat naar de aarde, en ik ga dood ... Het is toch het leven van God, het is mijn kind niet eens.’ Toen nam ze dat ook nog terug. Toen eerst stond de moeder op eigen goddelijke benen. Vindt u dat niet sterk?

Ziet u, dat gekreun kunt u toepassen in alles. En wie heeft er niet zo’n laddertje nodig, zo’n trap om omhoog te klimmen in gevoel? Want als u in gevoel dit alles aanvaardt en beleven wilt volgens de wetten, en die zijn onfeilbaar daar in die boeken, dan hebt u die trap niet eens meer nodig, verwaast de trap, en u droomt anders. Want u droomt naar uw gevoel.

Kijk, dat gekreun in de maatschappij is immers het afstand doen van ons eigen verlangen. Als u alles naast u neer kunt leggen en u hebt geen verlangen meer, dan zeggen de mensen: ‘Dan ben ik niets’, maar dan blijft het alles over: het gevoel liefde. Dat blijft over, dat moet er natuurlijk zijn, en als dat er is, mevrouw, gaat het vanzelf. De mensen zeggen: ‘Dit is moeilijk.’ Dit is de eenvoudigste weg nu. Als u het weet. We doen ons best, we trachten in harmonie te zijn met die leer, met die wetten; en het gaat vanzelf. Overhaasten hoeft u het niet want u leeft in eeuwigheid. U kunt hier wel zeggen, wij praten over: ik doe er vijf jaar en tien jaar over. U kunt in vijf jaar meer bewustzijn krijgen. Want kijk, wat zit hier nu in? Als u die trappen bestegen hebt, en u bent boven, dan gaat u het leven anders zien, anders doen, u gaat anders handelen. Dus die meesters ... Meester Alcar weet pertinent ... Hij zegt: ‘Wij hadden helemaal niet hoeven te schrijven. Christus had ook niet hoeven te komen. Maar omdat Christus kwam, en omdat wij weten dat we leven: waarom zouden we de mensen de angst dan niet voor de dood ontnemen, terwijl de dood alleen maar geluk betekent?’ Daarom komen ze terug en zeggen ze: ‘Wij leven. Heb geen angst voor de dood en schrei niet om degene die dood is, want er is geen dood.’ Dus zijn ze niet verplicht om ons dat te vertellen, alleen dit: ‘Heb lief alles wat leeft en een dood is er niet. Dan hebt ge geluk, want wij leven.’ En daar zit nu alles in.

Misschien hebt u dadelijk nog vragen hierover.

(Jozef leest verder): ‘De tweede maal droomde ik dat er nog een paar mensen bij me waren. Hun viel het klimmen lang zo moeilijk niet.’

Nou heb ik het niet gelezen, u ziet het. Ziet u, dat zit er allemaal in.

(Jozef leest verder): ‘Ze konden zelfs ...’

Nou zoudt u wel kunnen zeggen: ‘Ja, die meneer Rulof die zwamt maar raak.’ Maar ik ben er nooit naast. Luistert u maar eens, ik ben er nooit naast omdat ik die geestelijke wet ken. En ik heb ook iets beleefd hierzo. Ik kreeg het ook niet voor niks, dit. Alles wat u hebt beleefd, dat moest ik ook al-

lemaal door, moest ik door. En dan kun je ... Daar zijn mensen, die krijgen handen, handen, en handen, en er zijn mensen die hebben voor elk nietig dingetje altijd maar mensen en handen nodig, maar voor zichzelf hebben ze nooit niets; dat is nog droeviger. Die moet je niet ... Die willen de trap niet alleen op, maar die willen nog graag gedragen worden naar boven. En als ze boven zijn, met zo'n andere lift, dan maar die hemel in, ziet u? Ja, en daar heeft Onze-Lieve-Heer wel medelijden met jullie? Daar zul je heel wat anders zien.

(Jozef leest verder:) 'Hun viel het klimmen lang niet zo moeilijk,' nee, 'ze konden zelfs nog met elkaar praten.'

Doet u dat dan niet, hierzo? De mens is vooruitgekomen door de wetenschap van de ander. Wij leren nu omdat Lantos Dumonché, meester Zelanus, zijn nek brak. Hij heeft tijdens de oorlog ... dat weet ik, honderden Joodse kinderen – het loopt wel tot duizend – die met 'De Kringloop der Ziel' in Duitsland onder de arm werden vergast. Weet ik, uit concentratiekampen. Daar werd 'De Kringloop der Ziel' dag en nacht gelezen, onder de britsjes door. En één boek die had de eer met de jood, het joodse kind, vergast te worden. Toen zegt ze: 'Jij zult je kapotmaken.' Toen zegt hij: 'Doe ik nooit. Hier, lees zelf.' Dat heeft meester Zelanus bereikt met zijn boek, en daar heb je nu het beeld. En dat voor God, en dat voor Christus, en dat voor het universum, en dat voor miljoenen andere wetten die wij ons eigen hebben moeten maken, die we ons moeten eigen maken en waardoor we nu een hand krijgen die ons helpt. En nu bent u allemaal bezig. Is er niet één onder u die toch wel voor een kleinigheidje een hand nodig heeft? Als u dat had, dan zat u hier niet eens en dan hebt u die boeken niet meer nodig.

Maar de maatschappij is al diep, het leven is diep, is goddelijk. En de maatschappij kunnen we niet goddelijk maken, maar wel geestelijk. En nu zijn wij mensen bezig om die maatschappij, ons handelen in de maatschappij te vergeestelijken. En daarvoor hebben wij die trap. Is het niet zo? En daar breken wij dan onze kostbare nek, de innerlijke, ziet u; de stoffelijke zo nu en dan ook, maar dat krijgen we weer door een ander.

Nu krijgen we hier: 'Toch kreeg ik van die mensen het gevoel dat er niet veel diepte in hen was. Ik droom niet veel, maar deze komt de laatste jaren telkens weer terug.'

Dit is een hele mooie droom, dame, u bent met uzelf bezig.

(Jozef leest verder:) 'Een andere droom die zich telkens herhaalt, is dat ik een begin van brand ontdek.' Dat zien meer mensen. 'Ik begin direct te blussen, en verwacht dat de mensen die om me heen zijn ook zullen helpen wat ze kunnen. Ze kijken het echter maar aan,' en dat is waar, 'en denken: er is toch niets meer aan te redden.'

Nee, ze denken: zoek het zelf maar uit. Want wanneer de brand in ons komt, dame, wat wil zeggen, wanneer wij eens werkelijk ontploffen en wij denken lichamenlijk en geestelijk vernietigd te worden door brand, door vuur, dan is de geestelijke mens die daarbij staat, dit zijn misschien geen geestelijke mensen, maar wanneer het de meesters zouden zijn, die laten ons verbranden. Anders komen wij er nooit uit. Wanneer ze er ons uithalen, dan hebben we immers dat vrijkomen van die verbranding, van die vernietiging, hebben we niet beleefd. Met andere woorden: als u daar een mens hebt die die en die graad vertegenwoordigt, en die mens wil niet, kan niet, hoe kan ik die mens mijn gevoel, en een ander zijn gevoel, hoe kan ik die mens de waarheid, de werkelijkheid en de liefde geven dat het toch waarlijk zo is? Hoe kan dat nu? Dus die mensen moeten u laten verbranden. Met andere woorden: die droom die slaat op de eeuwigheid, en dat wil zeggen: u moet zelf alles verdienen en beleven; u moet erdoor. En dan weet u, dan blijft u wel uit de buurt van een innerlijke brand. Dat wil zeggen: dan steken wij geen vuurtjes meer aan door hartstocht, geweld en vernietiging – voel je? – dat wordt het vuur, dat is het vuur van innerlijke hartstocht. Dat wil niet zeggen dat u maar raak leeft, maar de kleinste dingen bezitten hetzelfde vuur als het grote, waardoor de mens een moord begaat. Een handeling die aangevuurd is door de persoonlijkheid – al is het nog zo nietig – die bezit dezelfde afstemming als het gevoel dat moordt, brandsticht, en nog meer doet. Is het niet zo? En dat is allemaal te ontleden.

(Jozef leest verder:) ‘Zij kijken echter toe.’

Ja, die steken geen hand uit, want u bent niet te helpen, u moet het zelf beleven.

(Jozef leest verder:) ‘Dan ga ik maar alleen door en ren met emmers water van beneden, ladder af, naar boven, en mijn moeite wordt beloond: ik krijg het brandje onder de knie.’

Dan bent u al een gelukkig mens.

Dames en heren, hoeveel brandjes zouden er in ons zijn die we niet onder de knie hebben? Nou? Dan beginnen we met ... van dit jaar beginnen we weer, zie je, alsof er weer iets wonderbaarlijks is gebeurd. Zo meteen drukten ze mij daar bijna dood, wouden ze me handen geven; ik ben maar gauw weggelopen. Ik zeg: mensen, we leven in de eeuwigheid. Nu kan ik het wel menselijk netjes zijn, ik zeg: ‘Ja meneer, dank u wel hoor.’ Maar ik denk: gauw weg. Want we leven nog in dezelfde minuten van verleden week. En er is geen begin en geen eind. Ja, er was een begin, en er komt een eind. Er was een goddelijk begin, en een menselijk-goddelijk einde.

Maar hier staat nog iets: ‘Meneer Rulof, ik ben er een beetje huiverig van, aan mijn dromen geestelijke waarde toe te kennen; maar ik vind het opmer-

kelijk dat deze dromen zich door de jaren heen telkens herhalen. Wilt u mij hierin een wegwijzer geven?’

Nu moet u eens opletten, dame, of er in die jaren niets aan die dromen, aan die trappen is veranderd.

Een andere dame droomde haast hetzelfde, die trappen, trappen, trappen ... Zegt ze: ‘Op een goeie morgen, op een goeie nacht, toen was ik weer aan het dromen. En toen,’ zegt ze, ‘ik heb in die jaren veel gelezen, waren boeken van u bij. En nou moet u toch eens zien hoe zich dat manifesteert.’ Toen zegt ze: ‘Op drie, vier ... Het was eerst een kale trap, zag er oud uit en vies uit. Ik denk: als ik erop ga, zak ik er doorheen. Na jaren en jaren, het is misschien een zeventien jaar geleden’, zegt ze nu, ‘toen had ik daar voor veertien dagen terug gedroomd, toen lagen daar op de eerste drie, vier treetjes een matje. En links en rechts was er een nieuw kleurtje aangebracht.’ Toen denkt ze: ‘Och, daar waren gaten in ... allemaal opgepolitoerd. En dit is mooi, weer. Wat fris ziet het eruit.’ Toen zegt ze: ‘Neem me niet kwalijk’, zegt ze, ‘zou dat ook op mij slaan, meneer Rulof?’ Ik zeg: ‘Ja. Hoe was u?’ ‘Nou’, zegt ze, ‘ik was vroeger een wilde kat, en nu zou ik me daar niet meer aan vergrijpen.’ Ik zeg: ‘Mevrouw, dan hebt u wel een beeld van uzelf gezien, want’, ik zeg, ‘ik vind u nog ... U staat er niet zo slecht op. U ziet er goed uit, dame, vanbinnen en vanbuiten.’

Maar u ziet het: het gaat zich al corrigeren, het laat zich al zien met een matje onder de ... Een stoffelijk beeld, dat er innerlijk aan de persoonlijkheid iets is veranderd. Maar wie heeft er geen trappen te bestijgen hierzo onder ons? Maar daar zijn mensen ... Nu zijn wij bezig, u bent bezig. Maar dacht u dat iemand, zoals die man daar, en andere mensen, dat iemand die daar niet aan beginnen wil, die dat allemaal overboord gooit: wij zijn gek, en God is gek, en die hebben geen God en geen Christus, die gaan tegen dingen in die de wereld als werkelijkheid, als fundamenteel natuurbezit moet aanvaarden ... Wanneer beginnen die mensen nu, vraag ik u, aan dat trappen-bestijgen? Want we zijn toch ... op stuk van zaken is het katholieke kind, het protestantistische kind, zijn alle godsdiensten en sekten bezig trappen te bestijgen. Al die mensen zijn ergens mee bezig. En dat is het bestijgen van ons aardse persoonlijkheidje, het overwinnen van de mens, hier, ten opzichte van de goddelijke wetten. Dat heeft toch elke religie? En zo kan de mens hier niet aan ontkomen.

Wie heeft hier nog vragen over?

Ik heb in het nieuwe jaar niet zoveel van die briefjes. Twee heb ik er. En dan zou ik de vrager (microfoon) al op de zaal kunnen zetten. Wie heeft daar nog iets over te vragen? Wie van u? Of bent u al boven, dame? Bent u al boven, meneer De Wit? Wie is er al?

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof ...'

Ja, dame.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik droom ook weleens over een trap, maar ik loop er altijd af.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik droom ook wel eens over een trap, nogal vaak, maar ik loop er altijd af. En dan kom ik ergens waar het heel mooi is. En op een gegeven moment word ik angstig en dan is het genoeg en dan word ik met een schok wakker.'

Dus u bent boven, en u loopt er weer af, en beneden is het mooi, en u wordt toch met een schok angstig?

(Mevrouw in de zaal): 'Wakker.'

Ja, ik denk dat u angstig wordt omdat u juist de verkeerde kant uitloopt. Vindt u niet? Maar wat is dat nu? U droomt ook van trappen op, trappen af, en u gaat naar beneden, en als u beneden bent, wordt u angstig, maar het is daar heel mooi, en toch bent u angstig.

Ja, wat zou dat nu zijn, dames en heren? Kunt u die droom uitleggen? Wij hebben het hierover gehad. Maar wat is dit nu? Hier zit een mooie kern in. Weet u het niet? Wie weet het? Wie kan er een droom ontleden?

(Een ander dame in de zaal zegt): 'Mooi zijn is maar schijn, dat is aanvankelijk verleidelijk, en dan komt het ware gevoel in je en dan word je angstig.'

Deze dame droomt dat ze omhoog gaat. Ze is omhoog, maar nu gaat ze naar beneden. En dat is heel mooi. Ja, dat gaat makkelijk. Maar nu wordt ze angstig. Angst, maar ze weet niet wat het is. Maar het is mooi. Ja, weet je wat mooi was? Dat ze naar boven ging, dat was mooi. En nu komt de angst, ze weet niet wat het is, omdat ze de verkeerde kant uitloopt. Haar leven gaat zeggen: 'Nee, die kant niet uit; je moet nu hoger, door.' En dan komt de angst. Ze was in het mooie; en ze gaat eruit. Is het niet eenvoudig? Ze is in het mooie, en gaat er doodeenvoudig menselijk uit, waardoor zij gaat voelen dat zij iets mist; en dat wordt nu angst.

Neemt u het? Nog meer?

Dame.

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof. Maar ik heb juist eens een keer of drie achter elkaar gedroomd dat ik ...(niet te verstaan) ... kunnen zeggen. Maar ik sta op een hoog gebouw en dan ga ik op de rand van het kozijn staan en dan spring ik gewoon naar beneden, maar ik zweef, en als ik dan op de grond kom dan blijf ik nog zo'n eindje in de hoogte ...'

Is dat wat.

(Mevrouw in de zaal): 'Dat heb ik drie keer achter elkaar gehad.'

Dus je bent net een gummibal. (gelach) Ja dame, dat is wel heel iets aparts.

Ja, dat brengt mij eigenlijk ... Neen, en geveltoerisme is het ook niet, hè? Maar u gaat het raam uit, u springt, en u zweeft naar beneden.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik zweef gewoon, en ik val niet.'

U valt niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee. Voor de tweede keer: ik sta op mijn benen. Nou, dan stap ik er gewoon af, en dan ga ik zo'n beetje langs de muur naar beneden.'

Voelt u ook?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

En zo heerlijk echt dicht bij huis zo.

(Mevrouw in de zaal): 'En dan zweef ik zo heerlijk naar de laagte en als ik dan op de vloer kom dan ...' (gelach)

Het lijkt niet op een snoeksprong zo, op een snoeksprong lijkt het niet. Maar ik kan er geen naam voor geven, want dat weet ik niet eens. Daar heb ik geen contact mee. Dit is nog enigszins te verbinden. O, u droomt, de mensen dromen de gekste dingen. Want wanneer dat innerlijk vanbinnen aan de gang komt, dan heb je één op de honderd dromen die werkelijk ... Kijk, de droom kan zijn: het analyseren van – en dat is het – het analyseren van het dagbewustzijn. Maar nu kun je ... Een geestelijke droom die moet je altijd krijgen. Want we zijn immers niet in staat om ons leven te be-analyseren; daar hebben we het gevoel niet voor. Ook al lees je honderdmaal de boeken, dan is het nog geen bezit. U moet eens voelen, en begrijpen, als de mens droomt ... En dan kunt u honderd boeken lezen, dat wéét u wel, maar dat is niet uw bezit in de droom. Want als u gaat dromen, dan staat de mens er weer net zo stuntelig ernaast, ook al hebben ze honderdduizend lezingen meegemaakt. Want u gaat eerst dan dromen, wanneer dat uw bezit is. U moet het dus hebben beleefd. U kunt wel honderdmaal weten: reïncarnatie is zuiver en duidelijk, maar dan bent u nog geen reïncarnatie. Dus u kunt die reïncarnatie niet beleven.

Mijn meester liet mij dromen. Eerst dromen, contact maken ... Ik was in de wereld van het onbewuste, ik werd aangetrokken, maar ik zag van tevoren de vader en de moeder, in Frankrijk was dat. Hij zegt: 'Kijk', en ik was wakker, hij zegt: 'nu ga je langzaam dalen, en onder het dalen word je kleiner en kleiner, tot embryo.' Dus je bent mens, en je bent toch embryo. Als een speldenknop, toch mens, en denkend; dat kan. En dan krijg je contact. Later gingen we daar bewust in. En toen eerst was ik in staat om mijn verleden te be-dromen. Toen beleefde ik een droom: ik werd geboren, in de moeder, ik was een meisje. Ik groeide op, ik kreeg verkering, de jongen die zag ik, ik kreeg twee kinderen als moeder. En dat beleefde ik allemaal in de droom. Totdat ik weer de kist in ging, en weer naar die plaats ging in die wereld van

het onbewuste. Kun je in een half uur be-dromen.

Maar elk verschijnsel erbij, dame, dan heb je contact. Dus je gaat bewust dromen, en onbewust dromen. Je gaat onbewust dromen, dat wil zeggen, nu kun je lichamen dromen, geestelijk dromen voor je innerlijk leven. Dat is baring, schepping. En dan kun je weer de persoonlijkheid beleven. En dan kun je honderdduizenden dromen beleven, die ons op het moment niet eens aangaan, maar toch enigszins door ons gevoelsleven met ons hebben te maken. Want massa's mensen dromen, en de gekste dingen, ja, ook wonderbaarlijke dingen. Elke droom is te ontleden, maar je moet onmiddellijk het geestelijke contact ... Kijk, als u daar nu iets bij hebt, wat u daar zegt, als u daar nu een voorpagina bij hebt, de titel, alleen maar. Ik kan wel ergens op ingaan ... Ik kan het verbinden. Elke droom is te ontleden als die droom geestelijke verbinding heeft.

(Mevrouw in de zaal): 'De droom die ik daarvoor heb gedroomd?'

Nee, wat u daar zegt.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, drie keer heb ik diezelfde droom gedroomd. Ik droom nooit. Maar eens heb ik, ja, dat is al een tijd daarvoor, gedroomd dat ik in een hele grote keuken kwam met een hele grote witte aanrecht en een grote koperen kraan en een ballon daarboven, weet u wel, en er waren allemaal ramen in de hoogte, alles was zo vreselijk groot, en een groot fornuis; en toen liep ik ernaartoe en toen zaten er allemaal kraantjes aan, het was allemaal prachtig schoon, weet u wel, en die kraan die glom ook zo mooi, en er hing een hele grote witte ballon, een lamp boven. Op mijn manier was ik een woning aan het zoeken, weet u wel ...'

Dus u was, laten we zeggen, die droom ... Veronderstel dat u in zo'n mooi keukentje kwam als moeder. Dat kan een keuken-bewustzijn zijn. Het verlangen ... (gelach) Ja, daar lacht u om, dames, maar als u ... Ik weet niet hoe uw keuken eruitziet, maar dat is al een hele mooie keuken met die gouden balletjes.

(Mevrouw in de zaal): 'Prachtig.'

Kijk, je kunt dus dingen be-dromen, stoffelijke dingen be-dromen. U kunt iets wensen, en dan gebeurt het in een droom. Zo heb ik een paar van die dromen gehad, ik wilde dat en dat en dat. Ik heb het u verteld. Maar dan word je 's morgens wakker, en dan heb je geen geld, en dan ben je geen prins, en dan ben je niks, en ik denk: 'Wat heb ik me vannacht weer lekker te pakken gehad, hè; gegeten en gedronken ...' Ik wens alleen maar te dromen nog om de wereld iets te geven, de mensheid geluk te geven. En dan zeggen ze: 'Wat een geld daar, wat is dat toch?' Maar ik wil het de mensheid schenken, ik heb zoveel moois om nog te schenken. Een ander zegt: 'Ja, kletspraat.' En dan kom ik waarachtig bij verschillende hoven terecht, maar 's morgens lig

ik met de neus op straat; en is het niet doorgegaan. En dan zeg ik: ‘Ga in vredesnaam maar weg, want ik mis zoveel miljoenen.’ En dan weer: fout. Zie je, mijn eigen verlangens. Ik zeg: ‘Meester Alcar, laat mij maar niet meer dromen, want dat komt toch niet uit.’

Meestal is het alleen maar het herstel van het dagbewustzijn. Dan heeft de mens in de jaren te veel beleefd, en dat wordt dan in de droom, in de slaap geanalyseerd, en dan komt leven en stof weer – en weest u maar blij, dat het gebeurt – tot harmonie, of het innerlijke leven vernielde onherroepelijk in één maand het zenuwstelsel.

Wie nog van u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja, meneer Rulof.’

Meneer.

(Meneer in de zaal): ‘Ik wilde even terugkomen op hetgeen u straks even aanhaalde uit ‘Vizier’ over de technische geneeskunde,’ ja, ‘dat er voor driehonderd jaar zoveel smarten en pijnen waren.’ O dat was vreselijk. ‘Maar een hele tijd terug heeft er in een van de bladen gestaan dat, de wetenschap had in het Oosten een schedel gevonden, die naar schatting vierduizend jaar oud moest zijn, daar was een operatie op verricht, daar zou men vandaag de dag voor staan.’

Meneer, het oude Egypte, dat is nu ook vierduizend jaar geleden, hebben wij – heb je de verwaandheid alweer – maar de meesters daar, de priesters, die hebben schedels gelicht door kruidenkennis, tumors weggehaald, smeerden er een stof op, het verweekte de huid en dan kon het eraf, ze hadden er weer de medicijnen bij, opereerden.

Maar het gaat erover: daar zijn heelmeeesters geweest, die waren al een heel eind. Want u hebt eerst de medicijnmannen gehad uit het oerwoud. U bent trouwens allemaal medicijnmannen, en -moeders, voor uzelf. Want we waren toen net als de hond en de kat. Wanneer een hond pijn in het buikje heeft, dan gaat het dier gras eten, of wat dan ook, en de kat ook, en dan zoeken ze net zolang totdat ze er vanaf zijn, of ze worden ziek; maar ze helpen meestal zichzelf. En dat is de eerste gedachte geweest om narigheid op te lossen. Dat heeft duizenden jaren, miljoenen jaren geduurd.

En nu, in deze tijd, tja, de wetenschap die is alweer een heel eind. Als u dat leest, dan krijgt u het machtige verschil te zien, hoe de mensen in die tijd hebben geleden; en dat zijn we zelf ook weer geweest. Aan pest en pokken en cholera stierven er miljoenen mensen. Niets aan te doen. De gekste dingen, ja, die moesten bewust geopereerd worden, meneer. En dat schrijft die man, hij zegt: ‘Dan kwamen daar twee heren ...’ Wat zou u denken, dame, of meneer, als daar uw eigen slager kwam met het mes, en zet daar het mes in uw buik om die blindedarm eventjes te genezen? Ik veronderstel dat je toch

wel dood zult bloeden voor die tijd, voordat hij bij die blinde darm is; maar de slager deed het. Moet u lezen hoe ze daar een koning vol hebben gestopt met soepjes, en met dingetjes, totdat ze ... In veertien dagen hadden ze hem vergeven (vergiftigd). Maar ze wilden hem, in één dag wilden ze hem beter maken.

Ja, en daar hoeft u niet om te lachen; maar zover zijn we nu, en dat heeft zich, de wetenschap heeft zich de laatste vijftig, vijfenzeventig jaar, de medici hebben zich verrijkt, ze zijn ontwikkeld. En nu staan we nog in 1952, nietwaar, de geestelijke faculteiten staan nu op een dood punt. Medici kunnen verder, technische wonderen ... En de rest, astronomie – natuurlijk – bioloog, geoloog ... Maar geen theoloog komt verder, geen psycholoog, geen psychiater. Is het niet droevig? Hier staan we nu, dus in '52, op een dood punt. En dat heeft zich sinds Christus, na Christus ... Dat was in Egypte al aan de gang, en dat was al in China, voor tienduizend jaar terug was het al aan de gang, daar is het opgebouwd. En nu in 1952, na tienduizend eeuwen staat de psycholoog voor een dood punt. Hij weet: ik kan niet verder. Maar de medici ... Hahaha, mijn lieve mens, de hele kosmos moet nog ontdekt worden voor het lichamelijke. We krijgen straks instrumenten waardoor alle ziekten oplossen. Wij beginnen eerst. Het menselijk paradijs komt straks.

U wilt niet meer terug, zeggen ze: 'Ik wil hier niet meer terug.' Maar mevrouw, meneer, straks is het een zaligheid om op aarde te leven. U bent niet meer ziek, u hebt geen karma meer, u hoeft niet te denken over koude en warmte, u krijgt verkoeling, u krijgt alles, u kunt vliegen over de hele wereld, u gaat reizen maken, u werkt hoogstens – als u gaat werken – werkt u misschien een uur per dag, of twee uur in de week; dat is alles wat u doet, want de machines doen het dan. Dan begrijpt de mens het technisch wonder. Of dacht u dat het niet zo is? Doodeenvoudig om een voorspelling te geven van vijfduizend jaar. Dan kan ik u precies Den Haag laten zien. Dan hoeft u niet meer bij elkaar te zitten. Dan hebt u allemaal in huis, hebt u het apparaat en dan kunt u zich ... Net als televisie, de televisie die gaat nu naar België, hoeveel kilometer beslaat televisie? Straks krijgt u de beelden van Amerika hier. U krijgt het beeld uit de sferen naar de aarde, wordt allemaal verstoffelijkt. Wat wilt u dan nog weten? U gaat neerzitten, en u luistert. U hoeft niet meer naar de ... U hoeft niet meer ongelovig te zijn, en te twijfelen aan: is er nog een meester? Die meester die bouwt zich hier zo op, en die staat weer in uw midden en gaat praten. Maar dan hoeft hij niet meer te praten, dan zegt hij: 'Zoek het nu zelf maar uit.'

(Meneer in de zaal): 'Wordt het dan niet een vervelende boel op de lange duur?'

Daar hebt u het al. (gelach) Daar hebt u het al, meneer. Meneer, dan wordt

het leven ... Deze meneer die zegt ... Dames, heb je hem gehoord?

(Dames): 'Ja.'

'Wordt het dan geen vervelende boel?' Maar meneer, wat dacht u dat de meesters in het hiernamaals ... In het Al leeft Christus met honderd biljoenen zielen, allemaal meesters, goddelijk bewusten, die vervelen zich dood daarzo?

(Meneer in de zaal): 'Maar die meesters zijn niet allemaal even hoog.'

In het Al?

(Meneer in de zaal): 'O, in het Al, zegt u.'

Maar aan Gene Zijde leven ook honderd miljoen meesters.

(Meneer in de zaal): 'Ja juist.'

En die vervelen zich geen minuut.

(Meneer in de zaal): 'Nee, die hebben nog een hoop te leren.'

Neen meneer, die leren niets meer.

(Meneer in de zaal): 'O nee?'

Nee, daar leren ze niks meer. Zal ik u eens een mooi verhaaltje vertellen. Als u de zevende sfeer hebt bereikt, meneer, de vierde sfeer hoeft u al voor deze ruimte niets meer te leren en ...

(Meneer in de zaal): 'Ook niet afleren?'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Ook niet afleren?'

Daar hebt u niets meer af te leren, meneer. Hier heb ik ze nu eens echt weer in een ingewikkeld probleem. Als u de vierde sfeer hebt bereikt, kunt u geen fouten meer maken, want u gaat bewust harmonisch door, dus dat gaat allemaal vanzelf, door de geboorte.

(Meneer in de zaal): 'Juist, dus door de geboorte, zegt u. Dus u dóét iets. Je blijft in actie.'

Ja. Waarom? Dat heb ik u hier honderden malen verklaard, en dat zeggen u de boeken. Waarom verveelt u zich niet? U bent altijd wakker, want u valt nooit in slaap. Slapen bestaat er niet meer, verveling ook niet. Die meesters doen niets, maar ze zijn alles, zie. Ze steken geen hand meer uit. Wandelen, gaan, hij zegt: 'Ik ga eens kijken naar de aarde.' Ik zie ze vaak weleens op straat lopen als je in een straat loopt, dan zeg ik: 'Hé.' Ik loop altijd ... Als ik in de stad ben, en ik kom onder mensen, dan ga ik me altijd innerlijk opstellen, zie ik meer geestelijke wezens dan mensen, op straat. Ik denk: O, die zijn aan het wandelen. Die zijn aan het wandelen.

Kijk, in Diligentia krijgt u de lezingen uit de Albron. Hebt u meegemaakt? God als Vader, Albron, Alziel, Algeest. Die Algeest stuwte nu nog. Die Alziel, die is er nu nog. Als die Alziel ophoudt te bestaan, lossen wij weg, zijn wij weg. Dan zakt alles ineens in elkaar; verdwijnt al het licht, als het Allicht ophoudt te belichten. Wanneer het Almoederschap en het Alvaderschap op-

houdt, is God er niet meer, wij zijn ... dan stort elk ... alles wat vader- en moederschap heeft, bezit, stort in en begint aan rotting, of verdooft ineens, als een orkaan, want de Oerbron is weg.

Wat is groei en bloei in de aarde, in de stof? De Alziel, het Alleven. Dus, de mens in de sferen van licht, de vierde sfeer, is alles, maar hoeft niets meer te doen, omdat hij zijn lichamelijk leven heeft overwonnen, voor deze ruimte. Maar hij is ziel van die Ziel, bewust, als mens nu, als geest, geest van die Geest, vader van die Geest, moeder van dat Moederschap. Maar, ziet u, dan zegt de mens: De Albron stuwt door en is er, en blijft er. De Almoeder, wij vertegenwoordigen de Almoeder, als licht, leven, vader-, moederschap, persoonlijkheid, kleurenrijk, is God ook geworden. Maar wij zijn de goden. Een menselijke God is er niet.

Nu komt u in het leven achter de kist, in de zevende sfeer, en daar bent u dus licht. Omdat u leeft, leeft alles. Maar als ú niet meer leeft, stort alles in; bent u geen licht meer, dan komt er duisternis. Maar als ik er ben, is er licht, is er leven, is er gevoel, is er inspiratie, is er uitdijng. Maar heb ik de graad bereikt voor een hogere orde, dan trekt die hogere orde mij aan, ik word hoger leven, voelen, denken. Dus na de vierde sfeer begint het vierde kosmische plan in u te werken en te ontwaken, en dat gaat nu vanzelf, want wij hebben die strijd op aarde niet meer te beleven en te volgen. Er is op die wereld, wanneer we in de eerste sfeer zijn, is er geen ziekte, is er geen diefstal meer in ons; of u komt er niet. Dat noemen de meesters: 'Het geestelijke paradijs in de mens.' Dat zei Christus. Je bent daar harmonie. Je bent daar geen geloof meer: jij wéét alles. Je kent al de wetten van de ruimte, want de wetten van de ruimte hebt u beleefd, door vader-, moederschap, reïncarnatie. Dus u bent daar volkomen één met al het leven dat u daar bezit, dat u omringt. Dus u vertegenwoordigt uw wereld; ik ook. Wij zijn allemaal vonken van één bron, maar: als miljoenen mensen één mens, uit één graad. Want wij vertegenwoordigen maar één persoonlijkheid, één moeder-, één vaderschap. Het wordt doodeenvoudig. Ja, doodeenvoudig.

Wanneer je spreekt over kosmisch bewustzijn, kosmische wetten, en kosmische plannen ... Meneer, dat leeft in het kleinste insectje op aarde terug. Maar de bioloog, de geoloog, de theoloog, de psycholoog, de astronoom, die faculteiten kunnen het vonkje, microkosmos, nog niet met de macro- verbinden, waaruit die micro- is ontstaan. Zij hebben de weg nog niet, de verbinding nog niet. Want die moeten ze nu stoffelijk geestelijk kunnen verbinden; en de geest moet nog ontwaken.

Is dit nu zo moeilijk?

U bent een studiemens, u hebt uw studie gekend, maar uw technische studie is precies dezelfde. En hier kunt u niet aan ontkomen, meneer. Dit

zijn geen nonsens. Die leer maakt u ook niet gek. Want die leer brengt u tot de eenheid van die goddelijke wet, en dat bent u zelf weer. U wordt nooit iets ontnomen, integendeel, u krijgt altijd het nieuwe, het hogere terug. Maar er komt een tijd, u voelt toch wel, wanneer wij kunnen aanvaarden, heb ik gezien, u hoeft mij niet te geloven ... Als ik u zeg, meneer: die boeken die heb ik niet geschreven. Ik kom uit Gelderland. U hebt uw faculteit gehad, u hebt gestudeerd, u bent ingenieur. Ik ben niks. Ik kon mijn Hollands niet eens, ik kan het nog niet.

(Meneer in de zaal): ‘Nou, dat loopt nog wel los.’

Dat doet er niet toe, meneer, dat doet er niet toe, maar ik kom daar eerlijk voor uit, want ik ben het niet. Ik kreeg alles. En als u nu de onfeilbare lijn daarin ziet ... Ben ik gelukkig mee, kunt u ook gelukkig mee zijn. En waarom? Omdat het ons allen naar het eeuwigdurende bewuste vader- en moederschap stuurt, God; wij zijn goden.

Maar wat is er nu gebeurd op aarde? Nu zijn we zojuist uit het oerwoud vandaan gekomen, hebben de maatschappij opgebouwd. Maar wat is onze maatschappij ten opzichte van de goddelijke liefde van Christus? Wat is die? Als Christus hier nu zou regeren, Christus komt terug, wees nu eens even eerlijk, en u bent koning en keizer, en u staat pertinent vóór Hem, en Hij zegt: ‘Ik kom vanavond om acht uur bij u op visite, en dan gaan wij voor het nieuwe jaar de wetten eens bekijken.’ En dan hangt Hij daar voor ons neer: de tien geboden. Nou, daar staan we al. Dan zegt onze majesteit ... Zegt: ‘Lieve Juliaantje (Juliana van Oranje-Nassau, koningin der Nederlanden, 1909 - 2004), zou je niet ophouden om nog langer zo’n moordenaarsbende te vertegenwoordigen, want dat wil je toch in de kern niet? Waarom aanvaard je dat wat zij willen?’

‘Maar, Heer, wat moeten we dan doen?’

‘Maar wat heb Ik je geleerd?’, zegt Hij. ‘Waarvoor ben Ik gestorven?’

Wat heeft Petrus daar gedaan? Die sloeg er maar dadelijk op los. Hij zegt: ‘Petrus, nu heb Ik fundamenten gelegd, jaren en jaren met je, en nu steek je maar zo je hand uit, en je vernietigt van Mij alles, want Mijn en jouw Vader is liefde.’

Dus, nou, wees nu eerlijk. Wat blijft er van onze maatschappij over?

Als u dus dat doet, dit doet ... En dan kunt u wel zeggen: ‘Ja mevrouw’, en dat is ... Ik aanvaard het elke dag, en ik zie het. U kunt zeggen: ‘Ja meneer, u hebt makkelijk praten, u bent eruit.’ Ik ben er werkelijk uit. Als ik daar zo’n jongen zie, en die gaat nog ‘hoera’ de oorlog in ... Ja, maar dan ga ik dat kind niet uitschelden, want voor tweehonderd jaar terug liep ik er zelf. Scheld niet op dat kind dat in staat is om te moorden, wij hebben het allemaal ... we doen het nog. Maar het besef is er nu. Niet alleen dat die tien geboden er zijn,

maar onze vaders en moeders komen terug en zeggen: ‘Dood in vredesnaam niet een ander, maar vooral ook niet jezelf, want je gaat met je eigen lichaam een rottingsproces in waar je ‘plezier’ van zult hebben.’ Meester Zelanus, Lantos Dumonché, ‘Kringloop der Ziel’.

En nu, ga eens beginnen. Welke rechtvaardigheid heeft onze maatschappij, meneer? Als u dit nu weet, bent u dan nog in staat – als we morgen de middelen in handen hebben – zoudt gij hier voor rechter durven te spelen? Wees nu eens een rechter. Meneer, u zult eens kijken waar u zich niet aan vergrijpt, en waar je voor komt te staan. Zou jij dat durven? Ik niet. Ga nu eens vertellen over iets, ga je beginnen over geestelijke faculteiten. Je wordt maar verdoemd. Nou, het ene druist tegen het andere.

Maar wat hebben wij gedaan, meneer – ziekten zijn er nog – dat we er nog tot hier onder zitten? Wij hebben kanker, tbc en als u in de laboratoria komt of de klinieken, meneer, dan denk je alleen maar dat er kanker en tbc is, niet? Moet u eens horen, meneer, wat een ellendige ziekten er nog onder de mensen bestaan. Dat zijn modderachtige geschiedenissen van onszelf, als we die reïncarnatie maar willen beleven. Of wilt u dat allemaal op het dak van een ander gaan sturen? Ziet u, ga daar aanstonds eens over praten. En dan beleeft u het nieuwe jaar. En ga dan eens kijken voor welk gevaar dat u staat. En doe dat dan eens ten opzichte van Onze-Lieve-Heer. Verbeeld u maar niet dat we Christus zijn. We zullen het moeten worden eens, want gij zult Hem dragen; ik, iedereen. Want we zijn uit die bron gekomen. Neemt u aan? En dan moet u eens kijken, meneer, waar we dan, wanneer we dan eens onze hand kunnen uitsteken, en zeggen: ‘O ja, daar mag ik aan meedoen.’ Honderdduizendmaal komt er: ‘O, hier niet.’ Overall, u verbrandt zich daar, van voren en van achter, van links en van rechts, van boven; en je bent angstvallig om nog maar naar een maatschappij te kijken, laat staan die maatschappij te beleven. De mens is angstig, maar door deze dingen krijg je weer een nieuw leven, want je zegt: ‘Ik wil er niet mee te maken hebben, ik doe het anders, ik zal het zo doen.’ Ga nu eens beginnen. Dan ligt de hele wereld als mensheid voor u. En dan kun je die mensheid ontleden. Tot aanstonds.

En de thee is voor u klaar, dames, heren.

PAUZE

Dames en heren, ik heb een nieuw briefje gekregen. ‘Ik heb een gelukkig gezin en huwelijk. Nu heb ik in al die jaren van geluk steeds gevoeld: en toch kan dat niet zo blijven. En dan had ik steeds de gedachte: hoe zal ik er tegenover staan als ik eens een kind af moet staan. En dan dacht ik altijd aan mijn oudste. Totdat de scheiding kwam van haar, wat u reeds bekend

is. Eens heb ik dat aan iemand verteld, en die gaf het antwoord: 'Je durft je geluk niet aan.' En dan dacht ik: je weet er niets van. Wat is dat nu geweest, wat ik aldoor voelde?'

Van wie is dat?

Mevrouw, kijk, u hebt geluk gevoeld. Zo-even zei me de ingenieur – die heeft faculteiten gehad – hij zegt: 'Mijn professor die heeft het me niet zo duidelijk kunnen vertellen als u.' Maar meneer, dat kan hij ook niet. Dat is geen verwaandheid van mij, maar ik zal het u bewijzen. Waarom – nu krijgen we een wijsgerig stelsel te beleven – waarom voelde die moeder haar geluk? En miljoenen moeders niet, miljoenen mensen niet? En waarom is nu het geluk een teken, en een ander gevoel zegt niets? Waarom kon zij voelen: er komt iets? Wanneer kun je iets gaan voelen en beleven? Wanneer beleef je werkelijk iets door uw gevoel, een wijsgerig stelsel? Daar is Socrates mee begonnen. Wat bent u, wat voelt u als u blij bent? Wat is dat, blij, blij-zijn, blijdschap, wat is dat? Dat is toch een faculteit? Dat zijn toch de wijsgerige stelsels? Daarmee hebben wij realiteit opgebouwd. Want wij gaan van de veronderstelling uit, voor de maatschappij eerst: wat is waarheid? Dat is wetenschap. Dus de wetenschap legt fundamenten door waarachtige wetten te beleven en te ontleden. En nu gaan we vooruit. Dat is de opbouw, dat is het eerste fundament voor wijsgerige stelsels, en voor iedere faculteit.

Nu schrijft deze dame mij dit briefje. Onmiddellijk kan ik vaststellen – als u tenminste aan wijsgerige ontleding doet – waarom manifesteerde in haar het gevoel: ik ben blij en gelukkig, en toch is er iets. Ziet u? Kan een moeder, vraag ik u, kan een mens blij en gelukkig zijn als dat er niet is? Ik zeg het al. Is een mens zich bewust van geluk? Wanneer gaat geluk spreken? Allemaal stelsels nu, trappen, naar waarlijk geluk. Waarom kreeg zij iets te voelen dat ze een ander niet kon geven en toch in haar leefde? Waarom is dat? Dit is nu een wijsgerig stelsel. Kijk, ik kan het ook met twee woorden zeggen, en dan ben ik er vanaf. Maar hier zit een heel boek in. Hier zit een boek in. Ziet u? Een ander zegt: 'Ja, u durft uw geluk niet te beleven', zegt een ander. En een ander zegt weer: 'Mens, wat kan het u schelen; als u gelukkig bent, bent u gelukkig.'

(Een meneer in de zaal zegt iets.)

Nee meneer, want er zijn moeders met de kinderen werkelijk gelukkig; maar in dat geluk ... Dat geluk heeft weer graden van bewustzijn. En nu heeft geluk ... Geluk is nu gevoel. En gevoel heeft zeven graden voor de persoonlijkheid, dat gevoel is, en geluk betekent. Want geluk is een mens, kan een mens zijn, kan een ruimte zijn, kan ook zo klein zijn, geluk, zo klein, een kringetje. Er zijn mensen die zijn zo ontzagwekkend gelukkig, en als je de zaak gaat ontleden, blijft van al dat geluk niets meer over, want de wer-

kelijkheid is zoek. 'Er is niet eens geluk aanwezig', zegt nu de wijsgerige, de professor. Hij zegt: 'Mevrouw, u maakt zich dik om niets.'

U zegt daar: 'Ik wil dat voor geen geld van de wereld kwijt.' En een ander mens zegt: 'Tja, mij zegt dat geen cent.' U bent wellicht blij met elkaar. Dit gaat over huwelijk, dit gaat over man-, vrouw-, kind-zijn, ons ganse menselijke wezen ligt hierin, tot ruimte, Christus, God, en alles erbij. Nu zegt u: u bent waarlijk gelukkig met uw kind. Nu gaan we, onmiddellijk gaan we kijken ... Nu komt er een ander, en die zegt: 'O ja, ziet u wel, allemaal eigenbelang.' Nu komt er een eigenliefde. Het geluk voor de mens, voor man en vrouw, voor de moeder althans, ze heeft een kind gebaard. Dat kunt u menselijk-moederlijk beleven. Ik zal u onmiddellijk de geestelijke, universele graad ernaast leggen, en nu krijgt u universeel moederschap, geluk, liefde, te beleven. Is dat niet hoger, gaat dat niet dieper? Dat omtrekt deze ganse macrokosmos.

Mevrouw – nu kunt u dadelijk doorgaan – u hebt dit gevoeld, u was in het geluk, in het hoogste geluk van dit kind, en nu kwam de sensitiviteit van u en het kind naar voren. En nu bent u, omdat u gelukkig werd, bent u gaan aanvoelen. Dat hebben meer mensen gezegd. 'Ik hou dat niet', zegt iemand, 'voor mij te mooi.' Daar is al iets bezig, ziet u, dat leven gaat reeds spreken. En als u nu even het nog hoger had gezegd, had gevoeld ten opzichte van ... Nu gaat het naar wetten. Wat is hoger gaan, verder gaan? Dat is niets anders dan dat u had gezegd: 'Zou dat kind blijven leven?' Wat kan u ontnomen worden wanneer hier geen dood tussenkomt? Niets. Als dat kind hier op aarde blijft, dan kunt u ... Als het kind liefde bezit en u hebt contact, dan hoeft een moeder niet te twijfelen dat dat kind de moeder al zal slaan of trappen; dan is er geen geluk meer, dan is het geluk weg. Is dat waar of niet? Maar hebt u rein-geestelijke eenheid met uw kind, dan is het toch doodeenvoudig dat het gevoel – en nu komt het eropaan, nu is het er – het gevoel dat u gaat waarschuwen alleen maar 'de kist' is. Want iets van de aarde kan u niet angstig maken. Alleen maar verlies. En dat is voor deze wereld, die dan voor de gewone mens beleefd en aanvaard wordt, alleen de dood, die er niet is. Is het niet zo? Dit is de dood.

U hebt dus, door uw geluk, het werkelijke éénzijn met uw kind, hebt u dat geluk beleefd. Maar u voelde: dat is te mooi om waar te zijn. Dat leven zelf, dat kind ging tot u spreken, dat gevoel, en dat heeft u gezegd: 'Mijn vrouw, moeder, ik ben hier niet meer zo lang, ik ga weg.' Dat was de twijfel voor uw geluk. Was dat kind hier gebleven, had u het nooit kunnen aanvoelen. Ja, er zijn mensen, die zo ... nu wordt het miezerig, nu worden ze klein, nu gaan ze analyseren met zichzelf. En dan gaan ze net zolang vragen, vragen, vragen, totdat die mensen tachtig, negentig jaar oud zijn, en dan weten ze: o ja, het

is niet gebeurd. En dan zijn ze hun houvast kwijt; of ze hebben geen bewust gevoel voor dit leven, voor die liefde.

Maar dit is een wijsgerig stelsel, dat zich manifesteert omdat u het hoogste gevoel als geluk, als moeder voor uw kind hebt beleefd; en dat leven zou u kwijt ... bent u niet kwijt, dat weten we, maar zij zóú gaan. En dat was in u werkende. U was al die jaren angstig voor dit contact, niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, maar ik had het, zeseneenhalf jaar voor haar heengaan had ik dat gevoel, en al die jaren voelde ik het: het kan zo niet blijven, er moet wat gebeuren. Maar een half jaar voor haar sterven toen had ik het gevoel van ...'

Zie, als dat kind, als dat leven hier nog was geweest, had u dus dat gevoel ... Waar het vandaan komt, doet er niet toe, doet er niet toe. Zij kan het ook niet uitzenden als het er niet is. Het is een onfeilbare wet. Dus als zij nog leefde nu, dat meisje, dan kon ze toch niet, bewust of onbewust, had ze toch dat gevoel niet uit kunnen zenden zodat u dat had kunnen voelen? Begrijpt u dit, waar ik naartoe wil?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Dus in haar leefde reeds die werking, die u voelde als: mijn hemel, dat hou ik niet. Nietwaar? Dat is het.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Het geluksgevoel werd daardoor doorkruist.'

Juist.

Maar nu wil ik u hebben op een andere graad. Nu kan die moeder dat volle sensitieve geluk niet beleven. Dus, er zijn honderdduizend moeders, die storen zich niet, of daar geluk is of niet geluk; dat kind is er, en daar is het mee afgelopen. Maar door dat kind te beleven, is er nog geen geluk. Want de mensen halen niet uit kinderen wat erin zit. Met andere woorden: komt u hoger, en hoger, en hoger, dan krijg je geestelijke eenheid. Er zijn moeders, die hebben kinderen, kinderen, en dan moet u eens vragen: 'Hebt u vandaag uw kinderen beleefd?' Wie kan dat? Dus die dagen, die jaren, die maanden gaan voorbij, en ze weten van elkaar niets meer te herinneren, ze weten niet meer hoe het in elkaar zit. Want zij hebben zich niet beleefd.

Hier bewijst dit: echt éénzijn van moeder en kind. Dit gaat ook naar gaven, geestelijk voelen; de hoogste graad van gevoel ten opzichte van kind, moeder, en éénzijn.

Maar een andere moeder die ook kinderen heeft, en dat en dat en dat, die verliest ook dat kind, maar heeft niets gevoeld. En die praat niet van: 'Ja, maar ik weet het niet, ik vertrouw het niet, ik weet het niet.' Ziet u, die moet dat bewuste gevoel ... Daar heb je Socrates. Dan zegt Socrates ... Toen

vertelden de mensen: 'Ja, ik ben blij.' 'Ja', zegt Socrates, 'om die vijftiengulden die je daar kreeg. Maar dat bedoel ik niet', zegt hij, 'ik bedoel dát gevoel dat ons verbindt met al de wetten, waardoor wij en desnoods al het leven is ontstaan.' En toen begon de mens wijsgerig te denken. Is dat niet zo?

Ziet u, en dan kan ik u een lesje geven, meneer, dan zullen wij eens ontleden: wanneer bent u waar? Ja, voor de aarde. Daarom zeg ik: als Onze-Lieve-Heer weer hier zou zijn, en Hij hing daar alleen maar de tien geboden op straat neer, dan hielden we toch allemaal de mond, hielden we op, óf wij moeten Hem aanvaarden voor Gene Zijde, kosmos, God.

Maar de moeder die dit niet voelt, die vraagt zich heus niet af: 'Ik mis vandaag iets. Zou mijn kind over twee jaar gaan sterven?' Mijn lieve mens, daardoor bewijst de moeder dat er geen eenheid is. En dat er ook niets gebeurt. Ze kan een eenheid beleven. Hier was de dood, de evolutie sprekende. Hier sprak de evolutie al tot u, die u niet begreep. Was er nog een klein beetje gevoel bij, sensitiviteit, dan had u kunnen zeggen: 'Ik verlies mijn kind. Maar ik verlies ze niet, want zij gaat over. Ik kan misschien nog een paar jaar, een half jaar heerlijk tezamen met haar zijn, en dan gaat het weg.' Is dat niet datgene wat we ons nu nog eigen moeten maken? Daar zijn we toch mee bezig? Is de mens zo sensitief, dan weten ze het van tevoren. Maar miljoenen moeders hebben het niet, mevrouw, en zijn dan ook niet in die graad, óf die kinderen blijven hier en leven voort, worden moeder, totdat ze later als ze oud – oude wet en levensgraad als organisme – rustig op zeventig-, tachtigjarige leeftijd, zestig, sterven en dan gaan ze 'de kist' in, en dan is het leven voorbij. Maar we gaan weer beginnen. We worden weer jeugdig. We worden niet jeugdig, we krijgen alleen maar een nieuw lichaam, we ontwaken weer; want jeugd bestaat er niet. En zie, zo gek is nu die Jeus, die Jozef Rulof: jeugd bestaat er niet. Want dat is allemaal menselijk denken en voelen. Maar hier kunt u een faculteit ... hier kunt u wijsgerig over gaan denken; en dan komt u door ons met de wet moeder-, vaderschap, reïncarnatie in contact. En dan kunt u verdergaan.

Wat had u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik heb het in 1945 precies eender meegemaakt met de opbouw van een groot herenhuis.'

Met de opbouw van?

(Mevrouw in de zaal): 'van een groot huis', ja, 'en een half jaar daarna toen was alles zo prima en toen stond ik zo tegenover het huis en toen dacht ik: nou, het is te mooi om waar te zijn, dat ik dit nou helemaal zo prachtig voor elkaar heb gekregen. In tijd van twee dagen was alles weg ...'

Met de grond gelijk?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, dat niet, maar het was helemaal, nou ja, het

was helemaal niets meer ...'

Ja, u kunt dit voor uw moederschap beleven, voor uw maatschappij beleven, ziet u, voor honderdduizend dingen meer beleven, zakelijke dingen; alles waarmee wij mensen in de maatschappij hebben te maken, dat kunt u van tevoren bevoelen en beleven, jazeker.

Iemand die had alles ingezet op een hondenfokkerij. Een ander had honderdduizend gulden ingezet: een dassenfokkerij, pelsen, en toen ging die man boeken lezen van mij, toen liet hij ze los. Hij zegt: 'Ik ben geen bewuste dierenmoordenaar, meneer. Ik kan die dieren, ik wil ze ... ik kan ze nou niet meer opfokken, meneer, om ze te verkopen en af te laten maken. Ik schei ermee uit. Dan mijn geld maar weg. Ik ga opnieuw beginnen.' Die jongen is boerenknecht geworden.

Een dame, een operazangeres, een alt, die met Willem Mengelberg (dirigent van het Concertgebouworkest) zong, de alt, de Maria Magdalena, vrouw van één van onze volgelingen in Amsterdam, een machtige zangeres. 'Ik kan de Matthäus-Passion niet meer zingen', zegt ze, 'nou ik 'De Volkeren der Aarde' heb gelezen.' Zegt ze: 'Ik kan het er niet meer inkrijgen, want het is voor mij altijd een marteling geweest; en het is één en al geluk. Nu ik dat weet ... Nu moet je Christus daar gaan bezingen ... Ooo', zegt ze, 'en ze hebben Hem vermóórd.' Toen zegt ze: 'Dat is heel iets anders. Ik krijg het er niet meer uit.' Vanaf dat ogenblik dat zij 'De Volkeren der Aarde' las, kan ze niet meer zingen. Ja, de stem is er wel. 'Maar', zegt ze, 'ik kan de Matthäus-Passion niet meer zingen.' Waarom niet? Het druist tegen de werkelijkheid in. Dat is de verschrikking voor Bach. Toen hij in de ...: 'Nou heb ik het zo bedoeld, en nu is het zo.' Ja. Wat een lijdensgeschiedenis is dat, niet? Als je dat hóórt. Maar die lijdensgeschiedenis tot onszélf nemen, als u dat opbouwt, dat gezang, dat zingen daar en u geeft uzelf door het gezang een flink pak slaag en u zingt: 'Wij zijn de moordenaars van U.' Nee: 'Hij heeft onze zonden weggenomen.' Toen zegt ze: 'Ik kan die alt er niet meer uitkrijgen.'

En zo voor honderdduizend dingen; als u dat gaat voelen, en u staat voor de werkelijkheid, nou, mevrouw, dan gebeurt er een wonder. Zie je, weer een trap, weer ontwaking.

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof?'

Ja meneer.

(Meneer in de zaal): 'Als zoiets nou doorbreekt bij de geestelijken, zullen ze ook niet van die kansel meer iets kunnen zeggen op dat gebied?' Ziet u ... 'Deze dame is nou als zangeres getroffen maar als ...'

Meneer, ik zal u eens wat anders vertellen. Ik heb het geluk, daar in Nijmegen in de buurt is een pastoor, die wil geen pastoor meer spelen.

(Meneer in de zaal): 'Prachtig.'

Hij zegt: 'Ze kunnen net wat die Jeus', hij had Jeus gelezen, 'ze kunnen de 'droedels' krijgen', zegt hij. Hij zegt: 'Want ik druis tegen alles in. Dan ga ik er maar uit.'

(Meneer in de zaal): 'Dat is een applausje waard.'

'Hebt u nog een fietsenbewaarpplaats nodig?' zegt hij, 'een stalling, dan ga ik dat doen.' Langzaam komt het.

(Zaal): 'Ja.'

'Meneer', hij zegt, 'moet ik over verdoemdheid gaan praten? Ik krijg een les, ik krijg een biecht, ik krijg een preek opgebouwd, ik moet het vandaag dáár over hebben.' Of dacht je dat meneer pastoor maar zo raak kon praten? Hij zegt: 'Het gaat helemaal over de verdoemdheid. Het kan er niet meer uit.'

Verleden komt er een dame uit Haarlem, die gaat naar haar vader toe, toen zegt ze: 'Meneer pastoor, ik moet u toch nog eens wat vragen, u was mijn vader en alles.' 'Ja', zegt hij, 'wat is er?' 'Ik heb boeken gelezen en nou wil ik u vragen: wat denkt u daarvan?' 'Moet je daar bij mij voor wezen?' zegt hij. Hij zegt: 'Hoe heten die boeken?' 'Een Blik in het Hierna ...' 'Van Jozef Rulof? Ik heb er zeven uit, kind. Zeven, maar dat mogen ze dáár niet weten.' Zegt hij: 'Allemaal waarheid. Maar als ik ermee begin', zegt hij, 'we kunnen Rome niet ondersteboven slaan. Ik heb er zeven uit.' Hadden hem ook ... zijn kinderen, zijn kinderen niet ...? Zijn volgelingen hadden het hem in handen gestopt, gevraagd: 'Vader, mag ik dat lezen?' Hij eerst gaan lezen. Zegt hij: 'Geef mij er nog eens een paar.'

Laatst, ik hoorde van iemand anders, die zit daar in Nijmegen in de buurt, daar worden kinderen opgebouwd voor de katholieke kerk, niet? Daar ging de 'Grebbeinie' van hand tot hand. En in Maastricht ook. In Maastricht, weet u wel? Gaat langzaam door. Dit krijgt u de wereld niet uit, omdat er geen verdoemdheid is; en omdat het wáárheid is, krijgt u dat niet meer weg. Ziet u? Net zo min ... de Bijbel krijgt u ook niet weg, want Mozes is geboren. Maar, nu komt er alleen dit bij: God was het niet. God heeft nooit als mens gesproken. Ja, Hij heeft als mens gesproken.

(Iemand zegt iets, kort, niet te verstaan.)

Neen, u was het, meneer.

(Meneer in de zaal): 'Kan ook wel zijn, ja.'

Neen, een ander was het niet, de mens zelf. Maar niet ... God loopt daar plotseling naast Noach. Hij komt daar, en laat Mozes het braambos zien, en wat laat Hij hem allemaal niet zien. God liep op aarde als mens, heeft altijd als mens gepraat. Zie je, nu zit de mens, de geleerde, de theoloog, de godgeleerde als professor, zit aan een God vast die als mens is, mens is geweest. En dat is het niet. Dat krijgen we nu, door Diligentia: kosmologie. En als dit de wereld aanvaardt, meneer ... Neen, dat moet de wereld niet aanvaarden, dat

moet de wereld beleven. En als de wereld zo ver is, onze mensheid, voelt u dan niet dat elke faculteit kan beginnen waarin wij nu momenteel in leven. Elk mensje van God, elke vonk moet dit aanvaarden, moet! Onfeilbaar hebben ze ons de wetten gegeven. En dat wat mevrouw daar zegt, en wat dit zegt, die wil dit en zegt: 'O meneer, te mooi om waar te zijn.' Vier weken daarna, meneer ... Kijk, daar heb je dat. Meneer, wat is dat? Zowaar dat u gewaar-schuwd wordt. Onze innerlijke kern kan ons altijd waarschuwen. En elke moordenaar is nog altijd van tevoren zo of zo gewaarschuwd: 'Doe het niet.' Want dat voel je, het leeft in je.

Geloof het niet, meneer, wanneer de mens zegt: 'Ik hou van je. Zonder u, meneer, kan ik niet leven.' Straks ga je de deur uit, ze trappen je zelfs de straat uit. Moet u kwaad zijn? Neen meneer. Maar wij leven boven ons verstand. Wij hebben allemaal hoogmoedswaanzin in de maatschappij. Wat bent u? Gaat u niet een tikje te hoog? Bent u kunstenaar? Nou, dan moet u de kunstenaars maar eens volgen. Er zijn erbij, die kunnen het schoolgeld nog niet eens verdienen. Maar zijn het.

Verleden gaf ik u een mooi beeld: hij tingelde. Het is droevig genoeg. Toen zegt de vrouw: 'Man.' Nou, bijna spatte hij uit elkaar, want ze stoorde hem in zijn inspiratie. Komt nog een keer, vrouw komt drie keer terug, en toen werd hij zo woedend, toen pakte hij haar beet, werd de deur uitgesmeten. Toen kwam meneer om half één, één uur, was hij weer uitgespeeld, zegt hij: 'Is het eten klaar?' 'Ja', zegt ze, nou, daar staat ze. 'Eten klaar? Ik ben drie-maal bij je geweest om centjes.' Toen zegt ze: 'Maak het nou zelf maar klaar, of eet je piano maar op. Je kon immers niet gestoord worden.' Kijk, nou zijn we al abnormaal. Waarom kun je niet gestoord worden? Is de moeder niet nuttiger met haar kinderen als ze eten klaarmaakt voor jezelf en voor haar? Wat is nu nuttiger? Wanneer beleven we harmonie, een wijsgerig stelsel voor harmonie? In miljoenen dingen harmonisch te zijn. Nu gaan we, vanuit die akelige arme maatschappij gaan we naar de wetten van God, de Bijbel, Gene Zijde, kosmos. Nou meneer, wat moeten we nog leren?

(Meneer in de zaal): 'We zullen ons niet zo gauw vervelen.'

Griezelig, ja. Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'We zullen ons niet zo gauw vervelen.'

Neen, vervelen doet u nooit meer.

Wie van u, wie heeft er nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Ja meneer Rulof, ik heb wel iets, maar het gaat helemaal buiten dit ...'

Meneer, gaat u gang maar, als er niets anders is dan ga we daarop in.

(Meneer in de zaal): 'Een kennis van me die is rooms katholiek, heel fijn-tjes, en die ... niet zelf uitgevonden, een instrument om een kind ...'

Iets harder, dan hoort dat (microfoon) het ook.

(Meneer in de zaal): '... een nieuw instrument was er uitgevonden om het kind in de moeder te dopen ...'

(Wat rumoer in de zaal, er wordt door elkaar gepraat.)

Is dat waarlijk zo?

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar ik heb het niet gezien.'

Een kennis van u?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Een geleerde?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Een ingenieur?

(Meneer in de zaal): 'Nee, een burgermannetje.'

Een burgermannetje.

(Meneer in de zaal): 'Een heel eenvoudig type.'

Die man zegt dat er een instrument is ontworpen om het kind in de moeder te dopen?

(Meneer in de zaal): 'Ja, dan kunnen ze daar vocht opspatten. En dan zeggen: In de naam des Vaders en des Zoons en des Heilige Geestes ...'

Met andere woorden, dan is dat kind als het geboren is, nog niet besmet?

(Meneer in de zaal): 'Juist, in het geval dat het sterft ...'

(Er wordt door elkaar gepraat.)

(Meneer in de zaal): 'Het leven van het kind gaat boven, volgens de rooms katholieke kerk ...'

Als het nog eens zou sterven dan is het tenminste al gedoopt?

Dan is het voor God bewaard?

O ja. Dat was dan zeker wel een erge V.P.R.O-er (Vrijzinnig Protestants Radio Omroep) of een protestantist.

(Meneer in de zaal): 'Geen V.P.R.O.'

O, katholiek?

Maar zou de V.P.R.O-er ook niets aan hebben?

(Zaal): 'Nee. Nee hoor.'

Nee hoor.

(gelach)

Dat gaat toch ook om de verdoemenis, die gaan toch ook nog niet van de verdoemenis af? En de doop en de belijdenis en de besnijdenis, weet ik het.

(Zaal): 'Wel de doop, maar ...'

(Er wordt door elkaar heen gepraat.)

Maar nu komt de vraag. Wacht eens.

(Meneer in de zaal): 'Nu gaat mijn vraag daarover: blijft dat zo vastzitten dat idee van die doop, heeft dat nou werkelijk iets te betekenen?'

Nee, niets. Kijk ...

(Meneer in de zaal): 'Dat dacht ik ook.'

Nee, niets. Maar het betekent wel iets. Die vraag is mij hier vele malen gesteld. Toen u naar het stadhuis ging, toen zei u toch uit de grond van uw hart tegen uw liefde 'ja', nietwaar, toen hij zei: 'Hou je van haar?'

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

(In de zaal wordt gelachen.)

En zij zei ook: 'Ja.'

(Meneer in de zaal): 'Ja, ik heb daar niet staan liegen, dat is waar.'

(Er wordt hartelijk gelachen.)

Neen meneer, maar nu neem ik aan dat het nog 'ja' is. Nu, is het nog 'ja'?

(Meneer in de zaal): 'Ja, nog steeds.'

Maar hoeveel mensen hebben dat in drie, vier maanden, of vijf ... Er zijn mensen, na twintig jaar, die hebben het vergeten. En die zeiden: 'Ja.' Nou, dat 'ja', dat denken ze niet aan om dat te vernietigen, maar dat bestaat niet eens meer.

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Nou, dat woord is nu wet. U voelt wel, als wij voor de natuur staan, voor de natuurwetten komen te staan, dan is het uiteindelijk op een goede dag en altijd een eeuwigdurend: ja of neen. Dan zeggen: 'Maak het kapot', dan zeggen we: 'Nee.' 'En zult u dat liefhebben, en zult u dat voordragen, en zult u dat licht geven?' 'Já, já, já.' Nu nemen wij aan, en dat zeggen we nu ook, daarom leggen ze ons ... maar ze moeten ons toch maar vastleggen aan de maatschappij. Want die man die heeft gelijk, daar in de Javastraat (stadhuis), die daar ons verbindt. Die denkt: 'Ja, je kunt zoveel belazeren wat je wilt, maar mij niet, ik leg het vast.' Want vier weken daarna heeft dat 'ja' geen betekenis meer. Maar dat zou nu precies zijn als de doop voor God. Doordat de mens zich laat dopen ... Dat hebben ze vóór Christus al ingevoerd. Maar Christus heeft Zich laten dopen. Hebben ze mij hier vele malen gevraagd, en de meesters zeggen dit: 'Er zit wel iets in, maar het is allemaal dwang.' Als u zich aan een kerk verbindt, dan moet uw 'ja' 'ja' blijven. Maar dat hoeft niet, want innerlijk zult u al laten zien en verstoffelijken dat u werkelijk een kerks dienaar bent, en een geloof bezit dat alles opvolgt. Maar de doop wil niets anders betekenen voor de kerk, om u door dat 'ja', wat u voor uw huwelijk doet, vast te leggen aan de kerk. Dan hebt u nog en ziet u dat touwtje, of dat kettinkje, en wat het ook is, dat koordje, dat kunt u niet zo makkelijk verbreken. Want u bent onwetend. U hebt u door de doop goddelijk laten vastleggen.

(Meneer in de zaal): 'Ja, precies, maar die doop gebeurt bij een kind wat totaal onmondig is, onbewust.'

Goed, maar dat heeft dan de vader in zijn handen, of de moeder, die kan zeggen: 'Zo en zo en zo.' Later, wanneer dat kind meerderjarig is, dan zegt dat kind: 'Ik heb met dat gedoop niets te maken.' Of het weet, of het gaat leren, het is een sensitief mens. In deze tijd dan vervalt die doop al, en al die dingen meer, omdat de mens zegt: 'Ga toch weg. God Die heb ik nu leren kennen. Ik lees boeken, en ik lees dit, ik weet hoe de natuur geschapen is, en hoe ik zelf ben geboren, dat weet ik nu.'

Maar die doop, die eeuwen teruggaat, waar ook Christus mee te maken heeft, die wil niets anders zeggen dan de mens met iets hogers te verbinden, het hogere geestelijke bewuste 'ja' voor het leven, voor de ziel, voor de geest, voor de persoonlijkheid, omdat we ons eigen 'ja' nog niet begrijpen. Dus het is niets anders. Het heeft voor God geen betekenis, maar voor uzelf, om u heerlijk vast te leggen aan de kerk, aan die doop, aan die belijdenis. Wat is nou een belijdenis? En dan vraagt die dominee: 'En zult gij dit?' 'Ja.' 'En doet ge dat?' 'Ja.' 'En dat doe je toch niet, zeker?' 'Nee, nee dominee, dat doe ik niet.' Maar dan komt er: 'Mijn hemel, wat heeft me die man voor de gek gehouden.' Na vier, vijf jaar zeggen ze: 'Dominee, ga toch weg met je belijdenis. Dat plak ik aan mijn laars.' Nou, weg belijdenis, weg doop, en nu gaat u maar door. U voelt wel: het voert ons tot het innerlijke voor de mens terug, en dan hebben we met geest, ruimte, God en Christus te maken, en dan is voor alles op de wereld wat met harmonie, goedheid verbinding heeft: 'Ja, ja, ja, ja.' En als wij er 'nee' van maken, en we zouden soms ons niet kunnen overgeven, wij hebben de kracht niet om dat te verwerken, dan trekken wij en plukken wij van dat 'ja' af totdat er niets meer van over is. Maar dan staat die andere knuppel naast de deur en naast de kerk, die heet dan verdoemdheid, en gij zult niet zondigen. En dan komt dat er allemaal bij, om ons maar in dat geloven te houden. Want de mens kent zichzelf niet. De mens zelf heeft voor zichzelf geen houvast. De mens zelf weet voor zichzelf niets. Dus die dingen die zijn, doop en al die dingen meer voor de kerk, zijn er ontstaan omdat de mens voor zichzelf geen houvast bezat, en meer is het niet. Maar wanneer u wetend wordt, meneer, dan kunt u het daar in de hoek neerleggen, want het heeft geen betekenis. Ziet u, nou ga ik er nog een beetje omheen en dan hebt u alles erbij. Maar wat is dopen? Daarom begon ik met u. Als u weet dat uw 'ja' 'ja' is ... Kijk, en dat moet toch in de toekomst een keer veranderen.

Als wij liefhebben ... Hoeveel mensen hebben ... Ik heb toch mensen meegemaakt – Frederik heeft het in 'Maskers en Mensen' – toen ik chauffeur was, veel. Komt een vader: 'Och, och, Jozef, ik heb een zoon, ik heb een zoon!' Net gek. 'Ook een sigaar?' Ik zeg: 'Ja meneer.' 'Poffertjes erbij, meneer? Já, chauffeur, wijn, een glaasje bier, en poffertjes en wat wil je hebben?' Ik

zeg: 'Geef me maar een enkel stukje worst en sigaretten.' 'O, eet maar, drink maar, chauffeur, ik ben zo blij.' Nou, ik zit twee jaar aan de garage, drie jaar gaat er voorbij, ik krijg op een goeie morgen weer die meneer. Ik zeg: 'Meneer, hoe gaat het?' Hij zegt: 'God, ik ben anderhalf jaar gescheiden.' Nou, vrouw blij, zúlke bloemen.

Meneer, wat voor raddraaiers zijn wij? Wat voor onwetenden zijn wij? Waarom wist die man niet dat hij over anderhalf jaar zijn vrouw de deur uit zou jagen? Waarom wist zij niet dat haar geluk niet echt was? Waarom liep hij met hoogmoedswaanzin, toen hij iedereen maar wilde trakteren van zijn geluk. Had een zoon, zoon zoon zoon. Hij zegt: 'En dan heb ik nog een psychopaat ook nog.' Hij zegt: 'Nou, ja, ja, ja meneer.'

En zo is de hele maatschappij, meneer. Wanneer bent u werkelijk verantwoord in uw geluk en uw blijdschap? Kom bij mij toch niet, meneer. Ik heb mensen toch ... Ik heb dat meegemaakt op duizenden dingen. En u maakt het misschien niet zo mee. Maar ik kan de mens geestelijk geluk geven, niet? Kom maar bij me, meneer; en die zou me wel dood willen drukken van geluk, hè? Maar ga er eens op in? Ik moet uw geluk niet, maar ook uw afbraak niet, meneer. Ik vertik het. Ik heb er mijn leergeld van gekregen, van al die blijdschap, en al dat 'Wat is het toch prachtig, en prachtig! Ach, meneer, wat is dat mooi.' Vier weken daarna kon je de boeken terugkopen op de Jodenbuurt, of ze lagen in de straatgoten van de stad. Ik zeg: Ga er eens op in; ik zal me wel ... Daarom zei ik verleden tegen u, dames en heren: smart, leed en ellende en doodgewone mensen zijn veel makkelijker te beleven en dat gaat veel eenvoudiger, dan geluk te kunnen verwerken.

Echt geluk, dat heeft die mevrouw daar beleefd. Dan begin je te twifelen. 'Te mooi om waar te zijn', meneer. De maatschappij is toch één en al bedrog. Maar wij kennen onszelf niet. Wanneer weet u dat u waarlijk de blijdschap in de mens voor uzelf, maatschappij, vader-, moederschap, licht, leven, liefde, ruimte, God, vertegenwoordigen kunt? Kunnen wij dat? Kent gij u als mens? Hier staat: 'Ken U Zelfen'. Er is geen mens op de wereld die zichzelf kent indien die mens zijn maan-bewustzijn niet bezit, hiernamaals. U hebt daar twintig boeken, kunt u nu van mij lezen. Maar u kunt er tweeduizend lezen, en dan bent u nog niet bewust, want u moet het zich eigen maken.

Wanneer kunt u zeggen tegen de mens: 'Vandaag zag ik u, u gaf me een innerlijk geluk, een kus'? Kunt u daarop ingaan, en zeggen: 'Die is waarachtig eeuwigdurend'? Hebben wij eeuwigdurende vriendschap al gereed voor de mens? Nou, ziet u? Ga eens analyseren in dit jaar. Ik ben ook twee dagen, ik ben nu twee, drie dagen ... Ik begon erdoor, ik denk: nou ja, ik ga ook mee, ik ga denken, denken, denken, uren denken, denken. Mijn God, denk ik, wat ben ik blij dat ik er nog ben. Ja, niet om mijn zijn, niet om te werken, ik

stel me er niets van voor; nee, om te zijn, dat ik hier nog zit in diezelfde stoel die ik had voor dertig jaar terug, het is twintig jaar terug. Ik zeg: 'Heb ik dat geschreven, dat? Die schilderijen gemaakt en alles? Mijn god, mijn god, dat bestaat niet.'

Wat ben ik blij, meneer. Heb ik hoogmoedswaanzin? Nou, meneer, op die momenten dan draai ik die hoogmoedswaanzin de nek om. Ik wil met hoogmoedswaanzin niet te maken hebben. Want het behoort me niet toe. Maar wel de hoogmoedswaanzin in mij: Mijn god, mijn god, wat hebben de meesters van mij gemaakt, wat hebben ze mij geleerd, van mij gemaakt, bewustzijn.

Uw vrouw leren waarderen, de vrouw de man, indien je elkaar hier nog hebt, indien je weet dat je de liefde bezit die achter de kist doorgaat. Of terug, of door. Eens sta je voor elkaar, voor God, voor Christus; krijg je allemaal. Dat is nieuwjaarsbewustzijn, en die is eeuwigdurend. Handjes geven: 'Welgefeliciteerd met het nieuwe jaar.' Meneer, laat u toch niet voor de gek houden. 'Ja, ha eh eh ...', o ja meneer, maak me toch niet dood vanavond. Ze hadden mijn hand gekraakt. Waarom zouden we dat nou doen? Doe het toch vanbinnen, zo, echt vanbinnen, net Mohammed, vanbinnen, dame. Hèhè, veel heil en zegen in het nieuwe jaar. Nou goed? Nu is het goed.

Had u nog iets, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

We zijn afgedwaald van het mooie.

Dames en heren, hebt u nog iets? Kan ik nog iets kwijt?

Ik zal u eerlijk één ding vertellen. Zaterdagavond, de laatste week van het oude jaar: twintig gulden, vijftwintig gulden, veertig gulden, vijftig gulden, honderd gulden, twintig gulden, vijftien gulden, tweevijftig ... allemaal onder de brievenbus door, voor 'Jeus III'. Die mensen wil ik bedanken, van het hele jaar. Zijn erbij, die komen telkens terug. We schieten heerlijk op. Ik hoop van dit jaar zover te komen dat ik u straks 'Jeus III' in handen mag leggen en dan is mijn taak voor de boeken gereed. 'De Kosmologie', dat weet ik niet, dat heb ik niet in handen, dat is bezit voor de nieuwe mensheid. Maar 'Jeus III' staat nog op mijn rug, en die krijg ik uit. Ik hoop dat van dit jaar nog een wonder gebeurt, maar de mensen zijn bezig. Dames en heren, als u erbij hoort ... Het gaat zo naar die linkse kant toe, en dan ligt het voor 'Jeus III'. Oudejaarsavond: ploef. Nieuwjaarsdag: ssjt. We horen ze zo stiekem. En dan gaan we niet kijken. Stiekem komen ze de trap op, denken ze: 'Ze horen niets.' Nee. De mensen zeggen: 'Hoor.' De radio speelt wat. Ik zeg: En dan kijken we zo door de muur heen, en dan zien we ze zo weer weg ... Als zij het niet willen weten, wij kijken ook niet. Ik zeg: maar dat 'pssjt, ssjt', mooi.

Het is toch wel de moeite waard, dame, is het niet? Ze weten blijkbaar dat

ik niet op stap ga met hun geld. Maar ik doe het ook niet, hoor. Als u dat merkt, mevrouw, dame, dan zal ik eerst mijn hart zelf er wel uittrekken.

Ik dank u hartelijk, ziet u, voor al die mooie gevoelens. Ik zeg tegen meester Zelanus: 'Kijk eens even.' Misschien komt straks de geestelijke miljonair, dames en heren, en we maken zes films voor de mensheid. 'Jeus van moeder Crisje' ligt klaar. De manuscripten, de scenario's liggen klaar. O, mijn god, kan ik hier soms een 'Crisje' vinden, die Crisje speelt?

(Een dame begint te lachen.)

Wat lacht u nu, dame? Van blijdschap?

(Ze kan niet stoppen met lachen.)

Zeg nu, eerlijk waar, nu willen wij eens weten waarom zij zo hard moet lachen. Meneer, u zit nogal dicht bij haar, u hebt met haar te maken, vraag het haar eens echt lief.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Dat kan ze nou niet. Maar het is goed bedoeld, want er komt een goede klank uit. Waarom lacht u nou?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik zou zelf moeder Crisje willen zijn.'

U?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Nou, ik zal u vertellen, u hebt iets van Crisje weg. Ik heb u hier weleens aangekeken, maar u hebt iets in die ogen hier ... Alleen, Crisje had grotere ogen.

Dan zullen we er één uit de Achterhoek vinden. En een 'Jeus' moeten we hebben.

Straks komt de geestelijke miljonair en die zegt: 'Goh, Jozef, ik heb een teken gekregen van Onze-Lieve-Heer.' Hij zegt: 'Alle Rockefeller van de wereld die moeten hiernaartoe.' Nou, gebeurt het niet, ik vraag er niet om ... Als het moet, graag. Dat is mijn verlangen nu alleen, om de mensheid nog 'Jeus' te geven.

Hebt u de film gezien in West End?

(Zaal): 'Ja meneer.'

De meesten? Was u er? Van de week hebben ze een mooie film. Ja, Danny Kaye, daar moet u naartoe, (gelach) dan ergert u zich zwart. Maar verleden week had u 'Morgen is het te laat' kunnen horen, zien.

(Mevrouw in de zaal): 'O ja, dat is mooi.'

Mevrouw, dat was een prachtfilm. De Denen komen ook weer met een mooie film, over tbc-mensen. Maar wat daarin leefde, in 'Morgen is het te laat', dat ligt in 'Jeus I'. Toen ik begon te zoeken naar ... Ik heb het u verteld: 'Moe'der, waarom bú gij zo dik?' Toen denkt ze: Mijn hemel, mijn hemel, mijn hemel, wat geet er nou gebeuren? Toen zegt ze: 'Nou, Jeus, omdat mij'

het ète zo lekker smikt, wâ.' Ik zeg: 'Jao, maor mie'n smikt het ook, en 'k bun zo mager as 'n lat!' En dat staat in dat scenario, meneer, als u dan niet lacht, dan weet ik het niet. Maar misschien komt het.

Ik heb de mensen – ik heb het toch niet vergeten – ik heb u bedankt, en het gaat naar 'Jeus III', als ik u dit jaar 'Jeus III' mag geven, ik weet het niet. Het papier is vijftewintigmaal duurder geworden. Weet u dat? En, dames en heren, het is niet eens te krijgen. Ik heb meester Zelanus verteld, ik zei: 'Maken ze in de hemel geen papier? Laat eens een paar rolletjes naar beneden zakken.'

Had u nog vragen, dame?

(Mevrouw in de zaal): 'Wat is dierlijk magnetisme?'

Mevrouw, dierlijk magnetisme is, wat u nu ziet en voelt. Ziet u dat? Dierlijk magnetisme wil zeggen: levende aura, dierlijk bewustzijn. Dat wil niet zeggen dat u het bewustzijn hebt van een hond en een kat, maar de lagere graad van bewustwording en gevoel, die vanuit het oerwoud begint. Dierlijk magnetisme, dat is een woord van Mesmer, dat is een magnetiseur geweest in Frankrijk. Dierlijk magnetisme wil niets anders betekenen dan levende menselijke kracht, aura, uitstraling. Nu weten we het, zeker? Nu weten we nog niets. Maar het is levende aura, en dierlijk magnetisme is ook weer magnetisme, maar het is plasma, geestelijke uitstraling. Het is leven, liefde, gevoel en uitdijning. Het is opbouwning, het is kracht, kracht. Wat u in de ruimte ziet, waar alles door is ontstaan, is het dierlijk magnetisme in de mens, dat is de levende fluïde die de mens uitstraalt. Nu weten we het nog niet. Want je weet immers niet wat fluïde is? En wat is nu het leven? En als je zo grijpt dan heb je het nog niet. Maar je kunt er bovenop zitten. U zit op uw eigen leven. Ik sta ernaast, nu. Ja, u kijkt daar, meneer, maar daar hadden wij het eigenlijk niet over.

Wie vroeg me daar iets?

(Meneer in de zaal): 'Hebben wij op de maan geslapen? Nee, ik bedoel op Mars?'

(Jozef laat een stilte vallen.)

Ja. Ja, dat valt niet mee, hoor. Hebben wij op Mars geslapen? Mooie vraag, meneer.

(Iemand zegt): 'Ja.'

Ja, is dat geen mooie vraag? Beetje ver van huis af, meneer Bouma. Meneer Bouma, als u hier moet slapen, waar zou u dan niet moeten slapen?

(Meneer Bouma): 'Om de reden dat de aarde alleen – tenminste dat dacht ik – de nacht maakt, en 's nachts moet je slapen, want wij zijn door de slaap aan de nacht gebonden. En nu denk ik dat Mars niet nacht maakt.'

Maakt Mars, maken andere planeten geen nacht?

(Meneer Bouma): 'Weet ik niet.'

(Meneer in de zaal): 'Allemaal.'

Weet u dat niet?

(Meneer Bouma): 'Maar van de aarde weet ik het wel.'

Weet u niet dat de maan zoveel tijd nodig heeft om om de (as van de) maan te draaien? En dat u de maan ... die ziet u aan die en die kant toch ook niet? Die slaapt toch ook aan de ene kant? Alles heeft nachtelijk bewustzijn, verandering. Dat is alleen maar ... dat heet verandering. Maar ja, het gaat zo ver van ons huis weg. Alles in de natuur slaapt. Waarom? Wat is nu eigenlijk slaap, meneer?

(Meneer in de zaal): 'U hebt het pas geleden nog gezegd, hè?'

Ja, ik heb het honderdmaal gezegd. Wat is slaap?

(Verschillende mensen uit de zaal): 'Nieuwe krachten opdoen.' 'Uittreden.'

Ja, dat is het ook, uittreden is het ook.

(Mevrouw in de zaal): 'Onbewustzijn.'

Ja dame, dat is het ook, maar is het niet.

(Zaal): 'Afkoeling.'

Wat zei u?

(Zaal): 'Baring.' 'Afkoeling.'

Wat?

(Mevrouw in de zaal): 'Afkoelen.'

Afkoelen. Nu zijn we ...

(Zaal): 'Baring.'

Baring, zegt u? Wat is slaap? Ja mevrouw, het is vader- en moederschap. Slaap wil niets anders zijn – en ik krijg onmiddellijk gelijk van u – dan wedergeboorte. Zie, u hebt een gewone nachtslaap, maar die hoort nog bij uw organisme. En straks gaat u slapen, en dan behoort u tot uw wedergeboorte. Maar elke slaap is een deel van de universele wedergeboorte, die u straks beleeft als u de kist in wordt gelegd en u een mooi strikje in uw haren krijgt, weet je wel? De dames krijgen een mooi strikje in de haren, een bloempje. Mannen mogen even de lippen openhouden, maar de dames niet meer, die drukken we zo dicht. Want, dat meende men in de oertijd, dames die praat-ten te veel; maar de mannen hadden altijd het woord.

Maar het is evolutie, dame, wedergeboorte. Elke keer als u vijf minuten aan het dutten bent – leuk, niet? – dan knabbelt u iets van die eeuwige evolutie af, om met uw en door uw laatste dutje de sprong te maken. Is dat niet leuk gezegd, dame? Het lijkt net een oliebol van oudejaarsavond. Maar het is waarheid, want als die oliebol op is – dan kunt u daar ook alweer wetenschap van maken, meneer De Wit – want als die oliebol op is, dan is die ook aan het dromen, en aan het slapen, en dan krijgt u dezelfde evolutie als de mens

beleeft. Maar elk dutje, elk half uurtje slaap is een deel nemen van de kilo's die u aan gevoel in heel uw leven beleeft. En bij de laatste sprong – misschien slaapt u dan niet meer – dan gaat u de algehele slaap in, en u gaat er weer uit: u gaat óf bewust verder, dan is het ook de geestelijke geboorte, óf u krijgt een nieuw bestaan. Onfeilbaar voert de slaap u in het moederlijke lichaam terug. Wist u dat niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, het is baring.'

Ja, ziet u wel. En nu bent u nog niet zolang hier, maar hier zitten er een hele hoop, die weten het niet, en die hebben alle boeken gelezen, en er zijn erbij die zes-, zevenhonderd lezingen mee hebben gemaakt, en die wisten het toch lekker niet. Ziet u? Pluimpje voor u, een zeven.

Dames en heren, krijg ik nog iets?

Meneer?

(Meneer in de zaal): 'Ja meneer Rulof, we hebben op een nacht met anderen een levendig dispuut gehad' ja, 'en het ging over het verdichten van de maan. Ik heb gezegd, ik zei het: wij hebben de maan verdicht' ja, 'ook Mars, ook de aarde. Die was niet verdicht toen wij kwamen, maar wij hebben die verdicht.' Ja meneer, en wat zeiden ze toen, 'alleen ...'

Hebt u dat verteld tegen de anderen?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Meneer Bouma, dan hebt u gelijk.

(Meneer Bouma): 'Alsjeblijft.'

(Er wordt hartelijk gelachen.)

Ja, kijk, dames en heren, zo gaat het nu als u met deze dingen begint. En ik was net zo blij vroeger als meester Alcar mij een vraag stelde en ik denk: oh. 'We gaan vooruit', zegt hij.

Maar, meneer, u krijgt een negen nu. Maar dat andere, van de maan, of we daar slapen, dat gaat te ver weg; maar hierin hebt u gelijk. Maar kunt u hun ook vertellen, meneer, waarom dat u gelijk hebt?

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar dat willen ze niet geloven.'

Nee, welke wet beleeft u dan als u zegt: 'Wij hebben de maan verdicht'? Hoe hebt u die verdicht?

(Meneer in de zaal): 'Hoe wij die verdicht hebben? Nou, door geboorte en sterven is die maan verdicht.'

De rottingsprocessen.

(Meneer in de zaal): 'Ja. En bovendien ...'

Waar hebt u dat vandaan, uit de boeken?

(Zaal): 'Ja.'

'Het Ontstaan van het Heelal'?

(Meneer in de zaal): 'Ja, en uit 'Maskers en Mensen'.'

Ja, maar daar staat het nog niet eens zo scherp in. Maar u hebt gelijk, want wij kregen, doordat de maan ... Dat krijgen we straks in Diligentia. Moet u goed luisteren, en dan zult u horen hoe onfeilbaar meneer Bouma gelijk heeft. Maar de maan ... God als Moeder en Vader splitste zich, niet? Toen kwam het vaderschap als een zelfstandigheid vrij, en het moederschap. Toen ging de maan – dat werd de maan, niet?, de Eerste Kosmische Graad werd dat – die ging zich verdichten door de zon, en die bleef zo onder de zon draaien, niet? Zo. Die deed niet dát, maar die bleef draaien, zó. Waarom? Dat krijgt u alweer later; als de maan dát had gedaan, was dat leven niet tot broeiing gekomen; dat was afgekoeld, en het was gesmoord, dus die evolutie was gestoord. Daarom zeggen de geleerden: ‘Waarom kunnen we de andere kant van de maan niet zien?’ Had de aarde dat later gedaan, zó, en was niet gedraaid, dan waren we verbrand, want de zon was weer te sterk. Wat zit dat in elkaar, niet? Maar doodeenvoudig, meneer. En dit zijn kosmische waarheden. Die zijn op de hele wereld nog niet bekend. Daarom schreeuw ik weleens vaak; maar dan zeggen de mensen: ja, ja. En ik vertel die dingen, die vinden ze over honderdduizend jaar wellicht pas uit, niet eerder, want de meesters moeten het vertellen, en dan zeggen ze: ‘Mijn god, mijn god, wat is het eenvoudig.’ Had de aarde geen omwenteling gemaakt, dan koelde de aarde zich af; neen, meneer, dat is de geboorte, wedergeboorte. Door de slaap, door de afkoeling krijg je wedergeboorte. En toen zogen wij zoveel van die maan op, werden cel, gaan sterven, en dat ging door, miljoenen, miljoenen, miljoenen malen, totdat wij visstadium werden, vis. Toen hadden wij de maan overleefd. En we hadden de maan ... De maan gaf ons ziel, geest; en wij zetten dat ziel en geest als stof om, en zo hebben wij de maan bewustzijn gegeven, als een persoonlijkheid. En daarom hebt u gelijk.

En nu hebt u nog?

(Meneer in de zaal): ‘Ik lees in ‘Maskers en Mensen’, in het derde deel ...’

Ja, daar komt er iets in voor, maar ‘Het Ontstaan van het Heelal’ geeft u een ruim beeld.

(Mevrouw in de zaal): ‘Mag ik even iets vragen?’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Meneer Bouma, mag ik u even wat vragen?’

Ja, meneer Bouma wordt een professor. Nou, een adept.

(Mevrouw in de zaal): ‘Maar, luister nou, toen het eerste embryonale leven, het cellenleven, begon op de aarde, hoever was de aarde toen klaargeemaakt door de maan en de zon?’

(Jozef zegt): Hoever, ja. Weet u dat niet? Ja, als een mens hier pas binnen komt vallen, zeggen ze: ‘Wat een verwaande kerels en dames en heren zijn dat daarzo.’ Weet u dat niet? We doen net of we alles weten, maar we weten

het niet. Hier zijn mensen geweest, voor het eerst, die later gezegd hebben: 'Daar kom ik nooit meer terug, want dat zijn hoogmoedswaanzinnigen daar, want die hebben het over de maan, verdichting van de maan, en verdichting van het planetenstelsel, terwijl zich daar de astronoom met al zijn kijkers een kind zoekt en weet het niet. Maar wij weten het, hier in Holland, in de Ruijterstraat, in Den Haag. En als je dat hoort ... Het kost maar een kwartje hoor. En dan staat daar zo'n waanzinnig iemand uit Gelderland, die staat je te vertellen dat: hij weet het! En dan word je werkelijk angstig. Maar we weten het.

U vraagt nu, en veronderstel ... We zullen die dingen eigenlijk vast moeten leggen, en meer hebt u dan niet nodig. Jozef Rulof zei, door de meesters, niet van mijzelf, door de meesters zei Jozef Rulof dit: de aarde als astrale bol was zo ver geestelijk verdicht, als de maan aan bewustzijn bezat, ook de zon. En de zon dus als licht, maar de maan door haar leven: visstadium. En toen ging het leven nog verder, en nog verder ... Maar de maan had niet meer. En toen kwamen er andere planeten bij, bijplaneten, toen kwam Mars, toen kwam Saturnus, en Venus en Jupiter. Die konden al niets meer voor de aarde doen, want de aarde is het kind van zon en maan. En de aarde kreeg van zon en maan, vader en moeder, verruiming. Geloof u dat soms niet, dame?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, dat geloof ik.'

Maar dan zal ik het u bewijzen. Ik zal het u nu eens lichamenlijk bewijzen.

(Geluidstechnicus): 'Nog twee minuten.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Nog twee minuten.'

Nog twee minuten.

In het oerwoud krijgt die moeder en vader een zwart kind, nietwaar, met dat bloed, met dat bewustzijn. Maar wij hier krijgen blank bewustzijn en gevoel, wij hebben Christus en alles. Maar dit lichaam is anders dan het kind in het oerwoud. Met andere woorden: u bezit het menselijke blanke-ras-bewustzijn, en dat vrouwtje in het oerwoud het oerinstinct. En dat kreeg de aarde van zon en maan, toen de aarde aan haar ontwikkeling ... door Mars en de andere planeten die voor het universele vaderschap en moederschap hebben gediend, kreeg de aarde dat bewustzijn als levensaurea, mevrouw, dat dierlijk magnetisme in handen. En zoog die astrale bol dat in zich op – en had precies dezelfde ontwikkeling als wij ons door de lichamen hadden eigen gemaakt, en zogen wij ons zoveel gevoel op voor ons cellenleven – en toen versplitste de aarde zich als planeet, en begon de aarde; en was door ons, en is door ons ontstaan. Want hadden wij van de aarde niets genomen, meneer, nietwaar, had ook de aarde niet tot verdichting kunnen komen. Is dat niet duidelijk? Maar dit is kosmologie, die komt straks terug.

Mijn zusters en broeders, mijn dames en heren, tot zondagmorgen in Diligentia.

Ik dank u voor uw welwillende aandacht.

Als ik nog een half uur praat, is mijn verkoudheid weg.

Tot kijk.

Donderdagavond 10 januari 1952

Goedenavond, dames en heren.

(Zaal): ‘Goedenavond.’

Ik ga maar beginnen met de brief van meneer Reitsma.

‘Tijdens een ziekteperiode van enkele maanden mocht ik het genoegen smaken nog even dieper door te dringen in de machtige boeken van de meesters. Gaarne zou ik u enkele vragen willen stellen over de verschillende kleuren die de menselijke aura uitstraalt.’

Je zou nu in deze tijd, als je dat hebt, en je hebt natuurlijk eten en drinken, thee op bed, meneer Reitsma – waar bent u? – dan zou je jezelf eens willen gunnen om er nog eens diep in te duiken, is het niet?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Dan kan ik mij indenken dat u genoten hebt.

(Jozef leest verder:) ‘Op bladzijde 375, ‘Volkeren der Aarde van Gene Zijde bezien’, lees ik dat al het leven van God een eigen levensfluïde uitstraalt. Daar de persoonlijkheid bij alle mensen verschillend is, zullen dus ook geen twee aura’s eender zijn, want de aura vertegenwoordigt de persoonlijkheid.’

Meneer Reitsma, er is niet één aura precies dezelfde. Al het leven bezit verschillende aura. En al hebt u een sfeer bereikt, de eerste, tweede, derde sfeer, dan nog zijn de aura’s niet hetzelfde. Wij hebben de wetten allemaal door ons eigen ik en voelen, denken beleefd. De één heeft kunst, een ander weer niet. En al die gedachten scheppen aura, kleur, uitstraling, licht. En dat komt natuurlijk weer – en heeft afstemming – door het kleurenrijk Gods, omdat God aan alles uitstraling, baring, schepping heeft gegeven; vooral schepping. En door de schepping, door het baren krijgt u schepping en kleur. Die kleur bijvoorbeeld, onze blanke raskleur (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) is een mooi kleurtje, maar dat zegt nog niets ten opzichte van het bewustzijn van de mens. Je hebt zwarte kleuren en bruine kleuren. En je hebt zwarte mensen en bruine mensen, die zijn vele malen, honderdduizendmaal verder dan wij; die zijn er toch ook. Je hebt negers, daar kunnen wij ons hoofd voor buigen, zo krachtig en machtig zijn ze. Dus dat zegt: de innerlijke mens straalt, bezit licht, uiterlijk en innerlijk, maar het hoofdzakelijke is wel het innerlijke – dat u bedoelt – en dan komen wij tot de uitstraling van de mens. Wij staan nu voor de levensfluïde. En nu heeft elk ding, elke stof, elk ziertje, geest, leven heeft uitstraling naar zijn persoonlijkheid en naar de afstemming van het ding, het wezen, de graad van leven. U krijgt dus, een vis die heeft ook uitstraling, en een hond en een kat ook, dan krijg je dierlijke uitstraling en voordierlijke; en dan heb je in die dierlijke weer graden. Want

je komt, van het hogere leven, een duif, een nachtegaal en een ander vogeltje, kom je tot krokodillen terecht, of tot roofdieren. En naar uw gevoelsleven straalt het leven uit.

Wat heb je hier nog over te vragen?

(Het blijft stil.)

Niks meer? Dat is vlug.

(Meneer in de zaal): 'Ja, er komt nog wat.'

Zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Er komt nog meer.'

Ja, dat weet ik wel, maar dit staat apart. Dit staat apart.

(Jozef leest verder:) 'Op bladzijde 382 vraagt meester Zelanus: 'Waarom is de ene aura lichtgroen, de andere bruinachtig rood en flitsend scherp?' – flitsend scherp wil zeggen: groenachtig scherp of direct inwerkend, door een kleur of wat dan ook – 'Andere weer stralen het harde geel uit, of het inktzwarte, wat op de afstemming wijst.' Gaarne zou ik willen weten wat iedere kleur van het spectrum in de aura te betekenen heeft.'

Meneer Reitsma, dan zou ik hier wel vijfhonderdduizend boeken kunnen schrijven, als u één kleur wilt ontleden. Dan moeten we terug: waar is die kleur ontstaan, en wanneer kreeg die kleur bewustzijn en een zelfstandigheid? Wanneer was die kleur bewust? Wanneer is dat geboren? Moet je terug naar de maan om enkele eigenschappen vast te stellen. De fundamentele eigenschap als licht en kleur in de mens, voor de mens, die is er. In de mens leeft de goddelijke fluïde, als uitstraling. En dat is de goddelijke kern in ons voor alles; en die heeft moederschap, vaderschap, licht, leven, geest, liefde, licht. Wat hebben wij er ons van verstoffelijkt, als gevoel? Maar de goddelijke kern als licht en als aura leeft in de mens. En nu kunt u daar ook al honderd lezingen over geven.

'Wanneer geven wij', zegt meester Zelanus in Diligentia verleden, 'wanneer geeft u aan uw karakter een lichtje, een kleur?' Inktzwart, duister, dat is onbewustzijn. Maar de goddelijke kern ... U kijkt misschien ontzettend laag en vernederend en verschrikkelijk naar een demon of een satan; voor deze wereld is een satan natuurlijk verschrikkelijk, maar voor de ruimte zegt dat weer niets, want die satan die komt er straks ook, en die demon verandert. Nu is op dit ogenblik zijn ganse persoonlijkheid opgelost. Nu moet u eens nagaan waarvoor we nu komen te staan. Zijn ganse persoonlijkheid is opgelost in een demonische sfeer, duisternis; groen, hardgroen, vuil, smerig, vies. Die aura, die ... als je in die aura komt dan word je als het ware vergast, geestelijk vergast. Maar in die demon leeft ook de goddelijke kern. En een meester die zegt: 'Ja, het zijn verschrikkelijke mensen die dat en dat doen en dat en dat klaar hebben gemaakt.' Maar niet één mens ... weten ze ook. Zij zelfs

konden er niet aan ontkomen, en hebben hun goddelijke aura verduisterd.

Wij hebben zoveel dingen gedaan waardoor onze eigenlijke goddelijke fluïde verduisterd werd. Ik bestel u voor vijftien gulden – ik steek even mijn hand uit, en ik heb wat – dan heb ik al iets van mijn karakter verduisterd, door dat stelen. De mens, zo gewoon in de maatschappij, die honderd dingen doet, stelen, gevangenis, al die dingen meer, en ook een moord doet ... Als u de wetten van Gene Zijde en de kosmos gaat kennen, dan kom je natuurlijk voor een toestand te staan, dan zeg je: 'Nu is het afgelopen.' En dat doen wij dan ook.

Maar we hebben allemaal onze innerlijke houvast, en onze geestelijke nek gebroken, en die is nog gebroken, die hangt er zo bij. Ook al staat dat hoofd van ons recht op de schouders, innerlijk hangen en wurgen we zoveel we kunnen doen om er iets van te maken.

Maar hoe ver zijn we nu? Maar ga nu eens even terug naar de prehistorische tijdperken, ga eens even terug door andere levens en durf die eens te beleven en te zien. Maar, mijn lieve mens, dan bezwijkt u op het ogenblik als u die aura ziet en dat karakter en die persoonlijkheid. Dan zeg je: 'Mijn hemel, mijn hemel, daar kom ik nooit uit.' En toch, na even ... klauterend gaan wij verder en komen er uiteindelijk uit. Op een goede dag hebben wij de kracht ervoor en zeggen: 'Nu is het afgelopen.' En dat gaat groeien, bloeien, dat ontwaakt, en krijgt dat gevoel – voelt u wel? – dat krijgt nu een ander kleurtje. Daarom spreekt ... Frederik en René die hebben het over kleurtjes. Een karakter krijgt een mooi kleurtje. Alles van de mens krijgt een mooi kleurtje indien de mens zich afstemt op Christus. Altijd maar naar Christus, Christus, Christus, Christus. En dan zeggen de mensen nog: Wij zijn gek en wij zijn halve krankzinnigen. En we hebben het altijd weer: Christus ... De meesters hebben het altijd weer over de hoogste meester: Christus, Christus, Christus.

Ze kunnen dat gevoel 'meester' maar niet verdragen. Je hebt bijvoorbeeld een schoolmeester. Dan hadden ze die man schoolman moeten noemen. Meester Zelanus zegt dit – heeft hij u ook weer verteld, in Diligentia – in Amsterdam heeft hij een keer gezegd ... 'Waarom noemt gij u meesters?' zegt daar iemand, vraagt iemand. Hij zegt: 'Ja.' Hij zegt: 'Waarom noemt gij uw schoolmeester meester? Waarom noemt gij hem niet schoolman of schoolheer?' Hij zegt: 'U kijkt er tegenop dat ik zeg: ik heb honderd miljoen adepten.' Hij zegt: 'U kunt tien miljoen jaar praten over honderd miljoen mensen; dat zijn mijn adepten, mijn adepten. En meester Alcar heeft er nog meer, heeft mij ook. En in mijn sfeer leven er honderd miljoen, tien miljoen, twintig miljoen – doet er niet toe – maar het zijn allemaal de adepten van die meester.'

En u hebt ze ook alweer. Wanneer u gaat afdalen in die maatschappij, en u gaat uw eigen kleur zien, dan krijgt u een beeld van de mens die nog onbewust is en die dit niet moet. En als u dan wilt aanvaarden, zoals de meesters er zijn gekomen – ook Christus – door Christus, dan voelt u toch wel, dan gaat u een zekere weg en verruimt uw innerlijk, uw persoonlijkheid, en dan kunt u waarlijk zeggen: ‘Ik heb leerlingen.’ Als u stuk voor stuk naar het oerwoud gaat, dan kunt u in Nieuw-Guinea, en u kunt daar al ... de Afrikanen, en de helft van deze wereld kunt u allemaal onderwijzen. Hoeveel mensen zoudt u dan hebben? Neemt u dat niet? Toch doodeenvoudig. Als u die twintig boeken hebt uitgelezen, dan kunt u over de wereld gaan en dan kunt u de mens onderwijzen. Als u al die wetten werkelijk kunt verklaren ... Maar wat u daar zo leest, dat is al genoeg en voldoende; dan hebt u al het bezit van de aarde in uw handen, tot zover. En dan komen er professoren ook bij en godgeleerden, die liggen ook al aan uw voeten. En dan kunt ge daaraan, indien uw innerlijk leven die afstemming bezit, uw kleur en uw bewustzijn bepalen. En nu hebben ... al de karaktertrekken hebben een eigen fluïde. Maar ik kan zomaar geen ...

Wat is nu waarheid? Wanneer bent u waarachtig? Wanneer bent u liefde? Die liefde die heeft een kleur aan Gene Zijde. Welke?

(Mevrouw in de zaal): ‘Oranje.’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Oranje.’

Oranje? Oranje is morsdood, dame.

(Mevrouw in de zaal): ‘Neen, goud, bedoel ik, goudkleur.’

Goud is ook niks. Wij spreken van gouden licht. Als u dat licht zo in de kosmos zoudt zien zoals de zon het geeft, is het levend dood, levend dood. Wat u daar ziet nu, dat is toch ook licht, gouden licht, die lamp daar? Maar dat is levend dood, ziet u, dat is maar één lichtje, een beetje licht met een beetje schaduw, dat is toch geen kleur? Dat noemt men goud, maar dat is het niet, neen ...

(Mevrouw in de zaal): ‘Lila.’

Lila is ook dood. Elke kleur is nu weer – die u hier kent – morsdood, levend dood.

(Mevrouw in de zaal): ‘Wit.’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Wit.’

Wit is nog erger, dame. Wit? Als de spiritualisten beginnen: ‘O, daar komt ze al aan in een sneeuw wit gewaad’, mevrouw, dan bevriest u erin. Als u uw dochter terugziet, en ze is sneeuw wit, dan rent u maar gauw naar de kachel toe, want dan wordt het koud.

Mevrouw, als u aan Gene Zijde komt: daar loopt niet één wit gewaad. Een fonkelend wit gewaad bezit ál de kleuren van het universum. Maar in dat wit leeft iets, ziet u, en dan zie je die kleuren. Elk weefsel leeft, want het is levende aura daar. Dat is geen flanelletje die je met 1,40 per el koopt daar. Een geestelijk gewaad is levende aura. Voelt u wel? Nu moet meneer Reitsma mij vragen: ‘Wat is nu een kleurtje aan Gene Zijde?’ Het gewaad bouwt zich vanzelf op. U komt daar naakt aan voor God, maar u hebt iets aan. Als u even de eerste sfeer verlaat, dan beginnen die gewaden al grijs te worden, en dan hangen er hier al de, laat maar zeggen – heus waar, dame – de vellen hangen er al bij, en de lintjes, zo, ik denk: nou, het gaat lijken naar een lorrenkoopman. En dan ziet u daar duizenden en miljoenen van die lorrenkoopmannen en -vrouwen, want elk karaktertrekje voert hun naar dat lorachtige.

Daarom hebben we verleden gepraat over krulletjes van de dames en de vouw in de broek van de heren, maar die is weg. Wanneer het karakter niet spreekt, en het heeft geen bezit, dat karakter, dan kunt u zich ... Daar zijn geen ijzeren ondulatie-machientjes (krultangen) – hoe heten die dingen – permanentjes die kunt u daar niet krijgen. En die kunnen u ook geen krulletje geven, want de ziel krult de geest, de persoonlijkheid krult het leven en maakt het mooi. Als u aan Gene Zijde komt en u wilt nu eens echt ... Of er manifesteert zich hier iemand bij u, een spiritualist, en dan moet u eens de vraag stellen. Maar als ik het nu zeg ... Kijk, voor mij zijn ze onmiddellijk weg. Ik was ook eens ergens, en toen zei ze: ‘Ja, maar mijn vader is zover en zo ...’

Ik zeg: ‘Goed dame, dat kan.’

‘En wilt u dan een zitting eens meemaken?’

Ik zeg: ‘Ja mevrouw, ik zal het wel doen.’ Ik zeg: ‘Maar ik zeg u precies wat ik zie.’ En toen keek ik, toen zegt meester Alcar: ‘Kijk alleen maar naar zijn haar en dan weet je het ineens.’ En toen zag ik die man. Toen was het net of ze hem zo’n oude pruik op zijn hoofd hadden geplakt. Hij zegt: ‘Mooi bewustzijn is dat, vindt u niet, André?’ Ik zeg: ‘Ja, ik weet het.’

O, en dan kwam die vader en het was zo prachtig, het was zo prachtig, maar het kwam allemaal uit hun. Als u toch mooi gaat denken momenteel, dan kunt u toch mooie dingetjes zeggen? En die komen dan van Gene Zijde? En daar kwam altijd maar: ‘En God is liefde en Vader, en de God verdoemt niet’, dat weten ze allemaal, en nu komen er mooie, mooie verhaaltjes. Maar die vader stond met een pruik op zijn hoofd daar.

Ik zeg: ‘Dame’, ik zeg, ‘het is jammer, maar’, ik zeg, ‘uw vader die loopt nog met een pruik op zijn hoofd.’

Toen zegt ze: ‘Wat betekent dát dan?’

Ik zeg: ‘Niet veel moois.’

Die dame, die spiritiste die daar kwam, die heeft mij natuurlijk weer vervloekt, want die Jozef Rulof die was er weer geweest. Maar na vier weken kwam die dame eens bij me, toen zegt ze: ‘U hebt toch wel gelijk want hij was eigenlijk nog maar’, ik zal het net zo zeggen, ‘hij was eigenlijk toch nog maar een rotzak.’

Ik zeg: ‘Nou, dat is toch wel een beetje hard,’ ik zeg, ‘want een beetje licht heeft hij wel.’

Zij zegt: ‘Nee, het was eigenlijk nog een rot ... ik moet er eerlijk voor uit komen, maar ja, je laat je meeslepen, en dan zien ze die mensen zo mooi. Ik denk: mijn vader die is pas een jaar of tien over, hij heeft misschien wat bereikt.’ En dan gelooft de mens de mens, omdat wij zo gaarne willen dat het mooi is.

Maar die kleurtjes, meneer Reitsma, ik kom erop terug, die waren er niet. Want hij heeft ... En toen kwam het verhaal. Ik zeg: ‘Ja dame’, ik zeg, ‘de pruik,’ ik zeg, ‘zijn haren die ... Ik kan dat aan zijn aura zien en aan zijn leven zien. En hij hoeft heus niet mooi te praten van daaruit. Dat kun je zien, als u ziet. Maar hij had waarlijk een afstemming die net grenst aan het land van haat.’

Toen zegt ze: ‘Ja, dat kon hij ook nog. Want mij kon hij niet uitstaan.’

Ik zeg: ‘Hoe kan die man nu in de eerste sfeer leven?’ Ik zeg: ‘Hoe kan hij dat in tien jaar bereiken?’ Ik zeg: ‘Ja, dat is het altijd.’

Wat moet een spiritualist doen, een spiritist die seances houdt, en komt bij u in huis en maakt de hele familie kort en klein? Dat lust u niet, meneer. Die waarheid die neemt u niet, want u zegt: ‘Eruit!’ Want al is het waar, dan wilt u nog niet hebben dat de waarheid verteld wordt. En zo kwamen de mensen: ‘Controleer dat eens even en controleer dit.’ Enkele malen mocht ik weg, en dan zag je niks, dan was er niets.

Krulletjes, meneer Reitsma, die waren er niet. Want het geestelijke gewaad was er ook niet want hij liep met een oud jasje aan, zulke lange schoenen. Dan zeggen ze: ‘Is dat een clown?’ Meneer, uw voeten die zijn zó groot – ik heb het er al eens over gehad – uw handen, dat zijn geen handen meer, dat zijn klauwen. Uw ogen staan zo ver open en uw mond die is afgrijselijk lelijk indien u over roddel en kletspraat denkt en daarin leven wilt. Iemand die met een woord – zover gaan de goddelijke wetten – als u door een woord, als ik ... dit is gevaarlijk als ik het verkeerde breng. Als u door een woord de mens en de goddelijke wet voor de mens raakt en mismaakt, dan mismaakt u op dat ogenblik niet alleen uzelf, maar uw hele wereld. Nu moet u eens nagaan, en dan hoeft u het nog niet eens te doen, maar u denkt, u voelt en u roddelt, u kletst, u praat, u breekt af, u mismaakt; dan mismaakt ge uzelf.

En dat is zo onfeilbaar daar, dat is zo reëel, dat wij er – godezijdgedankt –

niet aan kunnen ontkomen, want wij moeten uiteindelijk eens beginnen aan harmonie, te denken in harmonie met de wetten van God. En dan krijgen we kleurtjes, uitstraling. En nu is een menselijk gewaad zó ontzettend diep, dan kunt u door de hele kosmos gaan, want het eerste stadium van de maan in embryonale toestand is er ook. Dus de hele ruimte vindt u terug in dat gewaad. Duisternis en licht, en die paar kleurtjes die wij nu hebben uitgevonden als blauw, groen, geel en zwart en wit, dat is immers niets in vergelijking met de miljoenen kleursoorten als graden die er zijn ontstaan door de goddelijke evolutie. Als u het kleurenrijk Gods wilt ontleden, als meester Zelanus dat wil gaan doen, dan moet Onze-Lieve-Heer hem duizend jaar geven, en dan is hij er nog niet, zoveel boeken zijn dat. En dan komt hij vanzelfsprekend tot: door de goddelijke kleuren naar de kosmos, zon, maan en sterren. Bewustzijn aan kleur; het gevoelsleven geeft de kleur aan het karakter, dan komen we al tot de persoonlijkheid, en dan staan we voor Socrates, Plato, Aristoteles; en dan krijgen wij de gestalte als zelfstandigheid te zien, en dat noemt men man en vrouw. Maar dat is een levensgraad op dat en dat gevoel, met die en die afstemming.

Nog iets?

Wanneer de moeder straks aan Gene Zijde komt en ze heeft zichzelf niet in harmonie gebracht met die wetten dan zijn er geen krulletjes meer in de haren, die gaan weg.

U moet meester Zelanus eens zien en meester Alcar. Hun natuurlijk gewaad, hun hoofd, hun haar. Ze worden jong, maar die haren, hoe machtig mooi die haren van een astraal wezen zichzelf hebben gevormd. En nu krijgt u er draaiing in, en hanging in, en de ruimte erin, broeiing erin, groeiing erin, vaderschap erin, moederschap erin; alles ziet u weer. In elk ding van de ruimte ziet u alles weer terug, in die toestand, in die hand, in die voet, in die benen, in dat gezicht, in dat gelaat, in die ogen, in die mond. Is het niet zo? Dat moet toch wel zo zijn?

Ik heb van de week een prachtig iets beleefd, voor mezelf. Net toen dat, u hebt het er nou over, maar ... Ik zag de hele week mezelf lopen, uit de sferen. Ik zag een tijd dat ik over was. En toen kwamen er een stuk of vijf, zes, zeven van ons, die kwamen hier naartoe, acht. Ik had er al een paar afgehaald ook, en toen kwamen er nog een paar. En toen zeiden ze: 'Tussen die zeventien, tussen die achttien, negentien staat André ook, zoek hem eens.' Ze konden me niet vinden. Ik denk: Toch leuk. Ik zeg: 'De hele week loop ik hier dubbel in huis.' Ik zeg: 'Ga nou maar weg.' Ja, en dan zie je die wet zelf. Je moet jezelf eens kunnen zien. En diegene die kwam, die had de boeken gelezen, en die zit hier nou bij ook. Er waren er een paar van hier bij. 'Ja, wie is nou André?' Het waren allemaal jongens van vijftientig, zesentwintig jaar, ze-

venentwintig. Ik zeg: ‘Nou.’ En maar kijken ... Meester Alcar stond er ook. Daar stond meester Zelanus. Er waren nog meer meesters, er waren enkele andere bij. Ik zeg: ‘Ja, daar is André.’ ‘Mijn God, waar is hij?’ Toch leuk. Ik denk: Zo wil ik het hebben. Zo hoop ik het te hebben. Ik denk: Ze kennen me niet straks zo makkelijk. En dan sta ik voor hun neusje en zeg ik: ‘Hoe vond je het daarginds, hoe vond je het daar in de Ruijterstraat?’ Ik zeg: Dan weten ze het in ene keer. ‘Hoe vond je het in Diligentia?’ En toen zag ik mijn krulletjes van vroeger. Nou zijn ze grijs, en dan zijn ze weer ... Ik zag mijn eigen pruik weer terug van vroeger; kregen een andere kleurtje. Ik denk: Nu moet ik dat golfje er nog bij zien te krijgen daar, voor mezelf. Ik zag mooie kleurtjes, krulletjes. Ik denk: Daar moet nog een golfje in, slagje in, dan is het klaar. En daar ben ik nu voor aan het werk, meneer Reitsma, om dat ene krulletje nog te krijgen. Maar dat kost wat! Poeh.

Maar de moeite waard en het te zien en het te beleven als u die sfeer kent. Dan krijgt u de uitstraling, het gevoelsleven, de persoonlijkheid, als kleur, licht, gevoel, vader-, moederschap, en alles wat u geleerd hebt, krijgt u te zien.

En als u daarover gedacht hebt in uw ziek-zijn, dan is dat een mooie toestand, kun je mediteren. Is het niet zo?

Denk erom ... En dan – als u ‘Maskers en Mensen’ hebt gelezen – voordat je sandaaltjes aanhebt. Daar zitten we nu, meneer De Wit, sandaaltjes, een gewaad aan dat niet meer ’n ...’n ... laten we maar zeggen, een doodgewoon wit hemdje (is), maar een gewaad, meneer, zonder franjes, zit al een vorm, zit al een snitje in, het is al een beetje getailleerd hierzo.

Maar o wee, o wee, als je die gedochten ziet daar. Direct vanuit de eerste sfeer ga je naar het schemerland, daar zitten ze al. Die kunnen zich nog aards indenken en die zijn nog aards, en trekken nog gouden medailles aan en alles, en roepen nog om Johan, om thee: ‘Waar is de butler?’ En ze leven in de grond, en ze weten het niet.

Maar nu gaan we verder. Nou, meneer, dan ziet u het gezicht veranderen, de mens veranderen, de lippen veranderen, de armen zijn klauwen, en de benen die zijn er helemaal niet meer, die zijn aan elkaar gegroeid; een mens is verdwenen. Totdat we liggen als een kwal aan het strand. Weet u dat niet? Is het niet eerlijk? Hoe dieper wij nu gaan, des te rotter wordt het in onze aura. Het gaat alleen niet verduisteren, meneer, maar het stinkt er in onze aura. Een mens met normaal bewustzijn houdt het in die sfeer niet meer uit. Het wordt een dierlijk gedoe. Dat kun je nog niet eens naar een tijger, naar een leeuw en een krokodil sturen; die hebben niet zoveel kwaad gedaan als wij mensen. Het is toch eenvoudig. En dan moet u eens kijken wat er dan van de aura en de mens over is gebleven: alles, maar volkomen opgelost in die prutsdingen die we doen, dat gesteel, dat afbreken, dat vernietigende dat

er nog in ons leeft.

Dat de mens onbewust is; dom, zeggen de mensen ... Ik hoor hier mensen zeggen: 'Och, och, och, och, wat zijn de mensen dom.' Die mensen leefden voor twee jaar terug ook in dat onbewuste. Nu gaan ze voelen. Ik neem dit aan en ik kan het rustig aanvaarden, ik denk: Die mensen hebben blijkbaar toch iets geleerd. Want dat wist ik al in 1930, dat wist ik al toen ik acht jaar was, dat de mensen dom ... Zijn niet dom, er is niet één dom mens op de wereld. Dan zeggen ze: 'Die man die breekt alles af.' En er is niet één psychopaat op de wereld, niet één gek, niet één dom mens; er is alleen evolutie in alles. In welke graad leeft u? Er zijn geen harde mensen; de mensen weten het niet wat ze zeggen. U kunt ermee zitten. Dat pak slaag is vreselijk als u het krijgt. En ze sleuren u elke dag door de keuken heen, of wat dan ook. En ze slaan hier en trappen. Dat is afschrikwekkend. Maar, wij waren het ook zo-even, vijf minuten geleden.

Wie hangt zich nog een keer op als je de rotting hebt meegemaakt? Wie doet dat nog? De mens die zich nu nog van kant maakt, die weet het immers niet. Bent u er nog toe in staat wanneer u 'De Kringloop der Ziel' hebt gelezen? Daar hebt u het. Dus we bezwijken voor honderdduizenden dingen en zaken en ontnemen de goddelijke uitstraling als kleur aan dat gevoel. Is het niet mooi?

Ja, ik kan hier wel zes avonden over praten, maar daar gaat het niet om.

(Jozef leest verder:) 'Ook is het machtige werk 'Tussen Leven en Dood', en wel op bladzijde 57 lees ik dat Venry als leerling-priester van Isis een geel kleed ontving, ja, met een blauwe kap, en een rode gordel. Boven de plaats van het hart droeg hij een Lotus-teken.'

Dat waren de sensitieven, zie, van de natuur begaafd. Dectar droeg wel een Lotusteken, maar de kleur en substantie van zijn kleed was zeer anders. Wij hadden het bruin, het geel, en dan hadden we nog iets achter op de rug zitten en dan zat er nog iets op de schouder. Daar gaat meester Zelanus niet eens meer op in, of meester Alcar, die en die eigenschappen die een priester had, die leerling. De tekens van kunst in gevoel, van genezing, lagen er allemaal op. Dat waren die ... zoals ze in Engeland die kousenband, heb je weleens van gehoord, die droegen wij daar ook, onder de rok, en onder de benen. Dat waren de zichtbare onzichtbare begaafdheden, die (men) je had gegeven, met genezing en met alles. Maar een hoofdkleur was die en die graad, en dan hadden ze een kleur blauw, ze hadden geel, ze hadden ook wit-geel – wit-geel was mooi – purper-rood, en al die kleuren meer, hadden ze voor hun graad.

Heb je hier toch in de katholieke kerk ook? En verschillende sekten? Hoe hoger dat je stijgt, elk ogenblik verandert je uniform. U kunt het bij elke instelling zien. Als u generaal bent, dan ben je toch veel hoger als een gewone

soldaat, waar of niet? Dan heb je dit en dan heb je dat, dan heb je zus en dan heb je zo. Ja, en kom je nog hoger, meneer, dan hangen ze u van voor en van achter allemaal van die grote ... hoe heten die, zo groot als dat bordje hier, een blikje, of met goud, en het straalt ook, op de borst. Net zoveel als Hermann Göring; die heeft zich een pantser aan moeten laten meten, in de oorlog, hij viel voorover van al zijn zwaarte. Hij had er hier zo'n vijfhonderd op de borst hangen; en toen ging zijn hoofd vooruit, van de medailles. Aan Gene Zijde ... O jee, wat duurt het nog lang voordat die arme, die arme Hermann ... Arm, nee, was hij ook niet. Moet je maar van die grote dingen afblijven. Hermann Göring die komt over vijf-, tienduizend, eerst over twintigtigduizend jaar, dan is de wereld een paradijs, komt Hermann terug. En dan kan die beginnen om zijn medailles af te leggen. Eerst die medailles weg. Want zijn karakter is er nóg. Nu moet je eerst niet willen bezitten juist datgene waardoor de mens je zo groot maakt. Waar of niet?

In de pauze zei iemand ook: 'Ja, wat heeft de wereld weer een sensatie gemaakt van die kapitein; heel de wereld weet het.' Een ander mens slooft zich duizend jaar uit, daar kijken ze niet naar, omdat de mens het nog niet weet. Daarna, toen ze Galilei ombrachten – en hoevelen hebben ze niet omgebracht? – toen ze eindelijk wisten wie ze waren, ja, toen stonden ze te schreien.

Voor geestelijke dingen krijg je heus geen medaille. Als ze mij zo'n ding zouden geven, ik slingerde het zo door de ramen heen. Als je ernaar grijpt, ben je weg. Als je zo'n ding op de jas steekt dat een ander het licht in de ogen ontnemt, bent u fout. Maar wie weet dat? Wie doet dat? Wie heeft de kracht om te zeggen: 'Nee, ik moet die narigheid niet?' 'Ja maar, meneer, u krijgt ook tienduizend gulden.' 'Het kan me niet schelen, maar ik moet die narigheid niet.' Er zijn er genoeg die die vetleren medailles niet moeten. En heb ik dan gelijk of niet? Vergrijp u eens aan iets aards en ga eens door, en dan moet u eens kijken of er een geestelijk kleurtje achter ligt. Dan moet u er afblijven en zeggen: 'Nee.' Als er geen fundament in ligt voor Gene Zijde moet u altijd zeggen: 'Nee.' Heeft Christus ons geleerd, niet zo? Dat zijn gevaarlijke dingen, maar ja.

Kijk, in het oude Egypte had men dat ook, en daar krijgt men – en dat is voor elke sekte – opgang, ontwaking. En naarmate u ontwaakt bent en een leraar bent geworden voor dat en dat, verandert uw uiterlijk. En dat was in elke tempel daar.

En dan hebt u hier nog, vraag: 'Zou u ons de diepere betekenis willen ontvouwen van kleurensustantie van de priestergewaden in het oude Egypte?'

Weer zoiets. Wat zou u er nu aan hebben? Net hetzelfde – daarom neem ik al een vergelijking – als u nu soldaat bent en u klimt nu eens eventjes op en u

wordt ineens admiraal of generaal, weet u het nu? Dat was daar ook, met een paar andere franjes, een ander kleurtje en niets meer. Ziet u? Daar hadden ze ook nog vlechtjes in de haren. Wist u dat? En als er zo'n klein strikje in kwam, meneer Reitsma, dan was u iets. Dat er ook nog bij. Een paar oorbelletjes, zo, over de schouders. En als u ver teruggaat, naar China toe, waar ook de metafysische wetten zijn beleefd, dan krijgt u een paar vlechtjes tot op de grond met een ditje, een datje. En al die knangels hebben uitgemaakt wie u was. Wat moet u daar nu van leren?

Neem de katholieke kerk, dan krijg je eerst een zwartje te zien, iemand die heel zwart is, met een wit boordje. Dat is een kapelaan of een pastoor, niet? Komt u al iets hoger, dan begint het al te veranderen. En is hij helemaal bovenaan, dan vergaat de man in het goud en dan heeft hij een kruis links en rechts, en op zijn rug en op zijn voorhoofd, en overal liggen er maar kruisen. Dan ben je ook admiraal, generaal, en heilig, niet? Weet u het nu? Maar dat wist u al zolang, meneer, dat weet u zelf ook.

Vraag drie: 'Hoe waren de hogepriesters gekleed?'

Met vier sterren, maar nu zaten ze op hun kraagje, achter in de nek, of achter op het pandje. Ze hadden het teken. En dan zouden we wel uren en uren daarover kunnen praten, en u hebt er niets aan, u leert er niets door. Dan kunt u net zeggen: 'Hoe waren de kermessen in het prehistorische tijdperk? En hoe hebben ze in het oude Egypte, hoe hebben ze daar de zondagmorgen ingeluid? Hoe hebben ze gebeden?' Ja?

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat bedoel ik natuurlijk niet.'

Neen, maar dat zoudt u kunnen vragen. Ik heb veel meer eraan dat u zegt: 'Hebben die priesters daar gebeden?' U leest daar van meditatie. Wat kan mij dat nu schelen. Ik heb meester Alcar niet eens gevraagd: 'Hoe zagen die hogepriesters eruit?' Ik heb ze gezien. Maar dat interesseert ons niet. Dat is immers allemaal aardse, stoffelijke tempelachtige camouflage. Zoals u dat nu nog voor verschillende sekten hebt.

(Meneer in de zaal): 'Ik dacht dat die kleuren van die gewaden dat die bepaalde daar een ... (Jozef praat er doorheen) ze helderziend waren.'

Goed, dat zeg ik, maar wat heeft dat nu voor een betekenis als u nu in de katholieke kerk opstijgt en u bent nu in ene keer kardinaal? Wat heeft die man geen mooie dingen aan, niet? Een mooi gewaad, de kleurtjes komen, als hij zijn hoogste graad of zijn beste pak aan heeft. Hoe heet zo'n kostuum?

(Meneer in de zaal): 'Ornaat.'

Een ornaat. En hij heeft al zijn kant aan, nietwaar, kantjes. Als ik naar al die kanten kijk, ja, dan begint het vanbinnen bij mij te kriebelen. Ik heb de pastoor eens gevraagd of – toen moest ik natuurlijk alweer weg, toen kreeg ik alweer een pak slaag –, ik zeg: of hij geen stuk kon missen, want moeder

had nog zo'n mooi kleedje nodig voor de tafel, dat kon er toch wel af. Nou, toen moest de Lange Hendrik komen. Toen zei hij: 'Hendrik, dèn van ow, dèn hèt wat. Dèn vreug mie'n of dèn gin stuk van mie'n kleed kan krie'gen voor het tafeltje.' Ja, Crisje had geen stukje kant, en díe liep de hele dag rond, en het sleepte over de grond, daar kon toch wel wat af? Maar toen had ik de heiligheid betrap, ziet u? Wilt u heilig zijn door een stukje kant, een stukje purper, een stukje rood, wit en blauw en geel en groen?

In Egypte hebben ze zich ook opgemaakt, met wat? Ga eens naar een museum, moet u eens kijken wat voor een getierelantijn. Die haantjes hier, die hadden allemaal betekenis, meneer. Had die dat niet, dat streepje daarin, dan bezat die vrouw of die man die adel niet eens. Ziet u? Maar er kwam ook innerlijk bewustzijn bij. Dus de mens kleepte zich naar zijn bewustzijn, en dat doen we nu nog. Nu, in deze maatschappij, alle sekten ... Moet u eens bij de soefi komen, en bij de theosofie, en als u hogerop gaat; ze durven zich zo bijna niet meer te laten zien. Maar dan moet u die zijden gewaden eens gaan bekijken, de rangen en graden die de theosofie heeft. Wist u dat niet? Brrr ... En de soefi ... Och, meneer, nu krijgt u weer ... Ik voel er niets voor. En waarom niet? Omdat het allemaal uiterlijk gedoe is. Wij staan hier naakt in een confectiepakkie, en kunnen het aan. Waarom dat hinderlijke gedoe? Waarom die uiterlijke opschik om iets te vertegenwoordigen? Achter de kist hebt u het immers ook niet. Dat is toch al de eerste fout die er is.

Als ze me werkelijk zouden aanvaarden, die mensen, ik garandeer u dat meester Alcar onmiddellijk zegt: 'Uit met die dingen! Die medailles van de jas. Hier bent u niets. Nu gaan we beginnen.' En dat is toch de werkelijkheid van de eerste sfeer en de ruimte? Waarom moeten we die dingen doen? Ja, het oude Egypte komt er ook van terug, en u ziet nu: wat is er van overgebleven van al die hoogmoed? Niets, meneer. Blijf maar gewoon, 'doodgewoon', zegt iemand, 'en dan zijn we al gek genoeg.' Ja, en die man heeft gelijk. Kleur en kleedjes, dat is het vrése ... als ik dat lees ... Ik heb de sferen gezien, ziet u, ik heb daar de armoedigheid gezien van 'hier zijn we alles'.

Ik sta hier tegenover mensen, en die hebben dit en die hebben dat, en ze zeggen maar één woord, en ik weet waar ze naartoe gaan straks, omdat ze dat woord niet eens kwijt zijn. Ik zeg: 'Hier kun je nog drukte maken en hier kun je nog doen wat je wilt, nietwaar? Even 'de kist' in, de nieuwe evolutie komt, en je staat naakt voor je eigen innerlijk en je hebt niets meer te zeggen.' En dan lach ik, vanbinnen, die drukte gaat er wel af. Doe maar doodeenvoudig en u bent gek genoeg.

Is het niet zo, mevrouw?

Ja, maar de mens denkt dat het uiterlijke ... Niet? Allemaal uiterlijk. Het oude Egypte had ook zoveel uiterlijks, en er bleef niets van over want ze zijn

bezweken. Als de mens die het goede zocht ... Wij, wij hebben een boek vandaar hiernaartoe gebracht. Het is toch al wonderbaarlijk genoeg dat je je leven weer terug kunt zien van daar, en je leeft er nu weer in en je kunt zeggen: 'Ja, maar wat ik toen was, dat was prachtig, maar dit is nog beter.' Want daar gaan we niet meer op in.

We verlangen niet naar sandaaltjes als je ze niet hebt, niet? En dat is het bezit van die eerste sfeer. En nu komt, de reine kleur als aura komt nu van uw persoonlijkheid vrij en straalt uit omdat u geen wil legt op uw karakter. U laat u vrij uitdijen. Begrijpt u dit? U brengt uzelf tot uitdijning. U hebt geen camouflages, u hebt geen maskers op, u bent volkomen, voor de maatschappij en iedereen bent u doodeenvoudig natuurlijk, naakt staat u daar. Ik behoef me niet meer te verbergen voor de mensen; daar liggen mijn naamkaartjes, daarginds, twintig stuks, bijna. Moet u nu nog meer? Als u straks 'Jes III' krijgt, dan heb ik mij volkomen uitgekleeft voor de wereld. Nog meer? Er is niet meer. Ik heb niets meer. Volkomen naakt sta ik er nu. Sla er nu maar op, hak maar raak, het zegt me niets. Maar als u hakt, meneer, weet ik precies waar u met uw gehak en met uw geklets en gepraat naartoe gaat; we spreken elkaar een keer terug. En elk woord zult gij verantwoorden. Ik bemoei me niet meer met ... noch met hoogmoedswaanzin noch met kletspraat. Ik ga er niet in. Ik weet precies waar mij die kletspraat brengt.

Ja. Weet u, het is geen kunst om te leven, meneer, mevrouw, maar het is de kunst om niets verkeerd te denken. En dat heeft Christus ons geleerd; dat leren de boeken. U hoeft niet voor kosmologie te gaan spelen en een meester te zijn. Als u doodgewoon natuurlijk rechtvaardig en hartelijk en liefdevol bent in dit leven – en wat u ook bent, doet er niet toe – u gaat onfeilbaar naar de eigen weg toe, en die brengt u regelrecht naar die sfeer met uw fijne, uitstralende, liefdevolle levensaura. Dacht u van niet? Dat leren ons die boeken. En dan zijn we al gek genoeg. Dan hoeven we geen drukte meer te maken, want elk mens, hoe krankzinnig ook, eenvoudig ook, voelt onmiddellijk aan of u waarheid vertelt of kletspraat. En als het waarheid is, meneer, kunt u het met uw klompen voelen. En dan is het altijd hard. Waarom? Omdat u het zachte en het liefdevolle er niet van wilt. Is het niet zo? Ja, u kunt altijd maar weer 'ja' zeggen, 'ja' zeggen, en 'zo is het'. Ik heb het ook moeten doen: 'Ja meester. Ja meester. Ja meester.' En eindelijk stikte ik erin, ik zeg: 'Ja, ja, ja, ja.' En dan kwam ik terug met duizenden 'ja's' in mij. Ik denk: Nou, wat wil je hier nu nog? Verbeeldt u maar iets, meneer, dan staat het 'nee!' er onmiddellijk achter en met een groot uitroepteken, zo. Vraagtekens zijn er niet meer. Is het niet eenvoudig? Is deze leer zo diep, zo moeilijk?

(Jozef blaft als een hond; er wordt gelachen.) Nou zakt hij niet meer weg. Dat was Fanny niet, meneer De Wit, dat was ik nu zelf. Ach, u bent hier

gekomen om iets ... om iets te leren, weet ik niet. Maar ik denk: och, maar het is hier nu lekker warm. En er zitten er meer, hoor. Ik heb er geen hinder van, want ik ben altijd aan het praten, maar anders zakte ik hier ook weg. Ik wilde op een avond dat ik ook eens lekker hier zat te suffen.

Maar we gaan verder. Als het weer gebeurt, blaf ik, vindt u het goed?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Mooi. Nee, vanavond was ik bezig, ik denk: Ik heb het zo, over zulke machtige mooie dingen, en toen eh ... – ik had u allemaal te pakken hoor – en toen dacht ik ineens, ik zag meneer De Wit zo lekker knikken, ik denk: die prachtige dingen waar we het nu over hebben, hoort hij niet, voelt hij niet. Ik denk: Ik kan hem dus niet wakker houden met wijsheid, en in ene keer kwam ik zo: Waf! Ik heb hem niet meer zien slapen. Ik denk: Een hond, Fanny die kan meer nog dan ik en de meesters. Hij is niet meer in slaap gevallen. En toen zeiden ze: 'Het was Fanny.' Nee dame, het was een heel ander verhaal, want ik denk: Nu wil ik eens kijken. Fris en opgewekt ... maar het is hier lekker warm, ziet u.

Maar wij begrijpen elkaar; niet, meneer De Wit? Een ander die vindt het nog niet eens goed dat ik ga blaffen en zeggen ze: 'Wat is dat voor een gek?'

Ziet u, daar hebt u dat, meneer Reitsma, dat mocht u, in het oude Egypte mocht u dat niet doen. Ik was niet goed voor meneer pastoor, want daar ging ik ook blaffen. Ik ben niet ernstig genoeg, zeggen ze. Maar in mij tintelt natuurlijke pretheid en geluk en daar geef ik altijd iets van weg. Maar op de preekstoel mag je niet blaffen. (gelach) En Onze-Lieve-Heer zei tegen mij, en meester Alcar zei tegen mij: 'Waar had je het over?' Ik zeg: zo. Toen zegt hij: 'Dan is het goed, blaf dan nog maar een keer.' Ze vinden het niet eens erg want ze lachen er daar ook over.

Ik heb eens een reis gemaakt met meester Alcar en dan stond daar iemand, die stond daar te praten voor levens, want in de sferen kun je allemaal mensen zien en ontmoeten die, zoals hier op de Maliebaan, vroeger, met clubjes; en toen kwam ik daar ook bij, en toen zegt meester Alcar: 'Stel u in op die mensen, en analyseer of het goed is.' En in ene keer, toen stond ik daar, en ik zeg: Waf! En toen schrikt me die man! Toen zegt hij: 'Waar is die leeuw?' Ik zeg: 'Zie je wel, hij weet niet eens of het een hond of een leeuw is.' (gelach) Ik zeg: 'Die man, dat is een onbewuste.' En toen hebben ze hem ... Ik zeg: 'Wacht u eens even, ik ben nog niet hier. Ik leef nog daar waar u vandaan komt.' Ik zeg: 'Meneer, maar, mevrouw ...', maar dat waren mensen, die zoeken daar ook nog, die kun je nog niet bereiken. En dan staat daar de pastoor, is de mis aan het dienen. En de dominee die heeft het: 'En ja ...' En is nog aan het zingen en aan het kreunen vanbinnen. En dan komt er uit de ruimte: 'Zeg, kreun hier nu maar niet zo, want hier heb je daar niets aan. Op

aarde weten ze niet beter, maar hier hoeft je niet meer te kreunen. Wees hier maar doodgewoon, dan ben je net echt.' Maar daar kreunde hij nog. En de meesters en anderen die bewust zijn, die staan daarnaast en dan kijken ze; en die zijn niet te bereiken. Ik zeg: 'Meester Alcar, die bereik ik onmiddellijk.' Toen zegt hij: 'Ja, dat kun jij zeker weer.' Ik zeg: 'Ik doe een kunstje en ik heb die man. Ik laat hem schrikken.' Ik zeg: 'Moet u horen: Waf, waf!' Ach, toen was het gebeurd. Toen zegt hij: 'André, een tien van de meesters.' (Er wordt hartelijk gelachen.) En die man die is op hol geslagen, hij dacht dat er leeuwen kwamen. Ik zeg: 'Dames en heren, nou moet u met die gaan, zusters en broeders, met die mensen daar, en die zullen u de wetten verklaren.' En toen kregen wij die mensen van de verdoemdheid los, door het geblaf van een hond.

U gelooft het zeker niet? (gelach) Ziet u, nou wil ik iets leuks vertellen, en nou ... Ja, dacht u dan dat ik altijd met zo'n lang gezicht mee moest met meester Alcar? Wij hebben onderweg ook gelachen. Wij hebben de aarde bijvoorbeeld uitgescholden, wij hebben dát gedaan en dít gedaan. Als ik nog even de tijd had, dan zegt meester Alcar: 'Denk erom, u krijgt nog vijf minuten, André.' Maar dan had hij het meestal tegen Jeus. Ik zeg: 'O ja.' En dan moest Jozef erbij komen, en dan kwam André, die zegt: 'Hou nou je mond, want ze moeten beginnen.' Net of je ... Nu denken wij voor God, voor de ruimte. Kosmologie kwam dan vaak. Ik zeg: 'Mag ik nog even wat zeggen?' Ja, dan had ik nog iets, hè?

Maar wanneer dan die ernst komt, en het onbewuste ... En dan ga je de sferen in, door de reizen door de sferen, o mijn lieve mens, dan zie je duizenden van die clubjes, en dan staan ze daar, en staan ze daar, en je kunt ze niet tot de overtuiging brengen. Ze weten niet eens dat ze dood zijn, neem je ze niet eens af. Daar zie je zo'n klein altaartje, en dat heeft hij opgebouwd. Waar hij de planken vandaan haalt, mag Joost weten, maar ze zijn er. En een mooi kleedje eroverheen, en dan staat hij, en dan staat hij, en hij is aan het bidden en aan het bidden, en dan ... Meneer pastoor kan nog niet van zijn kerk loskomen. Ik zeg: 'Nou, het wordt tijd dat ik daar kom, want dan heb ik tenminste wat te doen: ik ga overal maar blaffen.'

Maar dit gelooft immers geen mens. En de mens die dit nog nooit mee heeft gemaakt die zegt: 'Nou, die mensen die zitten nog naar die gek te luisteren ook nog, die bláft in de sferen.'

Maar, dames en heren, daar is de mens niet bezig om zich in te graven zoals wij dat doen, daar is alles open en bewust, daar zien ze, daar weten ze. En het is ontzettend moeilijk om die man van zijn verdoemdheid af te krijgen, die kun je zomaar niet veranderen. En het eerste dat, ze ontwaken, vragen ze: 'O ja, de He ... O, is de zuster er niet?' Dan moet je ze eerst wijsmaken dat

ze zijn gestorven. Ze waren ziek, ze gaan toch ergens doorheen. Ze zijn ziek, vallen in slaap, worden wakker, en denken nog dat ze in het ziekenhuis liggen of in huis zijn. Ze worden bediend. 'Nou, een lekker kopje koffie.' 'Waar is mama?' 'Mama?' 'Waar is moeke?' Allemaal op zijn eigen taal, door zijn eigen taal, door zijn denken. 'En waar is vader?'

'Vader? O, dat ben ik.'

'Nee, nee, nee, dat bent u niet. Hebben ze me soms naar een ziekenhuis gebracht?'

'Nee, u bent dood. U was dáár dood. U bent niet dood, maar u bent nu dood. U ging door die dood heen, en leeft.' Altijd weer. Meester Alcar zegt: 'Sinds de eerste mens aan Gene Zijde kwam, zijn we daarmee bezig: 'U bent op aarde gestorven.' Hij zegt: 'En zijn wij nu onnatuurlijk?' Nu moeten we door de onnatuurlijkheid van de mens. En dan halen we honden en katten erbij, zegt hij, muizennesten bouwen wij op om de mens tot de geestelijke ontwakning te brengen, want het is niet eens mogelijk. Alles verzinnen wij om daar die schok tot bewustzijn te brengen, dat ze beseffen: 'Ik ben op aarde gestorven.' Zo echt ben je daar.

Als u nu in slaap valt ... Hoeveel mensen vallen niet in slaap? In enkele seconden zijn ze over, worden wakker; lopen nog, velen staan er nog op het Spui die door een ongeluk over zijn gegaan. Die zitten daar, die moeten ze daar wegslepen. 'Neen', zegt hij, 'ik mankeer niks. Ik moet naar mijn baas.' En dan moeten ze eerst ... die baas moeten ze hem afnemen. Ze moeten met die man mee omdat die man zijn taak niet kwijt wil en honderd procent is ingesteld op die taak. Hij moet bijvoorbeeld een boodschap doen voor zijn meneer. En die heeft dit. De minister die moet naar Parijs of naar Amerika, en als nou dat vliegtuig naar beneden zou gaan en ministers steken ... of één van die ministers, dan krijgen ze die meneer, als hij deze wetten niet kent, dat gevoelsleven krijgen ze niet uit dat vliegtuig vandaan want: hij moet naar Parijs. En dan kunt u nog wel minister zijn of koning of keizer, mevrouw, maar u bent nu door 'de kist' heen, en u staat nu voor de astrale wereld en die zegt: 'U bent gestorven, meneer.'

'Ha, ha, ha, ik moet naar Parijs. Ik behoor bij de United Nations. Ik moet met de minister van Brussel, van Frankrijk, en Amerika praten.'

En dan moet de meester beginnen en zeggen: 'Er bestaan hier geen ministers van Amerika, Frankrijk en Duitsland. U bent op aarde gestorven, meneer.'

En dan commandeert die meneer eens vlug of er niet gauw vijfenveertig soldaten willen komen om u vast te zetten.

Hij zegt: 'Ja, maar hier ...'

'Schreeuwt u maar, want er komen geen soldaten. Daar ben je nu eigenlijk

vanaf.' En dan: 'Nee meneer, schreeuwt u maar, commandeer eens: 'Schiet.' Hier schiet niemand. Tenminste, als u in mijn wereld bent. U bent in mijn wereld, ik kan u helpen. Maar nu schiet er niemand.'

Ik heb eraan meegedaan. Ik ben nachten en nachten met meester Alcar bezig geweest om de mens weer wakker te maken, los te maken van zijn 'kist'. Meneer, meester Alcar zegt: 'Nu kun je over twintig, over tweehonderd jaar, driehonderd jaar kun je terugkomen, dan zijn ze er nog in.' Krijg je er niet uit. Je kunt ze immers niet in die lichtende wereld (doen) komen.

Want u zit hier, en u hebt het. Daarom bent u gelukkig, dat is uw kleur al, dat is uw uitstraling, dat is uw gewaad. Maar wanneer u dat niet hebt, meneer, dan voel je toch wel, ik kan toch geen protestantist, ik kan toch geen gereformeerde, ik kan toch geen 100% katholiek, kan ik toch niet in de eerste sfeer brengen door 'de kist' heen. Die ligt dadelijk op de grond en gaat biechten, en die kan ik niet meer bereiken. Ik zeg: 'Ja, over vijf jaar mag je eens terugkomen', dan hebben die mensen geen zonden meer.

En als ze maar zwart zien, meneer De Wit, met een klein licht streepje hiervoor, en zo'n kalotje op het hoofd, dan willen ze al biechten. Voelt u wel? Dan zien ze meneer pastoor weer. Daar moet u eens over gaan praten, dan zult u eens kijken wat ervan overblijft. Dan zal ik u precies vertellen, meneer, stuk voor stuk, hoe u straks aan Gene Zijde voortgaat, en waar u terecht komt. U begint erover, maar ik zal me wel in acht nemen. Ik kan u zo, stuk voor stuk kan ik u vertellen waar ik u straks zie, één voor één.

'Pvvt.' Dat is niks anders, dat was een geluidje, dat kwam ergens vandaan, dat is sst, er waait een wind, en we voelen geen wind, maar er is iets ... (Het is muistil in de zaal.) Ik ga nu maar niet blaffen, want anders schrikt u.

Ach, meneer, Gene Zijde, het oude Egypte ... Gene zijde is zo wonderbaarlijk echt. U moet eens gaan vragen straks, u moet eens aan mij gaan vragen – maar dat durft u niet –: 'Waar kom ik terecht?' Waag het eens. Waag het eens. Waag het nu eens. U wilt alles maar leren en alles maar leren, en vraag mij nu eens: 'Meneer Rulof, waar kom ik nu aanstonds terecht?'

(Meneer in de zaal): 'De bewaarschool?'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'De bewaarschool?'

Ja, maar was die er maar, want die is er niet eens. Ja.

Vraag vier: 'Hoe zijn de priesteressen in het oude Egypte, hoe waren die gekleed?'

Dat waren mooie juwelen van gevoel. Als u de moeder aan Gene Zijde in de eerste sfeer ontmoet, mannen, de moeder, de echte moeder ... de moeder aan Gene Zijde in de eerste sfeer die heeft haar natuurliefde bereikt. Is dat niet zo?

(Jozef vraagt aan enkele mensen in de zaal): Wat smoezen ze daarginds achter in de zaal? What did you talk there? What do you have to talk?

Als u die moeder ziet in haar gewaad, in haar kleurtjes, in die ogen, en u ziet daar een meisje van zeven-, achtentwintig jaar, en u ziet die ogen, zo diep – en al de kunsten en wetenschappen liggen in die ogen – en ze geeft u een hand, en die is welwillend en waar ... O, meneer, de man, de schepper ... O, meneer ...

(Meneer in de zaal): 'Dan smelt u weg.'

O, meneer, u smelt weg.

(Iemand zegt iets.)

Wat? Wat zegt u? Wat heb je daaraan? Wat heb je daar nu aan dat je wegsmeelt als u dat reine schone leven daar ontmoet, en daarnaast de bewuste man, als schepper ... En dan moet u weten dat u de tweede, de derde, de vierde, de vijfde, de zesde, de zevende sfeer ... Ik heb de engelen, de meesteressen, de vrouw en de man uit de zevende sfeer gezien. Ik heb de Almoeder als mens van de aarde, die op aarde heeft geleefd, heb ik gezien, ook de man; buiten Christus om. Ja.

Toen die man daar op zee was – hij was aan het vechten met zo'n boot, hè – ik denk: Ja, jij doet iets voor jezelf. Wat er overblijft, is alleen wilskracht. Dat is alles. Die man heeft wilskracht. De rest is allemaal sensatie. Maar om iets, om die wilskracht nu eens – dacht ik – voor een mens, al doe je het maar voor eigen bewustzijn, om de mens het geluk en de zegen en de ruimte te geven ... Zet daar nu eens je ziel en zaligheid voor in, meneer, dan wordt het mooi. En dat ben ik altijd bezig om op te bouwen in elk mens, omdat ik weet hoe uw gewaad straks is, hoe u als moeder daar bent. Hier word je oud, maar vanbinnen niet, en dat leeft door. Ik zeg: Ja man, dat is mooi.

Een hardloopster, prachtig. Fanny (Fanny Blankers-Koen, olympisch kampioene, viermaal goud in Londen, 1948) kan zo hard lopen als ze wil, ik zeg: 'Fanny, geef je die karakters, die trekjes, voor je man en voor je kinderen, en voor Onze-Lieve-Heer en de ruimte, krijgt dat ook alles, zo, zo, en zo en zo?' Word eens een groot kunstenaar, word dit en word dat. Krijgt dat allemaal de sierlijkheid, de gratie, de hoffelijkheid van de moeder die natuur heet? 'Ja, we zijn ermee bezig.' Dan moet u eerst leren, meneer, dat er geen verdoemdheid is, geen laatste oordeel, en dat er maar één God is, Die over de mensen reageert. Neen, wij zijn zelf goden, maar wij hoeven het ons niet te verbeelden. We zijn goden. En nu steekt de ene godheid de andere neer: rrrrr! Ja, wanneer is dat eruit? Wanneer geven díe kleurtjes aan hun persoonlijkheid?

Als u de eerste sfeer krijgt, waar meester Zelanus het altijd over heeft, en dat u leest in 'Een Blik in het Hiernamaals', och, mijn lieve mensen, als u dat

gaat lezen en wilt begrijpen ... Geloof nu maar: als er dit is, dat niet in harmonie is met de wet natuur, die geluk, harmonie, liefde, begrijpen, dragen is, en honderden vragen meer, die allemaal gefundamenteerd zijn voor uw persoonlijkheid ten opzichte van de goddelijke wet vader- en moederschap, dan ben je daar niet. Is dat niet eerlijk? En dat hebben we nu zelf in handen. En dan zegt de mens: 'Het is zo moeilijk.' Neen, om de dooie dood niet, het is niet moeilijk, het is doodeenvoudig, maar de mens kán het nog niet, een mens doet er niets voor. Als je nu weet dat je door dat en dat en dat de gevangenis ingaat, waarom doe je het dan? Waarom steel je dan? Waarom sla je dan een mens? Is het dan niet zo? Wij kunnen het nog niet, en daar hebt u het nu: wij moeten ons die dingen eigen maken. En dat valt niet mee. Maar het is eenvoudig.

Vraag, hier, vijf: 'Had het embleem op het hoofd van de farao met zijn aura te maken?'

Dat was ook weer een aards kruisje. Ziet u wel?

(Tot de geluidstechnicus): Heb ik nog een minuut, meneer Van Straaten?

(De geluidstechnicus): 'Vier.'

'In het derde deel 'Het Ontstaan van het Heelal', 195, staat, dat de aura van de kunstenaars kunst uitstraalt. Welke kleuren?'

Datgene wat hij in zijn kleur neerlegt. Als u mij de kleur laat zien, en u schildert, ken ik uw ganse innerlijk, op kunst. Daarom bent u nog geen slecht mens. Maar het is toch wel gek dat de kunstenaar ... Als de kunstenaar bij mij wil leren – en ik was een meester in kunst en ik moest eens een kunstschilder leren – en hij was getrouwd, dan zeg ik: 'Laat eerst uw vrouw maar eens komen.' 'Waarom, ik ben toch de schilder?' Ik zeg: 'Nee, ik moet uw vrouw hebben.' En dan vroeg ik die vrouw: 'Is hij erg lief voor u?' 'Nou, hij heeft dat en dat ...?' 'Eerlijk zeggen, want ik help hem.' 'Ja, dat ...' Ik zeg: 'Dan moet ik er dat eerst uitslaan, dan kan hij tenminste rood maken of blauw.'

Hoe kunt u zich verbinden als er geen liefde in u is? Hoe wilt u blauw maken als het blauw geestelijk niet in u leeft, schilder, schrijver, violist, pianist, kunstenaar? Wat wilt u? Hebt u 'Geestelijke Gaven' niet gelezen? Daar staat het in. Maar dat is Gene Zijde, ziet u wel? En manifesteert zich hier. U hangt uw naamkaartje aan gevoel aan de muur.

Een ander zit op de piano te slaan, dan zegt de ander: 'Nou, hou jij maar op.' En die wil gaan schreeuwen, en die wil dit en die wil dat doen – hoort u het niet? – uw gevoel ... De middelen hebt u nodig. Maar als de middelen er zijn en er is geen gevoel dan zegt de wereld: Ga jij maar naar huis met je gekrijs. Die schilderijen hebben niets te betekenen. En uw boek is leeg, heeft geen gevoel. Welk geboek – moet u mij horen – welk boek heeft betekenis voor de mens? Waar het gevoel van de geest in leeft, altijd wanneer er goed-

heid en liefde in zit, anders zegt het ons niets. Dan lezen wij dat boek niet. En leest ook geen mens. Is het niet zo? En dan kunt u over een duivelse harts-tocht schrijven; als het hogere leven gaat spreken dan reageert de mens. Ten opzichte van wat? Harmonie, rechtvaardigheid, Onze-Lieve-Heer, meneer.

Is het niet zo?

Merci. Wij komen er tenminste weer in.

‘Het gaat om de kleurtjes’, zou René zeggen. Ja meneer, om de kleurtjes, om de gestalte, om het bewustzijn van de kleuren, en dat krijgt het karakter.

(Jozef leest nog): ‘Hoewel de meesters alle dank terugwijzen, mag ik dan toch wel innig dankbaar zijn,’ vanbinnen, zegt Frederik, is het niet?, ‘voor alles wat zij ons brachten.’

Meneer Reitsma, ik dank het, maar ik stuur het naar meester Zelanus en meester Alcar, want dat zijn degenen die het u hebben gegeven; ik ben nog maar een prutser.

De thee staat klaar, dames en heren.

PAUZE

Ik heb hier een hele grote lange brief. Van wie is dat?

(Mevrouw in de zaal): ‘Van mij.’

Mevrouw, als u weer schrijft, iets korter, want het duurt te lang; dit is een grote ...

‘Kunt u mij van het volgende een verklaring geven: een klein jaar geleden was ik met mijn vriendin op bezoek bij een heel goede kennis van haar. Na de thee zette mijn vriendin zich aan de piano. De andere dame zong. Ik zat opzij van de piano in een kleine stoel en luisterde. Plotseling, als in een flits, veranderde mijn vriendin. Zij kreeg het gezicht van een heel jonge vrouw. Ik zag mijzelf zitten in een heel ouderwetse grote diepe stoel. Ik was een kind van een jaar of tien, en zat diep weggedoken in de stoel. Ik luisterde intens naar het spel van de jonge vrouw. Zij glimlachte even naar mij. Het ging als een schok door me heen. Een ondeelbaar ogenblik, toen was alles weer gewoon.

Een tijdje later was ik op een zaterdagavond in mijn keuken bezig. Ik kreeg het gevoel of er iemand tegen me zei: ‘Kijk in de spiegel.’ Ik sloeg er geen acht op en ging door met mijn werk. Het herhaalde zich voor de tweede maal. Ik keek toen en verbaasde mij. Het gezicht in de spiegel was niet alleen mijn gezicht, maar ook dat van mijn vriendin. Ik zou niet kunnen zeggen of zij ik, of ik zij was. Ook dit was maar een flits. Ik dacht: ben ik nu zó aan het fantaseren, of wat is dat nu?

Maar een paar maanden geleden had ik een droom die me weer met het

verleden en met haar verbond. Ik stond in een grote ouderwetse kamer, meubels waren er niet in, maar de vloerbelegging en behang waren heel ouderwets. Plotseling zakte ik met de vloer naar beneden. Ik hoor iemand zeggen: 'Wees niet bang, je droomt.' Ik bleef rustig staan tot de vloer weer stilstond. Nu stond ik voor de ingang van een lange gang. Ik stond er met de rug naartoe. Nu begon de vloer van de gang onder mijn voeten te schuiven. Aan beide zijden waren kamers. Al die kamers kon ik inkijken. Ze waren allemaal in dezelfde stijl als de eerste. Nadat we heel veel kamers gepasseerd waren, stond de vloer stil, vlak voor de ingang van een andere grote kamer. Deze was minder ouderwets en aan de muur hingen naast elkaar prachtige schilderijen. Alles stelde bloemen voor. De lijsten waren modern. Ik stapte de kamer in. Toen voelde ik een hand op mijn schouder. Ik draaide mij om, en ik keek in het gezicht van mijn vriendin. Ik vroeg haar alleen: 'Jij?' Ze knikte en zei: 'Ja. Door al deze kamers heb ik je geleid. Kom, we gaan samen verder.' We kwamen buiten en stonden op een grote werf. Overal waren mannen aan het werk. Er lagen stapels hout, ijzer, kolen en turf. De mannen klopten, hamerden en zaagden zo hard dat we elkaar niet verstaan konden. We zochten een rustig plekje, maar konden het niet vinden. Toen besloten wij ieder een andere kant uit te gaan om te zoeken. Mijn vriendin verdween achter een grote houtstapel. Ik keek haar na en werd toen met een schok wakker.

Ik lag over dit alles na te denken. Hoewel mijn vriendin en ik elk een heel verschillende levenstaak hebben, komen wij in veel dingen overeen. Wij houden van dezelfde liefhebberijen en genieten beiden van dezelfde lectuur. Meer dan eens is ons gevraagd of we zusters zijn.'

En wat wilt u nu van mij weten?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, van die voorstelling die ik gehad heb, en die droom. Wat de betekenis daarvan is.'

Ja, ik kom er niet in. Onder het lezen kom ik er altijd in, maar hier kom ik niet in. Omdat, kijk, ziet u, dit wordt natuurlijk weer verhaspeld. Hier komen we eerst door een huis. U ziet in de spiegel, u ziet haar, dat kan. Je kunt met mensen te maken hebben en ineens zie je een beeld, kijk je in de spiegel, dat kan je gezegd zijn, je kunt onder invloed staan, je kunt het krijgen. Zie, want een droom is ... een droom die heeft onmiddellijk geestelijk fundament, hè. Maar hier – voelt u wel? – hier komt u haast geen geestelijk fundament tegen. U kunt wel een huis zien met allerlei kamers, en oud, gekleed, dan voert ons dat bijvoorbeeld naar tweehonderd jaar terug. Maar turf en hout, en mensen die al zitten te hameren, die hamer bijvoorbeeld behoort al bij deze tijd, en die turf ook. Nu komt het verleden naar het heden. En daar waren mensen bezig aan het werk. Moeten wij zeggen, moet ik zeggen, moet de mens in de maatschappij aanvaarden dat je door hameren en beitelen, en

al die dingen meer, dat je daar geestelijk ... kloppen, hameren en zagen, dat je daardoor geestelijk bewustzijn krijgt? Dan moeten we zeggen, moet ik hier uithalen bijvoorbeeld, dat die mensen bezig zijn om aan zichzelf te werken omdat ze aan het hameren zijn? Dat is geen geestelijk fundament, ziet u? En direct ligt dat fundament erin.

Nu krijgt u: 'En toen ben ik gaan kijken en toen loste zij achter een houtmijt op.' Die houtmijt behoort ook alweer tot deze tijd. Dat wil zeggen: dat geklop en dat gehamer, dat kan nu wel een paar eeuwen terug liggen, toen hadden we hamers en toen begonnen we met dat en dat en dat in elkaar te timmeren, dat deden de Romeinen al bij wijze van spreken. Maar turf en andere dingen die kenden ze in die tijd nog niet. En dat ouderwetse huis, dat ouderwetse, dat kunnen we alleen terugvinden in een tijd, laat maar zeggen, ouderwets, een tachtig, negentig, laten we maar zeggen honderdvijftig jaar terug. Maar dan komen we al in een heel andere tijd weer, en dan is er van ouderwets geen sprake meer, dan heeft het al een andere naam. Is het niet zo? De renaissancetijd, of noemt u het maar. In welke eeuw gaat het? Nu verbindt mij dit ... Nu kunt u bijvoorbeeld, als u een droom wilt ontleden, dan zegt het woord u of dit een geestelijk fundament is. En had u dat nu gedacht? Dat u zegt: ik kom in een ouderwets huis. En dan zult u denken: dat is al reïncarnatie, ik ben blijkbaar, ze heeft me blijkbaar door vele levens gestuurd. Die vriendin van u zou uw moeder kunnen zijn, uw kind kunnen zijn. En nu zijn we door al die kamers – laten we maar zeggen dat een kamer een leven is – zijn we heengegaan, en toen kwamen we nog op een kamer, en die stond daar ... Toen zochten we een rustige plek. Toen was u al buiten ... (niet te verstaan). U komt in een kamer, deze was minder ouderwets, en aan de muur hingen naast elkaar prachtige schilderijen. Dat voelt u dus zuiver in deze tijd? Allen stelden bloemen voor. De lijsten waren modern, dus die had u verleden jaar ook kunnen kopen. 'Ik stapte de kamer in, toen voelde ik een hand op mijn schouder, ik draaide me om en keek in het gezicht van mijn vriendin.'

Ja. Ik heb hier geen houvast in. U wel, dame, meneer? Hier ligt voor mij geen geestelijk houvast in. Dit is zo doodgewoon stoffelijk, waar de mens weleens over kan dromen, en hebben wij met vader te maken, met moeders te maken; u hebt het nu met uw vriendin. Maar ik heb geen geestelijk contact. Het moet al heel weinig zijn of ik haal het eruit, maar hier krijg ik geen houvast. Ik geef het dus eerlijk weer, ziet u.

En nou hebt u een hele hoop geschreven, maar daar blijft niet veel van over, zult u zeggen. Maar u kunt met uw vriendin en met andere mensen – daar hoeft u niet alleen een vriendin voor te hebben, uw man kan het ook bezitten – kunt u precies dezelfde liefhebberijen hebben. En er kunnen ook dingen zijn, gevoelens, die de ander weer niet bezit, en dan krijgt u het

verschil van karakter. Want het wil ook weer niet altijd zeggen, als u ook ... Er zijn mensen: 'Ja, maar wij voelen allebei precies hetzelfde.' Ja, maar dat zegt nog niets. Als u daar iets moois vindt dan zegt u: 'Ik lees graag.' En een ander leest ook graag. Dat is al een heel grote karaktertrek omdat je dan van gedachten kunt verwisselen. Maar dat wil nog niet zeggen dat u precies hetzelfde overneemt uit die boeken en een iets beleeft. Ik laat u iets lezen, honderd mensen lezen het, en ze zijn allemaal anders, maar er is maar één kern in dat boek, in dat hoofdstuk, en toch maken ze allemaal iets anders van dat hoofdstuk. En dan lezen ze wel, maar het begrijpen en het voelen en het analyseren is er niet. En wat blijft er nu alleen van dat 'gaarne willen lezen', blijft er dan over? Als u het 'gaarne willen lezen' ontleedt, dat wil nog niet zeggen, mevrouw, meneer, dat u ook de ontleding en het gevoel ervoor bezit in u, en draagt, het bewustzijn. Nu kunt u van iets houden, dat is reeds voor de mens ... bijvoorbeeld mensen, die samen hieraan doen kunnen een machtig mooi leven optrekken. En dat kunnen twee katholieken ook. Maar ik ruil niet met een katholiek en met geen protestant en met geen boeddhist, geen soefist (soefi), omdat mijn toestand, hetgeen ik krijg en beleef, ruimte heeft en klaarte. Ik ga door, doordat er weer een meester is die mij helpt en zegt: Zo, zo, zo. Dus mijn gezicht, mijn gevoel in kunst, in een droom, in iets voor de maatschappij, eten en drinken en alles wat er maar is, daar maak ik diepte van omdat ik diepte krijg. En die katholiek en die protestant, die kunnen heel gelukkig zijn, maar in hun eigen wereld. De mijne die gaat duizendmaal dieper, is ruimer, heeft ook meer geluk. Mijn liefde wordt ruimer, groter, mooier, indien ik het doe. Daar heb je het weer.

Maar hier heb ik geen geestelijk fundament in. Dat wil zeggen: dat alles wat u daar hebt beleefd, dat huis ... er is enigszins een werking in en dat wil zeggen: wij komen, wij leven in een ruimte, en die ruimte heeft kamers. En dat is de ene sfeer ... Ik kan wel iets daarvan maken, maar dat is het natuurlijk niet, want ú moet het gedroomd hebben en niet ik. Die kamer, de ene na de andere kamer is veranderd ... Als u hier iets anders in had gelegd. Eén ding dacht ik, ik denk: O, dan zal dat er wel bij komen.

Want een dame kwam ook eens bij me, en zegt ze: 'Ik droom altijd maar van dat en dat en dat, en zus en zus en zo, en dan hadden die kamers telkens weer wat anders.' En zegt: 'Wat gek, en nu de laatste', toen zegt ze, 'en toen kwam ik voor, en toen hoorde ik zeggen: 'Hier is de kamer, maar de deur moet je zoeken, die is er nog niet.'

Ik zeg: 'Mevrouw, dat klopt als een bus.' Moet u allemaal niet de deur zoeken van het hiernamaals? En die was er ook.

Toen zegt ze: 'En ik kom er maar niet in. En als ik denk dat die deur daar is, dan denk ik dat die dáár is.'

Ik zeg: 'Mevrouw, u gaat het hele universum door, heel de maatschappij door, het ganse woordenboek zult u doorgaan om die deur te vinden.' Ik zeg: 'Want u mist de sleutel. Had u de sleutel nu maar.' Ik zeg: 'Kan ik zo naast u neerleggen. Dan is die deur weer open.'

Toen zegt ze: 'Wat dan?'

Ik zeg: 'Dat weet u niet, en dit weet u niet, en dat weet u niet; als u die en die boeken leest, kunt u het weten.'

En ze ging ze lezen, en de sleutel lag 's morgens op haar tafeltje, bij wijze van spreken; toen maakte ze de deur open, toen zegt ze: 'Ja, nou weet ik het.' Toen was de deur erin.

Merkwaardig, dat wij een huis, een tempel opbouwen, maar ook de opening. En nu kunnen we er wel een pilaar ... gaan beginnen, en die een kleurtje geven, met mooie schilderijtjes aan de muur, maar nu die deur open te krijgen, meneer, die werkelijke normale ingang van iets ... er moet toch een ingang zijn, en die is er meestal niet. Maar hier staat alles open, en is allemaal oud. Geeft ons geen bewustzijn, die kamertjes die hebben geen verschil van kleur, geen aura. Dat hebt u niet gezien. Het blijft op aarde. Het blijft een oud huis, of is het een oud kasteeltje? Maar er is geen geestelijke verruiming in, noch van het begin noch tot het einde. Neemt u dat?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Merci. Of denkt u dat het iets anders is?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

Gaat uw gang. U kunt zien.

Ik heb hier nog een vraag uit Haarlem. Zo. 'Heeft scheel geboren zijn' – is dat goed? – 'heeft scheel geboren(zijn) kosmische betekenis?'

Moet je dan kosmische betekenis hebben om scheel te zijn? Meneer, dat is een gebrekkig, een zwak zenuwtje, zegt u dat maar tegen meneer. Dat is een zenuwtje in uw oog die niet normaal rechttuit gaat, maar nu linksaf. Zo, zo, zo. Zo, ik kan ook goed scheelkijken, maar ... Schrijft u het op? Dat is een stoffelijke stoornis. Waar een mens al niet aan denkt, hè? Als een mens scheel is, heeft dat kosmische betekenis?

Wat heeft kosmische betekenis, dame? Wat heeft alleen kosmische betekenis?

(Mevrouw in de zaal): 'Mijn man dacht in verband met het vader- en moederschap van het linker- en rechteroog.'

Ja, ja. O, en toen dacht hij: als die moeder nou scheel kijkt hier, dan is het moederschap ook scheel. Wat een mens al niet daast. Die Jozef Rulof, die maakt wat klaar, hoor. Als dat de maatschappij hoort, en zeggen: 'Jozef Rulof die zegt: 'Als je een schele moeder ziet, heb je ook scheel moederschap', dan mogen ze mij rustig twintig jaar geven, dan neem ik ze. Zegt u het maar

tegen de rechter; hij mag me rustig in de gevangenis zetten als hij mij kan betrappen op iets dat er niet bestaat. Maar, dan moet ik eerst de geleerde hebben, Einstein bijvoorbeeld en anderen, om het te verklaren. Ik moet mij kunnen verdedigen, anders dan kunt u me de gevangenis in ... sluit me dan maar op. Sla me maar met een hamer op mijn hoofd en jaag me de wereld maar uit.

Meneer, ik ... Ik zal nu eens echt scheel kijken, dame, maar ik voel me nog man, ziet u? Maar wat is nu kosmisch? Heeft dit nu kosmische betekenis? Wat alleen heeft kosmische betekenis? Dat kunt u hem er dan bij vertellen.

Weet u het, dames en heren? Wat heeft nu eigenlijk ...

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Ja mevrouw, maar dat is toch niet waar. Ik ben natuurlijk een antwoord schuldig, maar ik zeg zomaar: het is niet waar, u bent er glad naast, en toch bent u er dichtbij.

(Mevrouw in de zaal): 'Het baren van zielen.'

Ja mevrouw, maar dat is hetzelfde, en dat is het niet. Wat heeft nu kosmisch bewustzijn, wat heeft nu kosmische betekenis in de mens? Dat scheel-zijn? Doofstom?

(Meneer in de zaal): 'Zijn of haar persoonlijkheid.'

Meneer, dat wat u ervan maakt, uw geest heeft kosmische betekenis. Maar niets van uw lichaam, meneer, dat is doodgewoon aards. Die man heeft alle boeken gelezen, nietwaar? Waarom vraagt hij nog zoiets. Het is niet makkelijk, schijnbaar.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, omdat het een stoffelijke stoornis is, maar hij dacht dat een stoffelijke stoornis met karma of iets dergelijks in verband stond en dat met het vader- en moederschap ...'

En dan maar weer naar de ruimte, zie. En dan maar weer naar de ruimte! Zeg maar tegen meneer dat een scheel oog een verzwakte zenuw is of een spiertje. En dan kunt u wel zeggen: 'Ja, zou dat nu wel?' Maar ga maar naar een dokter.

Wat zegt u, meneer? Meneer, wat zei u daar tegen die dame? Ik wil ook wel ... Ja, u fluistert daar iets leuks, ik wil het ook wel weten. Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Dat het niet waar is wat u zegt.'

Is het niet zo?

(Meneer in de zaal): 'Dat het inderdaad kosmische betekenis heeft.'

Heeft het werkelijk kosmische betekenis?

(Meneer in de zaal): 'Het is een karmische wet.'

Ach, meneer, klets ... Karmische wet, dat u scheel kijkt?

(Meneer in de zaal): 'Ja meneer.'

Meneer, dat is een stoornis van uw oogzenuw, heeft met de kosmos niets te maken. Alles wat u hier op aarde krijgt, meneer, van het lichaam, u wordt

blind geboren, heeft met de kosmos niets te maken, want kosmisch bewustzijn is de overwinning van de geest, en de stof blijft op aarde. Het innerlijke leven moet u naar de kosmos sturen, maar het lichaam blijft hier. Als u het lichaam kon meenemen dan kon ik meegaan met u, maar het lichaam blijft hier.

(Meneer in de zaal): ‘Maar, meneer, het lichaam wordt gemaakt in dit leven voor het volgende leven. Dit leven wat we nu hebben, is gemaakt in voorgaande tijden. Dus we hebben ook dat stoffichaam.’

Ja, en nu zal ik u ... (Meneer praat er doorheen.) Ja, ja. Nu is dat oog nog maar scheel. Maar nu bent u blind ... blind. En nu zult u zeggen: ‘Nu bent u het toch wel in de kosmos.’ Nee meneer, u leeft alleen maar in dit lichaampje. U hebt maar menselijk bewustzijn. Van kosmisch weten, voelen, denken, heeft de mens hier niets. En dat gaat niet de geest aan, meneer, maar het gaat het lichaam aan. En het lichaam is aards en blijft aards. Ik krijg altijd gelijk. Omdat de geest universeel is; maar niet het lichaam, meneer, dat gaat de kist in en rot weg. Maar de geest is kosmisch, en het lichaam wordt nooit kosmisch.

(Meneer in de zaal): ‘Nee, vanzelfsprekend niet.’

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘Het lichaam is een manifestatie van de geest.’

Ziet u, u wilt er niet in. U moet het lichamelijke, het stoffelijke op de aarde laten, want dat zijn de lichamelijke, aardse, stoffelijke wetten; en die van de geest die gaan veel hoger, dieper nog dan de ruimte, die gaan naar God terug. Die man had kunnen vragen, hij had kunnen zeggen: ‘Het goddelijke bewustzijn, heeft het goddelijke te maken met scheelkijken?’, had hij ook kunnen vragen.

(Tegen iemand in de zaal): Ja.

(Mevrouw in de zaal): ‘De dokter kan dat schele oog toch rechtzetten?’

Daar hebt u het al. Kan hij dat als dat een kosmische wet is? Kijk eens, als de dokter uw blindheid kan oplossen, dan heeft die dokter met zijn kennis, dat klein beetje kennis, heeft hij kosmisch bewustzijn? Meneer, dat zit in de doodeenvoudige leer dat hij die zenuw dat en dat geeft, en dat is het. Daarom is het aardse kennis, aards bezit, en heeft niets met karma uit te staan, meneer. Wel als je blind wordt. Dan kom je al in een karmische wet? Nee meneer, dan kom je in een wet waarin u een stoornis beleeft; u bent onnatuurlijk, want een natuurlijk mens moet zien.

(Meneer in de zaal): ‘Ja, juist.’

Ja, maar dat is hier! U gaat maar naar de kosmos, maar u kunt alleen dan van kosmisch bewustzijn en bezit spreken wanneer u zich dat eigen hebt gemaakt. En hebt u dat? Die kosmos, meneer, die wetten van de ruimte die

raken ons nog niet eens, want we zijn er nog niet in. Hoe kan de kosmos mij blind slaan indien ik nog geen contact heb met de kosmos?

(Meneer in de zaal): 'De kosmos ...(niet te verstaan) ... u het zelf.'

Ach, meneer, kijk eens hier ... Hier op aarde leeft de mens, maar de kosmos is dit universum. Hebt u hier op aarde het universum in bezit? Voelt u daar iets van?

(Meneer in de zaal): 'Nou, ten dele.'

Nee, niets, meneer. Niemand van ons, ik ook niet.

(Meneer in de zaal): 'Ons leven is een deel van het universum.'

Nee meneer, dat heeft de aardbol alleen maar. U hebt een leven gekregen hier, een lichaam van Moeder Aarde, maar op afstemming van en door de aarde. Maar de aarde is maar een vonkje in het universum; en nu spreken wij van kosmisch bewustzijn, kosmisch gevoel ... Wanneer die kosmos gaat spreken, meneer, dan kunt u niet meer blind zijn en dan kunt u niet meer scheelkijken, u kunt geen kanker en geen tbc meer hebben, want u bent in harmonie met de kosmos. Maar dat zijn we niet. En nu gaat u denken: dat is karma. Niet? Karma. Wilt u een karmische wet, die zo ontzagwekkend diep is, wilt u daarmee een scheelkijken vergelijken?

Maar u komt er niet in, en het bewijst dat u er niet in bent daar. Maar u gaat de aarde brengen naar de kosmos, en u laat de kosmos weer terugkeren naar de aarde, en dan gaat u zeggen: 'Dat is karma.' Want u kunt blindgeslagen worden door uw karma, niet? Maar wáár, hoe diep ... nu gaan we vragen: hoe diep is nu uw karma? Voor wat? Omdat u scheel kijkt, is dat karma?

(Meneer in de zaal): 'Nou ja, scheelkijken is ...'

U bent blind, meneer, blind-zijn, is dan de kosmos blind als ook het licht verduistert van de ruimte doordat gij blind zijt? Dan hebt u eenheid met die karmische wet. Maar de zon schijnt altijd. Ziet u, nee meneer, het is veel dichter bij huis. Het leeft in ons. Maar het is niet van de geest, meneer; het is een doodeenvoudige, het scheelkijken is een doodeenvoudige stoornis, die bij elk mens momenteel weggenomen kan worden. Maar een karmische wet is niet weg te nemen, meneer, want die is geestelijk. Dus het is doodeenvoudig een stoffelijke, lichamelijke, menselijke stoornis, en niets meer.

Neemt u dat, dames?

(Zaal): 'Ja.'

Ziet u, het is jammer dat u veel in theosofie hebt gestudeerd. Nu sluit u ... Theosofie is machtig, maar de theosofie heeft realiteit verloren.

(Meneer in de zaal): 'Dat is het juist.'

En dat is jammer. Er zijn theosofen, die het volkomen weer wegslijten, en dan opnieuw fundamenten leggen. Maar met de theosofen heb ik altijd moeite omdat ze nooit meer uit dat heelal te trekken zijn. Maar ze moeten

het nog verdienen. En dan krijgt u dwaalwegen. Want u moet de mens ... Het menselijke organisme rot weg.

Hoe kan het lichaam kosmische betekenis hebben? Heeft het, maar weer anders, meneer. Heeft het. Ons lichaam is kosmisch bewust. Als u het hoogste beleeft voor de aarde en u hebt het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) en u gaat en u hebt de afstemming gelijk van de eerste sfeer, dan is dat een machtig mooi organisme, zonder stoornissen. Ja, maar daar heeft de ruimte niets mee te maken, meneer. Dan heb ik de kringloop der aarde als stofmens en geestelijk mens volbracht, nietwaar?

Maar dit is een doodgewone stoornis. Maar een stoornis is geen wet. En een wet is nog geen karma. Als die wet bij het lichaam behoort, dan moeten we het ook lichamelijk, menselijk volgen en analyseren, en de geest erbuiten laten want dat is weer een andere wereld. En dat heeft de theosofie bij elkaar gezet en opgebouwd en naar de kosmos gestuurd, en nu weten ze het niet meer. Maar wij leggen hier elk fundament open, en laten het lichaam wat tot het lichaam behoort; en wat de geest krijgt is toch al diep genoeg. Maar dat wijst ons pertinent naar die eerste sfeer, en dan kun je kosmisch bewust zijn. Maar dan is het de geest.

En het innerlijke oog, meneer, ik zie hier bij de mensen veel meer innerlijke geestelijke scheelheid dan stoffelijke. Ik heb er hier bij die zitten zó te kijken ... zó. Ik zeg: ja, die zijn aan het praten en aan het praten, en dan kijken ze me aan, en dan gaat het in ene keer die kant uit. Ik zeg: zie je wel, daar heb je geestelijke scheelheid, meneer. En dat wil alleen maar zeggen: de mens kun je ... Ik had het zostraks over de krulletjes, maar je kunt ook kijken of de geestelijke ogen, of die recht in het hoofd staan. En dan zie ik ze er weleens zo naast staan. En meneer, dat klopt als een bus, maar het gevoelsleven is net zo holderdebolder, jaagt maar door, mensen. Niet? En we moeten de dingen analyseren, ze beleven volgens de wet van geboorte, ziet u?

Maar als je lichamelijk karma ... Meneer, ik kan veel verdergaan, maar haalt u dat zelf er eens uit. Als u het lichamelijke karma met het geestelijke gaat vergelijken; meneer, dan zou ik u willen zeggen: Is er lichamelijk karma? Heeft u in de theosofie ontdekt, heeft Blavatsky kunnen verklaren en ontleiden of er ook geestelijk karma bestaat?

(Meneer in de zaal): 'Ja, het geestelijke wordt geleefd in het stoffelijke.'

Ja, geestelijk karma is er. Wij kennen alleen: door de moord heb je karma. De rest is er niet. Alleen door moord. Er is maar één karma te beleven. Maar is er ook lichamelijk karma te beleven?

(Meneer in de zaal): 'Nee, dat kan niet.'

Jazeker.

(Meneer in de zaal): 'Het is geestelijk.'

Meneer, de kanker en de tbc. Er zijn dokters die zeggen: ‘Nee meneer, u bent het zelf.’ Maar de werkelijke opbouw van mijn ziekte, die haal ik uit mijn eigen familie terug; dat is stoffelijk, lichamenlijk karma. Maar dat is het niet, meneer. Want vader en grootvader en de hele familie van mij en van u en van anderen, die zijn ook door deze afbraak opgebouwd. Dan kan ik terug naar het oerwoud, waar het is begonnen, en valt mijn vader en mijn moeder en mijn hele familie er weer vanbuiten. Dat kunnen wij noemen: lichamenlijk karma. Maar dat is het niet. Het is doodgewone evolutie. En daarom kan ik onfeilbaar ontleden – ik ken de wetten – dat dat scheelzijn doodeenvoudig een lichamenlijk stoornis is en niet karma. En daarom hoorde ik u smoezen en wilde ik iets van weten. Neemt u het nu? Moeilijk, hè?

(Meneer in de zaal): ‘...het is niet moeilijk.’

Nee.

(Meneer in de zaal): ‘Het is voor mij zo klaar als wat.’

Nou, dan is het in orde.

(Meneer in de zaal): ‘Je kunt de geest en de stof niet van elkaar scheiden.’

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘De geest en de stof zijn onafscheidelijk van elkaar.’

Daar heb je het weer, zie. Ze komen er niet uit. De geest en de stof zijn onafscheidelijk. Meneer, de geest is de ruimtelijke, de goddelijke wereld. En ik zeg u: en het lichamenlijke dat rot hier en blijft en lost op, dat gaat volkomen wegrotten. Dat heeft nog niet eens ... Ja, dat brengt wel weer een grassprietje tevoorschijn.

(Meneer in de zaal): ‘...lost op.’

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘Lost op, chemisch wordt het opgelost in andere stoffen.’

Ja, ja, maar daar hebben we het niet over. Wij hebben het over scheelkijken. (Meneer praat erdoorheen.) Ja maar, nee, we hebben het over scheelkijken en dan zegt u: ‘Het geestelijke is niet van het lichamenlijke te scheiden.’ Meneer, ik ga door en het lichaam ligt in de grond. Ik ben karma, ja. Maar dat lichaam, dat arme lichaam van mij niet, meneer. Nou kunt u wel zeggen: ‘Ja, ik heb het verprutst, ik heb daar ... Ik ben blind.’ Ook een stoornis. Maar goed, dan kunt u zeggen: ‘Ja meneer, maar jij hebt daar weer dat en dit gedaan, en daar ben je blind door geworden.’ Voel je wel? Dan ben ik het. Goed, dan ben ik het. Maar dat arme lichaam, dat moet eruit, want dat bezit niets, dat heeft geen karma. Voel je wel? En nu voor dit geval, is dit een doodeenvoudige lichte stoornis van een zenuwtje. Want het licht is er nog, alles is er nog, kan een dokter zo goedzetten, zover zijn ze nu.

Maar nou moet u de geest de geest laten, en de ruimte aan de geest geven.

En niet de geest alles maar op het dak sturen. En altijd maar weer zeggen: Ja, maar die geest van mij, die ... Ziet u wel? Nee, je moet de natuur de natuur laten, de mens de mens, en de geest de geest. En dat zijn allemaal verschillende werelden, dat is de moeilijkheid. En nou gaat u het stoffelijke naar het geestelijke voeren, dat gaat u verbinden – dat is één, dat is onafscheidelijk en toch scheidelijk – en naar de ruimte brengen, nog erger, voelt u wel? Ja, we leven wel in die ruimte, maar wij hebben die ruimte nog niet in harmonie in ons bezit. Daarvan, meneer, is het ... Indien we geestelijk lichamelijk bewustzijn zouden hebben ... Op de Vierde Kosmische Graad kunnen wij niet scheel meer kijken en zijn we niet meer blind. Waarom niet? Omdat we ook daar geen fouten meer beleven. Maar u kunt nu ... Het zwakke oog dat u nu hebt, dat hebt u van vader en moeder. Als een kind daar van vier, vijf jaar, moet daar een bril opzetten, zegt vader: 'Ja, ik heb het toch niet.' Maar dan gaan we even terug, naar het tweede en het derde ... daar liepen ze al ... toen waren ze negen maanden met een bril op, bij wijze van spreken. Ziet u? Dus, die zwakte, die vinden wij terug in dat organisme; maar die geest van die ouders die krijgt de schuld niet. Dat is die inteelt die wij bezitten door ons organisme. En nu is scheelkijken ... vind ik nog niet eens zo erg.

Blind zijn. Ja meneer, indien u het licht in uw ogen, ik ook, en wij allemaal, niet hadden bezoedeld ... Want God gaf ons niet het licht in de ogen om alleen maar rotheden te zien in de mens en in de maatschappij. God gaf ons alleen het licht in de ogen om het mooie van Hem en Zijn scheppingen te aanschouwen en te waarderen, maar wij hebben er vuiligheid in gelegd. En wij hebben de mensen bezoedeld en mismaakt. Voelt u wel? En dan kunt u zeggen: 'Ziet u, dat is karma.' Dan kom ik op aarde terug. Ik ben ook blind. Ziet u?

Meneer, een moeder stapt verkeerd van een stoel af; knikt even, en de knik lag in het oog van het kind. Ik heb eens een diagnose moeten stellen. Zegt meester Alcar ... Hier lag dat oog, dat lag hier zo scherp weggetrokken. Zegt ze: 'Wat is dat nu?' Het lijkt net of een halve Chinees hier in dat rechteroog was, en hier was een Europeaan in, het lag zo weg. Toen was die zenuw verlamd. Ik zeg: 'Gaat u maar naar een dokter, dame. Hij kan er niets aan doen, maar hij kan misschien met bestraling kan hij het opwekken.' En er is ook een beetje meer kracht gekomen, en toen trok het lid zich op. Wat was het nu? Ja, dat is doorgeslagen op haar geest, en de geest legde het op het oog? Karma? Och, ja, dan kunnen we wel aan de gang blijven.

Neemt u het?

Hier kunt u van leren, hier kunnen we van leren. Maar dit is zó weinig fundamenteel. Met andere woorden: dit is zo nietig en zo klein, dit behoort zo tot het alledaagse dat je daar nog geen geestelijke wet in kunt zien, niet?

(Meneer in de zaal): ‘Dus, kan blindheid nooit iets geestelijks zijn?’

Jazeker, je kunt door blind zijn, volkomen blind ... Dit is de zwaarste karma die er is. Dat kun je geestelijk, als persoon, hebben gesmoord. Hoe is nu de toestand van een blinde die blind wordt geboren? Nu kan de geest spreken, de geest, maar de kosmos nog niet. Nu blijven nog altijd ... dit is bezit van de mens, niet? Maar van de aarde. Hier op aarde hebben wij fout gedaan, maar niet in de kosmos. Dat is maar een klein vonkje, ziet u, de aarde is maar een klein vonkje. Dus ik moet, die kosmos moet eruit, en alleen tot het geestelijke komen, en het stoffelijke van de mens. Menselijk stoffelijk karma, en geestelijk karma bezitten wij, zeker. Je hebt psychopathie, krankzinnigheid, allemaal onbewustzijn.

Nu worden we blind. Wat is nu het blind zijn, hoe ontstaat de blindheid in de mens? Er is er niet één onder u die het verklaren kan, zeg ik u erbij. Als u nu zoveel kosmologie bezit, dan kan ik de dokter verklaren waarom er een blinde geboren kan worden. Weet u wat het is, meneer? Ik krijg van alle mensen gelijk. En dan zegt u: ‘Mijn hemel, mijn hemel, hoe bestaat het.’ Ik krijg nu het beeld bij mij. Ik ben nu aan het zien. Meester Alcar zegt: ‘Geef dat er nog bij.’

(Meneer in de zaal): ‘Wanneer we het licht van een ander verduisteren, dan slaat het toch op onszelf neer?’

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘Wanneer we het licht in andermans ogen verduisteren, slaat het toch vanzelf op ons terug?’

Ja, dat is het wel, maar dat is het eigenlijk niet. Ik heb het daar niet over; dat is al karma.

Maar waarom is er blindheid? Wanneer ontstaat er blindheid? Waardoor? Het kan karma zijn, maar die karma die schuif ik ook nog even weg, en dan ga ik nog dieper. Wat is het fundament voor een blinde?

(Meneer in de zaal): ‘Gebrek aan licht.’

Dat is er ook, maar dat is het niet.

(Mevrouw in de zaal): ‘...geestelijk licht.’

Ook niet, dame. Nee, u raadt het nooit. U zult opkijken als ik u zeg waar het begint. Wat is het eigenlijk? Waarom? Want er bestond geen blindheid. Weet u wat blindheid is? Je kunt dat wel weten. Dit is iets wonderbaarlijks, wat ik zag. Nu, weet u het?

(Mevrouw in de zaal): ‘Om u te belemmeren datgene te doen waar de ziel anders, ja, door misdaad of wat dan ook ...’

U komt er nooit achter. Ja, wat is het? Wat zei u daar?

(Mevrouw in de zaal): ‘Als iemand de aandrang heeft om te moorden of te brandstichten.’

Nee, dat is het niet. Weet u het, meneer? Als u het weet, meneer, krijgt u – als ik het heb, ik heb het niet, maar dan leen ik het wel even vanavond – krijgt u duizend gulden van me. Ik kan zo honderdduizend gulden ertegen inzetten.

(Meneer in de zaal): ‘Ziekte in de stof.’

Nee, meneer. Het is wonderbaarlijk mooi wat ik kreeg, als een flits was ik erin. Meester Alcar zegt tegen mij: ‘Leg ze dat eens voor, kinderen.’ U hoort dat meester Alcar nog altijd waakt. Ik zeg: ‘Meester, mijn dank, ik had er niet aan gedacht.’ Ineens was ik in die wereld, toen ik met u aan het praten was, dan begint het, dan ga ik zien. En dan zie ik u niet, dan zie ik alleen dat beeld. En dan ben ik aan het zien. U verwaast helemaal, en dan komt het beeld voor en het beeld gaat spreken – dat is dat eenzijn met alles – en ineens ... Ik denk: Goh, wat is dat mooi. Ik denk: Dat zal ik ze voorleggen. U komt er nooit achter.

Wat is blind zijn, dames en heren? Weet u niet? Zal ik u nog even pesten? (gelach) Hebt u zoveel geleerd. Ziet u, dat zijn nu meesters, we staan nooit met de mond vol tanden. Meneer, deze vraag die kun je de grootste dokter en de psycholoog en Einstein en elke professor voorleggen, dan zal hij ... Ja, als hij het natuurlijk weet, anders zegt hij: ‘Ja, ga toch weg met die waanzin.’ Maar we krijgen eens gelijk. Het is alweer jammer ... het is niet jammer dat het de wereld ingaat, maar dit moesten we nu eens vastleggen, dit. Zo heb ik honderdduizend dingen hier gezegd, waar ik nog niets aan heb, maar eens krijg ik gelijk.

Blindheid ontstaat er alleen, meneer, omdat de geest naar de aarde wordt getrokken en nog in slaap is en aan de weefsels, zegt meester Alcar, geen licht kan geven. En nu, het kind wordt geboren, en het is blind. De tijd van éénzijn met de geest, bewuste geest ... komt op aarde in de moeder en de geest maakt de weefsels bewust. Die geest slaapt, wordt wakker na die en die tijd en dan is het voorbij, dan heeft het kind al blinde ogen, in de moeder. Vindt u dat niet wonderbaarlijk? Dat zag ik net hier. De geest uit de wereld van het onbewuste is nog in slaap, maar wordt aangetrokken, en komt niet tot evolutie. En dat wordt de blinde op aarde. Vindt u dat niet mooi?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, dat is een geestelijke blindheid, die zich manifesteert in de stof.’

Ja meneer.

(Meneer in de zaal): ‘Dat is hetgeen waar we het hier samen een keer over hebben gehad.’

Nee, dat heb ik al aan de kant gelegd. Dat zou u willen, nu klampt u zich vast aan iets. Kijk, nu brengt u de karma zomaar, van blind zijn, naar iets wat ik nu vertel, dat gaat weer niet. Dit is een aparte wereld. Ik heb het nu

alleen over: hoe ontstaat de blindheid? Maar ik heb het niet over de karma. U moet dat nu verlaten, en dat is uw fout. Elk ding, meneer, is een wereld, is een ruimte, is een zelfstandigheid. En nu kun je, water kun je maar niet met schuurpapier gaan verbinden en drinken. Want schuurpapier blijft schuurpapier, nu. En water is water. En nu gaat u dat maar verbinden, dat is altijd de fout. Nu moet je fundamenten leggen; het feit. Bij u heb ik er nu niets aan, omdat u dat en dat maar weer gaat verbinden.

Dat grote machtige, waardoor de mens, de ziel wordt aangetrokken, komt in de moeder, is één, de werking gaat, die is er, het leven is er, het gaat groeien, maar wat er moet zijn, is er niet, want het licht in de ogen is er niet, in die geest niet, is niet wakker. En nu komt het kind wakker, moet wakker, maar mist het bewustzijn, de harmonie, en komt op aarde; en natuurlijk, kijk, en nu kan ik het terugvoeren tot de toestand waarin de mens heeft geleefd.

Als ik nu een mens het licht uit de ogen heb ontnomen, dan ligt dat er al bij. Dat moordproces om een mens de ogen uit te branden, ligt al in mij. Want ik heb mij vergrepen aan het licht voor een ander, ik heb dat licht uit die ogen genomen, en dat slaat niet op mij, maar dat zit al in mij. Dus ik kom met hetzelfde karma al in de moeder, en ik heb geen licht omdat ik mij aan licht vergreep. Nou kun je dat allemaal weer verklaren. En nu is het natuurlijk. Daarom zeg ik: nu is de geest, ons gevoelsleven, de persoonlijkheid is de afbreker van alles, de afbreekster.

Maar ik geef u alleen hier het kosmische zien ervan, en zeg: waardoor kán het bestaan dat er blinden geboren worden? En vindt u deze werkelijkheid niet ontzagwekkend? Omdat de ziel dus niet, de persoonlijkheid dus niet in harmonie is, en nog niet wakker is, omdat u zich vergrepen hebt – tuurlijk, dat is er allemaal bij – komt u in de cel, in de moeder, en daar is het volle bewustzijn niet, en u mist pertinent het licht in de ogen.

(Mevrouw in de zaal): ‘...onbewustzijn?’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Als wij onbewust zijn ...’

Nee, maar dat is het niet. Neen, onbewustzijn is het niet. Kijk, onbewustzijn is het wel, maar een mens die onbewust is ... Er is in de kosmos, in de natuur geen onbewustzijn. Maar wilt u dat woord weer gebruiken, voor een wet, voor een moederschap, of een vaderschap, of een geboorte, of een reïncarnatie, of voor het licht in de ogen, of voor het spreken, het voelen, voor de kunst, dan moet dat onbewustzijn ook pertinent ruimtelijk gefundamenteerd worden, en moeten wij dat door de wetten van Moeder Natuur kunnen zien en beleven. Dat onbewustzijn wás er omdat de ziel voor één ding het bewustzijn niet bezat, en dat is nou het licht in de ogen. Voor een ander mens is het een psychopathie. Die hele persoonlijkheid heeft geen licht meer en

komt daar op aarde, en komt zo terug, en wil, wordt wakker ... die demon ...

Er zijn mensen die willen gaarne een psychopathisch leven genezing geven, maar mijn hemel, mijn hemel, indien die persoonlijkheid volkomen ontwaakt, dan heb je een duivel in huis (zie artikel 'Psychopathie' op rulof.nl). Want psychopathie is afbraak. Voel je dat? Er zijn mensen die willen psychopathie oplossen: 'Ja, ik moet dit en die mensen dit.' Maar mijn god, mijn god, wanneer die mens nu weer ontwaakt ... want we zijn, door afbraak hebben we ons tot dat onbewuste gebracht, en we hebben ons bewustzijn, ons natuurlijk éénzijn met de wetten van God hebben wij gesmoord. Voel je dat? En nu willen wij zo'n gek ... Een gek is nog niet zo erg. Maar een psychopaat, dat verwrongen gelaat ... Hebt u ze in Noordwijk niet gezien, die kinderen, die daar zo ... Komen ze aan: 'Whè whè whè.' Ik denk: god, god, god. Nou, dat willen ze graag beter maken. Ik denk: Och, mijn lieve mens, blij er toch met de vingers af want het lijkt wel of je een orkaan wakker maakt. Als die persoonlijkheid, dat gevoelsleven dat nu gesmoord is door zichzelf ... Dat heeft daar de lichamelijke stelsels verwrongen, nou zien we daar een ... Wat zijn dat voor wezens? Er lopen van die oude mannetjes bij. Gottegottegot. En dan zeggen ze: 'O, wat een zielepoot en wat een achterlijkheid.' Maar mensen, weet u dat daar de demon in zit (de spreker bedoelt niet dat er een externe demon in zit, maar wel dat de persoonlijkheid bij bepaalde diepe graden van psychopathie zich in vorige levens demonisch heeft uitgeleefd en nu tijdens het natuurlijk éénzijn met de vrucht in de moederschoot de stelsels van het nieuwe lichaampje ongewild en onbewust verwingt, zie artikel 'Psychopathie' op rulof.nl) die zich in levens en levens en levens heeft uitgeleefd, en het natuurlijke éénzijn met de vrucht heeft overschreden? En nu komt dat weer wakker en wringt elk fundament van die tempel uit de voegen, en verscheurt het eigenlijke natuurlijke beeld, die dan de mens heet; een normaal gezicht, een normaal gelaat, een normaal natuurlijk gevoelsleven. Dat is psychopathie.

Hoe diep is nu een psychopaat? Mijn god, mijn god, hoeveel duizenden levens zal dat leven nu hebben en achter zich hebben, de één na de ander kapot, kapot, kapot, kapot, totdat je geen normaliteit meer bezit. Je hebt een scheef oor, scheef gelaat, een verwrongen oog, een verwrongen gestalte. Wie kan mijn hand door te denken verwringen? Geen mens. Dat kun je wel zelf doen. En dat gebeurt dan als je terugkeert naar de aarde, in die eerste toestand, wanneer je een weefsel kunt, ffft, opblazen.

Wat had u, dame?

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof, een zuster van Rosenburg die heeft verteld dat het heel dikwijls gebeurt dat krankzinnigen die daar zijn, net even voor hun dood normaal worden.'

Ja, een krankzinnige, maar geen psychopaat. Die zijn er weinig.

(Mevrouw in de zaal): 'O.'

Kijk eens, een krankzinnige wel, want een krankzinnige is bezetenheid, dat leest u in 'Zielsziekten'.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja ja.'

Maar een psychopaat, die kan ook nog, tijdens het sterven kan dat een menselijk, kinderlijk gevoelsleven worden. Dat gelaat kan veranderen, alsof je zegt: 'Kijk eens, kijk eens, wat verandert dat; het is net een klein kind.' Dan komt er een leven omhoog waarin dat kind kind was, jazeker.

(Mevrouw in de zaal): '...een ... hoe moet je dat noemen, ... (niet te verstaan), vrouw die was negentig geworden, krankzinnig, en die kreeg bezoek van iemand en die maakte mee dat ze heel normaal werd. En toen zei die dame: 'Wat is dat prettig dat ik nou normaal met je kan praten.'

Ja, ik heb een diagnose moeten stellen, in 1937, '38. Ik kom bij mensen, hadden ze ook een psychopatisch kind, toen zegt die dame tegen mij: 'Meneer Rulof, het gaat zo prachtig.' Ik had ze niet in behandeling, ik kwam er langs. Zegt die man: 'Ga eens kijken.' Ik kon er niets aan doen. Hij zegt: 'Het gaat goed. Het gaat heerlijk vooruit.' Ik zeg: 'Ja.' Moet ik ze nu vertellen dat de dood bezig is?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, dat was toen ook het geval.'

Het duurde nog vier maanden, toen konden ze het kind begraven. Maar de overgang veranderde al het gelaat. Moet u eens nagaan hoe wonderbaarlijk natuurlijk; overgaan, verdergaan is evolutie, is verandering. En door die verandering, de 'kist', kwam het leven terug in een incarnatie waarin het leven bewust was, want in die honderdduizenden levens bent u niet altijd psychopatisch geweest.

In Amsterdam hebben ze meester Zelandus verteld ...

(Tot iemand in de zaal): O, ik geloof dat u dat was nog, meneer Bouma. Was u erbij?

Toen hebben ze meester Zelandus verteld, hij zegt: 'Nu ...'

(Tot meneer Bouma): Ja, u was het, nu weet ik het.

Hij zegt: 'Nu kunnen wij niet meer krankzinnig worden noch psychopatisch, nu we dit allemaal weten.' Is dat zo?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Mevrouw, daar staat u nu nog voor, voor de psychopathie. Wat weet u? U hébt dit bezit nog niet. Als u zich nu dik wilt maken en u wilt kosmologie bezitten, dan garandeer ik u dat u in vijf maanden volkomen van de kaart bent. Wij hebben de bewijzen. En toen nam hij een mens. Hij zegt: 'Wil ik u het bewijzen?' Hebt u meegemaakt. En toen ging hij naar Frederik, de mens die voor Frederik wilde spelen, en toen hadden we het bewijs. Is het niet zo,

Kees? Toen zegt hij: 'Dat kan mij niet gebeuren.'

Meneer, stap eens in mijn leven, en u bent, over veertien dagen bent u volkomen groggy. Garandeer ik u. Ga eens beleven wat ik beleef. Moet u alles maar eens meemaken. Bent u, in een week bent u van de kaart.

Hij waardeert nu wat we krijgen. Hij is degene die het meest kan beleven en voelen, wat hij nu krijgt. Is het niet waar, meneer Koppenol? Ik wilde dat u allemaal eens even goed gek werd, dan wist u hoe machtig de meesters zijn; en hoe wonderbaarlijk het is om in deze toestand nuchter en duidelijk nog te kunnen blaffen als een hond, als een kip, meneer De Wit: Waf! We hebben geblaft zo-even, meneer Heuvel. Als u dat nog kunt, bewijst het nog altijd dat u bij het normale behoort, want in onze maatschappij lopen mooie hondjes. Als u de hond nog hoort blaffen ... Meneer, is het waar of niet? Maar die hond die hoor je niet eens meer. Je hoort geen gekakel meer, hanen zijn weg, kippen zijn weg, varkens zie je niet meer; niets meer in de maatschappij. Alles lost op, is het niet zo, meneer? Je hebt wat moois beleefd, niet? Om er niet meer aan te beginnen. Maar een mooie wijsheid. In één week maak je een vordering van duizend jaar. Is het niet zo? Maar het gevaar ... Je kunt het niet doen, je mag het niet doen. Waarom? Je verliest uzelf. En dan wordt u psychopathisch, dames en heren.

Als u normaal wilt blijven ... Ik krijg toch al zoveel op mijn dak, want mijn leer is hártstikke gek. Er gaat zo ontzagwekkend veel over mijn hoofd. Maar het zegt mij niets. Als ik nog normaal ben, en u kunt mij betrappen hier, denk ik: nu wordt het bar. Daarom blaf ik zo nu en dan, maar dan hou ik u weer een beetje op aarde. Want ik denk: veronderstel dat er eens één aan de ren gaat. Want dan is Jozef Rulof immers aan de ren? En dan zijn we weer halfbewust.

Wat had u, dame?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik had een vraag. In 1944 zat ik in de ... en het was een publieke vrouw ... was al wat ouder ... Nee, maar nu was er een vrouw en die ... die lag op bed ... en die vrouw die was zover heen, dat ze mocht eens een dagje naar huis en die is teruggekomen, en die was totaal van de kaart. We hebben haar met vijf naar binnen moeten dragen. Maar die vrouw, wanneer ze naast mij of bij mij was dan was ze totaal rustig, ik kon alles met haar doen. En zo gauw waren haar dochters bij haar of schoonzussen of zusters, nou, ze was niet te houden. Ik moest ook overal mee naartoe. Ze riep mij overal bij de naam. Maar vlak daarvoor, toen zag ze mij niet, toen schreeuwde ze nog.'

U was van gevoel tot gevoel één. Nu kan de gevoelsmens ... Waarom? Ik had een krankzinnige, een overspannen mens die niet meer wist wat hij deed, die had ik in twee seconden tot rust. Ik zei niets. Ik dacht alleen maar.

Daar klampte ze zich aan vast. Maar een dokter kan dat niet. Een dokter heeft geen houvast met die mensen. Die willen ze dáár maar heen hebben, en ze moeten daar helemaal niet naartoe. Ze moeten liggen, laten liggen, laten liggen. Willen ze maar: in beweging, in beweging ... shocken, en slapen, en dit en meer ... Ik zeg: 'Dokter ...' Een andere dame: een slaapkuur van zes dagen. Ik zeg: 'Dokter, nou zult u eens kijken wat u klaar hebt gemaakt.'

(Mevrouw in de zaal gaat verder met haar verhaal.) 'Ik kon uren wandelen in de tuin en ik deed alles met haar, maar zo gauw zag ze een dokter ...'

(Jozef gaat verder.) 'U vermoordt het innerlijk omdat u nu het innerlijk ook nog het gevoelsleven ontnemt, het éénzijn met het organisme.' Dan krijgen de mensen momenteel een slaapkuur. Eén op de miljoen die er iets aan heeft, de rest vliegt als een vleermuis tegen de muren op van het organisme en kunnen niet terug in dagbewustzijn, omdat er een narcose, een bewuste narcose het lichaam en de geest heeft gescheiden. Maar de geest blijft wakker en kan niet terug in dat organisme omdat alles is verlamd. En nu krijg je meer afbraak dan opbouw. Ook iets, daar zijn ze ook mee aan het zoeken, met een opgelegde slaap. Een slaapkuur noemen ze dat; van de wal in de sloot. Er zijn enkele mensen ... Een koe kunt u dat geven, maar een koe is geen mens. Dokters heb ik door de meesters de raad kunnen geven. Hij zegt: 'Ik begin er nooit meer aan, want één op de duizend die er iets aan heeft. De rest krijg je terug met een kapot zenuwstelsel.' Dat zegt de dokter zelf.

En van shocks komen ze ook terug omdat ze weer het gevoelsleven niet kennen. Ze weten niet hoeveel dat de zenuwen, hoeveel dat gevoelsleven, hoeveel dat de hersens kunnen verwerken door een shock, ze weten het niet. Ze kennen het bewustzijn niet van de stelsels. En het ene, meneer, willen ze tot slapen brengen en tot rust, en het andere maken ze wakker. Dat is waar.

Dames en heren, heb ik u een kleinigheid mogen geven, vanavond?

(Zaal): 'En of.'

Dan dank ik u, en tot de volgende week.

(Er wordt geklapt.)

Donderdagavond 17 januari 1952

Goedenavond, dames en heren.

(Zaal): 'Goedenavond.'

Ik heb hier voor het eerst: 'Russische wijsheid. Radio Moskou heeft bekendgemaakt dat Russische geleerden bewezen hebben dat de maan langzaam maar zeker afbrokkelt ten gevolge van botsingen met meteoren.'

Dit is natuurlijk kletspraat, want botsingen ... als hier op de aarde iets botst – ik snap die geleerden niet, ik begrijp die mensen niet – als hier op de aarde iets botst dan houdt de aarde dat vast, dan zou het terug moeten springen, maar dat gebeurt niet. En nu schrijven ze hierin dat op de maan door meteoren, die komen op de maan terecht en dan brokkelt er iets af ... Waar gaat dat stuk naartoe? De maan heeft nog aantrekkingskracht, zeggen ze zelf, want wanneer je met een raket door de ruimte gaat, dan zal de maan je wel weer aantrekken. Dat kan niet, want de maan lost doodeenvoudig op. Dat wil zeggen: langzaam maar vermolt alles. En dat duurt nog miljoenen jaren. De maan is stervende. De geleerden weten nog niet waarom de maan stervende is. Als de geleerden dit konden aanvaarden, stonden ze open voor de macrokosmos. Maar ik krijg hier van geleerden gelijk.

Er staat meer: 'Telkens wanneer een meteor met de maan in botsing komt, neemt deze een deel van de substantie van de maan mee de kosmische ruimte in.' Dat bestaat niet. Maar nu komt er nog: 'Professor Nikolaï Fortsjikev,' is dat goed Russisch? Fortsjikev, ja, we zullen hem maar een naam geven, 'heeft vastgesteld,' (mevrouw zegt iets) wat zegt u? Fortsjikèv, 'dat de planeten Jupiter, Saturnus, Uranus en Neptunus alleen uit gas bestaan, voornamelijk waterstof, en niet, zoals tot nu toe werd aangenomen, vaste lichamen waren, omgeven door een dichte atmosfeer.'

Dus, meneer, u weet iets van de kosmologie af. Dat heeft meester Zelanus al voor vijf jaar terug in *Diligentia* verteld. Langzaam maar krijgen we weer gelijk. Sommige planeten dat zijn gasbollen, en die hebben geen leven. En dan moet u straks 'De Kosmologie' eens in handen hebben. Waar krijg ik al niet op gelijk, meneer? Op honderdduizenden dingen krijgen de meesters gelijk, hun woord is wet. En die wetten die heb ik gezien; ik sta ervoor in met mijn leven.

(Jozef leest verder:) 'De geleerde V.N. Sukachev, weer een andere, Sukachev (Wladimir Nikolajewitsch Sukatschow, 1880-1967, Russische professor in de plantenwetenschappen), heeft voorgesteld, de bomen ...'

O, dat is weer wat anders, dat heeft niets met de kosmos te maken, hij heeft het nu over bomen.

Maar u ziet het, dat langzaamaan de astronomen tot ‘De Volkeren der Aarde’ komen, dat wil zeggen, daar staat er al iets van in, maar hoofdzakelijk tot de boeken ‘Het Ontstaan van het Heelal’. En als u later – dan gaan wij daar dieper op in – ‘De Kosmologie’ kunt lezen ... Laten we hopen dat het nog gebeurt in dit leven, in mijn leven tenminste, want dat kost eventjes maar een ton momenteel en die hebben we niet. Ja, tonnen genoeg, met haring en vis en alles, maar met centjes, ziet u? Dan zult u toch wel grote ogen opzetten, dames en heren, als u dat leest. Daar is de ganze macrokosmos tot de laatste cel ontleed, haarfijn, als kristal zo helder. Ja.

En hier schrijft dan de dame bij, mevrouw Era: ‘Bijgaand stukje las ik zojuist in ‘Het Vaderland’ (een krant),’ ik had het ook gelezen, “Russische wijsheid’ staat erboven, maar jij, Jozef, was hen lang voor.’

En ik kom uit 's-Heerenberg, houdt u daar rekening mee? Ik ben Jeus van moeder Crisje. Wat een bewijs voor de waarheid van de prachtige leer die wij mogen beluisteren.

Mensen, u begrijpt nog lang niet wat u krijgt. De meesters zeggen het zelf. Konden we maar boeken, boeken, boeken schrijven. Wat moeten we doen, straks ... ‘Het is niet meer nodig’, zegt meester Alcar, ‘anders schreven we duizend boeken.’ Want als het directe-stemapparaat op de wereld komt, dan heeft de aarde contact met Gene Zijde, en dan spreken de meesters, en dan wordt er gedictieerd. Hij zegt: ‘Waarom zouden we jou volkomen afbeulen?’ Ze hebben in de eerste plaats de centjes niet. Maar op miljoenen toestanden, voor problemen, nu hier, krijgen de meesters gelijk, en ze kunnen alles ontleden. Er is geen geestelijke geleerde op aarde die de meesters aankan.

De astronomen kunnen komen, de biologen kunnen komen, elke geestelijke faculteit, de godgeleerden, de theosofie, de rozenkruizers; ze kunnen komen bij de meesters. De theosofie, de rozenkruizers hebben geen contact met meesters die direct op die mens hebben ingewerkt, anders waren die mensen er. Er is daarin nog altijd gezocht.

Hier zeggen wij: zo is het! Meester Alcar zegt: ‘Zie je jezelf achter de kist? Jij leeft, ik leef, er is geen verdoemdheid. Sla dat uit de menselijke ziel.’ Konden we maar in de kerken praten, maar dan werd ik immers opgehangen? En dat houdt de evolutie – ik heb een brief hierzo, ik zal het u straks voorlezen – dat houdt de evolutie van de mensheid tegen, één sprong.

Veronderstel dat nu de hele wereld moest aanvaarden: ja, er is reïncarnatie. Je ziet je vader en je moeder terug. Nou moet u eens even stil blijven staan bij dit feit, dat u allemaal weet. Er is geen graf meer, dat zwarte pak gaat weg, die narigheid gaat weg. Wat is een mens niet bedroefd? In welke onbewuste wereld komt de mens niet als de mens de mens moet gaan begraven en je kent het leven niet? Nu staan ze daar ... Ik heb er van kind af, van kind af heb ik

erom gelachen.

Ik ging mee ... Later liep ik, als er bij ons één dood ging – niet alleen met Crisje of de Lange Hendrik, maar als er later één stierf - dan liep ik stiekem gauw het kerkhof op, en dan ging ik staan en meermalen zag ik diegene erbij, en dan stond ik te lachen en dan joegen ze me weg. ‘Dèn van de Lange Hendrik is weer aan het lachen’, zeiden ze. Ik kan er niets aan doen, dat is belachelijk. Nu is dat voor een mens die die wetten, die dat leven niet kent, is dat zo ontzettend hard. Dan zeggen ze: ‘Wat een schoften zijn het toch, ze hebben niet eens ontzag voor een lijk.’ Maar mijn lieve god, dat is geen lijk. Ja, dat is een lijk, maar de méns is geen lijk. Wat weten wij? Wat hebben we gekregen?

(Meneer in de zaal): ‘Mankeert er nog wat aan, meneer Rulof?’

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘Mankeert er nog wat als ze zich nu begeven op het gebied van de vaderlijkheid en moederlijkheid der planeten? Dan verklappen ze de boel helemaal dat ze uit de boeken ...’

U krijgt openbaringen momenteel in Diligentia. Maar welke lezingen van die vierhonderd lezingen die meester Zelanus heeft gegeven, over de kosmos zo nu en dan ... Altijd ... en pakt hij daar een beeld en daar een beeld, hij zegt: ‘Nu lijkt kosmologie ontzettend moeilijk. Dat lijkt zo, maar dat is niet moeilijk.’ Hij zegt: ‘De lezingen die wij hebben gegeven die waren veel moeilijker dan nu kosmologie.’ Want nu is hij in zijn leven. Nu is hij de kok.

Om een lezing te geven, hier en daar een hap uit, en daar een wet en daar een wet, om dat bij elkaar te brengen ... Hij gaf u honderden taferelen, en daardoor bouwde hij een wereld op, maakte die wereld af, ging die wereld ontleden, bracht het tot de mens, had het over vader- en moederschap, had het nog over liefde en dan kwam er een enorm slot. Moet je die lezingen maar eens beluisteren, daar zitten duizenden problemen in. Hij maakte er een geheel aan om de mens weer iets te geven. En nu kan hij zijn hart ophalen, nu kan hij kosmologie geven. En kosmologie, dames en heren, dat leeft in ons. Dat is niet zover weg, want dat universum is helemaal niet zover en zo diep; dat leeft in de mens.

‘Indien dit,’ schrijft u nog, ‘in één van je boeken staat,’ in ‘Het Ontstaan van het Heelal’ staat het al enigszins, ‘zou ik graag naar de krant gaan.’

Maar dat helpt u niet. Ik heb het net met een meneer, en die is bij Philips (groot Nederlands elektronicabedrijf) geweest, en hij was met de geleerden bezig, en hij vroeg mij in die tijd: ‘Kóm, meneer Rulof. Ik heb het over u.’ Ik zeg: ‘Goed, ik kom, maak maar een avond gereed.’ En dat ging niet door later. Hij zegt: ‘Ze zijn het niet waard.’ Dan praat je, praat je, praat je ... Ik kom met kosmische wijsheid, ik zeg dit en ik zeg dat, de meesters spreken; zulke

enorme openbaringen, en de mensen die kennen het niet, dus het dringt niet tot ze door. Ja, als het zover is, dan zeggen ze: 'Goeie genade, wat was dat voor iemand?' Ja. Maar dan ben ik het niet, dan zijn het de meesters.

(Jozef leest verder:) 'Vergeef mij, Jozef, maar ik moet je dit laten lezen.'

Ik had het ook gelezen. Ik dank u hartelijk.

U ziet het, dames en heren, Jozef Rulof zegt, en dat ging op die morgen: 'Honderden planeten zijn gasbollen. Dat zijn lichamen als uw plantje in het aquarium', zei meester Zelanus. En nu moeten ze ons gelijk geven. Ja.

Ik heb hierzo: 'Verleden week heeft u ons een verklaring gegeven van de mens die blind geboren is, waarvan wij een machtige verklaring mochten ontvangen. Dit was een geestelijke uiteenzetting waarvoor ik u zeer, en meester Alcar, dankbaar ben. De Bijbel zegt hiervan in Joh. 9: 'En voorbijgaande zag hij een mens, blind van de geboorte af; en zijne discipelen vragen hem, zeggende: 'Rabbi, wie heeft er gezondigd, deze of zijne ouders, dat hij blind', zie je, daar heb je al erfelijkheidskwestie, 'dat hij blind zoude geboren worden?' Jezus antwoordde: 'Noch deze heeft gezondigd noch zijne ouders, maar dit is geschied opdat de werken Gods in hem zouden geopenbaard worden.'"

Maar wie begrijpt dit?

(Er wordt even door elkaar gepraat.)

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof, doordat de mens door het lijden hogerop komt.'

Ja, maar ik vraag u dat, kijk, wie begrijpt dit van de katholieke kerk of het protestantisme, welke protestant begrijpt dat? Kijk eens, want Christus hebben ze zoveel in de mond gelegd, want dan kunt u wel aan het wegnemen blijven. Hier zegt Christus weer, dat is Christus: 'Opdat de werken Gods in hem zouden geopenbaard worden.' Door een pak slaag? Door vernietiging? Door blind zijn? Is dat Christus' woord? Moet Christus met dát naar de aarde komen: 'Je wordt kapot geslagen, je zult blind zijn, je zult door kanker en tbc en lepra en cholera vergaan, of je leert God niet kennen, of God kan zich niet in je openbaren'? Dat heeft Christus niet gezegd. Maar zo zijn er duizenden en duizenden gezegden in de Bijbel, die hebben ze menselijk in elkaar gezet. Hoe kan een Goddelijk Bewuste zo iets zeggen? Hoort u dat van meesters die in het licht zijn? Is dit een liefdetaal, dit? Moet een mens waarachtig eerst honderdduizendmaal stoffelijk vernietigd worden, en kunnen dan eerst de goddelijke openbaringen in een mens ontwaken? Hoe kan dat? Wie heeft dit geschreven? Wie heeft dit gezegd? Christus weer? Zo heeft men Christus dingen op de lippen gelegd, dat wijst pertinent naar haat, hartstocht en onbewustzijn. En wilt u aanvaarden dat Christus een onbewuste was?

Dan zegt men, als wij eens even scherp op die wetten ingaan, zegt men van ons: wij zijn zo hard. Je moet het nog zachter doen, je moet niet zo scherp zijn

en de zaak niet belachelijk maken. Wie maakt hier de Christus belachelijk? Dit is de Christus belachelijk maken, maar de mens niet eens, maar hier maken ze Christus mee belachelijk.

Net als dat verschrikkelijke Gethsemane: ‘Laat deze drinkbeker aan Mij voorbijgaan.’ En Christus lag daar heel ergens in de ruimte, in dat Gethsemane. Het is nacht, niemand is er om Hem heen. De apostelen, die over Hem moeten waken, liggen in slaap. Maar Hij heeft dat gezegd: ‘Laat deze drinkbeker aan Mij voorbijgaan.’ Niemand was erbij, maar Hij heeft ... Wie heeft dat gehoord? Waarom zeggen ze dat? Wie geeft hun het recht om zo over Christus te praten? Ziet u? Moet u eens aan Gene Zijde komen, moet u de meester zien, hoe ontzagwekkend ... Merkt u het niet, als meester Zelanus het over Christus heeft dan is het of de ruimte in hem komt, dan krijgt hij een kracht en hij zegt: ‘Ik zou die hele wereld willen de nek omdraaien, de geestelijke nek. Als je ziet en hoort’, zegt hij, ‘hoe dagelijks nog die machtige Christus verkracht, bezoedeld wordt, en gekruisigd wordt, door de Bijbel.’ Juist door de Bijbel, dames en heren. Het is mijn werk niet, maar ... Nu hebben ze weer een nieuwe vertaling gegeven. Twintig jaar aan gewerkt. Een nieuw nootje is er niet in. Een nieuwe weg? Nee. Het zou nog duidelijker worden voor de mens.

Nu moet u eens nagaan – begrijpt goed, mensen – u krijgt hier een leer, die krijgt de mensheid eerst over honderdduizend jaar. Maar elk mens, elke geleerde moet dit straks aanvaarden. Als u de boeken niet aanvaarden wilt ... Wat daar in staat, dat zijn wetten. Die meesters hebben gelijk. En als ze mij niet achter de kist hadden gebracht ...

Van de week stond er iets in de krant, die mensen – o, hier, in ‘Vizier’ kunt u het ook lezen – een stelletje yogi’s, één staat er op zijn hoofd, uren en uren, een ander die prikt zich met dingen in zijn lichaam, die zijn volkomen weggeprikt, bijna; en die yogi’s willen bewustzijn krijgen. Hoe makkelijk krijgt u het dan niet? Allemaal afbraak. Ze hebben jaren ... Jaren hebben wij gedacht dat het in het Oosten leefde, dames en heren, maar daar leeft het niet. Het Westen bezit het nu. Het Oosten is niet zo bewust. Ze kunnen een kuur ... Een goeie yogi die kent de wetten van het lichaam. Uittreden kunnen ze niet, maar ze kunnen zich laten begraven. U hebt maar ‘Geestelijke Gaven’ te lezen. Maar kosmisch bewustzijn? Nee meneer, dat hebben ze niet. En wij kunnen het niet kwijt.

(Meneer in de zaal): ‘Meneer Rulof?’

Ja, wacht, ik kom direct bij u.

‘Jezus antwoordde: ‘Noch deze heeft gezondigd.’ Ziet u, heeft die man ... “Noch deze heeft gezondigd, noch zijne ouders.” Dus die waren volkomen rein? O, als je daarmee begint, dames en heren, dan – en Christus erbij – dan

moet u eens kijken wat eruit komt. Och och och och, achter de kist moeten ze het goedmaken. “Dit is geschied opdat de werken Gods in hem zouden geopenbaard worden.”

Omdat je eerst blind geslagen moet worden, je moet eerst volkomen kapot, lichamenlijk afgebroken worden. Dan staat momenteel een dokter die een mens helpt van tbc af, en kanker, nog hoger dan de Christus? Ga maar door. Is dat zo? Begrijpt u dit?

We hebben hier Bijbelkenners onder, ouderlingen, eentje, een hele grote, een jongen die de wereld afgezwakt heeft en aan Japanners en Chinezen, mohammedanen en alles, over de hele wereld gevraagd heeft: ‘Wat weten jullie van God?’ En dan komt er hier van ons één, die komt bij hem en, zegt hij: ‘Dan zal ik je God wel sturen. Lees dat maar.’ Toen zegt hij: ‘Mijn god, mijn god, de hele wereld heb ik afgezocht.’ Geschreid, geschreid, geschreid. De smart van de mens die wil weten, kent u die? De pijn? Ik heb hier mensen onder zitten die in de gevangenis bewustzijn kregen en gingen voelen dat er meer was dan dat, en die zijn dankbaar, die begrijpen het. Maar de smart van een ziel, van een mens die God zoekt en God wil leren kennen en de hele wereld overzwakt en Hem niet vindt en niet leert kennen ... Er zijn honderd-duizenden goden; er is er maar Eén en die Ene die is echt!

Ik had meester Alcar met een knuppel van me af geslagen indien hij met dergelijke verhaaltjes was gekomen. Waar heb ik dat vandaan? Dat moeten ook levens zijn. Ja, wij waren in Egypte al bezig, maar in mij leeft het gevoel, als kind, en dat weten we nu, het is eruit gekomen. Maar dergelijke dingen, ik begrijp niet dat die mensen niet willen denken.

Meester Zelanus had het van de week in Amsterdam. ‘U kunt niet denken’, zegt hij tegen de mensen. Ze vonden het een machtige avond, prachtig. Wat zat daar weer in, ik kan het niet zo. Hij zegt: ‘Ik moet u leren denken. Ik heb het over kosmologie. Ik heb het over ...’ Ze hebben het over hier, ze hebben het over daar, ze hebben het over dit. Maar u kunt niet denken. U denkt altijd om de zaak heen. U komt er niet door. En toen gaf hij het beeld hoe u aan Gene Zijde leert denken. Is dat niet machtig? Maar hoe doodeenvoudig is het. Men wil maar naar die ruimte, men wil naar God; en wij kunnen niet denken.

Kon ik de school maar ... maar dan had ik u ’s morgens, dan had ik u ’s middags en dan had ik u ’s avonds nodig. Kon ik die school hier maar opzetten, dan zoudt ge eens zien, mensen, wat u veranderde in één dag. Dan had ik u tenminste onder handen. En dan is het niet meer: ‘Maar, maar, maar, maar ...’ dan is het alleen maar: ‘Ja.’ Elk woord is wet. Als ik één keer ‘maar’ had gezegd, stond ik voor tien jaar stil bij de meesters. Ik heb nooit ‘maar’ ... ‘maar’ heb ik nooit uitgesproken. En u loopt er dag en nacht mee. Net als

dit. Ga de Bijbel eens lezen en leg de boeken er eens naast, dan geniet u van de Bijbel. En dan kunt u precies de ware Christus eruit halen, en dan spreekt Hij anders voor u. De Bijbelkenners, die jongens die genieten zo ontzagwekkend momenteel van de Bijbel omdat ze daar twintig boeken naast hebben liggen. Ziet u? Maar dat weet u.

Ik heb hier: 'Meneer Rulof, tot hoe oud gaat een kind naar de kindersfeer?'

Van wie is dit? Waar bent u?

Mevrouw, als een kind naar de kindersferen gaat ... dat kan in zeven minuten gebeuren, zeven uur, zeven maanden. Wanneer een kind bezit heeft, dat wil zeggen, de eerste of de tweede sfeer, u voelt wel, dan is dat kind, wanneer het vrijkomt van 'de kist', geen kind meer, maar een mens, en een mens is het ook niet, maar het is een graad van leven, waarin God Zelf leeft. Wij zijn goden. En wanneer dat kind daar aankomt ... U kunt het lezen in de drie boeken 'Een blik in het hiernamaals', in II en III. Ik heb daar mijn eigen kind gezien en in de handen kunnen nemen. Toen zegt meester Alcar: 'Over korte tijd, ze kan het vlug doen, ze doet het langzaam ...' Maar dat kind was al geestelijk bewust aan het denken, want het is geen kind, het was een meester.

U hebt dat ook weer gekregen in 'De Kringloop der Ziel'. Toen meester Zelanus, Lantos Dumonché, geboren werd in China, toen stierf hij, eindigde het leven in de moeder. Hij sloot zich af en hij ging zo terug, en zo naar zijn sfeer; en toen was hij mens, toen was hij al volwassen. Want u kunt zo terugkeren, in slechts een miljoenste seconde, naar het volwassen ... dat heet het volwassen bewustzijn.

Ik heb dat beleefd, dame. Ik ben met meester Alcar door honderden en duizenden moeders gegaan. Toen moest ik leren en aanvaarden hoe de ziel naar de aarde ... door man en vrouw, vanuit de wereld van het onbewuste – dat is de wereld voor wedergeboorte – werd aangetrokken, en toen daalden wij met die ziel in de moeder af, en toen waren we zo klein als dat embryo is, zo nietig. Maar we bleven denken. Want je kunt toch niet als bewustzijn, groot kun je toch niet in dat cellentempeltje afdalen, waar uw cel leeft en bevrucht wordt, en gelijk ...? Die ziel kan al in mij leven, en in u al.

Want u denkt natuurlijk, u denkt vaak, de mens denkt vaak – daar stellen ze niet zoveel vragen over, maar dat zijn ook kosmische vragen – de mens denkt ... als u één bent, dan denkt de mens: Nu komt die ziel die we aantrekken. Wist u dat? Weet u dat? Maar u kunt al zeven jaar, mevrouw, onder de kracht van die ziel staan. U kunt nog meisje zijn, dan bent u al in contact met het moederschap, en dan trekt u ... dan wordt, dan is die ziel al gereed, die beïnvloedt u al, die geboorte is al bezig – ziet u? – jaren en jaren van tevoren, ligt al kosmisch vast, is die ziel al bezig. Dan komt het ontwaken voor de

geboorte. En dan voert die ziel, dat leven voert u onfeilbaar ook tot degene die u moet aantrekken, dat houdt ook (verband met en hoort) bij dat éénzijn van man en vrouw.

Dát is zo ontzagwekkend machtig, dame, en zo heilig en zo mooi, als u daar in komt. Als u samen, als man en vrouw, gaat beleven en gaat voelen, en gaat zien, gaat weten wat er nu gebeurt wanneer u het kosmische éénzijn, het scheppen en baren voor God beleeft. Dan kun je werkelijk op de knieën eerst gaan liggen en bidden, u gereedmaken voor de goddelijke splitsing, want dit is het.

Als we de tempel krijgen hier op aarde dan ga ik u dat allemaal leren. En toen zei Abraham ... hoe heette die ander, die ene, die vrouw? Die was 194 jaar, en toen baarde ze nog zeven kinderen ... 'Als je in die liefde loopt ...' Ik wou zeggen 'Frederik'. 'Als je in die liefde loopt', zegt Frederik, 'nu begrijp ik waarom die Eva van Abraham op 190-jarige leeftijd nog een kind kreeg.' Want in deze liefde ben je niet oud, wil hij zeggen. En God kan alles? Neen, dan kan de mens alles, dan ben je één.

Maar een kind, dame, waar het u om gaat, die gaat dus naar de sferen, blijft daar een tijd en naarmate er gevoel en bewustzijn is, ontwaakt dit leven. En wanneer een kind, mevrouw – nu moet u eens luisteren, moeders en vaders – en wanneer een kind geluk bezit ... Want een kind bezit altijd geluk, een kind leeft nooit in het schemerland en nooit in het land van haat. Of het gaat terug naar de aarde of het gaat regelrecht door naar de eerste, tweede, derde sfeer. En wanneer nu de moeder maar een klein beetje verschillend afstemming heeft op het kind, kan haten en brutaal is en snauwen en grauwen, dan wordt dat kind al uit uw omgeving gehouden, want die moeder die daar dat kind opwacht en verzorgt, staat honderdduizend maal boven de moederliefde van de aardse mens.

Als u nu een heerlijk uitdijend gevoel geeft aan uw kind, maar niet trekt ... Als u maar even gaat denken: 'Ik moet mijn kind terug', kan dat kind al niet bij u komen, want dan houden ze het al weg, want dan gaat u dat kind leegzuigen. Omdat u van het kind houdt, zuigt u het kind leeg. Want dat kind is uw kind niet meer daarzo, hierzo, en daar niet meer. Hier nog wel, maar dáár is het een goddelijke zelfstandigheid, een God. U kijkt naar kinderen, maar het is een godheid met een eigen zelfstandigheid en een wereld en bewustzijn. Nu wordt toch wel eventjes een kind anders.

En dat had ik nu zo graag in mijn leven gehad, dat kind alles te geven, boven mij uit te laten stijgen, een vriend te zijn, een kameraad, een meester. Maar geen vader; dat had ik onherroepelijk ontnomen. Want door vader- en moederliefde hebben de mensen het universele contact en bewustzijn volkomen gesmoord, is dat niet zo? Omdat u vaderlijk en moederlijk ontzagwek-

kend liefhebt – dat moet u – maar u moet de ruimte kennen, overgeven, u weet: uw kind gaat door, u ziet uw kind terug, maar achter de kist is het uw kind niet meer. U staat voor uw kind, en zij staat ook zo voor u. Ik stond voor mijn eigen kind, en kon ik, in dat leven mocht ik afdalen. Ik denk: Goeie genade, wat gaat hier gebeuren? En toen kwam er: ‘Vader, ik ben even ook uw meester.’

Ik zeg: ‘Ja, dat zie ik.’

Ik had een vriend, Gerhard de koetsier, kende ik al jaren, in ‘Zij die terugkeerden uit de dood’. Toen stonden we voor elkaar, ik zeg: ‘Gerhard, nou moet je me nog eens vertellen wat je op aarde verteld hebt, met die stok op die kist van jou: boem, boem, boem, boem.’ De tranen liepen over zijn wangen, alleen al omdat die man nonsens had gemaakt: boem, boem, boem. Hij klopte. ‘Haha’, zegt hij.

‘Paulus Pielus’, scholden ze mij uit aan de garage. Maar die ‘Paulus Pielussen’ die komen er vandaag of morgen. Als u daar bent en uw leven is gegaan, uw vader en moeder; het zijn kinderen, maar het zijn zelfstandigheden, wij moeten ze loslaten, ziet u? Die armoedige gevoelens van ons die moeten eruit, die moeten er niet uit, die moeten universele ruimte krijgen. Is het niet machtig?

Wie kan u dat geven? De Bijbel? Ja, als Christus werkelijk spreekt dan hebt u die universele liefde. Elk woord van Christus – nu komt het – is dogmatisch verstoffelijkt. Er is bijna geen goddelijke kern meer door Christus te vinden. Als Hij zegt: ‘Ik en Mijn Vader zijn één’, maar dan ga je eerst door de kerk, ziet u? En wat blijft er nu weer van over? Het zou armoedig zijn.

(Jozef leest nog.) ‘En als zij die leeftijd bereiken, waar gaan ze dan heen?’

Dan gaan de kinderen naar hun eigen afstemming. Ze komen in de sfeer waar rust is, een ijle toestand. Als u dat ziet, dame, dan schreit u zich leeg; dan kunt u spreken: daar is het heilig. Maar dat is machtig, om in een sfeer te zijn waar geen stoornissen binnen kunnen dringen, geen denkkraft. Want naar het bewustzijn van de kinderen is die sfeer mild. Ze liggen niet in babymandjes. Kan ik u machtige verhalen van vertellen, laat ik u vanavond nog schreien. Moet u zien hoe een kind daar leeft. Er gaan vaak moeders ook naartoe, moeders die enorm zijn geslagen door het verlies, die treden in gedachten ... Kwamen ze terug bij mij en zeiden: ‘Meneer Rulof, ik heb mijn kind vannacht gezien.’ Ja, het kan. En dan zag ik in die aura dat het waar was, en dan hadden ze een gedachtenuittreding gemaakt. Maar ook weer: splitsing van persoonlijkheid, de helft in het lichaam, en zij eruit. En ik heb het gezien, het kind liep daar. Ik zeg: ‘Hoe was de sfeer?’ Kon ik dat controleren. Ze wáren er. En toen was de smart ... Ziet u, indien de moeder weer ... Die vrouw die was goed en prachtig, en indien het gevoelsleven zich afstemt

op de wereld waarheen het kind gaat, kan de moeder contact krijgen met het leven, want dát wil God; dat er begrijpen komt.

Maar nu staat u tégen deze dingen, u voelt wel, u bent nu niet te bereiken. Nu moet ... dat hele kerkse gevoelsleven moet uit u weg. Dat mag u behouden als u de reïncarnatie, als u de bewuste astrale wereld maar aanvaardt; krijgt u weer contact en kan het kind, kan de meester terugkomen met het kind en zeggen: 'Daar is mama.' Maar ze geven dat kind geen verdriet. Als er nu narigheid is en we hebben die afstemming niet, dan, geloof maar niet dat een meester daar, de moeder die dat kind verzorgt ... En wat is dat verzorgen? Dat is alleen maar praten, de wetten verklaren, zoals u het nu beleeft. Die brengen dat kind niet terug naar de aarde terwijl ze daar zien dat daar iemand aan het trekken is en dat niet kan aanvaarden. Ze behoeven niet te komen want u aanvaardt dat niet; dat is des duivels. Is het niet vreselijk? Nu is het, voor de katholieke kerk, het protestantisme is het contact van Gene Zijde, is er niet, ze weten het niet; maar als u het wel aanvaardt, dan is het ook nog des duivels. En dan moet de moeder ... Dat kind leeft niet dáár, dat kind leeft in dat graf, of waar dan ook. U kent die wetten wel. Vindt u dat niet, dame? Goeie genade. Ik snap niet dat de mensen dit nog, in 1952, kunnen aanvaarden.

Maar wanneer er nog een nieuwe vertaling komt van de Bijbel, dan, geloof maar dat er nog honderden miljoenen zijn die er nog bewust in leven en er voorlopig nog niet uit komen. Maar dat is heel eenvoudig. Want het universum is volgens menselijke berekening, de aarde dan, dertien, veertien jaar oud. Moeder Aarde is juist haar puberteitsjaren voorbij. Moeder Aarde krijgt – nu komt er weer een gek woord van Jozef Rulof – Moeder Aarde is juist bezig om verkering te krijgen. (gelach) Het is toch zo? Ze begint nu eens te kijken naar de ruimte, die haar zal beïnvloeden en zal baren. Als je in de Ruijterstraat komt, dan hebben ze: 'O, Moeder Aarde, die heeft verkering.'

Bent u nog niet gek, dames en heren, hier? Loopt u nog niet weg van mij? Als ik er één overhoud, ben ik al tevreden, als die ene natuurlijk de zaal betaalt, want anders gaat het ook niet. (gelach)

(Jozef leest nog): 'Als een kind overgaat, is dan hun kringloop op aarde volbracht?'

Dame, als een kind, als een mens naar Gene Zijde gaat en Gene Zijde bewust binnentreedt, is de kringloop der aarde volbracht. Komt u allemaal tegen in de boeken. Wanneer de mens nog terug moet, dan gaat ... direct bij het sterven lost het kind al op, lost de geest al op. Er hoeft geen meester te komen en er zijn geen lijkbidders en er zijn ook geen mensen die die ziel naar die wereld voor de wedergeboorte moeten brengen, moeten stuwen; dat gaat allemaal vanzelf. Er komt niemand bij, die geest lost op, verwaast, want

die wereld voor de wedergeboorte trekt de geest aan; doodeenvoudig. En dan gaat dat kind terug, misschien over vijf-, zeshonderd, zesduizend jaar, twintigduizend jaar.

Dames en heren, u hebt het over een week, en een maand, en een jaar, maar ... Er zijn er hier mensen die moeten terug naar de aarde. En als u straks terugkomt ... Dat was in het prehistorische tijdperk niet mogelijk, dan kon u geslagen en getrapt worden en gemarteld, onder de hete pek. En als u nu straks terugkomt, één van ons, die beleeft dan het paradijs, want de aarde krijgt ... – Moeder Aarde en haar kinderen – krijgt bewustzijn. Maar dan is er niemand nodig die dat kind moet halen, dame. Is de kringloop der aarde volbracht, dan gaat u door, dan gaat u bewust door. Een kind – nu moet u eens goed luisteren, nu komt er verschil – een kind, een baby, van één tot drie, vier, die zijn nog onbewust. Maar o wee, als een kind zes, zeven jaar wordt, en u krijgt al haat, en u ziet het karakter al, dan kunt u ervan verzekerd zijn – een jongen van tien, elf – dat die allemaal terug moeten, en het kwaad ligt er al dik bovenop, u kunt het al zien, want die heeft geen schemerland. Van veertien kan nog eventjes aan de grens van het schemerland zijn, dan kan men dat kind, als de baring komt, de puberteit ... Voor hier is de puberteit, is bewustzijn voor de ruimte. Als de mens, de geest het bewuste moederschap intreedt, noemen wij hier puberteitsjaren, maar dat is het ontwaken voor Gene Zijde; en met dat kind valt te praten, en dat kind kun je leren. Maar is er geweld in dat leven, dan voelt u wel, dat kind kan daar niet leven, en dat kan hier niet leven en daar niet, dat moet terug, naar de aarde terug om dat leven af te maken, want dit zijn ... Nu kunt u wel zeggen, een jongen gaat, zuiver door ziekte gaat een kind over, nou ook vele kinderen gaan door ongelukken over – nietwaar? – en dat zijn allemaal geboortes. Een geboorte die u met uw evolutie voor de één of andere manier verbindt.

En wat ik hier nu allemaal bepraat, dame, dat zijn allemaal boeken; boeken van vijf-, zes-, zeshonderd pagina's, wilt u één zo'n woordje, zo'n kleine vraag ontleden. U voelt wel, ik spring van daar naar hier, ik geef u het beeld erbij, dat is nodig ... Wanneer u dat nu kosmisch gaat ontleden, want daarin leeft de wet, niet hier, maar in de kosmos, dat wil zeggen: in die diepe evolutie voor de mens, daar leeft die wet in. Geboorte, wedergeboorte, vaderschap, moederschap, vroeg over, vroeg het aardse leven verlaten, of u wordt zestig, zeventig jaar.

Maar wanneer, dame, heb ik hier gevraagd, mevrouw, moeder, wanneer is uw leven voor de aarde al voorbij? Wanneer? Ik heb die vraag hier meermalen gesteld. Wanneer is het leven al beleefd voor een kind, voor de mens?

(Tot iemand in de zaal): Ja mevrouw?

(Mevrouw zegt iets, is niet te verstaan.)

Ziet u, daar heb ik het over gehad. Als het kind sterft twee dagen na de geboorte, dan is het leven al beleefd. U kunt nooit méér beleven en u eigen maken dan de geboorte voor het kind. Wij krijgen door de geboorte een hogere graad van evolutie. Wat u zich eigen kunt maken in deze ruimte, op aarde, ook al wordt u professor voor duizenden faculteiten, dan beleeft u en bereikt u niet zoveel, dame, meneer, mevrouw, dan de geboorte, in de moeder te komen, uit te groeien, uit de moeder te gaan en te sterven. Dat is het hoogste bewustzijn, en ziet u, voor de mens. En nu kunt u leren en leren en leren, en studeren en studeren en studeren. Daarom is dit zo machtig, omdat wij niet meer behoeven te zoeken. Ik nam geen theosofie aan en geen leer voor de rozenkruizers; als ik dit niet had, was ik er nooit aan begonnen, want in mij leeft iets; zij zoeken nog voor duizenden dingen.

Hebt u al eens gemerkt dat wij een toestand door de meesters zwak hebben ontleed? We kunnen het menselijk, lichamenlijk, geestelijk, ruimtelijk en goddelijk ontleeden. Hebt u dat ergens op de aarde kunnen lezen? U bent twintig jaar bij de theosofie geweest, gaven ze het u daar? Komen ze niet door, komen ze niet door.

(Mevrouw in de zaal): ‘Meneer Rulof, wat voor zin heeft het dan dat een kind wordt aangetrokken naar de aarde en na twee dagen weer doodgaat?’

Dat is een doodeenvoudige, reële evolutie. Kijk, ik zeg al: al wordt u zestig, zeventig, tachtig, en al bereik je kunst, en al bereik je dit en al beleef je dat; wij hebben nu – godzijdank – de mogelijkheid dat de meesters terug zijn gekomen en zeggen: ‘Pleeg geen zelfmoord want ik heb dat meegemaakt. Je gaat de grond in, je moet een rotting beleven, en een smárt en een ellende; doe dat niet!’ Dáár komen ze voor. En vanzelfsprekend de volgende rest. Maar nu kunt u astronomie, nu kunt u biologie ... u gaat nu de kennis van de aarde verstoffelijken, daarvan, de geboorte van de aarde, de uitdijingswetten, de verdichtingswetten, voor een bioloog, een geoloog. Een theoloog komt tot de ziel, tot het leven, tot de geest, nietwaar, tot God. U kunt zich nu een studie eigen maken, maar de geboorte zélf voor de mens voert u onfeilbaar tot God terug. Al bezit u de kennis van de ruimte en u doet er niets voor ... dan krijgt u immers geen wedergeboorte? En u gaat langzaam toch dóór God ... omdat die goddelijke kern – dat is het onfeilbare in de mens – omdat die goddelijke kern in ons leeft. Wij zijn goddelijke kernen. Eén mens is een goddelijke vonk, een goddelijke zelfstandigheid, die zelfstandigheid voert zich tot het Albewustzijn terug. Voelt u wel? Onfeilbaar vanzelf door vader- en moederschap. En wat is er nu gebeurd? Nu zijn wij aan het slaan en het trappen gegaan, we hebben ziekten opgebouwd, disharmonie geschapen, en nu hebben wij ons uit die goddelijke harmonie getrapt. En daarom heet het nu dat je tien-, twintigduizend jaar kunt wachten voor één geboorte. Maar in

die geboorte – voelt u? – daarin leeft, en bezitten wij alles, alles, alles van de ruimte.

Toen meester Alcar tegen mij zei ... hij zegt: ‘Als ik één mens overtuig, waarlijk overtuig van leven en dood en God, dan heb ik meer bereikt dan in al de jaren van mijn kunst’, en hij was Anthony van Dyck. En het is waar, dame, Rembrandt die kunt u in de sferen terugzien. Ik heb Rembrandt daar gezien. Ik heb velen van die grote meesters hier gezien. Hij zegt: ‘Had ik maar gehad dát en dit, dan had ik het nog anders gedaan.’ Zeker, wij kijken naar die schone dingen, het is iets van de mens om uit te beelden. ‘Maar, te wéten hoe ons leven is, dát zijn scheppingsproducten’, zegt meester Alcar als Anthony van Dyck en dat zegt Rembrandt, dat zegt Titiaan en Leonardo da Vinci en de groten, ‘dát is zo ontzagwekkend voor de mens, om dat te bepenselen, om dat te verstoffelijken, te ontleden, dat is het gezag van de ruimte, en het hoogste bezit voor de mens.’ En het is waar. Want alles blijft op aarde.

U zult eens kijken straks, wat de dominee, de godgeleerde, het genie van de wereld hier, wat dat genie achter de kist bezit. Wat zijn nu de genieën van de aarde? Nou? Die mensen worden geëerd en die worden gedragen, niet-waar? Maakt u het maar belachelijk. Er is zo’n jongen, zo’n soldaat is weer gestorven; hoe heet die man? Maken ze nog gauw maarschalk en dan gaan we maar. Nu moet je weten wat die man, die ziel, die geest op zijn geweten heeft. Die komt ... Adolf ... Is het een eer nu voor ons om groot te worden op aarde, voor de maatschappij, terwijl je weet dat je daar voor honderdduizenden – ja, ze komen er toch weer een keer – voor honderdduizenden eeuwen maken wij ons bewust kapot. Is het nu niet belachelijk? Wie kan ons nu aanvaarden en geloven? Waar gaan wij heen?

Maar wanneer u dit hebt, moet u eens kijken hoe u dan de maatschappij gaat zien. De mensen die hier komen, die zeggen: ‘Mijn hemel, mijn hemel, wat zijn de mensen dom.’ Maar dat wisten ze voor twee jaar terug ook niet. Ik dacht dat de mensen niets beleefden. Voor een tijd terug, zeg ik: ‘Ze leren toch niet, ik hou maar op.’ Maar ze leren ontzagwekkend veel, want dagelijks krijg ik het al. En al zijn het er maar tien. Nu eerst gaan ze zien hoe bekrompen de geleerden zijn. Ja, daar staan we.

(Jozef leest verder:) ‘Als ouders dat meemaken dat hun kind overgaat, is dat karma voor de ouders of evolutie?’

Ik geloof, mevrouw, dat ik die vragen beantwoord heb. Hebt u zelf nog een vraag?

(Tot de zaal): Hebt u nog vragen, hierover?

(Mevrouw in de zaal): ‘Heeft een kind daar het verdriet van overgaan?’

Nooit.

‘Dat wilde nooit naar de moeder terug?’

Nee, nee. Kijk, als dat, ja, even, dat gevoel ... Als u een kind verliest – laten we maar zeggen verliezen – dan heeft dat kind, dat kind gaat weg met uw beeld in zich, en naarmate ... En nu komt het: nu komt het in een enorme heiligheid, in een stilte, in een moederschap, in een ruimte. Ze vliegen, ze zweven, de meesters nemen ze mee, dat kind, en maken een vaart door de ruimte. Och, och god, mevrouw, in vijf minuten is dat kind in die ruimte al opgelost, en zal ... Is er werkelijke liefde en is het noodzakelijk dan gaat die moeder ook naar die moeder terug op aarde en zegt: 'Kijk.' En dan krijgt dat kind in korte tijd de verklaringen die u nu krijgt. En dan moet die moeder vertellen: 'Ja, dat is je moeder, maar ik ben je moeder en die is je moeder, en zij is je moeder, en zij daar.' En dan hebt u miljoenen moeders. Wij hebben miljoenen moeders gekend.

Ik sta hier als een man, maar ik ben duizenden malen, vanuit het oerwoud naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), moeder geweest, kinderen gebaard. Ik heb mijn levens gezien. En dan staat u daar niet zo vreemd voor, als je vijf, zes, zeven kinderen hebt. Dan krijg je universele liefde, universeel contact.

Voelt u, hoe machtig zuiver dit langzaam door het universum gaat? Kan er iets anders bestaan? Bestaat niet. Heeft dat kind smart; dat is in enkele seconden opgelost. Wanneer ze bijvoorbeeld aan het kind de werkelijkheid laten zien, dan zegt dat kind: 'Wat moet mijn moeder dan nog veel leren. Ik ben er al.' Als dat kind even gaat denken – zover is – en de moeder kan het terugbrengen naar de aarde, dan zegt dat kind: 'Wat kunnen mijn ouders van mij leren. Ik ben slechts zeven jaar.' Maar dat kind krijgt in vijf minuten een stof waardoor ze zeventienduizend jaren ouder wordt. U leert aan Gene Zijde in vijf minuten, wordt u honderdduizenden eeuwen in vijf minuten ouder.

Eén reis naar de sferen maakte mij honderdduizend jaar ouder. En nu heb ik de hele kosmos beleefd, dame. Ik heb honderdduizenden bewuste uittrekkingen gemaakt. Als u mijn 'Kosmologie' leest, wordt u angstig van mij – is het niet zo? – wordt u bang. U gelooft niet, mevrouw ... dan vraagt u zich af: 'Hoe kan Jozef Rulof nog hier leven?' En dat is nu mijn kunst. Zo nu en dan wil ik weleens tegen de muur op. Maar ik heb ook nog de kracht om me vast te houden. Maar als u 'De kosmologie' krijgt ... Als u die twintig boeken ... Mevrouw, dat zijn slechts kruimels met hetgeen, in vergelijking, de meesters bezitten, en wat ze mij hebben laten zien.

En nu Christus. En wat heeft Christus nu in de Bijbel verteld tijdens Zijn leven? Hij kon niets kwijt. Had Hij er nog, eventjes maar, er nog meer van gemaakt, dan hadden ze Hem vóór 33 jaar, vóór 20 jaar reeds vermoord. Voelt u dat niet?

Als ze nu momenteel hier in Den Haag, hier in Holland ... Ik ben de rebel

in Holland – ik weet het wel – er wordt van mij gescholden en geschreeuwd, ik ben van alles. Dan zeggen ze: ‘Dan moet je toch wel van steen zijn.’ Maar, mevrouw, ik hou van die scheldenaars. Ze zeggen mij niets. Ze doen mij ook niets. Ik houd het uit. Het is doodeenvoudig. Ik heb noch met lawaai noch met kletspraat te maken. Het zijn kleine kinderen. Maar was de maatschappij niet zover, och mevrouw, dan hadden ze me allang gestenigd.

Wat had Christus dan moeten doen? Nu nog een keer terug? Mevrouw, dat kan u het kind vertellen aan Gene Zijde, dat veertien dagen aan de overkant is en in handen van de priesteres, de meesteres, de moeder – ook weer moeder – want die moeder gaat beginnen: ‘Ik ken je, lieverd. Ga maar mee.’ En dan trekt, die moeder die trekt het kind in haar leven, waarvan zij moeder is geweest. Want u krijgt uw eigen contact, uw eigen leven, uw eigen bewustzijn te zien. Zou u niet denken, mevrouw, u hebt honderdduizenden, u hebt een miljoen levens gehad. Vijfhonderdduizendmaal bent u moeder en vader geweest. Waar leven al die kinderen van ons? En zouden er niet één, twee, drie aan de overzijde zijn, uit die en die tijd, in de eerste, de tweede of de derde sfeer, die dat bewustzijn reeds hebben bereikt? En die vangen ons op. En dan staat u toch wéér voor een moeder. En nu wordt het een universeel moederschap. En dat heeft Christus gezegd, maar dat begrijpen ze niet.

Nog meer vragen hierover? (Het blijft stil.)

Geen vragen?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Ja dame?

(Mevrouw in de zaal): ‘U zegt, als een kind twee dagen na de geboorte sterft, dat het dan tot hoger bewustzijn gaat. Geldt het dan alleen voor een normale geboorte, of geldt dat ook voor kinderen die in stukken en brokken op de wereld komen?’

Blijft hetzelfde. Kijk, wanneer een kind aan stukken en brokken ... Mijn kind is aan stukken en brokken uit de moeder gekomen. Ik stond daar te kijken, ik denk: O ja, dat is waar ook, daar ligt Gommel ook. Maar ik was zo weg. Ik kwam in dat sterfkamertje daarzo, en toen was daar een couveusekindje van vier en half pond. Het was juist gestorven. Ik heb nog nooit zoiets moois gezien, er waren een paar kaarsjes bij.

Maar mijn Gommel lag daar in zo’n tule, als een geslacht varken hadden ze Gommel in de hoek gegooid, want het was niet gedoopt, voelt u wel? Ik had die hele kerk daar wel eventjes in elkaar willen rammelen. Hoe ik me daar in heb gehouden weet ik nog niet. Meester Alcar bij mij. Ik heb het boekje geschreven, maar ... Het komen van Gommel, het sterven van Gommel, zo, de wetten ook ontleed, en het weerzien aan Gene Zijde; dat was een klein boekje. Hebben we nog eens geschreven. Ik geloof niet dat het uitkomt.

Maar we zouden er honderd miljoen moeders gelukkig mee kunnen maken. Maar dat kleine kind daarzo, dat was nog gedoopt, hè, vier kaarsen erbij. En ik keek zo naar die arme Gommel. Ik denk, ja – en daar was ik al aan het praten – ik zeg: ‘Je staat er niet best op.’ Maar dat had eens een andere vader moeten meemaken, daar, je eigen kind, schouders uit elkaar, beentjes hingen erbij. Ik zeg: ‘Maar, je hebt mijn snuit.’ ‘Ha, die Gommel’, zei ik, en ik ging weg. En toen heb ik dat kistje, heb ik fijn alleen onder mijn armen genomen, en toen ben ik met dat kistje naar de begraafplaats gegaan. Er was niemand. Ik had niemand bij mij. Ik had iemand mee kunnen nemen, maar ‘Doe dat niet’, zegt meester Alcar, ‘ga alleen.’ En toen heb ik het kistje zo meegenomen in een taxi. Toen kwam de lijkman. En op dat moment, toen hij, toen die man ... Hoe heet zo’n lijkman?

(Mevrouw in de zaal): ‘Een doodgraver.’

Een doodgraver. Toen kwam mijn zusje, Miets, die kwam, ze zegt: ‘Jeus, ik zal je helpen dragen, want ik heb Gommel al gezien.’ En toen kwam zus – want dat werd zwaar – toen kwam ze in me lopen, en toen ging het vanzelf. Toen zegt ze: ‘Zij komt bovenop mij te liggen, dat heb ik al gezien, want daar lig ik’, en die man heeft daar een grafje gemaakt, kwamen een stuk of tien, twaalf kindertjes in, ‘en daar komt Gommel.’ En toen zijn we dat daarna, zijn we dat gaan nakijken, en toen lag Gommel juist boven Miets. Ik zeg: ‘Dat klopt als een bus.’ En toen ben ik daar in trance gegaan, bij die ene man, en toen heeft meester Alcar in mij gesproken. Die man die stond te schreien. Een half uur duurde het.

Hij zegt: ‘Ik heb nog nooit zo’n begrafenis meegemaakt. Bent u soms die chauffeur?’

Ik zeg: ‘Ja, die ben ik.’

Toen zegt hij: ‘Och, meneer Rulof, dat is nou een begrafenis.’

Ik zeg: ‘Ja, het is mijn kind.’

Hij zegt: ‘Hoe bestaat het.’

Maar jaren, jaren daarna heb ik dat allemaal verwerkt; eerst in de sferen, toen terug. En toen de problemen.

Uw vraag: Als een kind uit elkaar wordt gescheurd ... Mevrouw, dat kindje van ons moest geboren worden, en de dokter moest dat met een tang doen, en met dit doen en met dat doen. U voelt wel, dat heeft er niets mee te maken, want de geest Gommel was al weg.

(Mevrouw in de zaal): ‘Dan was dat met Gommel een heel ander geval’, nee, ‘want die ging direct naar het hogere bewustzijn.’

Nee mevrouw, dat is voor elk mens precies hetzelfde, want u moet de geboorte beleven als een enige wet. Dus de mens die geboren wordt, die in de moeder leeft, voor die mens, voor die geest is de geboorte geboorte.

(Mevrouw in de zaal): ‘Maar, kan het dan ook geen karma wezen, dat het in stukken en brokken komt?’

Nee, dit zijn stoffelijke stoornissen. Neen. Dat behoorde bij de geboorte. Hoe kunt u nu, als iets reëel is, hoe kunt u daar nu een karma van maken? Dat bestaat niet. Dit was een doodgewone geboorte. En het kind was te groot, dus het kwam er levend dood uit.

Nu kunt u daar bij brengen: indien deze geest van dit kind – maar het blijft weer hetzelfde, want het wordt toch weer evolutie – terug moet naar de aarde, ziet u wel, dan blijft immers de geboorte de geboorte? Of u nu terug moet naar de aarde, of u gaat terug naar Gene Zijde, dat heeft met hoog en laag nu niets uit te staan, dit blijft de geboorte voor deze geest, een nieuwe reïncarnatie, een nieuwe stap. Want wanneer u dat allemaal beleven wilt, als u de eerste sfeer hebt, dan moet u moeder worden. Als u de wedergeboorte wilt beleven – en dat krijgt elk mens – dan gaat u in die geboorte over, u wordt geboorte, en dan komt u in de moeder. U wordt aangetrokken door mensen die voor zichzelf niets meer hebben aan te trekken – voelt u wel? – die vrij zijn om aan te trekken, die geen kinderen hebben, maar u kunnen aantrekken. Dat is er, anders konden die wonderen niet beleefd worden, want elk mens was als het ware bezet, kosmisch bezet. Wij hebben honderden kinderen te baren voordat we onze karmische geboorten klaar hebben gemaakt, vrij hebben gemaakt. Dus elk mens heeft zijn eigen zielen aan te trekken.

Maar er leven ook mensen op aarde die vrij zijn, die er gereed mee zijn, en die kunnen u aantrekken. En dan kunt u dit beleven straks. Als u dus aan Gene Zijde komt, en u wilt nog een keer terug, dan is het mogelijk dat een man en vrouw op deze wereld u aantrekken, en dan sterft u weer, want u kunt niet het nieuwe leven beleven, maar dan sterft u onherroepelijk in de moeder, vlak voor de geboorte, of zeven uur na de geboorte, dat kan nog uitlopen tot zeven weken, maar dan is het voorbij. De geboorte heeft innerlijk bewustzijn en stoffelijk bewustzijn. Dat wil zeggen: in de moeder leeft het kind, heeft het gevoel en leven, maar dat dijt nog even uit, en dan krijgt u nog een paar weken, een paar maanden te beleven. Zolang als de baring in de moeder heeft geduurd, kunt u nog even buiten de moeder om doorbeleven, maar dan verbreekt het koord en is de aura weg, en dan gaat die geest naar de plaats waar die geest vandaan kwam. Duidelijk? Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): ‘Meneer Rulof?’

Ja dame.

(Mevrouw in de zaal): ‘Is dit vanuit de eerste sfeer?’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Gebeurt dit alleen maar vanuit de eerste sfeer?’

Ja. Waarom? Waarom kunt u dat alleen maar ... En dan moet u nog, in

de eerste sfeer moet u al volkomen bewust zijn. Als u nu afstemming hebt ... u komt nu door uw liefde, door uw gevoel, uw goedheid, komt u aan Gene Zijde in de eerste sfeer. Maar dan wil dat nog niet zeggen dat u ruimtelijk moederschap bezit. Maar u kunt reeds afstemming hebben op de eerste sfeer, naar uw leven, uw persoonlijkheid. Maar de eerste sfeer is zo ontzagwekkend diep, dat u daar duizenden jaren voor nodig hebt om die sfeer nu in bezit te nemen. En wat is dat nu? Dan moet je alles, dit kennen. Die boeken daar, dat is nog niets. Maar dan gaan er honderdduizend boeken door u heen, en eerst dan komt u tot geestelijk moederschap, ruimtelijk moederschap. En eerst dan maakt u zich gereed om terug te kunnen naar de aarde. Is het niet eenvoudig? Want als je daar in de eerste sfeer komt en je hebt het bewustzijn nog niet, dan kun je immers niet aan geboorte denken. En het is geen genade, nee, u moet zelf die wet geboorte in u opbouwen, tot evolutie brengen, en dan wordt u geboren, u lost op. En dat is voor elk mens, voor iedereen, elke vonk als mens weggelegd. Dat krijgt u ook, alleen om de wetten Gods, bewust nu, vast te stellen, want wanneer zo'n ziel terugkomt, die blijven volkomen voor zoveel procent in de moeder bewust. En die storen niet. Want zij maken nu het groei-, de verstoffelijking, de uitdijing van het menselijke organisme ... zij beleven het ontstaan van de ogen, wanneer het licht in de ogen komt, wanneer het moederschap of het vaderschap gaat ontwaken. Want dat maak je mee, dan zie je hoe de weefsels zich pertinent tot schepping en tot baring verstoffelijken. Want dat is een oneindigheid die u beleeft in die negen maanden. Dat is zó ontzagwekkend, als u dat kent.

Meester Zelanus zegt: 'Ik heb het voor mijzelf, ik heb het beleefd in het oerwoud', zegt hij, 'drie keer, met een moeder, een zwartje (toen deze contactavonden gehouden werden van 1949 tot 1952, was het woord 'zwartje' een gebruikelijke aanduiding van iemand met een donkere huidskleur), diep in het oerwoud. Ik heb het bij de eskimo's beleefd. Ik heb het in China beleefd. Ik heb het onder andere volken beleefd, aangetrokken te worden, pertinent voor studie', zegt hij, 'omdat ik wilde weten, omdat ik alles wilde weten, en dat ook naar de aarde wilde brengen.'

De meeste mensen zijn daar bezig, en beleven, beleven, beleven, en dat is allemaal voor hunzelf. En dan krijg je geboorte, en dan – voelt u wel? – dan is de mens eigenlijk onbewust bezig om reeds voor de aarde iets op te bouwen, en voor zichzelf. En dan hebt u, dan krijgt u daarna het kosmische geestelijke bewustzijn, en kunt u elke wet voor vader- en moederschap – daarom is meester Zelanus kosmisch bewust, en meester Alcar ook – dan kunt u elke wet voor de ruimte, waarvoor dan ook, kunt u verklaren en ontleden omdat u het hoogste vader- en moederschap bewust in de moeder hebt beleefd. Daarom is dit allemaal onfeilbaar voor de meesters, omdat: zij werden weer

geboren, zij zijn weer geboren.

En als u ook geboren wilt worden, dames en heren, dan hebt u daar links een deur en dan staat de thee klaar. (gelach) En dan is dat ook een stoffelijke geboorte voor uw dorst, en heeft niets uit te staan met het universum. Vindt u dat niet leuk? Nou, nou kom ik bij die meneer daar.

PAUZE

Dames en heren, wij gaan verder. Ik kreeg verleden week na de lezing een brief in mijn handen gestopt, die was voor mezelf, maar ik zal hem u voorlezen.

‘Gaarne ontvang ik uw mening over het navolgende. Ik verzoek u deze vragen eerst in zijn geheel te lezen, en daarna tot beantwoording over te gaan. Is uw afbrekende kritiek en eenzijdige belichting ten opzichte van kerken en ismen gerechtvaardigd?’

De mensen die al onze lezingen mee hebben gemaakt, hebt u al eens gehoord dat ik afbreek?

(Zaal): ‘Nee. Nooit.’

Wanneer wij iets rechtslaan, wat door de kerken en de Bijbel krom is geslagen, dan leggen wij daarvoor een nieuw fundament, meneer. Nog nooit gebeurd. Wanneer de mens hoort dat we afbreken, dan willen de mensen hun eigen kromgeslagen fundament niet kwijt.

Maar ik ga door. ‘Is uw afbrekende kritiek en eenzijdige belichting ten opzichte van kerken en ismen gerechtvaardigd? Deze kerken geven de massa een deel van de universele waarheid, in eenvoudige vorm. En dat gedeeltelijk voedsel, wat de massa slechts verdragen kan, en zelfs meer dan de niet-zelfdenkende massa kan begrijpen, verwerken en praktisch toepassen.’ Daar heb ik al honderden malen op geantwoord, hier, weet u dat?

(Zaal): ‘Ja.’

‘Zij geven de massa de fundamentele begrippen voor geestelijk, moreel en cultureel leven, en leggen de kiem voor hoger geestelijk denken en leven.’ Dat is niet waar, maar goed. ‘Zij dwingen de zelf-denker om te gaan zoeken naar de ontbrekende en zuivere waarheid.’ Ja meneer, zeggen wij ook. ‘Is het merendeel der aanwezige toehoorders niet christelijk opgevoed en door deze grondbeginselen rijp gemaakt om de hogere waarheden te kunnen begrijpen?’ Ja meneer, ikzelf ook. Ik kom ook uit de katholieke kerk. ‘Is opbouwende kritiek niet doelmatiger en verhevener dan afbrekende kritiek, geringschatting, en alles in een belachelijk daglicht te stellen?’ Neen meneer, ik kom erop terug. ‘Nimmer hoorde ik u spreken over de taak, het karmisch dienen van een priester.’ Hier zegt u iets, dat is zo ... Als u theosofie geleerd hebt, dan is

dit zo armoedig en onbewust, want dit bestaat niet. ‘Zijn taak is nu dienen.’ Moet u horen: karmisch dienen. (gelach) Ja, niet lachen, want wij komen hier voor, het is ernstig. ‘Zijn taak is nu dienen naar kennis en krachten; dit is zijn karma, wat hij in voorgaande levens opbouwde. Zodra dat karma is verwerkt, is hij in staat zijn leven verder op te bouwen.’ Hier schrijft u zich vreselijk tegen. ‘Mijns inziens moet de schuldvraag niet gezocht worden bij de geestelijkheid, maar bij de mensheid. Zodra de mensheid in zijn geheel is gestegen boven het huidige peil, zal het de geestelijkheid niet meer nodig hebben. Dan pas is er (geen) behoefte meer aan hen en verdwijnen ze vanzelf, omdat de geestelijkheid uit het mensdom is voortgekomen. Dat u de fouten en gebreken in hun leer aanwijst en daar de schijnwerper genadeloos opzet ...’

Is dat genadeloos, wanneer je de mens, als je zegt: ‘Er is geen verdoemdheid, het laatste oordeel is allemaal kletspraat’, als je daar de mens de Grote Vleugelen voor geeft? Is dat een genadeloze schijnwerper?

(Zaal): ‘Nee.’

Och, het is zo jammer dat u zelf niet doordenkt, dan hoeft u die dingen niet meer te bedenken, niet meer te bevelen, en dan stijgt u boven die schijnwerper en dit genadeloos-zijn uit. Ziet u?

‘Dat u de fouten en gebreken in hun leer aanwijst en daar de schijnwerper genadeloos opzet, is slechts toe te juichen omdat u hiermee vele mensen de ogen opent en leert hoe te moeten denken. Maar dat u de personen belachelijk maakt, doet onprettig aan, en hiermee kwetst u velen onder uw gehoor.’

Is dat zo?

(Zaal): ‘Nee.’

‘Ook hen die de kerken reeds ontwassen zijn.’

Kwetst ik nog? Dan sla ik mijn hart aan gruzels, ik grijp eerst mijzelf. En als u niet mee kunt, katholiek, protestant, dan moet u dit nog niet beleven en aanvaarden.

(Jozef leest verder:) ‘...reeds ontwassen zijn, en u breekt uzelf en de leringen af ..., ik breek mij af? ‘...voor hun voelen en denken! Want de woorden worden getoetst aan de handelingen. De mensheid is als het kind dat van de ouders, kerken, een zekere opvoeding en ontwikkeling krijgt naar het moreel en geestelijke peil der ouders, doch waarvan thans een deel op eigen benen staan en de ouders voorbijstreeft.’ Ja meneer. ‘Het past zo’n voorbijstrevend kind niet om smalend achteruit te kijken’ – daar zegt u weer iets – ‘naar de conservatieve ouders. Integendeel, het behoort er alle respect’ – jazerker – ‘en eerbied voor te hebben.’ Maar voor wat, komt er nu. ‘Want het kind is geworden wat het is dankzij en door diezelfde ouders.’ Nee meneer. ‘Dat deze ouders, kerken, fouten hebben begaan en verre van een schone lei hebben ...’

Meneer, dan moet u daar eens even teruggaan. Verre van een schone lei,

de ouders ... De kerken hebben gebrandstapeld, de evolutie, het bewustzijn van onze mensheid jammert en klaagt en schreeuwt en kermt omdat wij nog op die vervloekte verdoemdheid staan. Er is geen reïncarnatie, er is niets. Wij zijn niet in de wateren geboren. Maar Rome weet het. We worden belogen, meneer, en bedrogen, die arme mensen. Zo moet u ze aanpakken. Die arme kinderen waar ik het tegen heb, die zal ik losslaan van verdoemdheid, en van al die leugens en dat bedrog. Heel de ruimte schreeuwt me toe: 'Doe het nog erger.' Ik heb niets aan mensen die schrikken voor verdoemdheid. Kunt u dat aanvaarden?

(Meneer in de zaal): 'Nee, ik niet.'

Nee, u niet.

Kunt u dat aanvaarden, mensen?

(Zaal): 'Ja.'

Ziet u, u staat volkomen alleen. Ik heb ook geen gevoel ... Waarom, meneer, waarom? Waarom kan ik niet tot eenheid komen met u, waarom niet?

(Meneer in de zaal): 'God is liefde en geen hardheid.'

(In de zaal wordt door elkaar gepraat.)

(Tot de zaal): Nee, wacht eens even.

God is liefde en geen hardheid. Als u de wetten verklaart en u maakt van die franjes werkelijkheid, is dat belachelijk?

(Meneer in de zaal): 'Maar, meneer Rulof ...'

Wacht eens, meneer, we zijn er nog niet. Ja, ziet u, u blijft ernstig. Meneer zit hierin. Meneer heeft katholieke vrienden, heb ik ook. Meneer, ik ben katholiek opgevoed, anders durfde ik dat niet eens. Maar ik ben belogen en miskocht. Onze hemelen zijn versjacherd. Toen mijn Crisje achter de pilaar moest gaan zitten, zo groot, zeg ik: 'Moe'der, waarom mag gij dáor nie't zitten?' Zegt ze: 'Dat kost geld.' 'Maor, Onze-Lieve-Heer, Dèn is toch hier voor ons allemaal?' 'Jao', zegt moeder, 'maor het kost geld.' Toen had ik al genoeg, meneer. Maar de bandieten zitten vóór, achter het tabernakel. Daar zaten ze, de bedriegers en de leugenaars. En die werden op handen gedragen door meneer pastoor. Die mochten binnenkomen en die mochten met hem een glaasje wijn drinken, ziet u? Maar daar kwam wat weg. Later ... Hebben we meegemaakt. U moet eens buiten, buiten moet u opgevoed worden, dan ziet u die brandstichting. Ik heb niets tegen u, ik mag dit gaarne, dit belicht ... u dént. Máár, u bent veel verder als dit. U maakt zichzelf weer klein. U hebt veel meer geleerd dan dit. U denkt dimensionaal, u denkt kosmisch, en nu gaat u toch nog terug naar de armoede van de kerk. Ik heb gezien, meneer, ik heb het gevecht ... Hebt u 'Jeus II' gelezen van mij? Nou, meneer, hebt u daar dan niet van kunnen genieten? Is dat gevecht van een kind van veertien jaar ten opzichte van de kerk ... Ik maakte Christus los van het stenen beeld, en

toen zei ik: 'Dan gao ik naar den Echte, dan gao ik ook biechte daarzo.' Die meneer pastoor die zat me maar voor de gek te houden. Dat zag ik. Ik was veertien jaar. Schrikt u daarvan, katholiek?

(Zaal): 'Nee.'

Is dat hard, meneer? Ik ben niet hard. Maar deze leer is waarachtig, en nu schrikt de mens omdat de mens iets krijgt dat hij nog niet begrijpt. Wij kunnen niet anders meer praten. En als het kan, meneer, dan gooi ik er nog iets op, om ze werkelijk vanbinnen te prikkelen. Wanneer we dit zacht doen, meneer, dan komen wij niet verder, geloof me.

Ik wilde dat ik u kon helpen, want u hebt een goed denken, een goed gevoel, maar u gaat telkens terug, telkens gaat u terug. Het is verbazend jammer, voor uzelf.

(Jozef leest verder:) 'Dat deze ouders, kerken, fouten hebben begaan en verre van een schone lei ...' Meneer, als u de meesters ziet, als u de apostelen ziet, en als u de kardinalen en de bisschoppen die uiteindelijk nu de sferen hebben bereikt ... moet je die eens horen – hoe die de Christus hebben bezoedeld, hoe de Christus elke dag wordt geslagen aan het kruis, er wordt goud van de Christus gemaakt – : 'André, breek dat af!' Ik zeg: 'Ja, wat jullie hebben opgebouwd ...' Ik moest er eens aan beginnen, meneer, dan werd ik links en rechts van de straat afgeschoten, momenteel. Ik zeg: 'Ruim uw vuil zelf maar op.' Maar u moet ze eens horen kermen nu.

Als ik iets belachelijk maak, meneer, dan zie ik dat verschrikkelijke goud en al die kruiden en die Sint-Nicolaas-tekens. Maar de Christus ging barvoets over de aarde. Vraag het eens aan de Heilige Vader. Is die bang voor de mensen? De paus zou meer kunnen bereiken wanneer hij op blote voeten – dan wás hij de heilige vader – over de aarde ging, van stad tot stad en dan lag ik naast hem op de blote knieën. Hebt u nu ontzag voor dat gouden telefoontje?

(Meneer in de zaal): 'Neen, ik heb er geen ontzag voor; het gaat niet om de kerk, het gaat om uzelf.'

Om mijzelf? Hebt u angst voor mij? (gelach) Meneer, wat moet ik verliezen? Ik kan niets meer verliezen.

(Meneer in de zaal): 'Dan bezit u niets.'

Ik heb niks.

(Meneer in de zaal): 'Dan bent u arm.'

Ben ik arm? Ik heb twintig boeken. Die hebt u niet. En die heeft de theosofie niet, wat daar in staat. En die heeft de katholieke kerk niet. En die heeft het protestantisme niet. En dat heeft de Bijbel niet. En moet ik weer terug gaan praten naar de Bijbel en naar hetatholicisme?

(Meneer in de zaal): 'Nee, dat zeg ik niet.'

Wat moet ik dan doen? Hoe wilt u mij zien? Moet ik bidden hier soms? Ja, ik ben gek. Ik ken het gebed, meneer. Is het niet griezelig, meneer, ik kan nu niet meer bidden. Ik heb me krom gebeden, tot achtendertig jaar. Het ging toen, meneer – ik kan u ook iets vertellen en verklaren – toen ging het om een zieke waar ik voor wilde sterven, en toen kwam Hij Zelf, want ik moest Hem Zelf hebben, Christus. En toen stond Hij voor mij: ‘André, wat is er?’ Ik zeg: ‘U hebt gezegd: ‘Wie zijn leven wil verliezen, zal het Mijne ontvangen.’ Is dat kletspraat?’

Meneer, ik heb gevechten geleverd op leven en dood voor mijn zieken. Ik wilde zoveel, dat ik wilde sterven voor mijn zieken, en zij beter. Maar het lukte niet. En dan moet ik de zaak nog gaan verzachten? Die heb ik ook eerst uit de kerk moeten timmeren, omdat meneer pastoor de laatste driehonderdvijftig gulden van die arme vrouw wilde bezitten.

Ik zeg: ‘Mevrouw, hou dat geld vast.’ Ik zeg: ‘Dan zal ik u even wat vertellen. En als ik u dat verteld heb, dan mag u, dan kunt u hem dat geld geven.’

Toen zegt ze: ‘En die dief heeft tienduizend gulden hier weggehaald. Mijn man hing nog maar met één been in de hemel.’ Toen zegt ze: ‘En laat die dan met het andere been er ook maar uitvallen, maar van mij geen cent meer.’

Die drama’s spelen zich nog elke dag af. En nu nog zacht zijn, meneer? Als u de werkelijkheid kon zien, meneer, dan krijgt u een bezieling, en dan neemt u een knuppel. Maar dan gaat u alweer te ver. Ik weet p ertinent, meneer, hier, en waar ik ben, wat ik zeg. Maar wat u ervan maakt, dat weet ik niet.

Er zijn mensen die mijn leer verknoeien en verhaspelen. Heb ik dat gezegd? Ziet u? Ik maak mij niet kapot, meneer. Ik kan me niet kapotmaken. U moet eens kijken wat voor een kosmische bezieling daar achter me zit. Ze willen nog meer. Maar meester Alcar zegt: ‘Waarom zouden we jou in de gevangenis brengen? Kunnen we helemaal niets meer zeggen.’

Maar hier wordt hard gesproken? Nee meneer, hier spreekt de reine klaarte. En als er zo’n mensje wegloopt, meneer, die kan ik, en kunt u, en kunnen de pastoors en de pausen nog in geen duizend jaar bereiken, meneer. Ga maar eens naar die gezichtjes kijken en naar die lichtjes in de ogen, dan hebt u geen medelijden meer. Ik heb een gevecht gevoerd op leven en dood, niet om mijn Crisje, die goddelijk rein was, maar om de God in de ruimte en de Christus. En daarom kreeg ik mijn moeder. Er worden harde woorden gezegd in ‘Jes II’, maar mooi. Ziet u? Ik ben nog veel te zacht. De meesters wilden nog meer, maar we kunnen niet meer doen. Angst voor die mensen ...

Iets belachelijk maken? Meneer, als ik zo’n rijkaard in een gewaad zie, dan loopt mijn bloed weg, mijn bloed; en nu dat van de Christus. Daar staan ze. Ik maak weleens gekheid, nietwaar? Dat die kant over de grond sleept, en

wij hadden thuis niet eens een kleedje. Meneer, voelt u dat nu eens aan. Ze maken zich ... de kant, de kant, de kant, de kant ... de franjes, de franjes, de franjes, de franjes, de franjes ... En nu staan wij in de werkelijkheid. U als theosoof moet het toch weten. Hebt u medelijden met degene die zich nog aan dat woord, en die dingen, die nonsens en die leugens vastklampen? Daar staat u toch boven?

(Meneer in de zaal): 'Die mensen hebben het nodig, ik heb het niet nodig, die mensen hebben het nodig.'

O ja? En dan moet ik terug in die mensen, om ze zo als kleutertjes door dat leven heen te voeren? Meneer, laten ze eerst die boeken maar gaan lezen, en dan komen ze hier in de leer. Maar dát doen ze niet. Zo hier maar binnenvallen, meneer, dat kan niet meer. We hebben zeventien honderd lezingen achter de rug, die mensen hebben twintig, negentien boeken gelezen. Kosmologie, het universum ... Hier zitten profeten bij, meneer. Die maken de zaak belachelijk ... Ja meneer, omdat dat de mens verdoemt. Daar moet je voor vechten. Ik durf dat; u durft het nu niet, dat merk ik. Dat is jammer. Straks gaat u ook beginnen.

Heb ik gelijk?

(Meneer in de zaal): 'Over een half jaar is hij heel anders.'

(Zaal): 'Ja.'

Die jongen heeft zoveel. We hebben er hier meer gehad, meneer, die dat niet kunnen. Maar u hoeft niet te denken dat ik me dik voel, u voelt zichzelf dik. En dat is jammer. U bent nog geen adept, want u hebt te veel maars, maars, maars, maars. Ik zeg honderdduizendmaal: 'Er is geen maar, als u de werkelijkheid kunt beleven.' U gelooft van mij ook niets. Enkele dingen gelooft u maar. Ziet u, ik vraag me af, ik zie uw uitstraling wel tot mij komen, u bent zo ontzettend lastig, u neemt niets. Hier zijn geen meesters. Ziet u wel. Ik vraag me af wat u hier nog langer doet.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Ik jaag u niet weg, ik kan u wel dulden, maar u leert niets. U hoeft mij niet te vertellen dat u mijn leven aanvaardt, ik weet precies welke mensen mij hier prikkelen, hierzo, behoort u ook bij.

(Meneer in de zaal): 'Nee, ik wil niet prikkelen.'

Meneer, u neemt dit niet; dat is de prikkel. U néémt dit niet. U bent verprutst door een leer, zei ik u, ik mag het weer niet zeggen. Maar de theosoof die Blavatsky en al de andere leren en stelsels heeft opgenomen en verwerkt die is verprutst. Ziet u? Die is verprutst, die is verknoeid. Ik heb hier meer theosofen zitten van twintig, dertig, veertig en zestig en tachtig; maar die denken er anders over.

(Jozef leest weer verder.) 'Dat deze ouders, kerken fouten hebben begaan

en verre van een schone lei hebben, daarover heeft het kind niet te oordelen,' nee meneer, daar oordelen wij niet over, 'het kan er de les uit leren hoe het niet moet.' Dat is waar, natuurlijk, wij hebben dit geleerd. "Deze kerken zijn nog onontbeerlijk voor de massa."

Toen ze mij hier verleden vroegen, meneer – ziet u, dat is zo jammer, ik moet telkens terug, u schrijft iets – toen vroegen ze mij: 'Is het goed dat de missionarissen het oerwoud ingaan?' Ik zei: 'Jazeker. Dat moet gebeuren, want dat is het eerste fundament.' Maar ons gaat het hier om het bewuste bedrog, en er is heel veel. Er móét een geloof zijn.

Hebt u 'De Volkeren der Aarde' gelezen? Nou, meneer, wat moet u mij dan nog vragen als u weet dat de meesters daar ... Of neemt u ook aan dat God daar als mens heeft gesproken? Ziet u, de meesters begonnen. De mens moest een geloof. Maar ze wisten! Zij hebben dat niet verteld dat er een eeuwigdurend branden was, dat heeft de mens ervan gemaakt. Hij zegt: 'We hebben de mensen angstig gemaakt. Als u zonden doet en u moordt en u brandsticht, dan zult ge dat goedmaken, en beleeft ge duisternis.' 'Maar wie heeft dat vuur erbij gemaakt?' zeiden de meesters. Nu moeten ze proberen om de mens weer vrij te maken van een hel, want er is geen hel.

En nu ga ik beelden opbouwen opdat de mens leert denken. Als u niet schrikt en u voelt zich niet geprikkeld hierzo, als het om díé problemen gaat, dan leg ik er iets op. Ik doe dat altijd bewust, zomaar niet.

En meneer, dan gaan ze: 'Die rotkerel en die vent.' En dan moeten ze mij hebben, dan zouden ze mij – ik ben geestelijk allang vermoord, meneer – maar dan zouden ze mij willen brandstapelen omdat ik hun wil belichten. En dat kan ik niet zacht doen. En ik doe het zacht. Meneer, de wet is hard. De wet is hard. De mens niet.

(De man zegt nog iets, maar is niet te verstaan.)

Ja, tegen die man is niet te praten. De mens die met u omgaat, meneer, die voert u allemaal van de wal in de sloot, houdt u daar rekening mee, want u bent niet te bereiken. En degene die u aanvaardt en zegt: 'Ja, ja, ja', dat is hetzelfde gevoelsleven en bewustzijn. Het is jammer, jammer. Of vindt u mij jammerlijk? U hebt met mij medelijden, natuurlijk.

(Meneer in de zaal): 'Nou, dat weet ik niet, geen medelijden.'

Geen medelijden? Maar o, daar komen er hier zoveel, die hebben medelijden met mij omdat ik zo sta te dazen. Meester Alcar, mijn meester Alcar, en de meesters, er zijn meesters, verleden ... (niet te verstaan), hebben ze medelijden mee, met mij ook. Nou, ik kan alleen dit zeggen tegen mezelf: achter de kist zien wij elkaar terug. Het is zo verbazend jammer.

Deze kerken zijn onontbeerlijk, meneer, dat moet gebeuren, maar het gaat ons niet om dat geloof, om dat protestantisme, om de VPRO en de NCRV

en al die vierhonderd sekten hier in Nederland. Het gaat ons om die verdoemdheid eruit te krijgen. Dan krijgt de mens ruimte. Dan krijgt de mens de reïncarnatie. En dan kunnen we Europa uit dit onbewustzijn optrekken. Dacht u dat? Onze koningin die heeft ook verdoemdheid. Onze regering staat nog boven de verdoemdheid, want de hand gaat elke dag daar nog op de Bijbel. Vindt u dat niet droevig, meneer? Bent u dan niet dankbaar dat ik de moed heb om er zo aan te beginnen? Wie durft het? Wie kan de ruimte zo klaar, rein, geestelijk, menselijk ontleden? Hier hebben we geen wachten meer: zou die deur wel opengaan? Wij vliegen er zelf door. En dat is voor die mensen te hard.

Als ik het belachelijk kan maken, meneer, dat laatste oordeel, dan loop ik met al die doodskoppen onder mijn arm; en als ik dan uiteindelijk bewustzijn en een grond onder mijn voeten krijg, sta ik met een hoofd van een koe in mijn hand, want dan hebben ze mijn beenderen over de aarde gesleept. Hoe wilt u dat verhaal ... ik heb ze hier weg zien gaan. Maar we hebben heerlijk gelachen. Wanneer het laatste oordeel komt ... Daar zat ik als kind voor te beven en te beven, en te rillen en te rillen. En daar rillen nu nog mensen van zeventig en tachtig voor, als dat getoeter in het universum begint en God zei: 'Sta op!' Meneer, en dan komt er ruzie om de beenderen. De ene loopt met mijn gezicht rond. En dan maak ik er nog iets moois bij, meneer, want dan hebben we geen tong meer, geen tandjes meer, en we moeten 'ja' zeggen, met een doodskop. Ziet u, dat maak ik gaarne belachelijk, want dat bestaat niet, dat is een kermistent. Vindt u dat nu zo verschrikkelijk voor de mens die dat moet beluisteren? Wees toch blij dat u het niet meer bezit.

Bent u geschrokken, dames en heren?

(Zaal): 'Neen.'

(Een andere meneer zegt): 'Mijnheer Rulof, dat vond ik in het begin ook erg hard, ik kom ook uit de kerk. Het was inderdaad erg hard.'

Is ook hard. Maar waarom is dat nu hard? Welke hardheid zit daarin?

(Meneer in de zaal): 'Nee, de hardheid is door de kerk opgebouwd.'

Ja maar, ja, u noemt dat hard, maar is dat hard?

(Zaal): 'Nee.'

(Meneer in de zaal): 'Kijk, dat is niet hard wanneer we dat begrijpen, voor wie dat begrijpt.'

Er bestaat hierin geen hardheid.

(Meneer in de zaal): 'We moeten hier door dát heen ... ik weet, er zijn verschillende mensen die uit de kerk komen, die dat inderdaad niet kunnen verdragen.'

Dat kan ook niet.

(Meneer in de zaal): 'En die mensen gaan weg. Ik heb het over mijn eigen

broer, die kon dat niet.'

Neen, dat kan ook niet.

(Meneer in de zaal): 'Ik zeg: 'Piet, ga naar de kerk terug, je hoort daar nog.' Hij is naar de kerk teruggegaan. Maar ik wist: hij komt ... Voor een dag of vier, hij zegt: 'Joh, Kees, ik kan het toch niet uithouden hier.' Ik zeg: 'Joh, blijf maar in die kerk, blijf daar maar.' Ik denk: het komt wel.'

Ik heb mensen gehad: 'Mijn hemel, meneer Rulof, wat ben ik blij dat u me flink door elkaar hebt gerammeld, want anders was ik er weer in teruggegaan.' En waarom? Hij zegt: 'Ik ga voelen; mijn vrouw kan er nog niet uit.' Huwelijk kapot. Hij kan het niet geloven. Hij zegt: 'Dat gezwam zegt mij niets meer. Ik zit te rillen en te beven van smart, vanbinnen, als ik dat maar hoor, hoe dat weer naar die verdoemdheid ... O, daar heb je het weer.' En dan thuis, ruzie. Zij dit. 'Wij hebben geen leven meer. Wij hebben geen contact meer. Wij hebben geen ééznij meer. Niets meer.' Waarom? Meneer, hier, verdoemdheid, laatste oordeel.

O meneer, ik heb duizend mensen bij me gehad tussen 1930 en 1940, allemaal heb ik ze rustig weer naar huis gestuurd, en ze hebben een nieuw leven gekregen, een nieuw huwelijk gekregen. De man werd weer jong, de vrouw werd weer jong. We hebben hier mensen: de vrouw in de katholieke kerk, en de man hier. Het huwelijk gaat kapot, meneer. Wie is de schuldige?

'Ik moet die rommel niet van die gek.'

'Ja, mij krijgen ze er niet af.' Een gelukkig, een krachtig, een bovennatuurlijk mens is het reeds die kan zeggen: 'En ik gá. Want achter de kist zal je tegen mij zeggen: 'Had de zweep er maar op gezet.'

En dat is waar, meneer. Dat heeft mijn eigen broer me verteld, die verdronken is, die komt naar me toe, hij zegt: 'Jeus, Jeus, Jeus, wat heb ik je uitgelachen.'

Toen Gerhard naar Amerika ging, toen had ik een mooie tekening, een schilderij gegeven, die jongen begreep me niet. Toen wou ik als kind ... Gerhard, die ken je toch? De Lange Hendrik zei: 'Dèn?' Toen had hij mijn schilderijen kapotgescheurd, met de tekening erbij, ik kon de deur uit, dat was zijn goeiedag voor mij. Ik zag hem terug aan Gene Zijde, kwam hij bij mij. Ik zeg: 'Wat doe jij hier? Ben je verdronken?' 'Och, Jeus, Jeus, Jeus ...' Toen begint hij te schreien. Ik zeg: 'Gerhard ...'

Nu kwam hij onder handen bij de Lange Hendrik, bij zijn eigen vader. De Lange Hendrik kwam bij terug, hij zegt: 'Die neem ik nu eens eventjes aan deze zijde onder handen. Kom, Gerritje.' Gerritje zei: 'Vader, wat wil je?' 'Gerritje, kom, kom, loop mij maor achternao', zei de Lange. En daar kwam Gerhard.

Ik zeg: 'Gerhard', ik zeg, 'jij moest mij niet. Ik was anders dan jij. Ik had

gevoel, ik had liefde. Altijd streken waren in je.' Ik zeg: 'Toch hield ik van je.' Ik zeg: 'Nu ben je daar.'

'Wat moet ik nou doen?'

Ik zeg: 'Ik heb geen tijd om met je te praten. Ga maar naar vader toe. Daar staat vader. Ga maar met hem mee. Kom over vijf jaar nog maar eens kijken.'

Vindt u dat hard, meneer, dat ik mijn eigen broer de deur uitjaag?

Ik heb bankiers zo uit mijn buurt gejaagd. Die waren op aarde, hier, wilden me helpen. Ik heb diagnoses gesteld, meneer, met vijf doktoren erbij. En toen zegt hij: 'Wat mankeer ik?'

Ik zeg: 'Meneer, nu krijgt u de waarheid.' Ik zeg: 'U leeft misschien nog maar een paar maanden. Uw linkerhartklep die deugt niet. U hebt bloedverkalking. U hebt dat en dit en dat en hier zit een gezwel.' Ik zeg: 'Waren dat uw vrienden?'

'Neen meneer, dat zijn doktoren.'

'U hebt mij erin laten lopen, hierzo.' Toen had ik mijn chauffeurspet nog op mijn hoofd. En toen stond ik daar.

'Hoe vindt u mij dan?'

Ik zeg: 'Kunt u erg iets verdragen? Of moet u nonsens? Waarheid of nonsens?' Meester Alcar was naast mij. Wat is erg? Maar dat was niet erg. Ik heb altijd meer ontzag voor het leed en de smart, voor de stof ...

Mensen met kanker heb ik bij mij gehad. Ik zeg: 'Die komt voor haar dochter', en dan moet u eens kijken. Ik zeg tegen mijn vrouw: 'Kijk eens, zo'n vonkje is het maar.' Ik zeg: 'Voor die dochter komt ze naar me toe. Maar de kanker is bezig te ontwaken.' Ik zeg: 'In twee jaar tijd kun je die dikke dame, die gezonde vrouw in de kist stoppen.' In achttien maanden een gezwel van acht pond. Dood. Kanker. Had ik ze eens moeten vertellen, meneer. Maar dat doet Jozef Rulof niet.

Ik zeg tegen die bankier, ik zeg: 'Meneer ...'

'U schildert ook, chauffeur?' Ik zeg: 'Ja meneer', ik zeg: 'Erich Wolff schildert door mij. Die is gesneuveld, meneer, in de oorlog.' En dan kwam er zo'n heerlijke smile, werd ik daar door die hoek, daarginds, bij die heren werd ik uitgelachen. Maar ik zag het, ik voelde het. Ik denk: Maar we krijgen jullie wel, wacht maar even. Meester Alcar in mij, ik ook bewust, hij kijkt door mijn ogen, ik ga met hem mee, en toen hebben we zijn hele lichaam ontleed.

Hij zegt: 'Ik sta er slecht op.'

Ik zeg: 'Ja meneer. Bent u bang voor de dood?' Ik zeg: 'Meneer, ik schrijf boeken, ik kom van Gene Zijde, ik heb reizen gemaakt, meneer.' Ik zeg: 'O, meneer, er is geen verdoemdheid, maakt u zich toch niet bang.'

'Is dat zo, chauffeur?'

Toen stond ik daar, als een klein kind stond ik daar tegenover de man met

miljoenen.

Hij zegt: 'Dan wil ik dat boek lezen.'

Ik zeg: 'Dan moet u vlug wezen, meneer, heel vlug.'

'Heel vlug? Hoelang leef ik dan nog?'

Ik zeg: 'Mijn boek komt over twee maanden uit, meneer, maar u moet vlug wezen.'

In zes weken, meneer, was hij aan de overkant. En na negen maanden stond meneer in de kamer bij mij. Toen zegt meester Alcar ... Het was een goed mens, had veel goed gedaan, maar dit had hij net niet. Hij zou mij helpen.

Hij zegt: 'Als dat waar is, krijg jij van mij een miljoen.'

Ik zeg: 'Meneer, hoeveel is dat?'

Toen kwam hij daar in de kamer, ik zat te schrijven. En iemand die in mijn huis komt, meneer, die staat onder controle van mijn meester aan Gene Zijde, anders komt daar niemand binnen. En daar staat de bankier: 'O, Jozef, ik leef!'

Ik zeg: 'Ga terug, en vertel dat de Christus. Eruit.'

Toen zegt meester Alcar: 'Je hebt het goed gedaan, honderd procent, die heeft zijn tik.'

En praat u van zachtheid? De geest, de astrale geest, meneer ... als u achter de kist komt, en u neemt deze dingen niet, dan zullen de meesters het universeel eruit slaan totdat u bezwijkt. Want álles moet eruit! Zij leggen nieuwe fundamenten, en daar ben ik mee bezig. Vindt u dat hard? Als ik me afbeul, meneer, dan is dat hard. Maar ik doe het graag. Want ik doe het tenslotte voor mezelf. Ik vraag helemaal niets, want ik krijg toch niets. En ik krijg iets. Maar ik neem geen dank en geen lawaai, geen ups en geen laagten. Ik neem geen bezoedeling, ook al maken ze mij nog zo rot; dat is een eer voor mij. Maar mij krijgt u niet kapot. En ik blijf zo doorgaan. Ik zal u kraken als ik de wet ervoor heb. En dan krijgt u de universele liefde erbij. En als u die niet begrijpen kunt en niet wilt aanvaarden, meneer, dan zeg ik niets meer tegen u. Dan wachten we af totdat u achter de kist komt, en dan weet u het vanzelf. Maar ik blijf van u houden. Merci. Ik heb de mensen lief, en dat zijn geen woorden. Maar wanneer ge niet mee wilt, meneer, sta ik machteloos; en dan staat de moeder machteloos en de vader machteloos. En nu gaan we daar eens even aan beginnen. Het is mooi, dat ziet u, nu leren ze allemaal weer. Ik hou daar wel van.

Maar dan moet u eens kijken, meneer, nu hebt u het over karmische geestelijkheid. Dit is een fout, dat is zo ontzettend, en doodeenvoudig; niet ontzettend, maar ú mag die niet meer verstoffelijken. U hebt zoveel geleerd dat u dat niet meer kunt zeggen. Als ik hier de mensen wil bereiken, ik ga tot

de katholieke kerk, ik word pastoor, dan is dat karma, niet?, dat bedoelt u.

(Meneer in de zaal): ‘Nee, het leven op zich is uitgestippeld voor de mens.’
Zo, dan gelooft u nog aan toeval?

(Meneer in de zaal): ‘Nee, dat zeg ik juist, ik geloof niet aan toeval. Ik zeg: alles is karmisch vastgelegd.’

Nee, ziet u, u verhaspelt alles met karma. En dat doet de theosoof. U brengt momenteel – nu zal ik het u voorlezen – u brengt momenteel dat wat u zich eigen wilt maken, brengt u naar karma. Meneer, dat is uw eigen wil, dat heeft met karma niet te maken, dat is geen karma. Die man, die katholiek, die daar gaat, die leert intussen ... Als hij achter de kist komt, dan zijn er die nog de mis opdienen; die laten we ook even met rust. En dan zegt hij ... en ineens – dan is er op het moment geen vader van hun daar, die ze kennen – : ‘Hebt u die gekend?’ En dan staat de pastoor, en de dominee, staat de mens die ze hebben gekend midden in hun gezicht nog uit te lachen. Want aan Gene Zijde, meneer, als we nu vanavond eruit gaan, dan voeren wij, ik met u, hetzelfde gevecht, beleven wij hetzelfde probleem, er is niets veranderd. Nu moet ik u trachten te overtuigen, en nu zijn we alleen vrij van de stof. Maar u bent daar, u hebt uw strikje om, en ik sta met mijn bril in mijn handen en ik sta te schreeuwen, en ik kan u niet bereiken, ook niet achter de kist. Is dat niet droevig? Dat is het. Nu leven wij in die werkelijkheid, want dit en daar is één. En dan moet u horen wat u zegt, dat is jammer.

(Jozef leest verder:) “Nimmer hoorde ik u spreken over de taak, het karmisch dienen van de priester.”

Meneer, de man – nu moet ik u nog gaan helpen – de karmische taak ... priester-zijn is geen taak. Er is iets bij, omdat de man zegt: ‘Doe goed.’ Meneer pastoor die zegt ook – wij hadden een pracht meneer pastoor, goed mens – hij zegt: ‘Ik kan wel praten’, zei die man, ‘maar als u toch verkeerd doet en elkaar bedriegt en beliegt, dan kom je niet verder, dan maak je zonden.’ Die man nam ook al reïncarnatie aan, weet ik, en die sprak anders. Kijk, daar ligt al in hem ... in hem, voor hem leeft er ontwaking. Die man brengt de kinderen van Onze-Lieve-Heer naar het geloof. Hebben ze nodig, dat is die klas. Maar dat is toch waarachtig geen karma van hem. Dat is geluk. Een pastoor kan zich gelukkig voelen in zijn toestand, maar dat is toch geen karma? Daar bent u verkeerd in. Neemt u dit?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, dan hebben we allebei een verkeerde opvatting over karma.’

U hebt de theosofische karma, meneer. Ik heb de ruimtelijke. De theosofie die schermt en spreekt over karma, álles is karma. Er blijft van ons niets meer over. Meneer, er is maar één karma, één karma is er maar, één is er maar in de ruimte. En wat is dat nou?

(Meneer in de zaal): ‘Dat is het leven zelf.’

Nee meneer, dat is de wedergeboorte. U moet terug voor een moord, om moeder te worden. En de rest, voor de rest is er geen karma meer in de ruimte. Alles wat we ons eigen maken, meneer, wordt bewustzijn. Meneer pastoor, de kardinaal, de bisschop, dat is een taak voor een geloofje, een sekte. En die man verrijkt zich, doordat hij bezig is om over God te denken: prachtig. Wij halen daaruit, omdat we dat ook zijn geweest, nu, en omdat wij contact hebben, halen wij die verdoemdheid eruit; maar dat is toch geen karma.

(Meneer in de zaal): ‘En de onderwijzer of een dokter ...’

Dat zou ook karma zijn?

(Meneer in de zaal): ‘Dat is roeping, nietwaar? Dat is ook karmisch ...’

Ziet u het nou, hoe krijg ik die man nu uit dat karma? Meneer, dat bestaat niet.

(Meneer in de zaal): ‘... in voorgaande levens.’

Nee meneer, dat is leer, dat is goedgevoelen, dat is dienen; dat wordt geluk, een dokter krijgt geluk. Als ik een genie ben, en ik maak atoombommen, pertinent atoombommen, ben ik al een demon. Dat is droevig. Maar maak ik atoomenergie om de wereld licht en ontwaking en evolutie te geven, meneer, is het voor mij geluk. U moet maar weten wat u ermee doet. Een dokter dient, een schoolmeester dient; dat wordt geluk, dat is het bezit in de maatschappij, dat wordt de persoonlijkheid. Hoe kunt u dat met karma vergelijken? Tja, ziet u, ik kan het u niet afnemen, en dat is jammer. Hebt u al mijn boeken gelezen?

(Meneer in de zaal): ‘Nou, niet allemaal, het grootste gedeelte wel.’

Zie, en ik wil u graag bereiken, en ik doe telkens moeite, maar u ... Dat moet eruit. Was u mijn adept, meneer, een werkelijk adept ... bent u niet. De mensen stellen vragen. U bent de moeilijkste van al mijn mensen.

Mijn meester begon: ‘Mijn woord is wet, André.’ Is het niet wonderbaarlijk dat ik kan zeggen: ‘Er is geen dood. Mijn woord is wet. Er is geen dood. Er is geen verdoemdheid.’ Miljoenen wetten kan ik u verklaren. En als ik maar: ‘Maar, maar.’ ‘Als je met maar begint’, zegt meester Alcar, ‘sta ik stil en kan ik je niet bereiken.’ Dat moet eruit. Hier zijn geen maars. Ik praat alleen over realiteit. Ja, dat kunt u van mij niet aanvaarden. U aanvaardt mij ook niet. Verlang ik helemaal niet van u, meneer. Ik wil niet dat de mensen mij aanvaarden. Neen, ze moeten zélf een oordeel krijgen.

(Meneer in de zaal): ‘Juist.’

Ja, dat doen ze.

(Meneer in de zaal): ‘Dat moet ik ook doen.’

Ja maar, u doet het niet. U moet eerst uit die verschrikkelijke karmische

duisternis. Voor u is alles karma, karma. ‘Een priester ...’, nou schrijft u daar hier ... Daar ligt alles op. Ik geef u hier allemaal gelijk. Ik heb toch hier ... toen was u hier niet eens, waar of niet? U bent hier nog niet zo lang. We zijn hier drie jaar bezig. Hoelang zijn we bezig? Drie jaar?

(Zaal): ‘Drie jaar.’

Meester Zelanus, de meesters hebben erover gesproken: we zijn in het oerwoud begonnen. Lees toch ‘De Volkeren der Aarde’. In de prehistorische tijdperken, Mozes was prehistorisch nog bijna, toen zijn de meesters begonnen. Hoe kunt u van mij dan denken, hoe kunt u van mij dan zeggen dat ik eenzijdig behandel, terwijl wij al twintig boeken hebben? Noemt u dat eenzijdig? Dat is hard, meneer. Ziet u, dat is werkelijk voor mij hard. U slaat hier, ik trek er mij niets van aan, maar ik had het van u al niet meer verwacht. Ik ben hier eenzijdig? Hier stikken ze in de wijsheid. Hier draaien ze als een tol in het rond over de massa die ze krijgen. En noemt u mij eenzijdig?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, ten opzichte van de kerken wel.’

En ik breng de kerk naar het universum terug. Dat krijgt u al in ‘Het Ontstaan van het Heelal’, in de ‘Blikken in het Hiernamaals’, in ‘Tussen Leven en Dood’, in ‘De Kringloop der Ziel’, in ‘Zij die terugkeerden uit de dood’, in ‘Zielsziekten van Gene Zijde ... Krankzinnigheid, psychopathie, ook karma? Dat is geestelijk karma, máár voor de persoonlijkheid, ziet u. Maar is geen karma, meneer, want karma is nu: evolutie. Die mensen die hebben geen karma. Die mensen zijn bezig te evolueren.

(Meneer in de zaal): ‘Karma is altijd evolutie.’

Wij zijn onbewust. Zij in het krankzinnigengesticht zijn bewust. En dat is waar, dat zei Socrates ook. Zij hebben geleerd, zegt hij, die opgesloten zijn. Psychopaten en krankzinnigen zijn de bewusten. En wij willen zeggen dat wij bewust zijn? Wij kennen ons leven niet. Die zijn ermee bezig. En dat is waar. De gek, meneer, die leeft, die beleeft zijn geest en zijn reïncarnatie, en lost op voor deze kale, bedorven, duistere maatschappij, die geen bewustzijn bezit, die lossen daarin op, en spreken nu voor de wereld wartaal; maar die spreken niet zo’n wartaal.

Nu kunt u mij vragen stellen. Waar wilt u het nu over hebben? Waar wilt u het allemaal over hebben?

(Meneer in de zaal): ‘Mag ik wat vragen?’

Ja meneer?

(Meneer in de zaal): ‘Meneer Rulof, u zegt net: er zijn geen maren, maar ik mag toch niet verwachten dat de mensen op gezag iets aannemen? Ze moeten het toch zelf aanvoelen dat het waar is?’

Ziet u, als u begint om dit te leren ... Daarom zeg ik: u bent ook geen adept. Bent u helemaal niet. Want dan zijn de maars weg. Dan gaat u daar

eerst lezen.

(Meneer in de zaal): 'Ja, natuurlijk, maar kijk, er zijn altijd dingen waar men zelf over denkt en die dan niet direct juist aanvoelt, dus dan komt er al een maar.'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Dan kan u nou wel zeggen: 'Er is geen maar, geloof dat nou maar zo', maar dat is niet overtuigend.'

Jaja, dus u wilde de rest er ook nog bij hebben. U gaat eerst door al die boeken. En die beginnen met het eerste fundament: hellen, hemelen, leven achter de kist. Dat 'maar' is toch wel weg, en dat is een kosmisch 'maar'. Heel de mensheid, bijna, vraagt nu nog: 'Is er leven achter de kist?' En dat 'maar' is weg.

(Meneer in de zaal): 'Ja ...'

Als u dat – nee, meneer, ik kom tot u terug – als u dat aanvaarden kunt. En nu gaat u door. En nu gaat u hier beginnen. En nu komt u naar die 'Vraag-en-antwoord-(avonden)'. U hebt hier meer aan, eigenlijk, dan aan de lezingen in Diligentia, die over kosmologie gaan. Nu kunt u de vraag stellen die in u leeft, precies op afstemming naar uw gevoelsleven en bewustzijn. En als ik u die verklaar, meneer, nu komt het gekke, en ik zeg: zo en zo, en zo en zo; dan komt er in u: 'Nou, ja, zou hij het dan alleen weten?' Daar staan we. Dat is het uiteindelijke ervan. 'Máár, maar', komt er weer. Meneer, wat hebben wij eraan – al praat ik me dood – als u dat 'maar' weer zegt. U schrijft het nu op. Op school moeten we het opschrijven, moeten we het vanbuiten leren. Maar dat doen ze hier niet, dan beginnen ze weer te 'maren', te 'maren'.

(Meneer in de zaal): 'Dan kon ik in de katholieke kerk ook blijven zitten; daar moet je ook op gezag alles aannemen. Dat is hetzelfde.'

Maar meneer, nu nog eens wat, ja, nu kunt u ... Ja, ziet u, die mensen kun je nooit bereiken, daar kun je niet aan beginnen. Nu staat daar: Er is geen dood. Nu moet u dat van mij weer op gezag aannemen want de wetenschap die weet het nog niet. U ziet toch wel: die mensen moeten allemaal in dat 'maar', 'maar' ... Maar ze nemen het omdat hun gevoel zegt: 'Ja, dit is het.'

(Meneer in de zaal): 'Dat is hetgeen wat ik net bedoel. Je gevoel moet het je toch zeggen. Jij kan nu wel zeggen: 'Er is geen maar, gelooft het nou maar', maar als iemand dat zelf niet voelt ...'

Daarom zeg ik toch zo-even tegen u ook: als u ná dat, na dat lezen van die boeken ... Meester Zelanus zegt: 'Pleeg geen zelfmoord!' Ik heb hier iemand gehoord, die had ook dat boek gelezen: 'Nou, ik wil het weleens weten. Wat zal er met mij gebeuren als ik me nou eens van kant maak.' Nou, weg meester Zelanus, weg wetten. Voor wie is dat boek geschreven?

(Meneer in de zaal): 'Voor hem.'

Voor hem? 'Ik wil wel eens zien als ik me van kant maak, wat er met mij gebeurt.' Die gaat tegen alles in. Ja, daar staat een 'maar'. Hij kan het doen.

(Meneer in de zaal): 'Natuurlijk.'

Meneer, waarom doet u het niet?

(Meneer in de zaal): 'Hij moet het ook doen, zo simpel is het, anders zegt hij dat niet.'

Voel je wel? Kan ik die man helpen, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Nee, natuurlijk niet.'

Nee, ik praat ook niet tegen die mensen, meneer. Want ik heb het tot de mens die aan zichzelf wil gaan werken en zegt: 'Ja, zo is het.' En als u bij de eerste fundamente begint dan krijgt u langzaam de hele ruimte, want we hebben drie boeken over het ontstaan van het heelal. En dan krijgt u fundamente. En uiteindelijk moet u nog zeggen: 'Achter de kist, Jozef Rulof, zal ik zien of je gelijk hebt.' Maar wanneer u hier blijft 'maren', komt u toch nooit verder, daar gaat het ons om. Als u hier zegt: 'Maar, maar, maar, maar', dan hoeven wij geen twintig boeken meer te schrijven, en u hoeft er geen tien meer te gaan lezen, want hier breekt ge reeds uw innerlijke nek; hier staat uw dode punt, want de eerste 'maar' houdt u voor de andere verruiming tegen, er is geen brug meer. Is dat zo?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ziet u? Nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Wat ook weer schuld van de kerk is weer, die maar.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Dat is toch ook weer de schuld van de kerk.'

Dát is het. De kerk voedt de mens als de kerk begon: 'Er is geen verdoemdheid, kinderen, en er zijn geen zonden. Christus kan u de zonden niet vergeven; die moet je goedmaken.'

Mijn lieve god, er is geen laatste oordeel, want het laatste oordeel is er reeds, het laatste oordeel is wanneer ik u voor tien gulden bedrieg; dit is mijn eerste en het laatste oordeel, ik had niet moeten stelen. Dat laatste oordeel, waar ze ... ziet u? Wat is dat voor een verschrikking om de mens in de grond te sturen en ze daar te laten? En komt er een einde; en dan spreekt God.

Mijn god, mijn god, waar leven de mensen die in het prehistorische tijdperk hebben geleefd? Voor honderd miljoenen jaren terug leefden al mensen op aarde en die leven nu in het Albewustzijn, het zijn goden; zonder God, zonder Christus, zonder Bijbel, zonder boeken.

'Maar', zeggen de mensen, 'het wordt makkelijker door dit te weten. Ik pleeg nu geen zelfmoord meer, nu ik weet hoe die Lantos Dumonché daar een rotting onderging. Ik schrei niet meer om degene die van mij heengaat, die sterft, die zie ik aanstonds terug. Duizenden en duizenden wetenschap-

pen, problemen werden nu voor mij openbaringen.'

Ja? Voor u niet?

(Zaal): 'Ja.'

Ik zie mijn broers, mijn zuster, mijn moeder, ik zie u allemaal terug. Alles wat van mij is, dat ik kan liefhebben, dat zie ik straks terug, dat heeft de sferen. Máár, maar, maar ...

'Te mooi waar te zijn', zei een bisschop. Dat was de bisschop in 'Zij die terugkeerden', van de Russische kerk, Rozanov (Alexis Rozanov, overleden in 1936, Russisch-orthodoxe aartspriester). Nu zal ik het u zeggen wie dat was. Hij zegt: (hortend) 'Te, te, te mooi om waar te zijn, Jozef.' Hij sprak gebrekkig Hollands. Prachtmens, orthodox-Russisch. 'O, prachtig, prachtig.' De man had kanker. 'Mij helpen jij?'

'Een beetje, een beetje verlichten.'

'Ik dood?'

Ik zeg: 'Kunt u wat hebben?'

'Ja, eerlijk, waarheid.'

Ik zeg: 'Ik kan u niet helpen. Ik kan wel de pijnen wegnemen. U wordt niet beter.'

Ik heb in Scheveningen eens iemand voor hoofdpijn op de divan liggen bij mij. Ik zeg: 'Meneer, ziet u niets?'

'Nee.'

'Hoort u niets?'

'Nee.'

'Meneer, hier zweeft naast ons de bisschop Rozanov. Hij zegt: 'Ik sterf vannacht om half vier. Meester bij me, meester Alcar. Ik van gelezen. Ik vlieg. 'Vleugelen'. O, prachtig, prachtig.' Hij was aan het schreien.

Meester Alcar zegt: 'Zie je hem? Groet hem even, vannacht sterft hij, ik haal hem op.'

Ik zeg tegen die man: 'Morgen, meneer', ik zeg het tegen mijn vrouw, ik heb het tegen mijn vrienden gezegd, 'morgenavond lees je in de krant dat vannacht om halfvier het hoofd van de Russische kerk is gestorven, want hij was bij mij om halfzeven, in mijn kamer, hij had de 'Grote Vleugelen'. Die man die kwam, had het ook al aan tien, twintig mensen verteld. De volgende avond stond het in de krant: 'Rozanov is om half vier gestorven.'

Toen kwam de familie: 'O, wat u voor mijn vader hebt gedaan', en, 'o, meneer Rulof. Máár u praat toch niet, meneer Rulof, dat mijn vader bij u is geweest, aan de mensen?'

Ik zeg: 'Dát zal ik. Dat is mijn leven.'

Ook weer de orthodoxe kerk, ziet u, toen waren ze weer bang dat het de massa ging weten dat Rozanov zich had gemanifesteerd bij Jozef Rulof, want

het klopte als een bus. Staan ze nog, die kinderen. Hij is later bij me geweest: 'Ik nu reizen', een leerling van meester Zelanus, 'ik reizen naar Rusland. Alles zien. O, goetdoen, prachtig, prachtig, prachtig.' Hij naar de maan: 'Ik de maan zien, waar jij over sprak, Jozef, ik gezien hebben, o, prachtig, prachtig.'

Ik zeg: 'Praat toch niet, laat me je gevoel zien.'

En toen gaf hij me zijn gevoel, en toen zag ik zijn reizen. Maar voor die tijd manifesteerde hij zich. Nu hebt u een bewijs.

'Te mooi om waar te zijn', zei die bisschop, 'de boeken die ik daar lees.' Hij verdronk zich in de boeken 'Een Blik in het Hiernamaals', 'te mooi om waar te zijn. O, prachtig, als dat waar is.'

Ik zeg: 'Dat is waar!'

Meneer, ik krijg het er niet in. Toen manifesteerde hij zich, dáár lag zijn lijk te sterven. En hij als een schone jongeling komt daar, zweeft, meester Alcar brengt hem naar me toe, ik kijk in zijn gelaat ... 'Prachtig, prachtig', zijn bisschoppelijk gewaad was al weg. Hij droeg zijn aura al; mooi jong ... Zijn baardje was mooi geworden, zijn haartjes, zijn oogjes.

Ik zeg: 'Meneer, hoort u niets?'

'Nee.'

'Ziet u niets, meneer?'

'Nee.'

Ik denk: ja, dan ben ik toch wel een apart mens.

'Geloof u het nu, meneer, dat er geen dood is?' Geloven die kinderen van hem, die jongen, een ingenieur was erbij: 'Geloof u, meneer, dat er geen dood is? Uw vader heeft zich vannacht bij mij, gisterenavond gemanifesteerd: 'Vannacht om halfvier ga ik over; ik moet nog even terug.'

Vindt u het niet leuk, dames: hij moest nog even terug om die laatste uurtjes met zijn lichaam nog af te maken.

Ook hier zijn geen maars meer, meneer! Er zijn geen maars voor God en voor Christus, die maken we zelf. Ik wilde dat ik je mijn hart kon geven, mijn bloed en mijn wijsheid, en mijn weten en alles erbij, zo ... Ik zou zo mijn hart uit mijn ribben willen snijden voor u, want dan weet ik dat ik een mens blij kan maken, maar ik kan het niet. Ik kan erom belken, wat u voelt, kan ik om belken. Begrijp me nooit verkeerd, meneer, want ik hou van je, ik hou van elkeen; ook al zou je me kraken, dan lach ik u nog tegemoet; ik kan niet meer verkeerd denken.

Meneer, dat is goed. Waarom ga je nou belken? Wij begrijpen elkaar?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Fijn. Ik krijg een hand van je zo meteen? Goed zo. Ziet u, zo heb ik duizenden en duizenden bewijzen beleefd. Mensen kwamen terug, manifesteerden zich. Honderden profetieën, duizenden profetieën met mijn zieken, toen

voor de kosmos, toen voor het hiernamaals. Honderd miljoenen problemen heeft meester Alcar verstoffelijkt door mijn boeken. Ik kan nog geen Hollands. Heb ik dat geschreven?

Meneer, dagelijks kijk ik naar de wonderen in de kast bij mij. Ik zeg: 'Mijn god.' Gisterenmiddag heb ik weer een wonder meegemaakt. Ik had een schaalte. Ik zeg: 'Ik heb nu niets te doen, ik ben aan het mediteren, ik ga schilderen.' Heb ik even een schaalte genomen. Ik ging modderen. Ik werd de kamer uitgegooid want ik ging knoeien. Maar Jongchi knoeit niet. Ik kwam in de keuken, hij zegt: 'Och, och, och, och, mevrouw Rulof, mevrouw Rulof.' Méns, hebt ontzag voor die schilderijen daar, want ze zijn niet van mij. Ik heb, ik zit nu nog te schreien om het wonder. Ik zeg: 'Ik wou even proberen een schaalte te maken.' Mijn god, ik weet niet waar ik met dat ding naartoe moet, met die penseeltjes, als naalden zo scherp. Ik heb miniatuur-tjes, met mijn ogen kunnen ze het niet eens schilderen, ik weet niet hoe ze het doen. Ik zeg: 'Mijn god, mijn god, wat een wonderen staan daar.'

En dan moet je die boeken zien. U kunt nog met verf gaan kladderen, meneer, maar u kunt geen boek schrijven over deze wetten, die Christus als kristal zo zuiver naar de mensheid terugvoeren en de God van al het leven onder uw hart tot de ontwaking brengt. Dat bestaat niet. Kan ik niet.

Dát heb ik in 's-Heerenberg niet geleerd, meneer. Ik was zo stom als het achterend van een varken, toen ik op school was. Maar praat niet over het leven. Ik heb nooit een boek in handen mogen hebben. En ik zal het ook niet lezen, meneer. Onfeilbaar ben ik nu bezig om aan de mens het woord te verklaren, de vraag. Ze hebben me nog nooit vast kunnen zetten, hierzo; en het ging hier wel eens kraken. Waar of niet?

(Zaal): 'Ja.'

Het ging over de dampkring en de zwaartekrachten van de ruimte. Meneer, als u daar geen gevoel meer voor hebt, dan kunt u met Einstein aankomen, en elke theoloog, al uw godgeleerden, al de geestelijke faculteiten van de aarde, tot de astronomie daarbij, dan zal ik u bewijzen dat ik ze schaakmat zet, met de meesters. Want ik heb dit contact. En dan kunt u nog 'maar' gaan zeggen, dan zal de psychiater, de psycholoog, die zal u dan vertellen: 'Ja meneer, we moeten hem gelijk geven.' Dat hebben al meer psychologen en psychiaters gedaan. Maar ik daag ook de astronoom, de godgeleerde daag ik uit, meneer. Het hoogste bewustzijn van deze wereld voor de geestelijke faculteiten die daag ik uit. U kunt daar met vijfduizend geleerden gaan zitten, en dan kunt u een spervuur van vragen op mij afvuren. Ik ben met alle meesters van de ruimte, voor elke faculteit – niet voor uw technische wonderen, maar als het moet, kan dat ook – in contact. Op slag heb ik hier Socrates, Boeddha, Mohammed, Ramakrisna, Annie Besant, wánt ík bén het verdere

punt voor hun; zij allen dienden voor de Universiteit van Christus. Ook weer 'maar'? Ik maak me vanavond een beetje dik, máár hier zit bezieling in.

Nog twee minuten heb ik.

Wie heeft er nog een vraag?

Bent u tevreden, mijn lieve vriend?

(Meneer in de zaal): 'Jazeker.'

Dank u. Want het gaat mij maar ... weer een 'maar', zullen we maar niet ophouden? Ziet u, ik wil graag van u een voldoening. En ik wil u graag de voldoening geven die uit mij komt. Ik wil duizend jaar praten om het u te geven, want ik weet welk geluk het wordt voor straks. U bent ruimer. U doet die dingen anders. Hier in de maatschappij gaat u anders handelen. Wat u gisteren niet kon, doet u vandaag, dat geeft u een kleurtje, dat geeft u bezieling. Uw toon, kunstenaars, uw klank op de piano die wordt lichter. Uw kleurtjes als kunstschilder worden anders. U ontwaakt in alles. Uw persoonlijkheid verruimt.

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof?'

Ja meneer.

(Meneer in de zaal): 'De wijsheid die dan die godgeleerden hebben, hebben ze toch máár uit de Bijbel? Veronderstel, we zitten bij die post ... het bewustzijn ...'

Niets.

'Niets?'

Niets. De godgeleerde moet zich aan de Bijbel houden, de theoloog, of hij wordt regelrecht op dezelfde morgen van de universiteit weggejaagd. Als student hebt u geen maars. Als u student bent en u wilt theoloog worden, dominee, en u staat voor uw professor en u zegt: 'Ja, maar dat neem ik niet.'

'Eruit. Eruit!'

En er zijn er heel wat uitgesmeten de laatste veertien jaar.

Dames en heren, ik dank u voor uw welwillende aandacht, en tot zondagmorgen, dan hoort u weer meester Zelanus.

(Er wordt geklapt.)

Donderdagavond 31 januari 1952

Goedenavond, dames en heren, ik ben aan het tokkelen vanbinnen. Wie heeft er wat geluid voor me? Ik begin met – we zullen het wel losschreeuwen hoor – ‘Wat is nu precies karma?’

Van wie is dit?

(Mevrouw in de zaal): ‘Van mij.’

Dame, wat is karma? Er zijn mensen die maken van alles karma, maar karma is: als u met een mens iets goed hebt te maken. Dus karma lost reeds op in oorzaak en gevolg. Kleine dingen, leugen, bedrog en we leven-maar-raak, dat is nog altijd oorzaak en gevolg. Maar karma, direct karma is een wet. En oorzaak en gevolg is ook wel een wet, maar die wetten – ik hoop dat ik vanavond gelijk krijg van mijn vriend – die wetten hebben, moet u goed luisteren, met de mens te maken, en karma direct op God. Als u karma, een karmische wet beleeft, iemand doodt, dan hebt u onmiddellijk de goddelijke wet in handen. Maar oorzaak en gevolg ... leugen en bedrog en leef-maar-raak, al die dingen meer, die worden oorzaak en gevolg en dat is: de mens.

Het verschil nu tussen oorzaak en gevolg en karma wil dus zeggen, dat wat we zelf in handen hebben, en dat wat de goddelijke wet aangaat: de geboorte, moederschap, vaderschap. Maar alleen reïncarnatie, dat is karma. En nergens anders is er karma voor want die ene wet heeft alleen maar met wedergeboorte te maken. Begrijpt u dit? Voelt u nu het machtige verschil tussen dat wat de persoonlijkheid toebehoort: oorzaak en gevolg ... maar een karmische wet die dringt direct tot het leven door, waardoor wij mensen het leven hebben gekregen. En dat is de goddelijke wet die wij verbreken door moord.

(Meneer in de zaal): ‘Dat noemen wij karman, geen karma, maar karman.’

Dat is oosters, maar wij leven hier in Den Haag en dan heet het karma.

(Meneer in de zaal): ‘Ja ... (niet te verstaan), maar karman ook.’

Maar karman, o dat is een kárman. Ik heb eens met iemand gepraat, meneer – ja ik ben met haar, met deze dame bezig – toen had die man het ook over een karman. Ik zeg: ‘O, dat is zeker zo’n man op straat die een kar vooruit duwt.’ Ik zeg: ‘Mevrouw, dat begrijpt geen mens.’ Die oosterlingen hebben wel gelijk, tuurlijk. Als je dit, als je karma bespreekt met een theosofische Rus of een metafysische Rus dan heet het ook karma, maar dan heet het in het Russisch, maar dat verstaan we niet.

Maar karma wil zeggen: een wet verbreken die u met het leven verbindt; met het leven. En dan staan we voor karma indien we het leven aan de mens ontnemen, dus door doodslag en geweld, dan sta je, en dan moet je terug en

dan moet u aan dat leven een nieuw lichaam schenken. Die tijd die wij die ziel, die vonk, dat goddelijke ik ontnemen, die tijd moeten wij weer teruggeven; en dat is vanuit de disharmonie naar harmonie gaan. Dus wij hebben ons door moord al uit het goddelijke harmonische vandaan geslagen. Hebben we zelf gedaan.

Maar nu hebt u honderdduizenden dingen en zaken, karaktereigenschappen die hebben nu oorzaak en gevolg. Wij staan hier op dit ogenblik volkomen tegenover ons eigen oorzaak en gevolg. Heb je weer met – dat weet u misschien niet, natuurlijk niet – heb je met moord te maken dan is daar de karmische wet weer aan verbonden.

Begrijpt u dit, dame? Zijn er nog vragen over?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja, hoe meer kinderen dat je zou hebben, zou je dan voor meer kinderen goed te maken hebben?’

Mevrouw, dat ‘meer kinderen’, als u dat vraagt ... Hebt u de boeken gelezen?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Als u dat vraagt, meer kinderen, dat voert ons nu naar wel twintig problemen, andere toestanden dus. Er zijn moeders, dat houdt alweer verband met ... er zijn moeders die willen gaarne een kind bezitten en krijgen geen kinderen. Wat is dat? Dit is een stoornis.

Want volmaakt in harmonie, nu alleen voor moederschap, moet toch dat lichaam kunnen baren; en het gaat niet, dus is een stoornis. Een dokter die zegt: ‘Mevrouw, u mankeert niets. Het is normaal.’ Goed. De man onderzocht haar, alles is in orde. Krijgen geen kinderen. Er zijn mensen op deze wereld, die zouden ze gaarne willen bezitten, krijgen geen kinderen. Een andere moeder krijgt er tien, twaalf. Je krijgt daarbij psychopathie, je krijgt zieke kinderen en gezonde kinderen. En dat zijn allemaal problemen en die zijn allemaal te ontleden. Maar nu krijg je ook dat de moeders die geen – daar hebt u het weer – geen kinderen willen hebben en hier lopen nog misschien wel een paar, tien-, twintig-, honderd miljoen moeders die geen kinderen willen bezitten, die beseffen niet wat ze door moederschap kunnen beleven. Die moeders ... indien ook de rest van de wereld, als moeder, zou weigeren – begrijpt u dit? – staat de schepping stil. En die schepping die kunnen wij toch niet in handen krijgen. Ook al willen wij geen kinderen, en we willen ze wel – hoeveel moeders jagen die vrucht niet weg en willen die kinderen maar wegsturen – die schepping gaat toch door.

En nu kom ik op uw vraag, die ene moeder die heeft geen kinderen, die wel, en zij niet en zij weer wel, u voelt wel, dat is een grote chaos. Dat kan niet meer een goddelijke harmonie betekenen want hier blijkt het nu dat de mens zelf de kosmos, de geboorte, reïncarnatie, moederschap en alles in

handen heeft; denkt de mens, omdat zij kan zeggen: ‘Nou, ik wil het niet, dat is alweer weg.’

Ik heb met een moeder gepraat, zegt ze: ‘Ja, ik moet een kind hebben want ik heb er al acht vermoord.’ In opdracht van hem want hij wilde geen kinderen. Maar zij kreeg er een stuk of zeven, acht. ‘En wat er gebeurt, gebeurt er, maar ik wil goedmaken.’ Die had een boek gelezen, en het schoot in haar hart; toen zegt ze: ‘Wat er nu gebeurt, gebeurt er, maar ik moet een kind hebben, ik wil goedmaken.’ Ze kreeg een kind. Goed.

Maar die zielen, hoeveel zielen worden er niet aangetrokken, teruggestuurd? En hoeveel miljoenen, duizenden zielen ... nu moet u eens goed luisteren, misschien wel een honderdduizend mensen – dus wij praten nu over zielen, dat zijn mensen die terugkomen als vonk, embryo – wachten tussen leven en dood, dat is de wereld voor wedergeboorte, om naar de aarde te gaan om geboren te worden, alleen maar om vader en moeder te zijn, want dat voert ons tot God terug, en krijgen geen lichaam, zijn niet in staat om een lichaam te krijgen, anders werden ze aangetrokken, maar wachten al duizenden jaren op een nieuwe geboorte. Moet u die chaos eens voelen.

En als u dan de wereld even bekijkt, dan ziet u dat er vandaag misschien in Den Haag wel weer een vijfhonderd terug zijn gestuurd. En nu komen er duizenden problemen op af. En dan heb je bijvoorbeeld, voordat wij naar het normale gaan, de katholieke kerk – pastoor, nu goed, die kan geen kinderen baren, maar hij zal scheppen – maar hoeveel vrouwtjes, hoeveel nonnetjes, hoeveel moeders heeft de katholieke kerk niet aangetrokken die weigeren om moeder te worden? En dit is het goddelijkste, heiligste, zaligste, of zalig is het niet, maar het machtigste waardoor wij mensen evolueren. Maar die zijn nu zo heilig dat ze geen moeder willen zijn.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja, maar dan zeggen ze dat wel weer tegen de parochianen, hè.’

Ziet u wel, maar daar heb ik het niet over, wat ze zeggen, dat doet er niet toe. Maar het gaat hierover, die moeders weigeren ook. En het aantal moeders voor de ruimte – weer een ander probleem, en mooi – wij hebben bijvoorbeeld hier, laten we zeggen, een honderd miljoen moeders – en er zijn een honderd miljoen vaders, mannen – er zijn er natuurlijk biljoenen, maar we nemen honderd miljoen, en nu weigeren er van die honderd miljoen tien miljoen om te baren. En die mannen ... die harmonie, dat heen en weer gaan, sterven, geboren worden, daar is een chaos in gekomen door moord – oorlog is verschrikkelijk – zelfmoord. Die mensen zijn dus, die tien miljoen die hebben het goddelijke harmonische versnipperd, verknoeid, zegt u maar, bezoedeld, omdat ze niet moeder willen zijn.

En wat gebeurt er nu? Nu komt daar, eigenlijk zouden wij ... Dat heb ik ge-

zien, ik praat uit kern, ik heb die wetten gezien, ik treed uit. Wat krijgen we nu, wat hebben we nu gekregen, dat u als mens kan ... Wij gaan trouwen, de moeder baart twee kinderen, voor haar één en voor mij. Of het nou jongens of meisjes zijn, doet er niet toe, daar worden andere kinderen geboren, dat harmonieert zich vanzelf. Ik kom op die harmonie bij haar weer terug, die harmonie leeft in de mens, maar God en Moeder Aarde heeft die harmonie nog in handen, anders – wat ik zo-even al zei, kunt u aanvaarden – was de schepping, zeg maar in vijftig jaar volkomen uitgeroeid, door ons.

Nu moet de moeder twee kinderen baren, voor u één en voor mij één, om straks – u voelt wel, die evolutie gaat door – om die evolutie te beleven en worden wij straks weer aangetrokken. Nu wil die moeder geen kind, die nonnetjes die willen geen kinderen, die zijn heilig, goed, ze zijn met Onze-Lieve-Heer getrouwd, dat is al genoeg. Maar u zult nu eens zien hoe fataal het is om hier op aarde heilig te zijn en de schepping, baring, het goddelijke in ons te negeren, te verkleinen en eigenlijk dood te drukken. Nu moet een andere moeder tien, twaalf, veertien kinderen baren om die straks het leven te geven, dame. Nu krijgt u mijn antwoord. Is het niet vreselijk? Nu zegt de mens in de maatschappij als je daar komt bij mensen die daar tien, twaalf, veertien kinderen hebben: ‘Daar heb je weer dat konijnenhok.’ Maar o wee, als u weet wat er aan de hand is. Dat een moeder nog in staat is om tien, twaalf kinderen te baren, dat is al dienen voor de eigen graad. Wij zijn aan een graad verbonden.

Daarom zeg ik, er komen duizend problemen op, en al die wetten, dat zijn allemaal wetten, hebben met dat moederschap te maken. Wij zijn aan een graad verbonden, en dat is logisch als je nagaat: je hebt de graad voor het organisme, dan gaan we vanuit het oerwoud naar het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl), maar nu komen we bij de graad ook weer in het blanke ras, dat zijn overgangen. Dus we hebben hier vanavond bij ons zitten misschien zes overgangen in één graad. Voelt u dit? Dus al die mensen, die mannen en vrouwen, hebben met een graad te maken waardoor zij hun zelfstandigheid vertegenwoordigen, als moeder en man. En nu komt het, nu bent u aan mijn graad, in onze graad verbonden, ik wil dat niet en nu is het zo wonderbaarlijk, moeder, dat u daar twaalf kinderen baart om die graad vast te houden, anders roeiden wij onszelf uit. En nu het machtigste voor u allemaal, wij kunnen klaarmaken wat we willen en al moorden we en brandstichten wij, de mens zelf zorgt weer voor harmonie, dat bent u, dat is een ander die die kinderen baart voor die nonnetjes, anders konden die nonnetjes straks niet meer terug. Die kinderen die denken, als ze hier doodgaan dan komen ze in de hemel, ze hebben mooi geleefd ... Hadden ze het maar anders gedaan.

Veronderstel dat de katholieke kerk dit nu eens kon aanvaarden, dat de nonnetjes ... het hoogste gezag voor God is: baart kinderen. En nu maken ze die meisjes heilig. Ze bidden maar, ze doen goed werk. Maar het machtigste werk dat ze kunnen doen is een kind te baren. Als u honderd nonnetjes neemt, dan moeten er negennegentig naar de aarde terug want ze zijn geen moeder. Een mens – nu kunt u dat volkomen vaststellen – een mens die, onbewust of bewust doet er niet toe, het gevoelsleven reageert thans, pertinent, één lijn volgt – dat is ook alles van zichzelf op één kaart zetten – één lijn, één weg volgt en nu een sekte, een godsdienst aanvaardt in plaats van de goddelijke kosmos, moederschap, voelt u, hoe zielig, hoe arm dat wordt ten opzichte van God, Christus, ruimte, kosmos, macrokosmos. Die mensen, die vrouwtjes die zetten alles op één kaart, op één leven, en verzuimen, vernietigen – verknoeien hoeft u niet te zeggen, ja het leven wordt verknoeid – verknoeien als het ware, nee, pertinent hun leven op aarde ten opzichte van hun evolutie. En nu baart die ene moeder tien, twaalf kinderen, veertien, zestien, alleen om de menselijke graad in stand te houden.

En nu denkt de mens – en dat wilde ik u vertellen – nu denkt de mens dat hij als het ware met zichzelf kan maken en breken wat hij wil; hij knoeit, hij doet dit, hij doet dit, hij zegt ... ‘Ik ben baas over mijzelf’, zegt een vrouw, ‘en ik wil geen kinderen, ik wil met dat gedoe niet te maken hebben.’ Dat is voor dit leven, dat kunt u allemaal uitspelen.

Maar weer naar u toe en naar een andere moeder, een ander moet nu zorgen dat zij straks de mogelijkheid krijgt om terug te keren, want die moeten terug, net als die nonnetjes, die moeten moeder worden. Dit leven, hoe heilig ook, is volkomen verknoeid. Die mensen staan stil. Is dat duidelijk? Want wij zijn in evolutie wanneer we het moederlijk organisme bezitten, en baren. Dat is de hele macrokosmos, dat is God.

Maar waar het nu om gaat is dit: Moeder Aarde – nu kunnen wij wel zeggen, ja, dat doe ik, en ik doe dat zo, en ik wil dat zo – maar Moeder Aarde die geeft de mens weer de gelegenheid om terug te komen. En nu blijkt het, dat niet de mens die wil heeft en bezit om te maken en te breken wat hij zelf wil, maar de aarde als moeder trekt de mens terug en zegt: ‘Hé, wacht eens even.’ Dus je ontkomt niet – nu gaan we weer naar beneden toe – aan dat oorzaak en gevolg. Nu sta je voor het menselijke karakter, voor die moord, nu is dat karma, en zolang wij in een karmische wet leven, dus buiten onze eigen evolutie om ... Wij moeten dus het hoogste organisme dat de aarde aan haar kind kan geven, dat is het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) of een kleurling, doet er niet toe, dat is de zevende graad voor het organisme, wanneer wij mensen als geestelijke persoonlijkheid dat lichaam hebben bereikt, als vader en als moeder, laat de aarde ons los wanneer wij nu

– en nu daar weer naartoe – met de karmische wet klaar zijn, dus wanneer wij de levens ... En dat zijn er honderdduizenden, dame. Geloof maar gerust dat wij in die tien miljoen, twintig miljoen jaar dat we nodig hebben gehad om van het oerwoud hiernaartoe te komen, naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), dat we daar honderdduizenden mensen in de papketel, soepketel hebben gestopt en een lekker soepje hebben gemaakt, en dat deden wij daar om te eten en te drinken, en later gingen wij schieten, schieten, schieten, dat de stukken eraf vlogen.

Nu in de maatschappij, nu in deze tijd moordt en brandsticht men nog, en dat is de enige karmische wet die – nu hebt u het weer, meneer, dat is interessant voor u – die de aarde in handen heeft. En de planeet zegt nu, dat is een kracht, dat is gevoel, en dat gevoel zegt tot ons: 'Hé, wacht eens even', en moeten wij terug om moeder te worden. En nu weigeren we moederschap; ziet u hoe fataal dit is? Wij moeten terug om het moederlijke organisme te ... Als man kun je aan een mens geen leven geven, je moet dus, als ik u het leven ontnem, ik ben nu man, dan moet, ik word moeder om die ziel een nieuw lichaam te geven voor de tijd die ik aan dat leven heb ontnomen. Is dat niet rechtvaardig? En dat heeft de aarde als machtsgevoel, bron in handen. En als we dat goed hebben gemaakt dan gaan we, dan kunnen we naar Gene Zijde vertrekken met ons oorzaak en gevolg, dan hebben we zeven duistere onbewuste werelden – u leest nu maar 'Een Blick in het Hiernamaals', en die ganze schepping die ligt voor u open – dan krijgt u daar wat we noemen de hellen, dat zijn onbewuste werelden. En als u daarin komt, als u die beleeft dan stijgt u langzaam, en daar zijn we mee bezig; als u zich daar vrij van wilt maken, dan stijgen wij boven dat onbewustzijn uit en gaan naar een eerste sfeer en daar vraagt u ook iets over.

Hebt u nog vragen, dame?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik wou u vragen, bijvoorbeeld de man waar je mee getrouwd bent, kan je daar ook aan goed te maken hebben bij wijze van spreken?'

Mevrouw, er is geen mens op aarde die kan zeggen van zichzelf: ik heb niet goed te maken. Wij zitten allemaal tot over onze oren in de narigheid, geestelijk en lichamelijk. En is die narigheid er niet, wij hebben nu in ieder geval geen paradijs hier. Maar er is geen mens vrij van oorzaak en gevolg, dat bestaat niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, maar die gaan er maar gemakkelijk eroverheen die ...'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat je van die mensen hebt en die leven maar raak en die schijnen maar aan niemand goed te maken te hebben nog.'

Och mevrouw, er zijn hier mensen die worden geslagen en getrapt en zeggen: 'Ik doe niets terug.' Maar straks, dame, wij waren allemaal demonisch wild, en dat ligt nog niet zo lang terug, achter ons. Maar we waren allemaal onbewust. Ik zeg toch al, we hebben de mens in de soepketel gestopt in het oerwoud en deden aan kannibalisme en even later, wat ik daar zag en leuk vond, dat draaide ik zo even dat hoofd af.

En nu zijn we in een maatschappij, staan we, laten we zeggen, voor oorzaak en gevolg. U wordt niet begrepen, u wordt geslagen, die wil dit niet en die wil dat, en die man slaat, of die vrouw die doet dit. Mevrouw, elke verkeerde gedachte moet elk mens goedmaken.

(Mevrouw in de zaal): 'Er schijnen er nog te zijn, die daar nog niet eens aan toe zijn.'

Nee, natuurlijk niet. Natuurlijk niet. Als er morgen wat gebeurt en we steken een hand uit, we nemen een revolver en we knallen raak, dan zijn we nog verder van huis. Maar wij komen zover. En elk mens staat voor die kosmische goddelijke wetten en dat is: heb alles lief wat leeft. En die moeten vroeg of laat beginnen, maar nu vertikken ze het nog, nu doen ze het niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Leuk als je daar nog mee te maken hebt.'

Ja, en daar hebben we mee te maken, ziet u? Maar ik geloof dat we er allemaal wel een beetje mee te maken hebben, de hele maatschappij is het, u bent heus niet alleen.

Hebt u nog meer?

Denk maar na dan krijgen we nog wat anders.

Wie heeft er nog vragen?

Meneer, wilt u nog op de karma ingaan? Begrijpt u het nu? Ja, als u het aanvaarden kunt.

(Meneer in de zaal): 'Ik weet wat u bedoelt, maar ik ben het er niet mee eens.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Ik weet wat u bedoelt, maar ik ben het er niet helemaal mee eens.'

U bent er niet mee eens, natuurlijk niet. Ja, dat is jammer, want dan kan ik niks meer zeggen. Daarom zeg ik, de theosofie, en de rozenkruisers hebben het geloof ik ook, er zijn meer sekten, dat is karma karma karma karma karma, maar ze weten niet wat karma is.

Ik heb het meester Alcar gevraagd en hij zegt: 'Ga maar mee, dan zal ik je met de neus erin stoppen.' En toen stopte hij me er met mijn hoofd in. Hij zegt: 'Kijk, alleen moord, de rest is oorzaak en gevolg.' Waar moet dat karma nog voor dienen? Ziet u? Alles wat wij mensen in handen hebben, wat we in handen hebben ... Karma hebt u niet eens in handen, karma wil zeggen: een

opgelegde straf. Kun jij je en wilt u zich een straf opleggen, bewust? Kunt u niet eens. U kunt wel zeggen: 'Nu wil ik eens echt heerlijk sterven', maar het gebeurt niet. U wilt echt dit; gebeurt niet. Dat bewijst dat je wel voor jezelf kunt leven en kunt denken, maar wanneer de karma verstoffelijkt wordt, dan gaat het regelrecht naar de macht en de kracht die Moeder Aarde in handen heeft. En de rest dat heeft met onszelf te maken en heet nu: oorzaak en gevolg. En daar lossen honderdduizenden dingen op; geen moord, maar diefstal, leugen en bedrog, hardheid, slaan, trappen, bezoedelen en gaat u maar door. Het hele woordenboek kunt u er bijnemen. En Christus zei alleen: 'Dood niet want ge zult gedood worden.' Maar Hij had erbij kunnen zeggen: of ge zult terug moeten gaan naar de aarde en dan kun je het weer goedmaken. Wij komen hier niet weg. En daarom – dat hebben wij alreeds besproken – leven wij mensen hier te lang op aarde, wij hadden reeds voor miljoenen jaren terug aan Gene Zijde kunnen zijn indien wij harmonisch de wetten hadden gevolgd en beleefd. Is dat niet eerlijk?

(Meneer in de zaal): 'Daar kan geen nagel tussen.'

Daar kunt u geen speld tussen krijgen. En zo is het. Maar ja, als ik tegen meneer zeg: 'Ik heb dat gezien', dan zegt hij, 'ja, ik moet het ook zien.' Dát is hetgeen Jeruzalem heeft beleefd, meneer. Zegt hij: 'Nou ja, die kun je er zelf wel in gekrast hebben.'

Christus ontmoette iemand die zei, nou dit dan: 'Nou ja', zegt hij, 'ik heb verleden ook iemand gezien en die zei: 'Ik ben Christus', en U bent het ook, dat zijn er al twee, dat bestaat toch niet?'

Kijk, geloof ... Dit is niet meer te geloven; wat ik u zeg over de kosmos, over wedergeboorte, over hellen, hemelen, aantrekken, moederschap, vaderschap, reïncarnatie: die wetten heb ik gezien. Ik heb alles bij ondervinding. Ik sta hier niet te dazen over een leer. Ik heb niets uit theosofie genomen, ik mocht het niet lezen. Ik heb nog nooit een boek over theosofie in handen gehad. De Bijbel heb ik ook nog nooit gelezen. Meneer, als u het aandurft dan kunt u mij de vragen stellen, dan haal ik alle fouten uit de Bijbel, wat is dat?

(Meneer in de zaal): 'Dat is heel jammer.'

Waarom?

(Meneer in de zaal): 'Omdat de kern van de Bijbel ...'

Och meneer, wat bent u toch weer ver van huis af. Kijk, meester Alcar die zei dit ...

Ja, u komt niet verder. U ziet het, telkens dit en dit, dat zijn die remmen voor uzelf. Ik ga op u in, maar ik doe het niet meer.

Kijk eens, meester Alcar, de meesters zeggen dit ... Ik zeg: 'Waarom is dit?' 'Niet lezen, want we zullen je de reine Bijbel laten zien.' En toen zag ik Gene Zijde en toen kende ik de Bijbel. Toen zag ik de hellen, toen zag ik de Bijbel.

Toen zag ik het beginstadium toen Abraham, Mozes en de anderen op de wereld kwamen, we gingen naar de wereld van het onbewuste en ik zag, ik beleefde dat ogenblik. Meester Alcar zegt: 'Ga maar mee', zegt hij, 'we zullen het ogenblik beleven toen Mozes op aarde werd aangetrokken.' Hij zegt: 'Want je zult niet geloven, je zult ...'

Nu ken ik de hele Bijbel. Dan zegt meneer: 'Dat is jammer.' Er staat in iets van liefde. Meester Alcar bracht me naar het Al, naar het Albewustzijn. Ik heb daar Onze-Lieve-Heer driemaal gezien en gesproken. Geloofst u zeker ook niet? Die heb ik al als kind gezien, ik heb hier tegen de mensen verteld: Die kunt u elk ogenblik beluisteren, als u dat en dat en dat maar doet. Maar het Alweten ... Die meesters die met mij naar die ruimte gingen, die wet, ik vraag iets, ze zeggen: 'Ik ga naar die wet. Dat is leven, dat is ziel, dat is geest, dat is een deel van God. En denk erom: mijn woord is wet.' Meester Alcar kan zeggen, met meester Zelanus en al die andere meesters: 'Ik ben een Alwetende voor deze ruimte. Een Alwetende.' En dan moet ik eens even zeggen: 'Dat bestaat niet'? Dan lig ik eruit. Ik krijg nooit meer contact, ik krijg niets meer.

(Meneer in de zaal): 'Zoals die Bijbel, in dat Oude Testament, ons geeft, daar zit geen liefde in, hoor.'

Hèhèhè. Dat is zo satanisch, dat ze God dat in Zijn handen leggen, want God heeft dat nooit gedaan, allemaal mensenwerk. God heeft nooit als mens gesproken. En daar praat hij dag en nacht. Hij heeft ruzie met Noach over drie vaatjes cognac. 'Neen', zegt hij tegen Noach, 'je krijgt er maar drie.' Noach wil er vijf hebben, hij zegt: 'Want ik heb trek. Je kunt, met cognac kun je alles doen', zegt Noach. Maar hij kreeg er maar drie. En dat is God?

God die loopt daar ...

Heb je de film gezien 'Grazige weiden' (Green Pastures, 1936)? Dan ziet u God, dat is heel mooi, een grote neger, en die loopt dan zondags, komt hij even op aarde kijken en dan zit daar een jongen, en een meisje, in de natuur en die spelen. 'Heb je niks anders te doen?' zegt God. Die jongen die ziet Hem natuurlijk niet. Maar God zie je overal, in een zwart pakje. De dominees die gingen geweldig tekeer dat die film kwam, maar die film is onbetaalbaar. Je gaat hem twintigmaal zien. In de hemel roken ze zondags sigaren van een kwartje en zijn ze aan het vissen, en toen kreeg, zo'n klein negertje kreeg een visgraatje in de keel en toen kreeg hij voor de broek. Ha, je lacht je een aap, maar het is waar, hoor, want daarmee hebben ze enigszins het naïeve van de Bijbel, in het begin, het naïeve willen aantonen. En die film die hebben ze uitgespuwd, maar daar was geen stilstand te krijgen in de mensen. Hij liep geloof ik veertig keer in één bioscoop.

Kijk, de mens wil weten en de mens die zal weten. En wij hebben godzij-

gedankt de wetenschap gekregen, wij hebben de meesters gekregen; ik heb ze niet gevraagd en ik heb ze niet gezocht, ze kwamen tot mij en zeiden: 'Wij brengen jou naar de wetten.'

En nu gaan we door.

Ik heb hier nog een vraag: 'Weerzien is dat pas wanneer je in de sferen aankomt waar je geliefden zijn?'

Mevrouw. 'Weerzien is dat pas wanneer je in de sferen aankomt waar je geliefden zijn?' Waarom moet u aan Gene Zijde zijn om uw geliefden te zien, dame? Voelt u, dat u hier ... en dat is, over het algemeen is dat allemaal, is dat het denken van de alziel, de algeest – niet de Algeest – ik bedoel de massamens. De mens denkt dat hij in de sferen moet zijn om zijn liefde te zien. Maar dat is niet zo. Hier is die liefde. Want als u die liefde hier niet hebt, dan krijgt u die liefde daar ook niet. En dan zult u wel denken: Maar als ik dan hier maar geslagen en getrapt wordt, en al die dingen meer, wanneer krijg ik dat dan? Dat hebt u in handen en ligt aan uzelf indien u dat geluk bezit, ja waarlijk, dan kunnen we spreken: achter de kist krijgt ge uw eigen toestand te zien.

Maar deze vraag slaat op vele vragen. 'Weerzien, is dat pas wanneer je in de sferen aankomt?' Er is haast bijna geen mens op aarde van uw eigen levensgraad, en dat zijn miljoenen mensen, die u niet kent, niet hebt beleefd, waar je niet een zuster van was, geen broeder van was, geen vader van was, geen moeder van was. Er is niemand bijna in die ruimte die u niet hebt gedragen en hebt gebaard. U bent man geweest, u bent moeder geweest, duizenden en duizenden malen. En nu krijgt u één kern uit al die liefdestijden, problemen te beleven en te zien, één kern.

En daar gaat het u om? Om die ene kern? Dat is het deel, de meesters noemen dat de tweelingziel, maar dat is het deel van uzelf dat nu ergens op aarde rondloopt. Hebt u dat deel bij u? Nou, dat is misschien één op honderdduizenden die dat bezit. Er zijn mensen die dat waarlijk op aarde al hebben. Want dan wil dat zeggen, nu komt het, dat u, vanaf de Maan – want we zijn op Mars al aan die afbraak begonnen en op andere planeten en nu op Aarde, ik heb het zo-even al verteld, wat hebben wij niet gedaan? – zijn wij uit elkaar gegaan om goed te maken. En nu, vanzelfsprekend is het, dat ik vanuit die wereld ergens word aangetrokken en ik mijn deel dat bij mij behoort moet loslaten, dat is al versnipperd, maar omdat ik daar en daar en daar iets heb te doen en u ook. En willen we nu dat kosmische gevoel van éénzijn terughebben dan moet u onherroepelijk dat deel van uw leven ontmoeten als man of als vrouw en dan hebt ge waarlijk kosmisch éénzijn. Aan Gene Zijde gebeurt dat.

En omdat de mensen dat hier niet hebben, wil zeggen weer: wij hebben

ons uit die goddelijke, we kunnen gerust zeggen: wij hebben onszelf uit dat goddelijke huwelijk getrapt. Want het huwelijk is het allermachtigste dat er bestaat en waardoor wij God beleven en God vertegenwoordigen in welke toestand dan ook. En nu hebben wij oorzaak en gevolg gemaakt en nu gingen wij uit elkaar. Dat ligt al miljoenen jaren terug. En nu is de mens op aarde bezig om zichzelf te verruimen, de mens is bezig zich gevoel te geven en, hoofdzakelijk alleen daarom, terug te voeren naar dat eigen deel, en dat is een deel van mijn ziel, van mijn leven, van mijn geest – niet van mijn persoonlijkheid – want dat deel heeft ook de wetten te beleven en moet zich de macrokosmos eigen maken.

Als u dat beleeft, dames en heren, en u staat daarvoor, dan barst die ganse kosmos in u open want hierin is het gevoelsleven onfeilbaar. Maar ik zeg u erbij: het is één op de miljoen mensen die het beleeft, die hier dus geestelijk bewust is in alles. Want u hebt hier voordierlijke graden, de voordierlijke mens, de mens die maar raak leeft, die moordt en brandsticht en doet wat hij wil, die mensen hebben ook elkaar reeds geraakt en zijn één van gevoel, één van kleur, in hun toestand.

Maar het gaat ons om dat éne gevoel, dat éne geluk. En dat is waarlijk niet de eerste sfeer, maar u kunt dat hier reeds beleven. Begrijpt u dit? En als u het hier beleeft, ja ... Wij hebben immers ...

Ik kan hier wel een boek over schrijven, dit is zo machtig diep, niet zo diep dat je het niet begrijpt, maar ik bedoel, hier ligt zoveel aan vast, omdat je hierdoor de ganse ellende van de maatschappij en heel de wereld, de hele mensheid kunt opvangen. En u voelt wel wat dat voor een boek wordt, wilt u deze vraag geestelijk, lichamelijk en kosmisch ontleden. Zo diep is het. Waarom? Omdat elk mens zijn eigen kern heeft bezoedeld. Is dat zo? Elk mens heeft zijn eigen goddelijke afstemming versnipperd. En als u al een beetje geluk hebt hier, en u begrijpt de mens al en de mens begrijpt u, mijn god, mijn god, dat is het machtigste bezit dat u beleven kunt, want dat zijn fundamenten waarop u staat, of uw bloed stroomt weg, u wordt levensloos, u kunt tegen dat gekraak niet op.

En als u hier het begrijpen hebt, mensen, wees er dan dankbaar voor als u samen hier zit en u leest samen de boeken en u wilt zich samen verruimen. We hebben ze hier die hand in hand naar huis gaan en slapen: 'Dag kind', handje in handje maken ze de vlucht in gedachten, dat zijn begenadigde mensen. Daar zijn hier waarlijk al mensen die hebben geestelijk en lichamelijk, stoffelijk dus, hier op aarde, hebben ze een begrijpen, die zo frappant, zo merkwaardig één is, waar je van rilt en van beeft. Die mensen die kunnen alles aan want die lopen bewust in het geluk van de macrokosmos. En dat is man en vrouw. En dan is het leven een paradijs, ook al leeft u onder de

grond. Ook al wordt er links en rechts van u geslagen en getrapt: u leeft in rust, vrede, welvaart.

Weet u wat het is, wat het wil zeggen, door de andere mens, man of vrouw, te worden begrepen, te worden opgevangen en je hebt hetzelfde dorsten, het verlangen? We hebben er hier en dan kan de vrouw hier en dan kan de man hier zeggen: 'En hoe was het, vertel eens', en dan moet hij gaan zitten, zij zet dan thee en dan steekt hij zijn sigaretje op, en dan wordt er gepraat. Eerst krijgt u dat geestelijke ontwaken, dat geestelijke dorsten, het dorsten om kennis. Beide levens zijn al bezig om zich te verrijken. Mijn god, mijn god, voelt u, moeders, mannen, hoe mooi of nu een huwelijk wordt?

We hebben geen onwetendheid. Als je nu protestant bent of je hebt nog de Bijbel, dan kom je door je onwetendheid al niet naar de reine ruime klaarte. Waarom kunt u dit geluk beleven? Dat kan een protestant niet. Ja, ze kunnen zóveel van elkaar houden, dan is dat houden en die liefde nog maar zó'n kringetje. Neemt u dat? Want als u op de verdoemdheid staat, en ze weten het niet, dan hebben ze toch ook geen verruiming? U weet dat ge elkaar straks terugziet. U weet onherroepelijk dat ge eens uw eigen gevoel en persoonlijkheid zult ontmoeten. En dan staat u voor uw goddelijke geluk.

Mooi, hè, mevrouw? Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Je zou er zo om willen belken, vindt u niet?

Daar zet de mens alles voor in. En ons gaat het, de hele wereld gaat het alleen om die kern. En waarom scheidt de mens? Omdat de mens niet weet.

Ik heb mensen bij me gehad, dame, toen zegt die man: 'Dat is een wilde kat, die van mij.'

Ik zeg: 'Stuur die kat eens.' Komt daar een lieflijkheid binnen. Ik denk: hoe bestaat het? Ik zei die dame natuurlijk niet dat hij zei: 'Ze is een wilde kat.' Ik zeg: 'Mevrouw, wat bent u mooi; niet vanbuiten, maar vanbinnen.' Ik zeg: 'En uw man ...'

'Ja', zegt ze, 'wat heeft hij gezegd?'

Ik zeg: 'Wat hebt u eraan, mevrouw?' Ik zeg: 'Gaat u maar. U zwijgt maar, u zegt maar niets, dan komt het wel in orde. Laat hem maar weer terugkomen.'

Toen nam ik hem onder handen, ik zeg: 'Wil je die wilde kat ineens anders zien?' Ik zeg: 'Dan moet jij beginnen om niet voor tijger en leeuw te spelen; je bent een blafferd, een opschepper, een dikdoener. Jij denkt dat je alleen met geld een moeder kunt kopen, en met een jurkje. Nee meneer, je gaat zitten en je kijkt ze eens aan en je praat eens.' Ik zeg: 'Je bent voor de maatschappij een hele Piet, maar je bent, voor boven ben je niets waard, geen cent.' Ik zeg: 'Dat is zó'n mooi mens vanbinnen, maar je hebt er nog nooit eens vijf gram gevoel

uitgehaald. Je hebt er nog nooit eens vijf procent van je liefdelijke gevoel voor gegeven om die schoonheid eens te beleven, want zij, in haar gevoelsleven, zegt: ik ben niet beschikbaar voor een wild beest.'

Daar zat meneer. Ik zei: 'Jij vindt Parijs leuk', ik zeg, 'maar wat je dáár ziet, leeft in je eigen huis en is veel mooier dan dat.' Ik zeg: 'Dat is een moeder van je kinderen.'

Ik moest die man van de grond af aan weer wakker schudden en kijken en hem laten zien wie hij was. Ik zeg: 'Nu hou jij je mond eens even dicht. Jij gaat zwijgen.' Ik heb het u op een avond eens verteld. 'Jij zwijgt. Je zegt alleen 'ja' en je gaat iets ontleden. Wanneer ze zegt: 'Hoe was het, regent het buiten?' dan moet je eens echt hoffelijk beginnen, met veel interesse om te zeggen: 'Nou kind, volgens, ja, de geleerden', al wil je geen geleerde spelen dan ga je haar hoffelijk, menselijk, mannelijk ga je haar zeggen: 'Nou het ziet er tamelijk uit. We kunnen wel mooi weer krijgen.' En nu ga je eens dingen bepraten, je gaat eens over het leven spreken, meneer. Je gaat eens zitten. Je gaat eens aandacht schenken dat daar een godheid leeft.' Ik zeg: 'Wil je die vrouw terughebben, dan krijg je ze terug binnen veertien dagen.'

Vier jaar waren ze aan het rauzen, ze sleurden elkaar met de haren door het huis heen, smijten met de boel; lampen kapot, porselein kapot. 'Wij wouden het op een avond met een heerlijk glas wijn doen', hij zegt, 'vijf minuten erna vloog de fles wijn al door de spiegel.' Hij zegt: 'Daar is niet meer mee te praten.'

Ik zeg: 'Meneer, u gaat nog niet eens zitten.' Ik zeg: 'U bent vermaatschapelijk. U hebt niets meer.' Toen ging hij zwijgen. Ik zeg: 'U wilt geluk.'

Hij zegt: 'Dat was toch prachtig. Hoe kan een mens zo ineens kapot zijn?'

En het is waar, ik heb het hier 's avonds, heb ik het erover gehad. Maar denkt u daar weleens aan? 'Toen wij begonnen te koeren', zei ik, 'dan zien wij geen karakter', dame, 'maar Moeder Aarde ontwaakt in ons.' Al loopt ze met zulke knobbels in het gezicht, zulke grote, krom en scheef; als zij het is, koeren wij. Waar of niet ...? Ja. (gelach) Dan gaan we koeren.

Maar dat gevoel ... Een mens bijvoorbeeld die bij mij komt, net als die meneer ... In vier maanden is een mens kapot. 'Dat kan niet en bestaat niet.' In vier maanden is een mens uitgeleefd. 'Bestaat niet. Kan niet.' Een mens is kosmisch diep, een man en de vrouw, maar vooral de vrouw, de moeder, is ontzagwekkend diep. En in vier maanden, meneer De Wit, is een moeder volkomen van de kaart. Ja, met hyena's kun je niet leven, natuurlijk niet. Maar wanneer de mens wil, dan kan het gebeuren dat een heel nieuwe wereld ontwaakt.

Ik zei alleen maar tegen die mensen: 'Jullie zwijgen. Als het ergens om gaat, ga je niet praten, ga je zwijgen.' Heb ik ze als kinderen moeten leren

denken. En na vier dagen zegt hij: 'Mijn god, mijn god, wat is er met jou gebeurd?' Toen zeiden ze eens een tijd niets, toen voelden ze hun eigen stilte terug en toen gingen ze lekker praten en na vier maanden gingen ze naar de Rivière, hadden ze een nieuw leven gekregen. Ik heb ze weggestuurd; maar ja, voor de eigen centjes. (gelach) Maar ze kwamen terug en zeggen: 'God, wat is het met jou ...' Ik zeg: 'Is het niet prachtig?' Ze kwamen het ene hotel in en het andere weer uit. Ik zeg, ik ben ze gevolgd: 'Hoe bestaat het.' Wat is het gelukkig dat je een mens weer het geluk en zichzelf terug kunt geven.

Ik heb er zo twintig, dertig, veertig, vijftig, zestig in elkaar gezet. Ik heb ervoor gevochten als een duivel om ze bij ... Ik had ze links en rechts van zestig, van vijftig; links en rechts zat zij naast me op de knieën, en hij erbij. Als twee kleintjes heb ik ze weer naar het paradijs gestuurd. Maar ik stond er middenin. Niet als de levensboom, maar ik was aan het sissen. Ik zeg: 'En nu weg', en dan worden ze weer klein, dan worden ze weer mooi.

'Wij begrijpen elkaar niet.'

Wil je geluk, wil je leven? Terug. Als je dan kerks bent, protestantistisch, en heb je duizenden en duizenden dingen en je hebt er niet één afgemaakt, dan blijft in ons: het waarom en het waarom; en het ja ja, jazerker; maar dat moet je me maar bewijzen. Dan kan de vrouw, en kan de man de moeder niets bewijzen, wij hebben geen gevoel voor elkaar, en geen liefde. Nu moet je beginnen bij het eerste fundament: aanvaard dit leven.

En als je dan dat uiteindelijke wilt beleven, mevrouw, ja, dat duurt natuurlijk nog wel even. Ik kan het nu nog geestelijk doen en dan zult u eens kijken wat ervan overblijft. Dan kunt u ook zien ... Ik zal u nog wat moois vertellen vanavond. Alles wat u nu in dit leven beleeft, dames en heren, dat is maar gekregen goed. Die vrouw die u nu hebt, en die man waar u zo razend op bent, hoort u niet eens toe. Misschien. Hij kan het nu al zijn. Maar voelt u wat daarin zit? Ik heb mensen meegemaakt die zitten nu aan Gene Zijde en hij zei: 'Nog voor geen kosmos wil ik deze lieve ziel kwijt.' En ik heb hem en ik heb haar aan Gene Zijde teruggezien en ik heb haar moeten vragen door de meester: 'Is hij er nog?'

'Neen', zegt ze, 'hij behoort een ander toe.'

Ik zeg: 'En kunt u dat?'

'Jazerker, want mijn leven is in aantocht en komt.'

Mevrouw, als u tegen mij zegt: 'O, ik hou zoveel van dat leven', dan zal ik u bewijzen hoe diep of uw liefde is. En dit is nog maar maatschappelijk, dit is maar aards, en nu gaan we naar Gene Zijde en dan kan het wel, dan kan degene die bij u behoort, die leeft nu nog in Amerika of in Frankrijk of ergens anders, maar eens komt dat leven; en diegene die u nu hebt, daar kunt u veel van houden, jazerker, moet ook, maar is gekregen bezit van een ander.

Is het niet eerlijk? En daar doet u gaarne afstand van, want u krijgt uw eigen gevoelsleven terug en dat voelt u, dat is het wit van het wit, en het geel van het geel, daar kan niets bovenuit, u krijgt uw eigen leven te zien en te beleven en uiteindelijk, dame, zijn we allemaal met onze miljoenen volkomen als één moeder en één man, één leven, één gevoel. Dus het komt allemaal goed.

Vragen hierover?

Ik heb nog meer. O nee, hier staat: 'Weerzien is dat pas wanneer je in de sferen aankomt waar de geliefden zijn, of direct met het overgaan?'

Voelt u, deze vraag: ...'of direct met het overgaan?' Ik heb met mensen gepraat en gepraat en gepraat en die lagen zo ontzettend ver uit elkaar. Toen zegt die man: 'In vredesnaam, als ik ze dan nog maar zie als ik daar kom.'

Ik zeg: 'Dat kan ik je zo geven. Ik kan je dat geven.' Ik zeg: 'Ik geef het niet want je moet er zelf voor vechten.' Ik zeg: 'Als jij je hoofd buigt voor alles, ook al denk je het beter te weten, maar toch kunt aanvaarden', ik zeg, 'dan krijgt zij de mogelijkheid om je straks op te zoeken. Maar snij jij dit leven de pas af', gevoel, begrijpen, harmonie, liefde, voelt u wel, die pas afsnijden zit in de persoonlijkheid, dat doet u met uw gevoelsleven, met uw liefde, 'dan ziet u die mens niet.'

U ziet elkaar ... de mensen waar u mee te maken hebt hier, die ziet u allemaal straks terug. Ik zie u allemaal. En er kan er mij niet één ontlopen, ik zie ze allemaal en ik zal ze allemaal weerzien aan Gene Zijde omdat ik met u te maken heb. We zijn niet vreemd van elkaar aan Gene Zijde. Daar staat mijn kind, en daar is mijn moeder, ik ben weer kind, ik ben weer vader, en zo gaat het maar door. We zijn één leven geworden in die tijd, in die wereld. En als je dan daar aankomt dan is het eerste wat je vraagt – die kern leeft in ons, natuurlijk – : 'Mijn man, mijn vrouw?' Nu sta je voor geestelijke, ruimtelijke, kosmische wetten. En dan komt er naar voren: Zijn wij in liefde, in harmonie met elkaar? U voelt wel, werelden, werelden zijn het. Begrijpt u dit allemaal? En dat moeten wij ons eigen maken, dame. En of u wilt of niet, u hebt geen trek in lezen, u staat straks toch voor de wetten want we gaan allemaal hier, wat de mens noemt, dood.

Nu heeft de mens nog praatjes, straks ligt hij op half zeven, wordt een beetje bleek, oogjes gaan dicht, dan wordt ... iemand staat ernaast en die spijkt daar en daar een pin in, hij zegt: 'Dood is dood, jij gaat de grond in.' En dan kunt u nog wel zeggen: 'Ja ...' Er zijn er die steken nog twee vingers op; ik wil toch gelijk hebben, maar: dood is dood. En dan gaat er een andere wet beginnen en rukken wij uit elkaar. Nu lost ons oorzaak en gevolg op. Als we terug moeten naar de aarde – moet u eens gaan beluisteren, moet u eens gaan bevoelen – u houdt van één leven, u moet ook hier van één leven kunnen houden, maar die liefde moet uitstralen. U moet alles kunnen lief-

hebben. Dat wil niet zeggen, zeg ik altijd, dat je de bedelaars en alles aan de deur en hier in Den Haag dat niet vooruit kan, moet gaan dragen, dat kunt u toch niet.

Maar dan komen wij terug en staan we weer als een nieuwe persoonlijkheid op aarde. Wij komen straks weer tot groei, we zijn meisje of jongen en we beginnen opnieuw te koeren. Weer iemand. Wat gebeurt er in dít leven? De mens voelt zich klein, de mens heeft complexen, minderwaardigheidscomplexen, maar de mens is zo ontzagwekkend diep en groot en machtig. Als u die macht en die ruimte maar wilt zien en beleven. Als jij je staande kunt houden hier in dit leven, en je wordt geslagen, ook al loopt het bloed weg, dan zijn er miljoenen moeders en vaders naast u, achter u, waar u bent; hoe dieper, hoe echter de strijd wordt, Christus staat direct naast u en zegt: 'Ik ben er ook.' Als je dat vasthoudt en je bezwijkt niet, dat wil zeggen, we gaan niet terugschieten en terugslaan en terugsmijten, dan worden we getrapt en geslagen en leeggezogen, gemarteld, maar wij zijn bezig voor die wereld om dat éne te krijgen. En die van mij of die andere die bij u en bij hem en bij mij behoort die zegt: 'Goed zo. Vecht dat de stukken eraf vliegen, maar sla niet terug.' Sla niet terug, verdraag het maar, anders komen wij er nooit uit. Het is waar, je komt er nooit uit als je terugbijt.

Hier op aarde nu, heb je lief, bent u getrouwd, u hebt kinderen, maar bij de hele maatschappij, nu moet u eens nagaan hoe kinderachtig het maatschappelijke leven wordt, de eenheid van een volk. Een katholiek die ziet mij aan voor een demon. Voor Rome ben ik een ketter en een duivel. Voor elk ander geloof ben ik een krankzinnige. Ze zouden mij, er zijn er genoeg onder, die zouden mij zo op de brandstapel willen leggen. En ze moeten mij liefhebben. Ik heb ze ook lief. Ik wil ze alleen maar rijker maken. Nu komen wij er niet, wij kunnen ook niet verder omdat ons nu de maatschappij vasthoudt. Ja, die mensen hebben niet meer, maar u die die boeken leest, die de ruimte krijgt, ga ook met elkaar verder. En u bent hier bezig om van het leven iets te maken, u kunt elke dag geluk beleven. Hebt u dat niet, dan leeft u nog in oorzaak en gevolg. Is het niet zo? Maar hebt u het, en al wil zij nog niet en hij nog niet, maar u hebt al begrijpen, wees maar dankbaar als je de man ziet die de kinderen liefheeft en zij kan eens wat verdragen als je eens daar en daarover praat.

Mijn god, mijn god, als je de mensheid en het menselijke denken kent en voelt – ik heb het u verleden gezegd – dan kunt u zichzelf rustig voor heilig, voor ongelofelijk verklaren want wie dít al zoekt en naar dorst en aanvaarden kan, die mens begint waarlijk aan zichzelf te werken, ook al gaat het niet hard, maar die mens is bezig. Dacht u van niet? U leert ...

Ik heb voor een paar jaar terug gedacht: ik schei ermee uit. Ik zei dat. En

als ik tegen meester Alcar zeg: 'Ik schei ermee uit', kan hij niets meer doen. Omdat hij mij door de kosmos heeft gebracht en ons werk is eigenlijk af. Hij zegt: 'Dat kan.' Ik zeg: 'De mensen leren niet.' Maar ik heb, daarna heb ik gezien dat de mensen ontzettend leren. De mensen zeiden: 'O, wat zijn die mensen stom.' Maar ik had die mensen voor twee, drie jaar terug ook horen praten en die waren dom, en nu gaan ze het onbewuste van de massa zien. En dat hebben ze van de meesters geleerd. Waar of niet?

(Meneer in de zaal): 'Inderdaad.'

Dames en heren, we hebben nog een paar minuten.

Hebt u hier nog een vraag over? Bent u tevreden, dame?

(De geluidstechnicus): 'U hebt nog ruim vijf minuten.'

Hebt u nog? Dan hebben we die vijf minuten.

(Jozef zegt tegen iemand): Waarom komt u niet binnen, meneer en mevrouw? Moeten die hier zijn, die dame? Mevrouw, komt toch binnen, u stoort ons toch niet. Ach, kijk eens aan, in de hemel hoeft u toch ook niet achter de deur te staan. Dag meneer Luienweg.

(Weer tot de zaal): Zijn er nog vragen, dames en heren?

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof, mag ik u iets vragen?'

Ja meneer.

(Meneer in de zaal): 'Naar aanleiding van die nonnen, die zich dan zo heilig gaan voelen, dat zetten zij wellicht voort aan Gene Zijde, zo'n gevoel, als ook bijvoorbeeld geleerden, kunstenaars zich ook in de tempel der ziel zich begeven en zich daarop spitsen om hun kunst, hun wetenschap verder door te ...'

Ik zal u gauw helpen, meneer Götte, want we hebben maar een paar minuten en uw denken duurt te lang nu. Die moeders, dat is een mooi leven wat die mensen hebben, maar ik heb u die wetten verklaard waarom. En er zijn er van de honderd, vijffennegentig die terug moeten, en vijf zijn er juist bezig aan die toestand, maar hebben hun kringloop der aarde volbracht. Die kwamen terug op aarde om hier iets te doen, zijn losgelaten door de aarde, vrij, en gaan tot een geloof over. Dus er komen er, ook bijvoorbeeld een kardinaal en een pastoor en een bisschop, die zover zijn geweest, er moeten een hele hoop terug. Een paus die denkt dat hij in een hemel komt, maar daar is er niet één bewust voor de eerste sfeer ... Vindt u misschien vreselijk als u katholiek bent. Maar het eerste wat ik meester Alcar vroeg, ik zeg: 'Waar leven de pausen?' 'Ga maar mee', zegt hij.

Meester Zelanus heeft er zeven opgevangen. 'Zeven', zegt hij, 'waar ik naast stond. En er waren er twee bij die konden we meenemen naar Gene Zijde en de rest moest terug, die losten dadelijk voor je ogen op.' Hij zegt: 'Twee kwamen er daar. En toen begon ik, ik had de eer om dat leven te

overtuigen.’ Nou, hij zegt: ‘De openbaring om met het hoogste gezag ...’ Het is maar een sekte, houdt u daar rekening mee? Het hoogste gezag dat wordt op de aarde wel opgeschroefd, maar aan Gene Zijde was dit een mens die het hoogste heeft bereikt voor een geloof. Maar een geloof is geen God en geen kosmos. ‘Dus’, zegt meester Zelanus, ‘nu ging ik met hem praten. We gingen dadelijk terug. ‘Hier bent u geboren, daar bent u ...’ Eindelijk kwamen we bij de kist. ‘Hier bent u gestorven.’ Toen zag dat leven hoe hij stierf en er was geen verdoemdheid, en toen begon het al. Uit alles werd maar ... links en rechts uit die persoonlijkheid konden we zo naast ons neerleggen en legde ik daarvoor het nieuwe fundament, het goddelijke kosmische, nieuwe fundament naast.’

Die nonnetjes, ook terug, vijftiennegentig van de honderd terug, maar krijg je zo’n kind, die dus al zuiver is geweest, ja, dat kind leeft in een schemerland of in de eerste sfeer. Want is er nog een haatje, en is er nog ... Die zijn niet zo heilig, want je moet ze onder elkaar eens horen. Dan hebben ze het over jaloezie en een haat, dat is meer dan bar. Er zijn er die zijn zo sterk in het zwijgen, dat ze de één ... er zijn meisjes – ik heb dat meegemaakt hoor, ik vertel geen nonsens – dat de één, zegt ze: ‘Dat kring heeft al in zes jaar niets tegen me gezegd.’ O, wat dat daar afspeelt, dat is meer dan bar, maar het gaat ons niet aan. Daardoor kan dat kind die eerste sfeer niet beleven want ze heeft niet lief. Dus ze sluit zich voor de universele liefde af. Die moet nog eerst liefde leren. Ze moet zich liefde eigen maken, en ze heeft het maar op één kaart gezet. En Christus zegt: ‘Heb alles lief wat leeft.’ Nu moet je die mensen leren, onderwijzen. Dat is het mooiste wat er is. Dat bedoelde u.

Hij is nu aan het einde, een laatste ademhaling en wij gaan opnieuw beginnen. We krijgen dadelijk weer een nieuwe geboorte, dames en heren, maar neem eerst maar een kopje thee. Tot straks.

PAUZE

Dames en heren, we gaan weer verder.

Voordat ik het vergeet, meneer Van Otterloo is hier, onze toneelspeler, dat weet u zeker. Hij zegt – ik ga er ook morgenavond naartoe – hij zegt: ‘Er is een drama bij ons die we nu spelen, en dat lijkt wel katholiek, maar daar zit ontzettend veel occultisme in, een mens die het leed en de smart en de pijn en de narigheid van een mens overneemt en dan volkomen draagt.’ Het moet een prachtig drama zijn. We krijgen allemaal een uitnodiging van hem, als u zelf de centjes meebrengt. Maar misschien is het iets voor u.

(Mevrouw in de zaal): ‘Hoe heet dat, meneer Rulof?’

Als u even op wilt staan, meneer Van Otterloo. ‘De lengte van Posserloe-

daat, dames en heren.’

Hij speelt in dat stuk de ploert. (gelach) En als we allemaal daar zijn morgenavond, dan is het natuurlijk uitverkocht, maar dan zullen we hem wel uitdagen. Wacht maar. In de Kleine Komedie op het Spui. Het moet de moeite waard zijn want er zit ontzettend veel in.

(Meneer in de zaal): ‘Wanneer is dat?’

Wat zegt u? Morgenavond begint dat ook om acht uur. Om half acht gaat de deur daar open. Entree is veertig cent, dat is niet duur. (Er wordt hartelijk gelachen.) Maar misschien is het iets voor u.

Bent u nu tevreden, meneer? Maar o wee, als u uw best niet doet.

Ik heb hier een vraag uit Haarlem. ‘Als een kind op geen van beide ouders lijkt, door wie is het dan aangetrokken? En wie heeft er dan wat mee te maken? Spreekt het karakter hierbij nog een rol?’

Waar komt dat briefje vandaan? Waar zit de dame? Daar in de hoek.

Er zijn tweelingen en er zijn enkelingen. Dat wil zeggen, een moeder krijgt één kind, baart één kind, en twee, drie. Nu heb je tweelingen die lijken sprekend op elkaar. Ik heb het hier verteld en de dokter voor de radio ... al jaren geleden heb ik dat hier verklaard. En verleden was dokter Storm, die houdt vrijdag ’s avonds kwart over elf ... dan heeft hij het over huwelijk en over alles. En toen kwam op een avond ook dit probleem. Ik zeg: ‘Krijg ik even gelijk.’

Maar ik ben uit ’s-Heerenberg, ziet u, en geen dokter. Ik kreeg het van de meesters. En nu had hij het over de splitsing van één cel, en dat zijn tweelingen. Maar nu komt er een splitsing en nog een cel vrij, en nu zijn dat tweelingen en de derde lijkt niet op die twee. Ik geef u eerst dit beeld. Nu is dit een eigen persoonlijkheid en kan op vader en moeder lijken, maar ook weer niet. Dus die tweelingen die lijken pertinent op elkaar, of op vader en moeder, doet er niet toe, maar die lijken pertinent op elkaar en daar ziet u de familietrek van die twee mensen, vader en moeder, weer in. Een andere cel is vrij en lijkt niet, als die twee, als twee druppels water op elkaar en heeft een eigen karakter en een uitstraling. En nu wilt u weten: als een kind op de vader noch op de moeder lijkt, hoe is nu de wet? Wat zoudt gij ervan denken? Wie van u weet dit?

(Mevrouw in de zaal): ‘Dat kind kan wel bij die ouders geplaatst zijn om goed te maken.’

Daar hebben we het niet over, dame. Wij hebben het erover: waarom lijkt een kind niet op vader en moeder?

(Een andere vrouw in de zaal): ‘Ik geloof niet dat het er veel toe doet ...’

Nee, daar hebben we het ook niet over, dame. Het gaat er wél om, de vraag is: waarom kan het zijn dat een kind niet op vader en moeder lijkt.

(Meneer in de zaal): ‘Karma.’

Weer karma.

(Er wordt door elkaar gepraat.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘Op het moment dat de bevruchting zou plaatsvinden waren ze beiden met hun gedachten afwezig.’

Op de kermis? (gelach)

(Meneer gaat verder): ‘...als tegenwicht dat iemand, een vrouw of een man die meer aantrekkingskracht bezit op dat punt, waardoor het kind meer op die een of ander gaat lijken.’

Meneer, ik begrijp wat u bedoelt. Als wij baren en scheppen ... Nu zal ik u eens allemaal voor het feit stellen en dan zal ik u bewijzen dat u niet bewust baart en scheidt, want u kunt het niet eens. En waarom kunt u dat niet? Ja, u kunt het wel, het gebeurt wel. En die wet die krijgt verstoffelijking, maar u bent niet één met die toestand. De ene gaat naar de kermis, die is aan het rekenen, die is een pak aan het oppersen, zij is met het hoedje bezig of ze moet zondag wat anders doen. Maar nu nemen we aan dat je werkelijk ... en dan gaat het alleen maar om dit éénzijn, dat wordt liefde nietwaar, nu ben je lief, echt lief; maar beleeft u nu die wet?

(Meneer in de zaal): ‘Nou, dat geloof ik niet.’

Geloof ik niet. Nee meneer, dat bestaat niet. Nog niet één procent. U beleeft alleen wat de aarde bezit en uw lichaam, maar u beleeft zelf niets. Ja, u beleeft wel iets. Ja, dat zou u natuurlijk ook van mij willen weten. (gelach) Nu zijn ze allemaal aan het grinniken. Nu zitten we in de bekende klas, u beleeft iets, u beleeft de splitsing van de persoonlijkheid. U verdeelt zich, u gaat beginnen aan het vermenigvuldigen. Heb ik dat even mooi gezegd, meneer De Wit? God zei: ‘Vermenigvuldigt u.’ En dat doet u. En dat splitsen is net als een donderslag in de ruimte. En nu gaat u zich verdelen. Dat is het enige wat wij mensen beleven, omdat wij geen kosmische eenheid bezitten. U kent die ziel niet eens die komt. U weet niet waar die ziel vandaan komt.

Nu komt er iets moois, dame, daar komt een vader en een moeder, zijn beiden zwart en krijgen een rood kind. Toen zegt hij: ‘Is dat soms van die rooie die vroeger altijd bij mij over de vloer kwam?’ (gelach)

Toen zegt ze: ‘Schoft, hoe kom je dáár bij? Wat een streek is dat.’

Ze hadden een rood kind gekregen. Is dat zo vreemd? Dat kind, nou dat had niets van een Arabier, maar het leek er wel op. Rood haar; beiden kurkzwart – is een kurkzwart? – pikzwart. Dat gezicht was heel anders, dame. Dat gezicht leek helemaal niet op moeder en vader. Toen wisten ze het niet meer. Toen wisten ze het helemaal niet meer. Maar het bewijst nu weer dat je toch niet alles onthoudt wat ik zeg. Ik ben verleden de hele familie doorgegaan.

Ik heb zaterdagmorgen gepraat met een tulpenman die ook in Diligentia komt; Arie, die kweekt tulpen. En toen heb ik hem de dimensionale werelden verklaard van een tulp, het kruisen van een tulp. Dat kan ik net zo goed als die man in Sassenheim (in Sassenheim zaten de experts in bloembollen telen). Ik kan zo een boek schrijven, door meester Alcar, meester Zelanus, van vijfduizend pagina's om u de kruisingen te ontleden voor narcissen, tulpen en alle bloemen, omdat wij de zeven graden van de ruimte kennen. En toen heb ik hem verschillende graden verklaard. Hij zegt: 'Hoe bestaat het, want ik moet die weg volgen.' Ik zeg: 'Maar houd er rekening mee, ik ben geen kenner. Maar ik ken de kosmos.' En nu krijgt u, dat heb ik hier verteld, dat overgrootvader zich manifesteert in het gelaat van dit kind. En nu lijkt ze niet op moeder, moeder kan dat kind geestelijk hebben aangetrokken, er is altijd een kern bij van die twee, maar die is zwak te zien, en die is nu geestelijk, dat wil zeggen: hier spreekt het gevoelsleven uit het gelaat. En dat is nu van haar. Maar overgrootvader heeft zich nu als stof in dit kind van u gemanifesteerd. Volkomen raak. Weet u het nu?

(Dame zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'U hebt het al verteld.'

Ik heb het u hier wel twintigmaal verklaard. Daarom legde ik u die vraag voor, want u kunt het weten. Maar nu krijgt iemand, die krijgt rood haar; en beide donkere ouders. Moet u de wetenschap eens vragen. Verliezen ze zich in. Is een doodgewoon bloedverschijnsel, maar heeft weer met uw eigen tak, laten we maar zeggen, uw eigen familie te maken. En als u heel ver terugkomt, in het oerwoud misschien komt u wel zo'n rooie tegen. En zegt u: 'O ja, vroeger bestonden wij alleen maar uit roodharigen. Dat is nog een stukje van onze indianenafstemming.'

Maar begrijpt u het, dame? En geeft u het door? O, ze horen het daar wel? Hebt u nog vragen hierover, dame?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja meneer Rulof, ik wou eens vragen, er zijn nog veel ... kinderen worden er geboren door de demon die zich uitleeft in de mens.'

De demon? Die zich uitleeft in de mens.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Kan een demon zich in de mens uitleven, dame?

(Mevrouw in de zaal): 'De mens die bezeten is dan.'

Dat is krankzinnigheid, maar wij hebben het over kinderen.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja. Er staat toch ook in de boeken dat er zoveel kinderen geboren worden door die mensen.'

En wat wilt u daarover zeggen?

(Mevrouw in de zaal): ‘Kan het ook dat die kinderen op die mensen lijken?’

Op de astrale persoonlijkheid? Dat bestaat nooit. Dat bestaat niet, (mevrouw praat er doorheen) nee mevrouw, want de kern ligt, leeft in mijn embryo. Als de moeder het kind baart en zij heeft het aangetrokken, dan voelt u wel, dan krijgt het kind – die lijkt sprekend op de moeder bijvoorbeeld – dan krijgt het kind het gelaat van de moeder, het is natuurlijk anders, maar het gelaat en de persoonlijkheid van de moeder ligt daarin, omdat haar gevoelsleven dit fundament heeft gelegd. Gaat het door ons heen, dan blijft de man – zonder dat de vader het weet, dat weet de man niet – zonder dat hij het weet, blijft hij al die tijd met dat leven één. Maar kan dat? Ik praat nu van blijven? Kan dat? Dit is nu diep, ik daag de hele wereld uit, die dit verklaren kan, het is kosmisch, u kunt het weten, maar dan moet u kosmisch bewust zijn, dan moet er een flits in u komen. Elk ding, dame, mevrouw, moeder, is zo ontzagwekkend diep, u kunt hier zo machtig genieten, ik doe er mijn best voor indien u zelf leert denken en ook die vragen stelt.

Ik zei: de man blijft één. Maar kan dat, ‘blijven’? Is dat woord ‘blijven’ geplaatst? Ik zal u maar helpen, u komt er toch niet. Neen, want die man was reeds voor duizenden jaren één met dit leven. En is altijd één. Dus de ziel die wij aantrekken en door mij heengaat, dat is niet op het moment dat ik die ziel aantrek; nee dame, er lopen er zo duizenden nog op aarde rond waar ik mee te maken heb, en die trek ik niet aan, daar blijf ik, ik ben één met die mensen omdat ik die mensen in mijn leven heb getrokken. Is dat niet machtig? Als u het begrijpt.

Want zomaar: dat kind heb ik aangetrokken ... Mevrouw, die fundamente hebben wij reeds in het oerwoud gelegd. Is dat niet leuk? U moet teruggaan tot misschien het prehistorische tijdperk om u vrij te maken van een ziel die u daar reeds hebt beleefd, en stukken en brokken hebt geslagen. Dat is niet het kind dat nu maar komt, want we hebben al reeds met dat leven te maken. Hebben we niet met dat leven te maken, met die ziel, die persoonlijkheid, dan konden we dat leven niet eens aantrekken. Dus wij zijn reeds honderdduizenden eeuwen klaar, meneer. En die ziel ook, die komt op een tijd onherroepelijk tot ons terug, en krijgt mijn gelaat omdat ik ermee te maken heb en niet de moeder. Nu ga ik even verder. Verleden ging ik niet zo ver. Maar het is de moeite waard. Als we nu colleges zouden geven, dan voelt u wel ... de universiteit wat je van een doctor leert op de universiteit, een doctor die daar een vinger moet ontleden ... Dit is de pertinente ontleding voor de Albron. Dan moet u al de graden en zijwegen en de mogelijkheden en de toekomst en het moederschap en het vaderschap volgen, wilt gij deze vraag kunnen beantwoorden. Dit is weer een boek van zevenhonderdvijftig

pagina's wil ik die volkomen ontleden, zo diep is elke vraag.

Maar voelt u het? Wij komen tot eenheid. En nu zegt men: 'Heb ik dat kindje aangetrokken?' Mijn god, mevrouw, u hebt dat kind nu niet aange-trokken, maar u hebt dat kind al voor honderdduizend jaar verkracht. Is het niet eenvoudig? En nu komt mijn gelaat in dat leven. Waarom? Omdat ik dat leven toen uit het goddelijke gareel heb getimmerd. Wat eenvoudig toch weer, hè. Had u nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja. Als het kind er uiterlijk niet op lijkt, maar in karakter wel, heeft het dan ook met mij te maken?'

Nu krijgt u een kind dat nergens op lijkt. En nu moet u goed luisteren, nu overheerst hier pertinent alleen de geboorte. Als een kind, als een mens naar de aarde terugkomt voor moederschap, om moeder te zijn, wat manifesteert zich nu? Al die eigenschappen van ons die met het karakter hebben te maken – nu moet u goed luisteren – die lossen op in één grote diepe machtige bron, en dan kun je er nog maar een klein kort verschijnsel van zien. Wat is dat? Dat weet u allemaal, als u even dóórdenkt weet u het.

Ziet u. Omdat dat moederschap, die cel verandert ineens in een vrouw, in een moeder, dat is toch wel een machtige gebeurtenis. Als je nu man bent en je hebt het scheppende gelaat ... Ik zoek altijd naar het moederschap in mij. Dan kom je weer terug – je kent dat, je weet het – en nu kom je terug in de moeder en nu verandert die persoonlijkheid en vormt daar het mach-tige universele organisme: het moederschap, het moederlijke organisme. En nu lossen die karaktereigenschappen die ook lichamelijk verstoffelijken en vervormen, onfeilbaar aan het gelaat een gestalte geven, een kracht geven, een uitstraling geven, onfeilbaar kan dat geschieden ... Maar dat machtige moederschap, die lange haartjes die we krijgen en die mooie lipjes van de dames, nietwaar, die mooie oogjes en alles wat zo mooi is, dat overheerst nu het karakter. Ook duidelijk? Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, in Den Haag had ik een dubbelgangster, zó het-zelfde', ja dat kan, 'dat de mensen het niet geloofden', nee, 'alsof het familie was.'

Ja, een dubbelgangster. In Amerika hebben ze mij voor Paul Bunning aan-gezien, ik zeg: 'Nou, Paul Bunning heeft een dikke neus en ik heb een wip-neus, dat klopt niet.' Maar hoeveel mensen hebben niet een dubbelganger? En dat kan. Maar waarom is het zo zeldzaam?

(Een vrouw zegt iets wat niet te verstaan is.)

Wat zegt u? Wie zei daar iets? Ik dacht dat u iets vroeg.

Het is zeldzaam, want anders liep u elke dag uzelf voorbij hier op straat. Dan hebben ze u zelf al in de gevangenis gestopt en u weet het niet want u zit lekker thuis een kopje thee te drinken, maar uw tweede ik was aan het

dieven. Is toch zo? Wees maar blij, meneer, dat we niet veel dubbelgangers hebben anders werd het leven gevaarlijk.

(Mevrouw in de zaal): ‘Meneer, maar kan dat dan niet toch ook een tweelingziel van ons zijn? Dat we toch met die dubbelganger te maken hebben?’

Mevrouw, dat bestaat niet. Maar waarom niet? Ga nu eens even door. U zult wel zeggen, die Jozef Rulof. Ik blits ineens met uw vraag door de ganse kosmos. Dat is nu ... Ik wilde dat u dat allemaal eens kreeg. Ik blitste ineens, door haar vraag, door de hele kosmos en dan kan ik zeggen: ‘Het bestaat niet’, want de hele kosmos is aan het praten nu. Dat bestaat niet, want ik heb het zo-even verklaard. Moet u eens horen, adepten, disciples van the University of the Christ, moet u eens luisteren, dames en heren, hoe onfeilbaar diep die vraag weer is. Het bestaat niet, dame. Maar waarom niet?

(Mevrouw in de zaal): ‘Omdat het van hetzelfde geslacht is.’

Het zit in het geslacht. U hoeft niet door de kosmos heen. Maar u komt weer terug tot het geslacht, tot het eigen geslacht. Maar, het gaat – maar niet die vraag – ik heb het over de vraag: Waarom komt het zo zelden voor dat gij uw duplo, uzelf ontmoet? Het komt niet zoveel voor, maar laten we zeggen, op honderden, miljoen mensen leeft misschien uw eigen beeld ook. En dan kunt u zeggen: Heeft dat met tweelingzielen te maken? Toen zei ik: ‘Nee dame, dat bestaat niet.’ Want u gaat denken: o, dan lijkt dat beeld wel op mij, maar ik kreeg mijn beeld van mijn tak, mijn familie. Dus ik kom weer regelrecht tot mijn eigen kleine ruimte terug en ben vrij van de kosmos. Begrepen? Voelt u wel, dat kan niet. Maar waarom komt het zelden voor? Eén op de honderdduizenden, miljoen mensen, daarin kan het zijn dat ge uzelf terugvindt. En waarom? Omdat door al die toestanden, die duizenden verschillende beelden, enigszins één beeld is dat zo natuurlijk op u kan lijken. Want het zijn honderdduizenden verschillende mannen, gelaten, gezichten, en er is er misschien één bij die even op u lijkt, precies. Ja, daar zal wel wat aan mankeren. Maar als twee druppels water, kan ook, waarom niet? Maar het is zeldzaam. En die heeft zich gevormd door uitdijning. Voelt u wel? Nu krijgen we dus die universele ziel te zien, die massa te zien van onze graad.

En nu komt er weer iets moois naar me toe: eens zult gij uw eigen beeld zien. En dan is het geestelijk en kosmisch. Met andere woorden: ik heb mijn gelaat niet zoals ik mijn gelaat zal hebben – u ook niet – aan Gene Zijde.

Ik heb verleden ... ik liep een week of drie, de laatste tijd liep ik pertinent in mijn tweede ik, mijn geestelijke ik, de toekomst bij wijze van spreken. Ik zag mijzelf daar, ik denk: ha, die André. Ik denk: hoe bestaat het. Toen ging ik terug naar eenentwintig, tweeëntwintig, daar had ik, ik geloof vijf, zes maanden precies bijna dat gelaat, zes maanden maar, toen was het al weg. Want daarmee wil ik zeggen dat u straks een kosmisch geestelijk waarachtig

gelaat bezit.

Ons gelaat is stoffelijk en geestelijk misvormd. Gelooft u dat niet? U straalt allemaal in uw gelaat uit zoals u innerlijk voelt en wilt u mij wijsmaken dat u kosmisch bewust bent? Dus het gevoelsleven, hebben we zo-even over gesproken, scheidt en baart het gelaat. Het lijkt op de moeder of op de vader, maar u scheidt en baart het gelaat. Maar naar uw gevoelsleven baart u, scheidt u, vormt het gelaat zich, straalt het gelaat zich uit.

Nou weet ik een hele hoop, maar ik ben nog maar een grote lelijkerd, dus dat klopt niet. (gelach) Dat kan niet bestaan, want, nou, zo'n adonis ben ik ook niet, zeg, laten we eerlijk zijn, die wipneus van mij en ik krijg rimpels; maar dat is ouderdom, dat heeft er niet mee te maken.

Maar indien u zich achter de kist zouwt willen zien ... Ik heb die beelden ook al gegeven, en toen hadden we het 's avonds over krulletjes, de krulletjes van de dames, hier hebben ze een permanentje, en daar zorgen ze mooi voor zo, maar wat zegt het? Als een mens ... Ik wil de moeders allemaal het bewijs geven, ik ben een lastige klant, dame, als u met mij te maken krijgt dan kijk ik niet naar uw permanentje, maar ik kijk naar het innerlijke permanentje. Ik zeg: als u nu diezelfde kleurtjes en diezelfde mond en dat uithoudingsvermogen nu eens aan dat en dat gaf, heel mooi, ja, u moet zich niet laten vervuilen, maar nu krijg je de innerlijke verfraaiing voor het uiterlijk, de innerlijke geestelijke verruiming voor de stof, voor de handeling, de daad. En dan zult u eens kijken, dames, hoe u dat permanentje aan Gene Zijde mist. En dan kunt u naar een kapper lopen daarzo, maar die brandt alles weg. U kunt er geen krul in krijgen. Want die krul is eruit, u hebt dezelfde haren, maar geestelijk, want in deze haren van ons leeft de geestelijke bron als haar, u hebt uw tandjes daar ook, uw voeten, uw nageltjes. De mens is pertinent.

Toen ik aan de eerste uittreding begon en meester Alcar voor me stond, toen heb ik op de grond gelegen, ben ik bij de voeten begonnen en toen heb ik hem zo helemaal bekeken. Ik zeg: 'Och och och.'

En dan moet u de móéder zien, de moeder uit de eerste sfeer, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde, de zesde en de zevende sfeer, een vrouw die hier op aarde heeft geleefd, nu in de zevende sfeer kosmisch bewust is, een universele, al een macrokosmische liefde bezit, een persoonlijkheid, een 'vleugelen', die weten alles. Die moeder, mannen, die vrouw die moet u eens zien. Nou. En dan, meneer Berends, kun je op de knieën gaan liggen, en dan mag je zeggen: 'O, Vader, geef me de kracht dat ik niet verkeerd denk.' Want dan sta je voor iets heiligs, iets machtigs, want dat haar golft.

Zie je, daar zijn de dames weer aan het lachen. Dat lust u natuurlijk niet, hè. Want dat haar golft, daar ligt het universum overheen als straling. En het is merkwaardig, de Christus hebben ze gezien, maar de Christus had gees-

telijk golvend haar. En die had Hij niet van een krulletje, die had Hij door Zijn persoonlijkheid, door Zijn bewustzijn. De ogen gaan stralen, de handen worden als beelden, dat figuur, daar is geen rimpeltje, meneer De Wit, geen puistje, niets meer. We hebben onze haartjes nog. Maar ze hangen misschien zo uit elkaar als we daarin, beneden zijn, die hebben geen haren meer. Je moet die dames eens zien, daaronderin daarzo in die duisternis. Maar dan moet je de heren eens bekijken. Geen voeten, geen handen: klauwen. Lipjes, daar kun je de aardbol op zetten, zoveel hebben ze ...

(Meneer in de zaal): 'Gekust.'

Nee, meneer ... (Er wordt hartelijk gelachen.) Nee, meneer ... Dat dacht ik wel, dat dacht ik wel ... (gelach) Zoveel hebben ze niet gekust, meneer Götte, maar geroddeld en gekletst en mismaakt en versjacherd. Dat zou hij wel willen. (gelach)

Ziet u, de mens die dit niet begrijpt die moet daarom lachen en loopt misschien weg. Maar als u kletst van een ander mens dan maakt u iets kapot, u bezoedelt. U mag mij gerust bezoedelen, ik neem het u nooit kwalijk, niemand heeft mij nog pijn kunnen doen, u doet het uzelf.

Er gaat veel over me heen, hè, ik ben een kreng en ik weet niet wat ik allemaal ben, een zuiplap en een ...

Verleden 'was ik zo aan het zuipen geweest in de stad', toen zegt mijn vrouw: 'Wanneer is het dan gebeurd?' toen kwam er iemand, toen zegt ze: 'Die man is nog geen twee minuten buiten geweest.' Ik zeg: 'Nou ik had gisteren, voor veertien dagen terug toen was ik als een gieter.' Ik zeg: 'Ja, van de griep.'

Maar indien u dat allemaal over de mens gooit, hebt u aan Gene Zijde lipjes, meneer, waar niet een mens op plaats wil nemen maar het dierlijke gedoe uit de ruimte. Uw hoofd, uw gelaat heeft geen – nu komt het, dame, moet u eens nagaan, dames, heren – uw gelaat heeft geen normale, kosmische geestelijke verantwoording meer. Dat goddelijke waardoor wij ons gelaat bezitten aan Gene Zijde, dat is versnipperd. Elke verkeerde daad en handeling trekt iets van dat normale, stralende vandaan en mismaakt ons. Is dat niet duidelijk? Nooit meer kletsen, dames en heren, nooit meer slecht denken van de mens. Ik zal echte kindertjes van u maken. Verleden toen ik naar huis ging toen heb ik iets vergeten, toen dacht ik: ik heb u iets vergeten te zeggen, toen hadden we het over de babies, over de kinderen. Maar ik zal u een luier omdoen en ik zet er mijn veiligheidsspelden in en die prikken zo nu en dan, maar laat ze zitten, u blijft eraf. Ik doe u vanavond een universele luier om. Ik laat u.

(Iemand in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u daar, dame? Zie je wel, ze zijn nu al met die spelden bezig.

Meneer, mevrouw, prikt hij al? Als u dat niet wilt laten prikken, komt u er nooit door. Met andere woorden: als u de wet leven en dood niet aanvaardt, staat u weer machteloos en ontnemt ge aan uw gelaat de universele straling. Mooi, meneer De Wit?

(Mevrouw in de zaal): ‘Meneer Rulof, zonder die spelden prikt hij toch, ook in ons huis, want elke keer als we iets doen wat niet ...’

Hè, dan sta ik natuurlijk bij het gaskacheltje.

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee ... (niet te verstaan) ... in gedachten.’

O ja, als u dan doet zoals ik, en u laat de melk overkoken, u bent aan het uitdijen en u gaat naar de kamer ... Ik zeg: ‘De melk kookt over.’ Ik zeg: ‘Maar het was zo mooi.’ Toen lag alles op de vloer. Dat gaat natuurlijk niet.

Maar ter zake. Als u dus aan Gene Zijde iets mankeert aan uw geestelijk macrokosmisch gelaat ... dat is uw gevoelsleven dat uitdijt en straling geeft, meneer, aan uw ogen; en het gevoel geeft aan uw woord de zachtheid, de welwillendheid, het liefdevolle. Meneer De Wit, zijn wij even goed af als u dat doet? Dan krijgt ... uw lipjes niet zo’n dikte, maar een mooie straling en een mooie lijn, uw neusje – ik mankeer iets want ik heb een wipneus – dat wordt een beeldhouwwerk. Uit uw ogen stralen de kleuren van het universum. Vaderschap, moederschap, wedergeboorte, reïncarnatie, het ganse planetenstelsel leeft in u en straalt u uit. Uw haartjes hebben bruin-blauw of blond. Als u zwart, zwart gaat enigszins ook, maar dan is daar het blauw van de macrokosmos weer in.

Dat zoudt u wel willen weten natuurlijk, welke haren hebt u straks en hoe ziet u eruit en hoe is uw gewaad en hoe zijn de sandaaltjes? Goeie grut, de sandaaltjes. Daar lopen er die hebben zulke voeten met gaten, gaten in de lichamen. Guus Doré die in Dante heeft getekend was er dichtbij, maar u ziet ze volkomen leegbloeden (Gustave Doré, 1832-1883, maakte illustraties voor het boek ‘De Goddelijke Komedie’ van Dante). Als kwallen ligt de mens daar in de duisternis aan het strand, er is geen strand, maar ze liggen daar als kwallen, verslijmd. Kunnen wij ons op aarde dan niet in deze maatschappij verslijmen, veretteren? We veretteren, we verstoffelijken, we verdierlijken onze karaktereigenschappen niet, nee meneer, wij laten ze veretteren, wij maken er ziekten van, we zijn geestelijk ziek.

U slaapt toch vannacht, meneer De Wit? U bent toch niet bang voor mij?

Dames, dan is de krul weg. De heren hebben geen haar, ja die staan ... ook die krulletjes van het oerwoud die zijn er niet eens, alles is verdwenen. Wij zijn lichamenlijk en geestelijk mismaakt. Lacht u daarom?

Het bewustzijn en de liefde maakt van het menselijk geestelijk organisme een macrokosmische gestalte. Ik heb ze gezien, ik heb de Vierde Kosmische Graad gezien. Als u dan in de eerste sfeer komt, kent ge uw moeder niet

meer terug als ze daar leeft. Uw vader niet want nu staat een schoonheid voor u. Een moeder van tachtig, negentig, ziet u terug als vijftwintig jaar. En die vijftwintig jaar die hebben een welsprekendheid van de ruimte. Dat gezicht van vroeger toen ze vijftwintig jaar was, was stoffelijk, nu is het geestelijk stoffelijk, kent u niet meer terug. De eerste sfeer kent u niet meer terug. Nu de tweede, de derde, de vierde, de zevende ...?

Ik ben met een moeder op de Vierde Kosmische Graad hand in hand gelopen. Toen zegt zij: 'Beleef mij, kind van de aarde, want ik was er ook.' Meester Alcar en meester Zelanus waren voor en toen gingen we door de natuur, de bloemen, die ongelofelijke kosmische bloemen die u daar ziet, de baring, de orchidee zo groot als een planeet, bij wijze van spreken, daar kunt u met duizend mensen op gaan zitten, een orchidee. Ik heb de moeder gezien van de Vijfde, de Zesde Kosmische Graad, ik heb de Almoeder als mens gezien. Drie reizen waren we daar bewust. Ik heb de moeder, de Almoeder gezien en de Alman als goddelijk bewuste mensen. Die drie reizen, eerst voor de macrokosmos, daar gaan we nu heen, die komen nu, die lezingen. Zondag krijgt u de geestelijke en de stoffelijke kosmos voor de mens en dan gaan we vanaf de maan, dit universum, naar het Al terug. En dan zult u op de volgende reis – dat zal misschien wel een week of zes, zeven lezingen later zijn – dan gaan we vanaf de maan, uit het embryo, naar het Al en volgen wij de ontwikkeling van het menselijke organisme. Die reis heb ik gemaakt. Geen Dante en geen Blavatsky hebben dat beleefd. Dat is geen bluf van mij, dat is alleen omdat ik in deze tijd ben, ik breng een eigen leer, maar die leer is van Christus, die is van de Universiteit van Zijn leven, dat zijn de mensen, de meesters, die nu voor deze eeuw dienen. En onze boeken die blijven bestaan. Er zitten daar geen geestelijke en geen macrokosmische fouten in.

Is het niet leuk, meneer Reitsma?

Nu moet u de moeder eens bekijken uit de tweede sfeer. Maar laten we maar bij de eerste sfeer blijven. U weet niet hoe mooi, hoe machtig u bent. Kunt u niet indenken.

Ik laat die dame uit Haarlem maar los, wat hebben we er niet van gemaakt, vindt u niet?

Die mens aan Gene Zijde zegt: 'Beleef mij', en dat is een moeder, en dan ga je door de reïncarnatie heen en daar willen ze mee zeggen: wees één met mij en dan zie je het moederschap en dan zie je de baring en de schepping en dan zie je daar ... sta je voor een macrokosmisch moederschap. Och och och och. En wij breken de nek hier dagelijks over: 'Doe ik niet', 'gaat je niks aan', 'moet je zelf maar uitzoeken.' Ach ach ach, als ik de mens zo hoor praten, alleen maar praten, en dan moet je zien dat ze het nog doen ook. Die slaap, ja, we weten het, ze zullen ontwaken en er zal een tijd komen, ze moeten er toch

aan beginnen, want we maken ons eens vrij van deze narigheid en dan zeggen wij het anders. En datzelfde gevoel als karakter wordt een kleurtje, een uitstraling aan uw ik. Is het niet eenvoudig, meneer? Daar heb je ook geen snor, heren. Waarom niet? Ja, wel iets, er hangt wel iets te bengelen daar zo, maar dan heeft het een andere betekenis. Zou u natuurlijk wel willen weten, maar ik praat er niet over.

Ik kan de dames nog wel meer vertellen. Veiligheidsspelden en haarspeldjes en knoopjes zijn niet meer nodig daarzo. U hoeft nooit meer naar uw kapper te zoeken want u bent altijd gekapt, altijd fris, opgewekt.

Vindt u het niet leuk, mevrouw? U bent uit de narigheid vandaan, want ik heb in het verleden al gezegd, het menselijk organisme hier ... we zijn geestelijk een slaaf van dit lichaam. Dit lichaam is mooi en machtig maar wat is het nu als u daar Gene Zijde ziet?

O ja, ik heb een bril nodig om te zien. Ik heb hier, o nee, ik moet eerst hier beginnen: 'Mij kwam een geval ter ore van een predikant die na het sluiten van zijn huwelijk tot de ontdekking kwam dat zijn bruidje stoffelijk, lichamenlijk tweeslachtig was. Prompt daarop werd het huwelijk ontbonden. Nu zijn mijn vragen de volgende: hoe ontstaat deze stoffelijke tweeslachtigheid?' Een stoornis, dame. 'Is dit alleen maar een stoffelijke stoornis,' ja, ja, daar is nog iets meer bij, 'of heeft dit ook met het verleden dus met de daden van de betreffende mens in vorige levens te maken?' Ook dat. 'Heeft de huwelijkspartner van zo'n arme mens het recht uit hoofde van dit feit, van tweeslachtigheid, het huwelijk te ontbinden?'

Voor God ben je hier rechtvaardig om te gaan, voor de ruimte kunt u onmiddellijk scheiden en bent u verantwoord omdat u zult baren en scheppen.

Maar wat is dit? Waarom is die moeder tweeslachtig?

(Verschillende mensen uit de zaal): 'De overgang van de man naar de vrouw.'

Dat weten ze, ziet u, tussen de derde en de vierde graad krijgt u de vorming van het organisme, dan gaat u uit het vaderschap naar het moederschap en nu is er geen gevoel, geen gevoel ergens in. Dat wil zeggen, ze zijn noch vader noch moeder. Maar de hele wereld is dit. Honderd miljoen mensen leven in die toestand en zijn vrouw en zijn man, en zijn alleen moeder en alleen vader. Maar waarom heb je toch nog mensen die beide geslachtsdelen bezitten? Waardoor? Waar kunnen wij houvast krijgen? Waar leeft nu het houvast? Weet u het?

(Mevrouw in de zaal): 'De wens van de ouders misschien, dat ze een jongen willen hebben als die moeder in verwachting is.'

Nee, een moeder wilde pertinent een meisje. Ja, ze kreeg haar meisje wel, goed. Maar er zijn er meer, die wilden dat ook en die krijgen dat heus niet.

Nee, dat hebben wij (niet) in handen. U voelt wel, die moeder met haar willen, die kan toch maar niet onze schepping omkeren? Als ik als vader pertinent bij mijn vrouw een dochter wil hebben, dan sta ik er al buiten, niet?

Maar wij hebben nu vanavond gepraat over de macht en de kracht en de bron, de Albron die Moeder Aarde is, dus die reïncarnatie bezit de mens. En kunt u verlangen zoveel u wilt, u kunt mij alleen maar vermoorden in u, als u van mij een meisje wilt hebben en ik word een jongen en ik ben een jongen. U kunt die schepping dus door uw wil niet veranderen. U krijgt die macht niet in handen. Begrijpt u dit? Maar waarom is hier van tweeslachtigheid sprake?

(Mevrouw in de zaal): 'Meneer Rulof?'

Er is maar één woord en het woord leeft op aarde, de verklaring.

(Mevrouw in de zaal): 'Kan die vrouw toen zij geboren is niet één van een tweeling zijn?'

Nee, heeft er niets mee te maken. Als u wilt gaan raden dan komt u voor prachtige problemen te staan. Er is maar één antwoord, ik heb er vanavond alreeds over gesproken, maar het blijkt dat u natuurlijk, u kunt niet kosmisch geestelijk denken.

(Mevrouw in de zaal): 'De homoseksueel.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'De homoseksueel.'

Ja. Nee mevrouw, de homoseksualiteit ligt al ... als we uit het mannelijke komen dan is de mens nog homoseksueel. Kijk, de kringloop voor de geboorte gaat zo: hier ben ik man en dan ga ik tot hier, vijf-, zes-, zevenmaal heb ik het, krijg ik het, in de eerste graad; leven, dood, leven, wedergeboorte, weer. Ik heb het over overgangen zo-even gehad en die liggen ook in de geboorte. Dus ik krijg hier mijn eerste ... ik kom als moederschap hierboven, ik ga nu in het vaderschap, kom terug, hier begint de homoseksualiteit al, mannelijk; een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, en nu ben ik vader en ga ik over naar het moederschap. Hier begint die splitsing al, dus in de eerste graad zijn we allemaal homoseksueel, dat wil zeggen – dat is een vies woord (zie artikel 'Homoseksualiteit' op rulof.nl) – wij zijn allemaal onbewust moeder en vader. Want we hebben het gevoelsleven van het moederlijke nog niet beleefd. Dat moeten we ons weer eigen maken. En voor elke graad is dat nieuw. Het is er wel bij. Maar ik heb er vanavond over gesproken, er is maar één antwoord: waarom is de mens ... het kan een stoffelijke stoornis zijn ook, maar is dit een stoornis? Is dit een stoornis als je moeder en vader bent, tegelijk? Je bent het immers? Ja, dus ik zeg: ja, er is een stoornis bij, maar uiteindelijk is er een heel andere stoornis, en wat is dit nu?

(Mevrouw in de zaal): 'Een ziel die geen moeder wil zijn.'

Deze dame die heeft het. De ziel die geen moeder wil zijn, een non ... (niet te verstaan). Alleen maar de katholieke kerk brengt deze wetten. De mens maakt zich vrij en los uit de baring en gaat over en sterft, en is niets anders. Er is geen gevoel om te scheppen. En nu manifesteert zich de natuur, maar de natuur wordt niet beziel. Voel je wel? Daar is ... de bron om vader en moeder te zijn is in slaap, die heeft de mens doodgesuggereerd. En nu gaat die schepping door en heeft geen bestaansvorm, geen beïnvloeding en daardoor komen er nu twee gevoelens tot stand op gelijke kracht omdat ze beide in de mens leven, en komen die twee geslachtstoestanden naar voren en zijn op halfwakend bewustzijn in de mens. Want ze zijn noch man noch vrouw. Zo'n beetje nog maar, vijf gram, kinderlijk is het beide. Vind je het niet leuk? Zover gaat dat.

Want als u ... en dat is heel eenvoudig, als ik in het psychopa ... ik wil ergens in, en ik heb de wet niet dat ik me naar God terugvoer, dus dan ga ik in de psychopathie, dat wil zeggen, psychopathie is onbewustzijn, en dat heet voor Gene Zijde en de kosmos een andere weg, die geen weg is, dus ik ga naar het zinloze. En nu moet u eens kijken als zo'n psychopaat op aarde komt. Nou, zo onfeilbaar maakt de mens zijn gelaat. En daar loop ik, zie? Door het niets, door het loslaten van het goddelijke gareel. Dat klopt weer, dat klopt als een bus met hetgene wat ik zo-even zei, als je niet innerlijke liefde bezit, voor Gene Zijde, heb je daar geen krulletjes.

Maar aan de psychopaat (zie artikel 'Psychopathie' op rulof.nl) kun je het zien, hij vervormt zijn eigen gelaat, doordat dat leven in tien, twintig, dertig levens maar raak heeft geleefd en zich uit het goddelijke gareel, het natuurlijke gelaat, en denken en voelen heeft gebracht. Is het niet duidelijk? Kun je nog meer van zeggen. Op al die vragen zijn waarachtig boeken boeken boeken boeken ...

Ik heb hier: 'Iemand kan in al zijn levens maar éénmaal zelfmoord plegen want indien er weer een neiging daartoe zou komen zou er een innerlijke kracht hem daarvoor weerhouden.'

Ja, dat schrijft meester Zelanus in 'De Kringloop der Ziel'. En dinsdagavond, geloof ik, wanneer was dat, in Amsterdam, of heb ik het er hier over gehad? Hè?

(Mevrouw in de zaal): 'Dinsdagavond in Amsterdam.'

Meester Zelanus had het erover ... O ja, meneer Berends, in 'De Kringloop der Ziel' staat: de mens ... als je dat goed hebt beleefd, dan pleeg je maar één keer zelfmoord. Als je het voor honderd procent hebt beleefd. Maar dat heb je niet. Die marteling die geeft je zoveel dat je een pak slaag krijgt. Ja, die marteling dat weet je wel, dat zit in ons, maar de dáád verandert. En toen zei meester Zelanus zondag in Amsterdam, hij zegt: 'Als u zich opgehangen hebt

dan zult u het in de toestand ...' Vroeger aan een boom, of kun je nu ook wel. Maar in de prehistorische tijdperken toen heeft de mens zich niet van kant gemaakt, alleen nu. Dus, dat voert ons al naar de maatschappij. Maar als je nu gas gebruikt dan is de zelfmoord – als u onder een tram wilt gaan liggen – heel anders, en de zelfmoord in de wateren is weer nieuw. Dus je kunt een lijden en een marteling ondergaan waardoor die eerste zelfmoord oplost en u weer aan een ander gevoelsleven overgeeft, en dan spring je heerlijk in het water, de mooiste zelfmoord die er bestaat. Duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

Meester Zelanus zegt: 'Daar heb ik niet over geschreven want dan breng ik de mens in te veel wetten.' Kijk, ze hebben die boeken in die tijd, hebben ze ook pertinent uit de kosmos vandaan gehouden. Want ze hadden elk boek kosmisch ... 'Maskers en Mensen' zijn bijvoorbeeld kosmisch geschreven. Maar 'De Kringloop der Ziel', 'Tussen Leven en Dood' die zijn nog altijd hier voor de mens, het denken (van) de mens hier. Maar ga je even door, dan zit je al in de ruimte. Duidelijk?

(Jozef leest verder:) 'Hoe staat het nu met Caiphaz die tweemaal in zijn vorige levens' ... daar heb je het alweer, 'de hand aan zichzelf sloeg? In het ene geval zoekt en denkt hij over de gebeurtenissen op Golgotha,' alsjeblieft, 'en slaat de hand aan zichzelf. En in het tweede geval is zijn innerlijk leven op de Christus ingesteld maar zijn persoonlijkheid weigert dit te aanvaarden, voert een strijd met zichzelf en vernietigt zijn leven.'

Golgotha dat was God, Christus, geloof, Bijbel, maar ook zijn macht. Daar pleegde hij later zelfmoord voor. Maar later toen werd Caiphaz Hitler. En waardoor pleegde Adolf Hitler zelfmoord? Hebt u 'De volkeren der aarde' gelezen? Waardoor? Adolf Hitler die ... ik heb, in 1935 heb ik contact met hem gehad, en toen bracht meester Alcar mij bij (hem) en toen heb ik zijn voorzienigheid gezien. Wie van de wereld kon dat beleven? Ik was de voorzienigheid van Adolf Hitler. Meester Alcar zegt: 'Wil je voorzienigheid zijn? Moet je eens zien hoe deze ziel zichzelf bedriegt.'

En ik daalde af en ik zeg: 'Jij bent het kwaad en ik ben het goede.' In 1935.

'Ha, ik hoor de stem.' Adolf Hitler was een pracht van een medium, maar voor het verkeerde. 'Ik hoor uw stem, en wat hebt ge te zeggen?'

Ik zeg: 'Je zult dat en dit ...'

'Stop', zegt meester Alcar want ik was met hem aan het praten gegaan. Hij zegt: 'Je kunt hier in dat leven ..., dat leven, daar moeten wij afblijven.' Dus je kunt hier wel gaan praten ...' Meester Alcar zei onmiddellijk: 'Stop. André, afblijven. Hier spreekt alleen Golgotha in dit leven. Hier is niets tussen te brengen.'

Maar hij hoorde mij; hij was in slaap en hij hoorde mij.

‘Voorzienigheid, ah, spreken Sie wieder (spreekt u weer)?’

Ik zeg: ‘Ja, Heil Hitler.’ Ik stak mijn hand in de hoogte en zeg: ‘Heil Hitler.’

‘Ha, da ist ja alles gut (ja dan is alles goed).’

Alles war gut, ja. (Alles was goed, ja) Toen hoorde hij mij en toen hoorde hij Gene Zijde en hij hoorde duizenden en duizenden mensen en dat was voor hem de voorzienigheid. Toen ging meneer beginnen. Hij zat vast aan Golgotha, vast aan de mensheid, Christus.

Het Joodse ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) moet naar Christus (zie artikel ‘Joodse volk’ op rulof.nl). Het Joodse ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) moet naar de katholieke kerk; en uiteindelijk niet. Maar als je als ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) wilt bestaan – hier zeg ik nu iets moois – dan moet je naar een ander geloof. Voel je dat? Dan lost uw ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) op. Maar het joodse kind laat zich niet oplossen nog. U ziet hoe ze zich alweer verzamelen. Maar word katholiek en word protestant, en u bent geen jood meer en u hebt Christus. En daarvoor zag Caiphas Christus. Is het niet eenvoudig? Maar toen kwam hij terug en de mensheid gaat verder en ontwikkelt – wat een machtig boek is nu ‘De Volkeren der Aarde’ – en langzaam maar zeker ga je naar ontwaking, bezieling, naar Christus, sta je weer voor Christus.

En nu wij. Ik sla u, ik bedrieg u, ik belieg u, ik verkracht u, ze hebben Christus verkracht, zouden gij denken dat ik van u loskom? Maar nu heb ik daar het goddelijke kind Christus verkracht en laten mismaken, ik heb hem zuiver naar de kruisdood gestuurd, zou je denken dat ik van Die afkwam?

En dat heeft tweeduizend jaar geduurd. De evolutie gaat door, ten nutte, ten behoeve van de mensheid staat die Caiphas op en wil met geweld ... Hij weet niet waarom, maar er is een kracht in hem. Want Hitler is nooit kosmisch en geestelijk ontleed, ze schrijven nu wel boeken over hem, maar ze raken die ziel niet, want ze kijken niet achter de kist van Adolf Hitler, ze kijken niet, ze weten niet of Adolf Hitler ... Ze lachen je uit als je zegt ... Honderden mensen, doctors heb ik erbij: ‘Jozef, dat kan niet anders, want de reïncarnatie voert ons terug naar ons oorzaak en gevolg.’ Die Caiphas die staat straks weer voor Christus; geloof het. En toen, toen wilde hij de wereld met het goeie – daar waren ze meesters in – het goede bewustzijn geven, maar elk mens heeft zijn oorzaak en gevolg en de volkeren ook, en de volkeren hebben nog geen gevoel. Hij had het kunnen laten, maar dat gevoel had hij niet. Duitsland was ook niet klaar, (er) is geen volk geestelijk bewust, of we hadden reeds het paradijs gekregen door Adolf Hitler (zie artikel ‘Hitler’ op rulof.nl) en had Christus gezegd: ‘Je hebt Mij vermoord maar Ik vind het allang lekker, ga nu

in rust en vrede verder.' Maar het kon niet. Nu gaat hij beginnen.

Maar nu de zelfmoord. Hij heeft zelfmoord gepleegd. Hij heeft zich eerst laten vergassen of vergiftigen en toen heeft hij zich laten verbranden, dus hij gaat weer in rotting. Zegt u? Hij gaat weer in rotting, hij heeft zich laten verbranden. Hij gaat weer ... maar nu door zijn wil om de wereld, om zijn macht te vergroten, daaraan pleegt hij dus zelfmoord. Nu is het geen ... Die zelfmoord doen wij altijd ... wij gaan altijd de zelfmoord in door zwakte, door vernietiging of wat dan ook. Dus Adolf Hitler ging nu zijn eigen ondergang tegemoet. En daarvoor pleegde hij ten tweede male zelfmoord, en als hij straks voor het geloof begint en hij haalt het niet dan zal hij het nog voor het geloof ook doen.

Geloof je dat? Ziet u?

Meneer Berends, ik hoop dat u tevreden bent. Maar ik moet ophouden. Maar ik ben er. En in het tweede geval ... Ja, ik heb uw vraag nog fijn kunnen beantwoorden.

Dames en heren, tot zaterdagavond, tot morgenavond in De Komedie en zondagavond in Diligentia.

Heb ik u weer iets gegeven? (Gestommel, er wordt door elkaar gepraat.)
Nou, wacht nu eens even.

(Zaal): 'Zondagochtend.'

Zondagmorgen, ja natuurlijk.

Dames en heren, ik dank u voor uw mooie gevoelens. Tot kijk.

(Er wordt geklapt.)

Donderdagavond 14 februari 1952

Goedenavond, dames en heren. Ik ga beginnen met: 'Wat is de bedoeling van God geweest om Zich te splitsen indien toch alles weer tot het Al terugkeert?'

Van wie is dat?

Hebt u mijn boeken gelezen, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Niet allemaal.'

Wat is de bedoeling van God geweest om Zich te splitsen? U bent een splitsing van God. Maar wanneer de Albron ... U moet God niet eerst nemen en zien. Maar wanneer de Albron niet aan splitsing, aan vader- en moederschap was begonnen, dan was er immers nóg leegte. God heeft – we zullen God zeggen – God heeft hierdoor die ruimten gevuld. Er was toen niets, alleen kracht, leven. En daardoor zijn er planetenstelsels ontstaan, universums, waarin wij leven. U zit hier wel in een huis, maar u zweeft elk ogenblik met een vaart van zoveel kilometers per minuut door de ruimte. Als u dat voelt, dan krijgt u gevoel, dan krijgt u bewustzijn en gaat u God voelen, dat wil zeggen, uw eigen goddelijkheid.

(Tot een paar mensen die net binnenkomen): Komt u binnen, dames.

En hierdoor is dus een universum ontstaan waarin leven, als God, aanwezig is; goddelijke vonken, wij zijn goddelijke vonken. Een goddelijke persoonlijkheid hebben we ook, maar die moet nog ontwaken. We zijn nog maar mensen en leven nog op aarde, terwijl er nog duizenden universums te beleven zijn. En wanneer we nu in het Al zijn gekomen, zijn wij bewuste menselijke goden geworden. Begrijpt u dit?

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar u zegt, dan keren we weer tot God terug, dus dan zijn we weer op het uitgangspunt.'

Nee, dan zijn we op het punt waar wij het einddoel beleven en vertegenwoordigen.

(Meneer in de zaal): 'Is dat niet hetzelfde als het begin?'

Nee, natuurlijk niet, want toen was u alleen kracht, toen was u alleen onzichtbaar leven en nu bent u een menselijke God. Christus en miljoenen andere mensen die leven er al. De mensen van honderd miljoen jaar terug die leven nu in het Al. En wij zijn nog maar bezig op aarde. Wij zijn nog niet zo oud, ook al hebben wij miljoenen tijdperken beleefd en honderd miljoenen levens gekend en gehad. Maar we zijn nog niet oud, want we zijn nog maar pas op aarde.

Dit universum overwinnen wij wanneer we de planeten hebben beleefd, en, u ziet het, dit is een planeet. Door vader- en moederschap, wedergebor-

te, reïncarnatie, komen we terug en krijgen we een nieuw lichaam, een hoger stadium en daardoor gaan we verruimen. Duidelijk?

Nog iets, meneer?

Hebben andere mensen nog een vraag hierover? Want dit is de moeite waard.

(Jozef leest verder:) 'Ik vermoed dat wij dat niet begrijpen' – is het niet eenvoudig? – 'begrijpen kunnen zolang wij de zevende sfeer niet bereikt hebben.'

De zevende sfeer, meneer, is nog niets; ook al beleeft u de eerste en de tiende sfeer – er zijn geen tien sferen – als zelfstandigheden als het ware ... Niet? Hoewel elke sfeer weer onderverdeeld is door andere toestanden, dat zijn graden, totdat u een sfeer, een ruimte en een wereld hebt overwonnen.

Maar wanneer u in de zevende sfeer bent, meneer, dan weet u nog niets (in vergelijking met de bewoners van de hogere kosmische levensgraden), dan weet u veel (in vergelijking met de andere bewoners van het hiernamaals en van de aarde), dan bent u hier (op de derde kosmische levensgraad) kosmisch bewust. En dan gaat u weer verder, u wordt weer embryo, en nu wordt u door een ander universum, de Vierde Kosmische Graad noemen dat de meesters, aangetrokken. En dat planetenstelsel – hebben we hier 's avonds eens over gesproken – is wonderbaarlijk.

Als u de lezingen nu meemaakt die nu komen in Diligentia ... Wij gaan nu beginnen met het vader- en moederschap van het universum voor de mens. Heel dit universum is alleen vader- en moederschap. Doodeenvoudig: het ligt volkomen open. Als de astronomen dat wisten, en pertinent konden aanvaarden dat de maan als moeder, als Almoeder voor deze ruimte zichzelf splitste en daardoor leven gaf aan bil ..., bil..., biljoenen vonken, uit God ontstaan ... Dat hebben we al beleefd, nietwaar, mensen? En nu komt dat voor het universum, het vader- en moederschap, en dan gaan we recht door naar de Vierde Kosmische Graad, de Vijfde, de Zesde; en de Zevende Kosmische Graad is het goddelijke Alstadium, maar nu het bewuste goddelijke Alstadium. Het Alstadium van vóór de schepping heet: onbewust stadium.

Doodeenvoudig. Niet, moeder? Toch doodeenvoudig? Is het niet eenvoudig?

(Tot iemand in de zaal): Wat zag u?

Meneer, hebt u nog iets?

Ze zat zo lekker te staren.

Niemand meer een vraag over dit?

Het is het Al! Zijn we nu al uitgepraat? Wat jammer, hè? Ik kan er nog wel honderdduizend jaar over praten.

We hebben hier: 'Tijdens de laatste lezing in Diligentia,' dat gaat ook naar het Al, 'toen werd door meester Alcar onder andere verklaard, dat hij,' dat

was meester Zelanus, 'dat hij de wetten had gezien.' Zij zien ook de wetten. U kunt ze hier ook zien. 'Het antwoord op de vraag, wat deze wetten zijn, is mij niet duidelijk. Kunt u mij verklaren of er verschil bestaat tussen wetten en krachten, en zo ja, waaruit het verschil bestaat? Zijn deze wetten en krachten zelfstandige entiteiten, bewustzijn? En zo ja, waaruit bestaan zij? Wat is hun inwezen? Wat zijn ze per se? En wat is hun uiterste oorsprong?'

Van wie is dat? Meneer?

Meneer, de theosofie, de theosoof ... Meneer, weet u niet wat een wet is? Heeft de theosofie dat ...

(Tot de zaal): Nee, ernstig.

Wat zegt de theosofie? Ik wil dat wel graag weten. Wat geeft u de theosofie hierover?

(Meneer in de zaal): 'Daar geef ik geen antwoord op, want ik wil graag úw antwoord weten.'

Nee, o, bent u bang dat u tekort komt?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Meneer, ú bent een wet. Een machtige wet zelfs. U bent ook kracht en u bent ziel en u bent geest en u bent leven en u bent een persoonlijkheid, maar bovenuit en boven alles een wet, een goddelijke wet. Wist u dat? Dus dan komen we op één punt. En de hele natuur is één wet. Maar nu hebben we zelfstandige wetten, zelfstandigheden als wet.

En nu kunt u beginnen. Nou, zegt u dan ook eens wat, ik wil ook weleens graag horen wat Blavatsky zegt. Ik smijt altijd met wijsheid en nou geeft u mij niets terug. Nou, zeg dan eens wat.

(Meneer in de zaal): 'Ik zou het verschil tussen krachten en wetten ...'

O, nou ...

(Meneer in de zaal): 'Dat zijn gewoonten.'

Zijn dat gewoonten?

(Meneer in de zaal): 'Dat zijn gewoonten die ontstaan zijn door ... Alles is harmonie, dus alles wat onharmonisch is moet naar harmonie gebracht worden.'

Ja, maar wáárin, waarin leeft in de schepping de disharmonie? In de ganse schepping ... er is maar één disharmonie. Er zijn er meer, natuurlijk, maar dat weet u.

(Tot de zaal): Nee, dat is juist interessant, dames en heren, want hier kunnen we van leren. Want dat is toch de mogelijkheid; dan krijgen we vergelijkingen en dan komen we tot diepten. Daarom vraag ik hierover.

Hier kunt u zes weken over praten. Voor mij dus niets meer? Is het geen jammer? Hier liggen ... Deze vraag, meneer, verbindt mij en de meesters met duizend boeken. En nu weten we al niets meer. Is het geen jammer? U krijgt

de avond. Ik maak er vaak iets van. Maar u kunt veel mooiere avonden hebben als u zelf denkt en vraagt. Dit vind ik interessant.

Kijk, u zegt: 'Tijdens de laatste lezing ... Kunt u mij verklaren of er verschil bestaat tussen wetten en krachten?'

Natuurlijk is er verschil. Welk verschil? In de eerste plaats, u bent zelf een wet. De nacht is een wet. Als wat? Als wat? De dag is een wet. Als wat? Wat is de dag?

(Meneer in de zaal): 'Niet als zelfstandigheid.'

Jazeker.

(Meneer in de zaal zegt nog iets.)

Nee, de dag is een zelfstandigheid, de nacht is een zelfstandigheid. De nacht als wereld is een eenheid, is een persoonlijkheid, is een zelfstandigheid. Een boom, een bloem, een hond, een kat, een mens, regen en wind: zelfstandigheden, krachten, ook krachten; maar ook zelfstandigheden en een persoonlijkheid. De regen is een aparte persoonlijkheid. Voor wat? Voor groei, bloei. De wind, om het aan te wakkeren; door wind, door storm krijgen we regen. Dus de fundamentele krachten die naar die zelfstandigheid gaan zijn onderverdeeld in wind, storm, kracht, regen. Dat is geboorte. Voor de zon is dat scheppen. Was er geen zon meer, waren we in de tijd van een jaar, zijn we allemaal morsdood. Niet, niet gelukkig; nee, morsdood. Dus kracht. Maar ook een zelfstandigheid en een wet. De nacht is een wet; de dag is een wet, dat zijn goddelijke wetten.

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar nu heeft meester Zelanus in Diligentia verklaard: hij had die wetten gezién.'

Ja, maar daarom zeg ik: dat kunt u ook.

(Meneer in de zaal): '... gaan zien in de werking.'

Als u die mensen bekijkt ziet u een paar honderd wetten. Allemaal wetten. En wat? Vaderschap, moederschap, licht, leven ...

(Meneer in de zaal): 'Ja, dus in de werking alleen, niet als entiteit, niet als persoonlijkheid.'

Nou, maar lieve mens, zijn dat geen persoonlijkheden?

(Meneer in de zaal): 'Dat is de mens in de werking van die wetten. Vaderschap en moederschap, nietwaar, dat zijn ook wetten.'

Já.

(Meneer in de zaal): 'Nietwaar, maar we kunnen ze niet zien. Ze zijn ...'

Mijn hemel, ik kan ze hier zo in me opnemen.

(Meneer in de zaal): '... abstract.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Ze zijn abstract.'

Zijn dit abstracte mensen?

(Meneer in de zaal): ‘Nee.’

Nee, maar ik heb het over die mensen.

(Meneer in de zaal): ‘De eigenschappen van de mensen.’

Zijn die abstract?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Meneer, als ik niet oppas ben ik mijn portemonnee kwijt. Vindt u dat abstract?

(gelach)

Ja, hier stelen ze niet. Maar als ze mij een klap geven, of ze doen me dit, vindt u dat abstract? Die persoonlijkheid die laat zich volkomen zien. Ben ik abstract nu ik aan het praten, aan het voelen, aan het denken ben? Is dat abstractie?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, hetgeen wat u uit wel. De persoonlijkheid zelf niet. Maar wat u uit wel, dat is abstract. Dat is niet zichtbaar.’

Ik ben aan het lezen, ik doe iets. Dat is toch een concreet iets? Dat is toch dagbewustzijn. Maar goed, nu ga ik over in de abstractie. (Jozef laat een stilte vallen.)

(Meneer in de zaal): ‘Dat zijn uw gedachten hierover.’

Ja, hoort u ze niet? Hoort u ze niet? Dat is abstractie.

(Meneer in de zaal): ‘Ja ...’

Maar nu gaan wij ze ... Dus dat is nog baring, ik ben nu aan het baren. Weet u wat ik nu zeg? En nu ga ik scheppen. Als het woord – dat is voor de persoonlijkheid – als het woord innerlijk is gevoeld, dat zijn gevoelens, die zetten we om in stof, woorden, dat is scheppen. En dat is voor de nacht baring, een wet. En voor de dag de zon, ook een wet. De nacht is moederschap en daglicht is vaderschap. Dus een wet als vader, als moeder, als licht, als leven, als persoonlijkheid, als kracht, allemaal kracht.

Is dat beantwoord nu?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, maar wat de ... (niet te verstaan) ... nu per se is?’

Weet u dan niet wat nacht is?

(Meneer in de zaal): ‘Nee, wat kracht per se is, het inwezen van kracht.’

Het inwezen van kracht, weet u dat niet? Weet u dat? Wat zegt Blavatsky daarover?

(Meneer in de zaal): ‘Dat is de manifestatie, de eerste manifestatie van het goddelijke Al, nietwaar ...’

Ja, ja, maar wat is dat?

(Meneer in de zaal): ‘Het is ondenkbaar voor ons menselijk begrip. Dus als de krachten ... moeten we ons denkbeeldig voor gaan stellen, nietwaar, dan grijpen we veel te hoog, dat gaat boven ons begrip.’

Ja, als u tenminste over de Albron praat.

(Meneer in de zaal): 'Natuurlijk, dat is de oorsprong.'

Ja, maar die Albron ... dan komt u er niet meer uit, nietwaar? Daar kunnen wij toch niet bijkomen?

(Meneer in de zaal): 'Nee, daarom juist.'

Ja meneer, wacht eens even, 'daarom juist', zegt u, maar, meneer, dat lééft in de mens, in een diertje, in een plantje. Als ik, moet u goed luisteren ... U kunt dat niet verwerken?

(Tot de zaal): Kunt u dat begrijpen, dames en heren?

Wat zegt Blavatsky daarvan?

(Meneer in de zaal): 'Hetgeen wat ik hier zeg, dat ...'

Kan zij dat ... Is dat niet te verstoffelijken dat gevoel?

(Meneer in de zaal): 'Maar de werking is zichtbaar.'

Ik kan nu hier, vanaf deze plaats kan ik de Albron manifesteren. Ik kan dat. U kunt dat ook. Maar ik kan dat hier.

(Meneer in de zaal): 'Ja, de werking. Maar kunt u het laten zien?'

Jazeker.

(Meneer in de zaal): 'Ja, hoe moet ik dat zeggen, als entiteit, als persoonlijkheid?'

Ja, u wilt toch zeker niet dat ik die werkelijke Albron naar de aarde trek.

(Meneer in de zaal): 'Juist, dat is hetgeen, nietwaar, als men zegt: ik heb de wetten gezien, dat nemen we aan, niet de werking ervan, dat was de strekking van ...'

O, u wilt zeggen, meester Zelanus heeft die wet gezien en hij kan die mee naar de aarde nemen?

(Meneer in de zaal): 'Ja, of hij die mee kan nemen is vers twee, het gaat erom: hij heeft ze gezien, zegt hij.'

Ze zijn het. U hoeft ze niet te zien. Daarom ga ik op dat zijn in. U zegt: 'Ze zien.' Daarom zeg ik: hier zitten wetten. Een hond, een kat, de natuur, elk ding, elk ding, elk stoffelijk ding is een goddelijke wet.

(Meneer in de zaal): 'Ja, in de werking. De theosofie verklaart: het is onverklaarbaar.'

Och, klets.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ziet u wel, meneer, onverklaarbaar. (Meneer blijft er doorheen praten.) Wat was de Albron, de Almoeder? Kunt u dat niet voelen? Is dat onverklaarbaar?

(Meneer in de zaal): 'Dat is ondenkbaar.'

Hèhèhèhè, nou dan zijn we dan toch wel een stuk verder, ik ben blij dat ik het hoor.

(Meneer in de zaal): '...nog menselijk.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'U denkt altijd nog menselijk.'

Ik?

(Meneer in de zaal): 'Het goddelijk bewustzijn, goddelijk kunnen denken, dat bestaat niet.'

Bestaat dat niet?

(Meneer in de zaal): 'Nee, dat bestaat niet.'

Mijn lieve man, in die menselijke toestand doe ik elke dag goddelijke taken.

(Meneer in de zaal): 'Ja meneer, als mens, nog steeds als mens zijnde, maar niet als God zijnde.'

Ook wat.

(Meneer in de zaal): 'Honderd procent ...'

Dus u wilt mij hier al als God zien?

(Meneer in de zaal): 'Nee, dat zeg ik juist, als u God wás dan kent u God voor honderd procent. Maar u moet eerst God voor honderd procent zijn, dán bent u God zelf.'

Ja, daar praten wij al zeven jaar over, dat we dat niet zijn. U luistert niet. Ik zeg tegen die meneer: 'U bent een godheid in een menselijke toestand.' Zei dit u dan niets? Je komt altijd op moeilijkheden. U denkt ver, maar u slaat stukken over. Mag ik het zeggen?

(Meneer in de zaal): 'Ja, ik ga naar de kosmos toe.'

Je gaat naar de kosmos, maar híér ligt de kosmos.

(Meneer in de zaal): 'In zijn werking.'

(Tot de zaal): Daar is niet mee te praten. Is dat zo of niet?

Glashelder breng ik u terug naar de aarde, en dan is daar weer iets, een gat en dan ... Maar wij moeten maar weer verder. Ik zei: ik kan u verklaren dat ik hier de Albron beleef, en elk mens. En de theosofie zegt van nee.

(Meneer in de zaal): 'Ja, hetzelfde.'

Precies hetzelfde.

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar daarom kennen we God nog niet.'

Kent u God nog niet. Dat is die abstractie in die theosofie. Wij kennen God van a tot z.

(Meneer in de zaal): 'Ja, in Zijn werking.'

In Zijn kracht, in Zijn geest, als Zijn persoonlijkheid, als Zijn licht, als Zijn leven, als Zijn vader-, als Zijn moederschap kennen wij God. Ik heb Hem gezien.

(Meneer in de zaal): 'Met ons menselijk begrip, menselijk denkvermogen; verder kunnen wij niet komen, want er zijn grenzen.'

Ja, voor ú.

(Meneer in de zaal): ‘Wij zijn geen goden.’

Ach, wij zijn nog maar grote sufferers. Dat zijn wij. Maar wij hebben contact gekregen met mensen die die wetten hebben gezien. Nee, ze zijn geestelijk bewust, kosmisch bewust; en nu kennen ze God. Ze weten alleen dat ze de Vierde Kosmische Graad nog niet bezitten. Ik ben er geweest. Ik heb het Al gezien. Ik heb God gezien zoals Hij in het Al bewust is. Driemaal was ik in het Al. Kunt u dat aanvaarden? Gelooft u natuurlijk niet. Nee, dat gaat te ver. Maar ik heb de boeken, meneer. Ik heb de boeken. Ik heb de reizen gemaakt. De boeken liggen vast. Die eer die krijg ik niet. Maar er is nog niemand geweest daar, geen theosoof is er in het Al geweest. Nee meneer, geen Boeddha, geen Mohammed.

Ik heb ze allemaal gezien en gesproken op Golgotha toen we terugkwamen. Daar stonden ze. Ik heb Blavatsky ook gesproken; op Golgotha, in de geestelijke wereld stond ik voor haar. En toen hadden wij het hierover. Ik doe haar werk, weet u dat? Ik ben de voortzetting van Blavatsky. Wist u dat? Maar de theosofie die moet mij niet.

Ik ben de voortzetting van alle mystieke wetten op de wereld. Die eer heb ik gekregen, dat staat in de kosmologie, die hebben we beleefd. Als u de boeken had, moest u het aanvaarden; dan zult u wel moeten. Elke faculteit van de aarde moet het aanvaarden want zij moeten die leer en die wijsheid uitdragen. Ik kan geen halve kosmos of geen verkeerde kosmos naar de aarde brengen. Ik heb ... Blavatsky, Pythagoras, uit het oude Egypte, Rudolf Steiner, Ramakrishna, al de mystieken die hun hand hebben uitgestoken, meneer, die vertegenwoordigen wij hier vanavond en in de boeken. Ik ben de voorzetting van Ramakrishna, van Blavatsky en van alle mystieke meesters op de wereld. En dan hoeft u het niet te nemen, maar ik zeg het u. En dat zal ik u bewijzen als u hier duizend jaar kan zitten. Want ik sta nooit met de mond vol tanden.

Maar ik wou u iets moois vertellen. Ik zal u het beeld geven omdat u zegt: ‘Dat is niet te verklaren.’ Dames en heren, luister goed, dan kunt u zien, dan zult u beleven hoe de Albron begon. De Almoeder, de Alvader, die kennen wij niet, zeggen ze, God Die kennen wij niet. Maar wij kunnen u met de Almoeder en de Alvader verbinden. Wij.

Toen de Almoeder begon te denken – dat was de Almoeder, dat was God niet, dat weet u toch, nietwaar? – toen begon zij te baren en te denken. Er was denkkraft in de ruimte. En die heb ik ook. En die hebben de mensen ook. Als vader en moeder gaan verlangen, als de moeder gaat verlangen naar een kindje dan is zij astraal, geestelijk, ruimtelijk, Albronnelijk precies op dezelfde kracht en de wet als toen de Almoeder begon te denken aan baring en aan scheppingen. Als de moeder vraagt om een kind, beleeft de moeder

hier op aarde, en elk diertje, dezelfde wet als kracht en gevoel voor baring en schepping; hier op aarde, meneer. Dus de Albron leeft hier in de mens. Vindt u dat niet leuk? Is dat niet heerlijk eenvoudig?

Daarom haal ik het zo vanuit de Albron naar de mens. Daarom zeg ik: kijk, dat zijn allemaal mensen. Meneer, heb ik gezien, heb ik beleefd. Ik heb alles beleefd. Ik praat niet uit boeken. Maar dan kunt u mij controleren met uw wijsheid. Leugens hebben we hier niet. U kunt zeggen: 'Neem ik niet.' Prachtig, dat moet u weten. Daar ben ik nooit kwaad om. Alleen, het houdt u tegen.

Maar Blavatsky heeft dat niet beleefd. Toen ik voor haar stond op Golgotha, toen kwamen wij ... toen kreeg ik een naam, daar heeft meester Zelanus al eens een keer over gesproken, en toen moesten de anderen die hier waren ... Ziet u, daarom is het zo ontzettend droevig. Krishnamurti kreeg de kans, hè. Krishnamurti is een gevoelsbewuste, meer niet, niets meer. Van de ruimte? Toen Ron Landell in Amerika naar hem toe kwam, hij zegt: 'Krishna, geef me de waarheid, jij moet het weten.' 'Ik weet het niet.' 'Meen je dat?'

Hebt u dat boek van Ron Landell gelezen, moet je eens lezen. Meester Alcar zei: 'Dát zul je lezen.' Toen las ik het. Ik denk: die blaas ik allemaal van mijn hand. Toen zei meester Alcar: 'Ik dank je.'

Toen kwam Ron Landell, toen zei Krishna: 'Weet je het?'

Annie Besant is toch een kopstuk. Welke hebt u van de theosofie? Annie Besant, Blavatsky, over wie hebt u het eigenlijk?

(Meneer in de zaal): 'De originele, dat is Blavatsky.'

Ze zijn gesplitst tot in het oneindige nu. Waardoor, weet u dat ook?

(Meneer in de zaal): 'Het interessante van dit gesprek is dat het Oosten en dat Blavatsky ...'

Ziet u, omdat ... Annie Besant had bij mij moeten komen toen ze dacht: Christus leeft in Krishnamurti. Toen had ze bij mij moeten komen dan had ik haar die val kunnen be ... Had ik haar kunnen ... Nou, zeg het eens?'

(Tot iemand in de zaal): Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Dan had u haar kunnen behoeden daarvoor.'

Ik zakte daar helemaal weg, dan kun je niet meer denken. Dan denk je niet meer in stof. Ik had haar kunnen behoeden voor die val. Moet u eens nagaan, is dát een meester, die daar de leer ...? De theosofie is zo ontzagwekkend machtig. Heeft veel franjes. En daar slaat Annie Besant de leer in de soep omdat ze denkt dat daar Christus op aarde komt in een mens, in Krishnamurti. God, god, god, mijn lieve god. Zij in de sferen; wat een armoede.

(Meneer in de zaal): 'Ja, zij op zich, zal ik maar zeggen, er zijn een hoop theosofen op het moment.'

Maar mijn lieve meneer, de theosofische wereld kreeg een schok van jewel-

ste toen dat gebeurde. Zij mag die fout, en mocht die fout, en kan die fout niet maken. Toen kreeg Krishnamurti ... die moest naar Oxford, hij moest studeren.

In Amerika vocht ik tegen de mensen. Toen hebben ze een boek geschreven. Ik heb het boek hier in een hoek gegooid. Christus die was daar in het Oosten geweest, en daar zat Christus in de tuin en toen zegt hij: 'Hé, Jezus, zou je nog eens iets willen vertellen van de Bijbel?' en dan gaat Jezus maar praten. Daar maken ze van Christus een surrogaat. Die man, die hoogmoedswaanzinnige, die zo over de Christus praat.

Wij vechten als duivelen – dat hoort er ook niet bij, nietwaar, maar wat moet je anders zeggen – als duivelen voor de Christus om Hem rein en zuiver te laten zien, want wij kennen Hem. En daar, komt daar zo'n gek van een kerel en gaat naar het Oosten en laat daar Christus ... Jezus Christus zit daar in een tuin en zegt: 'Kom', had daar nog zo'n jongen bij zich, 'kom, we moeten nog naar een paar zieken.' Het lijkt wel of het een marskramer is. En die mensen ... Ik zeg: 'Meneer ...' 'Och, dat is het machtigste dat we hebben.' Ik zeg: 'O ja?' Ik zeg: 'Meneer, één ding, u bewondert mij ...' Ik was de grootste knaap in Amerika. Met mij wilden ze reclame maken want ze hadden niets. Ik was het. De bladen kwamen; kwamen ze bij Jozef Rulof, ze hadden zelf niets. Allemaal klets. Mijn bloed liep daar weg, door het bedrog.

Toen kreeg ik dat boek in handen, 'De meesters van het Oosten' (B.T. Spalding: 'Meesters van het Verre Oosten'). Ron Landell die heeft ze achtervolgd, de wijsgeren. Hahahaha, niet om die mensen uit te lachen, maar die hebben daar een mogelijkheid gekregen.

Krishnamurti die stond daar in het Oosten, toen zei Annie Besant, toen kwam hij, en hij zou praten – ik kom op dat Christusverhaal terug – en toen zegt Annie Besant: 'Daar hebben we nu tweeduizend jaar op gewacht. Hij is er.' Toen zei Krishnamurti: 'Ik zal streng zijn, maar rechtvaardig.' 'Och och och', zegt Annie Besant. Ze zag in de mens de Christus. Christus leefde weer in Krishnamurti. Goh, oh, oh, ik heb ze van Holland uit hard uitgelachen.

In Amerika precies hetzelfde laken en pak. Ik zeg: 'Meneer, als ik naar een school ga, kan die school mij helpen als Gene Zijde, de meesters moeten werken?' 'Nee, o God, bewaar me, Jozef.'

Ik zei: 'Ik mocht niet eens een boek lezen.'

'Prachtig.'

'Ik heb er twintig. Maar dát hebben jullie niet.'

In Amerika zijn mijn boeken niet, meneer. Amerika heeft de mediums, de indianen, dat zijn ze. Maar dát van mij hebben ze niet. Daarom moest ik naar Amerika toe, ik heb het uitgevonden. 'Geestelijke Gaven', moet u lezen. Er zijn er maar enkelen, één op de honderd miljoen mensen: er leeft er niet

één, meneer, die direct, echt was. Bedrog bedrog bedrog, bedrog bedrog bedrog. Ik denk: God, hoe bestaat het. Meester Zelanus, hij zegt: 'Wij kennen de mensen, we weten precies wel waar de mediums leven.'

Van Christus hebben ze gemaakt, dat Christus daar naar die school en die school en die school ... en toen werd de goddelijke Messias losgelaten op de mens. Toen was Hij gereed voor Jeruzalem. Dat maakt die oosterling, die journalist ervan.

En het Oosten schept en dweept en vliegt met wijsheid; meneer, ze zijn niet meer zover als wij. Wij kunnen hun ... Wat ik daar vanavond zeg, dat kunt u in het Oosten niet eens vinden. Ze zeggen ... Ja, ze zijn daar machtig tot in het universum. Er zijn erbij, die denken heel ver.

Ik ben met meester Alcar naar China gegaan, er zat er één in de bergen van honderd-acht jaar. En toen vroeg ik, toen wij van Golgotha terugkwamen, vroeg ik aan meester Alcar: 'Waar leeft nu de hoogstbewuste op de wereld?' Dat is toch mogelijk, als je toch reizen maakt? In China was er nog één, die wist veel. Hij zegt: 'Kijk, daar.' Toen kwamen we in een tempeltje in de bergen en daar zat een oude Chinees, heel oud, verschrompeld, en hij had het hoogste bewustzijn. Hij zegt, meester Alcar: 'Kijk zelf hoe ver zijn bewustzijn gaat.' En toen zag ik zijn aura, en toen wist ik het. Hij was net in de eerste harmonische sfeer. Hij was in alles harmonie. Een prachziel, voor zichzelf. Hij was denkende, denkende, denkende. Maar dat zijn wétten.

Ik had Annie Besant onmiddellijk kunnen vertellen: 'Haha, wat gaat u klaarmaken? Och, och och och, Krishnamurti ...' Toen kwam Ron Landell. 'Weet je het niet? Indien je het mij niet zegt ...' Ron Landell is een Hongaar, maar hij leeft in Engeland. Ik heb hem nog geschreven. Ik schreef hem ook: 'Kom naar Den Haag, dan zal ik het je vertellen. Je vliegt over de wereld heen, Krishnamurti achterna en nog andere wijsgerige mensen, kom naar de Esdoornstraat, dan zal ik het je vertellen.' Hij had geen tijd. Hij wilde zijn boek schrijven. Ik zeg: 'Meneer, geef mij die eer eens. Ga eens zitten en stel mij eens een honderd miljoen vragen. Ik weet het.'

Maar ik krijg die tempel niet en die miljoenen niet van Krishnamurti. Die moest naar de universiteit en de universiteit kan je alleen maar van de wal in de sloot brengen. Verdoemdheid.

Hebt u al eens een meesterschap op dit gebied, meneer, van een universiteit zien komen? Hebt u al eens een kind voor dit werk in een stad geboren zien worden? Dat is voor deze wereld 'noch nicht da gewesen' (dat heeft nog nooit bestaan). Dat komt allemaal uit het oerwoud of uit de klei. Ik kom ook uit het oerwoud, uit de Achterhoek, bij ons proate ze plat. Ziet u? Maar het heeft geen betekenis. Maar was ik in de stad geboren dan was het ook weggeweest.

Krishnamurti moest naar de universiteit, Cambridge of Oxford, waar was hij? Hebben ze hem verprutst? Nee meneer, hij moest leren praten. Hèhè, hij moest leren praten. Toen ik naar Den Haag kwam, kon ik alleen plat. Hij moest leren praten, hij moest leren denken. En kan dat op de universiteit? Wist Annie Besant dat niet? Is dat de steun, zijn dat de fundamenteen? En na Krishnamurti, na Blavatsky zijn er geen meesters meer geweest.

En toen kwam ik op Golgotha terug met meester Alcar en meester Zelanus, en toen waren we in het Al geweest, in die Albron, en toen zagen we de mens als een godheid, ik zag Christus. En toen zeg ik aan meester Alcar: 'Waarheen gaan we?' Ik moest me weer klaarmaken op de aarde, hij zegt, meester Alcar: 'Er is maar één punt op de aarde waar je dat kunt, en dat is Golgotha.' En toen ben ik daar neer gaan liggen zoals Judas – hebt u 'De Volkeren der Aarde' gelezen? – toen heb ik me ingegraven, ik ben daar gaan zitten.

En op de tweede reis weer. En de derde reis, toen waren ze er allemaal, tot Mohammed en Boeddha toe, Rudolf Steiner, Blavatsky, Mary Baker-Eddy – en elk mens, elke ziel die voor de mystieke ruimte kracht, bewustzijn en gevoel heeft gegeven – die waren op Golgotha en die moesten iemand aanschouwen en aanvaarden. Die vroegen mij iets. Hèhèhè, die vroegen mij iets. Ik zeg: 'Ja, ik ben het.' En toen werd ik voorgesteld. En toen zei meester Alcar iets. Maar er waren ook meesters van de vijfde, de zesde en de zevende sfeer, en die beaamden dat. En dat was dan daarvoor. Blavatsky, Rudolf Steiner.

U zegt weleens: ik val aan. Nee meneer, dat weet u niet, maar wij dienen één universiteit, één leven, één persoonlijkheid: Christus. Ziet u, ik ben de voortzetting, meneer, van de theosofie.

Kwamen ze maar, dan hadden we in een tijd van twee jaar de machtigste tempel hier in Holland. Vertel dat eens aan mijn broeders. Vraag ze eens of we twintig, dertig lezingen mogen geven voor de professoren en doctoren, en dat we die eenheid krijgen hier in Nederland, wij Nederlandse kinderen met fel bewustzijn; dan gaan we een tempel bouwen ter ere van Christus die klinkt als een ... niet als een klok, maar als het universum.

Meneer, de macht heb ik in handen. Ik kan alleen praten, ik kan alleen de wijsheid geven, maar ik heb geen vijf cent. Pvt. Ik ben zo arm als een kerkrat. Dat zou u wel willen.

Maar dít is het, ziet u? Dít is het. Ik daag ze uit, de theosofen. We hebben een lezing gegeven over de val van Annie Besant en de macht van Annie Besant, net daar tegenover. Een lezing in Diligentia, in 1946, over Krishnamurti. De hele theosofische wereld kon Jozef Rulof wel vermoorden.

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar dat is een zijtak, meneer Rulof.'

Ja, geef nu toe, het is toch ook allemaal theosofie. Als we over spiritisten

praten dan heb ik het toch niet over Haarlem of Amsterdam, dan heb ik het over één spiritualisme. Een zijtak; denk nu ruim. Wat theosofie is, is toch theosofie? Als u nu over de katholieke kerk praat dan hebben we toch geen afdelingen meer, dan hebben we eenheid.

Toen daagden ze mij uit, meester Zelanus, om voor vijfenveertig minuten een lezing te geven voor de theosofen en dan zou ik tegenover die en die dames spreken. Ik zeg: 'Meester Zelanus, een mooi briefje voor u.' Hij dadelijk in de pen, in de machine, hij zegt: 'Wilt gij de machtige theosofie in vijfenveertig minuten terugvoeren tot de straatgoten van de stad? Mag ik u verzoeken om mij tien avonden te geven van twee uur? En dan kunt ú spreken.' Ik heb niks meer gehoord, meneer. Ze wouden het in vijfenveertig minuten doen. Kunt u de theosofie in vijfenveertig minuten behandelen?

(Meneer in de zaal): 'Maar de grondprincipes wel.'

Och meneer, dat bestaat niet. De grondprincipes ... Wil ik hier de Universiteit van Christus vertegenwoordigen in vijfenveertig minuten, moet ik beginnen: lezingen, lezingen, lezingen. Het ontstaan van het Al, de Albron, de Almoeder, de Alvader, het Allicht, waar we mee begonnen zijn in Diligentia, vanaf de maan naar het universum, voor het universum, en dán gaan we de mens volgen als embryonaal leven terug tot God, en dan de ziel, dan de persoonlijkheid, het dierenrijk en Moeder Natuur. Kunt u dat in vijfenveertig minuten?

(Meneer in de zaal): '...de hoofdzaken wel.'

Nee meneer, ik moet hun de wetten, de opvolgende wetten verklaren, anders komen er gaten, want daarin grijp ik die mensen, zeggen de meesters. Want als zij daar in vijfenveertig minuten ... Kunt u het katholieke geloof ook in vijfenveertig minuten behandelen? Dan verkracht u dat geloof, want er zit machtig veel goeds in.

(De meneer in de zaal zegt nog wat.)

Dat kunt u in vijfenveertig minuten niet. U kunt geen, in vijfenveertig minuten, een godsdienst, een geloof ontleden, laat staan het universum.

(Meneer in de zaal): 'Dat kunt u in tien lezingen ook niet, dan komt u ook te kort.'

Daar is er iets van te maken, in tien.

(Meneer in de zaal): 'Ja, iets van te maken, juist, maar wat is ervan te ...'

Nou ja, daar hebben we het weer niet over. Het gaat, het blijft nu weer bij die vijfenveertig minuten en die tien lezingen. U legt zout op slakken. 'In tien lezingen kunt u dat ook niet.' Dan kunt u een hele hoop, maar niet dit. U vergeet die kern alweer. U springt van de hak op de tak. Die kern ... vijfenveertig minuten, wat is dat? Is het niet zielig? Ik heb niets meer gehoord. Meester Zelanus ook niet. Was het maar waar.

Waarom maak ik mij eigenlijk zo dik, hè?

(Jozef leest verder:) 'Zijn deze wetten en krachten zelfstandige entiteiten?'
Wat zegt u daar? Entiteiten. Ik mag graag iets leren. ...'entiteiten, bewustzijn?'

Zijn deze mensen nu niet bewust? Die zijn niet bewust. Is er niemand in de wereld bewust? Deze mensen zijn, of de mens in de maatschappij ... Is een katholiek, meneer, een protestant, zijn dat onbewuste mensen?

(Meneer in de zaal): 'Nee, allemaal bewust tot een zekere graad.'

Voor hun toestand. Maar bewust in hun toestand.

(Meneer in de zaal): 'Natuurlijk.'

Maar voor wat, meneer, zijn ze goddelijk bewust? Voor wat? Moet u eens nagaan waar wij direct naartoe flitsen. Voor wat zijn die katholiek en een protestant, dat is de jood, de mohammedaan, de boeddhist, waarom, waarom zijn die mensen goddelijk bewust, waarin? Goddelijk bewust. Alles hebben we hier in handen.

(Meneer in de zaal): 'Ja, alles wat ze van waarheid eigen hebben gemaakt, dat zijn ze goddelijk bewust.'

Nee meneer, nee meneer. Wie van u weet het?

(Zaal): 'Vader- en moederschap.'

Vader- en moederschap.

(Meneer in de zaal): 'Dat is ook waarheid.'

Nee meneer, het gaat alleen maar ... (Meneer in de zaal praat er doorheen.)
Nee meneer, geen waarheid; in de waarheid kletsen we dat de stukken eraf vliegen. In de waarheid hebben we niets. We hebben veel waarheden opgebouwd. Maar de katholieke kerk heeft er nog heel weinig. Als de katholieke kerk zegt: 'Heb lief alles wat leeft', is de katholieke kerk goddelijk bewust in de liefde; als je het doet. Hemelen zijn er natuurlijk niet te koop. Verdoemdheid is er niet. Erg onbewust, het verschrikkelijkst dat er is. Maar vader- en moederschap is een goddelijke incarnatie en daarin is de katholiek, de protestant, de mohammedaan, het kind in het oerwoud goddelijk bewust, in zijn baring en schepping. Maar in niets anders. En weet u nog waarin?

(Meneer in de zaal): 'In de reïncarnatie.'

In de wedergeboorte. Dat zijn drie dingen – dat zijn de lezingen – en dat zijn goddelijke kernen. Dat hebben wij niet in handen. U denkt wel dat u geboren wordt ... U denkt wel dat u een kindje aantrekt door uzelf, maar dat bestaat niet.

(Meneer in de zaal): 'Juist, dat is hetgeen waar we laatst nog over gesproken hebben, over die kwaai wil. Weet u nog?'

Die kwaai wil?

(Meneer in de zaal): 'Toen heb ik gezegd: kwaad bestaat niet, dat hebben we niet in handen ...'

Nee meneer, u had in die grens door moeten denken want nu blijft u nog stilstaan, nu wilt u nog gelijk hebben van toen, maar u krijgt geen gelijk. (gelach) Maar u had uzelf eruit moeten denken. U denkt nu naar mij toe. U hoeft niet aan mij te denken. Maar u moet naar die ruimte denken. U wilt pertinent van mij gelijk hebben, dat bewijst dat u die bekrompenheid niet loslaat. Dat wat ze u geleerd hebben, meneer, dat laat u niet los. Ik heb hier wetten gezien en beleefd. Ik vertel niets na. U praat na wat ze u daar geleerd hebben.

(Meneer in de zaal): ‘Nee meneer, dat is niet waar.’

Hebt u dat ook uit uzelf? Treedt u ook uit? Treedt u uit?

(Meneer in de zaal): ‘Ja meneer.’

Treedt u uit?

(Meneer in de zaal): ‘Uittreden niet ...

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘Ik beleef het innerlijk.’

Dat kan, neem ik u niet af. Maar dat waar u weer gelijk in wilt hebben ...

(Meneer in de zaal zegt nog iets, er wordt doorheen gehoest.)

Nee meneer, ik heb het u verklaard en u komt er weer op terug. Nee meneer, het is dít: in de goddelijke kern, in het oerwoud beleeft de mens een goddelijke wet: baring, schepping en wedergeboorte. Meer is er niet.

En waar de disharmonie in leeft, meneer, weet u ook. De disharmonie. Zijn dat zelfstandigheden, zijn dat krachten? Meneer, er is maar één ding, zei ik, dat leeft maar in één toestand, dat was het eerste woord waar we over gesproken hebben. In één toestand ligt de zelfstandige afbraak, en in al dat andere zijn we goddelijk harmonisch en dat is de baring en de schepping. Maar nu gaan we beginnen, wat we hier leren op aarde, nietwaar, en daarin zijn we een chaos. Is het niet duidelijk?

Maar de wedergeboorte is er, hebben we niet in handen. U zegt wel – kijk, meneer gaat weer terug -: ‘Als je geboren wilt worden, dat wilt u zelf.’ Neen, dat is een goddelijke wet. U hebt er niets mee te maken. Dan zegt u, toen hadden wij het over de eigen wil ... Nee, dat is de godswil die hier bezig is. En is die nog niet sterk genoeg? Als u geboren wordt, als er een kindje wordt geboren, is er een goddelijke wet verstoffelijkt voor de mens, voor de reïncarnatie.

(Meneer in de zaal): ‘Meneer Rulof, hoe kan het dan dat een moeder geen kind wil ontvangen als de goddelijke wet, de goddelijke wil zegt: dat kind moet geboren worden. Hoe kan dan een moeder een kind weigeren?’

En dat snapt u niet?

(Meneer in de zaal): ‘Dat begrijp ik niet.’

Hè, zo. Ineens bent u ver weg van de aarde, en in de ruimte, en een dood-

eenvoudig iets voelt u niet? Omdat nu de mens in disharmonie is met moederschap. Waarom worden er zoveel nonnetjes, had ik het over, pastoors ... Toen schrijft u nog: dat is karma dat hij pastoor wordt, en dat houdt u nog?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Wat jammer. Dus ik ben hier bezig in mijn eigen stomme karma.

(Ze praten door elkaar. Jozef zegt daar doorheen): Dit is ook karma. Dit is ook karma.

(Meneer in de zaal): 'Stil nou eens even, nietwaar, de goddelijke wil, nietwaar, wordt door de disharmonie van de mensen, het karma, - niet? -, weer vertegenwoordigd.'

Ik ben hier bezig en ik heb de boeken en ik heb de schilderijen en vanmiddag hebben ze mij een openbaring gegeven, een onfeilbare openbaring. Ik kwam van Amsterdam dinsdagavond, en ik zat in het hok, ik was de mensen iets aan het vertellen over het voetballen en toen moest ik in mijn hokkie daarzo, voor de lezing, en toen kwam Jongchi tot me. 'Dag dag', zegt hij altijd, 'André.' En toen zegt hij: 'Kijk eens even.' En toen kijk ik, ik zeg: 'O, wat is dat prachtig.' 'Dat gaan we morgen maken.'

En toen vertelde ik het tegen meneer Van Straaten en nog mensen. Ik zeg: 'Een visioen. Och, als dat kan, als dat kan.'

Meneer, vanmiddag is dat er. Mijn wil? Ik kan het niet. Het visioen, onfeilbaar, zit erop, op een porseleinen bord. Geloof, liefde, leven, vader-, moederschap. Och och och, een Van Dyck. Van mij? Goddelijke wil? Mijn wil? Hèhèhè, ik heb er niets mee te maken.

Dus de mens heeft geen wil? Nee, de mens heeft wil. Een moeder die geen kind wil, kan pertinent die wil doorvoeren. Meneer, ik zeg toch al, een goddelijke wet is het, vader en moeder te zijn, en dat krijgen we nooit in handen.

Wanneer meneer pastoor naar de kerk ... die wordt nu pastoor, en schakelt zich uit voor de openbaring: vader te zijn, schepping, baring. Als wij allemaal, zei ik, pastoors werden en nonnetjes, dan stierf de mensheid in slechts enkele jaren uit, dan werden we zestig jaar en dan was het afgelopen.

(Meneer in de zaal): 'Dan zouden we sterker zijn als de goddelijke wil, dat bestaat niet.'

Maar waarom zijn wij dan geen pastoors, meneer, waarom bent u het dan niet en ben ik het niet?

(Meneer in de zaal): 'Omdat u ...'

Omdat ik niet wil.

(Meneer in de zaal): 'Ja, uw denken is op het ogenblik ook gebaseerd op hetgeen wat u in voorgaande levens opgebouwd heeft.'

Ja, maar dan gaan we weer terug. Het gaat om dat willetje. En die wil is voortplanting. Die moeder die geen kindje wil dat is een dierlijk onbewuste

ziel. En dat is ze nog niet eens, meneer, want een dier weigert nooit. Die moeder heeft geen moederlijk, menselijk moedergevoel, en dat moet nu ontwakken. Maar het was er vroeger, het was er al. Zoudt u denken, als een moeder hier in dit blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) die geen moeder wil zijn, dat ze het in het oerwoud niet is geweest op die lange reis naar het blanke ras? Honderdmiljoenmaal! Maar nu is het dagbewustzijn, waardoor verknoeid? Dat moederlijke gevoel is verknoeid. Weet u waarom?

(Meneer in de zaal): 'Ja, door bijkomstige aspecten.'

Door wat?

(Meneer in de zaal): 'Door verschillende bijkomstige aspecten.'

Nee meneer, er is maar één toestand, er is maar één toestand. U moet niet zeggen als een moeder geen kind wil dat ze dadelijk maar onmoederlijk is.

(Meneer in de zaal): 'Nee, dat zeg ik juist, het gevoel ligt ín haar, maar het zijn de aspecten, de omstandigheden ...'

Nee meneer, geen aspecten; wétten weer, wetten.

(Meneer in de zaal): 'Ja wetten, die karmisch ook weer verantwoord ...'

Niks te karmischen, meneer, vader- en moederschap en homoseksualiteit, verlossing van vaderschap, uitgaan van vaderschap naar moederschap. Is dat duidelijk?

(Zaal): 'Ja.'

Dan heeft de moeder nog geen gevoel om moeder te zijn en dan wil ze geen kind want ze heeft het gevoel nog niet. Ze moet zich eerst dat gevoel eigen maken, dat is het, meer niet. Is het niet duidelijk?

(Zaal): 'Ja.'

Eén mogelijkheid is er maar. U bent uit het moederschap gegaan en u wordt man. Hoe kan ik dan nog moederlijk zijn als ik man wordt. En nu kom ik in de eerste graad. U moet maar niet dadelijk zeggen dat het geen moeder is. Dat kunnen we niet zeggen want we kennen de wetten.

Kijk, en dat is nu jammer, altijd jammer. Ik verklaar die man zulke mooie dingen, en dan heeft hij eigen denken; en je kunt nooit eens dieper gaan. Het wordt ... een grote hutspot wordt het. Jammer. En ik krijg gelijk.

(De man in de zaal zegt weer iets.)

Ja, van die weer. U bent het alleen weer, ziet u? Meneer, u kunt uw hoofd niet buigen.

Heb ik gelijk, dames en heren, ja of nee?

(Zaal): 'Ja.'

En u alleen weer niet. Waarom kunt u zich niet buigen? Het gaat toch alleen maar om die vervloekte wil nu kapot te krijgen. Die zal ik eens ...

(Meneer in de zaal): 'Al zou ik er een miljoen mee kunnen verdienen, ik zeg niet tegen mijn gevoel in dat u gelijk heeft. Dat kan ik niet.'

Jammer, jammer, u wordt geen adept. Ik ga diep op uw vragen in. Ik ontleed ze telkens volgens de natuur, volgens de geboorte, volgens het vader-, het moederschap, de ruimte; en dan zet u er weer iets voor; ja, dan kan ik alweer ophouden. U gaat niet op het mijne doordenken, u zet het uwe maar weer ervoor.

(Tot de zaal): Is dat zo?

(Zaal): 'Ja.'

Ik schei uit, hoor.

(Meneer in de zaal): 'Ik schakel mijn eigen denkvermogen in.'

Ja. Ik ben heus niet hatelijk, wil ik helemaal niet zijn, kan ik niet zijn. Maar ik zeg u eerlijk, het jammere is: het mooie gaat zo weg. Ik mag graag vechten, maar om die wét te verklaren. En dan gaat u weer ... U hebt het in uw eigen gedachten. Als u dat van uzelf eens nam, meneer, dan komt u in botsing met duizend dingen. Ik beleef mijn wetten, ja, en dat gelooft u natuurlijk niet. En zegt u: 'Ja. Waarom zou ik dat van u aanvaarden als ik het zelf voel?' Ja.

Toen ze mij voor het eerst bezochten toen ik twee jaar was, de meesters – en later – ik was, als twee jaar kroop ik al uit en speelde ik met kinderen, geestelijke kinderen. En Crisje zat erbij. Toen zegt ze: 'Mijn God, daar gebeurt iets.' En ik sliep daar op de grond en ik trad uit.

Later zegt hij tegen mij: 'Elk woord van mij is wet. Wilt u mijn woorden aanvaarden?' Ik zei gauw: 'Graag', want ik was wat geworden. Toen zat ik nog in de klei, maar toen had hij van mij al een chauffeur gemaakt, want ik leerde chauffeur spelen op een stoel. En diegene die dát kan, dat is een genie. Vindt u ook niet? Ik leerde op een stoel chaufferen, niet op een wagen. Want toen ging ik van die stoel weg ...

Mijn broer zit hier, laat het hem maar vertellen. Hij zegt: 'Hij kan nie't tege de stad, hij mot naor huus.' Ik zat in dat kleine kamertje: 'Bbbrrrrr.' Dat leest u straks in deel III (van 'Jeus van moeder Crisje'). Meneer, dat is een openbaring. Dat was meester Alcar. Hij wou mij door die stoel en die wagen al opnemen, optrekken, honderd miljoen bewijzen krijgt u daarzo. En dan zegt hij daarna, toen alles voorbij was: 'Hier heb je je jeugd. Kom, we gaan terug naar je jeugd.' Kijken. Is dat zo? Goh.

Hebt u 'Jeus I' gelezen? Hebt u die centjes, meneer ... dat onfeilbare vinden van dat geld in dat bos. Vindt u dat dan niet meesterlijk?

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat is inderdaad ...'

Daarmee zouden wij de hele wereld moeten kunnen overtuigen, maar de wereld is weg, weg weg. En datzelfde onfeilbare heb ik in alles beleefd. Ik neem hier dit maar niet aan, ik moet het zien, en ik zie het ook. En mijn woord is wét. Maar voor u ben ik geen wet. U zult zich wel in acht nemen

om die gekke Jozef Rulof te aanvaarden. Maar u komt er ...

(Meneer in de zaal): ‘Dat zeg ik ...’

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘Ik zeg niet dat u gek bent ...’

Ik b n gek, natuurlijk ben ik gek, u mag het gerust zeggen, ik vind het best. Maar als u niet kunt beginnen, er zijn ... Kijk, die mensen die zeggen: ‘J .’ Die gaan denken en houden vast wat ze (bij) mij hebben geleerd. En dat werd rijp, dat werd ruimte, dat werd kosmologie. Nu kunnen ze praten: Er is geen dood, er is dit niet, is dat niet, zus niet, zus niet ... Over honderdduizend dingen kunt u met mijn mensen gaan praten. U krijgt toch nooit gelijk. Als u gelijk hebt, zeggen ze het onmiddellijk. Moet ik, u ook, buigen. Als u het over de theosofie hebt, krijgt u onmiddellijk gelijk. Maar nu gaat u weer in uw eigen gevoel. U moet nu eerst eens beginnen – als ik u raad mag geven – moet u beginnen, of uw denken realiteit is en of dat terug is te vinden. Niet abstract, maar concreet, met de schepping en alles. Wij gaan eerst door de schepping, wij gaan eerst door het hiernamaals, hellen, hemelen, wedergeboorte, vader- en moederschap, dat zijn de essentiële wetten. En nu kunt u praten, praten, praten, voor de kosmos, de macrokosmos, wij hebben ‘Het Ontstaan van het Heelal’, enz. Maar ja, maar ja ...

(Jozef leest verder:) “Zijn deze wetten en krachten zelfstandige entiteiten,” ja natuurlijk, bewustzijn en liefde, leven, gevoel, vader-, moederschap. “En zo ja, waaruit bestaan zij?”

Uit botten, bloed, zenuwen, klierstelsels, slijmvlies, benen, hersens en eksterogen. (gelach)

Bestaat een entiteit ... En dan heeft hij nog gevoelskracht, en dan kan hij nog denken en hij heeft een bochel en hij kijkt scheel en is blind, hij is van alles. Maar het is een wet. En als we nu over al die dingen weer gaan praten, ook over die eksterogen, dan kan ik u precies vertellen waar die dingen vandaan komen. Maar dat weet een pedicure ook.

Wat zei u? ‘Ik dacht dat u iets zei’, zei Buziau (J. F. Buziau, komiek, 1877-1958). Ja.

(Jozef leest verder:) ‘En wat zijn ze per se? En wat is hun uiterste oorsprong?’

De Almoeder, het Alleven, de Alziel, de Algeest, alles alles. U bent tevreje? Nee. Teverden? Krijg ik een twee of een drie? Krijg ik vijf cent of niet?

(Meneer in de zaal zegt nog iets.)

Dames en heren, hebt u nog iets te vragen over dit? Dan heb ik mijn briefjes behandeld. Nu kunt u vragen stellen zoveel als u wilt. Gaat u maar beginnen. Wie van u? Daar zijn we nu. Ziet u wel, meneer? Waar zullen we het nu over hebben? (Het blijft stil.) Stilte ...

(Tot iemand in de zaal): Meneer?

(Meneer in de zaal): 'Ik wou eens gaarne van u weten, het volgende: wanneer wij overgaan naar de vierde graad', ja, 'dan komen wij weer in een lichaam.' Ja. 'Is dit lichaam geestelijk? Wij leven geestelijk, dat weet ik, maar hoe is dit lichaam?'

Hebt u 'Een Blik in het Hiernamaals' gelezen? Dan moet het u duidelijk zijn dat u aan Gene Zijde geen kinderen kunt baren. Is dat zo? Aan Gene Zijde, in de astrale wereld kunt u geen kinderen baren.

Dus die Vierde Kosmische Graad is stoffelijk. Er zijn mensen, ijler, mooier, volmaakt, geen fouten, geen disharmonie, geen onrechtvaardigheid, zijn één met de ruimte, bezitten gaven, meneer ... Bijvoorbeeld op de tweede planeet ... Nu krijgt u zeven planeten. Geen drie, maar zeven overgangen; tot zes overgangen, en dan krijgt u de moederplaneet.

Als u de eerste hebt beleefd, meneer, dan zegt u tegen uw lieverd, uw ziel die naast u leeft: 'Kom, we gaan ons leviteren en we gaan even naar de andere planeet kijken.' Dan maakt u een reis op eigen 'vleugelen'.

Heb ik gemaakt, meneer. Lacht u niet? We kwamen een mens tegen – we moesten naar de Vierde Kosmische Graad – voordat we er kwamen. We gingen dus door de mentale gebieden heen, meester Alcar zegt: 'Hooft u mij? Hooft u mij? Ik ben één met u. Leven van Moeder Aarde, ik ken u, u gaat verder, u gaat zich met de Vierde Kosmische Graad verbinden, hoort u mij, ik zal me aanstonds aan u tonen.' En toen hoorden we die stem en toen kwam er een wezen aangezwoven, aangezwoven. En ik keek hem in die ogen, en dat hoofd, en die haren, dat figuur, die mantel niet, maar dat machtige gewaad, en dat was een man. Hij zegt: 'Mag ik u brengen naar de Vierde Kosmische Graad, meester Alcar', en toen noemde hij de naam. En toen daalden we af, hij leviteerde, wij zweefden; dat doet u ook, op de kracht van uw geest aan Gene Zijde, dat zijn de 'vleugelen'.

Dat kan een demon ook, meneer, vindt u dat niet leuk? Een duivel kan ook zweven. Meneer, heel de wereld, de demonen ... Hitler werd bezeten door demonen. En die demonen die komen zomaar uit die wereld, die astrale wereld, en maken een miljoenenreis, maar onfeilbaar gaan ze naar Adolf Hitler en pompen hem iets in. En zeiden: 'Adolf, dát moet je doen.' Onfeilbaar kan een demon een moord begaan, en toch bezit hij de 'vleugelen', want die demonen bezitten net zo goed de ruimte als het licht. Maar ze zién niet alles.

Dus wij krijgen daar, op de Vierde Kosmische Graad ... Meneer, als een priester in Tibet, een lama-priester in staat is – en dat is een occulte wet, dat konden wij ook in Egypte – zichzelf kan leviteren en in slechts vijf ... daar heeft dat boek weer gelijk in, die knapen die kunnen dat, die leviteren zich en verplaatsen zich een honderd kilometer in slechts vijf minuten; waarom zou

de Vierde Kosmische Graad, de mens die daar bewust (is), zich niet kunnen leviteren? En dat is het 'vleugelenrijk' voor de mens. Dan krijgt u waarlijk de geestelijke en de stoffelijke vitaliteit en de levitatie. U beweegt zich voort. En dat zijn stoffelijke mensen.

Als u in de eerste sfeer ... als u daar een mens ziet, meneer, die is zo machtig mooi, uit de eerste sfeer. De tweede moet u nu zien, de derde, de vierde, de vijfde sfeer, de zesde sfeer, de zevende sfeer. Een vorst van liefde uit de zevende sfeer, meneer, u kunt die mensen al niet meer ontleden, maar ik heb ze gezien, dat is mijn hoogste meester, meester Cesarino, Damascus, de Halve Maan, Ubronus, dat zijn de hoogste meesters die we hebben. Die volgen dit allemaal, die volgen mij, die volgen dit geklets ook van donderdagavond in 'Ken U Zelfen' want het heeft met hun te maken. Als ik één verkeerd ding zou zeggen, sloegen ze me met één blik hier tot in de diepste grond van de aarde. Geloof u dat? Ze sloegen me morgen ineens van de kaart indien ik wartaal zou zeggen. Als er hier een mogelijkheid zou kunnen komen en ik zou daar de aarde, de macrokosmos verkrachten, dan sloegen ze mij uit mijn evenwicht vandaan; ik geloof, in tijd van vijf minuten was ik foetsie.

(De geluidstechnicus): 'Twee minuten.'

Dat kunnen ze immers niet meer dulden. Dacht u dat die meesters in deze eeuw, na Christus, nog waanzin en wartaal naar de aarde zouden brengen? Meneer, de Vierde Kosmische Graad, stel me daar straks eens vragen over, dan zal ik u eens een toekomstbeeld geven, dat u eerst beleeft misschien over tien miljoen jaar. Kan ik u u zelf laten zien, hoe u over tien miljoen jaar zult zijn.

(De geluidstechnicus): 'We hebben nog geen lichtje daar, meneer.'

(Meneer in de zaal): 'Nee, maar het is toch haast een uur geweest.'

O.

(Jozef gaat nog even verder.) Dan zal ik u de beelden eens geven, dan zal ik u een machtig mooie, natuurlijke, kosmische, goddelijke verklaring geven, hoe doodeenvoudig die evolutie van de mens en de rijkdom van de mens wordt en daar zal zijn. Daar is Blavatsky ook niet geweest en geen Krishnamurti, en geen theosoof was op de Vierde Kosmische Graad, want daar hebben ze nog nooit over gesproken.

Hoe is daar moederschap, vaderschap, geboorte, wedergeboorte? Hoe zijn daar de tempels? Wat doet u daar? Hoe sterft u daar? Hoe leeft u daar? Daar is geen eten en geen drinken meer nodig. U leeft daar van de goddelijke wijn, goddelijke levenssappen, dames en heren, moeders en vaders, dat zuigt u in zich op en u eet niet meer, u drinkt niet meer, u werkt niet meer, maar u bént kracht en werking door uw denken en voelen. Is dat niet leuk gezegd?

Tot zover.

PAUZE

Dames en heren, we gaan beginnen met nieuwe vragen. Ik heb hier: 'Alle mentors uit de sferen hebben bepaalde namen. Hoe komen zij aan die namen? Of wie heeft hen die namen gegeven?'

Meneer, waar zit ... Wanneer krijgt u een naam?

(Verschillende mensen in de zaal): 'Bij de geboorte.'

U hebt hier een naam gekregen van uw vader en uw moeder. Maar voor de ruimte krijgt u ook een naam. En waar zijn die eerste gevoelens voor uw naam aan Gene Zijde geboren? Kunt u dat aanvoelen?

(Meneer in de zaal): 'Helaas niet.'

U niet. Ik geloof niet dat iemand in staat is om het te weten. Meester Alcar

...

(Tot iemand in de zaal): Ja?

(Mevrouw in de zaal): 'Wanneer de mens maar aan Gene Zijde komt, zijn wij allemaal verschillend; maar waar de mens op afgestemd is, bijvoorbeeld: de ene mens bezit meer liefde, door die hoedanigheden, die goede, krijgt men de naam. Meester Zelanus kreeg hem door liefde.'

Weet u wat meester Zelanus betekent? Dat betekent: hemelbewoner. En die heeft zijn kosmische naam nog niet verdiend. Kijk, als u zegt: als wij liefde zijn dan vertegenwoordigen wij ... dan kunt u alleen maar sfeer heten, maar dat zijn miljoenen mensen. Maar hier hebben ze het over: waarom een meester Ubronus ... Er is iemand ... Een van de meesters die heet Halve Maan, en zo noemen hem mil- miljoenen mensen. En hij is bekend als de Halve Maan, er is er maar één.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar dat zijn dan nog de meesters die veel hebben gedaan.'

Dat zijn meesters ... Als u, u bent bezig, als u voor uzelf bezig bent, dat is eigen ontwikkeling, krijgt u nooit uit de kosmos een naam. Maar u krijgt hem uiteindelijk. En als u in de vierde sfeer komt, en u bent daar, daar krijgt u waarlijk een geestelijke kern, dat wil zeggen: u bent wel als mens kern, maar u krijgt daar ... vanuit de ruimte gaat zich uw naam opbouwen. Onder uw levens door – u bent er nu al aan bezig – bent u bezig om ... En dat klopt wel enigszins met de mensen hier als ze tegen iemand zeggen ... van die koosnaampjes geven, opbouwen, en zeggen: 'Ja, ik noem haar duifje.' En dat was een oud moedertje. En ze kon ook net zo koeren als zo'n duifje. 'Want als ze ging vertellen, dan deed ze zo met dat hoofdje', zegt haar dochter, 'en toen hebben wij ze duifje genoemd.' Omdat haar handelingen en haar toestanden en alles, haar denken en voelen en spreken, dat ging altijd door dat gekeer;

zo noemde de familie haar duifje.

Maar hier ben je bezig. U gaat naar Gene Zijde, u komt misschien terug of niet terug, maar u gaat door. En in de eerste sfeer hebt u geen naam, in de tweede ook niet, in de derde ook nog niet, in de vierde gaat het wellicht komen; als u iets gedáán hebt. Voor wat? Er zijn miljoenen levens die hebben geen naam nog, maar ze hebben geen ...

Als u een naam van een meester hoort, dan slaat het altijd en eeuwig op de aarde, wat ze op aarde hebben gedaan. Daardoor heet de Halve Maan Halve Maan. Ubronus, dat heeft weer met de Griekse stelsels, met de wijsgerige stelsels te maken, dat is iemand uit de zesde sfeer en hoger. Meester Alcar die heeft zijn naam opgebouwd; is leven en liefde, Alcar. Kunst, leven, liefde, dat kwam vanuit de ruimte. Rubens, al die meesters hebben iets aan die naam gedaan waardoor hun kunst spreekt. En nu gaat zich uit de ruimte, vanuit de ruimte gaat er zich iets opbouwen, en langzaamaan door hun denken en voelen, krijgen zij hun ruimtelijke naam te zien, door hun persoonlijkheid. Maar miljoenen mensen hebben er geen. Hebben hun goddelijke ... en dan zijn ze een levensgraad.

Want Mientje ... straks dan hoeft je heus niet meer over Mientje en Piet en Gerrit te praten. Dat kunt u nog in de eerste sfeer doen: 'Ha, die Gerrit.' Maar ik geloof dat dat gehaha er wel enigszins af is. Want daar komen wij: 'Hoe maakt u het, mijn broeder?' Hoeft je niet te vragen: 'Hoe maakt u het?' want we weten hoe ze zijn. 'Waarheen voert uw weg, waar gaat ge heen, mijn broeder?' Ja, daar staan we toch wel iets anders tegenover elkaar. En dan kun je wel zeggen: 'Dat was mijn vrouw.' En je hoeft heus niet meer te zeggen: 'Dat is een wijf', en 'dat is een vent', want dat zijn goden, menselijke goden. Dat 'vent' en dat 'wijf' en al die grove praat en al dat aardse denken, en dat 'Hendrikje', en 'dat is mijn liefde', en 'dat is van mij', en 'dit is van mij', dat gaat allemaal weg. Daar staat u voor een goddelijke vonk en die heeft ogen, licht, liefde, leven, een persoonlijkheid, dat is vader en moeder, dat heb ik gebaard, en zij heeft mij gebaard, dat is van mij, en ik ben van dat, maar ik ben ook van miljoenen andere mensen, datzelfde: wij zijn één. En nu vertegenwoordigen wij één naam met zijn allen.

Maar hebt u hier iets op aarde gedaan ... In honderd miljoen jaar kan de aarde nog leven; kan zich de mens de naam niet eigen maken die ik me nu in dit kleine leventje eigen maak. Ik heb mijn naam gekregen. Ik heb hem al, ik heb hem al verdiend. En dat slaat zuiver op de aarde. 'Er is er niet één meer die hem krijgen kan', zegt meester Alcar. 'U krijgt heden uw naam toegezonden, André.' En dat was het moment toen ik met Wayti sprak. Ik denk: mijn god, mijn god, wat is dat mooi. Er is niemand op aarde, daar heb je het weer, die dit werk heeft. Er zijn meer mensen, er is theosofie, er zijn rozenkruisers,

boeddhisten, mohammedanen, maar dit ben ik alleen. Er is geen tweede adept van de meesters op aarde in deze graad. Heb ik moeten aanvaarden. Als ik het niet aanvaard had, dan had ik mijzelf al in die hoek geslagen. En door het weten gaan wij door. Dus: 'Ik neem het niet', nou, dan sta ik stil. 'U moet', zegt meester Alcar.

De ruimte is het koninkrijk van God, deze ruimte. Nietwaar? En als u het koninkrijk wilt dienen dan bent u een prinses van die ruimte, u als moeder. Ik ben de prins – noemen ze mij daar – van de ruimte, de kosmisch bewuste. Dat is door 'Het Ontstaan van het Heelal' en 'De Kosmologie' ... In de oorlog heb ik, in die vijf jaar van honger heb ik dat lekker verdiend. Omdat ik de boeken heb, ik heb de reizen mogen maken. Er is er niet één geweest. 'Er komt niemand meer', zei ik in de pauze tegen iemand, 'niemand meer over de hoofden ... van mij helemaal niet, maar over de hoofden van de meesters, kan niemand meer overheen.' Wie wil daar overheen? Niemand.

Deze wijsheid, deze boeken die worden, die zijn, die worden voor de hele mensheid gedrukt, die komen overal straks. Dan zeggen de meesters: 'Ons woord is wet, ga zitten.' En dan komt door het , dan hoort u precies hetzelfde, wat u hier vanavond krijgt en wat u daar in de boeken hebt gelezen. En dan moeten de universiteiten aanvaarden, omdat het komt uit die Universiteit, die de hoogste is, de goddelijke is, Christus. Vindt u dat niet heel eenvoudig, dat ze daar zijn? En nu krijgt u een naam. Alles dus wat maar enigszins met de Universiteit van Christus te maken heeft, krijgt en bouwt aan een ruimtelijke persoonlijkheid en krijgt dan een naam.

Is dat mooi, meneer Otterloo?

(Meneer in de zaal): 'Eenvoudig.'

En eenvoudig én rechtvaardig. Als u erg, heel erg met uzelf bezig bent voor die Universiteit en u dient, dan bent u hier bezig om u een naam, een taak – natuurlijk door die taak – een persoonlijkheid te schenken. En door dat schenken vormt er zich iets, u vertegenwoordigt iets, en dat krijgt een naam, en die wordt u door de ruimte toegezonden. Eens op een morgen, u bent daar zwevende, of u doet iets, u denkt ... u bent altijd denkende, want u vertegenwoordigt kracht, leven, licht, ruimte, vader-, moederschap. Als u dit universum hebt verlaten dan vertegenwoordigt u ál de machten en krachten van en voor dit universum, en dan staat u met beide benen in de eerste sfeer, en dan vertegenwoordigt u deze ruimte en alle sterren en planeten, het begin en het einde van dit universum, waarvan de geleerden zeggen dat er geen einde is, omdat ze geen voortgaan en geen uitdijend heelal kennen. Ze kennen wel een uitdijend heelal, maar niet zo ver en zo diep, want dat weten ze niet.

Moeite waard?

Dus niemand geeft u die naam, die krijgt u vanzelf omdat u die naam

verdient.

(Jozef leest verder:) ‘Blijven wij zo heten tot in alle eeuwigheid?’

Voor de aarde, ja. Maar aan Gene Zijde zijn mil-, mil-, mil-, biljoenen prins en prinsessen van de ruimte. Koningen in de geest, in liefde, en koninginnen. Daar zie je majesteiten van de aarde die nooit een kroon, op aarde, op hun hoofden hebben gehad. Maar die zijn mij liever. Die hebben met geen onrechtvaardigheid meer te maken, die gingen door baring en moederschap. Een boer van het land is straks een koning van de ruimte, en dan heet hij geen Pietje meer. Maar hij doet ook geen water meer bij de melk.

(Jozef leest verder:) ‘Voor het leven na de dood is het toch niet nodig dat men namen heeft?’

Nee meneer, dat is niet nodig, men voelt toch aan de uitstraling daar wie of wat men is. Men ziet aan de mens hoe hij is en daardoor vertegenwoordigt de mens de vonk van God op menselijke geestelijke afstemming, ruimte, gevoel. Als ik u zie straks en ik kijk maar naar uw gewaad, dan weet ik precies wat ik u kan en mag vragen. Aan Gene Zijde in de eerste sfeer zie je precies aan het gewaad, aan het gewaad, aan de krulletjes in de haren hoe diep en hoe bewust die mens is. Maar dat hoeft je aan een ander mens niet te zien, dat weet je aan de sfeer ook. Als je in de eerste sfeer bent dan maken de meesters u alleen vrij van uw aardse verkeerde denken. En als u daar weer vrij bent – tegelijk leggen ze nieuwe fundamenten – dan laten ze u vrij en dan zegt de meester: ‘Wilt u mij nog even hebben? U kunt nu op eigen kracht naar de maan gaan, want ik heb’, nu komt het, ‘ik heb u geleerd één te zijn met Moeder Natuur.’ En dan krijg u dezelfde wijsheid.

Als u één bent dan gaat alles tot u praten. Als u nu het embryo wilt beleven dan voert dat embryo u onmiddellijk naar het eerste stadium op de maan. En dan krijg je contact met de macro-stoffelijke kosmos. Maar de eerste duizend jaar hebt u nog wel zo’n gids nodig. En dan wil je ook wel graag zo’n gids naast je hebben; het kan een moeder zijn of een man, en dan kijk je in goddelijke, geestelijke menselijke ogen. Mooi, hè?

En of.

Ja, daar zou je haast om beginnen te belken, vindt u niet?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Ja, ja, ja. Ja, maar we doen het niet.

Men voelt toch aan de uitstraling, nietwaar?

(Jozef leest verder:) ‘Misschien is het dom wat ik nu vraag, maar ik weet zeker dat velen van ons deze vraag ook dikwijls in zichzelf voelen opkomen. Wat is wind? Waar komt hij vandaan?’

Is wind hij?

(Iemand in de zaal roept): ‘Ja.’

Is dat een scheppende kracht?

(Meneer in de zaal): 'Wind is mannelijk.'

Heeft daar het woordenboek gelijk in, voor de kosmos? Als u kosmisch de wind gaat ontleden, is de wind dan mannelijk of vrouwelijk?

(Meneer in de zaal): 'Ik vermoed mannelijk.'

'Ik vermoed.' Weet u het niet zeker? U kunt het weten.

(Meneer in de zaal): 'Hij heeft een stuwende kracht.'

(Mevrouw in de zaal): 'Dan is het vrouwelijk.'

Als het stuwende kracht is, is het vrouwelijk? Maar wind is mannelijk. En waarom? Wat is wind? Dan moet u toch wel van een universiteit komen om te verklaren: wat is nu wind? Welke geleerde bezit dit? Is dat een geoloog? Een geoloog, kan die het verklaren? Is dat de studie van een geoloog?

(Er wordt door elkaar gepraat.)

Een natuurkundige. Ik kom uit 's-Heerenberg, dames en heren, neem me niet kwalijk. Wat is wind? Maar ik weet wat wind is.

(Iemand in de zaal zegt iets.)

Weet u het ook? Wat is wind?

(Meneer in de zaal): 'Dat is de som van de krachten tussen koude en warmte. Dus, er is op een zekere plek, is er warmte, op een andere plek is er koude, en deze beide komen op een gegeven moment bij elkaar en dan krijg je een werveling, de koude lucht die zakt en de warme lucht die gaat eroverheen, en dan krijg je een stroming. Dus naarmate er meer verschil van temperatuur bestaat, naarmate is er meer wind; door bijkomstige omstandigheden in de ruimte aangewakkerd of tot stilstand gebracht.'

Hij heeft gelijk. Nu kunt u wel zeggen: 'Ja, dat klets je maar na.'

Maar nu, nu gaan we even dieper: waar is dat ontstaan? Door koude en warmte. Twee verschillende polen aan kracht. Dat zijn krachten. Dat is kracht-energie. Dat is warmte, koude. Is dat ook moederschap? Koude is baring en schepping tegelijk. Maar als u dieper wilt gaan, dan is de koude ... De wind, de werkelijke wind die wij hier beleven ... Want in de zomer voel je de fundamenteen niet meer van de koude, dan kom je tot de klimatologische afstemming, want nu krijgt de wind een persoonlijk karakter, en dat is oost, west, noord, zuid. En nu krijg je de windstreken, en die windstreken verbinden je met de polen. En waarlijk, meneer, dat is de verklaring, maar de allereerste alleen, dat is: koude en warmte komt in botsing, voelt u wel? Maar nu moet u eens kijken, door wat? De Noordpool komt naar het zuiden en nu krijgt u werking van die kracht, maar dat is nog geen wind.

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar dat is de basis.'

Dat is de basis, nee, de wind die maakt nu verschillende stadia mee en dan kunt u het volkomen volgen als in het universum voor het nevelstadium;

dat kunt u nu volgen, want nu krijg je oost-west, noord-zuid. En nu krijg je: voordat die werking, die koude en die warmte, tot menging komt, krijg je verzwakking, en dat worden trillingen, dat is kracht, en dat is uitstraling. Wind is alleen macrokosmische ... nee, dat kun je, ja, macrokosmische uitstraling kunt u wel zeggen, maar wind is ontstaan door noord en zuid, door warmte en koude, door een evolutieproces; want dit is de baring én de schepping, dat noord en zuid begint en tot eenheid komt. En die uitstraling die gaat u voelen als wind, wanneer dat wat naar zuid is gegaan, naar oost is gegaan, en weer terug naar de noord en weer terug naar de zuid, en dan krijgt u verdichtingen in die ruimte te zien, zoals het nevelstadium is voor de macrokosmos en die tot wolken werden en daarna stof. Want als de wind waait is het een stoffelijk bewuste kracht, dan is het schepping. Maar het komt, de natuurkunde heeft dit vastgelegd, is ook heel eenvoudig, maar dat komt omdat de verschillende klimatologische toestanden als krachten, en wetten weer, tezamen komen en een uitstraling tot stand brengen.

Ik zal u nu nog eens wat anders vertellen. En nu krijgt die wind een bijzonder karakter. Een wind heeft een karakter, men spreekt nu van zuidwest, noordwest, noord, nietwaar, daar heb je het alweer. Heb ik gelijk? Zuidwest, oostwestelijke wind, ziet u, dan zit het westen ertussen, die is vuil, als hij daar vandaan komt.

In november wanneer het najaar ... koude, daar heb je weer gelijk, als die koude komt, dan komt de wind, dan komt er broeiing, dan komt er uitdijing, dan komt er een elementale kracht en een wet, en dat komt tot reactie en uitstraling, dat is de noordoostelijke wind, die strenge koude noordoostelijke wind, dat is het noorden en het oosten en het westen en het zuiden. Meneer, als die vier ...

Wat is een donderkop, wat is een orkaan, wat is een 'thunderbolt', hoe heet zo'n ding? Weet u dat ook? Men ziet weleens hier op Scheveningen ... dat heb ik gezien, toen was ik op Scheveningen aan de garage, en toen kwam over zee – en toen ging Borculo helemaal weg, weet u wel? – en die zag ik daar (op 1 juni 1927 verwoestte een wervelstorm Borculo, een plaats in de Achterhoek in Gelderland) ...

(Meneer in de zaal): 'Tyfoon.'

Wat zegt u? Een tyfoon.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, een cycloon.'

Een tyfoon en een cycloon. Dat is zó'n ding. Zie je? Dan bromt Onze-Lieve-Heer. Als het buiten bij ons vroeger ging donderen, o mens, dan moesten we het bed uit, en bidden maar, bidden maar, bidden maar, hè? En dan bidden; ik zeg: 'Duurt het nog lang?' En dan, Jan zat zo scheel te kijken en dan keek ik naar Crisje, ik zeg: 'Ja, we komen er toch niet uit, dat duurt twee

uur.’ En dan eindelijk: bwoooo ...

Wat is dat? Dat is broeiing. Dat is broeiing. Nu zal ik het heel eenvoudig maken: maar waar vindt u de broeiing van de kosmos, wanneer het dondert, terug in een menselijke of een dierlijke of een natuurlijke toestand, tot in het kleinste insect? Waar vind je dat terug?

(Mevrouw in de zaal): ‘Drift.’

Als u ...?

(Mevrouw in de zaal): ‘... driftig bent.’

Dat zou u wel willen, dame. Dan bent u het zelf. Dat is geen natuurwet.

(Meneer in de zaal): ‘Koorts?’

Nee, dat is ziekte.

(Meneer in de zaal): ‘Ziekte? Koorts?’

Ja.

(Meneer in de zaal): ‘Ziekte?’

Koorts is ziekte, ja. Dat is een uitstraling van ziekte. Komt wel enigszins tot de kosmos.

Nee, door rotting, als het levende orgaan gaat sterven; want dit, een donderblits is het afsterven van krachten die tegen elkaar ingaan, trekken áán, en dan komt het stervensproces, en dan hoort u een klap. En dat zit ook in al het leven. En dan heeft het alleen een reukje. En nu hoort u een klap. Dat is allemaal terug te zien, dat zijn kosmische wetten.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘Dan ga je dood.’

Jazeker, is het niet prachtig. Dat kun je allemaal terugzien. Nou, nou weten we wat wind is, meneer.

(Meneer in de zaal): ‘Het is misschien nog veel makkelijker te begrijpen om te weten wat wind is; dan moet je je kunnen voorstellen dat wanneer er geen temperatuurverschil was op de aarde, dan was er ook geen wind. Dan was er ook geen regen uiteindelijk.’

Meneer, u hebt gelijk, op de Vierde Kosmische Graad is er geen regen, geen wind, geen donder, ook geen nacht meer. Vindt u dat niet in strijd? Op de Vierde Kosmische Graad: geen nacht meer, geen donder, geen wind, geen regen, geen ziekten, geen kanker, geen tbc. Wij leven daar in het geestelijk stoffelijke volmaakte. In de eerste sfeer zijn we dan.

(Meneer in de zaal): ‘Dat is heel logisch.’

Ja logisch, maar dat kan een ander nog niet nemen. Wij gaan naar het Alziende, naar de Alwetendheid, wij gaan naar nooit-meer-slapen. We hebben geen slaap meer nodig. Er zijn geen ziekten meer. Wij gaan nooit meer slapen. Er is nooit meer nacht op de Vierde Kosmische Graad. Want wij gaan

naar het eeuwigdurende-wakker-zijn. Dat is God. God is toch altijd wakker, God slaapt toch nooit? En onze godheid in ons slaapt nu nog? Onze godheid in ons slaapt nooit, dames en heren.

Hè?

(Meneer in de zaal): 'Ik begin er haast aan te twijfelen.' (gelach)

Onze goddelijke kern is eeuwigdurend wakker, werkend, liefhebbend, is in eenheid met het Al, maar wij zelf weten het niet. En nu moeten wij, moet u eens nagaan wat doodeenvoudig weer, nu moeten wij dát alles van die goddelijke Alwetendheid in ons wakker maken. En dat doet hij ook. Hij is bezig om zijn Alwetendheid te verstoffelijken, te vergeestelijken. Is dat niet waar? Dat kan, dat kan, dat kan. Want de eerste mensen die begonnen te denken, waren Socratessen. Waar of niet?

Wat voelt u, mevrouw? 'Wat is ...', zei Socrates op de markt van Athene – want ik was daarnaast, ik zat daar te knikkeren toen hij dat zei – toen zei hij: 'U bent blij, u bent gelukkig, maar wat is dat? Kunt u mij dat zeggen?' 'Hèhè', toen hebben ze hem uitgelachen. Als u zegt: 'Ik heb lief', hebt u lief. Waarom bent u zo gek? 'Ik heb lief.' 'Mijn meisje is weggelopen.' Wat is dat voor een smart? Wat is smart? Als u kosmologie wilt beleven, moet je eerst weten, dames: wanneer moogt ge smarten? Wanneer hebt ge lief? Wanneer is er sprake van verlies? Ik heb geen smart meer, geen pijn meer, geen haat meer, geen ... niks meer, ik weet niet meer wat verlies is, ik weet niet meer wat onrechtvaardigheid is, ik heb er niet mee te maken. Ik weet niet wat smart, verlies is, en al die dingen waar de mensen hun kostbare innerlijk door verliezen. Weet ik niet wat dat is. Maar u moet weten ... En hoeveel miljoenen mensen hebben geen smart? Voelen zich niet geslagen, zijn bedroefd? Wat is bedroefdheid?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Nee mevrouw, dat is geen egoïsme. Bedroefdheid is onbewustzijn. De God in ons is niet bedroefd. De God in ons heeft geen smart. De God in ons heeft geen pijn. 'Ja, dat kun je de kat wijsmaken', zeggen ze. 'Je moet maar eens een flinke darmcatarre hebben', dan heb je pijn, stoffelijke pijn. Goed. Maar wij hebben het over het geestelijk geslagen worden. De godheid kan niet in ons geslagen worden. Ik heb geen verlies in liefde, ik heb geen verlies in haat, ga het woordenboek maar na, moet u eens kijken, dat heb ik ook gedaan, wat heb ik daar allemaal nog van, als ik die woorden tegenkom? Kan ik dat? Wilt u spoedig weten wie u bent, neem dan morgen het woordenboek en dan begint u bij de aap: ben ik een aap? Een aap? Nee, dat ben ik niet. En dan gaat u net kijken waar de mens ... De één heeft uitgevonden, die voor ons mensen zijn ... En dan moet u eens volgen en eerlijk zijn tegenover elkaar, en vooral als hij, en zij, bezig is, dan kun je lekker praten. Zorg maar als je

alleen bent dat je een bende sigaretten bij je hebt, want dat verliest u, of iets anders, want een moeilijke zaak is het. Wat heb ik van rechtvaardigheid? Hè? Foei. Nou maar denken, vijf jaar lang. Over vijf jaar gaan we weer bezig. Naastenliefde ...

(Iemand zegt iets.)

Wat zegt u? Geloof, van geloof ... heb ik niets mee te maken, wil ik niets meer van bezitten; ik wil weten. Nu kunt u weten. En nu gaan we door.

Jaloezie? Jaloezie, weet ik wat, wat is dat, dame, weet u wat dat is? Er zijn mensen, die zijn jaloers, en dat breekt elk fundament voor de goddelijke vonk, want de God in ons kan niet jaloers zijn, Die zegt: 'Hebt alles lief wat leeft en ge hebt Mij.'

Jaloezie, hahaha, laat me niet lachen. Een vrouw is jaloers op een man. Als ik dat zie ... Ik zeg: 'Neem hem dan.' Wat moet ik met jaloezie beginnen, meneer? Dat is toch geen ruimte? Weet u wat dat is? Dat is bewuste krankzinnigheid, psychopathie. Als je jaloers bent en je haat, hèhè, misgun een mens wat ... nog erger, als ik al die duizenden dingen in me had gehad, iets maar daarvan, dan had meester Alcar gezegd: 'Zeg, ga jij nu gauw naar je duivel terug, waar je hoort. Bij mij moet je liefhebben wat leeft. Bij mij moet je rechtvaardig zijn. Bij mij moet je ...' Jaloezie, daar praat hij niet eens over. Wij zijn niet jaloers. Jaloers? Ik wilde dat ik de hele wereld kon helpen. Jaloezie, op wat? Op centjes soms? Huis? Hèhè, u hoeft mij geen kroon te geven want ik moet hem niet. Ik wil geen minister zijn, geen rechter. Geef mij het hoogste wat ik hier beleven kan op aarde, ik zeg: 'No, no. Neemt u maar een ander.'

(Meneer in de zaal): 'Minister van financiën.'

Jááá, dat lus ik, minister van financiën.

(gelach)

Dan kan ik de mensheid elke morgen krentenbrood geven met mokka. (gelach) Dan kan ik de mensen zeggen: 'Kinderen, geniet vandaag en kom mij vanavond eens vertellen hoe of je genoten hebt.' God is een mooi mens. Want die mensen die zie je.

Ik was nog aan de garage – ja, ik let op alle dingen – daar zit zo'n man en die zegt: 'Ah, ik heb lekker gegeten.'

Ik zeg: 'Wat?'

Toen zegt hij: 'Kippensoep, een halve kip.'

Ja, meneer had eigen tute. Maar daar zit zo'n arme, zo'n arme garagejongen hadden wij, een weesjongen, die hadden ze van de straat opgepikt. Ik was weg, en toen kwam ik terug van een reis. Ik zeg: 'Dat is onze nieuwe garagejongen?' Ik zeg: 'Zo, hoe heet je?'

'Karel.'

Ik zeg: 'O.' Maar die ene baas, we waren met z'n vieren, er waren wagens gekocht, zo met zijn vieren, en die zat aan tute ... Hij at lekker ... Ik zeg tegen hem ineens, ik zag die jongen verbleken want die kreeg nooit tutesoep want die moest voor zijn eigen kostje zorgen, ik zeg: 'Wat kost een tuut?' Ik zeg: 'Bij mij thuis krijg ik nooit kippensoep', ik zeg, 'als jouw vrouw nu eens een fijn soepje voor me ging maken. Een hele kip, wat kost me dat? Die van mij die kan dat niet zo.'

Toen zegt hij: 'Meen je het? Goh, mijn vrouw kan koken, en mijn vrouw ...'

Nou een eigen kip, tweevijftig; dat was in 1925. Ik zeg: 'Goed, ik krijg morgen kippensoep. Fijn, dan gaan we lekker eten.'

Daar komt hij de volgende morgen met zo'n pot aan: 'Kijk eens even, nog warm, met de wagen gauw gehaald.'

Ik zeg: 'Fijn.'

Hij zegt: 'Nou, begin.'

Ik zeg: 'Karel, ga zitten.'

Karel: 'Ik, meneer?'

Ik zeg: 'Jij gaat zitten.' Ik zeg: 'Eten.'

En toen ging ik naar die lipjes kijken, die vette lipjes. Ik zeg: 'Zie je het nu, die zat te hongeren. Als jij lekker kip hebt gegeten, moet je dat niet tegen een ander vertellen. Als je het vertelt dan moet je vragen of er nog meer zijn die kippensoep eten.' En Karel nam soep. Karel schreide al. Ik zeg: 'Meneer', ik zeg, 'hier is uw tweevijftig.' Ik zeg: 'Het is arm, maar verdiend.' Ik zeg: 'Hij moet ook zorgen dat hij kippen krijgt. Maar dat moet je niet vertellen, meneer, aan een mens die honger heeft.'

Toen keek ik zo, toen waren daar mensen aan het lachen. Ik zeg: 'Lachen jullie?' Daar stralen we even, was het lachen. Ineens, een flits. Toen was meester Alcar nog lang niet aan de gang. Maar die kwam nooit meer aan de garage: 'Ik heb lekker kippensoep gehad.' Ik zeg: 'O ja meneer?' Ik zeg: 'Daar leeft een vader met zes kinderen, meneer, die kan het niet kopen. Geef toch eens een paar kipjes aan die; of houd uw mond. Kom eens in harmonie met het denken. Bluf niet, meneer, u bent een bluffer, u steekt waarlijk hier niet een ander het licht uit de ogen, maar uit zijn maag, u brengt zijn maag in disharmonie.'

Nou, Karel die at wat lekker. En ik genoot. Ik zat te genieten. Lekker.

Maar een mep, dat was een mep, het was één-nul.

Waar hebben we het eigenlijk over vanavond?

(Zaal): 'De tute.'

Over de tute. Over de wind hadden we het. (gelach) Wij hadden het over de wind.

(Meneer in de zaal): 'Nou, het slurfje van de tyfoon.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Nou, het slurfje van de tyfoon.'

(Meneer in de zaal): 'Van wind tot de kip.'

O ja, we hebben het nog over de tyfoon, die zat ook in die tuut. Maar een tyfoon, meneer, is, dat er in een centraal stelsel, in de zevende graad van die krachten en krachten en krachten, de sliert, dat is net een sliert, hè, die bron net terugkomt tot één kern. U hebt veel over de natuur gelezen; en waarop heeft deze kern, een tyfoon, nu afstemming?

(Meneer zegt iets.)

Ja, als ik het u zeg, dan weet u het ook. Zal ik u helpen?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Weet u het niet?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat?

(Meneer in de zaal): 'Op het water?'

Op de atoomsplitsing. Is het niet eenvoudig? Die kracht van een tyfoon, een donder ook al, is splitsing van nevelen, wolken, water; maar ziel, heeft leven, heeft geest, heeft een persoonlijkheid. Als die wolken bij elkaar komen en de ene – moet u eens nagaan wat er gebeurt – die wolk die is donkerder, feller, geladen, meer geladen, dan beleeft u zeven graden van splitsing, vaderschap, moederschap, en dat komt in elkaar, en dan barst dat uit elkaar en dan krijgt u een atoomsplitsing te zien, en dat is een donder. Maar nu hoopt zich dat op in de kosmos en dan krijgt u zo'n cirkel, u ziet die trechters wel eens, en dat is net een cel en een kleine ruimte waar zich die ruimte naartoe past, aantrekt.

Ik heb u eens een verklaring gegeven, meneer Van Straaten, en die klopt hiervoor, en dat is ... Meester Zelanus heeft het in Diligentia gedaan. Waarom komt dat tot één bron, een kleine ruimte, en dan ineens krijgt dat een uitdijning en dan begint die over de aarde te spuiten en dan ...

Zoals, in Hollywood heb ik er een gezien, in Florida, daar hebben ze telkens orkanen, elk jaar bijna, en dan vliegt ... de oceaan die gaat over de huizen heen. U hebt het toch weleens in de kranten gezien? Toen ik daar was toen was er net een geweest. Dan hebt u het op één plaats, de broeiing van één toestand, dat is het zuivere zuiden, het oosten. Dus die warmte, op zoveel kracht, gaat werken, maar maanden en maanden en maandenlang is dat al bezig. En nu krijg je een trechtersvormige toestand, en die is te zien en te beleven en te voelen en te volgen als u de splitsing van het heelal kent. En dat is dezelfde kracht.

Meester Zelanus heeft toen verklaard: het moederschap trok zich tezamen en dat werd de maan; en het vaderschap, dus de lichtende kracht van de kos-

mos, die trok zich tezamen en werd maar één zon. Later kwamen de andere zonnen. Maar in het begin van de schepping was het één zon. Dus die hele ruimte die verdichtte zich tot een kleine climax, zo breed en zo groot als de zon is. Voelt u dat? En datzelfde gevoel en afstemming aan kracht zit nou in zo'n tyfoon. Dat is ook een remmende, opbouwende, uitvliedende kracht, en dan gaat het beginnen. Een atoomsplitsing. En die gaat dan door die ruimte en verspreidt zich, en als die uit is gedoold ... Dat is uitdolen, dat is het afsterven van die kracht, maar dat kan eventjes een vaart nemen, en twee, drie dagen duren, en vier dagen duren. En waar dat ding omheen gaat, voelt u wel, dat is een verscheuring. En weet u waarom dat zo'n ding maar zomaar zo'n huis weg kan nemen?

(Meneer in de zaal): 'Ja, omdat daar ... er ontstaat een luchtzuiging door de werveling.'

Dat ook. Maar omdat dat ...

(Meneer in de zaal): 'In de punt van de werveling krijgt u het luchtledige, en in het luchtledige wordt alles opgezogen.'

Zuiging! En die zuiging is astraal. En wat is nu de grootste, de machtigste kracht, dames en heren – dan begrijpt u Einstein een beetje en dan weet u waar ze naartoe willen – wat is de machtigste kracht? Waardoor is het mogelijk om door zo'n klein atoompje, atoomsplitsing, om zo'n ontzettende ruimte te ontketenen?

(Meneer in de zaal): 'Ja, door een graad van het luchtledige.'

Nee meneer. Omdat men de geest en het leven losmaakt van het ding. Ja, geestelijk. Atoomsplitsing geschiedt geestelijk. Stoffelijk dan broeit het weg. Maar de geest en het leven los te maken; en dát is de enorme werking, en dat is ook luchtledig. Dus een tyfoon, dat is nog maar stoffelijk. Maar o wee, wanneer die dieper gaat en de geestelijke aura – dat is die zuiging – raakt, dan neemt zo'n tyfoon uw levensaura weg, voelt u wel?, en dan sla je zo dood neer. Dus die werking is nog stoffelijk, maar o wee, wanneer de atoomsplitsing naar de geest gaat. De kosmos kan niet geestelijk tekeer gaan. Maar dat is halfwakende stof. Dat is geen stof die verhard is dus, en sterk verdicht, die is verdicht uit astraal.

Maar wind is niet te zien, is wel te voelen, en dat heet halfwakend stoffelijk bewustzijn. Is dat duidelijk? Halfwakend. Was het wakend bewust dan had je vaste stof, dit is vaste stof. Maar nu dit, (Jozef doet iets), dit is ook maar halfbewust. Maar ik ben degene die hem aan de gang maakt. Dus mijn geest is halfwakend bewust, maar één met die stof. En wind is halfwakend stoffelijk.

Toen de macrokosmos begon en toen de planeten zich gingen verdichten, dan spreken de meesters van halfwakend stoffelijk bewustzijn. Een planeet

die was nog astraal, was niet te zien, en nu komt de atoomsplitsing terug tot die en die graad van splitsing, en dat is het leven losmaken van dat ding, en dan kunt u met een micro, kunt u de hele kosmos in elkaar doen zuigen in die, die en die graad. Welke graad bezit dat atoom? Ik kan met Einstein beginnen en dan gaan we over atoomsplitsing beginnen. En dan zal ik hem zijn halt aanwijzen.

We hebben toch in Rotterdam en hier in Den Haag en in Amsterdam lezingen gehad, en daar waren geleerden bij, er was op een morgen een doctor bij die zegt: 'Nou, dat is knap. Ik ben niet zover, zeg dat maar tegen die meneer Rulof.' 'Kan de atoomsplitsing de wereld vernietigen?' gaf meester Zelanus in Rotterdam, in Den Haag, nietwaar, de lezing (in Rotterdam op 23 Februari 1947 en in Den Haag op 27 november 1946). Nou, wonderbaarlijk, ik stond daar in Diligentia en in Rotterdam te praten over atoomsplitsing. Dat had ik uit de klei, dat had ik van Fanny. Dat heb ik bij meester Honstra geleerd op school, in de derde klas.

Hier zijn geen boeken over, meneer, en hier kunt u geen leerstellingen voor volgen, maar ik heb Einstein in Amerika uitgedaagd. Hij werd ziek. Was mij dat maar gegeven. Ik heb wel twee parapsychologen op de knieën gekregen, een professor en een vrouw-professor, die kwamen naar de tentoonstelling; op de knieën zaten ze. Ja, konden we maar verder.

(Tot de zaal): Nog iets?

Meneer, hebt u niets anders dan wind vanavond?

(Meneer in de zaal): 'Anders was het niet ... (niet te verstaan) ... waarvandaan.'

Nou ja, dan weten we tenminste waar de wind vandaan komt.

Hebt u nog iets anders, dames en heren?

Wat zegt u, mevrouw?

(Mevrouw in de zaal): 'Hoe komt het dat een mens altijd dromen kan dat hij zijn kleren kwijt is?'

Dromen kan dat hij zijn kleren kwijt is?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Hoe komt het dat een mens dromen kan dat hij zijn kleren kwijt is?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, altijd.'

Mevrouw, dan is hij op zoek naar zijn paradijs. (gelach) Als u naar uw kleren gaat zoeken dan bent u weer terug op weg naar het paradijs, want daar hadden we alleen maar een blaadje. Neen, we wisten niet eens wat een blaadje was. We zaten naast elkaar in de natuur, naakt voor de hele wereld. Ik was het alleen, niemand anders was er bij mij, ik was het. Nee, u was er niet eens, meneer. Of u moet zelf dat paradijs beleven. Maar in mijn paradijs daar was ik alleen. Met Eva. Eva was er ook en een slang: 'Psss.' Ik zeg: 'Ga weg

met je gesis, sufferd.' Slangen ... 'Zeg, waar ben jij eigenlijk door ontstaan als ik alléén maar hier in de wereld ben?' Hèhè. 'Psss.' Ik heb de slang weggesist.

Mevrouw, dan bent u waarlijk naar het paradijs op zoek. Ja. Als u droomt dat u de kleren niet kunt vinden ... Ja, u wilt toch niet dat ik u naar de lommerd breng? (gelach) Nietwaar? Zou iemand in uw kamer zijn geweest en gauw de kleren heeft weggenomen en die naar de lommerd heeft gebracht? Dat kan toch niet, meneer? Nee, het heeft met het paradijs te maken. Zou u wel willen.

Had u nog iets, dame? Nee?

Mevrouw, dat is een droom die voert u naar het naakte ik van Moeder Natuur. Of u bent vroeger al eens een keer bestolen, dat ze werkelijk de kleren weg hebben gehaald, en dan gaat u dromen.

Er was een meneer bij mij, toen zegt hij: 'Ze hebben bij mij veertigduizend gulden gestolen. En ik kom er nooit meer van los.' Elke nacht droomt hij van zijn centjes. En dan ziet hij de dief. En dan komt hij met een 'Ik heb 'm!'. Maar hij droomde, hij greep in het luchtledige. Toen zegt die vrouw: 'Je hoeft nooit meer te dromen, man. Als je morgen het gevoel hebt: ik heb nog voor tien, twintig jaar te eten, ben je de droom kwijt.' Maar dat kon hij niet, ziet u?

(Meneer in de zaal): 'Hebt u gelezen, meneer Rulof, over die vrouw in Frankrijk, of in België, die hadden de centjes in de kast. Toen had ze de keuken afgesloten en die man die denkt: Waar ben je nou? En hij gaat op zoek en hij ziet dat licht branden maar die keuken is op slot. Toen zegt ze: 'Waar wij iedere dag ruzie om hebben', zegt ze, 'douw ik in de kachel.'

Dat is goed werk. Die vrouw die was krachtig en sterk, maar ze had het ook anders kunnen doen.

(Mevrouw in de zaal): 'Ze zegt: 'Liefste, nou hebben we nooit geen ruzie meer.'

Maar toen ging hij ...

(Mevrouw in de zaal): 'Toen ging ze 's morgens naar een psychiater, naar een krankzinnigengesticht.'

Toen ging ze weg. Toen hebben ze haar opgesloten?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, toen hadden ze haar opgesloten.'

Maar ze was wijs. Ja, nu sluit men ze op. Maar hij die gek was, die bleef vrij. En zij ... Ja, dat kan die man immers niet begrijpen; wanneer je daar vijf- of tienduizend gulden verbrandt, dan ben je gek. 'Dan hebben we toch geen ruzie meer.' Dan ben je toch ... 'Wat zeg je? Geen ruzie? Nú gaat het juist beginnen.' Weg centjes, weg geluk, weg wereld.

Hebt u niets anders voor me?

(Zaal): 'Ja.'

Ja, wacht eens.

(Mevrouw in de zaal): 'Mag ik even iets vragen? Van de week liep ik op de Benoordenhoutseweg, en ik verdiepte me in de bomen, dat ze nu zo dor waren.'

Ze zijn niet dor, ze zijn in slaap.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, in slaap. Maar het was een gouden tint, dus er was geen kleur aan te bespeuren en terwijl ik naar een van de ... toen ging ik enkel de bomen stuk voor stuk bekijken, was het precies of de kruin kreeg een uitstraling van een paars-rose. Dan denk ik: Hé, dat is toch een vlek van, misschien van de zon doorgebroken. En als ik hem voorbijliep en ik keek weer dan was het weg.'

Hoe laat was het, dame, toen u er liep?

(Mevrouw in de zaal): 's Morgens om negen uur.'

Dat kan. Als u drie uur later was geweest, dan had u dat niet meer gezien. Waarom niet, dame?

(Mevrouw in de zaal): 'Maar alle bomen, elk apart ging ik gadeslaan, toen was er weer die grote uitstraling ...'

Ja dame, ja dame. Dames en heren, weet u waarom dat zij dat zag? Als ze tegen twaalf uur was gegaan – kan ook nog wel hoor, nu in deze tijd vooral, dame – dan had u het niet meer gezien. Zo gauw de zon doorbreekt ... Nee, weet u wat u zag? Ik zie nu uw boom en uw licht.

(Mevrouw in de zaal): 'Prachtige kleuren.'

Ja mooi.

(Mevrouw in de zaal): 'Uit een enkel takje kwam het nog.'

Eenheid met uw gevoel. Eerst met u. Nu ga ik zien wat u zag, vindt u dat niet leuk?

(Mevrouw in de zaal): 'Mooi.'

Tweede helderziendheid. Maar wat zie ik nu? Ik zie, ik zie, wat u niet zag. Waarom, kan ik direct zeggen, zag u het? Maar dat zag u om twaalf uur niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

Alleen maar om negen uur.

Weet u waarom, meneer? Weet u wat het is, meneer? Jij, Leo? Niemand?

(Iemand in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u? De morgendauw. De morgen-ontwaking, de ontwaking van de morgen heeft uitstraling. Dat licht van de morgen, juist dat grijze. Waarom moet het grijs zijn, dame, als u soms mij niet gelooft, waarom moet het grijs zijn? Waarom alleen in die grauwe atmosfeer ziet u dat? Waarom? Weet u dat ook niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Een kleur ...'

Nee, dame, ja, daar is er wel iets bij. Leuk, hè? Als de zon er is, dame, dan

ziet u niets meer.

(Mevrouw in de zaal): 'Dan overheerst dat licht.'

Ja. Als het licht er is, ziet u geen kleurnuances meer; is het weg.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar het was prachtig.'

Maar in dat baren, ziet u ... Wat is dat baren, waar slaat dat baren nu op? Beleeft u de natuur? Waar slaat dat baren op? En waarom ziet u dat? Wat is dat eigenlijk, wat u daar ziet?

(Mevrouw in de zaal): 'Het eerste beginsel van ...'

Ja, het eerste beginsel, mevrouw, maar voor wat? Voor hardlopen? Voor fietsen?

(Mevrouw in de zaal): 'Van het licht ...'

Daar, dat is het, maar dat bedoel ik niet.

(Iemand zegt iets.)

Ja, en wat is dat, kind? Wat is dat, kind?

(Mevrouw in de zaal): 'Baring.'

Ja dame, u krijgt een tien. Baring. Vanuit de baring, de nacht is baring, naar de schepping. En dan ziet u aura. Is dat niet mooi?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, het was zo mooi, dat ik eerst dacht ... Weet u, ik zag het niet ogenblikkelijk. Als ik ernaar keek dan kwam het op het laatst tot een grote ...'

Zo kunnen wij, meneer, de hele kosmos verklaren, voor elk ding, zon-nestrallen, morgen, nacht, licht. Daarom ... Moet u eens nagaan, ik flitste onmiddellijk naar ... ik zie die zon en dan zie ik ... en ik denk: hé, die is goed, en onder het praten zie ik de zon, ik zie het middennachtelijk uur, twaalf uur, één uur, en ik denk: nu kan het niet, daarom stelde ik die vraag. Maar de zon laat het zien, de zon spreekt nu. Dat is eenheid met de toestand waar alles mee te maken heeft. Nacht, aarde, morgen, uur, zon, en dat manifesteert zich ineens; en als u dat ziet, dan kunt u het zomaar navertellen. Navertellen, zomaar. Maar op het moment dat je praat moet je zien, zien, zien, zien. Is het niet doodeenvoudig?

(Mevrouw in de zaal): 'Maar mooi.'

Mooi. Wie nog iets?

Hemelse wijsheid is het.

(Meneer in de zaal): 'Ik had nog iets.'

Ja meneer.

(Meneer in de zaal): 'Ik ben net erg geschrokken, later heb ik me gerealiseerd, ik vond het wel verklaarbaar wat u zei, maar ik zei toen: koorts. Toen zei u: 'Koorts is een ziekte.' Daar ben ik een beetje van geschrokken, want ik begrijp wel waarom u zegt dat koorts ziekte is.'

Ja. De koorts is ...

(Meneer in de zaal): ‘Wanneer de mens zegt: ‘Ik heb koorts’, dan is hij ziek.’

Ja.

(Meneer in de zaal): ‘Maar de koorts is uiteindelijk niet de ziekte.’

Is uiteindelijk ... Nee, maar het heeft toch met de ziekte te maken.

(Meneer in de zaal): ‘Ja, het heeft ermee te maken, maar koorts op zichzelf is toch geen ziekte?’

Ja, dan moet ik bij elk ding stil blijven staan.

(Meneer in de zaal): ‘Ik bedoel ...’

Ik neem die sprong, ik neem de ziekte en gelijk de manifestatie.

Meneer, we hebben hier licht; hoever moeten we terug naar de bron voordat dit licht wérd, en dat is de ziekte. De koorts is de uitstraling van de ziekte. Maar ik nam die tussenwegen niet, want dat zijn haltes. Maar uit rotting ... Ziekte, koorts. En wat is nu koorts? Wát is nu koorts? U wilt het wind ... U moet vragen, meneer Otterloo: ‘Wat is koorts?’ Hebt u meer aan als wanneer u vraagt: ‘Wat is wind?’

(Meneer in de zaal): ‘Een reactie.’

En dan hebben wij duizenden verschillende soorten van koorts. Weet u dat niet? Bijvoorbeeld, iemand heeft heel erge haast, dan heeft hij ook al een soort koorts. Iemand die is jaloers: een hevige koorts. Brrr.

(Meneer in de zaal): ‘Koude koorts.’

De koude koorts, maar dan hebben we weer te maken met het lichaam. Maar de geestelijke koorts ... Geestelijke koorts, wie is er vrij van? M'n moeder. Zijn wij niet allemaal koortsig in deze maatschappij? Toch waar, hè? Want als we maar even, moet u horen hoe duidelijk, wanneer we niet in harmonie zijn met de goddelijke wetten, als krachten, als licht, als leven, als liefde, als vader-, als moederschap, dan stralen we koorts uit, en slaan we uit, vlammend; ‘niet mooi’, zeggen ze daarboven. Onze-Lieve-Heer zegt: ‘Waarom maak jij je zo druk?’

(Tot iemand in de zaal): Hè?

(Meneer in de zaal): ‘Is die stoffelijk meetbaar?’

Koorts?

(Meneer in de zaal): ‘Nee, de koorts die u bedoelt?’

Jazeker, als u mij een klap in mijn gezicht geeft door uw koortsachtig-zijn, uw kwaad-zijn, als we kwaad zijn dan komt er een innerlijke haatdragende koorts, een uitstraling, u slaat, dan kunt u mij wel een doof oor geven. Vindt u dat nog niet erg genoeg?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, maar ik bedoel, is die met een koortsthermometer op te nemen?’

Meneer, dan hadden wij maar een koortsthermometer nodig om even het

gevoelsleven vast te stellen.

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat is nou juist wat ik bedoel.'

Ja, dat is vast te stellen. Maar dat kennen wij natuurlijk niet, daarom maak ik die gekheid. Ik zeg: als u mij een klap geeft, dat is ook koorts. Maar nu een thermometer om het gevoelsleven en het bewustzijn vast te stellen. Leuk? Die zullen ze nog wel uitvinden, meneer Joost.

(Meneer in de zaal): '...het is zelfs mogelijk dat we, wanneer iemand zich opwindt, dat is al vastgesteld ...'

Dat is, ja ...

(Meneer in de zaal): 'Dan heeft hij een verhoogde klierwerking.'

Ja. Meneer wij hebben leugenapparaten. Dus het gevoel is al bezig. Meneer, dat is bezig. En straks wanneer dat volmaakt is dan stellen ze onfeilbaar uw persoonlijkheid vast. Weet u wát alleen? Uw bewustzijn, dat reageert allemaal, gevoelsleven, aura, liefde. Maar het leugenapparaatje hebben we al.

(De geluidstechnicus): 'Nog twee minuten.'

Nog twee minuten maar? Goeie grutjes.

(Tot iemand in de zaal): Ja meneer?

(Meneer in de zaal): 'Is dat leugenapparaat niet uit te schakelen?'

Ja, nou, u mag het mij aanzetten. En dan zou ik liegen dat de stukken eraf vliegen en hem niets zeggen.

(Meneer in de zaal): 'Precies.'

Meneer, dat is allemaal kunst.

(Tot iemand in de zaal): Wat zei u?

(Meneer in de zaal): 'Ze kunnen toch alleen maar de disharmonie vaststellen?'

Ja, kijk eens hier, dat apparaat ... Jazeker, disharmonie, dat wijst op gevoeligheid. Maar waarom ... Wat is de kwintessens, de eigenlijke kern van een leugenapparaatje? Waarom gaat dat instrument werken? Waarom?

(Iemand zegt iets.)

Daar hebt u het: gevoel. Want u weet dat je liegt. Ik ook trouwens, ik lieg de hele avond hierzo. (gelach) Ja meneer, als ik u zeg dat u liegt dan moet ik ook wel een leugenaar zijn. Maar wanneer we gaan liegen, is er vanbinnen een spanning en die onzekerheid ... Maar ik lieg tegen de ruimte in.

Dames en heren, tot zondagmorgen. (Er wordt geklapt.)

Donderdagavond 6 maart 1952

Goedenavond, dames en heren.

(Zaal): 'Goedenavond.'

Is meneer Brand hier?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

Ik heb hier de vraag van meneer Brand, die heb ik al twee weken in mijn zak, dus hij mag weleens een beurt hebben. 'Een mens weet veel,' dat gaat over, Frederik schreef in het logboek in 'Maskers en Mensen', 'een mens weet veel, hij staat voor grote en kleine dingen open en hij maakt ze af ook, maar het is goed en kwaad wat hij doet,' en er volgt direct achter, 'weet hij dat voor zichzelf? Door Christus geeft hij zich als een vriend, door de duivel als een satan.' Ja, is dat niet zo? 'Meestal zie je dan een vriend als je het leven door Christus ziet.' Ook duidelijk, hè? 'Maar je ziet het vuile, uitgeslepen masker eerst als je de ziel ervan niet kent, want die duivelse gedachten worden door dit afschuwelijke masker vertegenwoordigd.'

Wat wilt u daar nog van weten?

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat laatste, meneer Rulof, is me niet erg duidelijk. Dat begrijp ik niet goed.'

Welk laatste?

(Meneer in de zaal): 'Die laatste zin. Door Christus geeft hij zich als een vriend.'

Als de mens met Christus komt, dan staat de vriend voor je. Een mens die oprecht voor honderd procent de Christus aanvaardt, die heeft in dat geval geen masker meer, niet? Maar wanneer je, zegt hij, met die satan ... Meestal zie je dan een vriend, meestal, als je het leven door Christus ziet. Door Christus; mooi gezegd, hè? 'Maar je ziet het vuile uitgeslepen masker eerst,' dat is van die satan, 'als je de ziel ervan niet kent want die duivelse gedachten worden door dit afschuwelijke masker vertegenwoordigd.' Dat is de mens die je op de wereld tegenkomt en van God en Christus en astrale wetten niets te maken wil hebben. Wanneer je voor dat masker staat, dan zult u dat masker niet zo spoedig kennen, en dat is de bedoeling. U kunt er niet achter kijken. Maar een mens die de Christus aanvaardt al en hij doet wat hem wordt geleerd, een protestant, een katholiek, een gereformeerde, welke godsdienst ook die naar de Christus voert, dan staat u voor een vriend van de Christus. Dat is toch heel eenvoudig en duidelijk, niet?

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar de mens die geeft zich uit voor een christen, maar handelt er niet naar ...'

Ja, ja, ja.

(Meneer in de zaal): ‘...onder het mom van Christus zijn de grootste misdaden gebeurd.’

Ja meneer, als u daar niet naar handelt dan is dat masker nóg gemener. Een demon en een satan die zie je. Ja, ze kunnen een masker opzetten en een mooi, prachtig gewaad en al die dingen meer, en zijn vrienden, maar u gaat eraan. Die mensen die leven bij miljoenen op de wereld, niet? En als zij die camouflage toepassen, dat masker opzetten, met geloof en al die dingen meer, ja, dan is het nog gemener. Daar kijkt u niet zo spoedig door, hè? Het wordt gevaarlijk. En dat bedoelt Frederik.

Had u eruit gehaald natuurlijk? Wat zijn ‘Maskers en Mensen’ diep en mooi, hè? Zo’n zinnetje, nu kun je daar toch een boek over schrijven van zevenhonderdvijftig pagina’s, van dit, alleen al om de maskers te ontleden, alleen ten opzichte van Christus; wat blijft ervan over? Dij eens uit, je krijgt diepe ... Hoeveel duizenden persoonlijkheden zie je nu niet door dit, niet?

Nog iets?

Ik heb hier: ‘Kunt u verklaren hoe het komt dat er tegenwoordig meer zogenaamde mongooltjes geboren worden dan vroeger? De dokter zegt: ‘Dit komt door de oorlog.’ Maar dat is mijns inziens niet mogelijk daar de laatste oorlog daarvoor nog kort geleden is. Volgens statistische gegevens komen deze mongooltjes het meest voor bij oudere mensen die hun eerste kind krijgen.’

Van wie is dat?

(Meneer in de zaal): ‘Van mij.’

Meneer, mongooltjes zijn psychopaten (zie artikel ‘Psychopathie’ op rulof.nl) en dat heeft met ouderdom niets te maken. Hebt u dat verhaal niet in de Bijbel gelezen waar een zekere ... Hoe heet ze, die vroedvrouw? Honderdtachtig jaar, en ze kreeg een vierling en een drieling en een tweeling, en ze waren gezond. Ze waren gezond, zegt hij. Maar weet u – ik heb het hier al eens verklaard – waar die mongooltjes eigenlijk vandaan komen? Waarom zich dat in deze tijd manifesteert? Dat heeft met duizenden problemen te maken en dat wil zeggen ...

Weten mijn mensen het? Wij hebben het hier behandeld. Vergeten?

(Tot iemand in de zaal): Ja?

(Meneer in de zaal): ‘Het houdt verband met vorige levens natuurlijk van de persoon in kwestie.’

Ja, ook dat, natuurlijk.

(Meneer in de zaal): ‘Maar dan kan het toch niets met de laatste oorlog te maken hebben?’

Nee, helemaal niet, die oorlog zegt niets.

(Tot een dame in de zaal): Wat zei u, dame?

(Mevrouw in de zaal): 'Is het de evolutie van de mens?'

Ja, het is evolutie. Maar nu moet u eens goed luisteren. Wij hebben op de wereld nog geen geestelijk peil bereikt. Ik vertel u nu iets, dat haalt u er nooit uit. We hebben nog geen geestelijk peil bereikt. En we zijn nog altijd bezig aan de inteelt. De mens die het hoogste bewustzijn bezit – dat is nú, niet-waar? – die komt over duizend jaar misschien terug. Maar dan is de wereld ook alweer verder, de maatschappij en de mensheid, en dan is het bewustzijn van een volk hoger. Dus, wij krijgen op dit ogenblik ... Als je al een gezond kind hebt en baart dan bent u al één uit miljoenen. Een moeder die kan zeggen: 'Mijn kind is gezond en mijn kind is prachtig', dan bent u zo wonderbaarlijk al gelukkig; en dat bewijst dat de mensheid toch enorm vooruit is gegaan in de laatste duizend jaar, in de laatste tien miljoen jaar. Want die inteelt, die afbraak, die wij allemaal hebben beleefd vanuit het oerwoud – toen zijn we begonnen, we hebben wetten overschreden – dát ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) komt nu op aarde terug en miljoenen andere kernen en graden van mensen die in die en die, en die en die tijd hebben geleefd en alleen afbraak hebben gekend. Dus het is helemaal niet zó erg. Het kon zo erg zijn dat de halve Haag mongool was. Dat wil zeggen: als er honderd kinderen worden geboren, kunt u er vijftien bij hebben die psychopatisch zijn. En als u nu die weegschaal neemt – dat is ook weer een harmonie, dat is kosmische harmonie – als u die weegschaal neemt en u legt dáár het bewustzijn neer en hier het onbewustzijn, het is het bewust- en onbewustzijn, dan blijft toch die schaal weer in evenwicht.

Maar voelt u wat ik bedoel? Dat de reïncarnatie, de evolutie, eeuwen en eeuwen terug, wordt nu geboren, en is psychopaat. Is dat niet duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Waarom is het dan niet zo, de doktoren die zeggen: er worden er meer geboren dan, laat ik zeggen, tien jaar geleden.'

Dan moet u goed luisteren.

(Tegen iemand in de zaal): Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'De doktoren die zeggen dat er nu méér geboren worden dan anders.'

Kijk, nu heb je in oorlogen ... Wat is een oorlog? Als je die oorlog geestelijk neemt, dan voelt u dat diezelfde massa, die trekt toch, of er oorlog is of niet ... die oorlog zegt niets, die kan daaraan niets veranderen en niets geven. En waarom niet? Omdat de mens uit 1914 nu nog leeft of – voelt u wel? – een ziel en een leven aantrekt dat alreeds eeuwen en eeuwen terug op aarde heeft geleefd, misschien wel vijfduizend jaar terug, en van 1914-1918 geen verstand heeft. Dus die oorlogen die kunt u gerust aan de kant zetten. Maar men trekt de eigen afstemming aan, als levensgraad, en evolutie, en dat is onbewustzijn en manifesteert zich als psychopathie. Is dat duidelijk? Dat antwoord kan die

dokter u niet geven. Voelt u, wat is nou een oorlog, wat is nou vier jaar op vierhonderd miljoen jaar? (Meneer in de zaal praat er even doorheen.) Zie je, het wordt kinderachtig, kinderachtig is dit. Wel komen er, over vijfduizend jaar zitten wij hier op aarde, maar dan zijn we een eind verder, maar over vijfduizend, tienduizend jaar dan komen de wilden van 1940-1945 terug. En dan zeggen ze: 'Ik heb er hier eentje die lijkt wel op Adolf Hitler.' Ja, dat kan. Ja meneer, dat kan. Maar Adolf was niet zo wild (zie artikel 'Hitler' op rulof.nl). Vindt u dat hij erg wild was?

Hebt u nog vragen hierover?

Er zijn er hierzo die op straat lopen, die zijn nog veel wilder.

(Tot iemand in de zaal): Wat is er, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Die kwestie van de mongolen, heeft dat dan die invloed van het sperma?'

(Jozef wacht met antwoorden, het is lang stil, er wordt wat zenuwachtig gelachen in de zaal.)

Ja, daar zitten we nu. Hier staat de lezer stil, hè, meneer Götte? Meneer Götte, u vraagt iets wat u weet, want dat bestaat niet. Daarom kwam ik zo, ik denk ...

(Meneer in de zaal): '... het vertoont zich als mongool, maar wanneer het blanke ras een samenleving heeft, dan verwacht je toch weer gewone, vrijwel gewone, het kan weleens enige generaties door ...'

U bedoelt dit: of het pertinent stoffelijk is, nietwaar, sperma is stoffelijk ... erfelijkheidskwestie. Nee meneer. Kijk, de ziel baart en schept het organisme. Elke disharmonie in de mens – we hebben het er verleden over gehad, over blindzijn, en die is een arm kwijt, en die komt zó op de wereld, en die is dit – dat zijn geen onrechtvaardigheden van God, maar dat is een disharmonische toestand, óf van de persoonlijkheid in die moeder, of de moeder heeft iets meegemaakt, gevallen, dit, dat, zus, zo, en daardoor is een stoornis ontstaan. Dat kan ook. En dat is ook zo.

Maar elke ziekte en alle narigheden in het organisme, die ziet u apart, dat is er reeds in dat organisme. Maar een mongool, dat gaat direct naar de psychopathie (zie artikel 'Psychopathie' op rulof.nl) – voelt u? – dat is halfwakend bewustzijn. Die geest die heeft geen normale wet. Daar hebt u het. Wat is een psychopaat? Waarom misvormt de psychopaat het lichaam? U moet die stakkerds maar eens zien, niet?

Op Noordwijk kwam ik er van de zomer een paar tegen, zo'n clubje was aan het lopen, ik zeg: 'Ha, die broeders.' Ha, zwaaien, zwaaien, en blij en blij. Ik zeg: 'Ja, ik ben familie van jou. Ik ben er net uit. Ik ben net uit die psychopathie.'

En wij allemaal. En dan moet je die verwrongen gelaatjes zien en die hand-

jes, en dit en dat, dat kan niet praten; dat komt op aarde, in de moeder, dat heeft geen natuurlijk bewustzijn meer. Want als u nu een zaadje in de grond stopt, zo gaat het, en u doet er telkens rattenkruid bij en het heeft toch de kracht dat het doorgaat, dus u vermoordt dat zaadje niet, dan voelt u wel, dan krijgt u daar toch een stoornis in. En die geest, dat gevoelsleven van deze persoonlijkheid voedt dus op normale, natuurlijke, harmonische wijze niet het lichaam. Want het gevoelsleven stuwt het lichaam. Dus die geest die heeft geen harmonie meer, want heeft die wetten overschreden. Dus die geest is eigenlijk nog in slaap, half in slaap, een beetje van dit en een beetje van dat, een heksenketel, en die heksenketel die zit daar in dat organisme. En nou moeten die weefsels op natuurlijke harmonische liefde-kracht, moeten die weefsels als embryo, vanuit het embryonale leven in de moeder, moet zich gaan verdichten, moet gaan uitstralen en uitdijen, en daar zit geen normaal gevoel in die cel. En nu krijg je dat verwrongen karakter. Dat verwrongen karakter is het verwrongen gelaat. Zo waarachtig en juist weerspiegelt de mens uiterlijk het innerlijk, daar kunt u geen speld tussen krijgen. En nog staat de psycholoog te kijken, hij zegt: 'Wat dat voor mensen zijn, dat mag Joost weten.' Hij weet het niet. Doodeenvoudig: het zijn psychopaten.

Krankzinnigen? Hé, die mensen, gek zijn ze. Nee meneer, ze zijn niet gek. Ze vertellen u de zuivere waarheid, maar wij zijn ... Wij hebben maatschappelijk bewustzijn. Maar wie zegt van ons dat wij geestelijk, reëel, harmonisch met de schepping in contact zijn? Maar die mensen strijden een gevecht op leven en dood om zich los te maken, de krankzinnigheid, om zich los te maken van dierlijk gedoe, dat is de psychopaat, de psychopaat niet, dat is de krankzinnige, de bezetene. En nu krijg je daar weer duizenden graden in.

'Was er', zei eens meester Zelanus in Diligentia – de katholieke kerk die kan ons wel vermoorden, niet? 'En dit geest, dit ... maar was er geen godsdienst ontstaan dan waren er ook geen godsdienstkrankzinnigen.' Het is zo doodeenvoudig. Die mensen ... net als 'Maskers en Mensen' weer zegt Frederik zegt daar in het gekkenhuis bij Hans, hij zegt: 'Die hangt tussen ...'

'Wat is dat voor iemand?' zegt Hans.

Hij zegt: 'Die, die wil naar Mohammed, nee, naar Jehova, maar hij vergat zijn laddertje, en nou bengelt hij tussen hemel en aarde.' Is het niet zo? Ze bengelen en hangen tussen hemel en aarde. Had je die mensen op het ogenblik ... U wordt hier niet gek als u het zelf niet doet. Dit is zo reëel. Ik had allang duizendmaal terug moeten bezwijken, maar ik kan niet bezwijken want: altijd weer fundamenten. Is het zo, of niet? Maar als die godsdienstwaanzinnigen, die mensen, hadden die op school al geleerd: er is geen verdoemdheid, en God is zo, en God is dit, mijn lieve god, ja, mijn lieve god, dan kun je niet verzinken in een niets. En dan is Jehova en God niet tussen

hemel en aarde te zien, maar dan is Hij hier. En dan krijg je geen gaten en geen complexen in die persoonlijkheid; maar als ze er eenmaal in zijn, haalt u ze er niet zo spoedig meer uit. Is het niet eenvoudig?

Nu ga je praten. Complexen, godsdienst; worden krankzinnig, worden verwaasd, lopen daar en dan hebben ze daar ... Hoeveel Bijbelzieken hebben wij niet? Hoe kan u Gods woord krankzinnig maken als het goed is? Maar mensen die zelf, zelf dit willen bezitten, die willen dat ook van zo'n meester en van ... (niet te verstaan), ja, dan verlies je je benen, benen onder de grond, en dan ga je zweven, en dan weet je het niet meer. Dan kom je in de occulte kosmische school.

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof?'

Ja meneer.

(Meneer in de zaal): 'Ik ken een gezin, dat is helemaal godsdienstwaan-
zinnig geworden. Die hebben elkaar uitgemoord. Dat was een gezin van een vader en moeder met zeven kinderen, zes of zeven kinderen, en die gingen 's avonds Bijbellezen en zingen. Maar één ging er liever de natuur in, die deed er niet aan mee. Maar volgens hun was hij de satan. Op een avond kwam hij weer thuis en toen hadden ze afgesproken: als hij weer thuiskomt dan zullen we hem worgen. Dus hij kwam binnen, toen hebben ze hem de nek afgesneden en het hoofd op de gloeiende kachel gezet.'

Hebt u dat meegemaakt?

(Meneer in de zaal): 'Vader en moeder ... onder Waardenburg is dat gebeurd in 1940.'

Goeie genade.

(Meneer in de zaal): 'Vader en moeder en vijf of zes kinderen. De ene broer die had nog geholpen, hij heeft toen het hoofd van de nek afgesneden en de kop, het hoofd zo op een gloeiende kachel ...'

Dat is gebeurd?

(Meneer in de zaal): 'Dat is gebeurd in Waardenburg. Het hele gezin zit nu in een inrichting.'

Allemaal door de Bijbel. De Bijbel die heeft toch minstens twintig miljoen zieken gemaakt. Bijbelzieken. Is het niet vreselijk? En nu staan ze er nog, nu kun je ... Hadden die mensen de verdoemdheid maar kwijt, waren die mensen het laatste oordeel maar kwijt. Die God die daar ... Als je die verhalen hoort, als je die verhalen leest ... Dan loopt daar een profeet met een kale kop en dan schelden kinderen hem uit.

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat staat in het Oude Testament, dat was de profeet Elisa, die had een kaal hoofd en toen liepen de kinderen, die liepen hem achterna: 'Kale kop, kale kop.' En toen liet god een paar beren uit het bos halen en die verscheurden tweeëntwintig kinderen.' (2 Koningen 2:23-25)

Tweeëntwintig kinderen; en het was goed ook, staat er. Ziet u, daar worden de mensen gek van.

‘Als je daaraan doet, als je die Jozef Rulof volgt, dan word je gek’, zeggen ze.

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, dan word je juist beter.’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Dan word je juist beter.’

Mevrouw, ik zet u met beide benen op de grond. Ik neem uw angst weg. Ik neem volkomen uw angst weg. Als u die negentien boeken uit hebt, dan hebt u mij al niet meer nodig. Maar ons moeten ze niet. Nee, dan hebben ze geen kastelen meer, zie je, dan raken ze de mens kwijt. Is het niet vreselijk? En dan zeggen ze nog: ‘Dan moet je niet tekeer gaan.’

En wat gebeurt er dagelijks niet voor een gechagrijn, omdat Gods woord het zegt. Ruzie. ‘Zitten’, eentje die heeft een ruim gevoel, ‘zitten, zeg ik je’, een vloek erbovenop, o geeft niet, sla maar op die Bijbel, en dan een kantje op het hoofd: ‘Bidden!’ Nou, ik geloof dat u mij met knuppels hiervandaan sloeg als ik daaraan deed.

Kijk, de mensheid krijgt straks het opene, de klaarte. Wij hoeven niet te bidden want dat helpt u toch niet. Mussolini bad voor de hele ... Miljoenen mensen baden: ga toch niet naar Abessinië (Ethiopië), ga toch niet. En dat ene hummeltje uit Italië ging toch. Miljoenen gebeden hielpen niet. Bloemen voor Maria en bloemen voor Onze-Lieve-Heer; die dikke Mussolini ging toch. Ik denk: Nou moet je die zak vreten eens zien. (gelach) Hij gaat toch. Hij zegt: ‘Ga tóch weg.’ Heel Rome was aan het bidden, vlak naast hem; hij ging toch. Kardinalen bidden, de paus bad: ‘Ga toch niet.’ Hij ging toch. Nou, moet u eens nagaan wat daar in zit. De paus was aan het bidden: Ga toch niet, ga toch niet, ga toch niet, ga toch niet, en stuurde het over de wereld heen, hij denkt: dan hoort hij het wel. Maar Mussolini zei: ‘Ik ga.’ En dan zeggen de mensen: ‘Heeft de mens wel een eigen wil?’ Hij ging. En zo kun je wel aan de gang blijven.

De Bijbel heeft miljoenen mensen krankzinnig gemaakt.

Er zijn mensen die willen dan dit en willen dan dat. Hier komen ook mensen, er komen mensen die willen zich dat inzuigen, eigen maken, nog meer, nog meer, nog meer, en dan doen ze het even verkeerd en dan, nou ja ... ‘Ziet u wel, u moet daar niet naartoe gaan want dat is gevaarlijk’, zeggen ze, ‘dat is levensgevaarlijk. Dat genootschap van Jozef Rulof dat is een gekkenboel.’ Maar niet zo gek als ... We hebben nog geen godsdienstwaan-zinnigen in het krankzinnigengesticht zitten.

En die man waar u over praat daar, die profet, die leeft nog in de gereformeerde kerk. Hij zal misschien nu wel een baard hebben, denk ik, maar dat

aanvaardt men, want gód zei het. En gód die slaat zomaar een bende kinderen van de wereld af en hij doet dit en hij doet dat. En dat moet u maar eens doorlezen. Het is om te janken, janken, janken.

(Meneer in de zaal): ‘Meneer Rulof? Een Indisch vrouwtje kwam bij ons thuis, en had een kind gekregen in de rimboe, en kon dat kindje niet zo gauw laten dopen. Had de dominee er dat van gemaakt dat het kind dat was ... (niet te verstaan). Die vrouw kwam bij ons en vertelde dat verhaal. Nou, mijn vrouw nam het woord tegenover de vrouw, en die vertelde ook hoe het mogelijk is dat een dominee zoiets kan klaarmaken tegenover een mens. Toen had ze dat een beetje uiteen gezet, toen viel die mijn vrouw om de hals uit dankbaarheid dat ze dat angeltje kwijt was.’

Er zijn mensen, meneer, als u die mensen een kleinigheid vertelt van hetgeen dat u nu weet dan zijn ze u eeuwigdurend dankbaar van blijdschap. Zo'n knoet slaat hen elk ogenblik weer in dat duistere terug. Wat een armoede, hè?

Maar wij hebben het, en daar is het goed mee.

Had u nog iets over die mongooltjes, meneer?

U nog, meneer, over die krankzinnigen, psychopathie?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja meneer Rulof.’

Ja dame.

(Mevrouw in de zaal): ‘U had het erover dat die zielen tienduizenden jaren moesten wachten om op aarde weer terug te komen’, ja, ‘maar is dat nu altijd zo heel lang of kan dit ook in kortere tijd zijn?’

Mevrouw, er zijn er in de wereld van het onbewuste die wachten al honderdduizend jaar. Als Adolf Hitler en de mensen, de wilden van 1940-1945, terugkomen, misschien leven we dan in (het jaar) 46422. Kijk, hoe erger u tekeer gaat des te moeilijker komt uw terugkomst. Want zij die nog enigszins in harmonie zijn, worden aangetrokken. Dus als u heel erg tekeer gaat hier op aarde, schakelt gij u vanzelf ook veel verder uit, want u bent niet aan te trekken. Er gaan er u miljoenen voor. U hebt uw normale geboorte volgens God en de kosmos verknoeid, bezoedeld, versnipperd en versjacherd. Is dat duidelijk?

En tienduizend jaar, dame, is niets, niets. En u kunt in zeven maanden, zeven uur als het moet, kunt u hier sterven, en dan kunt u vanmorgen, als het hier twaalf uur is, dan kunt u vanmorgen om zeven uur alweer hier ergens op de wereld geboren worden.

(Mevrouw in de zaal): ‘Dus die mogelijkheid bestaat?’

Jazeker. Net zo vlug als de baring en de geboorte van het kind duurt in de moeder. Dat is met zeven maanden al voorbij.

(Mevrouw in de zaal): ‘Meneer Rulof, mag ik u iets vragen? Ik heb het zelf

meegemaakt, ik verloor een jongen van een jaar', ja, 'en ik had niet zoveel verdriet omdat ik kort daarop, direct daarop was ik weer in verwachting. En ik wist van uw werk niets af, hè, en toen had ik het gevoel, en dat zei ik tegen mensen: nee, ik heb net het gevoel of hij terug moest komen.' Ja. 'Wat het nou eigenlijk was? En dat gevoel heb ik aldoor gehad.' Kan. 'Daarna kreeg ik weer een jongen. Nu ben ik later daar weer aan gaan denken omdat ik bij u ben gekomen.'

Eerst was het een meisje?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, dat was ook weer een jongen.'

Ook weer een jongen. Kijk, die vragen hebben ze mij weinig gesteld hier. Maar het is mogelijk. Bijvoorbeeld: mensen hebben een kind verloren, ik heb mensen ontmoet, en onherroepelijk is diezelfde persoonlijkheid terug. Dat kan zevenmaal gebeuren. Zevenmaal. Dat wil zeggen: zeven graden voor de geboorte, en zevenmaal om die stof op te bouwen; die mogelijkheid, dat is het in harmonie komen met de baring, met de geboorte, met de moeder. Dus de geest komt in harmonie met de moeder. En dan is het mogelijk dat u een miskraam krijgt, kind weg. Weer een, weer een. Kind weg. En hetzelfde kind komt tot zevenmaal toe terug. Dat gebeurt ook.

Wist u dat, dame? Is dat niet interessant?

Ja, de mens bezit mil-, miljoenen mogelijkheden om te baren en te scheppen en terug te komen. U voelt wel, de mens, dat hebt u zondag gehoord in Diligentia, de mens heeft God in handen. En als wij maar even verkeerd doen ... Deden we niet verkeerd ... Hoe weiniger u hebt, hoe makkelijker u bent ... U hoeft zich niets eigen te maken, als u hiervan weet dan is het een gelukzaligheid achter de kist. Als u straks één voor één daar komt, en dan komt iemand naar u toe. Misschien is het een vriend, uw ouders, als ze ook zover zijn, de meesten hebben dat niet, want die ouders die zeggen, die willen dat niet of wat dan niet; dat zijn al kloven, werelden, verschillende werelden. Maar als er een naast u komt, er komt onherroepelijk iemand bij u, haalt u af; u vindt de weg alleen niet.

Is dat ook niet leuk?

Als u sterft, dames en heren, u vindt de weg, nee, u hoeft de weg niet te kennen, want u gaat onfeilbaar naar uw geestelijke afstemming. Onfeilbaar. Maar er is altijd iemand bij u om u te halen, want dat is het mooiste werk dat er is. U komt uit dat kistje, uit dat lichaampje, lekker oogjes dicht, u doet niets, de praatjes zijn weg. De grootsten, de druksten, de grootsten die de meeste praatjes hebben gehad, eten uit je hand. Blaffen? Daar niet meer mogelijk. Snauwen? Mond dicht. De geestelijke knuppel, meneer Veenkamp, is er al. En dan heb je je maar over te geven. En als die man dan praat of die vrouw, dan ben je al dankbaar. En als die gaat zeggen: 'Nu ben je lekker

dood, hè?' Haha, dan gaan ze lachen. Ja, dat komt eerst na veertien dagen, drie weken, misschien na vier maanden, zes maanden, want u kunt zes, zeven maanden, acht maanden, anderhalf jaar ligt u daar bewusteloos en dan ... Net een zieke, hè? Nu komt de zieke, de geesteszieke komt nu naar voren.

Dames en heren, als u de eerste sfeer niet hebt bereikt, bent u geestesziek. Ik heb het verleden verteld, als we een school hadden, als ik de school mocht opzetten met geestelijke ontwikkeling, dit is universele ontwikkeling, maar de geestelijke ontwikkeling, dan begonnen wij bij het eerste, en dat doet de meester aan Gene Zijde, bij dat allereerste: Wat is waar in mijn denken en wat is onwaar? Daarvan zei ik verleden: u kunt nu ook veel leren als u elkaar hebt, man en vrouw, vrienden. Wat weten wij nu niet? En dan moet u dat eens opschrijven. Elkeen die al die lezingen in de jaren heeft meegemaakt en die boeken heeft gelezen, die kan voor zichzelf een dik boek schrijven. Is dat niet zo? En dan moet u die vragen eens gaan beantwoorden. Wat u al niet weet! Meester Zelanus zei het verleden, maar dat is waar. Als ik u één voor één, van mijn ouden die alles mee hebben gemaakt, al die achthonderd zoveel lezingen en die boeken werkelijk in zich hebben opgenomen, als ik u daar naar volkeren stuur, als de meesters dat willen, dan kunt u voor profeet spelen; als u maar precies navertelt wat u hebt geleerd. Dan kan u niemand overtuigen, u gaat over alle hoofden heen, over het bewustzijn van de wereld. Is dat niet zo? Maar dan moeten wij beginnen met: Wat is goed? Wat is waar? Wat is verkeerd? In hoeveel dingen zijn we verkeerd? Maar dan moeten we beginnen bij het dagelijkse, bij het maatschappelijke. U kunt geen bewustzijn krijgen als u hier niet begint aan die en die en die dingen.

(Tot iemand in de zaal): Wat had ze?

(Mevrouw in de zaal): 'Een baby'tje.'

Is er een baby gekomen, zeg je?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Dat is de universele ontwikkeling, ziet u? En dan krijgt u daar achter de kist, dan krijgt u daar in de eerste plaats: Ja. Dat. Zó is het. Nu bent u in die wereld. Is er een twijfel? Is er wantrouwen? Is er dit? Er zijn mensen die lezen, hebben alles meegemaakt, waren dol; na twee jaar, wég. 'Huh, ik heb mijn buik vol van Jozef Rulof.' Hij heeft de buik vol van Gene Zijde, want hier leef je reeds aan Gene Zijde. Ik lach die mensen midden in hun gezicht uit. De mens die bijvoorbeeld ineens zegt: 'Goh, die rommel, die afbraak, Jozef Rulof is een fakir, een magiër.' O ja. Goed zo, meneer. Maar dan is Christus en God en alles, is ook ... Maar weet u wel wat magie is? Weten ze niet. Weten ze niet. Hier leeft u achter de kist en als u dat wilt bereiken, u krijgt het niet alleen door te lezen; u moet eraan beginnen. Achter de kist, onthoud het, bent u óf psychopathisch, geestelijk onbewust, óf u hebt reëel denken,

handelen, voelen. En als u daaraan begint, werkelijk begint, ik heb het u al eens toegeschreeuwd, in een jaar zegt u tegen uzelf: 'Mijn God, mijn God, wat ben ik veranderd. Wat ben ik veranderd.' In een jaar kunt u ontzettend veel bereiken, als u daar die fundamenteën maar legt.

Had u nog iets hierover? Is het niet waar, meneer Veenkamp? Uw dochtertje is er nu ook, hè? Die zal het wel weten. Die krijgt dadelijk iemand naast zich, zegt meester Zelanus.

Hier gaat het over. Hebt u nog vragen hierover?

(Meneer in de zaal): 'Ja meneer Rulof, een kleine definitie, een hele kleine, over de snelle geboorte, van het sterven en weer geboren worden binnen de zeven maanden al', ja, 'of binnen die zeven maanden dat is voor mij niet ...'

Dat kunt u niet aanvaarden?

(Meneer in de zaal): 'Nee, het is mij niet duidelijk.'

Niet duidelijk, waarom niet?

(Meneer in de zaal): 'Ja, omdat ik het niet begrijp.'

Meneer, hebt u 'Het Ontstaan van het Heelal' en 'Zij die terugkeerden uit de dood', 'De Kringloop der Ziel' van mij gelezen? Ziet u, daar komt u die wetten tegen. 'Geestelijke Gaven'.

Maar de geboorte, hier in Europa hebt u dat niet zo spoedig, vroeger had je dat meer. Bijvoorbeeld, laatst in (Brits-)Indië, dat is gebeurd voor drieëntwintig, vierentwintig jaar terug. Die hogepriesters die hebben het veel meegemaakt. Er komt hier iemand bij me, die zegt: 'Ik heb het zelf beleefd, meneer, ik neem onmiddellijk aan wat u daar schrijft.' Ik zeg: 'Het is mogelijk, maar dan is het een taak.' Want wij mensen leven allemaal in disharmonie. Wij zijn niet in harmonie met de kosmos en de astrale wereld, dat kan toch immers niet? Dus wij hebben daardoor al ons normale, goddelijke op-tijd-geboren-worden versnipperd, doordat wij maar raak gingen leven. En daar is zelfmoord, moord, diefstal en al die dingen meer, men praat over hartstocht en geweld. Meneer, dat zegt allemaal nog niets, als het maar niet om moord gaat, want moord schakelt u uit de normale, reële, harmonische geboorte. En dan moeten we terugkeren. En nu hebben we vaderschap, hebben we moederschap. Dus wij zijn als het ware aan duizenden wetten gebonden. En die zijn allemaal harmonisch en het gaat allemaal vanzelf, op tijd, op de seconde. En dan was er ... Tussen leven en dood, dat noemen de meesters de wereld van het onbewuste, dat wil zeggen: de mens komt daar in slaap en wordt embryo. Kunt u aanvaarden, dat u en wij allemaal, dat we straks ... Wij komen nou uit de 'kist'. Moet u terug naar de aarde, dan lost u volkomen op. Heb ik gezien, ik praat uit hetgeen wat ik heb gezien, meneer. Ik treed uit en ik heb die wetten gezien en mogen volgen met die meesters, anders weet ik het ook niet. Dus ik vertel u uit de waarheid. Dan lost u volkomen op en komt

terug tot embryo, tot zo'n vonkje, en zo wordt u aangetrokken door vader en moeder, want dat is ook weer embryonaal. Dat klopt dus, nietwaar?

Nu hebben wij die wetten overschreden. Waren wij! Nu krijg je: maanden. De natuur baart zichzelf en schept zichzelf in een tijd. Als u de natuur ziet dan komt het, dan is de winter voorbij en in het voorjaar ... elk jaar zouden wij baren. Maar de mens heeft naar zijn bewustzijn weer een diepere, ruimere evolutie, dat wil zeggen: de mens baart, het duurt zoveel maanden, men noemt dat maanden, maar het zijn levensgraden, het zijn overgangen van verdichtingen, van groei, het gevoel dijt uit, uitdijingen; wat in de kosmos is gebeurd dat speelt zich allemaal in die moeder af, en dan is eigenlijk een maand een graad, en dan zijn er zeven overgangen; en zeven maanden zou het dan zijn, maar dat klopt dan niet.

Indien wij nu vrij waren van zonden, fouten, disharmonie, meneer, dan zou het kunnen, mogelijk zijn. Maar dan is het een taak, zeg ik u, en dan kom ik direct terug – dat het mogelijk is en kan – dan is het een taak, dan zouden wij in korte tijd, in zeven maanden, zelfs in zeven uur zou u aange-trokken kunnen worden en weer op aarde geboren worden. Maar dan zijn wij ook kosmisch volkomen in evenwicht met al de goddelijke wetten. Wie is dat?

Maar nu is het in de geschiedenis gebeurd, in Egypte had men dat veel, op tijd kwam er zo'n 'Gevleugelde'. Maar in (Brits-)Indië is het verleden geweest, er was een hogepriester en die ging dood, hij ging over, en hij zei: 'Ik kom in de morgen alweer terug, want aan mij is het gegeven om mijn taak voort te zetten.' En die knaap kwam terug. Hij zegt: 'U zult vroeg van mij horen, ik ben weer in de buurt hier.'

Maar dat zit in handen van meesters, ziet u? En die man die zet daar een school voort, dat is de wijsheid, oosterse wijsheid, en die scholen zijn nog bezig. Dat wil zeggen, die zijn aan de mystieke ruimte (verbonden). De Universiteit van Christus bezit mystieke ruimten, mystieke leraren ook, voor dat en dat en dat en dat, om dat op te bouwen en dat houden ze vast, want Egypte, China, Japan, het Oosten heeft de mystiek opgebouwd. Nietwaar?

Nu is die man geboren. Ze wisten niet waar. Hij zegt: 'U hoort spoedig van mij.' Zes jaar later, drie jaar begon het al. Toen het kind begon te praten: 'Mama, ik blijf hier niet want ik ga naar de tempel. Daarginds is een tempel, nietwaar?' 'Ja.' Hoe kwam het kind erbij? Niet gezien. Toen hij zes jaar was, toen zegt hij: 'Mama, ik ga weg, want ik wil ook mijn hond hebben, want mijn hond is ook daarginds.' Toen zegt hij: 'U bent mijn moeder wel, maar u bent het niet, want daarginds woont mijn andere moeder en daar is mijn hond ook.' En daar ging hij naartoe. En daar waren ook de ouders van zes, zoveel, korte tijd, na zeven maanden ... die ouders die waren er nog, die

dachten hun kind kwijt te zijn. En hij begon dadelijk in het vorige bewustzijn te praten, dus de reïncarnatie die was absoluut bewust, dat hadden meesters in handen, want anders zakt het in zijn bewustzijn weg. En heb je daar een studie van gemaakt, dan is het ook doodeenvoudig dat hij in dat gevoelsleven, in dit en dat geboren-worden, en misschien enkele dingen meer, voor studie, is hij ook volkomen bewust gebleven; want die man deed en wilde niets anders.

Als u vanavond besluit: ik wil pastoor worden en u laat dat niet los, u krijgt geen tik op uw hoofd of zo, dan wordt u ook onherroepelijk paus, want u haalt het. Dat gevoel brengt u vanzelf naar het hoogste. En als u daarin komt en u hebt dat beleefd, dan eerst weet u dat en dan kent u dat en dan laat u het weer los en dan gaat u aan de natuur beginnen. Is het niet eenvoudig?

En zodoende kon dat bewezen worden. Dat is meermalen bewezen dat die man zegt: 'Ik ben het.' En toen kwam hij na zes jaar ...

Een meneer die mijn boeken had gelezen, 'De Kringloop der Ziel', 'Een Blik in het Hiernamaals' en die andere boeken, die komt bij me en vertelt me later: 'Meneer Rulof, het klopt allemaal als een bus. Maar ik heb iets moois beleefd nu.' En die vertelde dat. Ik zeg: 'Ja, ik heb het ook gehoord.' En dat is waar, meneer.

Maar wij mensen, en niet alleen die man, maar duizenden mensen, niet miljoenen, duizenden, die dus door hun taak een spoedige geboorte krijgen om de mens maar weer te bewijzen: Hoe bestaat het? Ik was dat, reïncarnatie, ik heb mijn volle bewustzijn.

U vindt in mijn boeken dingen, meneer, daar moest ik de hele wereld al mee kunnen overtuigen. In 'Jezus van moeder Crisje': als kind vond ik geld in het bos en al die dingen meer; daar moest je toch de wereld mee kunnen overtuigen? Ik lig te slapen, ik wou naar de kermis, we hadden geen geld, ik kreeg een dubbeltje, er komt een snoer uit de lucht, ik was al weg. Ik loop het achterna, en anderhalf uur het bos in, vind ik geld. Bij die centen staat de geest die mij mee heeft genomen, de boeken heeft geschreven, hij zegt: 'Ja, een kwartje mag jij hebben.' Een kwartje.

Moet u eens lezen, meneer. Daar had je eigenlijk heel de mensheid mee kunnen overtuigen. Maar wat doet de mens? Hahaha. Zo zijn er honderdduizenden bewijzen. En kun je de mensen daarmee overtuigen? Ik heb miljoenen bewijzen van eeuwig voortgaan. Vanmiddag kreeg ik nog een openbaring, een wonder, alleen al door kunst, door de boeken, de wijsheid. Ja meneer, en dan moet de mens gaan denken.

Maar het kan. Dus als die man, als ik, als u in een taak komt en u hebt u kosmisch, als het ware geestelijk opgewerkt en u bent diegene die dat kan verwerken, meneer, dan gaat u vóór degenen die moord en doodslag en alles

hebben beleefd. Want degene die moordt ... dan zegt de meester: 'Hij schakelt zich nu voor zoveel duizenden eeuwen uit.' Want de mens, die priester die was natuurlijk in harmonie met dat en dat en dat. En hij vertelde zelf, hij kon geen kip kwaad doen, laat staan een mens. Dus hij was in harmonie en bracht dit, zijn eigen wijsheid zette hij voort. En toen liep hij bij zijn eerste ouders weg, 'Schreit u maar niet, vader en moeder', zegt hij. 'En u ook niet, vader en moeder, en ik heb nog meer vaders en moeders. Want u bent me aanstonds toch kwijt want ik ga terug, ik ben het hoofd van de tempel.' En hij ging weg, toen was hij acht jaar en toen stond hij daar met dezelfde wijsheid.

Maar dat gebeurt ook maar ééns in de honderd jaar in het Oosten dat er zo eentje opstaat, zie je? Ramakrishna was er één van; niet dát nog niet eens. En zo waren er, ééns in honderden jaren ... In Egypte bad men, smeekte men, meneer – als u de drama's hoort – om een 'Groot Gevleugelde' te krijgen, maar hij kwam. Tot de tijd dat ze zich weer vergaten, en toen was het ... Leest u mijn 'Tussen Leven en Dood' eens, dat gaat over Egypte. Toen werd wit zwart, ja. Toen leefden ze zich uit en toen hadden ze geen contact meer.

Had u nog een vraag hierover? Kunt u het begrijpen, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Ja, natuurlijk.'

Er zit wat in, vindt u niet? Dit is een vraag die verbindt u dus met honderd-duizend mogelijkheden omdat wij mensen ons uit de harmonische schepping en baring hebben getrapt, gejaagd.

Wie heeft hier nog een vraag over?

De moeite waard, niet, om over zeven uur weer terug te komen hier en daar.

(Tot een vrouw in de zaal): Ja dame.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar als je niet terug wilt komen op de aarde?'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Maar als je nu niet op aarde terug wilt komen?'

Als u niet wilt terugkomen. Mevrouw, niet-willen-terugkomen bestaat er niet in de ruimte. De kringloop der aarde wil zeggen, u hebt het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), u hebt uw kringloop als organisme kunnen we zeggen al bereikt, want het blanke ras, en de kleurlingen, dat is de zevende graad voor het menselijke organisme. Wij hebben hier geen rassen maar graden van ontwikkeling. En dan is de mens ... Uit het oerwoud komen wij vandaan en we leven nu in het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). En dan kunnen we zeggen, voor Europa dan: 'Die mensen komen niet meer terug.' Maar miljoenen moeten er terug, alleen al door moord, doodslag, en misschien ook nog voor, zeer zeker nog voor het organisme. Dat wil zeggen: U beleeft als geest en gevoelsleven, maar

als persoonlijkheid het hoogste organisme dat Moeder Aarde voor ons klaar heeft gemaakt. Ziet u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Maar ga je dan niet naar een andere planeet toe? Kan het dan niet in kortere ...?’

Daar bent u al doorgestaan, die hebben we al achter de rug. U moet de boeken ‘Het Ontstaan van het Heelal’ lezen. Ze zijn uitverkocht, maar in de bibliotheek zijn ze nog te krijgen.

Wij komen van de maan. Als u die wetten niet kent, en de geleerde is hier en u zegt: ‘De maan, we komen van de maan.’ De maan is, (volgens) de geleerden, uitgespuwd door de aarde, een vonk van de aarde. Ze weten niet hoe het in elkaar zit. Maar de maan is stervende. Maar de maan heeft toch een taak volbracht. Hebt u al eens een insectje, een vonkje in de natuur, in de schepping kunnen zien dat leeft maar niets doet? Hebt u weleens een dood wezen gezien dat geen leven heeft gekend? Dat bestaat toch immers niet? Maar zou die maan, die grote maan, die is niet zo groot, maar die machtige bezieling, dat lichaam, die geest, zou dat niets hebben gedaan? Ze kijken alleen maar naar die kraters die er zijn. Verklaaren kunnen ze het ook niet.

Maar die maan heeft ons gebaard. Toen zijn we naar overgangen gegaan, bijplaneten, – op Mars is leven, is leven geweest, Mars is ook al bijna aan het sterven – en weer overgangen, en eindelijk was de aarde gereed en kwamen wij op aarde. Dus u gaat wel naar planeten, weer opnieuw, maar dan moeten we eerst nu van de aarde vrij naar ... eerst dit overwinnen, niet alleen het lichamelijke, maar nu aan ons oorzaak en gevolg en onze moorden. U bent nu vrouw, maar u komt misschien nog terug als man, mevrouw, want de ziel leeft in beide organismen. We moeten terug, alleen al voor vader- en moederschap, om dat pertinent als ruimte te beleven en te ondergaan; dat is het bezit van de planeet, door de planeet krijgen wij bewustzijn. En als je nu werkelijk sterft, we nemen nu aan, u gaat straks de kist in, dat gebeurt, en dan komt u aan Gene Zijde in een wereld – en nu kan ik u weer wijzen naar ‘Een Blik in het Hiernamaals’, en dan ziet u uw eigen wereld – in een wereld zoals uw gevoelsleven is. En daar leven nog miljoenen mensen. Haat u, dan komt u in het land van haat. Hebt u liefde, dan gaat u hoger en hoger en hoger. Dan hebt u zeven sferen te beleven, dat noemen wij hemelen, en als u daar door bent, door de zevende (sfeer), mevrouw, dan krijgt u de mentale gebieden, weer gebieden voor wedergeboorte. Ook weer als embryo. En dan komt u in een nieuw universum. En dat is de Vierde Kosmische Graad. Dan hebt u de Vijfde, de Zesde, en de Zevende Kosmische Graad is het Albewustzijn, het Alstadium. Dat leest u in die drie boeken ‘Het Ontstaan van het Heelal’.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ik wil niet terug meer op de aarde.’

(gelach)

De mens die zegt ... Mevrouw, er is aan Gene Zijde geen plekje meer, geen centimeter meer of ik ben er geweest. Ik heb een vijftigduizend uittredingen gemaakt. Dat doen we nu al in een paar minuten. Dat gebeurde vanavond zelfs nog, onder het praten kan dat gebeuren. Maar ik ken dus de hellen, de hemelen, de kosmos, de planeten, de sterren. We zijn in het Al geweest. Ik heb kosmische boeken. We hebben het geld nog niet, dus ze kunnen er nog niet uit, maar 'De Kosmologie' hebben we ook, buiten die twintig. Maar ik ken heel die ruimte, hemelen, alle hemelen beleefd, alles, alles, alles.

Als ik straks dáár ben, wil ik nóg wel een keer terug. U weet niet wat u zegt. Als dat woord van u doorgaat, door zou kunnen gaan ... en er zijn meer mensen die dat zeggen: 'Ik wil dat niet', 'En ik wil ...' Mevrouw, u weet niet wat u zegt. Want het leven op aarde is mooi, ook al zit u onder de grond. U kent uzelf niet, het leven niet, u weet niet waarvoor u hier bent. Maar je zult bewust zijn voor regen en wind, voor duisternis en licht, voor liefde en geluk, zaligheid, welwillendheid, het koninkrijk Gods, zei Christus. En al is die maatschappij en al zijn die volkeren nog zo wild, ik leef in een paradijs en ik laat er mij niet uitslaan, door geen mens. En een taak ... De mensen ... U hoeft nog niet eens gelukkig te zijn door hetgeen wat u doet. Ik ben blij met mijn boeken en die wijsheid. Ach, mevrouw, wanneer die zon opkomt en het regent eens heerlijk, heb ik ze hier wijsgemaakt, laat u eens lekker natregenen, oppassen voor de kou, maar ga eens heerlijk in het geknetter van de ruimte en wórd eens één met alles. Hier kunt u veel bereiken op aarde. Hier kunt u het nog doen met een aardigheidje, met een leukigheidje, maar aan Gene Zijde staat u naakt, naakt ... U hebt wel een paar lompen aan, we hebben wel een paar lompen daar aan. Hoe mooier we worden innerlijk, en zijn, des te machtiger straalt ons gewaad uit want dat heeft zich door ons gevoelsleven en bewustzijn gevormd. We hebben daar zilveren en gouden sandaaltjes, dame. Hebt u 'Maskers en Mensen'? Dat kent u natuurlijk ook niet. Maar, hier op aarde kun je dit doen en dát doen en duizend dingen meer; dáár hebt u niets, u kunt daar niet eens praten.

En ik zeg al, achter de kist ... Wie van u kan zeggen en durft te beweren, en heeft niet één zwak, klein verkeerd foutje? En een verkeerde fout, een fout is onbewustzijn, is gebrek aan gevoel, gebrek aan liefde, gebrek aan rechtvaardigheid, welwillendheid. En dan gaan we wel dalen en rennen en rennen, en dan rennen wij leeg als een draadje van een groot knot sjet (breigaren). We trekken aan het draadje en we rollen de hele persoonlijkheid af, want er was geen bezit. Anders dan weigert dat, dan zit er iets vast. De mens is als een kosmische bol, en daar zit een draadje aan. En dan heb je hier mensen op aarde, als je even zo trekt, rafelt u het hele kosmische gebeuren uit. Het loopt vanzelf weg. Dan komt ook bij mensen en dan wil ik ook aan dat draadje

trekken en dan: 'Poem', zegt het. Dan denk ik: hé, die heeft zoveel bezit? Maar voor miljoenen mensen, kun je even trekken en dan loopt die hele knot sjet af, die kosmische knot sjet, die rafelt zich vanzelf uit, want daar is geen geestelijk fundament.

Maar u zoudt niet terugwillen? Mevrouw, ik nog wel een keer. Want ik ken Gene Zijde, ik ken de ruimte, je kunt daar vliegen, je kunt gaan waarheen je wilt, je hebt geen narigheid meer, geen honger, geen ellende, u vliegt door de ruimte, al de volkeren der aarde die liggen op uw hand, als u trek hebt, naar Amerika, dan ben je daar in één seconde. De mensen op de wereld hebben niets meer te vertellen, u bent koning, een koning, als je bewustzijn hebt, een koning van de ruimte. Dat aardbolletje, Moeder Aarde, is nog niets. Zoveel is het.

Maar ik ken ze daar, ik heb ze daar gesproken. Ik heb gestaan, dat ik bezweek in dit werk, ik denk: ik kan het niet meer dragen, toen waren er honderd miljoen, mevrouw, die het gaarne van mij zouden overnemen, die keken mij aan, ik zeg: 'Ja, ik heb het nog.' 'O, had ik maar een lichaam nu, om dát te mogen doen.' Ik zeg: 'Als jullie het kunnen, kan ik het ook.' Ik terug. Dát zouden ze willen.

Het leven op aarde is zo ontzagwekkend mooi, als u het begrijpt. Stilte. Praten. Denken. Van gevoel tot gevoel één zijn, voor man en vrouw. Kunsten en wetenschappen. Aan kunst doen. Een gesprek over uitdijning, verruiming, over wedergeboorte, over het hiernamaals, over reïncarnaties, heel de wereld stormt op u af en dat gaat door u beiden heen. Hand in hand leef je hier, je kunt spreken, je kunt doen, een beetje goed werken, dan kun je het nog aardig, leuk en gezellig hebben in huis, u hoeft niet veel bezit te hebben, als u maar leven kunt; dan is het leven op aarde één grote diepe machtige zaligheid. Maar wat maken de mensen ervan?

Waarom zoudt u niet meer terug willen, mevrouw? Omdat u het hier niet kent. U ziet hier een chaos, nietwaar? Maar hier is geen chaos op aarde. Wij leven in een vuile – ik zal een mooi woord gebruiken – in een vuile, smerige bende, nietwaar, mevrouw, maar die is er niet; voor mij tenminste niet, ik heb met die rommel niet te maken. Als die vuiligheid en die bende er is, gaat mij niet aan, ik heb er niet mee te maken. En dan krijgt u toch uw koninkrijk, onder die miljoenen. En als hij wil stelen, dan hoeft ik het niet te doen. En als hij dát wil, meneer, dat zegt mij geen cent. U gaat uw geluk kennen, voelen, beleven, en dan wordt het leven mooi.

Is dat niet zo, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Ja, ik ben het er helemaal mee eens dat, zonder omslag, ikzelf ook mag beleven, dat de kwestie, hoe dicht bij Gods leven, hoe mooier dat de wereld is, en hoe aangenamer het daar is.'

Maar als die dame zegt: 'Ik wil hier niet meer terug', u voelt wel, dat zeggen duizenden en duizenden mensen. Het is me nogal wat lekkers waar we in leven.

(Meneer in de zaal): 'Dat is armoede, hè?'

Armoede. Maar ú hoeft niet mee te gaan.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee. Maar, meneer Rulof, hier bijvoorbeeld, als je hier een moord begaat, dan word je gevangen genomen', ja, 'en in Korea dan, hoe meer moorden je begaat ...'

Ziet u wel, ziet u wel. Mevrouw, daar vechten wij tegen.

(Meneer in de zaal): 'Dat is een probleem.'

Dat zijn geen domme honden, zoals men zegt, maar dat zijn onbewusten van geest. Ze gaan daar, krijgen zo'n dingetje. Verleden kwamen er terug van Korea, dame, en daar stond onze koninklijke hoogheid, hij zegt, en, o ja, zó even: 'U hebt wel bewezen dat u ...' O ja, dat kwam niet hier uit, maar dat moest hij nog van daarvandaan lezen. 'U hebt wel bewezen dat u soldaten bent die wel ...' Och och och.

(Mevrouw in de zaal): 'Vindt u dat geen gekkenhuis?'

Gekkenhuis? Demonengedoe is het. En om die mensen, mevrouw, gaat het ons niet, het gaat ons, wij zeggen: 'Wij schieten niet meer, we laten ons niet meer doden. Nu beginnen wij aan eeuwigdurend bewustzijn op te bouwen.' De moorden, moorden, moorden, u hebt het gezien, de mens die er niet mee te maken had in 1940-1945 ging nog mee omdat hij dacht: Ja, dát is het.

Meneer, hoe kunt u zich vergrijpen aan geweld? Hoe kunt u een mens volgen die door het geweld de wereld wil veranderen? Wat deed Christus toen Petrus daar een stukje zwaard nam? Hij zegt: 'Petrus, Petrus, waar Ik al de jaren voor heb gewerkt, sla je in één slag aan stukken en brokken.' En wij hier maar: prrooe. (Maakt mitrailleurgeluid). En dan komen ze nog, en dan krijg je zoiets moois op de jas.

Zou je ze niet, dames en heren?

Ik geloof dat we moeten theedrinken van de schrik ...

(Tot iemand in de zaal): Is het al zover?

(Meneer die de geluidsopname verzorgt): 'Nog niet, hoor'.

O, nog niet.

(Er wordt hartelijk gelachen.)

Zou je ze niet. Mevrouw, u moet eens met die mensen gaan praten. De mensen van mij, verschillende mensen uit de society, een barones, een gravin, hebben 'De Volkeren der Aarde' naar koningin Wilhelmina gestuurd. U moet niet doden. 'Misschien dringt het tot haar door', zeiden ze. En toen maar wachten, jongens, wachten maar. Nou, toen kwam de ene doodstraf na de andere. 'Gij zult 'niet doden' vertegenwoordigen', zei Hij. Gij zult niet

doden! En ze doden dat de stukken eraf vliegen. En daarvoor moet ik ontzag hebben? Nietwaar? Ziet u wie men liefheeft? Ik heb ontzag voor dat leven. Maar niet voor de dingen die daar gedaan worden. 'Gij zult niet doden' staat er telkens weer. En hare majesteit Juliana, of koningin die en die van Heemskerk, die heeft daar in Korea een dorpje platgelegd, vijfduizend mensen waren weg. Op haar naam, dame, op haar naam. Mooie eer om koningin te zijn.

Maar gij zult niet doden. Zij bidden en bidden en bidden, bidden, en de God en de God en Vader, Vader ... Morgen ... O ja, even bidden, o ja, even bidden maar. 'Nou, even mijn zaken doen. O, daar zit er weer een, daar hebben we er weer een, ja ja, die man moet er maar aan: doodstraf.' Maar: bidden, bidden.

Vindt u dat niet griezelig? En dat zijn de koninklijke bewusten van geest in deze maatschappij. Ja, met Kerstmis toen sprak Juliaantje zo mooi, en, een lief kind.

Ik wilde dat ze mij eens voor de rechtbank brachten: 'U hebt van de koningin wat gezegd.'

Ik zeg: 'Ja. Ja meneer, brengt u mij maar voor de rechtbank.'

'Hebt u een advocaat?'

'Nee meneer, ik praat zelf.'

'O ja.'

'Goed, edelachtbare. Ja, edelachtbare, dat heb ik gezegd. Ik vertegenwoordig mezelf.' Ik wilde dat het eens gebeurde, dame. Ik zeg: 'U praat hier, u spreekt recht, nietwaar?'

'Ja.'

'Door de Bijbel, nietwaar?'

'Ja.'

Ik zeg: 'U volgt de Bijbel op?'

'Jazeker.'

Ik zeg: 'U liegt.' Ik zeg: 'Gij zult niet doden', staat daar. En hebt u nog nooit een doodstraf uitgesproken? Waarom volgt u het woord van God niet op? U ziet dat u liegt in uw rechtspraak.' Ik praatte ze horendol daarzo. 'U zegt dat u rechtspreekt, meneer, en u legt uw hand op de Bijbel, maar de Bijbel begint met onzin. En daar heb ik het niet eens over, maar ik houd dat 'gij zult niet doden' maar vast en dan ben ik altijd klaar. Waarom luistert u dan niet naar God? En wilt u mij wijsmaken hier dat u goddelijk rechtvaardig ...? Twee vingers opsteken, 'Zo waarlijk God helpe mij almachtig.' U zit zelf nog in een modderpoel. En wilt u mij berechten? Gaat uw gang, meneer.'

Maar: gij zult niet doden. Waarom deed zij dat? Ik wilde alleen maar iets moois van deze persoonlijkheid zeggen, het is zo'n jammer, dat deze mooie

ziel, nietwaar, zich versnippert en vernietigt doordat zij goedvindt dat men een kind van God doodt.

Die tien geboden, mevrouw, die helpen mij en die geven mij gelijk. Maar ze doen het niet. Is dat niet jammer? De koningin, de oude koningin, hebben ze het boek, 'De Volkeren der Aarde' gestuurd, dame. En de mensen naast haar keken, in 1937 las ze al 'De Kringloop der Ziel', zei men. Gereformeerd, protestantistisch, ze heeft niets meer nodig. Juliana zei: 'Laat de sterken van geest komen dit jaar, ons geheel heeft dat nodig, de gevoeligen van geest moeten opstaan.' Nietwaar, zo zei ze het; heel mooi. Toen schreven er enkelen: 'Waarom ontvangt u Jozef Rulof dan niet, dan krijgt u kosmisch bewustzijn. Maar toen hadden ze mij niet nodig. Wij zijn wel gevoelig, maar deze gevoeligheid moet men niet.'

(Meneer die de geluidsopname verzorgt): 'Nog twee minuten.'

Nog twee minuten.

Ziet u, u loopt zich te pletter, ja dame, tegen het ongeloof. Wilt u mij wijsmaken dat die mensen geloven en waarlijk naar de Bijbel leven? Wat is dat voor een onzin dat ze daar bidden en bidden en mooie woorden uitzenden naar de mensheid, naar de volkeren der aarde, en toch de tien geboden verloochenen? Ik heb daar geen ontzag voor. Ik weet niet wat u bent. Is dat niet zo?

Dames en heren, de thee staat klaar.

PAUZE

Dames en heren, wij gaan hier verder met die vraag: 'Heeft al dat onrustige en willen beleven van jonge mensen iets met het karakter uit te staan?'

Ik heb u al gezegd, ik ben een beetje aan het dollen gegaan. En zo is het toch? Dolt u toch eens in het leven uit. Ja, niet verkeerd, niet verkeerd. Wij weten toch momenteel wat we doen moeten. Daarom zeg ik, als u mij tegenkomt, ik geef mezelf maar, ik ga uit mezelf maar. De mensen die denken, als je dit doet en je schrijft boeken en je gaat naar hemelen, dat je hier als een heilige plant of als een mooi zoutzakje over de straat moet lopen, zo, voorzichtig zo, en dat je zo altijd maar netjes kijkt, je krijgt, op lange laatst krijg je al een attaqueje aan deze kant van alleen maar van dát doen. Maar dan denken ze dat je altijd maar zó komt aan de deur ...

Ik heb verleden iets gehoord, ook iets merkwaardigs. Jongchi is aan het schilderen en maakt daar een wonder; en er wordt gebeld, mijn vrouw is niet thuis, ik vlieg naar die deur, een dame komt er een boek ruilen. En ik sta en ik ben aan het jubelen, ik zeg: 'Ja mevrouw, het verkeerde, och mevrouw, dan krijg je dadelijk een ander.' En ik haal dat boek. Toen hoorde ik later: 'Ik ga

nooit meer naar die meneer Rulof toe; die was aan het lachen.’ (gelach) Ik denk: O, dan moet ik toch wel beginnen met een lang gezicht. Ik weet niet meer hoe ik moet kijken hier als ik mensen ontmoet.

Maar ik ga er niet op in. Daarom zeg ik, als u mij tegenkomt en ik ga op mijn hoofd en ik ben twee benen kwijt of ik heb vier armen erbij en ik zwaai een beetje te veel ... Maar hier in de maatschappij, als u even verkeerd linksaf gaat, en u had rechtdoor moeten lopen, ja meneer, dan mankeert er ook iets aan u. Zie je, wij hebben altijd het verkeerde en altijd maar slecht, en altijd maar dit, de mensen die maken van zichzelf een ... Wat? Wat dacht u nu?

(Meneer in de zaal): ‘Een graftombe.’

Nee meneer, een kerkboek. Nee meneer, een doodeenvoudig kerkboek. Ik was eens ergens, en er zaten een paar katholieken bij, en toen hebben ze me uitgenodigd. Ik denk: Nou, ik kom hier nog al eens, en dan wil ik toch, die zitten me een beetje in de weg. En ik zat daar, heerlijk. En toen heb ik zo’n pret gemaakt en zo’n lol, die mensen vonden het een beetje te gek, we hadden een beetje te veel pret. En toen zegt hij: ‘Nou, ze zijn weg, maar jij hebt ze de deur uitgelachen.’

Ik zeg: ‘Dan hoeven jullie het toch niet te doen.’ Ik zeg: ‘Als ik hier nog eens een keer kom dan heb je dat niet.’ En onze hele middag was stuk, hè, want we hadden echt netjes moeten zitten en praten.

Nou meneer, ik zit nooit stil. Ik neem uw stoel en al, ik zit in vijf minuten op de gang en ik zit buiten, ik zit hier.

Goed, het is maar net, wat gebeurt er nu. Dolt u eens uit; die meneer die bedoelt hiermee: een mens is bezig en een mens ... Lees ‘Maskers en Mensen’. Een mens die doet iets en vooral wanneer u in hogere theologie komt, en vooral kosmologie en dit, dan denkt de mens van de wereld: die mensen moeten allemaal met een wit hemd lopen.

Ik kom bij mijn uitgever. Acht jaar lang hebben ze de boeken. Ja, ze wilden mij wel eens spreken. Ik denk: wat zouden die twee heren moeten? Ik kom daar, en ze kijken me aan, ik zeg: ‘Meneer, waarom kijkt u zo? U kijkt waarsachtig alsof u denkt: die man heeft geen horens.’

‘Ik dacht dat u veel ouder was.’

Ik zeg: ‘Nu meneer, nu krijgt u een pak slaag van mij.’ Een hele grote meneer, een mooie meneer, een meneer met taal, een meneer met universiteitsbezit.

Toen zegt hij: ‘Waarom krijg ik een pak slaag?’

Ik zeg: ‘Ik ben acht jaar hier in huis en u weet niet wat hier gedrukt wordt?’

Nou, toen zegt die andere: ‘Die is goed.’

Ik zeg: ‘Ja meneer.’

Toen zegt hij: ‘Een sigaret, meneer?’ Toen wilde hij er gauw overheen.

Ik zeg: 'Als u goeie hebt, anders neem ik ze niet.' Ik zeg: 'Ik ben niet brutaal, meneer, maar u denkt natuurlijk: die man die dat schrijft is gek.'

'Ik had niet gedacht, meneer, dat u zoveel persoonlijkheid had.'

Ik zeg: 'Meneer, dan leert u mij eens kennen.' Ik zeg: 'Maar ik ben hier al acht jaar in huis en u kent mij niet, zie ik. En u eet van mij. Ik hoor ook bij die kruimels. Maar u weet niet eens, meneer, wat hier omgaat. U wilt zeggen dat u alles van uw zaak kent, voor mij bent u weg. Had u dat maar niet moeten vragen. U vraagt het zelf.'

En daar stond meneer. Hij dacht dat ik horens had. En toen zijn we gaan praten en ik heb een lol gemaakt, we hebben een pret, en dat gemaakt. 'En, meneer, en zo?'

Ik zeg: 'Ja meneer, het leven is zo wonderbaarlijk mooi. U interesseert zich daar niet voor. U kunt nooit eens fatsoenlijk vrij-als-een-kind weer lachen. U bent een oud mens. Nietwaar? Waar zijn dan de wijsgerige boeken voor geschreven? En waarom geeft men toneel?' Ik zeg: 'Want ouderdom, een gezonde geest, een jonge geest in een oud lichaam blijft jong.' Ik zeg: 'Meneer, maar bij u kan er geen lachje af.'

'Ik had waarlijk gedacht dat mensen die zo dergelijke dingen schrijven, ik had waarlijk gedacht: kalm, ik bedoel, zo rustig en kalm.'

Ik zeg: 'Dat ben ik vanbinnen.' Ik zeg: 'Wilt u mij kalm zien?' Ik zeg: 'Dan gaan we heerlijk praten.' Maar ik had het hele kantoortje al gehad, hè? En toen gingen we rustig zitten. Ik zeg: 'En meneer, hoe wilt u mij zien vanmorgen?'

Toen ging ik weg, ik zeg tegen die andere baas die altijd bij me is: 'Wat zeiden ze?'

Toen zegt die man: 'Nou, zoiets heb ik nog niet meegemaakt.'

Ik zeg: 'Waarom niet? Ik heb dat pluimpje daar weggepikt en ik zet dat daar neer.'

En hij zegt: 'Hoeveel hersens heeft hij, heeft die man?'

Ik zeg: 'Zeg maar: als u de ruimte leert kennen dan dijen uw hersens uit.'

Meneer, de hele stad, de hele Haag ... U kijkt niet naar de mensen, u kijkt alleen maar: En wat zullen de mensen van mij zeggen? Zo denkt u allemaal. En wat zullen de burens zeggen, meneer? Ik heb geen burens, ik heb geen stad, ik heb geen wereld, ik leef alleen voor mezelf. En ik zorg natuurlijk dat ik met de maatschappij in harmonie kom en in harmonie blijf en dan ga ik straks 'de kist' door, ik blijf er niet in liggen, ik neem mijn 'vleugelen' of ik neem een deel van een passage uit 'Maskers en Mensen' en ik kijk even op mijn ruimtelijk kompas, nietwaar, en even, 'n vijf minuten later zit ik al bovenop de kist en vlecht ik een kransje van lelietjes-van-dalen, margrietjes, nietwaar, dat zegt Frederik; dat gebeurt.

Maar u bent allemaal meestal, de jonge mens is heel oud en de oude mens is nog ouder, maar jongenschap, vreugde en geluk en blijdschap, dat echte natuurlijke dollen ... Ga eens met uzelf naar een kermis en die speelt u in huis uit. En als u mediteren moet, als die storm van deze wijsheid op u afkomt, dan zingt u vanzelf wel en dan zegt u niets; het gaat mij net zo.

Maar daarom zei ik zo-even, haalde ik dat erbij: ik heb het schemerland gezien en de lagere sferen gezien. Ik heb daar die vrouw gehoord en duizenden vrouwen en mannen: 'Johan, Johan ...' De hele adellijke wereld, als ze niet goed zijn, als ze nog aan de Bijbel vastzitten en ze hebben nog verdoemdheid, meneer, gelooft u maar niet ... dan kunnen zij geen eerste sfeer betreden want u moet weten dat God niet verdoemt. En dan zit u daar niet om te kermen en dan hebt u daar geen pijn aan, want u staat daar midden op de werkelijkheid. En dan zegt u: Als die mensen waarlijk gelijk hebben van de kerk, en ze geven de mensen dit, dan hoort dit er ook bij, dames en heren. En dan zegt Onze-Lieve-Heer aan Petrus: 'Petrus, je bent weer vijf minuten te laat vanmorgen, mijn kinderen die blaffen van de honger.' En dan hoort u de bel. Petrus die belt dan in het paradijs en dan trekt hij nog eens keer en dan helpt Johannes hem en al die engelen helpen hem trekken, en dan komen wij voor de tutesoep te staan. En toen kwam die meneer en toen zegt hij: 'U liegt.'

Ik zeg: 'Hé, is dat wat?' Ik zeg: 'Ja meneer, nu ben ik van hemelen tutesoep aan het maken.'

En als ze mij zo weleens gehoord hebben dan denken ze: Nou, die vent is gek. Die vent is gek. Maar als ze zelf gek zijn, ga ik mee. Ziet u? En dan maak ik er iets van en dan stuur ik ze met een leukigheidje naar huis toe. En dan hebben ze geestelijke snuupkes.

Ach, ach, ach, wat zijn de mensen toch stijf, hè? Ja, dat is zo bij de theosofie en dat is bij de soefie, en dat is daar, als u daar in de loge komt, en ik heb dat meegemaakt bij de theosofen, ik denk: Wat zijn die mensen toch allemaal rijk. En dan die had zo'n gewaad en die zo'n gewaad en die zo'n gewaad, (deftig): 'Jazeker, jazeker.' En dan gaat het over die ... (niet te verstaan), en dan gaat het over de mystiek en over de esoterische school en toen hoorde ik ... Maar kijken we daar even, ik zeg: 'Betaal die vrouw die vijfhonderd gulden maar die je geleend hebt daarzo. En verkoop dat japonnetje maar en geef die vrouw dat geld wat je daar geleend hebt.' Ik zeg: 'Dán moet je over esoterische scholen gaan praten!' Maar dat was er niet bij.

Hèhèhè, waarom komen wij hier vanavond niet, of morgen, volgende week eens ... Ga naar Brenninkmeijer (kledingzaak), dames, laat u nou eens een avondjapon aanmeten en kom hier eens in gala, willen we eens kijken of u in een week verandert. Dat is er niet meer bij aan Gene Zijde, zie je? Maar

jeugdig enthousiasme, kinderlijk enthousiasme ... Al word ik vijfduizend jaar hierzo, dan zul je me nog horen lachen. Een mens kan niet oud worden als je door de dingen heen kijkt. Maar het natuurlijk dollen van iets, het leven bekijken, het karakter, de persoonlijkheid, het gevoel, iets dat je te leven, te dragen en 'vleugelen' geeft, maar mijn hemel, kun je daar geen pret door hebben? Dacht u nou waarlijk dat de eerste sfeer, daar zijn de mensen bewust, dat ze daar nooit eens zouden glimlachen? En al die heiligheid van God en Onze-Lieve-Heer maar verzorgen: o, als er maar niks aankomt. Hèhè, en dat gaat allemaal vanzelf daarzo. Moet je ze daar zien wandelen, dan is het net alsof je vroeger Rome ziet (tijdens het Romeinse Rijk), met die mooie gewaden over de borst, zo op de arm, hè, die zweven zo en dan gaan ze daar op sandaaltjes met elkaar, man en vrouw, moet je dat zien. God, wat zijn die mensen daar echt.

En hier moeten we beginnen, o ja, en Onze-Lieve-Heer die kijkt nog zo ... O God, ik heb het vroeger meegemaakt. Toen ik zeven jaar was en toen we naar de kerk gingen voor het eerst, het eerste wat er in mij opkwam was naar die mensen kijken. Ik zeg tegen Crisje, toen had ik Crisje al te pakken, ik zeg: 'Crisje, is dat een goed mens, die vrouw daar?' Ik zeg: 'Wà, nou, nou, zeg het is.' Durfde ze niet want ze wist wel wie het was. Ik zeg: 'Die bei'd, jao, of ze een heilige is, maar ze is het niet, dat is een jatter. Die vrouw die jat en die stèlt dat de stukken d'r afvliegen.' Maar hoofdje buigen en de handjes bij elkaar, en ooo, dat kon Crisje nog niet eens. Ik zeg: 'Dat is vals.' Toen ging ik het valse zien, maar het echte ...

Toen we later naar de catechisatie gingen en meneer pastoor zei: 'Ogen dicht. Bidden', de penitentie, weet je dat nog? Nou, bidden. En dan keek ik toch stiekem zo of Onze-Lieve-Heer er niet bij was. (Jozef doet het voor, er wordt gelachen.) Of zo, zo. En ineens zag ik iets daarzo, ik zeg: 'Heb je het in de gaten?' Ik zeg: 'Nou, dan doe ik de ogen maar weer dicht.' En toen ging ik luustere. Ik zeg: 'Moe'der, Dèn kan oe al in de slaop heure.'

Ik was dag en nacht aan het denken, en één met Onze-Lieve-Heer, met de ruimte. Meester Alcar die was Onze-Lieve-Heer voor mij natuurlijk. Meester Alcar die keek zo en als ik dan zoiets zag, dan kwam hij zó met een knip-oogje. Maar één keer had hij me bijna te pakken. En toen denk ik: Nou moet ik kijken of hij het meent met dat ene oog. En toen kwam hij nog een keer zó en toen ... Ha'k 'm te pakke! En toen had ik Crisje weer, toen stond Crisje weer te beven. Net zolang totdat Crisje, mijn eigen moeder, uit die heiligheid het natuurlijke ook kreeg. En toen zei ze: 'Jao, maor gij kun toch niet de kerk kapotmaken voor alles?' Ik zeg: 'Moe'der, kû je dan gaor nie't meer lache? Als gij uut de kerk komt, moe'der, dan gao je al zo, dan durf gij jao al niet eens meer naar de hemel te kieke. Wat is dat? Waorum doe je dat, moe'der?

Waorum kie'k gij zo naor de grond?' En is dat dan niet heel de wereld, in die schijn, in dat schijnbezit, naar de grond kijken zo, en dan maar doorlopen? O ja, en dan moest Onze-Lieve-Heer eens even kijken of Zijn kind een oog opendoet en nu eens in dat bidden eventjes de oogjes open deed. Dat haalde ik er allemaal uit.

En als die man die hier dit vraagt, dat dollen van jonge mensen ... Maar oude mensen moeten ook jong blijven, en deze wijsheid maakt u jong. Er is geen verdoemdheid, er is geen Magere Hein, u kunt niet sterven, achter de kist ga je door, sta je in de heiligheid van de ruimte, indien er in uzelf ruimte leeft. Nou?

(Meneer in de zaal): 'Meneer Rulof, ik vind het prachtig als je gek bent. Stel je voor dat ze het normaal noemden in zo'n rotte maatschappij, laster, leugen en bedrog. Stel je voor dat we daar normaal in zijn: laster, leugen en bedrog, afbraak, roddel ...'

Kijk, u en ik, ik helemaal, natuurlijk, als die mensen gaan lezen straks dan krijgen we van miljoenen mensen gelijk. Maar als er een van die mensen, van die fijne katholieken, die fijne protestanten, die mensen die dat nog allemaal bezitten, als ze dat werkelijk gewoon maar gingen lezen; ze kunnen niet één spatje zwart, duister spatje in die boeken vinden dat hun niet op de vingers tikt, en wel. Maar ik wil maar zeggen: ze kunnen er niets in vinden dat in strijd is met Christus, Golgotha en met de Bijbel. Wij zeggen: er is geen verdoemdheid. Is dat dan niet nog mooier en machtiger dan dat je daar die verdoemdheid van de Bijbel moet aanvaarden? Het laatste oordeel, nou! Het Oude Testament, u moet horen wat daarin staat, dan loopt u het bloed nu nog weg. Ze weten wel dat ze op een dood punt staan.

Wat hebben ze in de oorlog meegemaakt? Toen kon er helemaal geen lachje meer af. En wij jubelden, de mens die die boeken had gelezen. De jood die werd vergast in Duitsland had 'De Kringloop der Ziel' onder handen, hij zegt: 'Meneer, je mag me vergassen, maar ik vergas me niet (In andere passages zegt Jozef, dat hem gezegd is, dat er een aantal joden in de concentratiekampen steun hebben gehad aan het boek 'De Kringloop der Ziel' om geen zelfmoord te plegen in hun uitzichtloze situatie.) U krijgt me toch niet kapot. Ich lebe weiter.' Dat kreeg de SS te horen. Ziet u, dát is jubel. En als u die jubel allemaal in u hebt ...

U behoeft heus niet te denken dat je achter de kist dadelijk maar in de oogjes van Onze-Lieve-Heer kijkt. En dat kun je toch hier al doen als u in harmonie bent met de natuur en met die wetten. Meneer, dan ga je weleens graag naar de kermis en ga je eens op een houten paard zitten. Doe het maar eens, maar wéét dat u erop zit, ziet u? En dan bent u voor de maatschappij gek, meneer? Ik doe in vijf minuten veel, ik kan zo ontzettend veel verwer-

ken omdat ik het ook ... verschillende dingen, andere dingen, het éénzijn en het bewustzijn wat u krijgt dat gaat door. Maar het gemak om dat nu te verwerken, dat kan ik in vijf minuten van me afslingeren en dan loop ik, nou misschien doe ik dan net als meneer met die kruimels, ik neem een stapje te veel. Is dat gek? Wij zijn allemaal gek, nietwaar? En wij zijn zwarte magie, allemaal zwarte magie, zwart? En weet u wat dat is, dame en meneer, wat is nu zwarte magie? Dat wil zeggen: u hier wilt weten wat de dood is. Het wil zeggen: wanneer er een kind wordt geboren, dat is magie. Want magie wil zeggen: een wet beleven van God – die kan rechtvaardig zijn, harmonisch zijn, een elementale wet – en dat omkeren voor uzelf, de ziel, de geest, het leven. Is het niet zo, meneer? En daar maken ze franjes van en daar maken ze drukte van. Wij zijn magie, Jozef Rulof is een zwarte magiër. Haha, ja, een magiër die gaat nog op een paard zitten hier in de Maliebaan voor twee centen. Jazeker. Die doet wat anders, denkt u ook niet, meneer? U kunt me, 's zondagmiddags tussen vier en vijf kunt u me op het Thomsonplein altijd zien, dan ben ik aan het tolleren. (gelach)

Ik zeg: Ja meneer. En als ik dan aan de deur kom en ik lach vriendelijk, ik ben blij, dan ... Meneer, ik lach niet zomaar. Dat heb ik vroeger weleens gedaan, hoor. Maar toen wist ik het nóg. In de Achterhoek daar lachen ze zomaar niet. In de stad lachen ze veel meer dan in de Achterhoek. Weet u dat, meneer? U lacht hier om dingen waar wij bij staan te huilen. Toen ik in Den Haag kwam, ik zeg: 'Wat lachen de mensen hier, Johan, die lachen hier om alles.' En dat is waar. Meneer, weet u wat het dan wordt, mevrouw? Weet u wat het dan is, meneer? Heb ik direct vastgesteld. Stel het eens bij uzelf vast. Moet u eens luisteren, ik heb er dadelijk naar geluisterd. Ik ben voorzichtig voor één ding. Weet u waarom, meneer? Wilt u wijs worden? Wilt u de eerste sfeer krijgen, bezitten?

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Als het kan zeer graag.'

Meneer, dan moet je niet zoveel giechelen. (gelach)

Hier giechelen ze om alles. Hier lachen de mensen ... Ik heb het hier mee-gemaakt, daar zat een dame, toen zegt ze: 'Waarom giechelen die mensen daar?' Er valt niets te giechelen. U zult heus wel giechelen, en ik weet ook dat u zult giechelen, maar hier giechelen ze om alles. Weet u wanneer je aan Gene Zijde kunt lachen? Wanneer de zon om de maan draait en niet de maan om de zon, dán lachen ze. Maar hier lacht de mens om alles en ze weten niet waarom. En als je dat gegiechel van je eigen gevoel niet volgt, meneer, dan zit je achterwaarts op dat paard op de Maliebaan en op het leven en op je ziel en op je geest en op je persoonlijkheid. Dat vervloekte gegiechel dat remt je voor de oneindigheid. Want in geen grein heb je de heilige harmonische

ernst in je. Is het niet zo? Giechelen doen ze. Het bewustzijn van Den Haag, meneer, toen ik vier weken in Den Haag was, heb ik dat vastgesteld, is een en al gegiechel. Hèhèhè. (Er wordt even aarzelend gelachen.) Nou ja, wat lacht u nu? O, lacht u daarom.

Ja, toen heb ik wat uitgespeeld. Johan zei: 'We gaan uit.' Goed, we gingen uit. De eerste avond toen ik in Den Haag kwam, toen speelde ik dit uit, meneer. Toen gingen we naar de Boekhorststraat, we hebben eerst de 'Twee wezen' gezien, hè. (Theatervoorstelling 'De Twee Wezen' van Adolphe d'Ennery en Eugène Cormon, opgevoerd in een theaterzaal in de Boekhorststraat in Den Haag). (Er wordt gelachen.) Ja, daar lachen ze weer, ziet u? Ik heb de 'Twee wezen' gezien in Scala, meneer. En ik heb geschreid dat de stukken eraf vlogen. En toen we buiten kwamen, ik denk: die smart moet van me weg. En wat heb ik toen gedaan? Toen ben ik plat gaon praote; want ik had in Arnhem toch Hollands geleerd? Nou, toen zeiden ze later tegen mij: 'Dat is een kunstenaar, die komt zeker uit België.' Ik zei: 'Ja meneer, awel zulle. Ik ben van de opera de Belgique, zulle.' Toen zegt hij: 'Wat ...' Mijn broer zat onder de tafel en mijn schoonzuster onder de tafel en alles was aan het zwemmen gegaan, zo ging ik tekeer, want in het leuke kan ik ook iets. Dan zeggen ze: een geboren komiek. Nee meneer, geboren, natuurlijke pret kunt u opbouwen door gevoel. Wat was Buziau? Op dát had hij gevoel. En toen heb ik ze laten lachen. Ik was zover, als ik maar even zó ging kijken, had ik de boel alweer aan het lachen. En mijn schoonzuster die kreeg zulke lachjes dat ze de stuipen kreeg van het lachen, die hebben we ziek naar huis toe gebracht van het lachen. Ik zeg: 'Nu lach je zeker voorlopig niet meer.' En ik had gegiechel vastgesteld, in die ene avond had ik het gedood. Weg gegiechel. Ik zeg: 'Ga nu eens ernstig denken over dit en over dat.' En toen zegt hij, Johan: 'Hoe vond je Den Haag?' Ik zeg: 'Ik zal je vertellen hoe ik Den Haag vond.' Toen ging ik met Johan praten. Ik zeg: 'Nou ...'

En nu, nu hebben we kosmologie beleefd. Dan komt de mens: bom! Er kwam een dame; praten, praten praten. De mens, het kind, de persoonlijkheid, het gevoelsleven, ruimte, geloof, God, Christus, alles is zoek. En wat er in die persoonlijkheid leeft – ga nu eens kijken – is camouflage.

Als u nu gaat weten, met deze dingen, speel ze dan uit, en ga luisteren en zeg niet zo spoedig weer iets. En sluit uw lippen, want wanneer de mens tot u kan zeggen: 'Goh, die dame die giechelt', en er valt niets te giechelen, mevrouw, meneer, dan ligt uw persoonlijkheid in de straatgoot. Is het niet zo?

U kunt veel beter, dat heb ik meegemaakt, u kunt veel beter stukken en brokken slaan voor uzelf, van het dak afspringen en een been breken, gek doen, ergens een ongeluk, u kunt nog honderduizend dingen doen die u maar een tik geven, daar leert u iets van – dat is een val zeggen ze, een

inzinking, allright – maar nonchalant, onbewust gegiechel is het verschrikkelijkste wat ik daar aan Gene Zijde heb gezien. Geloof u het? En dat is de persoonlijkheid van deze ganze maatschappij. Uw ganze maatschappij, ga nu maar eens kijken, is in vergelijking met ‘Een Blik in het Hiernamaals’, met ‘De Volkeren der Aarde’ één gegiechel. En als u daar nog franjes omheen doet, dame, en u doet aan deze dingen en u zit dan ook werkelijk hierzo met een ‘avondtialeet’ – zei ik al, met ‘tialeet’, nietwaar? – en u komt dan in zo’n brokaat het gebouw binnen, de man een ... Hier was dat vroeger zo ... Ik denk: Goh ...

Ik heb het u eens verteld op een avond, en dan kwamen die dames, ik denk: Goh, kijk nu eens. Dan gingen ze zo naar binnen en dan kiek ik ze na, ik denk: Wat zijn dat toch voor mooie mensen, hè? En dan hadden ze zulke mooie witte ... mooie schoentjes. Ik had nog nooit zulke mooie schoenen gezien. En dan zaten ze hier. En dan, één avond mocht ik mee en toen peilde ik die hele bende. Ik denk: is dat echt? Hèhèhè, ach, ach, ach, in de eerste plaats werden ze voor de gek gehouden door de occulte wetten, want hier speelde zich iets af dat was klinkklare nonsens. In de tweede plaats verkochten ze zichzelf, en het was een en al gegiechel. Ik zag de hele avond van die dingen, bijvoorbeeld zó. (Jozef doet iets, er wordt gelachen.) Als ze elkaar wat te vertellen hadden dan ging zo’n ding op. Ik zeg: ‘Is dat nu Gene Zijde? Doe eerst dat uit en ga zo lopen en zo wandelen en zet u neer en doe dat ding weg, en ga nu eens echt over Onze-Lieve-Heer praten. Nou, toen lag ik eruit natuurlijk, hè? Toen was ik een rebel. Ik zeg: ‘Ik vind het best.’ Ik denk: Nu kan ik je nog niet aan, maar over twee, drie jaar zullen we eens wat kijken. En toen heb ik ze allemaal, de generaal, de barones en een jonkheer ... Ik zeg: ‘Meneer, wat wilt u? Druktemakers bent u.’ Ik zeg: ‘Meneer, schrik maar niet, schrik niet, je hoeft niet te schrikken, ik kom niet aan uw portemonnaie. U krijgt niet de eer voor mij, meneer de baron, om mij eenvijftig te geven om mij te helpen in mijn boeken, die eer die geef ik u niet.’ Dus ik ben nog altijd, ik kan nu nog altijd vertellen hoe laat of het is. En toen heb ik hem, toen ben ik hem gaan vertellen wat ik daar zag hier en wat de maatschappij was. Ik zeg: ‘U zit nu wel hier om wat van Gene Zijde te horen en om de meesters te horen, meneer, maar het is u geen vijf cent waard.’

Ja. En dat is waarheid. Wij verkopen ons ik door hoogmoed, verwaandheid. Deze vragen die haalt u, meneer, uit ‘Maskers en Mensen’. En dat ‘Maskers en Mensen’, die drie boeken, die trilogie, daar ligt iets in voor de eenvoud, de pret. Frederik die walste en die ging door dat leven heen. Lees toch ‘Maskers en Mensen’, dat zijn de machtigste boeken, schrijft meester Zelanus, deel III van Jeus, aan het eind, hij zegt: ‘En nu bracht ik Frederik van Eeden naar Jeus en kregen zij contact. Dit zijn de machtigste boeken, die

wij hebben mogen schrijven als romans.’ Want het hele leven van de mens is een roman. En wat zit er voor echts in, en wat is fout, en wat is dit? Ga tekeer, maar weet wat u doet, en breng het in harmonie. Maak altijd vergelijkingen, dat moet ik ook doen.

Maar denk niet dat u mij hier gaat zien met een wit laken aan, want ik scheur het zo weg. Ik kom hier veel liever met vodden. Is dat zo? Ik heb meegemaakt wat de heren willen. En als u denkt, meneer, dat het niet zo is, probeer het dan maar eens. Leer te luisteren, leer te denken, en als er wat te lachen is, haal er dan alles uit want het is ontspanning. Maar giechel niet om iets dat geen lachje bezit, want dan ben je dom, dan ben je arm. Is dat niet zo? Meneer, de maatschappij heeft het mij verteld.

Het eerste waar meester Alcar mee begon, was dit wat hier staat: ‘Blijf jong, laat Jeus altijd in je spreken. Maar lach nooit wanneer er smart of droefheid in de mens leeft, in het woord.’ En wij gaan over lijken, de maatschappij gaat over lijken.

Dus, je moet eerst de stelsels leren kennen. Wilt u ontwikkelen, moet je eerst de stelsels leren kennen: Waarvoor leef ik hier? En wat doe ik nu eigenlijk? Wat ben ik als moeder? Wat ben ik als vader? Wat doe ik in de maatschappij? Dan leer je de naaktheid van de maatschappij zien, het bedrog, want we worden links, voor, rechts en opzij en omhoog, hoog boven ons worden wij bedrogen, bij licht en bij duisternis. Dacht u dat het niet zo was? Die maatschappij die heeft nog geen geestelijke rechtvaardigheid. En dat moet u allemaal gaan leren kennen. En dan maakt u zich vrij en dan lacht u precies wanneer u lachen zult, en kunt, en dan is het leven mooi, meneer, ook al kraakt uw organisme. Maar de jeugd in u, blijf dat voeden; en u blijft glimlachen. En dan zegt u: ‘Het leven is mooi en het leven is prachtig’, ook al gaat u op uw hoofd. Is het niet zo?

U wilt van mij kosmologie leren, u wilt dat horen, maar in elk ding ligt de kosmologie. Ik heb duizendmaal mijn nek gebroken voor dit werk, en gevallen, en daar lag Jozef weer en André erbij. Maar we stonden weer op. Dacht u dat ik dat allemaal voor niets had gekregen? Dat bestaat niet.

Maar met pret en met geluk ... maar ontzettend denken, denken denken, en de ernst erop, de knoet erop, de knuppel erop, dan hoeft je geen ander te slaan, wanneer we er zelf aan beginnen, en zelf maar weer, en zelf maar weer ... De val, een tuimeling van daar even naar beneden, dan moet u eens kijken hoe prachtig of u dat weet als de tweede tuimeling komt; want je doet hem zeven keer over, je bereikt dat ineens niet. Een val van de mens, wanneer de mens moordt ... Hoeveel moorden heeft hij al niet bedreven voordat de werkelijke stoot valt, niet? En daarna gaat hij weer door. En daarom zeg ik nooit dát meer, want ik heb nu nachtmerries, maar die nachtmerries dat wa-

ren eerst dagmerries. Met andere woorden: die man was al aan het moorden en het moorden en moorden, en uiteindelijk, ja, dan trek je aan en dan gaan we ergens heen en dan zijn we slachtoffer. Met andere woorden: dan kun je onder invloed staan van dit en dat en dat en zus, en dan kan er zwarte magie bijkomen. Nee meneer, dan is het nog geen zwarte magie, maar dan is het een astrale persoonlijkheid in een duisternis die zich door u uitleeft. Is dat niet zo?

En dat is het hele Gene Zijde. Doe goed, en u gaat stijgen. En doe verkeerd, en u komt daar, tot aan de keel komt u in die duisternis, in die narigheid, in die vodden te zitten, vodderig arm. Is het niet zo? We hebben er al over gepraat, dus u kunt het weten, het lichaam is aan het uitdijen gegaan voor de afbraak. Verbeeldt u maar niet dat we iets hebben, we hebben nog niets. Want deze ruimte is maar heel klein, dat zult u straks van meester Zelanus horen als hij zover is. Dan is deze ruimte waarin wij leven maar een klein spatje, een vonkje van God in ons. En die lezingen zijn toch wel iets nu, hè?

Ik ga nog even verder: 'Is het mogelijk dat de stoffelijke stelsels de persoonlijkheid zouden kunnen overheersen, dat deze niets te vertellen heeft?'

Ja, ook dit slaat op het moederschap. Is dat niet zo? We hadden het verleden week over: Is het mogelijk dat de stoffelijke lichaamsdelen, de stelsels, de persoonlijkheid overheersen? Ik heb het u verleden verteld. Als wij twintig jaar zijn, dan heeft de mens nog geen persoonlijkheid. Kunt u dat nu voor uzelf uitmaken? De psycholoog, de schrijver, de karakterkenner, de ontwikkelaar van de aarde hier, de maatschappij, er zijn er honderdduizend, de man die zegt: 'Ik kan u ontwikkelen', die begint dan en dan moet u hem horen wanneer daar een meisje voor hem staat van eenentwintig jaar.

Als u bij mij komt en u zou eenentwintig jaar zijn, u zegt: 'Meneer, ik wil iets van mezelf maken, ik vind het prachtig.' Nou, dan moet ik al ophouden, ik hoef nergens aan te beginnen. Want ik weet: eerst op achtendertigjarige leeftijd is de mens volwassen. Nu ga ik hem enkele vragen stellen: zo en zo en zo, dat is toch wel te zien? En dan gaan we even zijn gevoelsleven peilen: wat hebt u voor die en die wetten, hoeveel onsjes gevoel? En dan kan die psycholoog ... Dat weet hij nu nog niet want hij kent de mens niet, de mens moet eerst gaan praten, en dan moet de mens zeggen: 'Ik ben zo.' Dan gaan ze een karakter testen; en dat is dadelijk te zien. U hoeft maar te vragen: 'Houdt u van dit?' Ja. 'Vindt u dat wel leuk?' Dan zegt hij: 'Nou, ik weet het niet', dan is de hele persoonlijkheid al weg. Maar dan stel ik geen vragen waar die mens mee te maken heeft. Ik stel hem vragen die hem helemaal niet interesseren, maar hij móét zich interesseren, want dát is de bron. En dan gaat de psycholoog zoeken. Maar de mens is eerst bewust tussen vier- en achtendertig jaar.

Alles nu, meneer – dat is uw vraag, en dan kunt u weer 'Maskers en Men-

sen' volgen – alles nu wat u voor dertig jaar doet, meneer, dat is nog geen bewust karakter.

Als straks de universele scholen hier op aarde beginnen, dan wordt die leerschool heel anders, dan hebben we met aardrijkskunde en al dat gedoe waar we een kind mee volstoppen niet meer te maken. Want het is afschuwelijk wat ze een kind nu geven te leren; en het goddelijke juiste dat mogen ze niet aanraken, want dat is onkerks. Ja, daar staan we nu. Dat zullen de leraressen hier wel weten. Waarom maken ze het voor die mensen zo moeilijk? Maar vertel het kind eens waar Abraham de mosterd vandaan haalt voor al de dingen. Dan zitten ze: 'Zuster, vertel nog eens wat.'

Als de juffrouw op school bij ons maar begon over een varken of een kip dan hadden wij toch zulke ogen en zulke oortjes. En dan wist ik alles. Ik zeg: 'Wèt gij dan nog nie't waor gij vandaon bunt gekomen?' Nee, dan moeten we over Piet Hein en de Zilveren Vloot verloren ... en Michiel Adriaensz de Ruyter, totdat je dol bent van dat draaien. (Verwijzing naar personen uit de Nederlandse geschiedenis, die op school wordt onderwezen.) Laat die mensen nu maar voor zichzelf zorgen. Laten ze mij nu eens iets vertellen. Gebeurt aan de hand van de schepping en al die dingen meer. Nee, dat krijgen we niet.

Maar het karakter te vormen, opbouwen, tot de ontwaking te voeren ... Kijk, het karakter, we kunnen zover gaan, ik kan hier een kosmische lezing van maken, het karakter gaat zo ver ... We gaan op twintig-, eenentwintigjarige leeftijd gaan wij vrijen, nietwaar, krijgen we verkering, hebben wij lief, en dan gaan we zo: poef, gaan we trouwen. Dan zegt de mens: 'Ik ben getrouwd.' 'Ik ben gehuwd.' En dat hebt u gezegd. Maar wist u ... Wie is er nu getrouwd, wie? Wie is nu ons vooruitgelopen, had ik het verleden over, met de stem en met alles, daar gaat deze vraag over. Wie is er gehuwd? Ziet u? Kent gij uzelf? En dan, na vier maanden dan zijn we ineens oud, want dan kennen we de natuur en de schepping, nietwaar, dan zijn we ineens oud. Zij is oud en hij is oud. We lopen rustiger. We kijken elkaar niet zoveel meer aan. We krijgen nu eens werkelijk tijd om te denken. Is het niet zo? Hebt u het anders beleefd? Nou ja, dan heb je ze zeker hier?

Maar nu moet u eens nagaan en nu gaan we denken ... En wat hebben wij nu tegen elkaar te zeggen? Wat hebben wij nu tegen elkaar te zeggen? Nu kennen we elkaar, denken we, nu kennen we elkaar. Nou, nu moet dat karakter komen, hè, die persoonlijkheid. Hebt u die muggen horen zoemen? Daar hebt u weer zo'n menselijke mug. Meneer, we zijn niets waard, want we kennen ons niet. Mevrouw, u kunt wel koken, en alles klaar, maar we hebben geen gesprek, we zijn leeg. Onze kamer is leeg, ons leven is leeg, en we zitten daar en het hele mooie jeugdige leven gaat voorbij en dan hebben wij

mensen, of de katholieke kerk en het protestantisme, hebben wat te zeggen dat zo'n jeugdig mens als man en vrouw ... Ga naar voetballen, ga aan sport doen. Als ze allebei sporten dan hebben ze tenminste nog een fundament. En wij zeggen op zondag ook nog wel: 'Onze-Lieve-Heer zal ze straffen', zondag, als je erg fijn gereformeerd bent dan mag dat ook al niet meer. En nu gaan we eens kijken wat er nog van overblijft. Ja ja, nu gaan we maar met de burens praten, met de familie praten, visite. Maar in huis zijn we baas en in huis moeten we ons leven voortbrengen.

En hoe was u, meneer Götte, hoe was u in die tijd? Wat had u over na tweeëntwintig, drieëntwintig jaar? Ja, ja, nu komt u niet voor de dag, niet?

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Ik was nog niet gehuwd.'

O, toen moest u er nog aan beginnen.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Kijk, maar daar gaat het nu niet over. Dan mag u wel blij wezen. (gelach)

Want kijk, wat zegt de mens? En dat zult u nu beleven, dames en heren, na veertig eerst, ná veertig ... En u hebt ze wel van twintig, van vijftien en van zeventien, die hebben gevoel, hebben ruimte, geven ruimte aan een ding, aan een karakter, aan een ding, aan een karakter, aan een ding, aan een wandel, aan de zon, en een zwemming. Maar na dertig gaat het beginnen, en dan gaan we elkaar wéér aankijken. Maar we gaan niet naar andere dingen kijken, we gaan alleen nu kijken, wat ze zullen zeggen en welke expansies, explosies dat er zo op dat gelaat komt. Er komen trekjes, er komen lachjes in die ogen, oudere lachjes. Daar heb ik naar gekeken. En toen werd het leven mooi want toen ging het karakter spreken.

En toen meester Alcar met mij begon, pertinent begon, vanaf dat ogenblik, ik weet niet wat u mee hebt gemaakt, maar vanaf dat ogenblik leefden wij in een paradijs. Net zolang totdat ... Als zij zegt: 'Ja, zal dat nu wel?' Ik zeg: 'Ja wawawa', en dan begon ik weer. En toen begonnen we te praten, toen begonnen we te denken en toen begonnen we te leven. Dít heeft ons leven en bewustzijn gegeven.

En meneer, nu krijgt u het antwoord: op twintigjarige leeftijd, tweeëntwintig-, drieëntwintig-, vierentwintig-, vijfentwintig-, dan overheerst ons alleen maar moederschap, uw moeder-zijn, dame; en wij als vader, dat gekoer leeft voor ons. We horen het niet, we horen het wel, nee, we horen het eigenlijk niet eens, we lopen achter dat gekoer aan. Maar de natuurwet, die geboorte heet en reïncarnatie, die overheerst ons karakter. Meneer, na veertig eerst, in de geest eerst na veertig, begint de mens vrij van het organisme te denken. En nu komt er een andere kosmische ruimtelijke psychologie naar voren en die heet: als uw lichaam is uitgedijt en heeft alles gegeven, dan staat

de persoonlijkheid voor. Nietwaar? En dan moet de persoonlijkheid beginnen om het organisme mee te nemen. En als die persoonlijkheid niets heeft dan is er armoede troef, is het niet zo? Wilt u dit veranderen, dan moet u het maar eens proberen. In de natuur ziet u niets anders. Dat is nou mijn antwoord voor uw vraag: Is het mogelijk dat de stoffelijke stelsels de persoonlijkheid kunnen overheersen?

Meneer, voor vijftig hebben wij als innerlijk leven niets te zeggen. En alles wat u in de maatschappij u eigen maakt, ook al kunt u hardlopen en u kunt dit mooi, u kunt schilderen, u kunt piano spelen, u kunt goed rekenen, meneer, het zegt allemaal niets, want dat is geen liefde, het komt er nu op aan om elkaar volgens de wetten van Moeder Natuur te begrijpen en die tot de ontleding te voeren voor ons dagelijkse eten, slapen, praten. Is dat niet het mooie huwelijk?

En als u daar tegenin gaat en u hebt nu godsdienst, dit, en die moet dit niet, en zij wil het niet, dan voelt u wel, dan hebt u al een kloof die niet meer te overbruggen is. En achter de kist, die mensen heb ik daar gezien ... Ik zeg: 'Wat is dat voor een geschreeuw, meester Alcar?'

'Die? Die lopen al twintigduizend jaar te jammeren: 'Wat heb ik van mijn leven gemaakt?' En 'wat heb ik van mijn leven gemaakt?'

Hou nu maar op en ga de duisternis in, doe als die Gerhard, die koetsier, daal af en tracht de mens te vinden.

'Gingen die mensen nu maar', zegt meester Alcar, 'naar een ander mens toe en vroegen: 'Waarom komt u hier? Waarom zit u daar? Mag ik dat weten van u? Weet u waardoor u ontwikkelt?'

Die mensen die komen tot een ontwaking en alleen, meneer, mevrouw: 'Mag ik van u weten waarom of u hier leeft?' En dan kijken ze, en dan moet u al oppassen of ze u niet naar de keel vliegen, als u een beetje lager komt. Want dat is net hetzelfde als dat je hier ergens komt en zegt: 'Meneer, waarom zit u daar lol te maken?'

Hij zegt: 'Wat heb ik met u te maken?'

U vraagt hier midden in een stad, u loopt ergens in, meneer, en dan kom je daar, maar dan moet u heel ernstig zijn, u gaat het Centraal binnen en u vraagt aan een meneer, met een paar dames: 'Meneer, waarom bent u hier? Mag ik dat weten?'

Dan zegt die meneer: 'Haal de baas eens even en laat die man eens even opsluiten. Een gek, een gek, meneer.'

Of u wordt aangevallen, of die mens zegt: 'Zeg, waar bemoei jij je eigenlijk mee. Eruit!'

Zie, het gevaar is er al, want de mens gelooft niet dat u nu bezig bent voor uzelf om door de mens te leren. En Gene Zijde is er nu dan. Dan moet de

mens ontwaken en dat kan hij alleen daar in die sfeer, kan alleen – en in de eerste sfeer vanzelf, maar dan hebt u dat niet meer nodig –: ‘Hoe kwam het dat u hier leeft, mag ik dat weten?’ En als ze dan in uw ogen kijken en ze voelen u, mevrouw, en u krijgt een hand, en die dame, die vrouw, dat is een moeder, er is geen dame meer want dat ‘dame’ is allemaal weg, maar die vrouw, dat moederschap dat voor u staat als mens, neemt u bij uw hand en zegt: ‘Gaat u maar eens even mee’, is het mogelijk dat u een reis maakt van tienduizend eeuwen, met één mens. En als u die mens beleefd hebt dan kunt u nog aan honderd biljoenen tijdperken beginnen om die mensen allemaal te beleven, want eerst dan weet u waarom die mensen daar zijn. En dan ontwaakt u. Is het niet eenvoudig?

Maar moeten wij dat ook hier niet in de maatschappij doen? Als u een klap krijgt van een ander, gaat u dan die klap teruggeven of denkt u: waarom heeft die man mij nou geslagen? Mevrouw, weet u dat ik veel meer hou van mensen die stukken en brokken maken, dan van mensen die je nooit eens uit dat mooie, reine, zuivere gareeltje krijgt. Je krijgt toch maar alleen zo’n zondagsgodje te zien. Een moeder, een vrouw die mag van mij doen wat ze wil, we hebben het niet over die dingen van de straat en de stad, het gaat over nettigheid. Maar dat gareel, dat eenzame gareeltje wanneer er geen interesse is voor de maan, voor de zon, voor geen planeten en geen sterren ... U kunt het heel ver zoeken, maar ga eens naar een eend, een wilde eend kijken, praat eens over een duif en praat eens over een kraai en over die ooielaar van u, meneer. En als er dan geen interesse is, meneer, dan zitten we al in de kist. Is het niet zo?

(Meneer in de zaal): ‘Ook zo’n voorbeeld heb je aan een ambtenaar die van zijn begin af in dienst zit te peinzen over zijn pensioen.’

Meneer, zal ik u een mooi verhaal geven? Ik heb duizenden boekdelen meegemaakt. Als u met mensen in contact komt, vooral wanneer dat met geest, omdat het met geest heeft te maken, lag voor mij dadelijk het hele gevoelsleven open. Komt iemand bij mij: behandelen, behandelen. Och och och, die vrouw wilde maar chef worden op kantoor, hè? En die sous-chef dat was een demon. En elke zaterdagmiddag dan kwam ze: ‘Huh, moet u eens horen, meneer Rulof.’

Ik zeg: ‘Mevrouw, maar daar zitten nog mensen.’ Ik denk: Ja, ze moet weer spuien.

En dan ging het maar over die sous-chef, die sous-chef. En dan telkens: ‘Ach meneer Rulof, wat is dat mooi en wat is dat mooi.’

Ik zeg: ‘Ja mevrouw, dat is een mooi ding.’ Een mooi aquarelletje, zo’n doorkijkje was dat. En dan: over de sous-chef en over dat schilderijtje. En ik denk: daar moet een einde aan komen, hè? Toen kwam ze zaterdag, ik zeg:

‘Mevrouw, nee, het hangt er niet meer, mevrouw, het staat klaar voor u, u hebt het gekregen.’

‘O gos, o, wil je de meesters danken?’

Ik zeg: ‘Ja mevrouw, het gaat diréct naar Gene Zijde toe.’ Ik zeg: ‘Maar houd nu uw mond over de sous-chef want ik moet behandelen.’ Zij weer. Ik zeg: ‘Mevrouw, stil nu want ik schei eruit.’ En ik had ze stil; behandelen, weg. ‘O wat ben ik blij.’ Zaterdag begon ze weer. ‘O, wat ben ik blij.’ Ik was van het gezanik af. Want dat schilderij, telkens dat schilderij. Nou: de sous-chef, de sous-chef. Ik krijg die zenuwen tot rust enigszins, maar ze gaat weer op die sous-chef in, meneer, en breekt zich kapot, zenuwen kapot, zenuwen kapot. Er komt een stootje bij en toen gaat ze de kist in.

Haar zuster die wilde met deze boel niet te maken hebben en smijt alles op straat. Weet u hoeveel dat ze achterliet? Ongeveer een halve ton. Maar ze was te gierig dat ze zich dat ding zou gunnen. Ik denk: nu wil ik eens kijken. Ze is vrij, die komt met de boeken aan Gene Zijde. Ik wacht. Toen had ze op haar sterfbed nog gezegd: ‘Dat schilderij dat moet zij hebben.’ Allright, ga je gang. En dat schilderij ... Die andere gingen naar de lorrenboer, die kon ik later terugkopen in de Jodenbuurt, die stonden daar bij de Joden, het zegt niks, maar ze stonden daar. Ik zeg: ‘Hier, nog een paar.’ Ook eindelijk rust. Toen komt datzelfde schilderijtje in de handen van die dame haar vriendin; en haar vriendin gaat over, komt aan Gene Zijde, wordt bewust ...

Op een goede morgen kijk ik ze in de ogen. Ik denk: die heeft geen rust. Die zit nog aan die sous-chef vast. Ik denk: Nee, dat is niet zo. Ze kon niet bij me komen. Zó stond ze. ‘Meneer Rulof, voelt u het?’

Ik zeg: ‘Ja, ik voel het.’ Ik zeg: ‘Doe dat.’ Ik denk: nou zal ik u een bewijs geven hoe sterk of u bent achter de kist als er werkelijk gevoel in u leeft. Als je lager bent daarzo ... Het was een goed mens, maar door die sous-chef heeft ze haar hele leven vergald, kapotgemaakt. En zo kun je wel aan de gang blijven.

Dat schilderij gaat naar haar vriendin en diezelfde dag, diezelfde avond, hoort die vriendin: ‘Geef dat schilderij in vredesnaam terug.’ Die komt ’s middags naar me toe en zegt ze: ‘Meneer Rulof, ik kan het niet hebben. Ik weet niet, ik ben nooit helderhorend geweest, maar nou, het is net of zij zegt: geef dat schilderij terug.’

Ik zeg: ‘Ja mevrouw, ’t is zo.’ Maar zij had het me gezegd, ik had ze al gezien.

Meester Alcar zegt: ‘Laat ze maar. Ik zal haar daar naartoe brengen en laat zij nu maar eens werken.’ En toen bracht meester Alcar haar terug naar haar vriendin: ‘Houd in godsnaam dat schilderij niet want ik had geld zat om het te kopen.’

Met haar smart en haar gedoe met die sous-chef, ik zeg: ‘Hierzo’, en nog

een en nog een, 'maak dat je wegkomt.' Zij is in die krachten.

Ik zeg: 'Ja dame.' Die dame komt dat schilderijtje terugbrengen, een aquarel. Die dame gaat weg. Ik zeg: 'Goed mevrouw. U mag het gerust houden, ik gun het u van harte.'

Ik zeg: 'Krijgt zij het nog zóver?'

Toen zegt zij tegen mij: 'U verkoopt het, meneer Rulof?', niet die vriendin, degene die over is.

Ik zeg: 'Als u zo sterk bent, heb ik ontzag voor u.'

De volgende dag komt er een dame uit Wassenaar, toen zegt ze: 'Dat schilderij heb ik gezien, mag ik het hebben?' Ik zeg: 'Ja dame. Hoe hebt u het gezien?' Toen zegt ze: 'Ja, ik denk, in slaap.'

Toen had zij toch de rust teruggekregen, de sous-chef die was er al niet meer, want ze leefde aan Gene Zijde, maar ze had dan toch de mogelijkheid van meester Alcar gekregen om een ander, waarmede zij alleen te maken had – maar die zien wij anders in dit leven natuurlijk niet – te beïnvloeden en te vragen: 'Koop in vredesnaam dat schilderijtje.' Ze gaf haar het visioen hoe het eruit zag. En die dame zei: 'Dát heb ik gezien.'

'Ja mevrouw, het wacht op u.'

Dat was niet ik, dat was niet meester Zelanus, maar die sous-chef had dat toch nog achter de kist klaar kunnen maken, maar toen was ze hem kwijt. Maar vijftien jaar, twintig jaar heeft die ziel vergald alleen omdat ze chef wilde worden. En dat was niet nodig voor het geld, en dat was niet nodig voor het bezit, had alles, had geërfd en alles, geld genoeg, bezit genoeg, maar vastzitten aan iets, om dat te zijn in de maatschappij; voor wat? Voor wat?

En wat dan nog, meneer, als u morgen burgemeester bent van Den Haag? En wat dan nog, meneer, als u morgen rechter bent en u zit in een heel groot zadel, meneer, wat dan nog als u naar beneden kunt kijken en u ziet mij als een klein wurmpje? Wat dan nog, meneer? Ik lach u midden in uw gezicht uit. Als u medailles op uw jas hebt, lach ik u uit, want u krijgt hier in deze wereld geen medailles voor liefde, die van Onze-Lieve-Heer die krijgt u niet, meneer. Alles wat u aan medailles ziet, meneer ... Ja, dan moet er een zusterje komen en dan moet er een kruisje op staan. Maar dan kijk ik nog in de oogjes: Heb je het ook niet een beetje verdiend met gesnauw? Want daar lopen er ook wel tussen. Zo gaat u naar die vragen kijken die vanavond hier zijn gesteld. En dan krijg je het leven te zien. Ik maak er van alles bij om u te laten zien: het zit in alles. En als je zó, meneer, daarop drukt, als je zó doet, dan vliegt er een duiveltje uit, en die laat u zien hoe het masker is.

Maar wist u dat allemaal niet hier in Den Haag? En nog zeggen ze, meneer, dat wij hier gekken zijn, wij zijn zwarte magiërs, meneer, weet u het nu? Zal ik u eens eventjes van de kaart blazen?

(Meneer in de zaal): 'Dat vind ik het mooiste juist.'

(Jozef leest verder:) 'Zal zo'n jongmens,' gaat meneer nog verder, 'het over een paar duizend jaar het niet alleen stoffelijk maar tevens geestelijk gemakkelijker hebben, ik bedoel, beter worden begrepen als hij eens ontspoord?'

Ziet u. Ik zei u al net, meneer, er zijn mensen die hebben één gareeltje, lachen precies wanneer ze lachen moeten. Alles op tijd, in harmonie met alles en alles en alles, maar er kan geen sprankje méér af, niks, en ze zijn levend dood. Meneer, ga toch eens lekker dollen. Laat uw vrouw, man ... Ik heb veel liever dat ik krijg: 'Och, sufferd.'

Vanmiddag heb ik, vandaag heb ik weer wat klaargemaakt, hoor. Ach meneer, u lacht zich een aap als u het hoort. Dat vind ik leuk, meneer, ik vond het prachtig. Ja, ik kreeg wel op mijn dak. De radio staat stil. Ik ga met mijn bril, ja, ik ben nu een beetje suffig, maar, ik kijk, het nummer van de man van de radio, ik zeg, ik schrijf het lekker op, hè, zo, hierzo een mooi papiertje, het klopt als een bus. En bellen, bellen. 'Nee meneer, wat is er met dat nummer?'

'Nou, ik begrijp het niet.'

'Daar heb je hem weer, hij leert de mensen wat.'

Ja, volkomen gelijk, hè? Meneer, weet u wat ik ze op had gegeven? Het gironummer. En ik zat maar te luisteren, ik denk: ja, het is toch knap. Maar ik had helemaal dat kleine nummertje daarboven niet gezien. Ik zeg: 'Nou, maar mevrouw, wat dan nog? Laat mij toch eens een fijne heerlijke fout maken. Ik ben toch verdikkeme aan toe geen heilige, ik ben toch geen pastoor.' Ik keek met mijn bril, mijn verkoudheid, ik liep daar, ik zag helemaal niets. Achter het toestel keek ik, en ik zag wat nummertjes, nou, dat waren ze toch? Heb ik daar het goeie kind weggestuurd ... Zesentwintigmaal gebeld, maar het gironummer gaf geen gehoor. (gelach)

Ik zeg: 'Ja mevrouw, ik ben fout, en laten er nog meer fouten zijn. Maar dan gaan we ze eens bekijken, dan gaan we eens praten, dan krijgen we ruimte, dan krijgen we 'vleugelen'. Nietwaar?' Ze willen van mij een buitengewoon apart mens zien, maar ik ben maar gewoon mens. En als ik het ben, meneer, ik heb Gene Zijde gezien en de meesters die werken ... Ik heb nu in vier maanden honderd borden gekregen, dames en heren. Zulke openbaringen zijn erbij, ik kan u de tentoonstelling nog niet geven want ze zeggen nog: 'Nee.' En als het dan voorbij is, dan sta je daar en dan denk je: mijn god, mijn god, hoe is het mogelijk. Als de mens dát kan.

Ik heb mijn heiligste, machtigste boeken gekregen, 'De Kosmologie' vanuit het Al, meneer, toen ik Jeus van moeder Crisje was. Toen André met Jeus begon, hij zegt: 'André, nou gao ... Ik kan ook plat.' Toen hebben we het Gelders, Gelders, meneer, niet Haags, maar op zijn Achterhoeks hebben wij de

kosmologie beleefd. Want we durfden geen Hollands woord te zeggen want dan waren we te ver weg uit Moeder Natuur. En toen we daar met zonnen, planeten en sterren bezig waren toen zei Jeus: ‘Wat zie’t den zon er toch mooi uut, wâ, aij dèn kent.’ Ik zeg: ‘Jeus, hè-je dat in de gaten?’ Want dacht u, dames en heren, dat een boer in zijn dialect geen goddelijke taal kon spreken?

Hèhèhè, nou blaf eens nu, blaf eens. Ja, hier staan we nu. Als ik het zover krijg dat ik u allemaal weer op school krijg als kleuters, met blijdschap, en we slaan elkaar een keer met de klompen op het dak, dan kan ik zeggen als ik straks ‘de kist’ inga ... Ik ga de kist niet eens in ...

Van de week liep ik zo te denken, toen hadden wij het over sterven. Wat ben ik blij, wilde ik zeggen, voor dat eerste.

Ik heb nog een paar brieven maar die komen volgende week, dame.

Wij hadden het over de sterfbedden op aarde.

(Tot de geluidstechnicus): Ik heb nog een minuut?

(Meneer zegt): ‘Een minuut.’

Een minuut.

... sterfbedden op aarde. Daar hadden we het verleden over. O ja. ‘Weet je al wanneer je gaat, Jozef?’

Ik zeg: ‘Meester Alcar die weet het, maar die moet het me niet vertellen, want dan jaag ik hem weg.’ Ik zeg: ‘Als hij begint met alles te weten. Ik weet ook niet alles.’ Ik zeg: ‘Maar ...’ Toen zei iemand ... Ik zeg: ‘Kijk, ik had die mensen bij mij daar donderdagavond, had ik dát moeten vertellen.’

Denkt u nu, dames en heren, dat ik soms in mijn bed moet sterven straks? En u? Hebt u er al eens over nagedacht, meneer, dat u misschien wel een stuk van uw, u met uw machines, een stuk op uw hoofd kan krijgen en u ligt daar? Maar wanneer ik zo en zo ga, kan het weleens zijn dat ik vandaag of morgen in de wateren loop, ik zeg: ‘Bonjour. Je komt niet eens achter mijn kist want ik laat het de snoek doen, het scholletje of de haring.’ En dat is een mooie kist, dames en heren, want deze kist heeft ruimte.

Maar het is waar. We hadden het immers over de sterfbedden? Maar we zeiden: God kent geen sterfbedden. Meneer, denk niet dat uw kist op uw bedje ligt, hij kan weleens op straat staan want dan valt u het raam uit, of van de trap. Is het niet zo? Als u gaat denken – ik heb een ding vergeten, het mooiste van alles – als u gaat denken: ik ga sterven, dan denken we altijd aan een zacht bedje. Maar maak u vrij, wil ik u vanavond zeggen en voor verleden week hoort dát erbij, maak u vrij van dat bed en neem het ruimtelijke sterfbed. Dan kan het zijn dat ge boven op een, hoe heet zo’n vlag van ons, zo’n vlaggestok op uw ruggetje neerligt en in deze zwaai uw dood ondergaat. Met andere woorden: u kunt weleens ‘vleugelen’ beleven door uw sterven. U moet niet gaan denken: Ik lig straks in een ziekenhuis en dan sterf ik op

mijn dooie gemak. Op mijn dooie gemak. (Er wordt gelachen.) Hèhè, op mijn dooie gemak ga ik lekker sterven. Het kan zijn dat u buiten zwaait en dat u een reis moet gaan maken en dat u nog even naar Utrecht wilt of nog even naar Zwolle, en ik ga nog even die bezoeken, en dat u heerlijk vlak voor de deur van de trein een laatste adem geeft en zegt: 'Ja, het is gebeurd, ik ga weg, bonjour.'

Dat wilde ik u verleden week bij de lezing zeggen en dat heb ik vergeten. Want een sterfbed, als u mij daar nog eens over vragen wilt, dan krijgt u een pracht van een avond. Een sterfbed, meneer, is universeel diep.

Hebt u vanavond een klein beetje gekregen?

Ik heb mijn verkoudheid alleen maar weggepraat, meer niks.

Ik dank u hartelijk, dames en heren, en een aangename nachtrust.

(Er wordt geklapt.)

